CLIVE CUSSLER

AURUL INCAȘILOR

1

CLIVE CUSSLER

AURUL INCAŞILOR

V.3.0

(*Serie: Dirk Pitt Novels*)



ISBN:
973-576-653-1

Traducător: Mihai Dan Pavelescu.

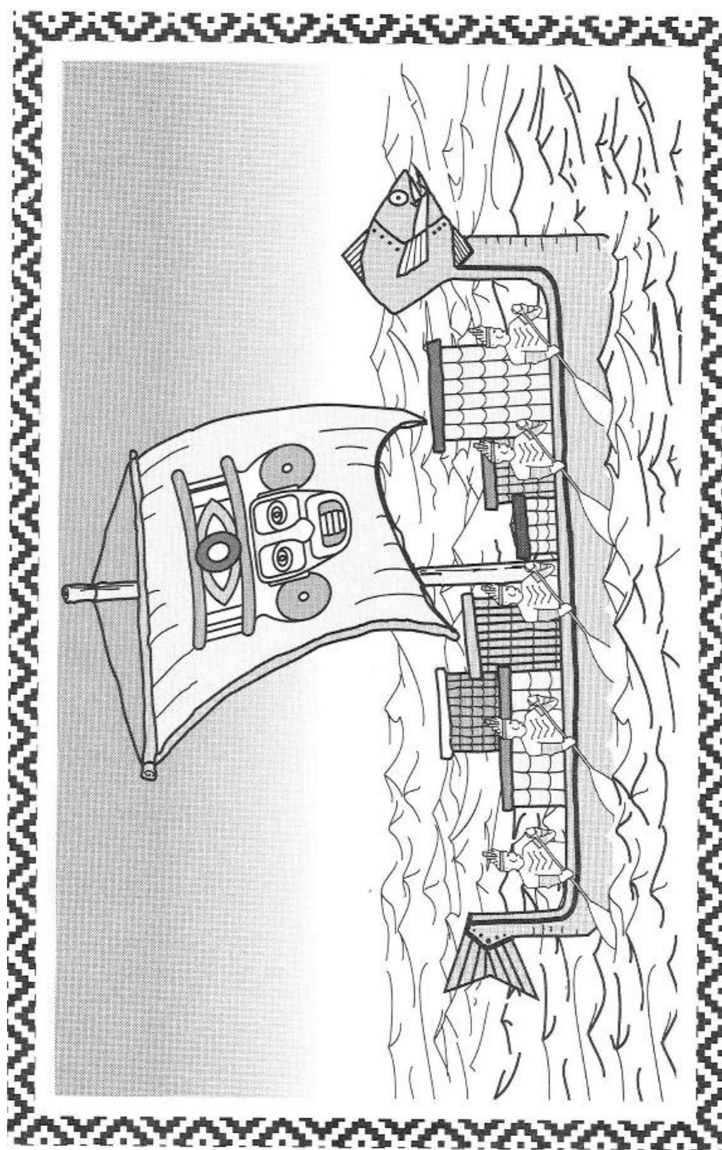
Titlu original:
Inca Gold.

Editura RAO
2004

În amintirea doctorului Harold Edgerton, a lui Bob Hesse, Erick Schonstedt şi Peter Throckmorton, iubiţi şi respectaţi de toţi cei care i-au cunoscut.

În 1997, Statele Unite, singura naţiune din lume care mai folosea un sistem de unităţi de măsură non-zecimal, au aderat, în sfârşit, la sistemul metric – o necesitate absolută dacă doreau să fie competitivi pe piaţa internaţională.

INTRUŞII MISTERIOŞI



Corabie incaşă în călătorie pe mare.

Anul 1533 d.Hr.
Pe o mare uitată

Veneau dinspre sud, o dată cu răsăritul, pâlpâind ca spectrele unui miraj deşertic, lunecând pe apa ce scânteia sub razele de soare. Velele dreptunghiulare din bumbac ale flotilei de ambarcaţii atârnau fără viaţă sub azurul nepăsător al cerului. Nu se rostea nici o comandă, ci echipajele vâsleau într-o tăcere stranie. În văzduh un şoim se prăvălea în picaje şi se înălţa, ca şi cum i-ar fi călăuzit pe cârmaci spre insula aridă care se ridica în mijlocul mării.

Ambarcaţiile erau construite din mănunchiuri de trestii legate laolaltă şi arcuite în sus, la extremităţi. Şase asemenea mănunchiuri formau coca, a cărei chilă şi traverse erau din bambus. Prova şi pupa înălţate aveau formă de şerpi cu capete de câini, cu boturile îndreptate spre cer, de parcă ar fi urlat la Lună.

Căpetenia flotei şedea pe un jilţ asemănător unui tron, instalat pe prova ascuţită a plutei conducătoare. Purta tunică din bumbac, ornată cu plăcuţe de turcoaz şi mantie din lână cu broderii multicolore. Capul îi era acoperit de un coif cu panaş şi de o mască din aur, iar podoabele din urechi, colierul masiv şi brăţările de pe mâini sclipeau, de asemenea, gălbui sub razele soarelui. Până şi încălţările sale erau confecţionate din aur. Cu adevărat impresionant era însă faptul că mateloţii purtau podoabe nu mai puţin magnifice.

De pe ţărmul roditor al mării, băştinaşii din tribul local au privit cu teamă şi uimire flota străină care pătrundea în apele lor. Nu încercaseră să-şi apere teritoriul de invadatori. Ei erau simpli vânători şi culegători, care prindeau iepuri în capcane, pescuiau şi culegeau recolta puţinelor plante şi arbuşti pe care îi sădeau. Aveau o cultură arhaică, diferită în mod ciudat de cele ale vecinilor din răsărit şi din miazăzi, care clădiseră imperii întinse. Trăiau şi mureau fără să construiască temple masive închinate zeilor, iar acum priveau fascinaţi etalarea de opulenţă şi forţă care traversa apa. Pentru toţi flota însemna apariţia miraculoasă a unor zeităţi ale războiului din tărâmul spiritelor.

Străinii misterioşi nu i-au băgat în seamă pe oamenii adunaţi pe ţărm, ci au continuat să vâslească spre destinaţia lor. Se aflau

într-o misiune sfântă şi ignorau orice le-ar fi putut distrage atenţia. Îşi propulsau impasibil ambarcaţiile şi nici măcar unul dintre ei nu a întors capul pentru a-i privi pe spectatorii înmărmuriţi.

Se îndreptau direct spre pantele abrupte şi stâncoase ale muntelui micuţ care forma insula ce se ridica la 200 de metri peste suprafaţa mării. Insula era nelocuită şi aproape complet lipsită de vegetaţie, iar băştinaşii de pe uscat o numeau „Uriaşa moartă”, deoarece creasta lungă şi scundă a muntelui aducea cu trupul unei femei cufundate într-un somn veşnic. Soarele sporea iluzia, conferindu-i un nimb de o strălucire nepământeană.

În scurt timp echipajele înveşmântate sclipitor şi-au oprit plutele pe o plajă micuţă acoperită cu pietriş, care se deschidea într-un canion îngust. Au coborât velele ţesute cu desenele gigantice ale unor animale fantastice, simboluri ce sporeau şi mai mult teama tăcută şi respectul băştinaşilor care priveau şi au început să descarce pe ţărm coşuri mari din trestie şi vase de ceramică.

Pe toată durata zilei, încărcătura din ambarcaţii a fost stivuită într-o grămadă imensă, dar ordonată. Seara, când soarele a coborât spre apus, activitatea de pe insulă nu a mai putut fi urmărită de pe malul mării şi prin beznă răzbăteau doar pâlpâiri slabe de lumină. În zorii celei de-a doua zile, flota continua să fie pe plajă, iar mormanul uriaş nu fusese clintit.

În vârful muntelui de pe insulă, au muncit fără preget pietrari, asaltând o stâncă gigantică. În următoarele şase zile şi nopţi, folosind răngi şi dălţi de bronz, ei au trudit, ciocănind şi spărgând stânca, până ce aceasta a căpătat treptat forma unui jaguar fioros, înaripat şi cu cap de şarpe. După ce au terminat de dăltuit şi şlefuit, fiara teribilă părea gata să se desprindă printr-un salt din roca în care fusese cioplită. În tot acest răstimp, încărcătura de coşuri şi vase a flotei a fost transportată, puţin câte puţin, până a dispărut complet de pe ţărm.

Iar apoi, într-o dimineaţă, când au privit spre insulă, băştinaşii n-au mai zărit nici un semn de viaţă. Oamenii enigmatici din miazăzi şi flota lor de plute dispăruseră, plecând la adăpostul nopţii. Doar jaguarul-şarpe cel impunător, cu colţi curbaţi, dezgoliţi gata să muşte şi ochi înguşti aţintiţi peste dealurile ce se întindeau la nesfârşit dincolo de marea micuţă, rămăsese să amintească de trecerea lor pe acolo.

Nu după mult timp curiozitatea a învins teama. În după-

amiaza zilei următoare, cu îndrăzneala sporită de o băutură autohtonă, patru bărbaţi din principalul sat de pe coasta mării s-au desprins de mal într-o pirogă şi au vâslit spre insulă, pentru a cerceta. După ce au acostat pe plaja micuţă, au fost văzuţi intrând în canionul îngust ce pătrundea în munte. Toată ziua aceea şi ziua următoare, prietenii şi rudele le-au aşteptat cu înfrigurare întoarcerea, dar bărbaţii n-au mai fost zăriţi niciodată. Până şi piroga lor a dispărut.

Spaima băştinaşilor a sporit atunci când o furtună puternică s-a abătut pe neaşteptate asupra mării micuţe, transformându-se într-o vijelie furioasă. Soarele a dispărut şi cerul a devenit mai negru decât îl văzuse cineva vreodată. Bezna înspăimântătoare a fost însoţită de un vânt teribil care, vuind şi răscolind marea, a distrus satele de pe ţărm. Părea că se dezlănţuise o bătălie a cerurilor. Violenţa a biciuit coastele cu o furie de necrezut. Băştinaşii au fost convinşi că zeii cerului şi ai întunericului erau conduşi de jaguarul-şarpe spre a-i pedepsi pentru că îi tulburaseră liniştea. Au început să şuşotească despre un blestem ce s-ar fi abătut asupra celor care cutezau să calce pe insulă.

Apoi, la fel de brusc pe cum sosise, furtuna a trecut de linia orizontului şi vântul a încetat, lăsând în loc o linişte înşelătoare. Soarele a început din nou să strălucească deasupra mării, care redevenise calmă. După aceea au apărut pescăruşii, rotindu-se peste ceva ce fusese aruncat de furtună pe plaja de la răsărit. Când au văzut forma nemişcată ce zăcea pe jumătate în valuri şi pe jumătate în nisip, băştinaşii s-au apropiat prevăzători, s-au oprit, au înaintat iarăşi cu precauţie şi s-au aplecat pentru a o cerceta. Au icnit, când şi-au dat seama că era leşul unuia dintre străinii care apăruseră dinspre miazăzi. Acesta purta doar o tunică brodată şi bogat împodobită. Masca din aur, coiful şi brăţările dispăruseră însă fără urmă.

Cei prezenţi la scena macabră s-au holbat înmărmuriţi la trupul necunoscutului. Avea piele albă şi păr bălai, spre deosebire de băştinaşii cu piele oacheşă şi păr negru ca pana corbului. Ochii săi albaştri rămăseseră deschişi. Dacă ar fi stat în picioare, i-ar fi depăşit cu peste o jumătate de cap pe oamenii uluiţi care-l priveau acum.

Tremurând de frică, ei l-au purtat la o pirogă şi l-au coborât cu băgare de seamă înăuntru. Doi dintre bărbaţii cei mai curajoşi au fost aleşi să transporte corpul pe insulă. După ce au ajuns pe plaja acesteia, l-au aşezat repede pe nisip şi au vâslit cu iuţeală

înapoi spre ţărmul de pe care porniseră. La mulţi ani după moartea ultimului martor la evenimentul acela, scheletul înălbit de soare putea fi încă zărit, parţial afundat în nisip, ca un avertisment morbid de a te feri de insulă.

Se zvonea că paznicul războinicilor de aur, jaguarul-şarpe înaripat, îi devorase pe curioşii care-i uzurpaseră sanctuarul şi nimeni n-a mai cutezat vreodată să-i trezească mânia, punând piciorul pe insulă. Aceasta a dobândit o aură stranie, aproape spectrală. A devenit un loc sacru, amintit numai în şoaptă, nicicând vizitat.

Cine fuseseră războinicii înveşmântaţi în aur şi de unde veniseră ei? De ce navigaseră pe mare şi ce făcuseră pe insulă? Martorii trebuiseră să accepte doar ceea ce văzuseră – nici o explicaţie nu era posibilă. În absenţa răspunsurilor, s-au născut legendele. Miturile au fost create şi întreţinute, atunci când un cutremur de proporţii uriaşe a distras sătucurile de pe maluri. După cinci zile, când zguduiturile au încetat în cele din urmă, marea dispăruse, lăsând în urmă doar un inel gros de scoici pe fostul ţărm.

În scurt timp, intruşii misterioşi au pătruns în tradiţia religioasă şi au devenit zei. De-a lungul timpului, poveştile despre apariţia şi dispariţia lor fulgerătoare s-au amplificat, pentru ca în cele din urmă să pălească, rămânând simple crâmpeie fantastice de folclor, transmise din generaţie în generaţie de oamenii care trăiau pe un tărâm bântuit de fenomene neexplicate care pluteau aidoma fumului deasupra unui foc de tabără.

CATACLISMUL

1 martie 1578
Coasta peruviană vestică

Căpitanul Juan de Anton, un castilian încruntat, cu ochi verzi şi barbă neagră ferchezuită, privi prin ochean spre corabia necunoscută care-l urma şi ridică sprâncenele uşor surprins. „O întâlnire întâmplătoare, se întrebă el, sau un atac plănuit din vreme?”

În ultima etapă a călătoriei dinspre Callao de Lima, de Anton nu se aşteptase să întâlnească alte galioane pentru comori care să aibă destinaţia Panama, unde averea regelui urma să fie încărcată pe catâri, pentru a fi transportată peste istm, iar apoi dincolo de Atlantic, în cuferele din Sevilla. Coca şi greementul corăbiei străine care-l urma la aproximativ opt kilometri purtau semnele măiestriei constructorilor francezi de ambarcaţii. Dacă ar fi navigat spre Spania pe rutele comerciale din Marea Caraibilor, de Anton ar fi evitat contactul cu alte corăbii; totuşi bănuielile sale se mai risipiseră puţin, când văzu pavilionul uriaş care fâlfâia la pupa pe un catarg înalt. Pe fundalul alb se distingea o enormă cruce roşie, stindard al Spaniei secolului al XVI-lea, ce flutura puternic în vânt. Cu toate acestea căpitanul se simţea oarecum neliniştit.

— Ce crezi despre ea, Luis? spuse Anton şi se întoarse spre secundul şi pilotul-şef Luis Torres.

— Prea mică pentru un galion de lingouri, ridică din umeri Torres, un galiţian înalt şi bărbierit la sânge. Presupun că-i un neguţător de vinuri pornit din Valparaiso, care merge, la fel ca noi, spre Panama.

— Nu crezi că s-ar putea să fie un duşman al Spaniei?

— Imposibil! Nici o corabie inamică n-a îndrăznit vreodată să încerce să treacă prin labirintul primejdios al strâmtorii Magellan, ocolind America de Sud.

— Fiindcă nu ne temem că ar fi francezi sau englezi, încuviinţă de Anton uşurat, haide să facem o voltă în vânt şi să-i salutăm.

Torres transmise ordinul cârmaciului, care, de sub tenda

ridicată pe puntea de deasupra, îşi urmărea ruta peste puntea tunurilor. Cârmaciul manevră prăjina verticală care pivota pe echea lungă ce rotea cârma şi *Nuestra Senora de la Concepcion,* cel mai mare şi mai impunător galion de comori al Armadei din Pacific, se înclină spre babord şi-şi inversă cursul spre sud-vest. Cele nouă vele se umflară de la briza iute ce bătea dinspre uscatul aflat la est, care-i împinse masa de 570 tone cu viteza considerabilă de cinci noduri prin valurile înalte.

În ciuda liniilor maiestuoase, sculpturilor bogate şi desenelor viu colorate de pe bordurile pupei înalte şi de pe teugă, galionul nu era o corabie destinată promenadei. În stare foarte bună şi extrem de stabilă, reprezenta cea mai robustă ambarcaţie oceanică din epoca sa şi, dacă ar fi fost nevoie, ar fi putut înfrunta cele mai bune vase de corsari pe care o naţiune inamică le-ar fi trimis pentru a-i jefui comorile preţioase din cală.

La prima vedere, galionul părea o corabie de război ameninţătoare, ticsită de armament; privit însă din interior, nu-şi putea camufla adevăratul scop de ambarcaţie destinată negoţului. Punţile de artilerie aveau saborduri pentru aproape cincizeci de tunuri cu ghiulele de două kilograme, dar, amăgită de încrederea spaniolilor că Mările Sudului erau exclusiv teritoriul lor şi de ştiinţa că nici una dintre corăbiile lor nu fusese vreodată atacată sau capturată de un corsar străin, *Concepcion* fusese înarmată uşor, cu numai două tunuri, pentru a-şi reduce tonajul în vederea transportării unei încărcături masive.

Simţind că nava sa nu se găsea în pericol, căpitanul de Anton se aşeză destins pe un scăunel fără spetează şi continuă să privească prin ochean corabia ce se apropia cu repeziciune. Nu s-a gândit nici o clipă ca, pentru orice eventualitate, să-şi alerteze echipajul pentru luptă.

Nu avea preştiinţa şi nici măcar vaga presimţire că nava spre care se întorcea ca s-o salute era *Golden Hind*[1], comandată de neobositul pirat englez Francis Drake, care de pe duneta lui se uita calm spre de Anton printr-o lunetă, cu ochiul rece al rechinului ce urmăreşte o dâră de sânge.

— Al naibii de frumos din partea lui că vine să ne întâmpine, mormăi Drake, un bărbat scund şi ţanţoş, cu ochi ca două mărgele, păr creţ roşu-închis şi cioc blond sub mustaţa lungă şi răsucită.

— Măcar atât să facă după o urmărire de două săptămâni,

1 „Căprioara de Aur” (n. red.).

replică Thomas Cuttill, căpitanul vasului *Golden Hind.*

— Aşa-i, dar este o pradă ce merita osteneala.

Încărcată cu lingouri de aur şi argint, cu un sipet de pietre preţioase, pânzeturi şi mătăsuri valoroase, jefuite de pe cele douăzeci de nave spaniole capturate de când devenise prima corabie engleză ce naviga în Pacific, *Golden Hind,* numită anterior *Pelican,* spărgea valurile ca un copoi pornit după o vulpe. Era o navă solidă şi robustă, lungă de 31 metri şi cu deplasament de 140 tone. Răspundea bine la manevrele cârmei şi naviga excelent. Coca şi catargele nu erau noi, dar, după o prelungită reechipare în Plymouth, fusese pregătită pentru o călătorie care avea s-o poarte 55 000 de kilometri în jurul lumii în treizeci şi cinci de luni – unul dintre cele mai faimoase voiajuri oceanice din toate timpurile.

— Vrei să-i tăiem calea şi să-i radem pe şacalii spanioli? întrebă Cuttill.

Drake coborî luneta lungă, clătină din cap şi rânji larg:

— Cu adevărat curtenitor ar fi să coborâm pânzele şi să-i întâmpinăm ca nişte gentlemeni.

Cuttill îşi privi comandantul îndrăzneţ, nepricepând ce vrea să zică:

— Şi dacă sunt pregătiţi de luptă?

— Să fiu al naibii dacă au habar cine suntem.

— Este de două ori mai mare decât corabia noastră, insistă Cuttill.

— După spusele matrozilor pe care i-am capturat la Callao de Lima, *Concepcion* n-are decât două tunuri. *Hind* se mândreşte cu optsprezece.

— Spanioli! scuipă Cuttill. Mint mai sfruntat ca irlandezii!

Drake arătă corabia care, fără să suspecteze nimic, se apropia cu prova îndreptată către ei.

— Căpitanii spanioli preferă să fugă decât să lupte, îi reaminti el.

— Atunci de ce să nu păstrăm distanţa şi să tragem în ea ca s-o supunem?

— Nu-i înţelept să tragem cu tunurile şi să riscăm s-o scufundăm cu atâta bogăţie la bord, îi spuse Drake şi-l bătu pe Cuttill cu palma pe umăr. Nu te teme, Thomas! Dacă pun la punct un plan iscusit, vom economisi praful de puşcă şi ne vom bizui pe englezii noştri bravi care de abia aşteaptă o încăierare pe cinste.

Cuttill încuviinţă din cap, înţelegând:
— Vrei s-o prindem cu cârligele şi s-o abordăm?
— Vom fi pe punţile ei, aprobă Drake, înainte ca echipajul să poată încărca o singură muschetă. Spaniolii n-o ştiu încă, dar se îndreaptă spre o capcană pe care au deschis-o chiar ei.

* * *

În jurul orei trei după-amiază, *Nuestra Senora de la Concepcion* cârmi din nou pe un curs nord-vest şi se îndreptă spre babordul lui *Golden Hind.* Torres sui scara teugei navei sale şi strigă peste apă:
— Ce corabie sunteţi?
Numa de Silva, un pilot portughez pe care Drake îl luase în slujba sa după ce-i capturase corabia în largul coastelor Braziliei, răspunse în spaniolă:
— *San Pedro de Paula,* plecată din Valparaiso.
Era numele corăbiei pe care Drake o jefuise cu trei săptămâni în urmă.
Cu excepţia câtorva marinari ce purtau veşminte spaniole, Drake îşi ascunsese oamenii sub punţi şi-i înarmase cu cămăşi de zale şi cu un arsenal de lănci, pistoale, muschete şi hangere. Cârligele de abordaj fixate de frânghii zdravene fuseseră stivuite în lungul parapetelor punţii superioare şi arbaletrierii erau pitiţi în posturile de luptă de deasupra vergilor mari ale catargelor. Drake interzicea armele de foc în posturile acelea, deoarece focul muschetelor putea transforma cu uşurinţă velele în pânze de flăcări. Velele mari fuseseră strânse şi rulate pentru a nu împiedica vederea ţintaşilor, iar căpitanul englez se destinse şi aşteptă răbdător momentul atacului. Nu-l tulbura deloc faptul că oamenii săi nu erau decât optzeci şi opt faţă de cei aproape două sute de spanioli. Nu era nici prima şi nici ultima dată când avea să ignore superioritatea numerică a adversarilor. Încă nu participase la faimoasa bătălie împotriva Invincibilei Armade din Canalul Mânecii.
De unde se afla, de Anton nu distingea nici o activitate neobişnuită pe punţile corăbiei de negoţ, aparent prietenoase. Echipajul părea că-şi vede de îndatoriri, fără să manifeste o curiozitate neobişnuită faţă de *Concepcion.* Căpitanul ei se rezemă nepăsător de balustrada dunetei şi-l salută pe de Anton. *San Pedro de Paula* era înşelător de inocentă, pe măsură ce se apropia încetişor de uriaşul galion de comori.
Când distanţa dintre cele două nave se reduse la 30 de metri,

Drake încuviinţă aproape imperceptibil din cap şi cel mai bun ţintaş al corăbiei, ascuns pe puntea tunurilor, trase cu muscheta, nimerindu-l drept în piept pe timonierul lui *Concepcion.* La unison, arbaletrierii din posturile de luptă de pe vergi deschiseră focul asupra marinarilor spanioli care manevrau velele. Apoi, o dată ce galionul începu să îşi piardă capacitatea de manevrare, Drake îi ordonă cârmaciului său să piloteze *Golden Hind* în lungul cocii corăbiei mai mari.

Când navele se loviră una de cealaltă, iar traversele şi copastiile lor gemură, protestând, Drake răcni:

— Cuceriţi-o, băieţii mei, pentru regina Bess şi Anglia!

Cârligele de abordaj zburară peste balustrade, zăngăniră şi se prinseră de parapetele şi de greementul lui *Concepcion,* legând laolaltă cele două corăbii într-o strânsoare de moarte. Echipajul lui Drake se revărsă pe puntea galionului, zbierând ca ielele. Muzicanţii lui sporeau teroarea, bătând în tobe şi suflând asurzitor în trompete. Gloanţele de muschete şi săgeţile se revărsară ploaie asupra spaniolilor reduşi la tăcere, care stăteau încremeniţi de uimire.

Lupta se termină în numai câteva minute. O treime din matrozii galionului zăceau morţi sau răniţi, fără să fi tras un foc pentru a se apăra. Uluiţi de spaimă şi derută, îngenuncheaseră şi se predaseră, iar atacatorii lui Drake îi împinseseră în lături şi năvăliseră sub punţi.

Drake însuşi se repezi spre căpitanul de Anton, cu pistolul într-o mână şi cu hangerul în cealaltă.

— Supune-te, în numele Maiestăţii Sale, Regina Elisabeta a Angliei! urlă el pentru a se face auzit în hărmălaie.

Buimăcit şi nevenind să-şi creadă ochilor, de Anton îşi predă corabia:

— Mă supun! strigă el. Fie-ţi milă de oamenii mei!

— Specialitatea mea nu sunt masacrele, îl informă Drake.

După ce englezii preluară comanda galionului, morţii fură azvârliţi peste bord, iar marinarii rămaşi în viaţă şi răniţii fură închişi în cală. Căpitanul de Anton şi ofiţerii săi fură escortaţi pe o pasarelă întinsă între cele două corăbii, pe puntea lui *Golden Hind.* Acolo Drake, cu politeţea caracteristică pe care o dovedea întotdeauna faţă de prizonierii săi, îl conduse personal pe de Anton să-i viziteze nava, apoi îi invită pe toţi ofiţerii galionului la un dineu de gală, cu muzicieni cântând la instrumente cu coarde, veselă din argint masiv şi cele mai bune dintre vinurile spaniole

recent însuşite.

În timpul cinei, oamenii lui Drake îndreptară corăbiile spre vest, ieşind în afara rutelor maritime spaniole. În dimineaţa următoare, cârmiră cu vântul în faţă, orientând velele astfel încât viteza navelor se micşoră, fără să se oprească totuşi din înaintare. Şi-au petrecut următoarele patru zile transferând avuţiile fantastice din calele lui *Concepcion* în cea a lui *Golden Hind.* Prada uriaşă consta din treisprezece sipete de monede şi obiecte de argint, patruzeci de kilograme de aur, douăzeci şi şase de tone de lingouri de argint, sute de casete cu perle şi nestemate, în majoritate smaralde şi o cantitate impresionantă de provizii, îndeosebi fructe şi zahăr. Era cea mai bogată captură obţinută de un corsar în ultimele decenii.

O magazie a galionului fusese ticsită cu artefacte incaşe exotice şi preţioase, care erau trimise la Madrid special pentru Maiestatea Sa Catolică, Filip al II-lea, regele Spaniei. Drake le studie cu gura căscată. Nu mai văzuse niciodată aşa ceva. Într-o secţiune a calei, teancuri de ţesături andine cu broderii complicate se ridicau până în tavan. Sute de lăzi conţineau minunate statuete de ceramică şi piatră, laolaltă cu capodopere măiestru tăiate în jad şi mozaicuri superbe de turcoaze şi scoici, toate jefuite din templele religioase sacre ale civilizaţiilor andine cucerite de Francisco Pizarro şi de armatele de conchistadori lacomi după aur ce-i urmaseră. Avea în faţa ochilor o artă magnifică a cărei existenţă Drake nu şi-o imaginase niciodată. În mod bizar, obiectul care-l interesă cel mai mult nu fu vreo statuetă incrustată cu pietre preţioase, ci o casetă mai degrabă simplă, din jad, cu o mască umană drept capac. Capacul fusese lucrat atât de bine, încât interiorul era aproape etanş. Înăuntru se găsea o încâlceală multicoloră de şnururi lungi de diferite grosimi, cu peste o sută de noduri.

Drake luă caseta în cabina lui şi petrecu o bună parte din acea zi, studiind ansamblul complicat de şnururi legate de alte şnururi mai mici, vopsite în culori vii şi cu noduri plasate la intervale aparent neregulate. Navigator talentat şi artist amator, Drake înţelese că avea în faţă fie un instrument matematic, fie o metodă de înregistrare a datelor similară unui calendar. Intrigat de enigmă, se strădui zadarnic să determine înţelesul mănunchiurilor colorate şi al dispunerii diferite a nodurilor. Soluţia îi era la fel de străină pe cât ar fi fost pentru un băştinaş citirea latitudinii şi longitudinii pe o hartă de navigaţie.

În cele din urmă, Drake renunţă, înveli caseta într-o pânză de în şi îl chemă pe Cuttill.

— Galionul s-a înălţat din apă după ce l-am golit de majoritatea comorilor, îl anunţă încântat Cuttill când intră în cabina căpitanului.

— Nu v-aţi atins de comorile de artă?

— Aşa cum ai poruncit, au rămas în cala galionului.

Drake se ridică de la măsuţa de lucra, se apropie de hubloul mare şi privi spre *Concepcion.* Flancurile galionului sclipeau ude la mai bine de un metru deasupra actualei linii de plutire.

— Comorile de artă erau pentru regele Filip, zise el. Ar fi mai bine să ajungă în Anglia pentru a fi oferite reginei Bess.

— *Hind* este deja periculos de supraîncărcată, protestă Cuttill. Dacă o mai împovărăm cu alte cinci tone, valurile vor ajunge la sabordurile inferioare şi nu va mai răspunde cârmei. Se va scufunda cu siguranţă, dacă o purtăm înapoi prin apele zbuciumate din Strâmtoarea Magellan.

— Nu intenţionez să mă întorc pe acolo, replică Drake. Planul meu este să merg spre nord şi să caut un pasaj nord-vestic spre Anglia. Dacă vom da greş, voi porni pe urmele lui Magellan, traversând Pacificul şi ocolind Africa.

— *Golden Hind* nu va revedea niciodată Anglia cu calele dând pe afară de ticsite.

— Vom lăsa grosul argintului pe Insula Cano din largul Ecuadorului, de unde îl putem recupera cu ocazia altui voiaj. Comorile de artă vor rămâne pe *Concepcion.*

— Cum rămâne atunci cu planul de a le dărui reginei?

— Nu l-am abandonat, îl asigură Drake. Vei lua zece oameni de pe *Golden Hind* şi vei duce galionul la Plymouth.

Cuttill deschise braţele neliniştit:

— Este imposibil să navighez o corabie atât de mare cu numai zece oameni prin ape agitate!

Drake reveni la măsuţa de lucra şi ciocăni cu vârful unui compas de alamă un cerc marcat pe hartă:

— Pe hărţile din cabina căpitanului de Anton am însemnat un golfuleţ pe coastă, la nord de poziţia noastră actuală, unde n-ar trebui să se afle spanioli. Vei porni într-acolo şi-i vei debarca pe ofiţerii spanioli şi pe marinarii răniţi. Alege douăzeci dintre cei mai voinici mateloţi rămaşi, pentru a naviga galionul. Voi avea grijă să te echipez cu suficiente arme ca să păstrezi controlul şi să împiedici orice tentativă de răscoală.

Cuttill ştia că era inutil să obiecteze. A încerca să te contrazici cu un om încăpăţânat ca Drake era o cauză pierdută din capul locului. Acceptă misiunea, ridicând resemnat din umeri:

— Bineînţeles, voi face aşa cum porunceşti.

Chipul lui Drake era încrezător, iar ochii plini de căldură:

— Dacă există cineva care să poată naviga un galion spaniol până la docurile din Plymouth, doar tu eşti acela, Thomas! Cred că regina va face ochii cât cepele, când îi vei arăta încărcătura din cale.

— Căpitane, aş fi preferat să-ţi las ţie onoarea asta.

Drake îl bătu prieteneşte pe umăr:

— Nu te teme, prietene vechi! Îţi poruncesc să mă întâmpini pe docuri, cu câte o cocotă de fiecare braţ, când *Golden Hind* va sosi acasă.

* * *

A doua zi, la răsăritul soarelui, Cuttill ordonă echipajului să desfacă parâmele ce legau cele două corăbii. Ţinea bine sub un braţ caseta învelită în pânză pe care Drake îi poruncise s-o înmâneze personal reginei. O duse în cabina căpitanului şi o încuie într-un dulăpior, apoi reveni pe punte şi preluă comanda lui *Nostra Senora de la Concepcion,* care se îndepărtă încetişor de *Golden Hind.* Ridicară velele sub un soare uluitor de roşu, pe care mateloţii superstiţioşi de pe ambele corăbii îl descriseră cu gravitate ca semănând cu o inimă sângerândă. Minţile lor simple îl considerau un semn rău prevestitor.

Drake şi Cuttill îşi fluturară pentru ultima oară mâinile, iar *Golden Hind* puse cap compas nord-est. Cuttill privi corabia mai mică, până ce coca îi dispăru sub orizont. El nu împărtăşea încrederea lui Drake. O presimţire extrem de neplăcută îl copleşea.

Peste câteva zile, după ce descărcaseră tone de lingouri şi monede de argint pe insula Cano, pentru a reduce pescajul corăbiei, *Golden Hind* şi întreprinzătorul Drake puseră cap compas nord spre insula Vancouver, cum avea să fie numită după mai bine de două secole, înainte de a cârmi către vest şi a traversa Pacificul în eroicul lor voiaj.

Mult mai la sud, *Concepcion* navigă în volte spre est, ajungând la sfârşitul serii următoare în golfuleţul însemnat de Drake pe harta spaniolă. Mateloţii coborâră ancora şi aprinseră felinarele de cart.

A doua zi, când soarele răsări deasupra Anzilor, Cuttill

descoperi în faţa sa un golf mare şi un sat cu peste o mie de locuitori băştinaşi. Fără să piardă timpul, le porunci oamenilor lui să înceapă transportarea pe ţărm a ofiţerilor spanioli şi a răniţilor. Alese douăzeci dintre cei mai buni marinari sănătoşi şi le oferi de zece ori mai mult decât le plăteau spaniolii pentru a-l ajuta să ducă galionul în Anglia, promiţându-le că acolo vor fi eliberaţi imediat după debarcare. Toţi acceptară bucuroşi.

Era imediat după miezul zilei, iar Cuttill stătea pe puntea tunurilor şi supraveghea operaţia de debarcare, când corabia începu să se mişte, parcă legănată de o mână gigantică. Imediat marinarii priviră pavilioanele lungi ca nişte panglici ce erau legate de vârfurile catargelor, dar numai vârfurile cozilor acestora fluturau în briza slabă. După aceea toate privirile se întoarseră către ţărm, unde un nor uriaş de praf se înălţa de la poalele Anzilor şi înainta spre ocean. Un tunet înspăimântător spori, devenind asurzitor şi solul se cutremură teribil. În timp ce echipajul se holba năuc, încremenit de fascinaţie, dealurile din estul satului părură că se ridică şi se coboară, aidoma brizanţilor ce se rostogolesc pe ţărmul unei ape puţin adânci.

Norul de praf se lăsă peste sat şi-l înghiţi. Deasupra vuietului se auziră răcnetele şi ţipetele sătenilor, ca şi trosnetele caselor din piatră şi chirpici, care fură scuturate şi transformate în ruine. Nici un marinar nu mai fusese până atunci martor la un seism şi puţini ştiau măcar de existenţa unui asemenea fenomen. Jumătate din englezii protestanţi şi toţi spaniolii catolici de pe galion căzură în genunchi şi începură să se roage fierbinte Domnului pentru mântuire.

În câteva minute norul de praf trecu pe deasupra corăbiei şi se dispersă în ocean. Marinarii se holbară, nevenindu-le să-şi creadă ochilor, spre ceea ce fusese o aşezare înfloritoare, care fremătase de activitate. Acum nu era decât un morman de ruine. Ţipete răzbăteau dinspre oamenii prinşi sub dărâmături. O estimare ulterioară avea să arate că nu supravieţuiseră nici cincizeci de băştinaşi. Spaniolii de pe mal alergau înainte şi înapoi, strigând şi implorând să fie readuşi pe corabie. Revenindu-şi din şoc, Cuttill le ignoră rugăminţile, se repezi spre balustradă şi cercetă oceanul din jur. Cu excepţia unor valuri mărunte, apa părea indiferentă la coşmarul din sat.

Dorind cu disperare să scape de cataclismul de pe ţărm, Cuttill începu să răcnească ordine pentru a îndepărta galionul. Prizonierii spanioli cooperară din toată inima, lucrând alături de

englezi la întinderea velelor şi la ridicarea ancorei. Între timp, supravieţuitorii din sat umpluseră plaja şi implorau echipajul să se întoarcă, să-i ajute să-şi salveze rudele dintre dărâmături şi să-i aducă în siguranţă pe galion. Marinarii păreau surzi faţă de rugăminţi, preocupaţi doar de propria salvare.

Pe neaşteptate, alt cutremur zgâlţâi uscatul, însoţit de un vuiet şi mai puternic. Solul începu să se onduleze, ca şi cum un monstru ar fi scuturat un covor gigantic. De data aceasta apele se traseră lent înapoi, făcând să eşueze *Concepcion* pe fundul secat al oceanului. Marinarii, care nu ştiau să înoate, aveau o spaimă nefirească faţă de orice vietate se găsea sub unde şi acum se holbau la miile de peşti care se zvârcoleau ca nişte păsări fără aripi printre pietre şi corali, acolo unde rămăseseră după retragerea oceanului. Rechini, caracatiţe şi peşti tropicali în toate culorile curcubeului se amestecaseră şi se zbăteau în ghearele morţii.

Un şir de vibraţii zgudui solul, când seismul submarin provocă fracturarea scoarţei, prăbuşind fundul oceanului şi creând o depresiune imensă. După aceea fu rândul apei să înnebunească, năvălind din toate direcţiile pentru a umple adâncitura uriaşă şi, cu o viteză incredibilă, se acumulă într-un val gigantic. Milioane de tone de forţă distrugătoare se ridicară tot mai sus, până ce creasta talazului atinse înălţimea de patruzeci de metri, un fenomen care mai târziu avea să fie numit *tsunami.*

Neajutoraţi, marinarii nu mai avură timp să se prindă de un obiect solid şi nici să îngaime o rugăciune. Paralizaţi şi amuţiţi de spaima muntelui de apă verde şi spumă albă ce se înălţa sub ochii lor, au rămas privindu-l cum se năpustea către ei cu zgomotul păgân a o mie de iaduri. Numai Cuttill avu prezenţa de spirit să alerge sub puntea protectoare de deasupra timonei şi să se încleşteze cu braţele şi picioarele de echea lungă din lemn.

Îndreptată cu prova spre colosalul perete de apă, *Concepcion* se arcui şi ţâşni aproape pe verticală spre creasta curbată. După câteva clipe era cuprinsă într-o turbulenţă clocotitoare cum numai natura poate dezlănţui.

După ce talazul puternic înhăţă galionul, îl repezi cu o viteză incredibilă spre ţărmul devastat. Aproape toţi marinarii de pe punţile deschise fură târâţi de ape şi dispărură pentru totdeauna. Nefericiţii de pe plajă şi cei care se străduiau să se elibereze de sub ruinele aşezării fură înecaţi, ca un muşuroi de furnici peste care se revărsase pe neaşteptate un şuvoi de apă. Într-o secundă

pieriră, transformaţi în bucăţi şi, împreună cu molozul, azvârliţi spre Anzi.

Îngropat parcă o eternitate sub masa gigantică de apă, căpitanul îşi ţinu răsuflarea până simţi că plămânii îi iau foc şi strânse echea, de parcă el ar fi fost doar o stranie ramură mutantă ce crescuse din aceasta. Apoi, pârâind şi trosnind din toate încheieturile, încercata corabie se luptă să iasă din nou la suprafaţă.

Cuttill nu-şi mai reaminti cât timp fusese târât de vârtejul ameţitor. Valul violent ştersese complet tot ce mai rămăsese din sat. Puţinii oameni uzi până la piele care, cumva, supravieţuiseră pe *Concepcion* fură şi mai terorizaţi la vederea mumiilor vechi de secole ale străvechilor incaşi ce se ridicară la suprafaţa apei şi înconjurară corabia. Smulse de *tsunami* din mormintele lor aflate într-un cimitir de mult uitat, trupurile perfect păstrate ale morţilor se holbau cu ochi goi spre marinarii îngroziţi, care nutreau convingerea că erau blestemaţi de creaturile diavolului.

Cuttill încercă să mişte echea, într-o tentativă de cârmire a galionului, dar gestul lui fu inutil, deoarece cârma fusese smulsă din pivot la scurt timp după ce corabia fusese lovită de talaz. Se agăţă cu disperare de viaţă, cu spaima amplificată de mumiile care se roteau în jurul navei.

Urgia era departe de a se fi încheiat. Răsucirea nebunească a valurilor produsese un vârtej care învârtea galionul cu o asemenea forţă, încât catargele căzură, trosnind, peste bord, iar două tunuri se rupseră din legăturile lor şi se rostogoliră pe punte într-un dans sălbatic al distrugerii. Unul câte unul, matrozii scoşi din minţi de spaimă fură măturaţi de avalanşa de apă, până când rămase numai Cuttill. Talazul enorm distruse şi nimici totul în cale, pătrunzând opt kilometri în adâncul uscatului, dezrădăcinând arborii şi făcându-i surcele, devastând complet o suprafaţă de peste o sută de kilometri pătraţi. Stânci masive fură rostogolite de forţa lui, aidoma unor pietricele azvârlite din praştia unui copil. Când, în cele din urmă, leviatanul morţii întâlni poalele Anzilor, începu să-şi piardă energia. Eliberat de furie, clipoci la baza munţilor şi începu să se retragă cu un sunet de absorbţie, lăsând în urmă distrugeri cum nu mai fuseseră consemnate până atunci de istorie.

Cuttill simţi că galionul nu se mai mişcă. Privi puntea tunurilor, acoperită de greemente şi grinzi rupte, dar nu zări nici un alt supravieţuitor. Timp de aproape o oră, rămase ghemuit sub

eche, temându-se de revenirea talazului ucigaş, însă corabia rămase neclintită şi tăcută. Încetişor, cu greutate, înaintă spre vârful dunetei şi examină scena dezastrului.

În mod incredibil, *Concepcion* stătea în poziţie verticală, dreaptă şi uscată, în pădurea doborâtă. Bărbatul aprecie că se găsea la aproape cincisprezece kilometri de apă. Supravieţuirea corăbiei se datorase construcţiei robuste şi faptului că naviga spre talaz, atunci când acesta o lovise. Dacă ar fi fugit din faţa lui, forţa apei ar fi lovit pupa înaltă şi ar fi făcut-o surcele. Supravieţuise, dar era o epavă sub chila căreia n-avea să mai curgă nicicând apa.

Undeva, în depărtare, satul dispăruse. Rămăsese doar o plajă lată, de nisip, curăţată de dărâmături, ca şi cum o mie de oameni şi locuinţele lor n-ar fi existat niciodată. Cadavrele erau risipite prin jungla îmbibată de apă şi Cuttill avu impresia că le zărea la tot pasul, în unele locuri la înălţimi de peste trei metri. Multe atârnau grotesc în ramurile răsucite ale arborilor. Majoritatea fuseseră zdrobite în forme de nerecunoscut.

Navigatorul nu putea crede că era unicul supravieţuitor al cataclismului, totuşi nu zărea nici un alt suflet. Îi mulţumi lui Dumnezeu pentru salvarea sa şi se rugă pentru călăuzire. După aceea îşi examină situaţia. Eşuase la 25 000 de kilometri de Anglia, într-o parte a lumii controlată de spanioli, care ar fi torturat şi executat cu plăcere pe unul dintre detestaţii corsari englezi, dacă ar fi pus mâna pe el, aşa încât şansele lui de a trăi o viaţă lungă erau cu adevărat reduse. Cuttill nu întrezărea absolut nici o modalitate de a reveni acasă pe ocean. Decise că unica lui şansă, cu mici speranţe de succes, era să traverseze Anzii şi să meargă spre est. Dacă ajungea pe coasta braziliană, exista posibilitatea de a se întâlni cu vreo corabie de piraţi englezi care efectua raiduri asupra portughezilor.

În dimineaţa următoare, construi o targă pentru cufărul său şi-l umplu cu hrană şi apă din cambuza corăbiei, un aşternut, două pistoale, o jumătate de kilogram de praf de puşcă, o rezervă de fitil, cremene şi amnar, un săculeţ de tutun, un cuţit şi o Biblie spaniolă. După aceea, fără să mai ia nimic decât hainele de pe el, porni spre pâclele ce pluteau peste piscurile Anzilor, privind ultima dată spre *Concepcion* şi întrebându-se dacă nu cumva zeii incaşilor fuseseră responsabili pentru catastrofă.

Se gândi că acum ei îşi recăpătaseră relicvele sacre şi n-aveau decât să le păstreze. Îşi aminti de străvechea casetă din jad cu

capacul ei straniu şi nu-i invidie pe următorii oameni care ar fi dorit s-o fure.

Pe 26 septembrie 1580, Drake a revenit triumfător în Anglia, la Plymouth, cu calele lui *Golden Hind* ticsite de prăzi. Nu i-a găsit însă pe Thomas Cuttill şi nici pe *Nuestra Senora de la Concepcion.* Finanţatorii săi au primit un profit de 4 700% pe investiţie, iar partea reginei a constituit temelia expansiunii Imperiului Britanic. Cu ocazia unei petreceri fastuoase desfăşurate la bordul corăbiei *Golden Hind,* regina Elisabeta i-a conferit lui Drake demnitatea de cavaler.

A doua corabie care făcuse ocolul Pământului s-a transformat într-o atracţie turistică. A rămas expusă timp de trei generaţii, până ce fie a putrezit, fie a ars. Istoria nu ştie cu certitudine ce s-a întâmplat, dar *Golden Hind* a dispărut în apele Tamisei.

Sir Francis Drake şi-a continuat aventurile încă şaisprezece ani. Într-un voiaj ulterior, a cucerit porturile Santo Domingo şi Cartagena şi a fost numit Amiral al Mărilor Maiestăţii Sale. A fost, de asemenea, primar al oraşului Plymouth şi membru al Parlamentului. În 1588 s-a consemnat atacul său îndrăzneţ asupra faimoasei Invincibila Armada. Sfârşitul i-a sosit în 1596, în timpul unei expediţii de jaf întreprinse asupra porturilor spaniole din Marea Caraibilor. După moartea cauzată de dizenterie, trupul i-a fost închis într-un sicriu din plumb şi aruncat în mare în apropiere de aşezarea Portobelo din Panama.

Înaintea morţii aproape că nu trecuse o zi în care Drake să nu-şi fi stors creierii în legătură cu dispariţia galionului *Concepcion* şi cu enigma misterioasei casete din jad şi a şnururilor înnodate dinăuntrul ei.

PARTEA I
OSEMINTE ŞI MORMINTE

1.

10 octombrie 1998
Anzii peruvieni

Scheletul era întins în sedimentele lacului adânc de parcă s-ar fi odihnit pe o saltea moale, cu găvanele reci şi nemişcate ale craniului holbându-se în sus prin umbrele lichide, spre suprafaţa aflată la treizeci şi şase de metri. Dinţii îi încremeniseră într-un rânjet răzbunător, oribil. Un şarpe mic de apă îşi scoase pe neaşteptate capul veninos de sub cutia toracică, apoi, unduindu-se, se îndepărtă, lăsând un norişor de mâl să-i marcheze siajul. Cotul scheletului încastrat în nămol menţinea braţul vertical, astfel încât falangele mâinii păreau că-i cheamă pe imprudenţi.

Urcând dinspre fundul lacului către soarele de deasupra, apa se lumina treptat şi culoarea i se transforma din maro-cenuşiu posomorât în verdele viu al peliculei de alge ce creşteau în căldura tropicală. Lacul circular avea diametrul de treizeci de metri şi pereţii perfect verticali coborau cincisprezece metri până la apă. Odată intrat acolo, nici un om sau animal nu mai putea scăpa fără ajutor de deasupra.

Pâlnia adâncă din calcar sau dolina, cum o numeau specialiştii, avea un aer înfricoşător, o ameninţare pe care animalele o percepeau şi de aceea refuzau să se apropie la mai puţin de cincizeci de metri de ea. Sentimentul sinistru al morţii plutea parcă deasupra locului şi pe bună dreptate. Era mai mult decât un puţ sacru, în care bărbaţi, femei şi copii fuseseră aruncaţi de vii ca ofrande în vremuri de secetă sau de furtuni cumplite. Legendele şi miturile străvechi îl desemnau ca sălaş al zeilor cruzi, unde se petreceau lucruri stranii de nedescris. Existau, de asemenea, poveşti nenumărate despre artefacte rare,

meşteşugit sculptate, din jad, aur şi pietre preţioase care ar fi fost aruncate în adâncuri pentru a-i împăca pe zeii crunţi ce trimiseseră vremea neprielnică. În 1964, doi scufundători coborâseră în acest fabulos puţ şi nu mai ieşiseră niciodată. Nu existase nici o încercare de a le recupera corpurile.

Istoria puţului începea în Cambrian, când regiunea făcea parte dintr-o mare de mult dispărută. În următoarele ere geologice, scheletele a mii de generaţii de crustacee şi corali formaseră o masă enormă de carbonat de calciu şi nisip care se comprimase într-un strat de calcar şi dolomită gros de doi kilometri. Începând cu şaizeci şi cinci de milioane de ani în urmă, ridicarea accentuată a solului adusese munţii Anzi la altitudinile lor actuale. Pe măsură ce torentele formate de ploi se revărsaseră din munţi, se crease o imensă pânză de apă subterană care începuse să dizolve lent calcarul. În locurile unde se acumulase şi stagnase, apa erodase în sus, până ce solul de la suprafaţă cedase şi formase dolina.

În aerul încărcat cu umiditate de deasupra junglei ce înconjura cavitatea, un condor andin descria, leneş, cercuri uriaşe, fixând cu ochi nepăsători grupul de oameni care se agita în jurul dolinei. Aripile late, cu anvergura de trei metri se arcuiau rigide pentru a prinde curenţii de aer. Gigantica pasăre neagră cu guler alb şi cap roz, golaş se înălţa fără efort în vreme ce studia mişcările de dedesubt. În cele din urmă, convingându-se că nu exista nici o pradă, vulturul se ridică mai sus, pentru a putea observa cât mai departe şi pluti spre est, în căutare de hoituri.

O mulţime de controverse nerezolvate înconjurase puţul sacru, iar acum arheologii se strânseseră în sfârşit pentru a se scufunda în apele sale şi a recupera artefacte din adâncurile enigmatice. Situl străvechi se afla pe un versant vestic al Anzilor peruvieni, sub o creastă înaltă, în apropierea unei întinse aşezări ruinate. Structurile de piatră din apropiere făcuseră parte din vasta confederaţie de oraşe-state chachapoya care fusese cucerită de faimosul imperiu incaş în jurul anului 1480 d.Hr.

Confederaţia chachapoya se întinsese pe aproape patru sute de kilometri pătraţi, iar partea ei metropolitană de gospodării agricole, temple şi fortăreţe se găsea acum în munţii acoperiţi de jungle dese, în majoritate neexplorate. Ruinele acestei civilizaţii măreţe denotă un amestec incredibil de misterios de culturi şi origini, în general necunoscute. Conducătorii ei sau Sfatul Bătrânilor, arhitecţii, preoţii, războinicii, dar şi locuitorii obişnuiţi

din aşezări şi gospodării nu au lăsat, practic, nici o urmă a existenţei lor. Arheologii nu le-au înţeles încă sistemul juridic, aparatul guvernamental şi practicile religioase.

Privind spre apa stătătoare cu ochii ei mari şi căprui de sub sprâncenele negre arcuite, doamna doctor Shannon Kelsey era prea surescitată pentru a simţi atingerea rece a fricii. Foarte atrăgătoare, atunci când era fardată şi îmbrăcată elegant, Kelsey afişa o atitudine mai degrabă rezervată şi glacială, pe care majoritatea bărbaţilor o considerau iritantă, mai ales când îi privea drept în ochi cu îndrăzneală. Avea părul blond-deschis, drept, strâns în coadă la spate cu o basma roşie, iar pielea feţei, a braţelor şi picioarelor era puternic bronzată. Costumul de înot dintr-o singură bucată, din lycra negru, contura o siluetă în formă de clepsidră cu rotunjimi voluptoase şi, când se mişca, o făcea cu graţia fluidă a unei dansatoare din Bali.

Kelsey se apropia de patruzeci de ani şi civilizaţia chachapoya o fascina de zece ani. În cinci expediţii anterioare, explorase şi examinase situri arheologice importante, îndepărtând vegetaţia omniprezentă care, practic, invadase clădirile şi templele mai deosebite din oraşele străvechi ale regiunii. În calitate de arheolog respectat al culturii andine, marea ei pasiune era să descopere un trecut glorios, iar posibilitatea de a lucra într-un loc unde o civilizaţie enigmatică şi necunoscută înflorise şi pierise era un vis transpus în realitate de bursa oferită de catedra de arheologie a Universităţii statului Arizona.

— N-are rost să iau videocamera, dacă după primii doi metri nu există vizibilitate, o anunţă Miles Rodgers, fotograful ataşat proiectului.

— Atunci fă instantanee, spuse Shannon cu fermitate. Vreau ca fiecare scufundare să fie înregistrată, indiferent dacă putem sau nu să vedem ceva dincolo de vârful nasului.

În vârstă de treizeci şi nouă de ani, cu barbă şi păr negru şi des, Rodgers era un profesionist cu vechi state de serviciu în fotografia subacvatică. Era solicitat de toate revistele ştiinţifice şi turistice importante pentru a fotografia peşti şi recife de corali în mediul lor natural. Imaginile extraordinare ale epavelor din Al Doilea Război Mondial pe care le luase în Pacificul de Sud şi ale porturilor antice scufundate din Marea Mediterană îi aduseseră numeroase premii şi respectul colegilor.

Un bărbat înalt şi zvelt, trecut de şaizeci de ani, a cărui barbă sur-argintie îi acoperea jumătate din faţă, ridică butelia de aer a

lui Shannon, astfel ca femeia să-şi poată strecura braţele prin harnaşamentul care i-o menţinea pe spate:

— Aş fi preferat să amâni chestia asta până terminam construirea plutei pentru scufundări…

— Asta înseamnă încă două zile. Câştigăm timp dacă întreprindem acum o cercetare preliminară.

— Ar fi fost bine să aştepţi măcar să sosească restul echipei de scufundători de la universitate. Dacă tu şi Miles aveţi probleme, nu există nimeni care să vă sară în ajutor.

— Nu-ţi mai face griji, zise Shannon plină de curaj. Miles şi cu mine vom face doar o scufundare scurtă, pentru testarea apei şi a adâncimii. Nu vom sta mai mult de treizeci de minute.

— Şi nici la o adâncime mai mare de cincisprezece metri, o preveni bărbatul mai vârstnic.

Shannon zâmbi spre colegul ei, doctorul Steve Miller de la Universitatea Pennsylvania:

— Şi dacă după cincisprezece metri nu atingem fundul?

— Avem la dispoziţie cinci săptămâni. Nu este nevoie să ne pripim şi să riscăm un accident.

Glasul lui Miller era liniştit şi profund, însă în tonul său se putea citi îngrijorarea. Considerat unul dintre principalii antropologi ai vremii, el îşi dedicase ultimii treizeci de ani dezvăluirii misterelor civilizaţiilor ce se dezvoltaseră în regiunile superioare ale Anzilor şi se împrăştiaseră apoi spre junglele Amazonului.

— Nu vă asumaţi nici un risc. Cercetaţi starea apei şi geologia pereţilor puţului, apoi reveniţi la suprafaţă.

Shannon încuviinţă din cap şi scuipă în masca facială, întinzând saliva pe interiorul vizorului, pentru a-l împiedica să se aburească. După aceea o clăti cu apă dintr-o canistră. După ce-şi ajustă compensatorul de flotabilitate şi-şi strânse centura lestată, ea şi Rogers îşi verificară reciproc echipamentele pentru ultima dată. Satisfăcută pentru că totul era în ordine şi pentru că fuseseră corect programate calculatoarele digitale pentru scufundare, Shannon îi surâse lui Miller:

— Pe curând, Doc! Pune nişte Martini la rece.

Antropologul le trecu pe sub braţe o curea lată, prinsă de corzi lungi din nailon ce erau ţinute strâns de o echipă de zece studenţi peruvieni care urmau cursurile postuniversitare de arheologie ale universităţii şi se oferiseră să participe la proiect.

— Coborâţi-i, copii! Ii se adresă el celor şase băieţi şi patru

fete.

Corzile fură slăbite treptat, pe măsură ce scufundătorii îşi începură coborârea în puţul ameninţător de dedesubt. Shannon şi Rodgers întinseră picioarele, folosind vârfurile labelor înotătoare ca amortizoare pentru a nu se freca de pereţii neregulaţi din calcar. Puteau distinge limpede pelicula de alge care acoperea suprafaţa apei. Părea vâscoasă şi la fel de primitoare ca o cadă de baie umplută cu mucus verde. Duhoarea de putreziciune şi de stătut era copleşitoare. Brusc, emoţia produsă de necunoscut se transformă pentru Shannon într-un sentiment de anxietate profundă.

Când ajunseră la un metru de suprafaţă, amândoi îşi introduseră între dinţi muştiucurile regulatoarelor de aer şi făcură semn cu mâna spre chipurile îngrijorate ale celor care-i priveau de sus. După aceea Shannon şi Miles îşi desfăcură curelele şi se afundară în pelicula scârboasă, dispărând în adânc.

* * *

Miller se plimba, nervos, pe marginea puţului, cercetându-şi ceasul din minut în minut, în vreme ce studenţii priveau fix pelicula verzuie de pe suprafaţa apei. Trecuseră cincisprezece minute fără nici un semn din partea scufundătorilor. Brusc dispărură şi bulele de la regulatoarele de aer. Agitat, Miller ocoli puţul în grabă. Oare găsiseră o grotă şi pătrunseseră în ea? Aşteptă zece minute, apoi porni în fugă spre un cort din apropiere şi se năpusti înăuntru. Aproape tremurând de emoţie, activă o staţie radio portabilă şi apelă cartierul general şi unitatea de aprovizionare din orăşelul Chachapoya, aflat la nouăzeci de kilometri spre sud. Glasul lui Juan Chaco, inspector general al departamentului de arheologie peruviană şi director al Museo de la Nacion din Lima, îi răspunse aproape imediat:

— Aici Juan. Tu eşti, Doc? Cu ce te pot ajuta?

— Shannon Kelsey şi Miles Rodgers au insistat să efectueze o scufundare preliminară în puţul sacrificial, răspunse Miller. Cred că s-ar putea să avem o urgenţă.

— Au coborât în puţ fără să aştepte echipa de scufundători de la universitate? întrebă Chaco pe un ton ciudat de indiferent.

— Am încercat să-i conving să n-o facă.

— Când au intrat?

Miller îşi mai verifică o dată ceasul:

— Acum douăzeci şi şapte de minute.

— Cât intenţionau să rămână sub apă?

— M-au anunţat că vor ieşi după treizeci de minute.
— Este încă devreme, oftă Chaco. Care-i problema?
— În ultimele zece minute nu le-am mai văzut bulele de aer.
Chaco trase adânc aer în piept şi închise ochii pentru o secundă:
— Asta nu sună bine, prietene. Nu-i ceea ce plănuiserăm noi.
— Poţi să-i trimiţi pe scufundători mai devreme, cu elicopterul?
— Imposibil, răspunse Chaco neajutorat, încă n-au ajuns de la Miami. Avionul lor va ateriza în Lima peste patru ore.
— Nu ne putem permite o intervenţie la nivel guvernamental. În nici un caz acum… Nu există nici o echipă de scufundători de salvare pe care s-o alertezi să vină aici?
— Cea mai apropiată bază navală este la Trujillo. O să iau legătura cu comandantul ei, să ne trimită oameni.
— Succes, Juan! Eu o să stau lângă radio.
— Anunţă-mă dacă intervine ceva.
— Îţi promit, încuviinţă Miller încruntat.
— Prietene…
— Da?
— Vor ieşi, rosti Chaco pe un ton sec. Rodgers este un scufundător experimentat. El nu face greşeli.
Miller nu comentă. Nu avea ce să mai adauge. Întrerupse legătura cu Chaco şi se grăbi înapoi la grupul de studenţi tăcuţi, care priveau cu groază în puţ.
În Chachapoya, Chaco scoase o batistă şi-şi şterse faţa. Era o persoană foarte ordonată şi obstacolele sau problemele neprevăzute îl iritau. Dacă americanii ăia idioţi se înecau, avea să urmeze o anchetă guvernamentală. În ciuda relaţiilor sale, mass-media din Peru avea să amplifice la maximum incidentul. Consecinţele se puteau dovedi absolut dezastruoase.
— În clipa de faţă, murmură el în barbă, exact asta ne mai lipsea – doi arheologi morţi în puţ.
După aceea, cu mâini tremurătoare, activă transmiţătorul radio şi începu să transmită un apel urgent pentru ajutor.

2

Trecuseră o oră şi patruzeci şi cinci de minute de când Shannon şi Miles coborâseră în puţul sacrificial şi de acum orice încercare de salvare părea lipsită de sens. Nimic nu i-ar mai fi putut aduce la viaţă pe cei doi, deoarece aerul li se terminase de mult. Alte două victime adăugate celor fără de număr care dispăruseră de-a lungul secolelor în apa tenebroasă!

Cu un glas înnebunit de disperare, Chaco îl anunţase pe Miller că Marina Peruviană fusese surprinsă nepregătită pentru o intervenţie de urgenţă. Echipa de scafandri pentru operaţiuni de salvare se afla în misiune de instruire tocmai în sudul ţării, în apropiere de graniţa cu Chile şi era imposibil să ajungă la puţ înainte de apus. Neajutorat, Chaco îi împărtăşi lui Miller nemulţumirea sa cauzată de timpii lungi de reacţie. Aici era însă America de Sud şi graba constituia rareori o prioritate.

O studentă auzi prima zgomotul. Făcu palmele pâlnie la urechi şi se răsuci într-o parte şi în alta, aidoma unei antene radar.

— Un elicopter! anunţă ea, surescitată, arătând spre vest în direcţia vârfurilor arborilor.

Toţi cei din jurul lacului amuţiră şi ciuliră urechile, plini de speranţă. Păcănitul slab al unei palete de rotor se apropia de ei, sporind cu fiecare clipă. După câteva minute zăriră un elicopter turcoaz cu inscripţia NUMA pe fuzelaj.

„De unde a apărut?” se întrebă Miller, simţind că-i renaşte încrederea. În mod evident, nu purta însemnele Marinei Peruviene, aşa că trebuia să fie un aparat civil.

Coroanele arborilor din jur porniră să se agite frenetic, biciuite de curentul de aer provocat de coborârea elicopterului într-un luminiş de lângă dolină. Tălpigele de aterizare nu atinseseră încă solul, când uşa cabinei se deschise şi un bărbat înalt, cu păr negru ondulat sări cu agilitate dinăuntru. Purta un costum subţire de scafandru în ape calde. Ignorându-i pe tineri, se îndreptă direct spre antropolog:

— Doctor Miller?

— Eu sunt.

Un surâs cald se lăţi pe chipul necunoscutului, care-i întinse, drept salut, o mână bătătorită:

— Îmi pare rău că n-am putut ajunge mai devreme.

— *Cine* eşti dumneata?

— Mă numesc Dirk Pitt.

— Eşti american, bâigui Miller privind faţa colţuroasă cu ochi ce păreau că zâmbesc.

— Director de Proiecte speciale la NUMA[2]. Din câte am înţeles, doi scufundători au dispărut într-o grotă submarină.

— Într-un puţ, îl corectă Miller. Doctor Shannon Kelsey şi Miles Rodgers au intrat în apă acum aproape două ore şi nu au mai apărut.

Pitt se apropie de marginea puţului, privi apa stătătoare şi aprecie imediat condiţiile dificile de scufundare. Pe margine, apa lacului avea culoarea verde a peliculei de alge, dar se întuneca spre centru, unde era complet neagră, lăsând impresia de mare adâncime. Nimic nu arăta că operaţiunea de salvare s-ar fi dovedit altceva decât o recuperare de trupuri neînsufleţite.

— Nu-i prea primitor, reflectă el cu glas tare.

— De unde aţi venit? îl întrebă Miller.

— NUMA efectuează prospecţiuni geologice submarine în largul coastei, spre vest. Comandamentul Marinei Peruviene ne-a solicitat prin radio să trimitem scufundători pentru o operaţiune de salvare şi am dat curs apelului. Se pare c-am ajuns primii.

— Cum pot nişte cercetători oceanografi să întreprindă o operaţiune de salvare şi recuperare în puţul ăsta blestemat?! izbucni Miller, cuprins brusc de enervare.

— Nava noastră de cercetări, explică sec Pitt, este dotată cu echipamentele de scufundare necesare. Eu nu sunt cercetător, ci inginer naval. Am efectuat numai câteva şedinţe de instruire în salvări subacvatice, dar sunt un scufundător destul de bun.

Înainte ca Miller, cuprins de descurajare, să poată replica, motorul elicopterului amuţi, palele rotorului se opriră lent, iar prin uşa îngustă a cabinei se strecură un bărbat scund, cu umeri laţi şi piept masiv de hamal, care porni spre ei. Arăta cu totul diferit de Pitt, care era înalt şi zvelt.

— Al Giordino, îl prezentă Pitt, prietenul şi colegul meu.

Giordino încuviinţă din capul cu păr negru, des şi creţ şi rosti simplu:

— Salut!

Miller privi înapoia lor prin parbrizul aparatului de zbor şi, nezărind înăuntru alţi pasageri, gemu disperat:

---

2 NUMA (National Underwater and Marine Agency) – Agenţia Naţională pentru Studii Marine şi Subacvatice (n. tr.).

— Doi… numai voi doi! Dumnezeule, va fi nevoie de cel puţin o duzină de oameni ca să-i readucă la suprafaţă!

Pitt nu era defel iritat de izbucnirea antropologului. Se mulţumi să se uite la el cu ochii săi opalini verde-închis, care păreau să posede o capacitate hipnotică şi care acum exprimau doar înţelegere.

— Ai încredere în mine, Doc, rosti el pe un ton ce puse capăt oricăror alte discuţii. Al şi cu mine putem face treaba asta.

În câteva minute, după stabilirea unui plan sumar de acţiune, Pitt era pregătit să fie coborât în puţ. Purta o mască facială EXO-26, produsă de Diving Systems International, cu regulator de aer exoterm special pentru ape poluate. Căştile erau conectate la aparatul de radio MK-1 Ocean Technology Systems. Purta pe spate două butelii identice de 2,8 m^3 de aer şi un compensator de flotabilitate, cu manometre, busolă şi dispozitiv de măsurare a adâncimii. Pe când se echipa, Giordino conectă un cordon gros de nailon Kermantle pentru comunicaţii şi ghidaj la căştile lui Pitt şi la catarama de eliberare în caz de pericol de pe centura lată strânsă în jurul mijlocului său. Restul cordonului era bobinat pe un tambur masiv din interiorul elicopterului şi conectat la un difuzor exterior. După ultima verificare a echipamentului lui Pitt, Giordino îl bătu uşor pe cap şi vorbi în microfonul sistemului de comunicaţii:

— Pare-n regulă. M-auzi?

— De parcă ai fi în urechea mea, replică Pitt şi toţi îi auziră glasul din difuzor. Tu m-auzi?

Giordino încuviinţă din cap:

— Clar şi distinct. O să-ţi monitorizez de aici palierul de decompresiune şi timpul de scufundare.

— Am înţeles.

— Mă informezi permanent la ce adâncime te afli şi care e situaţia generală.

Pitt înfăşură cordonul de ghidaj în jurul unui braţ şi-l prinse cu ambele mâini, apoi îi făcu cu ochiul lui Giordino dinapoia vizorului măştii:

— În regulă, hai să-i dăm drumul!

Giordino făcu semn unui grup de patru studenţi, care începură să învârtă tamburul. Spre deosebire de Shannon şi Miles, care se împinseseră cu picioarele în peretele puţului pe toată durata coborârii, Giordino întinsese cordonul de nailon peste capătul unui trunchi uscat de copac care ieşea cu doi metri în afara

marginii abisului, oferindu-i astfel lui Pitt posibilitatea de a coborî fără să atingă pereţii de calcar.

Lui Miller i se păru că pentru cineva care îşi putea trimite prietenul la o moarte prematură, Giordino se comporta incredibil de calm şi de eficient. Nu-i cunoştea pe cei doi, nu auzise niciodată de perechea aceea legendară. Nu putea şti că erau bărbaţi extraordinari, cu o experienţă de aproape douăzeci de ani de aventuri submarine, care-şi dezvoltaseră un simţ infailibil în aprecierea şanselor de supravieţuire. Antropologul putea doar să asiste, neputincios şi frustrat, la ceea ce, era absolut sigur, avea să se dovedească o tentativă inutilă. Se aplecă peste marginea puţului şi privi atent cum Pitt se apropia de pelicula verzuie de pe suprafaţa apei.

— Cum ţi se pare? îl întrebă Giordino.

— Parc-ar fi supa de mazăre a bunicii, replică Pitt.

— Nu te sfătuiesc s-o guşti.

— Nici prin cap nu mi-a trecut.

Cei doi nu mai vorbiră nimic, iar picioarele lui Pitt intrară în mâzga de alge. Când apa se închise deasupra lui, Giordino slăbi cordonul de ghidaj pentru a-i oferi libertate de mişcare. Temperatura lacului era cu doar zece grade mai mică decât a unei băi fierbinţi. Pitt începu să respire prin regulator, se răsuci, lovi din labele picioarelor şi se afundă în lumea întunecată a morţii. Presiunea tot mai mare a apei îi apăsă timpanele, dar suflă puternic în mască pentru a compensa presiunile. Aprinse lanterna Birns Oceanographics Snooper pe care o avea în mână, dar raza acesteia de-abia putea răzbate prin beznă.

Pentru ca apoi, pe neaşteptate, să treacă din întunericul de nepătruns într-un abis de apă limpede precum cristalul. Fasciculul lanternei nu se mai reflecta din alge, orbindu-l, ci se pierdea în depărtare. Pentru o clipă, transformarea instantanee de sub stratul vâscos de alge îl ului pe Pitt, care avea senzaţia că înoată prin aer.

— Am vizibilitate clară la adâncimea de patru metri, raportă el în microfon.

— Vreo urmă de ceilalţi scufundători?

Pitt se roti lent, descriind un cerc complet:

— Nu, nimic.

— Poţi distinge fundul lacului?

— Destul de bine. Apa e limpede precum cleştarul, dar destul de întunecată. Algele de la suprafaţă reduc cu şaptezeci la sută

lumina la fund. Şi-n jurul pereţilor este destul de întunecat, aşa că va trebui să înot peste tot, ca nu cumva să nu observ trupurile.

— Cordonul îţi lasă destulă libertate de mişcare?

— Tensionează-l doar uşor, ca să nu mă împiedice pe măsură ce cobor.

În următoarele douăsprezece minute, Pitt dădu ocol pereţilor abrupţi ai puţului, examinând fiecare cavitate şi descriind o spirală descendentă uriaşă. Calcarul format cu sute de milioane de ani în urmă prezenta incluziuni minerale ce formau desene stranii, abstracte. Bărbatul înotă orizontal, cu mişcări foarte lente, deplasând raza de lumină înaintea sa. Iluzia plutirii peste un hău nesfârşit era copleşitoare.

În cele din urmă, ajunse deasupra fundului puţului sacrificial. Nu se zărea nici nisip, nici vegetaţie, ci doar o întindere neregulată de mâl brun, întreruptă de petice de rocă sură.

— Fundul se află la peste treizeci şi şase de metri adâncime. În continuare, nici urmă de Kelsey sau Rodgers.

Pe malul înalt al lacului, Miller îl privi uluit pe Giordino.

— *Trebuie* să fie acolo. Este imposibil să fi dispărut pur şi simplu.

În adâncul puţului, Pitt lovea uşor din labele picioarelor, având grijă să se menţină la peste un metru deasupra pietrelor şi mai ales a mâlului fin, care se putea ridica într-un nor care să reducă vizibilitatea la zero în câteva secunde. Odată tulburat, mâlul putea rămâne în suspensie câteva ore bune, înainte de a se depune iarăşi pe fund. Fără să vrea, bărbatul se înfioră. Apa devenise neplăcut de rece, anunţându-l că pătrunsese într-un strat cu temperatură mai scăzută, suspendat sub apele calde de deasupra. Încetini şi pluti, adăugând din compensator suficientă forţă ascensională pentru o flotabilitate uşoară, astfel încât să înoate cu capul în jos şi labele picioarelor orientate în sus.

Cu multă grijă, întinse braţele şi-şi afundă mâinile în nămolul cafeniu. Atinse fundul de piatră înainte ca mâlul să-i fi ajuns la încheieturile palmelor şi i se păru ciudat că stratul era atât de subţire. După secole de eroziune a pereţilor şi scurgeri dinspre solul de la suprafaţă, fundul de piatră al puţului ar fi trebuit să fie acoperit cu un strat de minimum doi metri grosime. Nu mai bătu din picioare, ci se lăsă să plutească deasupra unei zone din care părea să răsară din nămol ceva ce semăna cu nişte crengi alburii de copaci. Prinse una noduroasă, acoperită cu proeminenţe mici

şi o scoase din stratul de mâl. Şi se pomeni holbându-se la şira spinării unei victime azvârlite în puţul sacrificial.

În căşti răsună glasul lui Giordino:

— Spune ceva!

— Adâncimea treizeci şi şapte de metri, anunţă Pitt, azvârlind coloana vertebrală. Fundul puţului este un cimitir de oseminte. Cred că pe-aici sunt risipite peste două sute de schelete.

— Tot n-ai văzut trupurile?

— Deocamdată, nu.

Pitt simţi un deget de gheaţă coborându-i pe ceafă, când zări un schelet al cărui braţ descărnat se ridica în beznă. Alături de cutia toracică era o platoşă ruginită, în vreme ce ţeasta se găsea în interiorul unui coif despre care bănui că fusese făurit de spanioli în secolul al XVI-lea.

Îl anunţă pe Giordino despre descoperire:

— Spune-i lui Doc Miller că am dat peste un spaniol mort demult, cu coif şi platoşă.

După aceea, ca atraşi de o forţă nevăzută, ochii săi urmară direcţia indicată de un deget al mâinii scheletului.

Acolo se zărea alt trup, cu picioarele ridicate şi capul lăsat pe spate, aparţinând unui bărbat care murise, în mod evident, recent. Carnea încă nu se descompusese complet. Cadavrul se afla în stare de saponificare; organele şi ţesuturile organice se transformaseră într-o materie compactă, asemănătoare săpunului.

Cizmele scumpe, eşarfa de mătase roşie înnodată în jurul gâtului şi catarama din argint a curelei navajo incrustată cu turcoaze, îl determinară pe Pitt să presupună că nu fusese un localnic peruvian. Indiferent de identitatea sa, nu fusese tânăr – şuviţe lungi, argintii de păr şi barbă unduiau în curentul produs de mişcările scufundătorului. O tăietură largă în gât dovedea felul în care murise.

Sub raza lanternei scânteie un inel lat de aur cu piatră galbenă mare şi Pitt se gândi că putea fi util pentru identificarea corpului. Luptându-se cu greaţa, îl trase cu uşurinţă din degetul putrezit al mortului, aproape aşteptându-se să apară o fantomă care să-l acuze de jaf. Oricât i-ar fi fost de dezagreabil, trecu inelul prin mii, pentru a-l curăţa de rămăşiţele fostului său proprietar, apoi îl puse pe un deget ca să nu-l piardă.

— Am mai găsit unul, îl anunţă pe Giordino.

— E unul dintre scufundători sau alt spaniol?

— Nici una, nici alta. Pare a fi mort de câteva luni… cel mult de un an.

— Vrei să-l aduci sus?

— Nu încă. Vom aştepta până-i găsim pe oamenii lui Doc Miller…

Pitt se opri brusc, izbit de forţa enormă a unui curent de apă ce pătrunsese în puţ printr-o deschidere nevăzută din peretele opus, ridicând mâlul de pe fund aidoma prafului rotit de o tornadă. Puterea neaşteptată a turbulenţei l-ar fi dat peste cap, neajutorat ca o frunză în vânt, dacă nu l-ar fi reţinut cablul de ghidaj. Şi aşa, abia dacă reuşi să nu scape lanterna din mână.

— Asta a fost o zguduitură al naibii de tare, comentă Giordino îngrijorat. Ce se-ntâmplă?

— Am fost lovit de o undă foarte puternică, apărută din senin, răspunse Pitt relaxându-se şi îngăduindu-i curentului să-l poarte. Asta explică de ce-i atât de subţire stratul de mâl. Turbulenţele îl mătură periodic.

— Este, probabil, un sistem de ape subterane care acumulează presiune şi o eliberează sub formă de unde de şoc pe fundul puţului, specula Giordino. Să te scoatem?

— Nu, nu! Vizibilitatea este nulă, dar nu mi se pare că aş putea fi în pericol imediat. Slăbeşte lent cordonul, ca să vedem unde mă poartă curentul. Trebuie să fie o ieşire pe undeva.

— Prea periculos. S-ar putea să te agăţi şi să rămâi prins acolo.

— Nu, dacă n-o să mă încâlcesc în cordon, replică Pitt calm.

La suprafaţă, Giordino îşi studie ceasul:

— Ai coborât de şaisprezece minute. Cum stai cu aerul?

Pitt apropie cadranul manometrului de vizor. Prin vârtejul de mâl îi distingea cu dificultate acul.

— Mai am douăzeci de minute.

— Te mai las zece minute. După aceea, ţinând seama de adâncimea la care te afli, te mai ocupi de căutarea cadavrelor doar la palierele de decompresiune.

— Tu eşti şeful, încuviinţă Pitt.

— Care-i situaţia?

— Sunt tras cu picioarele înainte printr-un tunel îngust. Pot atinge pereţii care se strâng în jurul meu. Noroc că am cordonul de ghidaj, fiindcă mi-e imposibil să înot contra curentului.

Giordino se întoarse spre Miller:

— Se pare că avem un indiciu despre ce s-a întâmplat cu

scufundătorii dumitale.

— I-am prevenit, clătină Miller furios din cap. Ar fi putut evita tragedia aceasta, dacă nu ar fi coborât prea mult.

Lui Pitt i se părea că fusese târât o oră prin galeria îngustă, dar nu trecuseră decât douăzeci de secunde. Norul de mâl se mai rărise, rămânând, în cea mai mare parte, în puţul adânc din urmă. Împrejurimile începeau să se distingă mai clar. Busola îi arăta că era purtat spre sud-est. Apoi, pe neaşteptate, tunelul se deschise într-o gigantică sală inundată. În dreapta şi dedesubtul său, Pitt întrezări în beznă sclipirea de moment a unui obiect metalic, care reflectase vag raza lanternei. Era o butelie de aer abandonată. În apropiere, mai zări una. Înotă până la ele şi le examină manometrele. Acele încremeniseră pe poziţia de gol. Pitt plimbă fasciculul lanternei în jur, aşteptându-se să vadă cadavre plutind în întuneric aidoma unor demoni spectrali.

Apa rece de la fund îl sleise de puteri şi simţea că mişcările îi deveniseră mai lente. Deşi glasul lui Giordino continua să-i răsune în căşti la fel de clar de parcă s-ar fi aflat lângă el, cuvintele erau mai puţin distincte. Pitt ieşi din starea de letargie şi se concentra pentru a verifica starea instrumentelor de date, a cablului de ghidaj şi a compensatorului de flotabilitate.

Îşi ascuţi simţurile şi se sili să fie cu ochii în patru. Se gândi că, dacă trupurile scufundătorilor fuseseră absorbite într-o deschidere laterală, el le putuse depăşi cu uşurinţă fără să le vadă. O examinare rapidă nu duse însă decât la descoperirea unei perechi de labe înotătoare abandonate. Pitt ridică fruntea şi în lumina lămpii de pe cască distinse reflexia scânteierii apei de la suprafaţă, care indica faptul că sala conţinea un buzunar de aer sub plafon.

Zări, de asemenea, două tălpi albe.

3

Să fii captiv departe de lumea exterioară într-o temniţă de tăcere perpetuă, respirând într-un buzunar micuţ de aer vechi de milioane de ani, învăluit de beznă absolută, este o experienţă teribilă, de-a dreptul inimaginabilă. Oroarea morţii în asemenea condiţii îngrozitoare poate cauza coşmaruri asemănătoare cu cele provocate de închiderea într-o celulă plină cu şerpi.

După ce trecuseră de panica iniţială şi-şi regăsiseră un grad redus de raţionalitate, Shannon şi Rodgers pierduseră orice speranţă de supravieţuire când aerul din butelii se terminase şi ultima scânteie de viaţă se stinsese din bateriile ce alimentau lămpile căştilor. În scurt timp aerul de sub plafon devenise impur de la respiraţia lor. Ameţiţi şi aproape delirând din cauza lipsei de oxigen, ştiau că suferinţele li se vor încheia doar atunci când locul acela le va deveni mormânt.

Curentul subteran îi târâse în grotă după ce Shannon coborâse surescitată spre fundul puţului, zărind câmpul de oseminte. Rodgers o urmase, credincios şi era extenuat după eforturile disperate depuse pentru a scăpa de pericol. Aerul care le mai rămăsese în butelii se terminase în tentativa zadarnică de a găsi alt coridor prin care să iasă din peştera subacvatică. Nu exista ieşire, nici scăpare. Puteau doar să plutească în beznă, menţinuţi la suprafaţă de compensatorii de flotabilitate şi să aştepte să moară.

În ciuda curajului său, Rodgers era într-o formă proastă, iar Shannon se agăţa doar de un capăt de aţă, când, brusc, observă o lumină pâlpâitoare în apele ameninţătoare de dedesubt. Lumina se preschimbă treptat într-o rază galbenă şi puternică ce străpungea întunericul în direcţia ei. Oare creierul confuz şi lipsit de oxigen începuse să-i joace feste? Să îndrăznească să întrevadă o licărire de speranţă?

— Ne-au găsit! icni femeia în cele din urmă când lumina avansă spre ea.

Cu chipul schimonosit şi livid de oboseală şi disperare, Rodgers privi inexpresiv, fără reacţie, în jos, către fasciculul luminos care se apropia. Lipsa de aer respirabil şi bezna copleşitoare îl aduseseră aproape de comă. Avea ochii holbaţi şi, în mod instinctiv, continua să-şi strângă cu putere aparatul de

fotografiat. Încerca senzaţia vagă că pătrundea în tunelul de lumină descris de persoanele care fuseseră în pragul morţii.

Shannon simţi o mână prinzându-i piciorul, apoi un cap apăru din apă la mai puţin de o lungime de braţ. Lumina de pe cască o lovi drept în ochi, orbind-o pe moment. După aceea raza trecu spre Rodgers. Dându-şi imediat seama cine se afla în dificultate, Pitt scoase un regulator de aer auxiliar conectat la distribuitorul cu două valve al buteliilor sale. Introduse rapid muştiucul regulatorului între buzele lui Rodgers, apoi îi trecu lui Shannon butelia micuţă de rezervă şi regulatorul de aer pe care le purta la centură.

După câteva respiraţii adânci, revenirea fizică şi psihică fu de-a dreptul miraculoasă. Shannon îl îmbrăţişă cu toate puterile pe Pitt, iar Rodgers, readus la viaţă, îi strânse mâna cu atâta forţă, încât fu cât pe aici să-i disloce încheietura. Urmară momente de bucurie tăcută, cei trei oameni lăsându-se purtaţi de euforia uşurării şi surescitării.

De-abia atunci Pitt îşi dădu seama că Giordino îi răcnea în căşti, cerându-i raportul asupra situaţiei.

— Anunţă-l pe Doc Miller că i-am găsit oiţele rătăcite. Sunt vii, repet – sunt vii şi sănătoşi.

— I-ai găsit? explodă Giordino. N-au murit?!

— Cam decoloraţi pe la branhii, dar altfel în formă perfectă.

— Cum e posibil? murmură Miller, neîncrezător.

Giordino încuviinţă din cap:

— Doc vrea să ştie cum au scăpat cu viaţă.

— Curentul i-a purtat într-o grotă cu un buzunar de aer sub plafon. Noroc c-am ajuns la timp. Încă vreo câteva minute şi terminau oxigenul.

Oamenii strânşi în jurul difuzorului rămăseseră uluiţi de cele auzite dar, pe măsură ce înţeleseră cum stăteau lucrurile, uşurarea se răspândi pe toate chipurile şi vechiul oraş de piatră răsună de aplauze şi ovaţii. Miller se întoarse într-o parte, ca şi cum ar fi vrut să-şi ascundă o lacrimă, în timp ce Giordino nu-şi mai putea şterge zâmbetul de pe faţă.

În grota subacvatică, Pitt anunţă prin semne că nu-şi putea scoate masca pentru a vorbi şi că trebuiau să se înţeleagă doar prin gesturi. Shannon şi Rodgers dădură din cap, apoi Pitt le descrise procedura pentru părăsirea grotei.

Întrucât cei doi se debarasaseră de echipamentul inutil de scufundare, cu excepţia măştilor faciale şi a compensatorilor de

flotabilitate, Pitt era sigur că toţi trei puteau fi traşi fără probleme de cordonul său de ghidaj prin tunelul îngust, împotriva curentului, până în puţul principal. Potrivit specificaţiilor fabricanţilor, cordonul de nailon putea rezista la greutăţi de aproape trei mii de kilograme.

Îi făcu semn lui Shannon să-şi înfăşoare cordonul în jurul unui picior şi al unui braţ şi să pornească prima, respirând din minibutelie. Rodgers avea să procedeze la fel şi s-o urmeze, având-l pe Pitt suficient de aproape în spatele lui pentru ca regulatorul suplimentar să ajungă la buzele fotografului. Când se convinse că se simţeau bine şi că respirau uşor, Pitt îl anunţă pe Giordino:

— Suntem pe poziţie, gata de plecare.

Giordino tăcu şi-i privi pe studenţii care-şi încleştaseră mâinile pe cordonul de ghidaj, încordaţi de parcă erau gata pentru o întrecere de tras cu frânghia. Le cercetă expresiile nerăbdătoare şi înţelese că va trebui să le ţină sub control entuziasmul şi agitaţia, altfel i-ar fi putut târî pe scufundători prin tunelul de piatră, ca pe nişte simpli saci de cartofi, lovindu-i de pereţi.

— Fiţi pregătiţi! Spune-mi la ce adâncime vă aflaţi.

— Puţin peste şaptesprezece metri, mult mai sus decât fundul puţului. Am fost purtaţi printr-o galerie care a urcat douăzeci de metri.

— Tu eşti la limită, îl informă Giordino, dar ceilalţi şi-au depăşit timpii şi limitele de presiune. O să calculez şi vă anunţ care sunt palierele pentru decompresiune.

— Să nu fie prea lungi. După ce se goleşte mini-butelia, noi trei vom termina destul de repede aerul care mi-a rămas în buteliile de pe spate.

— Să n-ai speranţe în privinţa asta. Dacă nu i-aş ţine în frâu pe puştii ăştia, v-ar smulge de acolo atât de repede, încât aţi crede că aţi ieşit prin ţeava unui tun.

— Încercaţi să fiţi civilizaţi.

Giordino ridică braţul, semnalându-le studenţilor să tragă:

— Începe spectacolul.

— Să intre jonglerii şi clovnii! replică Pitt, bine dispus.

Cordonul de ghidaj se încordă şi începu procesul lent şi îndelungat de readucere la suprafaţă. Curentul provocat de unda de şoc prin galeria de piatră îşi găsea corespondent în gâlgâitul bulelor de aer eliminate de regulatoare. Neavând nimic altceva de făcut decât să se ţină de coardă, Pitt se destinse, lăsându-şi

trupul să fie târât împotriva fluxului subteran ce năvălea prin tunelul strâmt, ca aerul printr-un tub Venturi. Apa tulburată de mâlul uşor din puţul aflat la capătul galeriei părea la mulţi kilometri depărtare. Timpul nu avea nici o însemnătate aici şi bărbatul avea senzaţia că era sub ape de o veşnicie. Doar glasul mereu prezent al lui Giordino îl ajuta să păstreze contactul cu realitatea:

— Să strigi, dacă vă tragem prea repede.

— Pare în regulă, răspunse Pitt auzind cum buteliile sale de aer se frecau de tavanul galeriei.

— La cât apreciezi viteza curentului?

— Aproape opt noduri.

— Nu-i de mirare că opuneţi atâta rezistenţă. Am aici zece puşti care trag de le sar ochii din cap.

— Mai avem şase metri şi am ieşit, îl informă Pitt.

Încă un minut, poate un minut şi jumătate, se străduiră să se ţină prinşi de cordonul de ghidaj împotriva forţei tot mai reduse a torentului, după care ieşiră din galeria de stâncă în norul de mâl care se învolbura pe fundul puţului sacrificial. Alt minut şi fură ridicaţi, ieşind din raza de acţiune a curentului subacvatic şi pătrunzând în apa limpede, lipsită de impurităţi. Pitt privi în sus, zări razele soarelui prin pelicula de alge verzi şi încercă o minunată senzaţie de uşurare.

Giordino ştiu că părăsiseră zona de absorbţie, atunci când tensiunea din cordonul de siguranţă slăbi brusc. Comandă oprirea operaţiunii de ridicare şi reverifică datele de decompresiune pe un laptop. O staţionare de opt minute l-ar fi scutit pe Pitt de orice pericol privind decompresiunea, însă ceilalţi doi aveau nevoie de staţionări mai lungi. Ei stăteau de peste două ore sub apă, la adâncimi între şaptesprezece şi treizeci şi şapte de metri. Ar fi avut nevoie de minimum două paliere de staţionare, care să dureze peste o oră. Întrebarea vitală era: cât aer mai rămăsese în buteliile lui Pitt? Îndeajuns pentru zece minute? Pentru cincisprezece? Douăzeci?

La nivelul mării, la presiunea de o atmosferă, corpul uman conţine aproximativ 1 litru de azot, care este dizolvat în sânge. Respirarea unor cantităţi mari de aer în condiţii de presiune a apei sporeşte absorbţia azotului la 2 litri pentru 2 atmosfere (la 10 metri adâncime), la 3 litri pentru 3 atmosfere (la 30 de metri adâncime) şi aşa mai departe. În timpul coborârii, surplusul de azot este dizolvat rapid în sânge, purtat prin corp şi depozitat în

ţesuturi. Atunci când scufundătorul începe să se ridice spre suprafaţă, situaţia se inversează, dar se derulează mult mai lent. Cu cât presiunea apei scade, surplusul de azot se îndreaptă către plămâni şi este eliminat prin respiraţie. Dacă scufundătorul se ridică prea repede, respiraţia normală nu poate ţine pasul şi în ţesuturile corpului şi în articulaţii se formează bule de azot ce determină leziunile de decompresiune, o afecţiune care în ultimul secol schilodise sau ucisese mii de scufundători.

În cele din urmă, Giordino lăsă computerul şi-l strigă pe Pitt:

— Dirk?

— Te aud.

— Veşti proaste. În buteliile tale n-a mai rămas suficient aer pentru ca doamna şi prietenul ei să facă staţionările necesare pentru decompresiune.

— Spune-mi şi chestii pe care să nu le ştiu, sosi răspunsul lui Pitt. Ce-i cu buteliile de rezervă din elicopter?

— Ghinion! oftă Giordino. În graba noastră de a decola de pe navă, echipajul a încărcat compresorul de aer, dar a uitat să pună şi buteliile suplimentare.

Pitt se uită spre Rodgers, care continua să fotografieze, nestingherit. Bărbatul îi simţi privirea şi-i răspunse ridicând degetul mare, de parcă tocmai introdusese ultima bilă într-o partidă de biliard jucată în cel mai apropiat local. Pitt se întoarse către Shannon. Ochii ei căprui îl fixau prin vizorul măştii, larg deschişi şi fericiţi, ca şi cum coşmarul s-ar fi sfârşit şi eroul salvator avea s-o poarte la castelul său. Nu-şi dăduse seama că necazurile erau departe de a se fi terminat. Pentru prima dată, Pitt observă că femeia avea păr blond şi se trezi întrebându-se cum arăta doar în costum de baie, fără echipament de scufundător.

Visatul cu ochii deschişi se termină aproape la fel de repede cum începuse. Mintea îi reveni pe un făgaş drept şi Pitt vorbi în microfonul măştii:

— Ziceai că avem compresorul în elicopter?

— Da.

— Trimite-mi trusa de scule. Vezi că-i în compartimentul pentru bagaje.

— Ce vrei să faci?

— Distribuitorul cu valve al buteliilor mele, explică repede Pitt, este un prototip pe care-l testează NUMA. Pot să închid o butelie independent de cealaltă şi apoi să o decuplez de la distribuitor,

fără să pierd aerul din cealaltă butelie.

— M-am prins, zise Giordino luminându-se brusc. Deconectezi o butelie şi respiraţi din cealaltă. Eu o trag sus pe cea goală şi o umplu la compresor. După aceea repetăm procedura până când respectăm graficul de decompresiune.

— O idee sclipitoare, nu crezi? întrebă Pitt, sarcastic.

— „Elementar”, aş putea spune, mormăi Giordino, ascunzându-şi bucuria. Rămâneţi la şase metri şi jumătate timp de şaptesprezece minute. O să-ţi trimit trusa de scule pe cordonul de ghidaj. Sper ca planul tău să funcţioneze.

— Nu te îndoi, răspunse celălalt cu o încredere ce părea reală. Când o să simt din nou pământul sub picioare, mă aştept ca o orchestră de dixieland să-mi cânte Waitting for the Robert E. Lee.

— Mai scuteşte-mă, mârâi Giordino.

Pe când alerga spre elicopter, Miller îi tăie calea:

— De ce te-ai oprit? întrebă antropologul. Pentru numele lui Dumnezeu, omule, ce mai aştepţi? Scoate-i de acolo!

Giordino îl fixă cu ochi de gheaţă:

— Dacă-i scot acum, vor muri.

— „Vor muri”? repetă Miller, privindu-l inexpresiv.

— Decompresiune, Doc, ai auzit vreodată de aşa ceva?

O expresie de înţelegere traversă chipul celuilalt, apoi Miller încuviinţă încet din cap:

— Scuză-mă! Te rog să ierţi un bătrân căutător de oseminte. Nu te voi mai deranja.

Giordino surâse, înţelegător. Îşi continuă alergarea spre elicopter şi urcă în aparat, fără să bănuiască măcar o clipă că vorbele lui Miller erau la fel de profetice ca un bănuţ calp.

* * *

Trusa de scule, conţinând chei fixe, un patent, două şurubelniţe şi un piolet, fu legată de cordonul de ghidaj printr-un nod dublu şi coborâtă cu o coardă mai subţire. După ce sculele ajunseră în mâinile lui Pitt, bărbatul prinse cele două butelii de aer între genunchi, apoi închise o valvă şi o deşurubă cu iscusinţă de pe distribuitor folosindu-se de o cheie. Când butelia fu eliberată, o ataşă de coardă.

— Ridicaţi marfa! îi anunţă pe cei de sus.

În mai puţin de patru minute, butelia fu ridicată de braţe grăbite, pe a doua coardă şi cuplată la compresorul cu motor cu benzină, care de acum duduia. Giordino blestema, implora şi dezmierda compresorul, pentru a pompa în timp record 240 de

atmosfere în butelia de oţel de 2,8 m^3. Acul de pe manometru ajunsese aproape la 120 de atmosfere, când Pitt îl anunţă că mini-butelia lui Shannon se golise, iar propria butelie mai avea doar 180 de kilograme. Fiindcă acum respirau toţi trei din aceeaşi butelie, marja de siguranţă nu era deloc confortabilă. Giordino opri alimentarea când presiunea ajunse la 170 de atmosfere şi nu pierdu nici o clipă pentru a expedia butelia în puţ. Procesul fu repetat de încă trei ori, după ce Pitt şi ceilalţi scufundători trecură la următorul palier de decompresiune, la trei metri adâncime, ceea ce însemna că trebuiau să stea în stratul de alge descompuse. Întreaga procedură se desfăşură fără probleme.

Giordino lăsă o marjă suficientă de siguranţă. Abia după patruzeci de minute anunţă că Shannon şi Rodgers puteau fi aduşi fără grijă la suprafaţă şi ridicaţi pe marginea puţului sacrificial. Pitt era atât de încrezător în prietenul său, încât nici măcar nu se sinchisi să-i pună la îndoială acurateţea calculelor. Întotdeauna femeile erau salvate primele, aşa încât el trecu în jurul taliei lui Shannon cureaua încătărămată care era prinsă de cordonul de ghidaj şi comunicaţii. Flutură din braţ spre chipurile ce priveau peste marginea puţului şi Shannon fu ridicată spre mal.

Rodgers fu următorul. Euforia de a fi scos din lacul morţii uitat de Dumnezeu şi de lume, unde îşi jură că n-avea să mai revină vreodată, îl făcu să uite de oboseala care-l copleşise după ce fusese la un pas de a-şi pierde viaţa. Se simţea lihnit de foame şi îl încerca o sete cumplită. Îşi aminti că în cort mai avea o sticlă de votcă şi începu să se gândească la ea ca la potirul Sfântului Graal. Ajunsese acum destul de sus pentru a zări chipurile lui Miller şi ale studenţilor peruvieni. În viaţa lui nu fusese mai fericit să vadă pe cineva. Era prea bucuros pentru a-şi da seama că nici unul nu zâmbea.

Când trecu însă de marginea puţului, spre uimirea şi groaza lui îl aştepta o scenă cu totul neaşteptată.

Miller, Shannon şi studenţii peruvieni se retraseră un pas, imediat ce Rodgers păşi pe solul ferm. De îndată ce-şi desfăcu cordonul de ghidaj, fotograful văzu că toţi stăteau încruntaţi, cu mâinile încrucişate la ceafă.

Scena era completată de şase carabine de asalt model 56-1, de fabricaţie chineză, strânse ameninţător în şase perechi de mâini ferme. Cei şase bărbaţi aşezaţi în semicerc în jurul

arheologilor erau scunzi, cu feţe inexpresive, tăcuţi, îmbrăcaţi cu poncho-uri de lână, sandale şi pălării de fetru. Ochii lor negri aruncau priviri furişe de la grupul de prizonieri la Rodgers.

Pentru Shannon, bărbaţii aceştia nu erau simpli bandiţi care se ascundeau prin dealuri şi-şi suplimentau veniturile sărăcăcioase, jefuind turiştii de alimente şi bunuri materiale ce puteau fi vândute în pieţe publice, ci, probabil, asasinii duri din *Sendero Luminoso* („Calea Luminată”), mişcarea revoluţionară de sorginte maoistă care terorizase Peru începând din 1981, omorând mii de victime inocente, printre care lideri politici, poliţişti şi soldaţi. Brusc, femeia se simţi cuprinsă de teroare. Ucigaşii din *Sendero Luminoso* erau notorii pentru că ataşau explozibil de corpul victimelor şi le transformau în bucăţi.

După ce întemeietorul şi conducătorul organizaţiei, Abimael Guzman, fusese capturat în septembrie 1992, mişcarea de gherilă se divizase în grupuri neorganizate, ale căror echipe ale morţii setoase de sânge întreprindeau atentate cu maşini-capcană şi asasinate ce nu aduceau peruvienilor decât durere şi tragedie. Acum luptătorii de gherilă stăteau în jurul captivilor lor, alerţi şi vigilenţi, iar privirile lor erau de-a dreptul sadice.

Unul dintre ei, un bărbat mai vârstnic cu o mustaţă ca o perie uriaşă, îi făcu semn lui Rodgers să se alăture celorlalţi prizonieri.

— Mai este cineva acolo? întrebă el într-o engleză aproape lipsită de accent spaniol.

Miller şovăi şi trase cu coada ochiului spre Giordino:

— El a fost ultimul, afirmă acesta pe un ton sfidător. El şi doamna au fost singurii scufundători.

Rebelul se uită la Giordino cu ochi negri şi lipsiţi de viaţă ca două bucăţi de cărbune, apoi se apropie de marginea peretelui vertical al puţului sacrificial şi privi în jos. Zări un cap plutind în mijlocul peliculei de alge verzi.

— E bine atunci, spuse pe un ton de rău augur.

Ridică de jos cordonul de ghidaj care dispărea în apă, scoase de la brâu un cuţit şi îl coborî cu un gest iute, retezând cordonul de tambur. După aceea rânji morbid, când rămase cu capătul cordonului deasupra apei pentru o clipă, înainte de a-l lăsa să cadă în puţul din care nu se putea ieşi.

4

Pitt se simţea ca individul dintr-un film cu Stan şi Bran, care ţipă să fie salvat de la înec şi căruia i se azvârl ambele capete ale unei frânghii. Ţinând capătul retezat al cordonului de comunicaţii şi ghidaj, se holba la el, nevenindu-i să-şi creadă ochilor. Pe lângă faptul că modalitatea sa de salvare îi fusese aruncată în cap, pierduse orice contact cu Giordino. Plutea în pelicula groasă şi vâscoasă, fără să aibă habar de evenimentele ostile ce se petreceau pe malul puţului. Descătărămă curelele ce-i fixau masca facială, o scoase şi privi spre marginea puţului, aşteptând. Nimeni nu apăru acolo.

Era pe punctul de a striga după ajutor, când o rafală de armă asurzitoare reverberă în jurul pereţilor din calcar ai puţului, timp de un minut întreg. Acustica stâncilor amplifica intens zgomotul. După aceea, la fel de neaşteptat pe cât străbătuseră jungla tăcută, răpăiturile stridente încetară şi totul fu cuprins de o linişte stranie. Gândurile lui Pitt goneau într-un cerc din care nu puteau evada. Deruta nu era decât un termen cu totul insuficient pentru a-i descrie starea. Ce se întâmpla sus? Cine trăgea şi în cine? Cu fiecare clipă, devenea tot mai neliniştit. Trebuia să iasă din acest puţ al morţii, dar cum? Nu avea nevoie de un manual de alpinism, pentru a şti că era imposibil să se caţere pe pereţi complet verticali, fără echipament corespunzător sau fără ajutor de sus.

Încruntat, se gândi că Giordino nu l-ar fi abandonat niciodată. Niciodată… doar dacă prietenul său n-ar fi fost rănit sau inconştient. Nu-şi îngădui să speculeze posibilitatea inimaginabilă ca Giordino să fi murit. Deznădăjduit şi înnebunit de disperarea care se acumula în el, Pitt răcni spre cer şi ecourile glasului îi răsunară în puţul adânc. Nu primi nici un răspuns, doar aceeaşi tăcere de moarte. Nu-şi putea închipui ce se petrecuse şi îi era tot mai clar că va trebui să urce singur pe malul înalt. Privi din nou cerul. Nu mai rămăseseră nici două ore până să se însereze. Dacă dorea să se salveze, era cazul să înceapă imediat. Ce făceau totuşi nevăzuţii intruşi înarmaţi? Întrebarea neliniştitoare era dacă aceştia vor aştepta până ce el va fi expus ca o muscă pe geamul ferestrei, înainte de a deschide focul asupra lui, sau dacă apreciaseră că soarta îi fusese deja

pecetluită? Decise să nu mai aştepte să afle răspunsul. Nimic, în afara ameninţării de a fi azvârlit în lavă topită, nu-l putea face să rămână peste noapte în apa caldă şi infectă.

Făcu pluta pe spate, examină pereţii înalţi care păreau să ajungă până la nori şi se strădui să-şi aducă aminte ce citise despre calcar în cursul de geologie pe care-l urmase la colegiu, parcă acum o veşnicie. „Calcar: rocă sedimentară alcătuită din carbonat de calciu, o mixtură de calcit cristalin şi şlam de carbonaţi, secretată de organismele producătoare de oxizi de calciu din vechile recife de corali. Calcarele variază ca textură şi culoare.” „Nu-i rău, îşi spuse, pentru un student care abia a luat nota 8.” Profesorul de atunci ar fi fost mândru de el.

Avea noroc că nu se confrunta cu granit sau cu bazalt. Calcarul era poros şi brăzdat de muchii ascuţite. Pitt înotă în jurul pereţilor circulari şi se opri sub o platformă ce ieşea din perete cam la jumătatea înălţimii până la malul de sus. Îşi scoase butelia de aer şi restul echipamentului de scufundare, cu excepţia centurii cu accesorii, lăsându-le să coboare spre fundul puţului şi păstră numai patentul şi pioletul din trusa de scule. Dacă dintr-un motiv cu totul inexplicabil, prietenul său cel mai bun şi arheologii de pe malul lacului fuseseră ucişi sau răniţi, iar Pitt fusese abandonat pentru a muri în puţul sacrificial având ca tovarăşi doar fantomele victimelor de mai înainte, el intenţiona să facă tot posibilul pentru a afla ce se întâmplase.

Mai întâi, scoase cuţitul de scufundător din teaca fixată de picior şi tăie două bucăţi din cordonul de ghidaj. O bucată o legă strâns de partea mai îngustă a cozii pioletului, aproape de cap, astfel încât să nu poată aluneca peste secţiunea mai groasă. La cealaltă extremitate a cordonului făcu un ochi de laţ.

După aceea croi un cârlig din catarama centurii, îndoind-o cu patentul, până căpătă forma literei C. Prinse de cârlig a doua bucată de cordon şi-i făcu, de asemenea, un ochi de laţ. Când termină, dispunea de instrumente funcţionale de ascensiune, chiar dacă rudimentare.

Acum venea partea cu adevărat grea.

Tehnica de căţărare a lui Pitt nu era tocmai a unui alpinist experimentat. Tristul adevăr era că el nu escaladase niciodată vreun munte, decât cu piciorul pe cărări bătute. Puţinele imagini cu specialişti căţărându-se pe pereţi verticali de piatră le văzuse la televizor sau în fotografiile din reviste. *Apa* era elementul său preferat, iar singurele contacte cu muntele le reprezentau

ocazionalele excursii pentru schiat la Breckenridge, în statul Colorado. Nu deosebea un piton (şpiţul metalic terminat printr-un inel) de o carabină (inelul alungit de metal cu mecanism de închidere acţionat de arc, care prinde coarda de ascensiune de piton). Ştia în mod vag că rapelul înseamnă coborârea pe o frânghie care înconjoară o coapsă, trece peste corp şi umărul opus.

Nici un expert în ascensiuni nu i-ar fi acordat lui Pitt o şansă din cinci sute că va putea ajunge sus, dar Pitt era un individ prea încăpăţânat pentru a se gândi vreodată la şanse. Vechiul şi îndărătnicul Dirk Pitt revenea în acţiune. Îşi simţea mintea brici. Ştia bine că viaţa lui şi poate vieţile altora, atârna de un fir încă nedeşirat. Ca de atâtea ori în trecut, calmul şi prezenţa de spirit puseseră stăpânire pe el.

Cu o hotărâre născută din disperare, se înălţă cât putu de mult din apă şi înfipse cârligul într-o proeminenţă mică din calcar. Îşi introduse după aceea piciorul în ochiul de laţ, prinse capătul superior al cordonului şi se trase afară din apă.

Ridică apoi pioletul cât mai sus, puţin în lateral şi lovi cu capătul lui ascuţit într-o fisură din perete. Vârî după aceea piciorul liber în ochiul de laţ şi se ridică mai mult.

„Nu chiar grozav după standardele profesionale, reflectă el, dar merge.” Repetă mişcarea, mai întâi cu cârligul în formă de C, apoi cu pioletul, deplasându-se ca un păianjen pe peretele abrupt, cu câte un membru pe rând. Era un efort epuizant, chiar şi pentru o persoană cu condiţie fizică excelentă. Soarele dispăruse în spatele copacilor, de parcă ar fi fost tras brusc spre vest de o mână nevăzută, când Pitt se sui, în cele din urmă, pe mica platformă aflată la jumătatea peretelui. De sus nu răzbătea în continuare nici un semn de viaţă.

Rămase acolo, recunoscător pentru locul de repaus, deşi era mare doar cât să-şi rezeme o fesă pe el. Răsuflând greu, se odihni până ce muşchii încetară să-i mai zvâcnească dureros. Nu-i venea să creadă că ascensiunea îl epuizase în asemenea măsură. Bănuia că un specialist care cunoştea toate trucurile nici măcar n-ar fi gâfâit. Rămase locului, strângând în braţe peretele puţului vreme de aproape zece minute. Ar fi dorit să stea o oră întreagă, dar timpul se scurgea repede. După apusul soarelui, jungla înconjurătoare se cufunda rapid în beznă.

Pitt studie instrumentele rudimentare care-l aduseseră până aici. Pioletul era ca nou, însă cârligul începuse să se îndrepte în

urma efortului constant de a-i susţine greutatea trupului. Mai petrecu un minut să-l recurbeze, lovindu-l cu pioletul de peretele din calcar.

Se aşteptase ca întunericul să-i îngreuneze vizibilitatea, silindu-l să se caţere doar pe pipăite, dar dedesubtul său apăruse o lumină stranie. Se răsuci şi privi în jos, către apă.

Lacul răspândea o fosforescenţă verzuie bizară. Nefiind chimist, Pitt putea doar să presupună că emisia ciudată era cauzată de reacţii chimice produse de algele care putrezeau. Recunoscător iluminatului, oricât de slab ar fi fost el, îşi continuă ascensiunea extenuantă.

* * *

Ultimii trei metri fură cei mai teribili. Ajunsese foarte aproape… şi totuşi, rămânea atât de departe! Marginea puţului părea îndeajuns de apropiată ca s-o atingă cu vârfurile degetelor. Trei metri, nu mai mult. Doar trei metri, însă ar fi putut la fel de bine să fi fost vârful Everestului. Un licean sportiv ar fi putut urca distanţa aceea şi în somn, dar nu Dirk Pitt. Cu numai câteva luni înainte de a împlini patruzeci de ani, se simţea ca un bătrân vlăguit.

Trupul său continua să fie zvelt şi musculos, îşi supraveghea alimentaţia şi efectua destule exerciţii fizice pentru a-şi menţine greutatea constantă. Avea cicatrice de la numeroase răni şi accidentări, inclusiv urme de gloanţe, dar toate încheieturile continuau să funcţioneze în mod rezonabil de satisfăcător. Se lăsase de fumat cu ani în urmă, însă ocazional îi plăcea să mai bea câte un pahar de vin bun sau de tequila cu gheaţă şi lămâie. De-a lungul anilor gusturile i se schimbaseră de la scotch Cutty Sark la gin Bombay şi la tequila Sauza Commemorativo. Dacă ar fi fost întrebat de ce, n-ar fi ştiut răspunsul. Trăia fiecare zi de parcă viaţa ar fi fost un joc, iar raţiunile pentru care făcea unele lucruri erau bine ascunse şi îngropate în mintea sa.

Apoi, când ajunse la un braţ depărtare de marginea puţului, scăpă cordonul legat de cârligul în formă de C. Degetele lui amorţite îl smulseseră din calcar şi acesta căzu de-abia clipocind în stratul de alge ce străluceau spectral. Cu ajutorul micului piolet, Pitt începu să folosească orificiile din peretele de calcar ca puncte de sprijin pentru mâini şi picioare. Ajuns aproape de mal, îşi roti braţul cu pioletul deasupra capului, izbind cu putere şi străduindu-se să-i înfigă vârful în sol moale.

Avu nevoie de patru tentative înainte ca vârful ascuţit să

rămână nemişcat. Cu ultimele rezerve de putere, prinse cordonul cu ambele mâini şi-şi trase corpul în sus, până ce, în întunericul tot mai profund, putu să distingă în faţă terenul neted. Se întinse nemişcat şi studie împrejurimile. Jungla umedă se strângea parcă în jurul său. De acum era beznă şi singura lumină provenea de la câteva stele şi de la secera subţire a lunii, care se strecura printre norii răzleţi şi ramurile împreunate ale copacilor. Razele palide iluminau ruinele străvechi într-un mod care se potrivea perfect cu efectul sinistru şi claustrofob al pădurii ecuatoriale. Scena stranie era completată de liniştea aproape deplină. Pitt se aşteptă să zărească mişcări nefireşti şi să audă foşnete ameninţătoare în beznă, totuşi nu văzu nici o lumină sau umbre mişcătoare şi nici nu auzi glasuri. Singurele sunete proveneau de la picăturile ploii uşoare şi neaşteptate, ce se spărgeau pe frunze.

„Ajunge cu lenevitul, îşi spuse. Dă-i drumul, mişcă-te, află ce s-a întâmplat cu Giordino şi cu ceilalţi! Timpul zboară. S-a terminat doar prima corvoadă. Aceea a fost de natură fizică, iar acum trebuie să-ţi foloseşti mintea.” Se îndepărtă de puţ, uşor şi neauzit ca o fantomă.

Tabăra era părăsită. Corturile pe care le văzuse înainte să fi coborât în puţul sacrificial erau intacte şi pustii. Nici o urmă de măcel, nici un semn că ar fi murit cineva. Se apropie de luminişul în care aterizase elicopterul NUMA pilotat de Giordino. Aparatul era ciuruit de gloanţe de la bot până la coadă. Nu mai exista nici o speranţă de a-l folosi pentru a cere ajutor. Nici un fel de reparaţii nu aveau să-l mai ridice vreodată în văzduh.

Palele distruse ale rotorului atârnau ca nişte braţe deformate, răsucite din coate. O colonie de termite nu ar fi putut face o treabă mai bună asupra unui ciot putred de copac. Pitt simţi mirosul de combustibil şi i se păru incredibil că rezervoarele nu explodaseră. Îi era dureros de clar că un grup de bandiţi sau rebeli atacaseră tabăra şi avariaseră elicopterul.

Temerile i se risipiră considerabil, descoperind că rafalele de armă pe care le auzise din puţ fuseseră îndreptate asupra elicopterului, nu asupra oamenilor. Amiralul James Sandecker, şeful său de la sediul NUMA din Washington, nu avea să accepte cu uşurinţă distrugerea unui aparat din flotila organizaţiei, dar Pitt înfruntase în numeroase rânduri furia micuţului şi temperamentalului lup de mare şi supravieţuise cu bine. Iar în clipa de faţă cuvintele lui Sandecker n-ar fi avut oricum nici o

importanţă. Giordino şi oamenii care lucrau la proiectul arheologic dispăruseră, luaţi prizonieri de o forţă necunoscută.

Pitt împinse într-o parte uşa cabinei, care atârna într-o parte, susţinută de o singură balama şi se îndreptă spre carlingă. Bâjbâi sub scaunul pilotului, până găsi un buzunar lunguieţ din care scoase o lanternă. Compartimentul bateriilor părea neatins. Îşi ţinu răsuflarea şi apăsă comutatorul. Raza se aprinse, luminând interiorul cabinei.

— Unu la zero pentru gazde, murmură el în barbă.

Înaintă prudent în compartimentul bagajelor. Uraganul de gloanţe îl transformase într-o sită cu marginile zdrenţuite, însă, după toate aparenţele, nu lipsea absolut nimic. Pitt îşi găsi geanta de voiaj şi o deschise. Cămaşa şi pantofii de sport scăpaseră neatinşi, dar un glonţ îi găurise genunchiul pantalonului şi-i distrusese şortul. Bărbatul îşi scoase costumul ud de scafandru, găsi un prosop şi se frecă energic pe tot trupul, pentru a-şi curăţa pielea de mizeria din puţ. După ce se îmbrăcă şi încălţă, continuă să scotocească, până descoperi cutiile cu gustări pregătite de bucătarul navei de cercetări. Conţinutul cutiei sale fusese împroşcat pe un perete despărţitor, dar cutia lui Giordino rămăsese intactă. Pitt înfulecă un sandviş cu unt de arahide şi mărar murat şi goli o cutie de bere fără alcool. Acum se simţea aproape din nou om.

Revenind în carlingă, descuie uşa mascată a unui compartiment micuţ şi scoase tocul de piele în care se afla un Colt automat vechi, calibrul 0,45. Tatăl său, senatorul George Pitt, îl purtase din Normandia până la Elba în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial, apoi i-l dăruise lui Dirk cu ocazia absolvirii Academiei Air Force. În următorii şaptesprezece ani, revolverul îi salvase viaţa lui Pitt în cel puţin două rânduri. Deşi brunarea dispăruse în mare măsură, întreţinea arma cu drag şi aceasta funcţiona chiar mai lin decât atunci când fusese nouă. Nu fără neplăcere, Pitt observă că un glonţ rătăcit zgâriase pielea tocului şi crestase o prăsea. Îşi trecu centura prin găicile tocului şi o strânse pe mijloc, alături de teaca în care avea cuţitul de scufundător.

Improviză o diafragmă pentru a camufla raza lanternei şi cercetă tabăra. Aici nu văzu urme de focuri de armă, ci doar cartuşe goale risipite pe sol, dar corturile fuseseră golite şi dispăruseră orice echipamente sau provizii ce puteau fi transportate. Cercetarea rapidă a terenului moale indică imediat

direcţia în care se pornise. O cărare tăiată de macete se deschidea prin hăţişurile dese, pierzându-se în întuneric.

Jungla părea ameninţătoare şi impenetrabilă. Nu era o expediţie pe care Pitt s-ar fi gândit s-o întreprindă în timpul zilei şi cu atât mai puţin noaptea. Se afla la cheremul insectelor şi al animalelor junglei ce-i considerau pe oameni o pradă ca oricare alta. Se gândi la şerpi nu fără să se îngrijoreze. Îşi amintea că auzise de boa constrictori şi anaconda ce ajungeau la lungimi de doi metri şi jumătate. Adevăratele temeri i le stârneau însă şerpii veninoşi ucigători, precum crotalul cu spate de diamant sau răutăciosul crotal-fier de lance[3]. Pantofii sport cu margini joase şi pantalonii din ţesătură subţire nu ofereau nici cea mai mică protecţie împotriva unei vipere puse pe rele.

Sub capetele mari de piatră care-l priveau ameninţător de pe zidurile oraşului ruinat, Pitt porni hotărât după urmele de paşi ce se dezvăluiau sub raza îngustă a lanternei. Îşi dori să fi avut un plan, dar acţiona în necunoscut. Şansele de a străbate o junglă extrem de periculoasă şi de a-i salva pe ostatici din mâinile unor revoluţionari sau bandiţi duri erau, în mod clar, reduse. Eşecul părea inevitabil.

Cu toate acestea, nu se gândi nici măcar o clipă să stea locului fără să facă nimic ori să încerce să-şi salveze pielea.

Pitt zâmbi spre chipurile împietrite ale zeilor de mult uitaţi, care-i întorceau privirea sub fasciculul lanternei. Se întoarse şi se uită pentru ultima dată la strălucirea verzuie, parcă de pe altă tărâm, care emana de pe fundul puţului, apoi intră în junglă.

După patru paşi, hăţişurile dese îl înghiţiră de parcă nici n-ar fi existat.

---

3 Specii de şerpi veninoşi din America de Sud şi Centrală (n. tr.).

5

Muraţi de ploaia fină, prizonierii fură purtaţi printr-o pădure acoperită de muşchi, până ce poteca se sfârşi în dreptul unei râpe adânci. Trecură peste un buştean prăbuşit, care slujea drept punte, iar de pe malul opus o luară pe un drum vechi pietruit care şerpuia în sus pe munte. Conducătorul bandei impuse un ritm alert şi mai ales Miller avea dificultăţi în a ţine pasul. Hainele îi erau atât de ude, încât era imposibil de făcut o demarcaţie între transpiraţie şi umiditatea ploii, iar paznicii îl împungeau nemilos cu ţevile automatelor, ori de câte ori rămânea în urmă. Giordino veni lângă antropolog, îi trecu un braţ după umăr şi-l ajută să înainteze, aparent nepăsător faţă de loviturile pe care paznicii lor sadici le revărsau asupra spinării şi umerilor săi neprotejaţi.

— Ia-ţi de pe el arma blestemată! se răsti Shannon în spaniolă la un bandit.

Apucă celălalt braţ al lui Miller şi-l trecu după gâtul ei, astfel că-l susţinea pe bătrân împreună cu Giordino. Peruvianul replică, lovind-o sălbatic cu piciorul în fese. Femeia se împletici înainte, lividă la faţă, cu buzele strânse de durere, dar îşi recăpătă echilibrul şi-l fulgeră cu privirea pe terorist.

Giordino se pomeni zâmbindu-i lui Shannon, încântat de caracterul, de tăria şi de rezistenţa ei neobosită. Femeia continua să poarte costumul de scafandru pe sub o bluză de bumbac fără mâneci, pe care rebelii îi îngăduiseră s-o ia din cort, împreună cu o pereche de bocanci. Giordino era, de asemenea, copleşit de sentimentul de neputinţă pentru că nu o putea apăra de lovituri şi abuzuri la care se adăuga sentimentul de laşitate datorat faptului că-şi abandonase vechiul prieten fără să clintească un deget. De când fusese silit să părăsească puţul sacrificial, se gândise de cel puţin douăzeci de ori să înşface arma unui terorist. Asta n-ar fi dus însă decât la uciderea sa şi nu ar fi rezolvat nimic or, atâta vreme cât reuşea cumva să supravieţuiască, mai exista o şansă. Giordino blestema fiecare pas care-l îndepărta tot mai mult de posibilitatea de a-l salva pe Pitt.

Merseră ore întregi, străduindu-se să inspire cât mai adânc aerul andin rarefiat la altitudinea de 3 400 m la care ajunseseră.

Toţi sufereau de frig. Deşi temperatura creştea mult sub soarele fierbinte din timpul zilei, în primele ore ale dimineţii ajungea aproape de punctul de îngheţ al apei. Zorii îi găsiră continuând urcuşul pe un drum străvechi, mărginit de ruine din calcar alb, ziduri înalte şi dealuri amenajate în terase pentru agricultură, despre care Shannon nici nu visase vreodată că ar fi putut exista. Clădirile nu păreau să fi fost ridicate după aceleaşi principii. Unele erau ovale, altele – circulare şi foarte puţine erau paralelipipedice, diferind oricum de toate construcţiile vechi pe care le studiase femeia. Aşezarea aceea făcuse, oare, parte din confederaţia Chachapoya, se întrebă ea, sau din alt regat, din altă civilizaţie? Pe măsură ce drumul pavat cu lespezi din piatră continua pe lângă ziduri înalte, aproape pierdute în ceţurile ce se rostogoleau dinspre piscurile muntoase de deasupra, Shannon fu uluită să vadă mii de statui în piatră, cu ornamente complet diferite de orice văzuse până atunci. Păsări uriaşe ca nişte dragoni şi peşti cu forme de şerpi coexistau alături de pantere şi maimuţe stilizate. Basoreliefurile păreau, în mod bizar, similare cu hieroglifele egiptene, atât doar că erau mai abstracte. Poporul antic necunoscut care ocupase podişul gigantic şi crestele Anzilor peruvieni, construind oraşe de asemenea dimensiuni uriaşe, reprezenta o surpriză incitantă pentru arheolog. Nu se aşteptase să găsească o cultură atât de avansată arhitectural, încât să clădească pe vârfurile munţilor structuri la fel de complexe sau extinse precum cele din antichitatea cunoscută. Ar fi fost gata să renunţe la automobilul Dodge Viper pe care-l cumpărase cu moştenirea primită de la bunicul ei, doar pentru a putea zăbovi îndeajuns ca să studieze ruinele acestea extraordinare, dar, ori de câte ori se oprea, era îmbrâncită cu putere mai departe.

Soarele începuse să se ridice pe boltă, când grupul ud leoarcă străbătu o trecătoare îngustă şi ieşi într-o vale micuţă, înconjurată din toate părţile de munţi semeţi. Deşi din fericire ploaia se oprise, toţi arătau ca nişte şoareci abia scăpaţi de la înec. În faţa lor se zărea o construcţie maiestuoasă din piatră, înaltă cât un bloc cu unsprezece etaje. Spre deosebire de piramidele maya din Mexic, aceasta avea formă rotunjită, mai degrabă ca un con cu vârful retezat. În pereţii ei erau cioplite capete ornate de animale şi păsări. Shannon îşi dădu seama că era vorba despre un templu pentru ceremoniile funerare. Partea din spate a structurii se pierdea în faţa abruptă a unei stânci de

gresie, ciuruită ca un fagure cu mii de grote-morminte, toate cu uşi exterioare bogat împodobite ce se deschideau spre peretele vertical al stâncii. Deasupra piramidei se înălţa un edificiu flancat de două statui mari de jaguari cu pene şi aripi, despre care femeia bănui că era palatul zeilor morţii. Templul se găsea într-o aşezare mică, în care se mai aflau puţin peste o sută de clădiri construite cu migală şi bogat ornamentate. Varietatea arhitecturală era uluitoare. Unele edificii fuseseră clădite în vârful unor turnuri înalte, înconjurate de balcoane graţioase. Cele mai multe erau complet circulare, dar existau şi altele ridicate pe temelii dreptunghiulare.

Shannon amuţise. Pentru câteva momente, dimensiunile scenei o copleşiseră. Identitatea imensului complex de clădiri îi deveni imediat clară. Dacă ceea ce vedea în faţa ochilor ei nu era un vis, teroriştii din *Sendero Luminoso* descoperiseră o incredibilă aşezare dispărută. Una despre care arheologii, inclusiv ea, se îndoiseră că ar fi existat vreodată şi pe care căutătorii de comori încercaseră zadarnic s-o descopere în secole de explorări – Cetatea pierdută a Morţilor, despre ale cărei bogăţii legendare se spunea că le-ar fi întrecut pe cele din Valea Regilor din Egiptul antic.

Femeia îl strânse cu putere pe Rodgers de braţ:

— Pierduta Pueblos de los Muertos, murmură ea.

— Pierduta… ce? se încruntă fotograful, nedumerit.

— Gura! se răsti un terorist, lovindu-l cu patul automatului, în spate, imediat deasupra rinichilor.

Rodgers icni înăbuşit. Se împletici şi fu cât pe aici să cadă, dar Shannon îl susţinu plină de curaj şi se încordă pentru primirea unei lovituri care, din fericire, nu mai sosi.

Parcurseră o distanţă scurtă pe o stradă lată, pavată cu lespezi din piatră şi se apropiară de piramida conică ce se înălţa deasupra complexului ceremonial din jur, aidoma unei catedrale gotice peste un oraş medieval. Suiră cu greu palierele numeroase ale unei scări extraordinare, ce-şi schimba direcţia de mai multe ori, decorată cu mozaicuri de piatră reprezentând oameni înaripaţi – un tip de artă pe care Shannon n-o mai văzuse până atunci. Ajunşi pe ultimul palier, trecură pe sub o arcadă uriaşă şi pătrunseră într-o sală foarte înaltă, cu pereţii de piatră cioplîţi în motive geometrice. Centrul podelei era ticsit cu statui migălos sculptate de toate dimensiunile şi formele. În încăperile care se deschideau spre sala principală centrală se vedeau

depozitate urcioare ceramice cu efigii şi vase pictate cu măiestrie. Una dintre camerele acelea era umplută până în tavan cu ţesături minunat conservate, de toate culorile şi modelele imaginabile.

Arheologii înmărmuriseră la vederea unei comori de artefacte de asemenea mărime. Pentru ei era ca şi cum ar fi intrat în mormântul regelui Tutankhamon din Valea Regilor, înainte ca tezaurul să fi fost scos de renumitul arheolog Howard Carter şi expus în Muzeul Naţional din Cairo.

Acum însă nu aveau timp pentru a cerceta comoara de obiecte străvechi. Teroriştii îi îmbrânciră pe studenţii peruvieni, îi coborâră pe o scară interioară şi-i închiseră într-o celulă aflată sub templul din vârf. Giordino şi ceilalţi fură împinşi cu brutalitate într-o cameră laterală, unde îi păzeau doi rebeli încruntaţi, care-i priveau cu ochii unor exterminatori ce examinează un cuib de păianjeni. Cu excepţia lui Giordino, toţi se trântiră, recunoscători, pe podeaua tare şi rece, cu epuizarea săpată pe chipurile trase de oboseală.

Giordino izbi frustrat cu pumnul în zidul din piatră. În timpul marşului forţat, încercase zadarnic să prindă un moment favorabil pentru a se pierde în junglă şi a reveni la puţul sacrificial, dar pe toată durata drumului în spatele său existaseră cel puţin trei paznici care-i fixau cu fermitate spinarea cu automatele, astfel încât ocazia evadării nu apăruse niciodată. Nu-i mai trebuiau şi alte dovezi că erau profesionişti în capturarea şi escortarea de ostatici pe teren accidentat. De acum orice şansă de a mai ajunge la Pitt era cu adevărat foarte redusă. Cât timp mărşăluiseră, Giordino îşi stăvilise temperamentul sfidător şi se comportase docil şi discret. Cu excepţia manifestării curajoase de îngrijorare pentru Doc Miller, nu făcuse nimic care să atragă asupra sa o rafală de gloanţe. Trebuia să rămână în viaţă. În mintea lui, dacă el murea, ar fi murit şi Pitt.

Dacă Giordino ar fi avut cea mai mică idee că Pitt ieşise din puţul sacrificial şi că alerga pe cărarea pietruită la numai treizeci de minute în urma lor, atunci poate că ar fi simţit imboldul de a intra într-o biserică cu prima ocazie ivită şi de a-i mulţumi lui Dumnezeu. Sau, cel puţin, s-ar fi putut gândi la această posibilitate...

* * *

Pitt alerga prin junglă cu raza lanternei camuflată cu grijă,

pentru a nu fi zărită de terorişti şi aplecată spre urmele din compostul ce acoperea pământul moale, înghiţit de beznă. Ignora complet ploaia şi avansa cu hotărârea unui om posedat. Timpul nu însemna nimic – nici măcar o dată nu privi cadranul luminos al ceasului. Călătoria prin junglă în toiul nopţii îi înceţoşase mintea. Îşi reveni doar când cerul dimineţii începu să se lumineze şi putu stinge lanterna.

Când începuse urmărirea, teroriştii avuseseră un avans de peste trei ore. Pitt redusese însă intervalul acela, mergând cu pas constant atunci când poteca urca abrupt şi alergând pe rarele porţiuni unde devenea pentru scurt timp orizontală. Nu-şi încetini niciodată ritmul, nu se opri nici măcar o dată pentru a se odihni. Inima începuse să-i bubuie din cauza efortului, totuşi picioarele continuau să i se mişte, fără să simtă dureri sau crampe musculare. Când ajunse la vechiul drum pietruit şi deplasarea deveni mai uşoară, iuţi pasul. Gândul la grozăviile nevăzute din junglă fusese alungat şi pe toată durata nopţii aproape perpetue, toate temerile şi neliniştile pieriseră în mod straniu.

Pitt de abia băgă în seamă structurile imense de piatră înşirate pe ambele părţi ale drumului. Fiind acum în lumina zilei şi pe teren deschis, porni în fugă, străduindu-se prea puţin sau deloc să mai înainteze pe furiş. Doar când ajunse la trecătoarea spre vale, încetini şi se opri, cercetând peisajul din faţă. Zări templul gigantic în faţa stâncii verticale, la aproximativ o jumătate de kilometru depărtare, în vârful scării înalte se afla o siluetă micuţă, ghemuită, cu spatele rezemat de peretele unei arcade largi. Pitt nu se îndoi nici o clipă că teroriştii îşi duseseră acolo ostaticii. Trecătoarea îngustă era singura cale de acces în valea mărginită de munţi aproape verticali. Teama şi neliniştea de a nu descoperi pe drum cadavrele lui Giordino şi ale arheologilor dispărură sub un val de uşurare. Vânătoarea se încheiase; acum urmăriţii, care deocamdată nu ştiau că li se luase urma, trebuiau scoşi din luptă, în linişte, unul câte unul, până ce raportul de forţe devenea mai acceptabil.

Bărbatul avansă cu precauţie, folosind ca acoperire zidurile năruite ale construcţiilor străvechi. Se ghemui şi se deplasă rapid şi silenţios de la un adăpost la altul, până ajunse în spatele unei statui mari de piatră care etala un simbol falic, unde se opri şi privi în sus, către intrarea templului. Scara lungă ce suia până acolo se dovedea un obstacol teribil şi, dacă nu deţinea

capacitatea de a deveni invizibil, Pitt avea să fie împuşcat înainte să fi urcat un sfert din trepte. Orice tentativă în plină zi ar fi însemnat sinucidere. „Nu există cale de acces”, se gândi el cu amărăciune. Nu se punea problema să poată escalada scara dintr-o parte, deoarece zidurile laterale ale piramidei conice erau prea abrupte şi netede. Blocurile de piatră care le alcătuiau fuseseră îmbinate cu atâta precizie, încât între ele nu se putea introduce nici măcar o lamă de cuţit.

În clipa aceea providenţa îi puse o mână binevoitoare pe umăr. Nu mai trebuia să se furişeze pe scară pentru că observă că teroristul de la intrarea în palatul zeilor morţii adormise buştean după marşul istovitor prin munţii acoperiţi de junglă. Inspirând şi expirând adânc, Pitt înaintă spre templu.

* * *

Tupac Amaru era un personaj calm, dar periculos şi arăta ca atare. Adoptase numele ultimului rege incaş care fusese torturat şi ucis de spanioli şi era scund, cu umeri înguşti. Chipul său ciocolatiu, absent şi complet inexpresiv, părea că nu învăţase niciodată să exprime cea mai măruntă compasiune. Spre deosebire de majoritatea peruvienilor din zonele de munte, ale căror chipuri erau netede şi spâne, Amaru purta o mustaţă uriaşă şi favoriţi lungi, prelungiţi dintr-o hălăciugă deasă de păr drept care avea aceeaşi culoare neagră ca şi ochii săi goi. Atunci când buzele lui subţiri şi palide se arcuiau într-un surâs vag, ceea ce întâmpla destul de rar, dezveleau două rânduri de dinţi care ar fi făcut mândru un ortodontist. Spre deosebire de el, oamenii săi rânjeau frecvent şi diabolic, dezgolind premolari neregulaţi şi ciobiţi, adesea pătaţi de frunzele de coca.

Amaru adusese moarte şi distrugere în ţinutul muntos acoperit de junglă din Amazonas, un departament din nord-estul Perului care se confrunta şi aşa cu sărăcie, terorism, boli şi corupţie. Banda lui de asasini era răspunzătoare pentru dispariţia a numeroşi exploratori, arheologi şi a mai multor patrule armate care pătrunseseră în regiune. Nimeni nu mai fusese văzut vreodată. El nu era însă revoluţionarul care se pretindea. Lui Amaru nu-i păsa absolut deloc de revoluţie ori de îmbunătăţirea situaţiei indienilor săraci lipiţi pământului din centrul Perului, care, în majoritate, munceau pe loturi infime pentru a-şi duce existenţa precară. Amaru avea alte motive pentru a controla regiunea şi a-i ţine sub dominaţia lui pe băştinaşii superstiţioşi.

Stătea nemişcat în pragul camerei, privindu-i pe cei trei

bărbaţi şi pe femeia din faţa lui, de parcă i-ar fi văzut pentru prima dată, bucurându-se de înfrângerea din ochii lor şi de oboseala ce li se citea în trupuri – exact starea în care dorise să îi aducă.

— Regret lipsa de confort, spuse el, vorbind pentru prima dată de când îi luase prizonieri. Este bine că n-aţi opus rezistenţă, altfel aţi fi fost împuşcaţi imediat.

— Vorbeşti o engleză destul de bună pentru un partizan din munţi, spuse Rodgers, domnule…?

— Tupac Amaru. Am absolvit Universitatea Texas din Austin.

— Ce a mai zămislit şi Texasul… mormăi Giordino în barbă.

— De ce ne-ai răpit? murmură Shannon cu un glas încărcat de teamă şi de epuizare.

— Pentru răscumpărare, de ce altceva? replică Amaru. Guvernul peruvian va plăti bine pentru recuperarea unor savanţi americani atât de respectaţi, ca să nu mai amintesc de sclipitorii lor studenţi în arheologie, dintre care mulţi au părinţi bogaţi şi importanţi. Banii ne vor ajuta să ne continuăm lupta împotriva reprimării maselor.

— Vorbeşte ca un comunist care mulge o vacă moartă, şopti Giordino.

— Poate că vechea versiune sovietică a intrat definitiv în istorie, dar filozofia lui Mao Tzedun continuă să fie valabilă, explică Amaru cu multă răbdare.

— Cum să nu! pufni Doc Miller. Distrugeri economice de miliarde de dolari. Douăzeci şi şase de mii de peruvieni morţi, cei mai mulţi dintre ei fiind ţăranii pentru ale căror drepturi pretinzi că lupţi…

Cuvintele îi fură retezate de patul unui automat care-l izbi în şale, în apropierea rinichilor. Cu chipul schimonosit de durere, Miller se prăbuşi ca un sac de cartofi pe pardoseala din piatră.

— Nu prea eşti într-o poziţie din care să-mi pui sub semnul întrebării devotamentul pentru cauză, comentă Amaru cu răceală.

Giordino îngenunche lângă antropolog şi-i luă capul în braţe, apoi ridică dispreţuitor ochii spre şeful teroriştilor:

— Nu-ţi prea plac criticile, aşa-i?

Se pregăti să pareze o lovitură îndreptată spre tâmpla sa expusă, dar, înainte ca paznicul să-şi poată ridica iarăşi automatul, Shannon păşi între ei. Îl fulgeră cu privirea pe Amaru. Din palidă de frică, faţa femeii devenise roşie de indignare:

— Eşti un escroc, declară ea ferm.

Amaru o fixă cu o căutătură uimită:

— Ce te-a adus la această concluzie interesantă, doctor Kelsey?

— Îmi cunoşti numele?

— Agentul meu din Statele Unite m-a anunţat despre ultimul tău proiect de explorare a munţilor, înainte ca tu să fi decolat de pe aeroportul Phoenix din Arizona.

— „Informatorul” vrei să zici…

Amaru ridică din umeri:

— Subtilităţile semantice înseamnă prea puţin pentru mine.

— Un escroc şi un şarlatan, continuă Shannon. Tu şi oamenii tăi nu sunteţi revoluţionari din *Sendero Luminoso.* Departe de aşa ceva. Nu sunteţi decât *huaqueros* – „jefuitori de morminte”.

— Are dreptate, o susţinu Rodgers. N-aţi avea timpul necesar să acţionaţi prin toată regiunea, aruncând în aer reţele electrice şi posturi de poliţie şi în paralel să adunaţi comoara vastă de artefacte din templu. Este evident: conduci o bandă de jefuire a artefactelor şi activitatea asta ar trebui să-ţi răpească tot timpul.

Teroristul îşi examină ostaticii cu o uitătură ironic speculativă:

— Întrucât se pare că lucrul acesta este evident pentru toţi cei de faţă, nu mă voi sinchisi să-l neg.

Trecură câteva secunde de tăcere, după care Doc Miller se ridică şovăitor în picioare şi-l privi drept în ochi:

— Hoţ nenorocit! şuieră el. Tâlhar şi jefuitor de antichităţi! Dac-ar fi fost după mine, aş fi ordonat ca tu şi banda ta de tâlhari să fiţi împuşcaţi ca nişte…

Se întrerupse brusc, când Amaru, cu trăsături lipsite de cea mai mică urmă de emoţie şi cu ochii negri fulgerând de răutate, scoase din tocul de la şold un pistol automat Heckler & Koch, calibrul de 9. Ca într-un vis de groază, cu precizie şi calm, îl împuşcă pe Doc Miller în piept. Bubuitura focului de armă reverberă prin templu, asurzindu-i pe toţi. O împuşcătură fusese de ajuns. La început, Miller se împletici înapoi, se lovi de peretele din piatră, apoi căzu în faţă, pe burtă, fără un sunet, cu braţele şi mâinile răsucite nefiresc sub piept, în timp ce o baltă roşie apăru pe pardoseală.

Captivii avură reacţii diferite. Rodgers rămase ca o statuie încremenită, cu ochii holbaţi de şoc şi de neîncredere, în timp ce Shannon ţipă instinctiv. Giordino, care mai asistase la morţi violente, îşi încleştă doar pumnii pe lângă trup. Indiferenţa

îngheţată a crimei îl umplea de o furie sălbatică, domolită numai de un sentiment frustrant de neputinţă. Nu se îndoia, de fapt, nimeni nu se îndoia că Amaru intenţiona să-i ucidă pe toţi. Neavând nimic de pierdut, Giordino se încordă pentru a sări spre asasin şi a-i sfâşia beregata înainte de a primi inevitabilul glonţ în cap.

— Nu-ncerca, rosti Amaru, citindu-i gândurile şi aţinti ţeava pistolului între ochii ce scăpărau de ură.

Făcu un semn din cap spre paznicii care stăteau cu automatele pregătite şi le dădu ordine în spaniolă. După aceea păşi în lateral, iar un paznic îl apucă pe Miller de glezne şi îi trase leşul afară, în sala centrală a templului, lăsând o dâră de sânge peste podeaua din piatră.

Ţipătul lui Shannon se transformă în suspine necontrolate, când femeia privi cu ochi goi şi ficşi urma mânjită de sânge. Îndurerată, căzu în genunchi şi-şi îngropă faţa în palme:

— Nu-ţi putea face nici un rău… Cum ai putut împuşca un om bătrân şi amabil?

Giordino îl fulgeră din ochi pe terorist:

— Pentru el a fost simplu.

Privirea rece şi nepăsătoare a lui Amaru se întoarse încet spre el:

— Ar fi bine să-ţi ţii gura, omuleţule. Doctoraşul ar fi trebuit să fie o lecţie pe care se pare că n-ai înţeles-o.

Nimeni nu băgă în seamă întoarcerea paznicului care târâse afară trupul lui Miller. Nimeni, cu excepţia lui Giordino, care observă pălăria trasă pe ochi şi mâinile ascunse sub poncho. Italianul aruncă o privire furişă spre al doilea paznic care se rezemase nonşalant de cadrul uşii, cu automatul atârnat neglijent pe umăr, fără să fie aţintit spre cineva anume. Doar doi metri îi despărţeau şi Giordino aprecie că ar fi putut sări pe el, înainte ca omul să-şi fi dat seama cine-l atacase. Dar Amaru mai ţinea încă strâns în mână pistolul Heckler & Koch.

Când îi răspunse, vocea lui Giordino era rece ca gheaţa:

— Vei muri, Amaru. Vei muri cu siguranţă la fel de violent ca toţi oamenii nevinovaţi pe care i-ai ucis cu sânge rece.

Amaru nu observă uşoara grimasă a buzelor lui Giordino şi nici privirea dispreţuitoare din ochii acestuia. Expresia feţei sale deveni intrigată, apoi dinţii îi sclipiră şi izbucni în râs:

— Aşa? Crezi că voi muri, da? Tu vei fi călăul meu? Sau onoarea asta îmi va fi acordată de cucoana cea mândră?

Se aplecă şi o smuci cu violenţă pe Shannon, ridicând-o în picioare, o prinse apoi de coada care-i flutura la spate şi-i trase cu răutate capul pe ceafă, până ce ea privi cu ochi holbaţi şi îngroziţi chipul teroristului.

— Îţi promit că, după câteva ore petrecute în patul meu, te vei târî să-mi îndeplineşti poruncile.

— Nu… Dumnezeule… gemu ea.

— Mă bucură teribil să violez femeile, să le aud zbierând şi implorând…

Un braţ musculos se strânse în jurul gâtului său şi-i opri vorbele:

— Asta-i pentru toate femeile pe care le-ai făcut să sufere, rosti Pitt cu o privire macabră în ochii săi verzi, apoi îşi azvârli poncho-ul, vârî ţeava revolverului Colt 0,45 în partea din faţă a pantalonilor lui Amaru şi apăsă pe trăgaci.

6

Pentru a doua oară, încăperea strâmtă răsună de bubuitul asurzitor al focului de armă. Giordino se aruncă înainte, lovindu-se cu capul şi umărul în paznicul luat prin surprindere şi-l izbi de peretele dur, făcându-l să scoată un icnet teribil de durere. Apucă totuşi să vadă privirea distorsionată de groază şi agonie de pe chipul lui Amaru, ochii ieşiţi din orbite şi gura deschisă într-un strigăt mut, să întrevadă pistolul Heckler & Koch zburând prin aer, în timp ce mâinile teroristului se încleştau pe pata roşie care i se lăţea ca o ciupercă sub vintre. Apoi Giordino îl pocni pe paznic în dinţi şi aproape cu aceeaşi mişcare îi smulse automatul din mâini. Se roti fulgerător, adoptând o poziţie ghemuită, gata de tragere şi îndreptă ţeava spre intrarea camerei.

De data aceasta Shannon nu mai ţipă, ci se târî într-un colţ şi rămase nemişcată, ca o efigie de ceară, zgâindu-se mută la sângele lui Amaru care-i împroşcase braţele şi picioarele dezgolite. Dacă înainte fusese înspăimântată, acum era, pur şi simplu, paralizată de şoc. După aceea ridică ochii spre Pitt, cu buzele încordate, palidă la faţă, cu stropi fini de sânge în părul blond.

Şi Rodgers îl privea pe Pitt cu o expresie de uluire. Cumva fotograful înţelese, îi recunoscu ochii şi mişcările de felină.

— Tu eşti scufundătorul din grotă, vorbi el, buimăcit.

— Exact, încuviinţă Pitt din cap.

— Parcă erai în puţ… murmură Shannon cu glas tremurător.

— Sir Edmund Hillary nu-i cu nimic mai bun decât mine, rânji mucalit Pitt. Mă deplasez în sus şi în jos pe pereţii puţurilor ca o muscă.

Îl împinse pe Amaru, care amuţise îngrozit, trântindu-l pe podea, unde rămase ca un beţiv pe trotuar şi puse mâna pe umărul lui Giordino.

— Relaxează-te, Al. Ceilalţi paznici au văzut lumina decenţei şi virtuţii.

Cu un surâs care i se lăţise pe chip, Giordino lăsă automatul din mână şi-şi îmbrăţişă prietenul:

— Dumnezeule, nu credeam că-ţi voi mai revedea vreodată faţa de gargui!

— Cum vrei să arăt după câte am pătimit din cauza ta… Să-ţi

fie ruşine! Nu pot lipsi nici măcar o jumătate de oră fără să mă implici într-un val de crime locale.

— Şi de ce-ai întârziat atât? nu se lăsă Giordino mai prejos. Te aşteptam de câteva ore bune.

— Am scăpat autobuzul. Apropo – unde-i orchestra de *Dixieland?*

— Nu cântă în puţuri. Vorbind serios, cum naiba ai reuşit să escaladezi un perete vertical şi să ne iei urma prin junglă?

— Crede-mă, n-a fost cel mai amuzant lucru din lume. O să-ţi povestesc totul la o bere, altă dată.

— Şi paznicii… ce s-a întâmplat cu ceilalţi patru paznici?

Pitt ridică nepăsător din umeri:

— Au fost cu gândurile în altă parte şi, neatenţi, au avut parte de tot felul de accidente nefericite – în general comoţii sau posibile fracturi craniene. Chipul i se încruntă: Am dat peste unul care trăgea corpul lui Doc Miller prin intrarea principală. Cine l-a executat?

Giordino îl indică din bărbie pe Amaru:

— Amicul nostru l-a împuşcat drept în inimă, absolut fără motiv. Tot el ţi-a tăiat cordonul de ghidaj şi ţi l-a aruncat în cap.

— Atunci n-o să fiu chinuit de remuşcări, rosti Pitt, privindu-l pe teroristul care îşi apăsa cu mâinile rana şi gemea de durere, temându-se să se uite şi să vadă ce se întâmplase. Ba chiar mă bucură să ştiu că viaţa lui sexuală s-a încheiat din clipa asta. Are vreun nume?

— Se autointitulează Tupac Amaru, răspunse Shannon. Numele ultimului rege incaş. L-a adoptat, probabil, pentru a-i impresiona pe munteni.

— Studenţii peruvieni! îşi aminti brusc Giordino. Au fost duşi pe o scară, jos, sub templu.

— I-am eliberat deja. Nişte puşti curajoşi. De acum ar fi trebuit să-i fi legat pe luptătorii de gherilă şi să-i fi pregătit până la venirea autorităţilor.

— Nu sunt luptători de gherilă şi cu atât mai puţin revoluţionari dedicaţi. Mai degrabă nişte jefuitori profesionişti de morminte, care s-au deghizat în terorişti din *Sendero Luminoso.* Fură antichităţi preţioase, pe care le vând după aceea pe piaţa neagră mondială.

— Amaru este abia la baza scării ierarhice, adăugă Rodgers. Clienţii lui sunt distribuitorii care realizează profiturile cu adevărat mari.

— Au gusturi bune, comentă Pitt. Din câte am văzut, aici trebuie să existe destule mărfuri de calitatea întâi pentru a mulţumi jumătate din muzeele şi colecţionarii particulari din lume.

Shannon şovăi o clipă, apoi se apropie de Pitt, îşi trecu braţele în jurul gâtului său, îi trase uşor capul în jos şi-l sărută scurt pe buze:

— Ne-ai salvat vieţile. Mulţumesc!

— Nu doar o dată, ci de două ori, adăugă Rodgers strângându-i mâna cu putere, în timp ce femeia continua să-l ţină pe după gât.

— Am avut şi mult noroc, mormăi Pitt cu o stânjeneală care nu-l caracteriza.

În ciuda părului ud şi nespălat care atârna în şuviţe, a faptului că nu era fardată, a bluzei murdare şi rupte de peste costumul negru de scufundare şi a bocancilor de excursionist ce păreau nepotriviţi cu restul hainelor, simţea o energie senzuală radiind dinspre Shannon.

— Slavă cerului, c-ai ajuns aici când ai ajuns, rosti ea şi se înfioră.

— Regret profund că am sosit prea târziu pentru a-l salva pe Doc Miller.

— Unde l-au dus? întrebă Rodgers.

— L-am oprit pe nemernicul care-l căra, imediat în afara intrării templului. Doc a rămas pe terasa din capul treptelor.

Giordino îşi privi prietenul cu atenţie, inspectându-l din cap până în picioare, observându-i numeroasele tăieturi şi zgârieturi de pe chip şi braţe, urme ale alergării nocturne prin junglă şi văzu un bărbat mai mult mort decât viu.

— Arăţi ca şi cum ai fi căzut pe un sul de sârmă ghimpată după ce ai încheiat triatlonul. În calitate de medic personal, îţi recomand câteva ore de odihnă înainte de a porni spre tabăra de lângă puţ.

— Arăt mult mai rău decât mă simt, îl contrazise vesel Pitt. Mai târziu o să avem timp suficient pentru sforăit. Să ne ordonăm priorităţile. Eu n-am nici cea mai vagă dorinţă să-l joc iarăşi pe Tarzan. Am şters-o de aici cu primul zbor.

— A-nnebunit, mormăi Giordino pe jumătate în batjocură. Gata, a petrecut câteva ore în junglă şi-i tremură picioarele!

— Chiar crezi că putem ieşi de aici pe calea aerului? îl întrebă Shannon sceptică.

— Absolut, încuviinţă Pitt. De fapt, garantez acest lucra.

Rodgers se holbă la el:

— Doar un elicopter ar putea intra şi ieşi din vale.

— Nici n-aş accepta altceva, rânji Pitt. În ce fel credeţi că Amaru – sau cum îl cheamă de fapt – îşi transportă obiectele furate până la porturile de pe coastă, pentru a le scoate din ţară? Este neapărată nevoie de un sistem de comunicaţii, aşa că pe undeva trebuie să existe o staţie radio de care să ne folosim pentru a cere ajutor.

Giordino aprobă scurt din cap:

— Este logic, doar cu condiţia s-o putem găsi. O staţie radio portabilă poate fi ascunsă oriunde printre ruinele din jur. Putem petrece zile întregi căutând-o.

Pitt îşi coborî privirea asupra lui Amaru şi-l fixă inexpresiv:

— El trebuie să cunoască locaţia.

Teroristul îşi stăpâni durerea şi-l privi cu ochii lui negri şi răi:

— N-avem radio, şuieră printre dinţii încleştaţi.

— Iartă-mă dacă nu te cred. Unde-l ţineţi?

— Nu-ţi spun nimic, replică Amaru, cu gura schimonosită de durere.

— Preferi să mori? se interesă sec Pitt.

— Mi-ai face un serviciu dacă m-ai ucide.

Ochii verzi ai lui Pitt erau la fel de îngheţaţi ca un lac scandinav:

— Câte femei ai siluit şi ai ucis?

— Atât de multe, zise Amaru dispreţuitor, încât le-am pierdut numărul.

— Vrei să mă înfurii şi să te omor, aşa-i?

— De ce nu mă-ntrebi câţi copii am măcelărit?

— Te amăgeşti singur. Pitt luă Coltul 0,45 şi-i lipi ţeava de obrazul teroristului: Să te omor? Nu văd nici un câştig din asta. Un glonţ prin ambii ochi ar fi mult mai potrivit. Vei continua să trăieşti, însă, pe lângă celălalt accident recent, vei fi şi orb.

Amaru se strădui să pară arogant, dar în ochii lui pustii se citea o spaimă evidentă, iar buzele îi tremurau vizibil:

— Încerci să mă sperii.

— După ochi, voi trece la genunchi, continuă Pitt pe un ton degajat. Poate că apoi va veni rândul urechilor sau, mai bine, al nasului. În locul tău, aş ceda cât a mai rămas timp.

Văzând că Pitt era cât se poate de serios şi dându-şi seama că ajunsese la capătul drumului, Amaru se înmuie:

— Ceea ce cauţi se găseşte într-o clădire rotundă, la cincizeci de metri vest de templu. Deasupra intrării este statuia unei maimuţe.

Pitt se întoarse spre Giordino:

— Ia cu tine un student care să traducă şi contactează autorităţile peruviene aflate cel mai aproape. Anunţă-le locaţia şi situaţia noastră, apoi cere-le să trimită armata. S-ar putea ca prin ruine să se ascundă şi alţi indivizi din ăştia.

Giordino îl privi gânditor pe Amaru:

— Dacă trimit un SOS pe o frecvenţă publică, este posibil să fie interceptat de amicii din Lima ai ucigaşului ăstuia, care să trimită o trupă de tâlhari înaintea armatei.

— Încrederea în armată este o armă cu două tăişuri, fu de acord Shannon. S-ar putea ca în afacere să fie implicaţi şi ofiţeri superiori.

— Şpaga face Pământul să se învârtă, declară Pitt, filozofic.

— Shannon are dreptate, interveni Rodgers. Aici este vorba despre jaf de morminte pe scară mare, ale cărui profituri pot fi uşor comparabile cu contrabanda de droguri. Indiferent cine ar fi creierul din spatele acţiunii, este imposibil să-şi desfăşoare afacerile fără să mituiască oficialităţi.

— Putem folosi frecvenţa noastră, sugeră Shannon şi să-l contactăm pe Juan.

— Cine-i Juan?

— Juan Chaco ne coordonează proiectul din partea guvernului peruvian. El ne conduce baza de aprovizionare din oraşul cel mai apropiat.

— Se poate avea încredere în el?

— Cred că da, răspunse Shannon fără şovăială. Juan este unul dintre cei mai respectaţi arheologi din America de Sud şi un specialist erudit în culturile andine. În plus, a fost desemnat de guvern pentru a depista săpăturile ilegale şi contrabanda cu antichităţi.

— Pare a fi omul potrivit, îi spuse Pitt lui Giordino. Găseşte staţia radio, apelează-l şi cere un elicopter care să ne ducă naibii înapoi pe nava noastră.

— Vin cu tine să-l anunţ pe Juan de asasinarea lui Doc, se oferi Shannon. Mi-ar plăcea, de altfel, să mă uit mai îndeaproape la clădirile din jurul templului.

— Luaţi arme cu voi şi fiţi cu ochii-n patru, îi avertiză Pitt.

— Ce facem cu trupul lui Doc? întrebă Rodgers. Nu-l putem

lăsa să zacă pur şi simplu în drum, ca victima unui accident auto.

— Aşa-i, zise Pitt. Aduceţi-l în templu, să fie ferit de soare şi înfăşuraţi-l în nişte pături până va fi transportat la cel mai apropiat medic legist.

— Mă ocup eu, rosti fotograful încruntat. Măcar atât să pot face pentru un om de treabă.

Amaru rânji hidos – de fapt, nu se putea spune dacă de satisfacţie ori de durere.

— Sunteţi nişte proşti şi jumătate! şuieră el. Nu veţi părăsi niciodată Pueblo de los Muertos în viaţă.

— *Pueblo de los Muertos* înseamnă „Cetatea Morţilor”, traduse Shannon.

Ceilalţi îl priviră cu dezgust pe terorist. Pentru ei părea un şarpe cu clopoţei neputincios, prea rănit pentru a se repezi să muşte. Pitt însă continua să-l considere periculos şi nu intenţiona să facă greşeala fatală de a-l subestima. Nu-i plăcea expresia sinistră de încredere din ochii lui.

Îngenunche lângă terorist, imediat cum ceilalţi părăsiră încăperea:

— Pentru un om în situaţia ta, pari destul de sigur pe tine.

— Eu voi râde la urmă, ricană Amaru şi chipul i se contorsionă într-un spasm brusc de durere. V-aţi pus în calea unor oameni puternici. Mânia lor va fi teribilă.

— M-am mai lovit şi în alte rânduri de oameni puternici, zâmbi Pitt indiferent.

— Ridicând un colţ al cortinei, aţi pus în pericol pe *Solpemachaco.* Ei vor face orice va fi nevoie ca să împiedice să fie demascaţi, chiar dacă asta ar însemna distrugerea unei provincii întregi.

— Nu te-ai asociat cu un grup tocmai plăcut… Cum spuneai că se numesc?

Amaru amuţi. Şocul şi pierderea de sânge începuseră să-i slăbească puterile. Lent, cu multă dificultate, ridică mâna şi întinse un deget spre Pitt:

— Fii blestemat! Putrezi-ţi-ar oasele de-a pururi alături de chachapoya!

Apoi ochii îşi pierdură focalizarea şi bărbatul leşină.

Pitt o privi pe Shannon:

— Ce este Chachapoya?

— Chachapoya, numiţi şi „Oamenii Norilor”, explică ea, au făcut parte dintr-o civilizaţie preincaşă care a înflorit în Anzi, între

800 şi 1480 d.Hr., când a fost cucerită de incaşi. Chachapoya au clădit această necropolă complexă.

Pitt se ridică, îşi luă pălăria de fetru de pe cap şi o aruncă pe pieptul lui Amaru. Se întoarse, pătrunse în sala principală a templului şi petrecu următoarele minute examinând incredibilul tezaur de artefacte chachapoya. Admira forma mare de lut în care se afla o mumie, când Rodgers apăru în grabă, părând tulburat.

— Unde-ai zis că l-ai lăsat pe Doc Miller? întrebă el cu răsuflarea întretăiată.

— Pe terasa de sus a treptelor exterioare.

— Nu vrei mai bine să-mi arăţi?

Pitt îl urmă pe fotograf prin ieşirea în formă de boltă a templului. Se opri şi privi pata de sânge de pe terasă, apoi ridică ochii întrebător:

— Cine a mutat corpul?

— Dacă tu nu ştii, replică la fel de derutat Rodgers, eu în nici un caz n-am habar.

— Te-ai uitat pe lângă baza templului? Poate a căzut…

— Am trimis patru studenţi să caute acolo. N-au găsit nici urmă de Doc.

— Nu s-ar fi putut să-l fi mutat vreun student?

— Am verificat. Toţi sunt la fel de nedumeriţi ca şi noi.

— Cadavrele nu se scoală să umble, declară Pitt sec.

Rodgers privi în jurul templului, apoi ridică din umeri şi spuse:

— Se pare că acesta a făcut-o.

7

Instalaţia de climatizare zumzăia şi răcorea aerul din rulota lungă ce slujea drept cartier general al proiectului de arheologie din Chachapoya, iar bărbatul care se rezema de spătarul canapelei de piele era mult mai puţin obosit decât cei din Cetatea Morţilor. Juan Chaco se odihnea apatic, strângând totuşi ferm în mână paharul de gin tonic cu multă gheaţă. Se ridică însă vioi când un glas răsună din difuzorul montat pe peretele din spatele cabinei şoferului.

— Sfântul Ioan îl cheamă pe Sfântul Petru, se auzi clar şi distinct. Sfântul Ioan îl cheamă pe Sfântul Petru. Eşti acolo?

Chaco traversă rapid interiorul pluşat al rulotei şi apăsă butonul de emisie al staţiei radio:

— Sunt aici şi ascult.

— Porneşte casetofonul. N-am timp nici să repet şi nici să explic situaţia în detaliu.

Peruvianul încuviinţă şi deschise repede casetofonul:

— Gata de recepţie.

— Amaru şi oamenii lui au fost dezarmaţi şi făcuţi prizonieri. Acum se află sub paza arheologilor. Amaru a fost împuşcat şi este posibil să fie grav rănit.

Chipul lui Chaco se încruntă brusc:

— Cum se poate?

— Unul dintre bărbaţii din NUMA care au răspuns la apelul tău de ajutor a scăpat cumva din puţul sacrificial şi i-a urmărit pe Amaru şi pe captivi până la templul din vale, unde a reuşit să-i doboare unul câte unul pe mercenarii pe care se pare că i-am plătit degeaba.

— Ce fel de individ dat naibii a putut face aşa ceva?

— Unul foarte periculos şi plin de resurse.

— Tu eşti în siguranţă?

— Pentru moment, da.

— Atunci a eşuat planul nostru de a-i speria pe arheologi şi a-i face să părăsească regiunea de unde ne colectăm artefactele.

— În mod mizerabil, încuviinţă apelantul. În clipa când a văzut artefactele pregătite pentru expediere, Kelsey a bănuit toată lucrătura.

— Ce-i cu Miller?

— Ei nu suspectează nimic.
— Măcar un lucru a mers ca lumea, zise Chaco.
— Dacă trimiţi o trupă înainte ca ei să părăsească valea, explică glasul familiar, încă mai putem salva operaţiunea.
— Intenţia noastră n-a fost să le facem vreun rău studenţilor, aminti Chaco. Repercusiunile din partea conaţionalilor mei ar pune capăt oricăror afaceri viitoare între noi.
— Prea târziu, prietene. Acum şi-au dat seama că n-au fost răpiţi de teroriştii din *Sendero Luminoso,* ci de o organizaţie de jefuire a artefactelor, aşa încât nu li se mai poate îngădui să spună şi altora ce au văzut. Nu există alternativă – trebuie eliminaţi.
— Nu s-ar fi întâmplat nimic din toate astea, dacă i-ai fi oprit pe Kelsey şi Rodgers să se scufunde în puţul sacru.
— În afară de a-i omorî în faţa studenţilor, n-aveam cum să-i opresc.
— Emiterea apelului de ajutor a fost o greşeală.
— Nu a fost o greşeală, dacă doream să evităm o anchetă serioasă din partea guvernului tău. Dacă nu s-ar fi întreprins măsurile fireşti de salvare, faptul că s-au înecat ar fi părut suspect. Nu putem permite ca *Solpemachaco* să fie expusă investigaţiilor publice. În plus, de unde să fi ştiut că NUMA va răspunde din senin?
— Este adevărat, la momentul respectiv aşa ceva era inimaginabil.
În timp ce vorbea, Chaco fixa cu privirea, fără s-o vadă, statueta micuţă de piatră a unui jaguar înaripat, care fusese dezgropată din Valea Morţilor. În cele din urmă, rosti încet:
— Voi aranja ca în două ore mercenarii noştri din armata peruviană să ajungă cu elicopterul la Pueblo de los Muertos.
— Ai încredere în comandantul lor că va face o treabă bună?
Chaco zâmbi în barbă:
— În cine să mă încred, dacă nu în propriul frate?

* * *

— N-am crezut niciodată în învierea simplilor muritori, comentă Pitt privind băltoaca roşie de pe terasa din capul treptelor ce coborau spre vale, dar acesta este cel mai bun exemplu pe care l-am văzut vreodată.
— Era mort, rosti apăsat Rodgers. Stăteam lângă el, aşa cum stau acum lângă tine, când Amaru l-a împuşcat în inimă. Sângele a fost împroşcat peste tot. Tu însuţi l-ai văzut zăcând acolo. Nu

cred că te-ai îndoit vreo clipă că Doc n-ar fi fost un cadavru.

— N-am avut timp de o examinare post-mortem.

— De acord, dar cum îţi explici dâra de sânge din încăperea interioară, unde a fost împuşcat Doc? De acolo şi până aici trebuie să se fi scurs câţiva litri de sânge.

— Nu exagera, făcu Pitt gânditor. Cel mult o jumătate de litru.

— Cât timp crezi că a rămas aici corpul din momentul în care l-ai doborât pe paznic şi apoi i-ai eliberat pe studenţii care au sosit şi l-au legat? întrebă fotograful.

— Patru, cel mult cinci minute.

— Crezi că în patru-cinci minute un mort de şaizeci şi şapte de ani a coborât rapid două sute de trepte înguste şi dispuse pe o scară înclinată la şaptezeci şi cinci de grade, care trebuie coborâte una câte una, dacă nu vrei să cazi? Şi că apoi a dispărut fără să mai lase nici o picătură de sânge? Rodgers clătină din cap: David Copperfield ar fi murit de invidie.

— Eşti sigur că era Doc Miller? reflectă Pitt cu glas tare.

— Bineînţeles că era Doc! exclamă celălalt, stupefiat. Cine altul crezi că putea fi?

— De cât timp îl cunoşteai?

— După renume, de cel puţin cincisprezece ani. Personal, l-am întâlnit doar acum cinci zile. Rodgers se holbă la Pitt, de parcă ar fi fost nebun: Părerea mea este că pescuieşti în ape tulburi. Doc este unul dintre antropologii de faimă mondială. Pentru străvechile culturi din cele două Americi, înseamnă acelaşi lucru ca Leakey pentru preistoria africană. Fotografia i-a fost publicată alături de o sută de articole în zeci de reviste, de la *Smithsonian* la *National Geographic.* A comentat şi a apărut în nenumărate documentare despre oamenii primitivi. Doc n-a fost un sihastru, ci-i plăcea publicitatea. Era foarte uşor de recunoscut.

— Încercam şi eu marea cu degetul, explică Pitt pe un ton răbdător. Pentru a-ţi pune mintea în mişcare, nu există nimic mai bun decât o conspiraţie nebunească…

Se întrerupse când Shannon şi Giordino apărură în fugă din spatele bazei circulare a piramidei. Chiar de la înălţimea la care se afla, îşi putea da seama că erau agitaţi. Aşteptă până ce Giordino ajunse la jumătatea scării, apoi strigă:

— Să nu-mi spui că altcineva a ajuns înaintea ta la staţia radio şi a distrus-o!

Giordino se opri, rezemându-se de scara abruptă.

— Nu, strigă şi el, ci pur şi simplu a dispărut, furată de unul

sau mai mulţi indivizi necunoscuţi.

Când Shannon şi Giordino ajunseră în capul treptelor, gâfâiau de oboseală şi chipurile le sclipeau de transpiraţie. Shannon îşi tamponă delicat faţa cu o batistă moale, pe care toate femeile par să o aibă asupra lor în momentele cruciale. Giordino se mulţumi să-şi şteargă fruntea cu mâneca deja jilavă.

— Cine a construit chestia asta, bolborosi el printre gâfâieli, trebuia să fi instalat şi un lift.

— Aţi găsit cripta cu staţia radio?

— Da, încuviinţă celălalt. Tipii nu s-au zgârcit deloc. Cavoul a fost echipat direct de la *Abercrombie & Fish.* Cele mai bune echipamente care pot fi cumpărate. Au până şi un generator portabil, cuplat la un frigider.

— Gol? presupuse Pitt.

Prietenul său încuviinţă din cap.

— Nenorocitul care a şters-o cu staţia radio a avut timp să distrugă o navetă de bere Coors.

— Bere Coors în Peru? întrebă mirat Rodgers.

— Îţi pot arăta etichetele de pe sticlele sparte, suspină Giordino. Cineva vrea să ne înseteze rău de tot.

— Nu mi-e frică de aşa ceva, cu jungla aflată la doi paşi de trecătoare, spuse Pitt surâzând.

Giordino îl privi fix, dar nu zâmbi:

— În cazul ăsta, întrebă el, cum chemăm ajutoare?

Pitt ridică din umeri:

— Fără staţia radio a hoţilor de morminte şi cu aceea din elicopterul nostru arătând ca un şvaiţer… Se opri şi se răsuci spre Rodgers: Voi nu aveaţi o staţie în tabăra de lângă puţ?

Fotograful clătină din cap:

— Unul dintre oamenii lui Amaru a tras în ea şi a făcut-o praf, la fel ca pe a voastră.

— Să nu-mi spui, exclamă Shannon, că va trebui să ne târâm înapoi, treizeci de kilometri prin junglă, până la puţul sacru, iar de acolo alţi nouăzeci de kilometri până la Chachapoya!

— Poate că, după ce-şi va da seama că a pierdut orice legătură cu noi, Chaco se va îngrijora şi va trimite o echipă care să vadă ce s-a întâmplat, spuse Rodgers plin de speranţe.

— Chiar dacă ne-ar lua urma până în Cetatea Morţilor, replică Pitt fără grabă, ar ajunge prea târziu. Nu va găsi decât cadavre risipite printre ruine.

Toţi îşi întoarseră privirile nedumerite către el:

— Amaru a afirmat că ne-am pus în calea unor oameni puternici, explică Pitt, care nu ne vor permite să mai ieşim vii din valea asta, de teamă să nu dăm în vileag operaţiunile lor de jefuire a mormintelor.

— Totuşi, făcu Shannon cu glas nesigur, dacă ar fi intenţionat să ne ucidă, de ce s-au mai obosit să ne aducă aici? Ar fi putut să ne împuşte pe toţi şi să ne dea brânci în puţul sacrificial.

— Probabil că au intenţionat să simuleze un raid al *Sendero Luminoso* şi de aceea v-au lăsat să credeţi că v-au luat ostatici pentru răscumpărare. Dacă guvernul peruvian, oficialităţile de la universităţile din Statele Unite sau familiile studenţilor peruvieni ar fi plătit sume enorme pentru eliberarea voastră, cu atât mai bine. Ei ar fi considerat pur şi simplu banii de răscumpărare o bonificaţie pe lângă profitul obţinut din contrabandă şi oricum v-ar fi ucis pe toţi.

— Cine sunt acei „oameni puternici”? întrebă apăsat Shannon.

— Amaru i-a numit *Solpemachaco,* ce o mai fi însemnând şi asta.

— *Solpemachaco,* repetă ea. O legendă a vechilor locuitori din regiune, care combină mitul Meduzei cu dragonii. Tradiţiile folclorice transmise de-a lungul veacurilor descriu *Solpemachaco* drept un şarpe rău cu şapte capete care locuieşte într-o peşteră. Altă legendă susţine că el ar trăi chiar aici, în Pueblo de los Muertos.

Giordino căscă indiferent:

— Pare un scenariu stupid, având în rolul principal alt monstru din măruntaiele Pământului.

— Mai degrabă un joc inteligent de cuvinte, comentă Pitt. O metaforă ca nume de cod pentru o organizaţie internaţională de contrabandă, cu ramificaţii vaste pe piaţa ilegală de antichităţi.

— Cele şapte capete ale şarpelui i-ar putea reprezenta pe liderii organizaţiei, propuse Shannon.

— Sau şapte baze de operare, adăugă Rodgers.

— După ce am lămurit acest mister, rosti Giordino sec, de ce n-o ştergem naibii de-aici, pornind spre puţ, înainte ca indienii sioux şi cheyenne să năvălească prin trecătoare?

— Pentru că ne-ar aştepta la puţ, când vom ajunge acolo, zise Pitt. Eu spun că ar trebui să rămânem aici.

— Crezi cu adevărat că vor trimite oameni să ne omoare? exclamă Shannon cu o expresie mai degrabă furioasă decât temătoare.

— Sunt gata să-mi pun la bătaie viitoarea pensie, încuviinţă Pitt. Cine a luat staţia radio a raportat, cu siguranţă, totul despre noi. Presupun că amicii săi vor năvăli în vale ca nişte viespi furioase peste… – se opri şi-şi privi ceasul – o oră şi jumătate. Iar după aceea, vor trage în orice persoană care seamănă doar vag cu un arheolog.

— Nu-i o perspectivă tocmai optimistă, murmură femeia.

— Cu şase automate şi revolverul lui Dirk, apreciez că am putea ţine-n loc vreo zece minute o bandă de douăzeci de mercenari pricepuţi, mormăi Giordino posomorât.

— Nu putem rămâne aici pentru a ne lupta cu nişte criminali înarmaţi, protestă Rodgers. Ne vor măcelări.

— Şi apoi trebuie să ne mai gândim şi la tinerii aceia… le aminti Shannon şi mai palidă decât înainte.

— Înainte de a fi copleşiţi de o criză de pesimism, vorbi Pitt energic, de parcă n-ar fi avut nici o grijă, propun să-i adunăm pe toţi şi să evacuăm templul.

— Şi după aceea? făcu Rodgers.

— Mai întâi, vom căuta eliportul lui Amaru.

— De ce?

Giordino îşi dădu ochii peste cap:

— Îi cunosc prea bine privirea asta. Cloceşte alt plan machiavelic.

— Nimic ieşit din comun, replică Pitt răbdător. Mă gândesc că, după ce mercenarii vor ateriza şi vor începe să scotocească ruinele, căutându-ne, le-am putea împrumuta elicopterul pentru a zbura spre cel mai apropiat hotel de patru stele şi o baie reconfortantă.

Urmă un moment de tăcere sceptică. Toţi se holbau la el, de parcă ar fi coborât dintr-o navă marţiană. Giordino întrerupse primul liniştea neîncrezătoare:

— Vedeţi? rânji larg. V-am spus eu!

8

Pitt se înşelase doar cu zece minute în estimarea de o oră şi jumătate. Liniştea văii fu destrămată de ţăcănitul palelor de rotor care biciuiau văzduhul, iar două elicoptere militare peruviene apărură deasupra unei şei dintre piscurile muntoase şi survolară construcţiile străvechi. După o recunoaştere superficială a locului, coborâră într-o zonă degajată între ruine, la mai puţin de o sută de metri de partea frontală a templului conic. Soldaţii ieşiră repede prin uşile din spate, aplecându-se sub palele rotoarelor care nu se opriseră şi se înşiruiră în poziţie de drepţi, aşteptând parcă o trecere în revistă.

Nu erau soldaţi obişnuiţi, devotaţi păstrării păcii în ţara lor, ci mercenari care se puneau la dispoziţia celui care oferea mai mult. La ordinul comandantului lor, un căpitan echipat în mod cu totul nepotrivit în uniformă de paradă, cele două plutoane din câte treizeci de oameni alcătuiră o singură linie de asalt condusă de doi locotenenţi. Mulţumit de rectiliniaritatea formaţiei, căpitanul ridică un baston mic de trestie deasupra capului şi le făcu semn ofiţerilor să lanseze atacul asupra templului. După aceea se sui pe un zid scund, pentru a dirija dintr-o poziţie care i se părea sigură.

Îşi încurajă oamenii, îndemnându-i să se repeadă cu bărbăţie pe treptele templului şi glasul său reverberă datorită acusticii ruinelor. Amuţi însă pe neaşteptate şi scoase un sunet straniu care se transformă aproape imediat într-un icnet de durere. Pentru o fracţiune de secundă, tot corpul i se încordă, chipul i se contorsionă, apoi se prăbuşi înainte, căzând de pe zid şi lovindu-şi ceafa cu zgomot de sol.

Un locotenent scund şi bondoc, îmbrăcat în salopetă de camuflaj cu pantaloni bufanţi, se repezi spre căpitanul căzut şi îngenunche lângă el. Îşi ridică apoi ochii spre palatul funerar şi, nevenindu-i să creadă ce se întâmplă, deschise gura pentru a striga un ordin, după care se prăvăli peste trupul de sub el; ultimul lucru pe care l-a auzit înainte să-l acopere aripa morţii a fost pocnetul sec al unui automat model 56-1.

De pe terasa cea mai de sus a piramidei, întins pe burtă în spatele unui parapet din pietre, Pitt privi prin luneta armei spre mercenarii derutaţi şi trase alte focuri, ţintindu-l şi pe ultimul

ofiţer. În ochii săi verzi, adânci, nu se citea nici surpriză, nici teamă la vederea trupei numeroase, ci doar o hotărâre fermă. Opunând rezistenţă, asigura diversiunea necesară pentru a salva treisprezece oameni nevinovaţi. Ar fi pierdut timpul zadarnic, dacă s-ar fi mulţumit să tragă peste capetele mercenarilor în scopul încetinirii temporare a atacului. Indivizii veniseră să-i omoare pe toţi cei care fuseseră martori la o operaţiune ilegală. „A ucide sau a fi ucis” suna a clişeu, dar reprezenta purul adevăr. Mercenarii n-ar fi cruţat pe nimeni.

Pitt nu era un om nemilos; ochii lui nu aveau nici duritatea oţelului, nici răceala gheţii. Nu simţea nici o satisfacţie în uciderea unor străini. Cel mai mare regret al său era că nu avea în bătaia puştii persoanele necunoscute care erau răspunzătoare pentru delictele respective.

Scoase cu grijă carabina din ambrazura strâmtă dintre bolovani şi examină terenul de dedesubt. Mercenarii peruvieni se împrăştiaseră în spatele ruinelor. Câţiva traseră la întâmplare spre templu şi gloanţele lor desprinseră aşchii din basoreliefuri, pentru ca apoi să ricoşeze, ţiuind, în stânca mormintelor din spate. Erau însă luptători duri şi disciplinaţi, care-şi reveneau repede în situaţii dificile. Uciderea ofiţerilor lor îi întârziase, dar nu-i oprise. Sergenţii preluaseră comanda şi se concentrau asupra unei tactici de eliminare a rezistenţei neprevăzute.

Pitt îşi retrase iute capul înapoia baricadei de pietre, când un torent de gloanţe ciurui coloanele exterioare, împrăştiind ţăndări de piatră în toate direcţiile. Nimic surprinzător! Peruvienii deschiseseră foc de acoperire şi, ghemuiţi, se mişcau cu repeziciune de la o ruină la alta, apropiindu-se tot mai mult de baza scării ce ducea către faţada rotunjită a templului. Pitt se deplasă în lateral ca un crab şi intră în palatul morţii, apoi se ridică în picioare şi porni în goană spre peretele îndepărtat. Aruncă o căutătură precaută printr-o fereastră arcuită.

Ştiind că pereţii rotunjiţi ai piramidei erau prea netezi pentru a fi escaladaţi şi, în acelaşi timp, prea abrupţi pentru a permite evadarea celor dinăuntru, mercenarii nu ocupaseră poziţii în spatele structurii. Pitt anticipase că ei mizau pe un atac frontal asupra scării de acces. Nu se gândise însă că înainte de a se repezi pe trepte aveau să transforme în ruine o mare parte din templul din vârful piramidei.

Revenind la baricada sa improvizată, Pitt trase o rafală prelungă din automatul chinezesc, până ce ultimul cartuş din

încărcător fu scuipat pe lespezile de piatră. Se rostogoli în lateral şi tocmai introducea în armă alt încărcător lung şi curbat, când auzi un vâjâit şi o rachetă de 40 mm pornită dintr-un lansator de rachete chinezesc model 69 lovi o latură a templului, la opt metri îndărătul său. Explodă cu o detunătură puternică, aruncând în aer bucăţi de piatră ca nişte schije şi deschizând o gaură uriaşă în zid. În câteva secunde, străvechiul templu al zeilor morţii era plin de moloz şi de izul pătrunzător al explozibililor de mare putere.

Urechile lui Pitt ţiuiau puternic şi sunetul se adăuga ecourilor răsunătoare ale exploziei şi bubuiturilor propriei inimi. Pentru moment fu orbit, iar nările şi gâtlejul i se umplură de praf. Se frecă disperat la ochi şi privi în jos, spre ruinele din jur. O făcu la timp pentru a zări norişorul de fum negru şi fulgerul sclipitor produse de lansator. Se azvârli pe jos, acoperindu-şi capul cu mâinile şi aproape imediat altă rachetă izbi în piatra străveche şi explodă cu un tunet asurzitor. Detunătura puternică îl împroşcă pe Pitt cu sfărâmături, iar şocul îl făcu să-şi piardă răsuflarea.

O clipă rămase nemişcat, aproape fără viaţă. După aceea se strădui să se ridice în patru labe, tuşi curăţându-şi de praf căile respiratorii, ridică arma şi se târî înapoi în palat. Privi pentru ultima oară spre muntele de artefacte preţioase şi se apropie de Amaru.

Jefuitorul de morminte îşi recăpătase cunoştinţa şi-l fulgeră cu privirea pe Pitt; continua să aibă mâinile încleştate peste vintrele acoperite acum de sânge închegat, iar faţa îi era o mască a urii. Dovedea o răceală stranie, o indiferenţă totală faţă de durere. Radia răutate.

— Amicii tăi au o natură distructivă, rosti Pitt şi altă rachetă izbi templul.

— Sunteţi prinşi în capcană, hârâi încetişor Amaru.

— Graţie aşa-zisei asasinări a impostorului Doc Miller. A fugit cu staţia radio şi a chemat întăriri.

— A sosit clipa să mori, porc yankeu!

— „Porc yankeu”! repetă Pitt. Nu mi s-a mai spus aşa de foarte mult timp.

— Vei suferi aşa cum m-ai făcut şi tu pe mine să sufăr.

— Regret, dar am alte planuri.

Amaru încercă să se ridice într-un cot şi să articuleze ceva, însă Pitt dispăruse.

Bărbatul reveni la fereastra din spate, lângă care se găseau o

saltea şi două cuţite luate din bârlogul tâlharilor descoperit de Giordino şi Shannon în cavou. Puse salteaua pe pervazul scund şi se aşeză pe ea. Abandonă puşca, strânse bine cuţitele în mâinile întinse şi privi neliniştit spre solul aflat la douăzeci de metri dedesubt. Îşi aminti de momentul când făcuse *bungee-jumping* într-un canion de pe insula Vancouver în Columbia Britanică. „Saltul în gol, reflectă el, e împotriva naturii omului." Orice şovăială sau alte idei dispărură subit, când a patra rachetă zgudui templul. Pitt îşi înfipse călcâiele pantofilor sport în panta abruptă şi lovi cu lamele cuţitelor în piatră, pentru a le folosi drept frâne. Fără să mai privească îndărăt, se lansă dincolo de fereastră, lunecând în josul zidului şi utilizând salteaua ca pe o sanie.

* * *

Urmat de Shannon şi de studenţi şi cu Rodgers în ariergardă, Giordino urcă precaut scara criptei subterane în care se ascunseseră când aterizase elicopterul. Se opri, ridică puţin capul deasupra unui zid de piatră năruit şi examină situaţia. Elicopterele se aflau la numai cincizeci de metri, cu motoarele în regim de ralanti; în carlingă, echipajele formate din câte doi indivizi priveau calm asaltul asupra templului.

Shannon i se alătură lui Giordino şi se uită peste zid chiar în clipa în care o rachetă dărâma intrarea boltită a palatului din vârful piramidei.

— Vor distruge artefactele, rosti ea mâhnită.

— Soarta lui Dirk nu te preocupă? o privi scurt bărbatul. La urma urmelor, ai dreptate – ce altceva face el decât să-şi rişte viaţa pentru noi, luptându-se cu o armată de mercenari pentru a ne oferi posibilitatea să deturnăm un elicopter?

— Orice arheolog, oftă Shannon, ar fi îndurerat să vadă cum se pierd pentru totdeauna antichităţi preţioase…

— Mai bine nişte vechituri decât noi.

— Iartă-mă, doresc la fel de mult ca şi tine ca Pitt să scape, dar totul mi se pare atât de absurd…

— Îl ştiu pe Dirk de când eram copii, zâmbi Giordino. Crede-mă, n-a ratat nici o ocazie de a juca rolul lui Horaţiu la pod[4].

Studie cele două elicoptere dispuse pe diagonală în locul deschis şi optă pentru cel din spate. Era la numai câţiva metri de o viroagă îngustă prin care se puteau apropia fără a fi zăriţi şi,

4 Horaţiu Cocles, legendar erou roman din sec. VI î.Hr., care a apărat podul peste Tibru împotriva etruscilor (n. tr.).

lucru şi mai important, nu se găsea în raza vizuală a echipajului din aparatul situat mai în faţă.

— Anunţă-i şi pe ceilalţi, rosti el în vacarmul asediului, că vom deturna al doilea elicopter, cel din spate.

* * *

Pitt se prăbuşea ca un bolovan pe peretele templului, trecând la numai câţiva centimetri de capetele animalelor sculptate ce ieşeau în exteriorul zidurilor care coborau convex. Degetele lui strângeau mânerele cuţitelor ca nişte menghine şi apăsa cu toată puterea braţelor vânoase, în timp ce lamele de frânare din oţel scuipau scântei, frecându-se de piatra dură. Muchiile exterioare ale tălpilor de cauciuc ale pantofilor erau practic rase de suprafaţa cu asperităţi a peretelui. Cu toate acestea, cobora cu o viteză înspăimântătoare. Principalele temeri ale bărbatului erau posibilitatea de a cădea în faţă şi a se duce de-a rostogolul ca o bilă de popice, până ar fi lovit solul, ori de a suferi un impact final atât de puternic, încât să-şi rupă un picior. Dacă s-ar fi petrecut oricare dintre aceste dezastre, el ar fi fost terminat, victimă sigură pentru mercenarii peruvieni care nu l-ar fi tratat cu bunăvoinţă după ce le ucisese ofiţerii.

Continuând să se lupte îndârjit, dar zadarnic, pentru a reduce viteza, Pitt îşi mişcă picioarele cu o fracţiune de secundă înainte să izbească pământul cu o forţă teribilă. În momentul impactului, azvârli cuţitele, iar picioarele i se afundară în solul moale şi îmbibat de ploaie. Imediat se răsuci pe un umăr şi se rostogoli de două ori, aşa cum cereau procedurile pentru paraşutări dure. Rămase câteva clipe în noroi, recunoscător Cerului că nu aterizase pe un bolovan, apoi se ridică precaut în picioare şi-şi cercetă corpul.

Singurele probleme păreau să fie o gleznă uşor scrântită, însă pe care putea călca fără probleme, câteva julituri la mâini şi o durere într-un umăr. Pământul ud şi înmuiat de ploaie îl salvase de la o accidentare serioasă. Salteaua care-l slujise cu credinţă se transformase în zdrenţe. Pitt inspiră adânc, fericit că rămăsese întreg. Nemaiavând timp de pierdut, porni în fugă, străduindu-se să menţină permanent ruinele între el şi mercenarii care se masaseră la piciorul scării, pregătindu-se de escaladare.

Giordino spera că Pitt supravieţuise rachetelor şi că reuşise să coboare cu bine zidul templului, fără a fi observat şi împuşcat. I se părea un lucru aproape imposibil. Pitt lăsa impresia că e de

neînvins, dar doamna cu coasa ne ajunge pe toţi în cele din urmă. Nu putea însă accepta ideea că l-ar fi putut prinde şi pe Pitt sau că acesta ar putea muri altundeva decât în pat, alături de o femeie frumoasă, ori într-un cămin pentru scafandri bătrâni.

În clipa în care un grup de mercenari se repezi pe treptele abrupte ce urcau către palatul din vârful piramidei, Giordino se ghemui şi se deplasă rapid într-un unghi mort dinapoia elicopterului. Restul mercenarilor rămăsese la baza scării şi dezlănţuise foc de acoperire spre palatul morţii, de acum năruit.

Toţi peruvienii îşi focalizaseră atenţia asupra asaltului final şi nimeni nu-l zări pe Giordino care, ţinând în mâini un automat, se furişă prin spatele elicopterului şi intră cu repeziciune prin uşa din spate. Se lăsă pe burtă, cercetând din ochi compartimentul pentru transportul mărfurilor şi trupelor – gol acum – şi pe cei doi piloţi din carlingă, care stăteau cu spatele la el şi urmăreau concentraţi înfruntarea unilaterală de afară.

Cu o iscusinţă îndelung exersată, Giordino avansă cu o iuţeală incredibilă pentru un individ care avea graţia şi corpul unui buldozer. Ajunse îndărătul scaunelor piloţilor, fără ca aceştia să-l audă ori să-i perceapă prezenţa, răsuci automatul şi-l folosi ca pe un ciomag, lovindu-l pe copilot în ceafă. Pilotul auzi bufnitura şi se răsuci în scaun, privindu-şi pentru o clipă atacatorul, mai degrabă curios decât înspăimântat. Înainte să fi putut măcar să clipească, Giordino îl izbi în frunte cu patul rabatabil al armei.

Fără să piardă vremea, îi târî pe piloţii lipsiţi de cunoştinţă în dreptul uşii şi-i aruncă din elicopter, apoi gesticulă energic spre Shannon, Rodgers şi studenţii care se ascundeau în viroagă:

— Repede! le strigă. Repede, pentru Dumnezeu!

Vocea lui se auzi limpede peste zgomotul luptei. Arheologii nu mai aveau nevoie de alte îndemnuri. Ieşiră de la adăpost şi în câteva secunde erau în interiorul aparatului. Giordino revenise de acum în carlingă şi studia grăbit instrumentele şi consola dintre scaunele piloţilor, pentru a se familiariza cu comenzile.

— Suntem toţi aici? o întrebă pe Shannon, care se aşezase alături de el, în scaunul copilotului.

— Mai puţin Pitt.

Giordino nu răspunse, ci privi afară. Deveniţi mai curajoşi fiindcă nu fuseseră întâmpinaţi de focuri de armă, mercenarii de pe scară se năpustiră pe terasa superioară şi de acolo în palatul ruinat al morţii. În câteva secunde aveau să-şi dea seama că fuseseră traşi pe sfoară.

Giordino îşi îndreptă din nou atenţia asupra comenzilor. Elicopterul era un aparat rusesc model Mi-8 vechi, pentru transport şi atac, pe care NATO îl botezase Hip-C în anii Războiului Rece. „Urât şi destul de vechi, gândi Giordino, cu două motoare de 1 500 CP, care putea transporta treizeci de pasageri în afară de echipaj.” Deoarece motoarele erau deja pornite, bărbatul puse mâna dreaptă pe manetă.

— M-ai auzit? întrebă agitată Shannon. Prietenul tău nu-i cu noi.

— Am auzit.

Fără urmă de emoţie pe chip, Giordino mări puterea motoarelor.

* * *

Pitt se ghemui îndărătul unei clădiri de piatră şi privi după colţul acesteia; auzi ţiuitul tot mai puternic al motoarelor şi văzu cum rotorul principal cu cinci pale îşi sporeşte lent turaţia. Cu o oră în urmă îi trebuise destul de mult să-l convingă pe Giordino că va trebui să decoleze indiferent dacă el ajungea sau nu la aparat. Viaţa unui singur om nu merita morţile altora treisprezece. Deşi pe Pitt nu-l despărţeau de elicopter decât treizeci de metri, terenul era deschis, complet lipsit de orice tufişuri sau alte posibilităţi de adăpost, aşa încât i se părea mai degrabă că ar fi vorba despre o distanţă de doi kilometri.

Nu mai era nevoie să fie prudent. Trebuia să pornească în goană într-acolo. Se aplecă şi-şi masă iute glezna scrântită, pentru a-şi alunga amorţeala care sporea. Nu simţea durere, însă articulaţia începuse să-i înţepenească. Dacă dorea să se salveze, nu mai avea timp de reflecţie. Se propulsă aidoma unui sprinter şi porni în goană peste terenul deschis.

Rotoarele ridicau nori de praf de pe pământ, când Giordino ridică bătrânul Hip-C deasupra solului. Scrută rapid panoul de instrumente, pentru a vedea dacă nu se aprinsese vreun led roşu şi încercă să perceapă sunete stranii sau vibraţii neobişnuite. Nimic nu părea în neregulă, iar motoarele obosite ale unui aparat care depăşise de mult termenele reviziei capitale răspunseră perfect, când bărbatul aplecă botul elicopterului şi continuă să ambaleze.

În compartimentul principal, studenţii şi Rodgers îl zăriră pe Pitt începându-şi sprintul spre uşa rămasă deschisă şi începură să-i răcnească încurajări, în vreme ce alerga pe solul moale. Strigătele lor deveniră frenetice, când un sergent privi

întâmplător în direcţia opusă scenei de luptă şi-l văzu pe Pitt fugind după elicopterul care decola. Imediat sergentul îşi atenţionă oamenii din grupa de rezervă, care rămăsese la piciorul scării, aşteptând ordinul de a intra în acţiune.

Răcnetele sale aproape isterice se auziră peste ultimele ecouri ale salvelor de automate de pe terasa templului.

— Ne scapă! Trageţi, pentru numele lui Dumnezeu, doborâţi-i!

Soldaţii nu răspunseră aşa cum li se poruncise. Pitt se găsea pe aceeaşi linie cu elicopterul şi a trage în el ar fi însemnat să ciuruiască propriul aparat de zbor. Mercenarii şovăiră, nefiind siguri dacă să asculte ordinele sergentului înnebunit. Unul singur ridică arma şi trase.

Pitt ignoră glonţul care-i atinse coapsa dreaptă. Nu era momentul să se gândească la durere. Apoi ajunse sub grinda lungă a cozii şi în dreptul uşii, iar Rodgers şi tinerii peruvieni se întinseră pe burtă, cu mâinile în afară, căutând să ajungă la el prin spaţiul dintre uşi. Elicopterul se cutremură, lovit chiar de curentul descendent de aer pe care-l crease şi se lăsă pe spate. Pitt îşi întinse braţele şi sări.

* * *

Giordino aplecă elicopterul pe o parte, într-un viraj strâns, apropiind periculos de mult pala elicei portante de un pâlc de arbori. Un glonţ sfărâmă geamul din dreptul său, împroşcând o ploaie de fragmente argintii prin carlingă şi zgâriindu-l pe nas. Altă rafală se opri în rama din spate a scaunului, ratându-i la milimetru coloana vertebrală. Aparatul mai primi câteva salve, înainte ca Giordino să-l poată ridica deasupra arborilor ca să iasă astfel din linia de foc a mercenarilor peruvieni.

Aproape imediat după aceea, viră spre stânga, urcând mereu, până avu suficientă altitudine pentru a trece peste munţi. La aproape 4 000 de metri se aşteptase să vadă versanţi pietroşi şi sterpi ridicându-se în continuarea şi deasupra junglei, aşa încât fu uşor surprins să descopere că piscurile erau împădurite. După ce părăsi valea, stabili un curs spre vest şi abia apoi se răsuci către Shannon:

— Ai păţit ceva?

— Încercau să ne ucidă, rosti ea cu glas mecanic.

— Probabil că nu-i au la inimă pe *gringo*[5], replică Giordino cercetând-o din priviri.

Nezărind sânge sau urme de gloanţe, reveni cu atenţia asupra

5 Nume ce li se dă albilor de către sud americani (n. red.).

pilotării şi acţionă maneta de închidere a uşii. Numai după aceea strigă peste umăr spre compartimentul principal:

— A fost cineva rănit acolo?

— Doar amărâtu' de mine…

Recunoscându-i glasul, Giordino şi Shannon se răsuciră simultan în scaune. Pitt! Era adevărat că arăta destul de vlăguit şi acoperit de noroi şi avea un picior legat cu o basma îmbibată de sânge. La fel de neobosit ca întotdeauna, se aplecase acum prin uşa cabinei cu un surâs drăcesc pe chip.

Un val imens de uşurare se revărsă peste Giordino, care zâmbi larg:

— Era cât pe-aici să scapi din nou autobuzul.

— Iar tu-mi datorezi în continuare un concert *dixie.*

Shannon zâmbi, se ridică în genunchi în scaun, cu faţa spre uşa cabinei, îşi aruncă braţele în jurul lui Pitt şi-l strânse cu putere:

— M-am temut că n-o să reuşeşti.

— Am fost al naibii de-aproape să ratez.

Ea îşi coborî ochii şi zâmbetul îi păli:

— Sângerezi!

— Un glonţ de adio din partea mercenarilor, imediat înainte ca Rodgers şi studenţii să mă tragă la bord. Dumnezeu să-i aibă-n pază!

— Trebuie să te ducem la un spital. Pare serios.

— Doar dacă n-au folosit gloanţe muiate în cucută, chicoti Pitt.

— Trebuie să-ţi odihneşti piciorul. Aşază-te în locul meu.

Pitt o întoarse pe Shannon şi o împinse de spătarul scaunului:

— Stai liniştită, eu mă duc în căruţă cu restul ţăranilor. Se opri şi aruncă o privire în jurul cabinei: O adevărată antichitate!

— Se zgâlţâie, se bâţâie şi zăngăne, încuviinţă Giordino, dar rămâne în văzduh.

Pitt se aplecă peste umărul lui şi examină panoul de bord, oprindu-şi ochii pe acele care indicau nivelul combustibilului, întinse un braţ şi ciocăni sticla unui cadran. Ambele indicatoare oscilau imediat sub semnul de trei sferturi:

— Cât de departe crezi că ne poate duce?

— Autonomia de zbor ar trebui să fie în jur de 350 de kilometri. Dacă nu cumva vreun glonţ ne-a găurit un rezervor, aş zice că ne va purta cam 280 de kilometri.

— Pe-aici, pe undeva, trebuie să existe o hartă şi un compas.

Shannon descoperi o trusă de navigaţie într-un buzunar de

lângă scaunul ei şi i-o întinse lui Pitt. El scoase dinăuntru o hartă şi o despături pe spatele femeii. Folosind compasul cu grijă, pentru a n-o înţepa, trasă un curs spre coasta peruviană:

— Până la *Deep Fathom,* estimez că ar fi cam 300 de kilometri.

— Ce est*e Deep Fathom!* se interesă Shannon.

— Nava noastră de cercetări.

— Doar nu intenţionezi să amerizezi, când unul dintre cele mai mari oraşe este mult mai aproape?

— Se referă la aeroportul internaţional din Trujillo, explică Giordino.

— *Solpemachaco* are prea mulţi prieteni pentru gustul meu, replică Pitt. Prieteni care au destulă influenţă pentru a trimite imediat o companie de mercenari pe capul nostru. După ce vor răspândi zvonul că am furat un elicopter şi le-am băgat în mormânt floarea ofiţerimii, vieţile noastre nu vor mai preţui nici cât o ceapă degerată. Vom fi în mai multă siguranţă la bordul unei nave americane în afara apelor teritoriale peruviene, până vom putea aranja ca ambasada noastră să înainteze un raport complet oficialilor oneşti din guvernul peruvian.

— Sunt de acord cu punctul tău de vedere, aprobă Shannon, dar nu uita de studenţi! Ei cunosc toată povestea. Părinţii lor sunt persoane cu influenţă şi vor avea grijă ca în mass-media să apară relatarea corectă a răpirii şi jefuirii comorilor naţionale.

— Presupui, desigur, interveni nepăsător Giordino, că nici o patrulă aeriană peruviană nu ne va intercepta la vreuna dintre cele douăzeci de trecători care există până la ocean.

— Dimpotrivă, replică Pitt, pe asta mă şi bizui. Eşti gata să faci prinsoare că al doilea elicopter de asalt nu ne urmăreşte chiar acum?

— Aşadar, ne menţinem la rasul solului, ferindu-ne de vaci şi de oi până ajungem la ocean?

— Exact. N-ar strica nici să ne pitim prin norişorii mai joşi.

— Nu cumva aţi uitat ceva? spuse Shannon obosită, parcă făcându-i observaţie unui soţ care neglijase să arunce gunoiul. Dacă mai ştiu să calculez, combustibilul ni se va termina cu douăzeci de kilometri înainte de a ajunge la nava voastră. Sper că nu propuneţi să înotăm pe restul distanţei.

— A, problema aceea minoră, replică Pitt calm, o vom rezolva, apelând nava şi cerându-i să se îndrepte cu toată viteza spre un punct de întâlnire.

— Fiecare kilometru este important, zise Giordino, totuşi vom fi chiar la limită.

— Supravieţuirea este garantată, rosti încrezător Pitt. Elicopterul are veste de salvare pentru toţi cei de la bord, plus două plute pneumatice. Ştiu asta fiindcă am verificat când am trecut prin compartimentul principal.

Se opri, se întoarse şi privi în spate. Rodgers se asigura că toţi studenţii îşi fixaseră bine harnaşamentele.

— Urmăritorii ne vor localiza imediat ce veţi lua legătura cu nava, insistă îngrijorată Shannon. Vor şti cu exactitate unde să ne intercepteze şi să ne doboare.

— Dacă-mi voi juca bine cărţile, nu se va întâmpla aşa, făcu mândru Pitt.

* * *

Aducând aproape la orizontală spătarul scaunului din cabină, radiofonistul Jim Stucky se instală confortabil şi începu să citească un roman poliţist de Wick Downing. Reuşise, în cele din urmă, să se acomodeze cu vibraţia care reverbera prin nava oceanografică *Deep Fathom* a organizaţiei NUMA, de fiecare dată când sonarul recepta un semnal de pe fundul Bazinului Peru. Rutina se stabilise la scurt timp după ce nava începuse să se plimbe la nesfârşit înainte şi înapoi, cartografiind caracteristicile geologice aflate la 4 500 m sub chilă. Stucky ajunsese la mijlocul capitolului în care cadavrul unei femei este găsit plutind în interiorul unei saltele umplute cu apă, când glasul lui Pitt pârâi din difuzor:

— NUMA cheamă *Deep Fathom!* Eşti treaz, Stucky?

Radiofonistul tresări brusc, se îndreptă şi apăsă butonul de emisie:

— Aici, *Deep Fathom,* te-am recepţionat NUMA. Te rog, nu întrerupe legătura!

Imediat după aceea îl anunţă pe căpitanul navei prin sistemul de comunicaţii interioare. Frank Stewart se grăbi de pe punte în cabina de transmisii:

— Te-am auzit bine? Ai legătura cu Pitt şi Giordino?

Stucky încuviinţă din cap:

— Pitt te aşteaptă.

Stewart ridică microfonul:

— Dirk, sunt Frank Stewart.

— Mă bucur să-ţi reaud glasul de băutor de bere, Frank.

— Unde-aţi dispărut? De douăzeci şi patru de ore amiralul

Sandecker tună şi fulgeră, cerând să ştie ce faceţi.

— Crede-mă, Frank, n-a fost deloc o zi bună.

— Care-i locaţia voastră prezentă?

— Undeva deasupra Anzilor, într-un antic elicopter militar peruvian.

— Ce s-a întâmplat cu elicopterul NUMA?

— L-a doborât Baronul Roşu[6], replică iute Pitt. Este lipsit de importanţă. Ascultă-mă cu atenţie! Rezervoarele de combustibil ne-au fost ciuruite de gloanţe. Nu putem rămâne în văzduh mai mult de o jumătate de oră. Aşteptaţi-ne pentru a ne recupera din piaţa oraşului Chiclayo. Îl veţi găsi pe harta Perului. Folosiţi elicopterul de rezervă al NUMA.

Stewart se uită către Stucky şi cei doi schimbară priviri derutate. După aceea, căpitanul apăsă iarăşi butonul de emisie:

— Repetă, te rog! Nu am înţeles bine.

— Din cauza pierderii de combustibil va trebui să aterizăm în Chiclayo. Veniţi acolo cu elicopterul de cercetare pentru a ne duce pe navă. În afară de Giordino şi de mine mai sunt doisprezece pasageri.

Stewart era de-a dreptul buimăcit:

— Ce naiba-i asta? El şi Giordino au decolat de pe navă cu singurul nostru elicopter, iar acum pilotează un aparat militar, în care s-a tras cu arma şi în care sunt doisprezece oameni. Ce-i aiureala asta despre elicopterul de rezervă?

Reveni din nou la microfon:

— Rămâi pe linie, îi ordonă lui Pitt, apoi luă telefonul de interior şi chemă puntea. Căutaţi o hartă a Perului şi aduceţi-o imediat la transmisiuni.

— Crezi că Pitt a luat-o razna? făcu radiofonistul.

— Nici într-o mie de ani! Au probleme şi Pitt flutură o momeală ca să-i inducă în eroare pe cei care trag cu urechea.

Un marinar sosi cu harta cerută şi Stewart o întinse pe masă, netezind-o cu palma:

— Misiunea lor de salvare i-a dus pe un curs la est de poziţia noastră. Chiclayo se află la peste 75 de kilometri sud-vest de cursul lui de zbor.

— Acum după ce am stabilit că-i vorba de-o cacealma, comentă Stucky, care-i planul real al lui Pitt?

— Vom afla imediat, zise Stewart şi rosti în microfon: NUMA,

---

6 Manfred von Richthofen (1892-1918), celebru pilot german care a doborât 80 de avioane inamice în Primul Război Mondial (n. tr.).

mai eşti acolo?

— Aici sunt, amice, replică imperturbabil Pitt.

— O să pilotez eu însumi elicopterul de rezervă până la Chiclayo, ca să te iau pe tine şi pe pasagerii tăi. Ai înţeles?

— Mulţumesc mult, căpitane. Mă bucur întotdeauna să văd că nu faci lucrurile *pe jumătate.* Pune berea la rece pentru când ajung la bord.

— Aşa o să fac.

— Şi bagă viteză, auzi? Am neapărat nevoie de o baie. Pe curând!

Stucky se uită spre Stewart şi izbucni în râs:

— De unde ai învăţat să pilotezi un elicopter?

— Din vise, chicoti căpitanul.

— Vrei să-mi spui acum şi mie ce mi-a scăpat?

— Imediat. Stewart luă iarăşi telefonul pentru interior şi începu să dea comenzi: Retrageţi sonarul şi stabiliţi un curs nou pe 0-9-0 grade. Imediat ce aţi asigurat senzorul, vreau viteză maximă. Şi să n-aud proteste din partea inginerului-şef că motoarele lui valoroase trebuie menajate. Vreau toate turaţiile disponibile.

Închise telefonul cu o expresie gânditoare pe chip:

— Unde rămăsesem? Ah, da, nu ştii care-i mersul…

— Ce-i asta, o ghicitoare?

— Câtuşi de puţin. Totul mi-a fost perfect clar. Pitt şi Giordino n-au suficient combustibil ca să ajungă la navă, aşa că va trebui să gonim cât putem de repede pentru a ne întâlni cu ei cam la jumătatea distanţei dintre poziţia noastră şi ţărm. Să sperăm că vom ajunge înainte să amerizeze în apele pline de rechini.

9

Giordino gonea la zece metri deasupra vârfurilor arborilor, cu doar 144 kilometri pe oră. Elicopterul vechi de douăzeci de ani putea să zboare cu o viteză cu o sută de kilometri mai mare, dar pilotul o redusese pentru a economisi puţinul combustibil rămas după ce trecuse peste munţi. Numai un lanţ de dealuri şi o câmpie litorală îngustă îi mai despărţeau acum de ocean. La fiecare trei minute, Giordino privea îngrijorat cadranele de combustibil, pe care acele indicatoare se apropiau neliniştitor de mult de semnul roşu. Ochii îi reveneau după aceea la frunzişul verde de dedesubt. Jungla era deasă şi luminişurile acoperite cu stânci mari. În mod clar era un loc neprielnic pentru o aterizare forţată.

Pitt revenise şchiopătând în compartimentul pentru marfă şi începuse să distribuie vestele de salvare. Shannon îl urmă, îi luă ferm vestele din mână şi i le întinse lui Rodgers.

— Potoleşte-te, rosti ea şi-l împinse pe Pitt într-un hamac de pânză groasă, fixat de un perete etanş al fuzelajului.

Indică din bărbie spre basmaua îmbibată de sânge, înnodată în jurul piciorului bărbatului şi adăugă:

— Stai jos şi nu te mai agita de colo-colo!

Găsi o trusă de prim-ajutor într-un dulăpior metalic şi îngenunche. Fără cel mai mic semn de nervozitate, tăie cracul pantalonului lui Pitt, dezinfectă rana şi-i aplică cu dexteritate opt copci pentru a o închide, apoi o bandajă cu pricepere.

— Frumos lucrat, comentă Pitt, admirativ. Ţi-ai ratat cariera ca soră de caritate.

— Ai avut noroc, replică ea închizând capacul trusei cu un pocnet. Glonţul doar ţi-a zgâriat pielea.

— De ce am senzaţia că ai jucat în serialul *Spitalul de urgenţă?*

Shannon zâmbi:

— Am crescut la o fermă cu cinci fraţi care descopereau permanent noi modalităţi de a se răni.

— Ce te-a împins spre arheologie?

— Într-un colţ al lanului nostru de grâu exista un vechi tumul funerar indian. Obişnuiam să sap în jurul lui, căutând vârfuri de săgeţi. După aceea, în liceu, a trebuit să scriu o lucrare şi am găsit un text despre excavaţiile de tumuli funerari ai indienilor

Hopewell din sudul statului Ohio. Aşa mi-a venit ideea să sap în situl de pe pământul fermei noastre. După ce am descoperit câteva cioburi de oale şi patru schelete, am fost prinsă definitiv. Nu uita, n-a fost o activitate de profesionistă. De-abia în colegiu am învăţat cum se sapă corect şi am rămas fascinată de dezvoltarea culturală din Anzii centrali, aşa că am decis să mă specializez în domeniul respectiv.

Pitt o privi în tăcere pentru o secundă:

— Când l-ai întâlnit prima dată pe Doc Miller?

— A fost o întâlnire scurtă, acum vreo şase ani, pe când lucram la doctoratul meu. Am asistat la o conferinţă pe care a susţinut-o despre reţeaua de drumuri incaşe care se întindea pe aproape cinci mii de kilometri, de la graniţa dintre Columbia şi Ecuador până în centrul statului Chile. Cercetările lui m-au determinat să-mi concentrez atenţia asupra civilizaţiilor andine. De atunci nu m-am mai oprit.

— Prin urmare, nu-l cunoşteai foarte bine? insistă Pitt.

Shannon clătină din cap:

— La fel ca toţi arheologii, m-am concentrat asupra proiectelor mele favorite. Am corespondat ocazional şi am făcut schimb de informaţii. Acum şase luni l-am invitat să participe la expediţia aceasta, pentru a coordona activitatea studenţilor peruvieni voluntari. Tocmai era între două proiecte, aşa că a acceptat. După aceea s-a oferit cu multă amabilitate să vină din Statele Unite cu cinci săptămâni mai devreme, ca să înceapă pregătirile, să aranjeze obţinerea de autorizaţii din partea peruanilor, să pregătească logistica pentru echipamente şi provizii… chestii de-astea. El şi cu Juan Chaco au colaborat strâns.

— Când ai sosit, ţi s-a părut ceva schimbat la el?

Femeia l-a privit mirată:

— Ciudată întrebare…

— În felul cum arăta… cum acţiona… stărui Pitt.

Ea căzu pe gânduri:

— De când ne întâlniserăm în Phoenix îşi lăsase barbă şi slăbise vreo şapte kilograme, dar acum, dacă mă gândesc mai bine, nu-şi scotea aproape niciodată ochelarii de soare.

— Vreo schimbare de voce?

— Poate că vorbea mai gros, spuse Shannon ridicând din umeri, dar am crezut că avea guturai.

— Ai observat cumva dacă purta un inel? Unul cu un chihlimbar mare?

Ochii ei se mijiră:

— Da, un chihlimbar galben, vechi de şaizeci de milioane de ani, având în centru o fosilă de furnică primitivă. Doc era foarte mândra de inelul acela. Ţin minte că-l purta atunci când a ţinut conferinţa despre drumurile incaşe, dar nu şi la puţul sacrificial. Când l-am întrebat de ce nu-l mai are, mi-a spus că-i era larg după ce slăbise aşa mult şi-l lăsase acasă pentru a fi strâmtat. De unde ştii de inelul lui Doc?

Pitt purtase inelul de chihlimbar pe care-l luase de la cadavrul din fundul puţului sacru cu piatra întoarsă spre palmă, pentru a nu fi văzută. Acum îl trase de pe deget şi i-l întinse lui Shannon, fără un cuvânt.

Femeia îl ridică în lumina ce pătrundea printr-un geam rotund şi examină surprinsă minuscula insectă străveche încastrată în chihlimbar.

— Unde…? începu ea, apoi glasul i se stinse.

— Cel care s-a dat drept Doc l-a ucis pe acesta şi i-a luat locul. Voi l-aţi acceptat pe impostor, deoarece nu aveaţi nici un motiv să n-o faceţi. Nu v-aţi gândit nici o clipă la posibilitatea unei înşelătorii. Singura greşeală a ucigaşului a fost că a uitat să scoată inelul, atunci când a aruncat trupul lui Doc în puţ.

— Vrei să spui că Doc a fost ucis înainte ca eu să fi plecat din Statele Unite? murmură Shannon, uluită.

— Probabil la o zi sau două după ce a sosit în tabără. Ţinând seama de starea corpului, trebuie să fi stat în apă mai mult de o lună.

— Ciudat că eu şi Rodgers nu l-am zărit…

— Nu-i chiar atât de ciudat. Aţi coborât direct în faţa galeriei care ducea la grota subacvatică şi aţi fost absorbiţi înăuntru aproape imediat. Eu am ajuns pe fundul puţului în partea opusă şi am înotat căutând minuţios ceea ce credeam că vor fi două victime recente, înainte de a fi prins de unda de şoc. În loc de aşa ceva, am descoperit cadavrul lui Doc şi scheletul unui soldat spaniol din secolul al XVI-lea.

— Aşadar, Doc a fost ucis cu adevărat, rosti Shannon şi o expresie de oroare îi apăru pe chip. Juan Chaco *trebuie* să fi ştiut asta, fiindcă el era omul nostru de legătură şi lucrase cu Doc înainte să fi sosit noi. Este posibil ca şi el să fie implicat?

— Până peste cap, aprobă Pitt. Dacă ai face contrabandă cu comori antice, ce informator şi paravan mai bun ai putea să găseşti decât un expert arheolog, respectat pe plan internaţional

şi care, în acelaşi timp, face parte dintre oficialităţile guvernamentale?

— Atunci cine a fost impostorul?

— Alt agent al *Solpemachaco.* Unul iscusit, care, cu ajutorul lui Amaru, a înscenat o reprezentaţie excepţională a uciderii sale. Poate că-i chiar unul dintre şefii organizaţiei, care nu se sinchiseşte să se murdărească pe mâini, activând şi pe teren. S-ar putea să nu aflăm niciodată răspunsul.

— Dacă el l-a ucis pe Doc, atunci ar merita să fie spânzurat, rosti Shannon şi ochii ei căprui scânteiară de mânie.

— Cel puţin îl vom putea ţintui pe Juan Chaco de uşa unui tribunal peruvian…

Pitt se încordă şi se răsuci spre carlingă, întrucât Giordino făcu în mod neaşteptat un viraj cu elicopterul.

— Ce s-a-ntâmplat?

— O presimţire, răspunse prietenul său. Am decis să fac o întoarcere de 360 de grade, ca să văd ce-i înapoia noastră. Slavă cerului că am intuiţii bune! Suntem urmăriţi.

Pitt se ridică în picioare, reveni în carlingă şi, menajându-şi piciorul, se strecură în scaunul copilotului:

— Prieteni sau duşmani? întrebă el.

— Amicii de la templu nu s-au lăsat fraieriţi de cacealmaua ta cu Chiclayo.

Fără să-şi desprindă mâinile de pe comenzi, Giordino arătă din cap spre stânga sa, unde un elicopter trecea peste o creastă muntoasă joasă, în est.

— Ne-au ghicit cursul şi ne-au ajuns din urmă după ce ai redus viteza ca să economisim combustibil, presupuse Pitt.

— Nu văd să aibă lansatoare de rachete aer-aer, observă Giordino. Vor trebui să ne doboare cu automatele…

O flacără şi un norişor de fum ţâşniră din uşa frontală pentru pasageri a aparatului urmăritor şi o rachetă se înălţă prin văzduh, trecând atât de aproape de botul elicopterului, încât Pitt şi Giordino avură impresia că, dacă ar fi scos braţul pe geam, ar fi putut s-o atingă.

— Greşit, îl corectă Pitt. Au un lansator de rachete de 40 de milimetri. Acelaşi pe care l-au folosit în atacul asupra templului.

Giordino urcă brusc şi împinse până la capăt manetele într-o încercare disperată de a evita să devină ţinta urmăritorului său.

— Ia-ţi arma, zise el şi ţine-i ocupaţi, până ajung la norii ăia joşi din lungul coastei.

— Ghinion! strigă Pitt, pentru a se face auzit peste ţiuitul ascuţit al motoarelor. Am aruncat-o, iar Coltul este descărcat. Are cineva o armă la bord?

Giordino încuviinţă imperceptibil din cap şi, în acelaşi timp, efectuă altă manevră violentă:

— Nu pot vorbi în numele celorlalţi. A mea se află într-un colţ din spatele peretelui etanş al cabinei.

Pitt înhăţă setul de căşti cu microfon care atârna pe braţul scaunului său şi şi-l fixă pe urechi. Se ridică apoi cu greu şi se prinse cu ambele mâini de cadrul deschis al uşii de la carlingă, pentru a-şi menţine echilibrul la un viraj accentuat. Introduse jacul setului în mufa de pe peretele etanş şi răcni spre Giordino:

— Pune-ţi căştile, ca să ne putem coordona apărarea!

Pilotul nu-i răspunse, ci călcă până la podea pedala stângă şi viră violent elicopterul în loc. Ca şi cum ar fi jonglat, operă cu o mână comenzile, iar cu cealaltă îşi puse căştile. Închise ochii şi, din reflex, se aplecă, în clipa în care altă rachetă şuieră prin aer la mai puţin de un metru pe sub elicopter şi explodă într-o sferă de flăcări portocalii pe fundalul unui munte puţin înalt.

Prinzându-se de orice obiecte fixe care-i erau la îndemână, Pitt se împletici până la uşa laterală pentru pasageri şi o glisă, deschizând-o larg. Părând mai degrabă îngrijorată decât speriată, Shannon se târî pe podea cu o frânghie de ancorat mărfuri şi-i legă un capăt în jurul mijlocului lui Pitt, în timp ce bărbatul căuta automatul cu care Giordino îi scosese din luptă pe piloţii peruvieni. După aceea legă capătul opus al funiei de un lonjeron longitudinal.

— Acum nu mai eşti în pericol să cazi! strigă ea.

— Nu te merit, îi zâmbi Pitt şi se întinse pe burtă, scoţând automatul pe uşă. Sunt gata, Al! Adu-mă într-o poziţie de tragere cât mai bună.

Giordino se luptă să răsucească elicopterul, astfel încât Pitt să aibă în faţă partea neapărată a atacatorilor. Deoarece uşile pentru pasageri erau poziţionate de aceeaşi parte a ambelor aparate, pilotul peruvian se confrunta cu aceeaşi problemă. Ar fi putut încerca să deschidă uşa din spate, pentru a le oferi mercenarilor care se pregăteau să găsească posibilitatea să deschidă focul, dar asta i-ar fi redus viteza şi ar fi îngreunat controlul elicopterului. Aidoma vechilor avioane de vânătoare cu elice angrenate în lupte aeriene, piloţii căutau să obţină poziţii mai avantajoase, efectuând manevre acrobatice pe care

proiectanţii aparatelor nu le intenţionaseră.

„Adversarul nostru e priceput”, aprecie Giordino cu respectul pe care un profesionist îl are faţă de altul. Dezarmat în faţa mercenarilor, se simţea ca un şoarece chinuit de pisică înainte de a fi înghiţit. Ochii îi alergau de la instrumente la inamic, apoi coborau spre sol, pentru a se asigura că nu avea să se izbească de un arbore sau de o creastă mai joasă. Smuci spre el maneta de comandă şi mări turaţia elicei, pentru a-i spori forţa în aerul umed. Elicopterul ţâşni în sus, într-o manevră imitată de celălalt pilot, dar apoi Giordino coborî botul aparatului şi apăsă puternic pedala dreaptă a direcţiei, accelerând şi răsucind elicopterul pe o parte pe sub atacatorul său, oferindu-i lui Pitt posibilitatea să tragă:

— Acum! urlă el în microfon.

Pitt nu ţinti pilotul din carlingă, ci ochi proeminenţa motorului de sub rotor şi apăsă pe trăgaci. Arma scuipă de două ori, apoi amuţi.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă Giordino. Nu tragi? Ţi-am pus balonul la picior şi n-ai reuşit să-nscrii?

— Puşca asta mai avea doar două gloanţe, se răsti Pitt.

— Când am luat-o de la oamenii lui Amaru, n-am stat să le număr.

Clocotind de furie, Pitt smulse încărcătorul din automat şi văzu că era gol.

— A adus cineva vreo armă la bord? răcni spre Rodgers şi studenţii încremeniţi.

Prins bine cu centurile pe locul său şi proptindu-se cu picioarele într-un perete etanş pentru a evita să fie smucit de colo-colo de manevrele violente ale lui Giordino, Rodgers deschise braţele:

— Când am fugit spre elicopter, le-am abandonat.

Chiar în clipa aceea, o rachetă bubui printr-un geam din stânga, traversă fuzelajul pe lăţime şi ieşi prin partea opusă a elicopterului, fără să explodeze ori să rănească pe cineva. Proiectată să detoneze după impactul cu vehicule blindate sau buncăre fortificate, racheta nu explodă când străpunse aluminiul şi plasticul subţire. „Dacă loveşte însă turbocompresoarele, se gândi Pitt neliniştit, s-a terminat!” Privi disperat în jurul cabinei pasagerilor şi văzu că toţi îşi scoseseră harnaşamentele de umeri şi se ghemuiseră pe podea sub scaune, de parcă fragilele rame tubulare şi pânza de cort din care era făcut scaunul ar fi putut

opri o rachetă de 40 de milimetri care distrugea tancuri. Blestemă furios când aparatul ce se bălăbănea violent îl izbi de rama uşii.

Shannon văzu expresia furioasă de pe chipul său şi disperarea când azvârli arma descărcată prin uşa deschisă, totuşi continuă să-l observe cu încredere absolută în ochi. În ultimele douăzeci şi patru de ore ajunsese să-l cunoască destul de bine pentru a şti că nu era un individ care să accepte cu uşurinţă înfrângerea.

Pitt o zări şi se enervă.

— Ce aştepţi să fac, se răsti el, să sar prin văzduh şi să le zbor creierii cu o falcă de catâr? Sau poate că vor fugi, dacă o s-arunc cu pietre în ei…

Se opri subit, când ochii îi căzură pe o plută de salvare. Rânji larg:

— Al, m-auzi?

— Sunt niţel cam ocupat ca să mai am timp de taclale, replică Giordino, încordat.

— Apleacă vechitura asta pe babord şi zboară deasupra lor.

— Nu ştiu ce ai de gând, dar fă-o repede, înainte să ne lovească botul c-o rachetă sau să rămânem fără combustibil.

— Din nou pe scenă, la solicitarea publicului! exclamă Pitt, regăsindu-şi dispoziţia jovială. Iluzionistul Pitt şi spectacolul său de magie care sfidează moartea!

Desfăcu repede cataramele curelelor ce fixau de podea una dintre plutele de salvare. Barca de culoare portocalie-fluorescentă cântărea peste patruzeci şi cinci de kilograme şi eticheta ei avertiza în limba engleză că era destinată susţinerii în apă a douăzeci de persoane. Asigurat de frânghia cu care-l legase Shannon, cu braţele şi picioarele desfăcute şi proptit în cadrul uşii, Pitt ridică pluta neumflată pe umăr şi aşteptă, uşor aplecat în afara elicopterului.

Giordino începuse să obosească. Pentru a zbura, elicopterele necesită pilotare manuală permanentă şi concentrare din partea pilotului, deoarece sunt supuse la o mie de forţe opuse care nu doresc să aibă nimic de-a face una cu cealaltă. Regula generală este că pilotul zboară singur timp de o oră, după care este înlocuit la comenzi de pilotul de rezervă sau de copilot. Giordino pilota de o oră şi jumătate, nu dormise în ultimele treizeci şi şase de ore, iar acum tensiunea din timpul manevrelor aeriene îi secătuia repede şi bruma de puteri rămase. Timp de aproape şase minute – o eternitate într-o luptă aeriană – îşi împiedicase

adversarul să obţină un avantaj cât de mic pentru a putea să ţintească bine cu lansatorul de rachete.

Celălalt aparat trecu direct prin faţa carlingii vulnerabile din sticlă şi, pentru o fracţiune de secundă, Giordino îl putu distinge clar pe pilotul inamic. Faţa de sub casca de zbor îşi dezveli dinţii albi, apoi peruvianul flutură din braţ.

— Nemernicul râde de mine! izbucni Giordino, furios.

— Ce-ai zis? întrebă Pitt.

— Maimuţele astea ordinare cred că-i amuzant, mârâi sălbatic Al.

Ştia ce trebuia să facă. Observase un lucru aproape insesizabil în tehnica de zbor a inamicului. Când apleca aparatul spre stânga, nu avea nici cea mai mică ezitare, dar executa virajele spre dreapta cu o fracţiune de secundă mai încet. Giordino simulă un viraj la stânga, apoi înălţă brusc botul elicopterului şi viră la dreapta. Celălalt pilot îi urmă prompt manevra la stânga, însă reacţionă prea lent faţă de ridicarea rapidă continuată de virajul în direcţia opusă. Înainte de a putea replica, Giordino îl ocolise şi trecuse deasupra lui.

Ocazia lui Pitt apăru pentru numai o secundă, dar sincronizarea fu perfectă. Ridicând pluta cu ambele mâini deasupra capului, de parcă n-ar fi fost decât o pernă uşoară, o azvârli prin uşa deschisă exact în clipa în care elicopterul peruvian trecu pe sub ei. Pachetul portocaliu căzu cu forţa unei bile de bowling şi lovi una dintre palele elicei portante la doi metri de vârf. Pala se rupse în fragmente metalice care fură propulsate spre exterior de forţa centrifugă. Dezechilibrate, celelalte patru pale se rotiră vibrând tot mai tare, până se rupseră din butucul rotorului într-o ploaie de bucăţi.

Elicopterul păru că rămâne încremenit pentru o clipă, apoi viră în jurul axei verticale şi se prăbuşi cu botul către sol cu o viteză de 190 de kilometri pe oră. Pitt rămase în cadrul uşii şi privi fascinat aparatul peruvian care trecu prin arbori şi se izbi de un deal scund, la numai câţiva metri de vârful acestuia. Schijele sclipitoare de metal răpăiră pe ramurile copacilor. Elicopterul avariat rămase pe partea dreaptă, ca un morman de metal contorsionat şi boţit, apoi dispăru într-o sferă imensă de foc care erupse şi-l învălui în flăcări şi fum negru.

Giordino survolă lent coloana de fum, însă nici el, nici Pitt nu zăriră vreo urmă de viaţă.

— Cred că-i pentru prima dată în istorie, comentă Giordino,

când un aparat de zbor a fost doborât din văzduh de o barcă de salvare.

— Improvizaţie, râse Pitt încetişor şi schiţă o plecăciune spre Shannon, Rodgers şi studenţii care aplaudau cu optimism renăscut. Improvizaţie, repetă el. Apoi adăugă: Ai pilotat excelent, Al! Nici unul dintre noi n-am mai respira acum, dacă n-ai fi fost tu.

— Adevăr grăieşti, încuviinţă prietenul său şi întoarse botul aparatului spre vest, reducând viteza pentru a economisi combustibil.

Pitt închise uşa pasagerilor, trase zăvoarele încuietorilor, desfăcu frânghia pe care Shannon i-o legase în jurul mijlocului şi reveni în carlingă:

— Cum stăm cu combustibilul?

— Care combustibil?

Pitt se uită peste umărul lui Giordino spre cadrane. Pe amândouă pulsau ledurile roşii de avertizare. Zări în acelaşi timp şi grimasa de oboseală de pe faţa prietenului său.

— Fă o pauză, rosti el şi lasă-mă să te-nlocuiesc la comenzi.

— Dacă am pilotat până aici, o s-o fac şi pe distanţa care ne-a mai rămas până se golesc rezervoarele.

Pitt nu-şi pierdu vremea să-l contrazică. Nu înceta niciodată să se minuneze de calmul cutezător al lui Giordino şi de rezistenţa lui de oţel; ar fi putut căuta în toată lumea, fără să găsească alt prieten ca bărbatul acesta solid şi dur:

— Bine, du-l tu! De data asta te las şi o să mă rog să ne-mpingă vântul din spate.

După câteva minute, treceau peste linia ţărmului şi se avântau deasupra oceanului. O staţiune cu peluze atrăgătoare şi cu o piscină mare se întindea în jurul unui golfuleţ cu plajă de nisip alb. Turiştii care stăteau la soare îşi ridicară ochii spre elicopterul care-i survolă la mică înălţime şi îşi fluturară braţele. Neavând nimic mai bun de făcut, Pitt le răspunse în acelaşi fel.

Reveni după aceea în compartimentul pentru marfă şi se apropie de Rodgers:

— Trebuie să scăpăm de cât mai multă greutate, îi spuse, cu excepţia echipamentelor pentru supravieţuire – vestele de salvare şi ultima plută. În rest, aruncăm tot: haine inutile, unelte, echipamente, scaune, orice obiect care nu-i sudat sau nituit.

Toţi se apucară de treabă, dându-i diverse obiecte lui Pitt care le arunca prin uşa pentru pasageri. După ce compartimentul fu

golit, elicopterul era mai uşor cu aproape 136 de kilograme. Înainte de a închide iarăşi uşa, Pitt privi în urmă. Din fericire, nu zărea pe nimeni care să fi pornit după ei. Era sigur că pilotul peruvian anunţase prin radio că-i reperase şi că intenţiona să-i atace, anulând cacealmaua cu Chiclayo, totuşi se îndoia că *Solpemachaco* ar fi bănuit, cel puţin pentru alte zece minute, pierderea elicopterului şi a mercenarilor. Iar dacă totuşi, cu întârziere, ar fi ajuns la concluzia finală şi ar fi trimis un avion de vânătoare cu reacţie al Aviaţiei Peruviene pentru a-i intercepta, ar fi fost prea târziu. Orice atac asupra unei nave americane de cercetări, neînarmate, ar fi declanşat repercusiuni diplomatice serioase între cele două ţări, o situaţie pe care Peru şi aşa confruntată cu o sumedenie de probleme interne, nu şi-o putea permite. Pitt nu risca prea mult, presupunând că nici un funcţionar local sau ofiţer militar n-ar fi riscat un dezastru politic, indiferent cu cât i-ar fi mituit *Solpemachaco.*

Şchiopătă înapoi în carlingă, se aşeză pe locul copilotului şi luă microfonul radio. Ignorând orice precauţii, apăsă butonul pentru emisie. „Mai dă-i naibii, îşi spuse, pe amicii cumpăraţi şi plătiţi de *Solpemachaco,* ca să monitorizeze frecvenţele radio!”

— NUMA cheamă *Deep Fathom!* Răspunde, Stucky!

— Recepţie, NUMA. Aici *Deep Fathom.* Care-i locaţia voastră?

— Vai de mine, dar ce ochi mari ai… şi cum ţi s-a schimbat glasul, bunicuţo!

— Repetă, NUMA!

— Nici măcar nu face un efort credibil! izbucni în râs Pitt. Nu, nu… nu eşti Rich Little. Se uită spre Giordino: Avem pe fir un imitator amuzant.

— Cred c-ar fi bine să-i anunţi locaţia noastră, comentă cinic Giordino.

— Aşa-i, aprobă Pitt. *Deep Fathom,* aici NUMA! Locaţia noastră este la sud de Castelul Vrăjit, între ţara Junglei şi Piraţii din Caraibe.

— Te rugăm să repeţi locaţia, se auzi glasul mercenarului agitat care interceptase apelul lui Pitt spre Stucky.

— Ce-i asta – o reclamă pentru Disneyland? se auzi din difuzor glasul familiar al lui Stucky.

— I-auzi, i-auzi, articolul adevărat! De ce a durat atât de mult până ai răspuns, Stucky?

— Ascultam ce avea de spus imitatorul meu. Aţi aterizat în Chiclayo?

— Am fost deviaţi şi am decis să pornim spre casă, răspunse Pitt. Căpitanul este pe-acolo?

— Este pe punte, jucând rolul căpitanului Bligh[7] şi biciuind echipajul în tentativa de a stabili un record de viteză. Încă un nod şi niturile ne vor sări cât colo.

— Nu vă reperăm vizual. Ne-aţi prins pe radar?

— Afirmativ! Schimbaţi cursul la 2-7-2 magnetic. În felul acesta intraţi pe curs convergent.

— Modific imediat cursul la 2-7-2, repetă Giordino.

— Cât mai este până la *rendez-vous?* se interesă Pitt.

— Căpitanul apreciază că vreo 60 de kilometri.

— Ar trebui să-i vedem în curând. Pitt privi spre prietenul său: Ce crezi?

Giordino se uită cu jale la cadranele pentru combustibil, apoi la ceasul de pe panoul instrumentelor. Era ora 10.47 de minute. Nu-i venea să creadă că atât de multe se petrecuseră în intervalul scurt de când el şi Pitt răspunseseră apelului de salvare emis de cel care se dădea drept Doc Miller. Era convins că-şi scurtase viaţa cu trei ani.

— Îi mulg ultimul mililitru de combustibil la viteza de numai 40 kilometri pe oră, spuse el în cele din urmă. Un vânt uşor dinspre ţărm ne este de ajutor, dar estimez că ne-au mai rămas doar 15-20 minute de zbor. Poţi aprecia la fel de bine ca şi mine.

— Să sperăm că indicatoarele nu arată şi rezerva, mormăi Pitt. Stucky?

— Sunt aici.

— Ar fi bine să vă pregătiţi pentru o recuperare din ocean. Toate previziunile indică o amerizare forţată.

— Îi transmit căpitanului. Anunţaţi-mă când amerizaţi.

— Veţi afla primii.

— Baftă!

Elicopterul zumzăia peste crestele valurilor care se rostogoleau dedesubt. Pitt şi Giordino vorbeau foarte puţin între ei. Urechile lor erau aţintite spre sunetele turbocompresoarelor, aşteptându-se parcă să amuţească dintr-o clipă în alta. Instinctiv, tresăriră atunci când alerta de combustibil răsună în cabină.

— S-a zis şi cu speranţa în rezerve, comentă Pitt. De acum zburăm numai cu vaporii de combustibil.

Privi în jos la albastrul-închis ca de cobalt al apei aflate la zece

---

7 William Bligh (1754-1817) căpitan englez implicat în revolta de pe Bounty (n. tr.).

metri sub elicopter. Oceanul era rezonabil de calm şi Pitt aprecie că înălţimea valurilor de la bază la vârf nu atingea un metru. Apa părea caldă şi ospitalieră. O amerizare forţată n-ar fi fost foarte dură şi vechiul Mi-8 ar fi trebuit să plutească măcar şaizeci de secunde, dacă Giordino nu-i rupea fuzelajul la coborâre.

O chemă pe Shannon în carlingă. Femeia apăru în cadrul uşii, îl privi şi surâse vag:

— V-aţi văzut nava?

— Cred că-i imediat dincolo de orizont, totuşi nu îndeajuns de aproape ca să ajungem la ea cu combustibilul rămas. Spune-le tuturor să fie pregătiţi pentru amerizare.

— Atunci va trebui *să înotăm* restul distanţei, rosti ea caustic.

— Un simplu detaliu tehnic, făcu Pitt. Pune-l pe Rodgers să aducă pluta lângă uşa pasagerilor şi să fie gata s-o arunce în apă imediat cum amerizăm. Şi atrage-i insistent atenţia că-i important să tragă de cordeluţa pentru umflare *după* ce pluta a ieşit complet pe uşă. Nu vreau să mă ud pe picioare.

Giordino indică drept înainte:

— Deep Fathom!

Pitt încuviinţă din cap, zărind şi el punctuleţul întunecat de la orizont. Vorbi în microfonul staţiei radio:

— Vă reperăm vizual, Stucky.

— V-aşteptăm la petrecere! Deschidem barul mai devreme, special pentru voi.

— Doamne fereşte! replică Pitt, sarcastic. Nu-mi imaginez că amiralul va privi cu mult entuziasm această sugestie.

Şeful lor, amiralul James Sandecker, director al Agenţiei Naţionale Americane de Studii Marine şi Subacvatice (NUMA), introdusese o regulă săpată în piatră prin care pe navele NUMA se interziceau băuturile alcoolice. Vegetarian şi obsedat de fitness, Sandecker aprecia că în felul acela prelungea speranţa de viaţă a echipajului. Ca şi în cazul prohibiţiei din anii ’20, bărbaţii care până atunci de-abia puseseră gura pe băutură începură să introducă pe furiş navete cu bere la bord ori să le cumpere din porturile străine.

— Ai prefera un pahar mare de cacao caldă? replică Stucky.

— Doar dacă o amesteci cu suc de morcovi şi germeni de alfalfa…

— Tocmai am pierdut un motor, anunţă Giordino sec.

Ochii lui Pitt se îndreptară către instrumente. Pe panourile de bord, acele indicatoare ce monitorizau turbocompresorul babord

se îndreptau tresărind spre punctul de oprire. Bărbatul se întoarse şi o privi pe Shannon:

— Avertizează-i pe toţi că vom ameriza pe partea dreaptă a elicopterului.

Shannon păru derutată:

— De ce nu coborâm vertical?

— Dacă facem aşa, palele elicei portante se vor lăsa, vor lovi apa şi se vor rupe la acelaşi nivel cu fuzelajul. Fragmentele proiectate pot străpunge foarte uşor învelişul cabinei, mai ales carlinga, ceea ce ar duce la pierderea capului bravului nostru pilot. Dacă vom coborî pe o parte, bucăţile de pale vor fi azvârlite spre exterior, îndepărtându-se de noi.

— Şi de ce tocmai pe partea dreaptă?

— Nu am cretă şi tablă, să-ţi desenez! pufni Pitt, exasperat. Ca să mori mai înţeleaptă, motivele sunt sensul de rotaţie al palelor şi faptul că uşa de ieşire se găseşte în stânga.

Chipul lui Shannon se lumină şi ea încuviinţă din cap:

— Am priceput.

— Imediat după impact, continuă Pitt, scoate studenţii pe uşă înainte ca elicopterul să se scufunde. Acum du-te la locul tău şi pune-ţi centurile! Îl atinse după aceea pe Giordino pe umăr: Amerizează cât mai ai control, îi spuse şi-şi prinse curelele de siguranţă.

Giordino nu mai trebuia convins. Înainte de a pierde motorul rămas, trase de comenzi şi reduse alimentarea cu combustibil a aparatului. În momentul în care elicopterul ajunse la trei metri deasupra oceanului, îl înclină uşor pe dreapta. Palele rotorului izbiră oceanul şi se rupseră, ridicând un nor de sfărâmături şi jerbe de apă, iar aparatul se lăsă pe valuri cu ţinuta stângace a unui albatros rănit. Impactul sosi ca zguduitura pe care o simţi într-o maşină ce trece în plină viteză peste o groapă mare în şosea. Giordino opri motorul şi fu plăcut surprins să vadă că bătrânul Mi-8 Hip-C se legăna pe apă, de parcă ar fi plutit dintotdeauna acolo.

— Sfârşitul călătoriei! tună Pitt. Toată lumea să iasă naibii afară!

Clipocitul lin al valurilor pe fuzelaj sosi ca un sunet plăcut după ţiuitul motoarelor şi ţăcănitul rotoarelor. Izul înţepător al aerului marin umplu interiorul neaerisit al compartimentului când Rodgers deschise uşa pentru pasageri şi aruncă în apă pluta pneumatică pentru douăzeci de oameni. Fusese extrem de atent

să nu tragă prea devreme de şnurul pentru umflare şi se simţi uşurat să audă şuieratul aerului comprimat şi să vadă pluta umflându-se dincolo de uşă. După câteva clipe se legăna lângă elicopter, cu parâma ţinută strâns în mâna lui Rodgers.

— Ieşiţi! răcni fotograful, împingându-i pe studenţii peruvieni prin uşă şi pe plută.

Pitt îşi desfăcu centurile de siguranţă şi se grăbi în cabina din spate. Shannon şi Rodgers dirijau perfect operaţiunea de evacuare. Toţi studenţii, mai puţin trei, se suiseră în plută. Examinarea rapidă a elicopterului îl convinse că nu va putea pluti mult timp. Uşile pliante se îndoiseră din cauza impactului, suficient pentru a îngădui apei să năvălească înăuntru prin ele. Deja podeaua începuse să se încline în spate şi valurile unduiau peste pragul uşii pasagerilor:

— N-avem mult timp la dispoziţie, rosti el, ajutând-o pe Shannon să se suie în plută.

O urmă Rodgers, apoi se întoarse spre Giordino şi-i spuse:

— Este rândul tău, Al.

Giordino nici nu voia să audă:

— Ştii prea bine tradiţia mării. Răniţii sunt evacuaţi primii.

Înainte ca Pitt să fi putut protesta, prietenul său îl îmbrânci prin uşă, pentru a-l urma, în vreme ce apa îi trecu de glezne. Înhăţară vâslele plutei şi se îndepărtară repede de elicopter, când grinda lungă a cozii acestuia se cufundă în ocean. După aceea un val mai înalt pătrunse prin uşa pasagerilor şi aparatul alunecă, cu spatele înainte, sub undele indiferente. Dispăru cu un gâlgâit slab şi câteva încreţituri ale apei, ultimele fiind palele rupte ale elicei portante, ale cărei cioturi se roteau lent sub forţa curentului, de parcă elicopterul ar fi coborât acţionat de propria energie. Apa năvăli prin uşa deschisă şi elicopterul pieri sub valuri pentru o ultimă aterizare pe fundul oceanului.

Nimeni nu vorbea. Toţi păreau trişti să vadă soarta aparatului, ca şi cum ar fi suferit o pierdere personală. Pitt şi Giordino se simţeau în largul lor pe apă, pe când ceilalţi, trezindu-se plutind pe neaşteptate pe oceanul imens, încercau un sentiment oribil de pustietate, care se adăuga celui de neajutorare. Acest din urmă sentiment fu amplificat mai cu seamă când aripioara dorsală a unui rechin apăru subit deasupra valurilor şi începu să descrie cercuri de rău augur în jurul plutei.

— E numai vina ta! i se adresă Giordino lui Pitt, prefăcându-se exasperat. Vine spre noi fiindcă a simţit sângele din rana ta de la

picior.

Pitt se uită cu atenţie în apa transparentă, studie forma zveltă care trecu pe sub plută şi recunoscu capul ca un stabilizator orizontal cu ochii dispuşi precum luminile de poziţie de pe vârfurile aripilor unui avion.

— Un rechin-ciocan, anunţă el, lung de cel mult doi metri şi jumătate. Îl voi ignora.

Shannon se înfioră, se apropie mai mult de el şi-l prinse de braţ:

— Dacă se hotărăşte să muşte din plută şi ne scufundăm?

Pitt ridică din umeri:

— Rechinii găsesc rareori apetisante plutele.

— Şi-a invitat amicii la cină, arătă Giordino alte două aripioare ce brăzdau apa.

Pitt putea zări panica întipărindu-se pe chipurile studenţilor. Se cuibări într-o poziţie cât mai confortabilă pe fundul plutei, îşi puse călcâiele pe bordul ei şi închise ochii.

— Nimic mai plăcut decât un somn odihnitor sub soarele cald, plutind pe oceanul liniştit. Treziţi-mă când soseşte nava.

— E nebun! îl privi Shannon, stupefiată.

Giordino pricepu imediat ideea lui Pitt şi-i intră în joc:

— Nu eşti singurul, anunţă el.

Nimeni nu ştia prea bine cum să reacţioneze. Ochii celor din plută treceau de la bărbaţii din NUMA, care păreau să moţăie, la rechinii care le dădeau târcoale. Treptat, panica se transformă într-o nelinişte apăsătoare, în vreme ce minutele se scurgeau de parcă ar fi fost ore.

Alţi rechini se alăturară primilor trei, dar toate inimile se umplură de speranţă când *Deep Fathom* apăru în depărtare, cu etrava spintecând apa în jerbe înspumate. Nimeni de la bord nu bănuise că bătrânul cal de bătaie al flotei oceanografice NUMA ar fi putut atinge asemenea viteze. În sala maşinilor, inginerul-şef, August Burley, un bărbat voinic cu un pântece impunător, străbătea pasarela dintre motoarele diesel mari, cerceta cu atenţie tahometrele, ale căror ace indicatoare trecuseră de mult în sectoarele roşii şi asculta orice zgomote cât de cât ameninţătoare dinspre motoarele supratensionate. Pe punte, Frank Stewart privea prin binoclu spre punctuleţul portocaliu de pe suprafaţa albastră a oceanului.

— Ne îndreptăm spre ei cu jumătate de viteză, apoi o luăm „în marşarier”, îl anunţă el pe timonier.

— Nu vrei să oprim şi să plutim spre ei, căpitane? întrebă bărbatul blond şi cu părul strâns în coadă de la timonă.

— Sunt înconjuraţi de rechini. Nu putem irosi timpul cu precauţii.

Stewart înaintă şi vorbi în sistemul de comunicaţii al navei:

— Ne apropiem cu babordul de naufragiaţi. Toţi cei disponibili să fie pregătiţi să-i ridicăm.

Urmă o demonstraţie elegantă de virtuozitate marinărească. Stewart opri nava la numai doi metri de pluta de salvare, abia creând un val micuţ. Câţiva membri ai echipajului se aplecară mult peste balustradă şi parapet, fluturându-şi braţele şi strigând. Scara de îmbarcare fusese coborâtă şi un marinar se găsea pe puntea inferioară cu o cange. O întinse, capătul căngii fu prins de Giordino şi pluta fu trasă până se lipi de platformă.

Rechinii fură daţi uitării şi toţi începură să zâmbească şi să râdă cu o fericire nestăvilită – la urma urmelor, de când fuseseră luaţi ostatici, scăpaseră de moarte de cel puţin patru ori fără măcar să fie răniţi serios. Shannon se uită la bordajul înalt al navei de cercetări, examină suprastructura şi dunetele greoaie, apoi se răsuci spre Pitt cu o luminiţă vicleană în ochi:

— Ne-ai promis un hotel de patru stele şi o baie înviorătoare. În nici un caz un vapor vechi şi ruginit.

— „Ce este un nume?”[8] chicoti Pitt. Orice liman e bun în vreme de furtună. De aceea, vei împărţi cu mine cabina mea atrăgătoare, dar modestă. Fiind un gentilom, îţi voi oferi cuşeta de jos, în vreme ce eu voi suporta umilinţa de-a o ocupa pe cea de sus.

Shannon îl privi amuzată:

— Consideri cam multe înţelese de la sine, aşa-i?

Destinzându-se şi privindu-i cu ochi paterni pe ocupanţii plutei care urcau treptele scării, Pitt zâmbi drăceşte şi murmură:

— Am înţeles, nu vrei să atragem atenţia. Bine, poţi să stai tu deasupra şi eu voi sta dedesubt.

---

8 Romeo şi Julieta, Actul II, scena II (n. tr.).

10

Lumea lui Juan Chaco se făcuse praf şi pulbere. Dezastrul din valea Viracocha era mult mai teribil decât şi-ar fi putut imagina cineva. Fratele lui fusese ucis primul, operaţiunea de contrabandă cu artefacte era compromisă, iar după ce arheologul american Shannon Kelsey şi studenţii aveau să relateze cele întâmplate în faţa presei şi a oficialităţilor guvernamentale, el avea să fie dat afară de la Departamentul de Arheologie şi dizgraţiat. Mai rău încă, exista posibilitatea reală de a fi arestat şi judecat fiindcă vânduse moştenirea istorică a poporului său şi ştia că putea fi condamnat la o detenţie foarte lungă.

Frământat de nelinişte, stătea lângă rulota din Chachapoya şi privea aparatul cu rotor înclinat care aproape că încremeni în văzduh, când motoarele suspendate din capetele aripilor pivotară, trecând de la zborul orizontal la cel vertical. Aparatul negru şi lipsit de însemne staţionă câteva clipe, apoi pilotul aşeză lin trenul de aterizare pe sol.

Din cabina pentru nouă pasageri coborî un bărbat cu barbă deasă, purtând un şort boţit şi o cămaşă kaki cu o pată imensă de sânge pe piept. Nu privea nici în stânga, nici în dreapta, iar expresia de pe chipul său era încruntată. Fără un cuvânt de salut, trecu pe lângă Chaco şi intră în rulotă. Peruvianul îl urmă ca un căţel certat de stăpân.

Cyras Sarason, cel care jucase rolul doctorului Steven Miller, se aşeză greoi la biroul lui Chaco şi-l privi cu răceală:

— Ai auzit?

Chaco încuviinţă din cap, fără să-l întrebe despre pata de sânge de pe cămaşă. Ştia că sângele reprezenta o rană de glonţ falsă.

— Am primit raportul complet de la unul dintre camarazii fratelui meu.

— Ştii atunci că şi Kelsey şi studenţii ne-au scăpat printre degete şi au fost recuperaţi de o navă americană de cercetări oceanografice.

— Da, ştiu că am dat greş.

— Condoleanţe pentru fratele tău, rosti Sarason fără urmă de emoţie.

— Nu-mi vine să cred c-a murit, murmură Chaco în mod straniu neafectat. Moartea lui mi se pare de neconceput. Eliminarea arheologilor ar fi trebuit să fie o operaţiune simplă.

— Aş spune adevărul numai pe jumătate, dacă aş zice că oamenii tăi au dat-o în bară. Te-am avertizat că scufundătorii de la NUMA sunt periculoşi.

— Fratele meu nu s-a aşteptat la rezistenţă organizată din partea unei armate.

— O armată formată dintr-un singur om, comentă acid Sarason. Am observat totul dintr-o criptă. Un singur lunetist plasat în vârful templului i-a ucis pe ofiţeri şi a ţinut piept unui număr de două plutoane alcătuite din mercenarii tăi isteţi, în timp ce tovarăşul lui i-a doborât pe piloţi şi le-a furat elicopterul. Fratele tău a plătit scump pentru infatuarea şi prostia lui.

— Cum a fost posibil ca doi scufundători şi un grup de studenţi să distrugă o forţă de asalt excelent instruită? întrebă Chaco, stupefiat.

— Dacă am şti răspunsul la întrebarea asta, am putea afla şi cum au doborât elicopterul urmăritor.

— Ar mai putea fi opriţi…

— Las-o baltă! Nu intenţionez să amplific dezastrul, distrugând o navă a guvernului american cu tot ce se află la bord. Răul s-a produs deja. Potrivit surselor mele din Lima, întreaga istorie, inclusiv asasinarea lui Miller, a fost comunicată cabinetului preşedintelui Fujimori de către Kelsey, la scurt timp după ce a ajuns la bord. Până diseară totul va fi difuzat de mass-media. Operaţiunea Chachapoya este compromisă.

— Am mai putea scoate artefactele din vale.

Moartea recentă a fratelui său nu-l lăcuise de lăcomie pe Chaco.

— Ţi-am luat-o deja înainte, spuse Sarason. O echipă a plecat să recupereze ce a mai rămas după atacul cu rachete lansat de idioţii de sub comanda fratelui tău. Este un miracol că mai avem ceva care să ne justifice eforturile.

— Cred totuşi că mai există o şansă ca în Cetatea Morţilor să poată fi găsit un indiciu privind *quipu*-ul lui Drake.

— *Quipu*-ul lui Drake… repetă Sarason privind în gol, apoi strânse din umeri. Organizaţia noastră s-a gândit la un alt mod de a căuta comoara.

— Ce s-a întâmplat cu Amaru? Mai trăieşte?

— Din păcate, da. Îşi va duce restul zilelor ca eunuc.

— Păcat… Era o slugă credincioasă.

— Credincioasă pentru cine-l plătea mai bine, pufni Sarason. Tupac Amaru este un ucigaş sociopat de ultima speţă. Când i-am ordonat să-l răpească pe Miller şi să-l ţină prizonier până la încheierea operaţiunii, i-a tras un glonţ în inimă şi l-a aruncat în blestematul ăla de puţ. Are tot atâta minte cât un câine turbat.

— S-ar putea totuşi să se dovedească util, reflectă Chaco cu glas tare.

— În ce fel?

— Dacă nu mă-nşel în privinţa modului său de gândire, a jurat să se răzbune pe cei care i-au cauzat recenta… deficienţă fizică. S-ar putea să fie o mişcare inteligentă să-l asmuţim asupra lui Kelsey şi a scufundătorului Pitt, pentru a-i împiedica să fie folosiţi ca informatori de către investigatorii serviciilor vamale internaţionale.

— Ne-am avânta pe o gheaţă tare subţire dacă i-am da frâu liber unui nebun ca el, totuşi o să ţin minte ideea ta.

— Ce planuri are *Solpemachaco* pentru mine? urmă Chaco. Aici sunt terminat. Compatrioţii mei vor şti că le-am trădat încrederea în privinţa comorilor noastre istorice şi mi-aş putea petrece restul vieţii într-una din mizerabilele noastre închisori.

— O concluzie ştiută dinainte, ridică Sarason din umeri. Sursele mele m-au anunţat că poliţia locală a primit ordin să te aresteze. Ar trebui să ajungă aici în mai puţin de o oră.

Chaco îl privi îndelung, apoi rosti:

— Sunt savant şi erudit, nu criminal. Nu ştiu câte aş putea dezvălui în urma unor interogatorii prelungite, poate chiar a unor torturi.

Sarason îşi ascunse surâsul la auzul ameninţării voalate:

— Eşti o persoană valoroasă, pe care nu ne putem permite s-o pierdem. Nu mai există nimeni cu experienţa şi cunoştinţele tale despre culturile andine vechi. Vom aranja să preiei conducerea colecţiei noastre din Panama. Acolo te vei ocupa de identificarea, catalogarea şi restaurarea artefactelor pe care le cumpărăm de la *huaqueros* locali sau pe care le achiziţionăm sub faţada proiectelor arheologice universitare din America de Sud.

Expresia lui Chaco deveni brusc lacomă:

— Sunt măgulit. Bineînţeles că voi accepta. O asemenea funcţie trebuie să fie bine plătită.

— Vei primi două procente din preţul pe care artefactele le obţin la casele noastre de licitaţie din New York şi Europa.

Chaco ocupa o poziţie prea modestă pe scara ierarhică pentru a cunoaşte secretele lui *Solpemachaco,* dar ştia prea bine reţeaua, iar profiturile acesteia erau enorme.

— Voi avea nevoie de ajutor pentru a părăsi ţara.

— Nu-şi face griji, încuviinţă Sarason, vei pleca împreună cu mine.

Arătă din cap spre fereastra prin care se zărea aparatul de zbor negru şi înfricoşător ce aterizase lângă rulotă, ale cărui elice mari cu trei pale se roteau lent, în ralanti.

— Cu el ajungem în patru ore la Bogota, în Columbia.

Lui Chaco nu-i venea să creadă ce noroc avea. Cu un minut în urmă fusese la un pas de dizgraţiere şi închisoare pentru escrocarea guvernului, iar acum era pe cale de a deveni un om foarte bogat. Amintirea fratelui său se risipi repede; fuseseră fraţi vitregi şi, oricum, nu prea apropiaţi. În timp ce Sarason aştepta răbdător, Chaco îşi strânse grăbit câteva obiecte personale şi le îndesă într-o valiză. După aceea bărbaţii porniră împreună spre aparatul de zbor.

Juan Chaco n-a mai apucat să vadă Bogota, iar ţăranii care lucrau pe un câmp de cartofi din apropierea unui cătun izolat din Ecuador, auzind un zgomot neobişnuit, s-au oprit să privească spre un aparat de zbor care trecea la 500 de metri deasupra solului. Pe neaşteptate, ca într-o secvenţă dintr-un film de groază, au zărit corpul unui bărbat căzând din avion. De asemenea, au putut vedea în mod clar că nefericitul era viu. Dădea disperat din picioare şi-şi răşchira nebuneşte degetele prin aer, de parcă ar fi putut cumva să-şi încetinească prăbuşirea.

Chaco a izbit solul în mijlocul unui ţarc mic în care se găsea doar o vacă slăbănoagă, prăbuşindu-se la doi metri de animalul speriat. Ţăranii au venit în goană de pe câmp şi au rămas în jurul cadavrului zdrobit, care se afundase aproape o jumătate de metru în pământ. Oameni simpli, ei nu au anunţat cel mai apropiat post de poliţie aflat la peste şaizeci de kilometri spre vest, ci au ridicat cu respect rămăşiţele bărbatului misterios care căzuse din cer şi le-au îngropat, neplânse de nimeni, în micul cimitir de lângă ruinele unei biserici vechi.

11

Shannon îşi înfăşurase capul într-un prosop, iar părul îi era încă ud după o baie fierbinte în cabina căpitanului. Le îngăduise studentelor peruviene să se îmbăieze înaintea ei, pentru ca apoi să se desfete în apa fierbinte, în timp ce sorbea dintr-un pahar cu vin şi muşca din sandvişul cu pui, adus cu grijă de Pitt de la bucătărie. După ce-şi îndepărtase sudoarea şi murdăria din pori şi noroiul junglei de sub unghii, pielea îi strălucea şi mirosea a săpun de lavandă. Un marinar mai scund, apropiat de statura ei, îi împrumută o salopetă; singura femeie din echipaj, geolog marin, îşi folosise aproape toată garderoba pentru a le echipa pe studente. Imediat după ce se îmbrăcă, Shannon îşi azvârli costumul de scufundător şi bluza murdară în conteinerul pentru gunoi. Reprezentau amintiri pe care dorea să le uite cât mai repede.

După ce-şi uscă şi perie părul, folosi puţin din loţiunea after-shave a căpitanului Stewart. „De ce oare, se întrebă ea, bărbaţii nu folosesc niciodată talc după duş?” Tocmai îşi împletea în coadă părul lung, când Pitt ciocăni la uşă. Se uitară o clipă unul la celălalt, apoi izbucniră în râs.

— De abia te-am recunoscut, mărturisi femeia privindu-l pe Pitt, spălat şi bărbierit, purtând o cămaşă *aloha* hawaiană înflorată şi pantaloni de culoare bej.

Se gândi că nu era un bărbat teribil de arătos, dar orice cusururi ale feţei sale colţuroase păleau înaintea magnetismului masculin căruia îi venea greu să-i reziste. Era chiar mai bronzat decât ea, iar părul negru şi ondulat se potrivea perfect cu ochii incredibil de verzi.

— Nu arătăm ca şi cum am fi aceleaşi persoane, rosti el cu un surâs complice. Ce zici de un tur prin navă înainte de cină?

— Mi-ar face plăcere, încuviinţă Shannon, apoi îl privi atent. Credeam că voi dormi în cuşeta din cabina ta, dar am aflat că domnul căpitan mi-a oferit-o cu generozitate pe a lui.

Pitt înălţă din umeri:

— Norocul sorţii…

— Eşti un impostor, Dirk Pitt. Nu eşti în nici un caz desfrânatul al cărui rol îl joci.

— Am crezut dintotdeauna că intimitatea dintre două

persoane trebuie să evolueze treptat.

Shannon se simţi brusc stânjenită; avea senzaţia că ochii lui pătrunzători îi puteau citi gândurile. Părea să simtă că în viaţa ei exista altcineva. Se sili să zâmbească şi-şi strecură braţul pe sub al bărbatului:

— De unde începem?

— Te referi la turul navei, nu?

— La ce altceva m-aş putea referi?

Deep Fathom era o navă de cercetări ştiinţifice dotată cu tehnologie de vârf şi arăta ca atare. Denumirea ei oficială era Navă Superseismică şi fusese destinată, în principal, cercetărilor geofizice oceanice, dar putea să efectueze nenumărate alte activităţi subacvatice. Pupa gigantică şi macaralele de bord laterale, cu vinciurile uriaşe, puteau fi adaptate pentru a funcţiona în orice situaţii submarine imaginabile, de la excavaţii miniere până la operaţiuni de salvare la mare adâncime, ori lansare şi recuperare de submersibile cu sau fără echipaj.

Era vopsită în culoarea turcoaz tradiţională pentru NUMA, cu suprastructura albă şi macaralele azurii. De la provă la pupă, se întindea pe lungimea unui teren de fotbal şi era locul în care-şi desfăşurau activitatea treizeci şi cinci de savanţi şi douăzeci de marinari. Deşi n-o arăta din exterior, cabinele erau la fel de elegante ca ale celor mai luxoase pacheboturi. Cu o intuiţie rară pentru un birocrat, amiralul James Sandecker ştia că oamenii săi puteau lucra mai eficient dacă erau trataţi astfel şi *Deep Fathom* îi reflecta această convingere. Sala de mese era echipată ca un restaurant cochet, iar bucătăria era condusă de un bucătar-şef de mâna întâi.

Pitt o conduse pe Shannon pe puntea de navigaţie:

— Creierul navei, explică el, rotindu-şi braţul şi arătându-i sala plină de reţele digitale, calculatoare şi monitoare video montate pe o consolă lungă care se întindea pe toată lăţimea punţii, dedesubtul geamurilor vaste. Aproape tot ce se întâmplă în navă este controlat de aici, mai puţin echipamentele de mare adâncime care sunt operate din compartimentele cu aparatură electronică imaginată pentru asemenea proiecte speciale.

Shannon privi cromul scânteietor, imaginile colorate de pe monitoare şi vederea panoramică a oceanului din faţa provei. Totul părea la fel de impresionant şi modern ca o sală futuristă de jocuri video.

— Unde-i timona? întrebă ea.

— Roata cea veche a dispărut o dată cu *Queen Mary,* răspunse Pitt şi-i arătă consola pentru comenzi automate a navei – un panou cu manete şi o unitate de telecomandă care putea fi montată pe aripile punţii. În prezent, navigaţia este realizată de calculatoare. Căpitanul poate dirija o navă chiar şi prin comenzi vocale.

— Fiind o persoană care dezgroapă cioburi de lut, habar n-am avut că navele sunt atât de avansate.

— După ce au fost neglijate timp de patruzeci de ani ca nişte copii orfani, ştiinţa şi tehnologia oceanică au fost, în sfârşit, recunoscute de guvern şi de sectorul privat ca fiind industria viitorului.

— Nu mi-ai explicat niciodată exact ce anume faceţi în largul coastelor peruviene.

— Studiem apele, în căutare de medicamente noi.

— Medicamente de tipul „luaţi două pastile de spirulină şi mai sunaţi-mă mâine”?

Pitt zâmbi şi aprobă din cap:

— Este perfect posibil ca într-o bună zi medicul tău să-ţi prescrie aşa ceva.

— Prin urmare, căutarea de noi medicamente e… sub apă?

— Este o necesitate. Deja omenirea a găsit şi a analizat mai bine de nouăzeci la sută din toate organismele de pe uscat care oferă surse de medicamente pentru tratarea bolilor. Aspirina şi chinina provin din coaja copacilor, iar în componentele medicamentelor se folosesc actualmente substanţe chimice extrase din veninul şerpilor, secreţiile broaştelor sau limfa din glandele porcilor. Pe de altă parte, creaturile oceanice şi microorganismele care trăiesc în adâncuri rămân surse neexploatate şi ar putea foarte bine să reprezinte speranţa vindecării tuturor bolilor, inclusiv guturaiul, cancerul sau SIDA.

— Nu cred totuşi că se poate coborî pur şi simplu sub apă, de unde să se aducă o încărcătură de microbi care să fie analizaţi în laboratoare în vederea expedierii în farmacii.

— Să ştii că adevărul nu-i chiar atât de departe, replică Pitt. Oricare dintre cele o sută de organisme care trăiesc într-o picătură de apă poate fi cultivată, recoltată şi transformată în medicamente. Meduzele, o nevertebrată numită briozoar, unii bureţi şi corali sunt utilizaţi în fabricarea de medicamente împotriva cancerului, de remedii antiinflamatorii pentru durerile artritice şi de medicamente ce înlătură respingerea

transplanturilor şi a grefelor de organe. Rezultatele testelor efectuate asupra unei substanţe chimice izolate din algele *kelp* par foarte încurajatoare în combaterea unei tulpini a bacilului care provoacă tuberculoza, rezistent la alte medicamente.

— Şi unde anume în ocean căutaţi asemenea substanţe miraculoase? se interesă Shannon.

— Expediţia actuală se concentrează asupra unei zone de coşuri vulcanice, prin care magma fierbinte din mantaua Pământului vine în contact cu apa rece şi o ejectează printr-o serie de fisuri, înainte de a se revărsa pe fundul oceanului. Ai putea să numeşti fenomenul „izvor termal de mare adâncime”. Pe o suprafaţă întinsă sunt depozitate o mulţime de minerale – cupru, zinc, fier, plus apă bogată în sulfură de fier. În mod incredibil, în mediul acela întunecat şi toxic trăiesc şi se înmulţesc vaste colonii de moluşte gigantice, midii, viermi tubulari uriaşi şi bacterii ce folosesc componentele din sulfuri pentru sinteza zaharurilor. Noi colectăm aceste specii remarcabile de viaţă marină cu submersibilele şi le trimitem pentru analize de laborator şi teste în clinici din Statele Unite.

— Pentru tratamentele acestea miraculoase lucrează mulţi savanţi?

Pitt clătină din cap:

— În toată lumea, vreo cincizeci-şaizeci. Cercetările medicale oceanice sunt de abia la început.

— Cât timp va trece până vom vedea medicamentele pe piaţă?

— Obstacolele pentru obţinerea atestărilor sunt teribile. În următorii zece ani medicii nu vor prescrie multe dintre medicamentele astea.

Shannon se apropie de reţeaua de monitoare care acoperea panoul unui perete etanş:

— Pare impresionant.

— Misiunea noastră secundară este să cartografiem fundul oceanului în timp ce navigăm.

— Ce arată monitoarele acestea?

— Fundul oceanului în diverse forme şi imagini, explică Pitt. Sistemul sonar de rază mare şi rezoluţie mică poate înregistra tridimensional şi în culori o fâşie lată de cincizeci de kilometri.

Shannon privi peisajul incredibil de râpe şi munţi, aflat la mii de metri sub navă:

— Nu crezusem niciodată că voi putea vedea aşa de clar

relieful submarin. Parcă m-aş uita pe hubloul unui avion deasupra Munţilor Stâncoşi.

— Cu prelucrarea asigurată de calculator, imaginile devin şi mai distincte.

— Romantismul Mărilor Sudului… rosti filozofic femeia. Sunteţi aidoma primilor exploratori care au cartografiat lumi noi.

Pitt chicoti scurt:

— Tehnologia de vârf anulează orice urmă de romantism.

Părăsiră puntea şi bărbatul o conduse prin laboratoarele navei, unde o echipă de chimişti şi biologi marini se agitau în jurul câtorva acvarii din sticlă, în care viermuiau o sută de locuitori diferiţi ai adâncurilor, studiind datele de pe monitoarele calculatoarelor şi examinând microorganismele la microscop.

— După recoltarea de pe fundul oceanului, explică el, aici începe căutarea noilor medicamente.

— Care este rolul tău?

— Al Giordino şi cu mine operăm vehiculele robotizate care cercetează fundul oceanului în căutarea siturilor cu organisme care ne-ar putea fi de folos. Atunci când apreciem că am găsit o locaţie interesantă, coborâm cu submersibilul pentru a colecta specimene.

— Activitatea voastră este mult mai spectaculoasă decât a mea, oftă Shannon.

— Nu sunt de acord, clătină Pitt din cap. În felul ei, căutarea originilor strămoşilor noştri poate fi destul de spectaculoasă. De ce oare milioane de oameni îşi aduc anual omagiul Egiptului antic, Romei şi Atenei, dacă n-ar simţi nici o atracţie faţă de trecut? De ce cutreierăm câmpurile pe care s-au desfăşurat bătăliile de la Gettysburg şi Waterloo, ori ne căţărăm pe stânci pentru a privi plajele Normandiei? Fiindcă trebuie să studiem istoria, pentru a ne cunoaşte pe noi înşine.

Shannon nu-i răspunse. Se aşteptase la o anumită răceală din partea unui bărbat pe care-l văzuse ucigând fără nici o remuşcare aparentă şi acum o surprindea profunzimea cuvintelor lui şi uşurinţa cu care îşi exprima ideile.

El îi vorbi despre mări, despre naufragii şi comori dispărute. Ea îi descrise marile mistere arheologice ce aşteptau să fie soluţionate. Deşi schimbul reciproc de informaţii le făcea plăcere între cei doi exista totuşi o prăpastie de netrecut. Nici unul nu se simţea puternic atras de celălalt.

Ieşiseră pe punte şi se rezemaseră de balustradă, privind

spuma albă împroşcată de prova lui *Deep Fathom,* care luneca pe lângă copastie şi se contopea cu cea din siaj, când lângă ei apăru căpitanul Frank Stewart.

— Ni s-a ordonat oficial, spuse el cu un uşor accent tărăgănat de Alabama, să-i transportăm pe tinerii peruvieni şi pe doamna doctor Kelsey în portul Callao, în apropiere de Lima.

— Ai vorbit cu amiralul Sandecker? îl întrebă Pitt.

Stewart clătină din cap:

— Cu directorul operativ Rudi Gunn.

— După ce-i debarcăm pe toţi, presupun că vom continua proiectul, nu?

— Nava şi echipajul, da. Tu şi Al aţi primit ordin să reveniţi la puţul sacru şi să recuperaţi corpul doctorului Miller.

Pitt se uită la Stewart ca un psihiatru care priveşte un bolnav mintal:

— De ce tocmai noi? De ce nu poliţia peruviană?

Căpitanul ridică din umeri:

— Când am protestat amintindu-i că aveţi un rol important în operaţiunea de colectare a probelor, Gunn a spus că va trimite înlocuitori de la laboratorul de cercetări NUMA din Key West. Asta a fost tot.

Pitt întinse braţul spre eliportul gol de pe puntea navei:

— L-ai informat pe Rudi că Al şi cu mine nu suntem tocmai populari printre băştinaşi şi că nici nu mai avem aparate de zbor?

— La prima întrebare, răspunsul este nu, rânji Stewart. La a doua întrebare, răspunsul este da. Cei de la ambasada americană vă închiriază un elicopter la Lima.

— Pare la fel de raţional cu a comanda un sandviş cu unt de arahide într-un restaurant franţuzesc.

— Dacă ai obiecţii, îţi sugerez să discuţi personal cu Gunn, care ne va aştepta pe docul din Callao.

Pitt miji ochii:

— Mâna dreaptă a lui Sandecker zboară peste 6 500 de kilometri de la Washington ca să supravegheze recuperarea unui cadavru? Ce dracu’ se-ntâmplă?

— În mod evident, mai multe decât vedem noi la suprafaţă, răspunse căpitanul, apoi se întoarse către Shannon. Gunn îţi trimite şi dumitale un mesaj, din partea lui David Gaskill. A spus că-ţi vei reaminti numele.

Pentru o clipă femeia studie gânditor puntea:

— Da, îmi amintesc, este un agent sub acoperire din Serviciul

vamal american, specializat în combaterea contrabandei cu antichităţi.

— Gaskill îţi transmite, continuă Stewart, că a dat de urma costumului de aur de la Tiapollo, care se găseşte la un colecţionar din Chicago.

Shannon simţi că-i stă inima în loc şi strânse balustrada, până ce încheieturile degetelor i se înălbiră.

— Veşti bune? se interesă Pitt.

Ea deschise gura, dar nu se auzi nici un sunet. Părea uluită.

Pitt o cuprinse cu braţul după mijloc, sprijinind-o:

— Te simţi bine?

— Costumul de aur de la Tiapollo, murmură femeia cu respect, a dispărut în 1922, în urma unei spargeri îndrăzneţe la Museo Nacional de Antropologia din Sevilla. Nu există nici un arheolog în viaţă care n-ar fi gata să renunţe la pensie pentru a-l putea studia.

— Ce anume îl face atât de special? se încruntă Stewart.

— Datorită semnificaţiei lui istorice, vorbi Shannon parcă intrată în transă, este considerat cel mai preţios artefact din America de Sud. Învelişul de aur acoperea din creştet până în tălpi mumia lui Naymlap, un faimos general chachapoya. Conchistadorii spanioli i-au descoperit mormântul în 1547, în aşezarea Tiapollo din munţi. Evenimentul a fost consemnat în două documente vechi, însă astăzi nu se mai ştie exact unde se afla localitatea Tiapollo. Eu am văzut doar fotografii alb-negru ale costumului, dar lucrătura complicată de metal îţi tăia răsuflarea. Iconografia, imaginile tradiţionale şi designul exterior erau extraordinar de sofisticate şi consemnau un eveniment legendar.

— Vrei să spui că era un scris sub formă de desene, ca în hieroglifele egiptene? întrebă Pitt.

— Foarte asemănător.

— Ceea ce am putea numi benzi desenate? interveni Giordino care apăruse pe punte.

— Mai puţin în privinţa panourilor, râse Shannon. Panourile n-au fost niciodată complet descifrate. Referinţele obscure par să indice o călătorie îndelungată cu ambarcaţiile spre un loc aflat în afara imperiului aztec.

— În ce scop? făcu Stewart.

— Ca să ascundă uriaşul tezaur regal al lui Huascar, regele incaş care a fost capturat în luptă şi ucis de propriul frate, Atahualpa, executat la rândul lui de conchistadorul spaniol

Francisco Pizzaro. Huascar avea un sacru lanţ de aur lung de două sute paisprezece metri. Într-o relatare făcută de incaşi spaniolilor se afirma că două sute de oameni abia îl puteau ridica.

— Aproximând că un om poate ridica şaizeci la sută din propria greutate, reflectă Giordino, ar fi vorba despre peste nouă mii de kilograme de aur. Înmulţiţi asta cu o mie…

— Şi se obţin nouă milioane de grame de aur, îl ajută Pitt.

Expresia italianului care se cufundase în calcule se transformă brusc în uluire:

— Dumnezeule! Pe piaţa aurului de azi, asta înseamnă peste o sută de milioane de dolari!

— Nu se poate, pufni Stewart.

— Calculează şi singur, murmură Giordino încă stupefiat.

Căpitanul o făcu şi se schimbă, de asemenea, la faţă:

— Măiculiţă, are dreptate!

— Acesta este numai preţul aurului în sine, preciza Shannon. Ca artefact, este inestimabil.

— Spaniolii nu l-au găsit niciodată? se interesă Pitt.

— Nu. Lanţul a dispărut împreună cu o mare parte din avuţiile regale. Probabil că aţi auzit cu toţii istoria felului în care Atahualpa, fratele lui Huascar, a încercat să-şi cumpere libertatea de la Pizzaro, oferindu-se să umple cu aur o sală lungă de şapte metri şi lată de cinci metri. Atahualpa s-a ridicat pe vârfuri, a întins braţul şi a trasat pe pereţi în jurul sălii o linie la aproape trei metri de la podea – înălţimea la care avea să ajungă aurul. O altă sală din apropiere urma să fie umplută cu de două ori mai mult argint.

— Probabil că a fost un record mondial pentru răscumpărare, reflectă Stewart.

— Potrivit legendei, continuă Shannon, Atahualpa a confiscat foarte multe obiecte de aur din palate, temple şi clădiri publice, totuşi nu au fost suficiente şi de aceea a dorit tezaurul fratelui său. Spionii lui Huascar l-au avertizat pe acesta asupra situaţiei şi el a decis să ascundă avuţiile regatului înainte ca Atahualpa şi Pizzaro să pună mâinile pe ele. Războinici chachapoya loiali, comandaţi de generalul Naymlap au păzit tonele de obiecte din aur şi din argint care, alături de lanţul amintit, au fost transportate în secret de un şir foarte lung de oameni până pe coastă, unde au fost încărcate la bordul unei flotile de plute din balsa şi trestie, care a pornit spre o destinaţie necunoscută,

situată undeva, în nord.

— Legenda se bazează şi pe fapte reale? întrebă Pitt.

— Între anii 1546 şi 1568, episcopul Juan de Avila, istoric şi translator iezuit, a consemnat multe relatări mitice despre civilizaţiile peruviene timpurii. În timp ce se străduia să-i convertească pe chachapoya la creştinism, el a aflat patru legende diferite despre o comoară mare care aparţinuse regatului incaş şi pe care strămoşii lor o transportaseră pe mare până la o insulă, departe de tărâmul aztecilor, unde fusese îngropată. Comoara era păzită de un jaguar înaripat până în ziua în care incaşii aveau să se întoarcă pentru a-şi redobândi regatul din Peru.

— Între locul acesta şi California trebuie să existe cel puţin o sută de insule în largul coastelor, observă Stewart.

Shannon urmări cum Pitt îşi coborî privirea pe apele oceanului.

— Există sau mai bine zis a existat şi altă sursă a legendei, spuse ea.

— S-o auzim, spuse Pitt.

— Una dintre legendele consemnate de episcop de la Oamenii Norilor, aşa cum erau numiţi chachapoya, avea în centru o casetă din jad care ar fi conţinut cronica detaliată a voiajului.

— O piele de animal desenată cu pictograme simbolice?

— Nu, răspunse Shannon încetişor, un *quipu.*

Stewart lăsă capul întrebător pe un umăr:

— Ce anume?

— *Quipu* este un sistem incaş pentru rezolvarea problemelor matematice şi pentru consemnarea datelor. Un obiect foarte ingenios, un fel de calculator antic care folosea şnururi colorate din fibre vegetale, de obicei cânepă, cu noduri plasate la intervale. Şnururile colorate aveau semnificaţii diferite – albastru pentru religie, roşu pentru rege, gri pentru locuri şi aşezări, verde pentru oameni şi aşa mai departe. Un şnur galben ar fi putut simboliza aurul, iar unul alb se putea referi la argint. Poziţiile nodurilor semnificau numere, de exemplu, trecerea timpului. Un *quipu-mayoc,* care era un fel de secretar sau funcţionar, avea nenumărate posibilităţi de a crea orice, de la consemnări ale evenimentelor până la inventare de depozite. Din păcate, cele mai multe *quipu,* unele dintre cele mai detaliate arhive din punct de vedere statistic care au existat vreodată în istoria omenirii, au fost distruse în timpul cuceririi incaşilor de către spanioli şi a opresiunilor care au urmat.

— Acest instrument cu corzi, dacă-i pot spune aşa, rosti Pitt, a fost utilizat pentru a descrie în mod complet voiajul – inclusiv durata, distanţele şi locaţiile?

— Exact, aprobă femeia.

— Nu există nici un indiciu despre soarta casetei din jad?

— O legendă afirma că spaniolii ar fi găsit caseta cu *quipu,* a cărui valoare n-o înţelegeau însă şi că ar fi trimis-o în Spania. În decursul călătoriei la bordul unui galion de comori pornit spre Panama, caseta şi toată încărcătură de artefacte preţioase, plus un tezaur de aur şi argint au fost capturate de sir Francis Drake, piratul englez.

Pitt se întoarse şi o privi, de parcă ar fi fost un automobil de epocă pe care nu-l mai văzuse niciodată:

— Harta comorii chachapoya a plecat spre Anglia?

Shannon ridică neajutorată din umeri:

— Când a ajuns în Anglia după călătoria sa în jurul lumii, Drake n-a menţionat niciodată nimic despre caseta din jad sau despre conţinutul ei. De atunci harta a devenit cunoscută drept *quipu*-ul Drake, dar n-a mai fost văzută de nimeni.

— O poveste dată naibii, murmură încet Pitt şi ochii săi deveniră visători, ca şi cum mintea lui ar fi zărit ceva aflat dincolo de linia orizontului. Dar partea ei cea mai bună de abia acum începe…

Shannon şi Stewart se holbară amândoi la el. Privirea lui Pitt se îndreptă spre văzduh, unde un pescăruş descria cercuri deasupra navei, apoi către uscat. Când îi privi din nou, în ochii lui se distingea o expresie de încredere absolută. Un surâs pieziş îi înălţa colţurile buzelor şi şuviţele cârlionţate de păr negru ca abanosul fluturau în briză.

— De ce spui asta? îl întrebă Shannon, ezitând.

— Fiindcă eu voi găsi caseta din jad.

— Îţi baţi joc de noi, chicoti căpitanul.

— Câtuşi de puţin.

Expresia pierdută de pe faţa colţuroasă a lui Pitt se preschimbase într-una de hotărâre încăpăţânată.

Pentru o clipă Shannon rămase uluită. Schimbarea bruscă de la scepticismul batjocoritor de mai devreme era complet neaşteptată:

— Vorbeşti ca unul dintre aventurierii lunatici.

Pitt îşi dădu capul pe spate şi râse din toată inima:

— Asta-i partea cea mai grozavă a nebuniei. Vezi lucruri pe

care nimeni altul nu le poate întrezări.

12

Saint Julien Perlmutter era un mare gurmand. Înnebunit după mâncărurile şi băuturile fine, se bucura de plăcerile vieţii aflându-se în posesia unei arhive incredibile de reţete de la bucătari-şefi celebri în toată lumea şi a unei pivniţe cu peste patru mii de sticle de vinuri alese. Gazdă excelentă, cu o reputaţie admirabilă în organizarea de cine rafinate în restaurante elegante, Saint Julien Perlmutter plătea un preţ pe măsură – cântărea aproape 181 de kilograme. Dispreţuind exerciţiile fizice şi alimentaţia dietetică, cea mai mare dorinţă a lui era să treacă în Marele Neant în timpul savurării unui coniac vechi de o sută de ani, după un prânz copios.

În afară de arta culinară, cealaltă pasiune arzătoare a sa erau corăbiile şi epavele. Acumulase ceea ce experţii în arhive considerau a fi cea mai completă colecţie din lume de literatură şi consemnări despre nave vechi. Muzeele maritime din toată lumea numărau zilele până când abuzurile gastronomice aveau să-l răpună, astfel încât să se poată năpusti ca vulturii şi să-i transporte colecţia în propriile biblioteci.

Exista un motiv bine întemeiat pentru care Perlmutter dădea întotdeauna ospeţe în restaurante şi nu în spaţioasa lui casă-vagon din Georgetown, din apropierea capitalei Statelor Unite. O cantitate imensă de cărţi se ridica în teancuri pe podea, pe rafturile curbate de greutate şi în fiecare colţişor al dormitorului, sufrageriei şi salonului, ba chiar şi în dulăpioarele din bucătărie. Maldărele de cărţi ajungeau la înălţimea capului lângă lavoarul din baie şi erau împrăştiate ca pleava pe patul dublu cu saltea umplută cu apă. Experţii în arhive ar fi avut nevoie de un an întreg pentru a sorta şi cataloga miile de volume din locuinţă. Nu însă şi Perlmutter. El ştia cu precizie unde se afla o carte anume şi o putea recupera în câteva secunde.

Îmbrăcat în uniforma sa obişnuită de peste zi, pijama purpurie sub un halat scoţian roşu-auriu, stătea în faţa oglinzii recuperate dintr-o cabină de lux de pe *Lusitania* şi-şi aranja splendida barbă sură, când telefonul sună precum clopotul de cart al unei corăbii.

— Saint Julien Perlmutter la telefon. Expuneţi-vă succint problema.

— Salut, epavă bătrână!

— Dirk! tună el, recunoscând glasul şi ochii lui albaştri scânteiară pe chipul rotund şi stacojiu. Unde-i reţeta cu crevete în sote de caise pe care mi-ai promis-o?

— Într-un plic pe biroul meu. Am uitat s-o pun la poştă înainte să plec din ţară. Scuză-mă!

— De unde suni?

— De pe o navă din largul coastelor peruviene.

— Mi-e şi frică să te întreb ce faci acolo.

— Este o poveste lungă.

— Toate poveştile sunt aşa.

— Am nevoie să-mi faci un serviciu.

Perlmutter suspină:

— Despre ce navă mai este vorba acum?

— Golden Hind.

— *Golden Hind* a lui Francis Drake?

— Exact.

— *Sic parvis magna,* cită Perlmutter. „Lucrurile măreţe au începuturi mărunte.” Aceasta era deviza lui Drake. Ştiai?

— Cumva mi-a scăpat, recunoscu Pitt. Drake a capturat un galion spaniol…

— *Nuestra Senora de la Concepcion,* îl întrerupse Perlmutter. Aflat sub comanda lui Juan de Anton, în drum spre Panama, venind de la Callao de Lima cu o încărcătură de lingouri şi artefacte incaşe preţioase. Din câte îmi amintesc, capturarea s-a petrecut în martie 1578.

La celălalt capăt al firului urmă un moment de tăcere.

— Julien, de ce ori de câte ori stau de vorbă cu tine, mă faci să mă simt de parcă mi-ai fura bomboana de la gură?

— Crezusem că doreşti nişte informaţii care să te mai însenineze, râse Perlmutter. Ce vrei să ştii despre evenimentul cu pricina?

— După ce Drake a capturat *Concepcion,* ce a făcut cu încărcătura galionului?

— Faptele sunt consemnate destul de precis. Lingourile de aur şi argint, perlele şi pietrele preţioase au fost transbordate în *Golden Hind.* Cantitatea a fost enormă. Corabia era periculos de supraîncărcată, aşa că Drake a aruncat în apă câteva tone de argint, lângă insula Cano, în largul Ecuadorului, înainte de a-şi continua călătoria în jurul lumii.

— Ce s-a întâmplat cu tezaurul incaş?

— A rămas în calele lui *Concepcion.* Drake a trimis un echipaj

de elită pe galion, pentru a-l duce înapoi prin Strâmtoarea Magellan şi prin Atlantic, spre Anglia.

— Galionul n-a ajuns în Anglia?

— Nu, răspunse Perlmutter gânditor. A dispărut şi se consideră că s-a scufundat cu tot echipajul.

— Îmi pare rău s-aud asta, comentă Pitt, vizibil dezamăgit. Sperasem să fi supravieţuit cumva…

— Dacă mă gândesc mai bine, îşi aminti Perlmutter, a existat o legendă privind dispariţia lui *Concepcion.*

— Despre ce era vorba?

— O poveste stranie, ceva mai mult decât un simplu zvon, susţinea că galionul ar fi fost prins de un *tsunami,* care l-a târât mult în interiorul uscatului. Bineînţeles, legenda n-a fost niciodată verificată sau susţinută de documente.

— Ştii sursa zvonului?

— Ar fi necesare nişte cercetări pentru a verifica amănuntele, dar, dacă memoria mă slujeşte corect, istoria provenea de la un englez nebun despre care portughezii au anunţat că-l găsiseră într-un sat de pe malurile Amazonului. Îmi pare rău, dar asta-i tot ce-ţi pot oferi, fără să consult alte surse.

— Ţi-aş fi recunoscător dacă ai săpa ceva mai adânc, spuse Pitt.

— Îţi pot oferi dimensiunile şi tonajul lui *Concepcion,* velatura, anul şi locul fabricaţiei, dar despre nebunul care a bântuit prin jungla amazoniană am nevoie de surse din exteriorul colecţiei mele.

— Dacă există cineva care să dea de urma unui mister petrecut pe oceane, numai tu poţi fi acela.

— Manifest o totală lipsă de entuziasm când ajung să mă cufund în misterele tale, mai ales după ce l-am găsit împreună pe moş Abe Lincoln pe un cuirasat confederat în mijlocul deşertului Sahara.

— Îmi pun speranţele în tine, Julien.

— Cuirasate într-un pustiu, Arca lui Noe pe un munte, galioane spaniole în junglă… De ce navele nu stau pe mare, acolo unde le este locul?

— Asta-i motivul pentru care noi doi suntem vânători neobosiţi de epave dispărute, făcu Pitt voios.

— Care-i interesul tău în cazul de faţă? făcu bănuitor Perlmutter.

— O casetă din jad, conţinând un şnur cu noduri ce oferă

indicaţii despre o imensă comoară incaşă.

Perlmutter reflectă câteva clipe asupra răspunsului, înainte de a rosti în cele din urmă:

— Ei bine, mi se pare un motiv la fel de bun ca oricare altul.

* * *

Hiram Yaeger arăta ca un vagabond care împinge un cărucior ticsit cu obiecte vechi pe o străduţă lăturalnică. Purta blugi şi jachetă Levi's, părul lung şi blond îi era strâns în coadă la spate, iar chipul de adolescent îi era pe jumătate ascuns de o barbă neîngrijită. Cu toate acestea, singurele cărucioare pe care le împinsese vreodată fuseseră cele din raioanele de delicatese ale supermarket-urilor. Unui străin i-ar fi venit greu să şi-l imagineze şofând cel mai recent model de BMW şi locuind într-un cartier de lux din Maryland, cu o soţie drăguţă, artistă plastică şi două fiice, adolescente isteţe, eleve la o şcoală privată.

De asemenea, cineva care nu l-ar fi cunoscut n-ar fi ghicit că era şeful reţelei de comunicaţii şi informaţii NUMA. Amiralul Sandecker îl înhăţase dintr-o companie din Silicon Valley şi-l pusese să construiască o bază de date vastă, care să conţină toate cărţile, articolele sau tezele, ştiinţifice şi istorice, adevărate ori simple speculaţii ce fuseseră scrise despre mări şi oceane. Arhiva lui Yaeger avea pentru oceanografie şi domeniul în plină dezvoltare al ştiinţelor subacvatice aceeaşi valoare ca biblioteca lui Saint Julien Perlmutter pentru corăbii.

Când sună telefonul, Yaeger stătea în faţa consolei din micul său birou aflat în complexul calculatoarelor ce ocupa tot etajul zece al clădirii NUMA. Fără să-şi desprindă ochii de pe monitorul care prezenta modul în care curenţii oceanici afectau clima din jurul Australiei, bărbatul ridică receptorul:

— Salutări de la trustul creierelor, rosti el degajat.

— N-ai recunoaşte materia cenuşie nici dacă ai călca în ea, se auzi glasul unui vechi prieten.

— Mă bucur să te aud, domnule director de Proiecte speciale. Bârfele de azi din birou spun că te bucuri din plin de o vacanţă doldora de distracţii în însorita Americă de Sud.

— Ai auzit greşit, amice.

— Telefonezi de pe *Deep Fathom?*

— Da, Al şi cu mine ne-am întors după o mică excursie prin junglă.

— Cu ce te pot ajuta?

— Scotoceşte prin baza ta de date şi vezi dacă poţi găsi

mărturii despre un *tsunami* care ar fi lovit ţărmul între Lima şi Panama, în luna martie 1578.

Yaeger suspină:

— De ce nu-mi ceri să găsesc şi temperatura şi umiditatea din ziua Facerii?

— Mulţumesc frumos, dar îmi ajunge regiunea care a fost lovită de valul *tsunami.*

— Orice consemnări ale unui asemenea eveniment s-ar găsi probabil în vechile registre maritime şi meteorologice pe care le-am văzut în arhivele spaniole din Sevilla. Altă posibilitate îndepărtată ar fi băştinaşii, care ar fi putut transmite pe cale orală legende despre aşa ceva. Incaşii erau pricepuţi în a consemna evenimentele sociale şi religioase pe ţesături sau pe vase de lut.

— Nu-i o pistă prea bună, comentă Pitt, nesigur. Imperiul incaş fusese distrus de conchistadorii spanioli cu aproape patruzeci de ani în urmă. Orice consemnări ar fi făcut pentru a păstra ştirile zilei au fost împrăştiate şi s-au pierdut.

— În general, valurile *tsunami* care ajung să pătrundă pe uscat sunt provocate de mişcări ale fundului oceanului. Poate că reuşesc să pun cap la cap evenimente geologice cunoscute din perioada respectivă.

— Fă tot ce poţi!

— Cât de repede ai nevoie de un răspuns?

— Dacă amiralul nu te-a însărcinat cu nici un proiect prioritar, lasă totul şi apucă-te de treabă.

— În regulă, încuviinţă Yaeger dornic de o provocare. O să văd ce pot găsi.

— Mulţumesc, Hiram. Îţi rămân dator.

— Ar fi cam a suta oară.

— Şi nu-i pomeni nimic lui Sandecker, adăugă Pitt.

— Mi s-a părut mie că sună ca una dintre ideile tale dubioase. Poţi să-mi spui despre ce-i vorba?

— Caut un galion spaniol pierdut în junglă.

— Normal, ce altceva? exclamă Yaeger, simulând resemnarea.

Învăţase de mult să nu anticipeze ce are de gând să facă Pitt.

— Sper să-mi poţi găsi o zonă de căutare nu mai mare decât un teren de fotbal.

— De fapt, graţie traiului curat pe care-l duc şi a moralităţii mele, îţi pot reduce spectaculos câmpul de cercetare.

— Ştii ceva ce nu cunosc eu?

Yaeger surâse în barbă:

— Regiunea joasă situată între versanţii vestici ai Anzilor şi coasta peruviană are temperatura medie de 18°C şi o rată anuală a precipitaţiilor care n-ar umple nici un păhăruţ, fiind astfel unul dintre cele mai reci şi mai aride deşerturi de joasă altitudine din lume. Acolo nu există nici o junglă în care s-ar putea pierde vreo corabie.

— Atunci care punct îţi face cu ochiul? întrebă Pitt.

— Ecuadorul. Regiunea de coastă a ţării este tropicală până în Panama.

— Asta înseamnă etalarea precisă a unui raţionament deductiv. Eşti un tip de treabă, Hiram! Nu-mi pasă ce spun despre tine fostele tale soţii.

— Un fleac! În douăzeci şi patru de ore o să-ţi transmit detalii mai precise.

— Ţinem legătura.

Imediat ce lăsă telefonul din mână, Yaeger începu să-şi pună gândurile în ordine. Întotdeauna îl stimula teribil căutarea unei epave. Regiunile pe care intenţiona să le investigheze fuseseră deja introduse în calculatorul din creierul său. În anii petrecuţi în NUMA, descoperise că Dirk Pitt nu trecea prin viaţă ca alţi oameni. Fie şi numai să lucreze cu el şi să-i ofere informaţii fusese, în mod indirect, ce-i drept, o aventură îndelungată şi complicată, iar Yaeger era mândru de faptul că nu scăpase niciodată balonul, atunci când îi fusese pasat.

13

În timp ce Pitt făcea planuri despre cum o să caute un galion spaniol eşuat pe ţărm fără posibilitatea de a reveni pe ocean, Adolphus Rummel, bine cunoscut colecţionar de antichităţi sud-americane, cobora din lift şi pătrundea în apartamentul său luxos de la ultimul din cele douăzeci de etaje ale clădirii Lake Shore Drive din Chicago. Scund şi vânos, ras în cap şi arborând o mustaţă enormă ca de morsă, Rummel avea în jur de şaptezeci şi cinci de ani şi părea mai degrabă un răufăcător desprins din romanele cu Sherlock Holmes decât proprietarul a şase imense cimitire de maşini.

Aidoma multor mari bogătaşi care acumulau colecţii inestimabile de antichităţi obţinute de pe piaţa neagră fără să pună întrebări, Rummel era celibatar şi sihastru. Nimănui nu i se îngăduia vreodată să-i vadă artefactele precolumbiene. Doar contabilul şi avocatul său ştiau de existenţa lor, însă nu aveau nici cea mai vagă idee despre dimensiunile colecţiei.

În anii ’50, Rummel, care se născuse în Germania, trecuse în mod ilegal peste graniţa mexicană o cantitate mare de obiecte ceremoniale naziste, cum ar fi stilete de paradă şi medalii cu crucea de cavaler, acordate celor mai mari eroi germani din Al Doilea Război Mondial, alături de documente istorice semnate de Adolf Hitler şi acoliţii săi demenţi. Rummel îşi vânduse comoara la preţuri foarte mari colecţionarilor de obiecte naziste şi investise profitul într-un cimitir de maşini pe care-l extinsese la dimensiunile unui imperiu de metale vechi, obţinând aproape 250 de milioane de dolari în peste patruzeci de ani.

În 1974, după o călătorie de afaceri în Peru, devenise pasionat de arta veche din America de Sud şi începuse să cumpere de la diverşi dealeri, atât oficiali cât şi clandestini. Sursa era lipsită de importanţă pentru el. În frăţia descoperitorilor şi a negustorilor de artefacte din America Centrală şi de Sud, corupţia era la fel de obişnuită ca ploaia în junglă. Rummel nu întreba dacă obiectele pe care le achiziţiona fuseseră dezgropate legal, dar vândute prin uşa din spate, sau furate dintr-un muzeu. Ele se adresau exclusiv satisfacţiei şi plăcerii sale.

Trecu pe lângă pereţii din marmură italiană ai holului şi se apropie de o oglindă mare cu ramă groasă şi poleită, pe care

erau sculptaţi heruvimi goi încolăciţi de viţă de vie. Rotind capul unui heruvim dintr-un colţ, Rummel desfăcu clama ce fixa oglinda şi dezvălui o uşă camuflată. Înapoia oglinzii, o scară cobora în opt camere spaţioase cu pereţii acoperiţi de rafturi, dar şi cu mese pe care se găseau cel puţin treizeci de vitrine din sticlă, pline cu peste două mii de artefacte precolumbiene. Respectuos, de parcă ar fi înaintat spre altarul unei biserici, bărbatul parcurse galeria, preţuind arta şi măiestria cu care fuseseră făurite obiectele din tezaurul său. Era un ritual pe care-l efectua în fiecare seară înainte de a merge la culcare, aproape ca un tată care-şi priveşte copiii adormiţi.

Se opri, în cele din urmă, lângă vitrina mare din centrul galeriei, care conţinea piesa cea mai preţioasă a colecţiei. Scânteind sub spoturile cu halogen, costumul de aur de la Tiapollo se întindea în toată splendoarea sa, cu braţele şi picioarele răşchirate şi cu smaraldele sclipind în găvanele ochilor măştii. Măreţia magnifică a lucrăturii artistice îl mişca de fiecare dată pe Rummel.

Ştiind perfect că obiectul fusese furat din Muzeul Naţional de Antropologie din Sevilla cu şaptezeci şi şase de ani în urmă, Rummel nu şovăise să plătească un milion două sute de mii de dolari bani gheaţă, atunci când fusese abordat de un grup care susţinea că avea legături cu Mafia, dar, de fapt, era alcătuit din membrii unei organizaţii clandestine specializate în furtul de opere de artă. Rummel nu avea habar de unde făcuseră rost de costumul de aur şi putea presupune doar fie că îl furaseră ei înşişi, fie că îl cumpăraseră de la colecţionarul care tratase cu primii hoţi.

Mulţumit, Rummel stinse luminile, sui scara şi reveni în hol, unde închise oglinda. Trecu înapoia tejghelei barului construit în jurul unui sarcofag roman vechi de două mii de ani, îşi umplu cu coniac jumătate de păhărel şi se retrase în dormitor pentru a citi înainte să adoarmă.

* * *

În alt apartament, aflat la acelaşi etaj, dar într-o clădire vizavi de blocul lui Rummel, agentul David Gaskill privea prin binoclul puternic, fixat pe trepied, cum se pregătea de culcare colecţionarul de artefacte. Alt agent s-ar fi putut plictisi după aproape o săptămână de filaj, dar nu şi Gaskill. Aflat de optsprezece ani în slujba Serviciului Vamal American, Gaskill părea, mai degrabă, un antrenor de fotbal american decât un

agent special al guvernului, o imagine pe care şi-o cultivase cu grijă ca acoperire pentru activitatea sa. Afro-american, cu pielea mai degrabă arămie decât ciocolatie, avea ochii de o culoare neobişnuită, o combinaţie de mahon şi verde. Părul grizonat era ondulat şi pieptănat peste cap. Capul masiv de buldog creştea direct din umeri pe gâtul scurt şi gros ca un trunchi de copac. Gaskill era un munte de bărbat şi pe postul de fundaş se numărase printre vedetele echipei de fotbal ale Universităţii Carolina de Sud. Muncise din greu pentru a scăpa de accentul tărăgănat specific statului său şi vorbea cu o dicţie exersată, astfel încât, ocazional, era confundat cu un fost cetăţean britanic din Bahamas.

Gaskill fusese fascinat de arta precolumbiană încă din şcoală, când făcuse o excursie cu clasa în Peninsula Yucatan. În Washington, se ocupase de zeci de investigaţii implicând jefuirea de artefacte aparţinând civilizaţiilor anasazi şi hohokam din deşertul sud-vestic al Statelor Unite. Lucra la un caz de contrabandă cu basoreliefuri mayaşe, când primise o informaţie pe care poliţia din Chicago o aflase de la o femeie de serviciu. În mod accidental, aceasta descoperise nişte fotografii pe jumătate ieşite dintr-un sertar din apartamentul lui Rummel în care văzuse ceva ce i se păruse trupul unui bărbat acoperit de aur. Crezând că era vorba despre o crimă, furase o fotografie şi o predase poliţiei. Un detectiv care lucrase în cazuri de fraude cu opere de artă recunoscuse obiectul de aur ca fiind o antichitate şi-i telefonase lui Gaskill.

Numele lui Rummel figurase dintotdeauna în capul listei întocmite de Serviciul Vamal cu persoanele care colecţionau obiecte de artă antice fără să le pese de provenienţa lor, totuşi nu existaseră niciodată dovezi ale unor tranzacţii ilegale şi nici Gaskill nu avea vreun indiciu asupra locului unde-şi ţinea Rummel comoara. Agentul special, care avea cunoştinţe vaste despre obiectele de artă veche, recunoscuse imediat în fotografia adusă de femeia de serviciu costumul de aur de la Tiapollo, care dispăruse de multă vreme.

Ordonase imediat supravegherea permanentă a apartamentului lui Rummel şi-l urmărise pe bătrân din clipa când părăsea clădirea şi până revenea. Cu toate acestea, şase zile de filaj strict nu oferiseră nici o indicaţie asupra ascunzătorii. Suspectul nu-şi schimba niciodată programul. După ce pleca din biroul său aflat în capătul opus al lui Michigan Avenue, unde

petrecea patru ore, analizându-şi investiţiile, prânzea într-un local modest, comandând invariabil supă de fasole şi salată. În restul după-amiezei hoinărea prin anticariate şi galerii de artă. Urma cina într-un restaurant german liniştit, după care mergea la cinematograf sau la teatru. Ajungea acasă de obicei în jurul orei 23.30. Programul nu varia niciodată.

— Nu se plictiseşte să bea mereu aceeaşi porcărie în pat? mormăi agentul special Winfried Pottle. Eu, unul, aş prefera să mă aştepte o femeie frumoasă, suplă şi elegantă, purtând lenjerie fină de culoare neagră.

Gaskill se îndepărtă de binoclu şi se strâmbă spre adjunctul său la conducerea echipei de filaj. Spre deosebire de Gaskill, care purta blugi Levi's şi o jachetă de fotbal cu însemnele USC, Pottle era un bărbat zvelt şi chipeş, cu trăsături precis conturate şi păr roşu, moale, care se îmbrăca în costume cu vestă, inclusiv cu ceas şi lanţ de buzunar.

— După ce am văzut câteva dintre tipele cu care ieşi, trebuie să-ţi spun că mi se pare un vis neîmplinit.

Pottle îi făcu semn din cap spre apartamentul lui Rummel:

— Cel puţin crede-mă că n-aş fi dus o viaţă atât de ordonată.

— Mi se face pielea de găină numai gândindu-mă cum te-ai comporta dac-ai avea banii lui.

— Dacă aş fi investit o avere cât răscumpărarea unui rege în obiecte de artă indiene furate, mă-ndoiesc că aş fi fost la fel de priceput în tăinuirea ei.

— Rummel trebuie s-o ascundă undeva, rosti Gaskill, uşor descurajat. Reputaţia lui de cumpărător de obiecte clandestine cu istorie pitorească provine din prea multe surse de pe piaţa antichităţilor pentru a nu fi reală. Nu-i logic să-şi adune o colecţie de artefacte de talie mondială, pentru ca apoi să nu se apropie niciodată de ea. Încă n-am auzit de vreun colecţionar, indiferent dacă ar strânge timbre, monede sau cartonaşe cu jucători de base-ball, care să nu le examineze şi să le mângâie cu fiecare ocazie. Se ştie că bogătaşii nebuni după pictură, care plătesc sume colosale pentru tablouri furate iscălite de Rembrandt şi van Gogh, stau singuri în cripte secrete, privindu-le ore în şir. Eu îi cunosc pe unii din aceşti oameni, care au pornit de la zero, s-au îmbogăţit şi apoi au tânjit să colecţioneze obiecte de care să se bucure numai ei. Mulţi şi-au părăsit familiile sau au acceptat să divorţeze fără să clipească, fiindcă dorinţa li se transformase în obsesie. De aceea un individ atât de împătimit de arta

precolumbiană ca Rummel n-ar putea ignora niciodată o comoară care este, probabil, mai valoroasă decât orice ar deţine cele mai de seamă muzee din lume.

— Te-ai gândit vreodată la posibilitatea ca sursele noastre să fi greşit ori să fi exagerat? îl întrebă Pottle mohorât. Femeia de serviciu care pretinde că a găsit fotografia costumului de aur este alcoolică.

Gaskill clătină încet din cap:

— Sunt convins că Rummel îl are ascuns pe undeva.

Pottle privi spre apartamentul bătrânului, unde luminile se stinseră:

— Dacă ai dreptate şi dacă eu aş fi Rummel, l-aş lua cu mine în pat.

— Sunt convins că… Gaskill se opri brusc, fulgerat de un gând declanşat de gluma celuilalt: Mintea ta perversă tocmai a avut o idee interesantă.

— Chiar aşa? mormăi derutat Pottle.

— Ce încăperi din apartament nu au ferestre? Care sunt cele pe care nu le putem observa?

Pottle coborî ochii spre covor şi căzu pe gânduri.

— Potrivit planului etajului, ar fi două băi… O cămară… coridorul scurt dintre cele două dormitoare… şi debaralele.

— Cred că ne scapă ceva.

— Ce anume? Rummel trage rareori perdelele la ferestre şi îi putem urmări nouăzeci la sută din acţiuni după ce coboară din lift. În nici un caz n-ar putea depozita o tonă de comori de artă în două băi şi o cămară.

— Este adevărat, totuşi unde îşi petrece cele treizeci-patruzeci de minute din momentul în care iese din recepţie şi păşeşte în lift, până când intră în camera de zi? În nici un caz în holul de la intrare!

— Poate că stă pe closet.

— Nimeni n-are scaunul atât de regulat.

Gaskill se ridică şi se apropie de o măsuţă joasă pe care întinse un set de planuri ale apartamentului lui Rummel obţinute de la proprietarul clădirii. Le studia, poate, pentru a cincizecia oară.

— Artefactele *trebuie* să fie înăuntru.

— Am controlat toate apartamentele, de la parter şi până la ultimul etaj, replică Pottle. Toate sunt închiriate unor persoane fizice.

— Şi cel aflat direct sub Rummel?

Pottle răsfoi un vraf de foi tipărite la imprimantă:

— Este proprietatea lui Sidney Kammer şi a soţiei sale, Candy. El este unul dintre avocaţii barosani ai corporaţiilor, care-şi salvează clienţii de la plata unui maldăr de taxe.

— Când au apărut ultima oară Kammer şi nevastă-sa? îl întrebă Gaskill.

Pottle examina registrul unde notau numele rezidenţilor care intrau şi ieşeau din clădire în timpul filajului:

— Nu apar nicăieri. N-au fost văzuţi.

— Fac prinsoare că, dacă o să verificăm, o să aflăm că locuiesc într-o vilă dintr-un cartier de lux şi că n-au pus niciodată piciorul în apartamentul ăsta.

— Poate sunt în vacanţă…

Glasul agentei Beverly Swain răsună brusc din radioul portabil al lui Gaskill:

— Un camion mare pentru mutat mobilă intră cu spatele în garajul subteran al clădirii.

— Eşti la postul de securitate din recepţie sau în garaj? întrebă Gaskill.

— Tot în recepţie, ocupându-mi milităreşte postul, răspunse ea impertinent. Swain, o blondă micuţă şi înfiptă, care bântuise plajele din California înainte de a se alătura Serviciului Vamal, era cel mai bun agent sub acoperire din echipa lui Gaskill şi singura infiltrată în blocul lui Rummel: Dacă bănuieşti că m-am plictisit să tot privesc monitoare TV în care văd subsoluri, lifturi şi coridoare şi sunt gata s-o şterg de aici cu primul avion spre Tahiti, să ştii că ai pe jumătate dreptate.

— Nu-ţi risca banii, replică Pottle. În Tahiti nu-s decât palmieri înalţi şi plaje exotice. Acelaşi lucru îl găseşti şi în Florida.

— Pune banda pe intrarea din faţă, ordonă Gaskill, apoi coboară în garaj şi ia-i la întrebări pe hamali. Află dacă cineva se mută în clădire sau din clădire, despre ce apartament este vorba şi de ce lucrează la ora asta neobişnuită.

— Am pornit, răspunse Swain, căscând ostentativ.

— Sper că n-o să dea peste vreun monstru, comentă Pottle.

— Ce monstru? ridică Gaskill din sprâncene.

— Nu ştii filmele alea de groază stupide în care o femeie rămasă singură în casă aude un zgomot straniu în beci? După aceea coboară pe scări ca să vadă despre ce-i vorba, fără să aprindă lumina sau să ia un cuţit de bucătărie cu care să se

apere.

— Ce ţi-e şi cu regizorii de la Hollywood! spuse Gaskill, ridicând din umeri. Nu-mi fac griji în legătură cu Bev. Garajul subteran este iluminat ca bulevardele din Las Vegas şi ea are un Colt Combat Commander, de calibrul 9 milimetri. Vai de bietul monstru care se dă la ea!

Apartamentul lui Rummel era întunecat, aşa încât Gaskill se îndepărtă pentru câteva minute de binoclu, ca să înfulece şase covrigei glazuraţi şi să bea laptele rece pe care-l ţinea în termos. Tocmai contempla cu jale cutia goală de covrigei, când Swain raportă:

— Hamalii descarcă mobilă pentru un apartament de la etajul 19. Sunt nervoşi că lucrează aşa târziu, dar sunt plătiţi suplimentar fiindcă stau peste program. Nu au habar de ce-i atât de grăbit clientul, doar că trebuie să fie vorba despre un transfer de ultimă oră al vreunui grangure dintr-o companie.

— Există posibilitatea de a introduce artefacte în apartamentul lui Rummel?

— Au deschis obloanele camionului ca să mă uit înăuntru şi este ticsit cu mobilă stil art deco.

— Bine, monitorizează-le mişcările la fiecare câteva minute.

Pottle mâzgăli ceva pe un blocnotes şi închise telefonul din bucătărie. Când reveni la postul lui Gaskill de lângă fereastră, avea o expresie circumspectă:

— Mă înclin în faţa intuiţiei tale. Locuinţa lui Sidney Kammer are adresa în Lake Forest.

— Sunt gata să fac prinsoare cu tine că principalul lui client este Adolphus Rummel, se hazardă Gaskill.

— Bine, iar pentru tobele bongo şi o rezervă pentru un an de nisip absorbant pentru pisici, spune-mi cui îşi închiriază Kammer apartamentul.

— Probabil tocmai lui Adolphus Rummel.

Pottle păru încântat:

— Cred că putem striga fără grijă: *Evrika!*

Prin perdeaua rară, Gaskill privi în camera de zi a lui Rummel, înţelegându-i subit secretul. Ochii lui întunecaţi părură parcă şi mai adânci când rosti:

— O scară secretă coboară din hol, începu el alegându-şi cu grijă cuvintele de parcă ar fi descris un scenariu pe care intenţiona să-l prezinte: Rummel iese din lift, deschide o uşă camuflată spre scară şi coboară în apartamentul de dedesubt,

unde petrece patruzeci şi cinci de minute admirându-şi colecţia privată. După aceea revine la etaj, îşi bea coniacul şi doarme somnul unui om mulţumit. Ciudat, dar îmi este imposibil să nu-l invidiez.

Pottle fu nevoit să se ridice pe vârfuri pentru a-l bate pe umăr:

— Felicitări, Dave! De-acum nu ne-a mai rămas nimic de făcut decât să obţinem mandatul de percheziţie şi să scotocim locuinţa lui Rummel.

— Mandatul, da, însă nu şi un raid cu o armată de agenţi. Rummel are prieteni sus-puşi în Chicago. Nu ne putem permite un scandal care ar putea duce la un asalt de critici din partea presei sau chiar la un nenorocit de proces. Mai ales dacă presupunerile mele sunt greşite. O percheziţie discretă efectuată de noi doi împreună cu Bev Swain va fi de ajuns pentru a da de urma colecţiei de artefacte a lui Rummel.

Pottle îşi îmbrăcă trenciul, o sursă nesfârşită de tachinări amicale din partea celorlalţi agenţi şi se îndreptă spre uşă:

— Judecătorul Aldrich doarme iepureşte. Îl trezesc şi revin cu hârţoagele înainte de răsăritul soarelui.

— Încearcă şi mai devreme, zâmbi strâmb Gaskill. Ard de nerăbdare.

După plecarea celuilalt, o sună pe Swain:

— Raportează-mi ce-i cu hamalii!

În recepţia blocului în care locuia Rummel, Bev Swain se afla la biroul de pază şi examina o reţea de monitoare. Hamalii dispăruseră din raza videocamerei. Apăsând butoanele telecomenzii, comută pe rând la videocamerele montate în locuri strategice din clădire, până îi găsi pe hamali care ieşeau din ascensorul de mărfuri la etajul 19.

— Deocamdată au adus o canapea, două fotolii capitonate, măsuţe rabatabile şi nişte lăzi în care par a se găsi ustensile de uz casnic, veselă, accesorii pentru baie şi bucătărie şi haine. Chestii de-astea…

— S-au întors cu ceva la camion?

— Cu lăzile goale.

— Credem că am aflat unde-şi ascunde Rummel artefactele. Pottle a plecat să obţină mandatul de percheziţie. Intrăm imediat cum se-ntoarce.

— Asta-i o veste bună, suspină Swain. Aproape că uitasem cum arată lumea din exteriorul blestematei ăsteia de recepţii.

— Nu s-a-mbunătăţit, chicoti Gaskill. Mai strânge câteva ore

din funduleţul tău drăgălaş.

— Pot considera cuvintele astea ca hărţuire sexuală, spuse Swain, înţepată.

— N-au fost decât vorbe de laudă, agent Swain, spuse Gaskill obosit, simple vorbe de laudă…

* * *

Zorii unei zile superbe răsăriră, răcoroşi şi înviorători, cu doar un murmur de briză dinspre Lacul Michigan. *Farmer's Almanac* prevestise o vară lungă pentru regiunea Marilor Lacuri şi Gaskill spera din toată inima să fie aşa. O toamnă mai caldă ca de obicei însemna încă nişte zile de pescuit pe Lacul Wisconsin, unde avea o cabană în care se refugia. Agentul ducea o viaţă de sihastru de când, după o căsnicie de douăzeci de ani, soţia lui murise în urma unui infarct cauzat de hemocromatoză, o boală caracterizată prin depunerea de oxid feric pe organe. Munca devenise iubita lui, iar timpul liber şi-l petrecea instalat confortabil într-o barcă cu motor, model Boston Whaler, plănuindu-şi investigaţiile şi analizând datele, în vreme ce întindea momeli pentru bibani şi ştiuci.

Stând alături de Pottle şi Swain în liftul care urca spre apartamentul lui Rummel, Gaskill privi pentru a treia oară mandatul. Judecătorul fusese de acord cu percheziţionarea locuinţei bogătaşului, dar nu şi a apartamentului lui Kammer de la etajul inferior, deoarece nu-i vedea rostul. Un inconvenient minor. În loc să meargă direct în încăperile despre care Gaskill era convins că adăposteau artefactele, trebuiau să descopere intrarea secretă şi să coboare de sus.

Brusc, agentului îi trecu prin minte o idee neliniştitoare – dacă lui Rummel i se vânduseră falsuri şi opere de artă contrafăcute? Nu ar fi fost primul colecţionar hapsân care să fi fost tras pe sfoară în lăcomia nestăpânită de a achiziţiona opere de artă din orice sursă de provenienţă, legală sau nu. Îşi alungă ideea pesimistă şi se lăsă cuprins de satisfacţia reuşitei. Punctul culminant al orelor lungi de eforturi continue se afla la numai câteva minute depărtare.

Swain tastase codul de securitate care îi permitea liftului să treacă de apartamentele rezidenţilor şi să se deschidă direct în locuinţa lui Rummel. Uşile se dădură în lături şi cei trei păşiră neanunţaţi pe pardoseala de marmură din hol. Din obişnuinţă, Gaskill atinse uşor cu vârful degetelor tocul de sub braţ al pistolului automat de calibrul 9. Pottle găsi butonul interfonului

pe tocul uşii şi-l apăsă. Un bâzâit sonor răsună în tot apartamentul.

După o pauză scurtă, un glas somnoros răspunse:

— Cine este?

— Domnule Rummel, rosti Pottle, vreţi, vă rog, să veniţi la lift?

— Ar fi mai bine să plecaţi până nu chem securitatea.

— Nu vă mai obosiţi. Suntem agenţi federali. Vă rugăm să vă conformaţi şi vă vom explica de ce ne aflăm aici.

Pe măsură ce ascensorul cobora, Swain privea luminiţele de deasupra uşii liftului care pâlpâiau indicând etajele.

— De asta n-aş închiria niciodată un apartament la ultimul etaj, rosti ea cu prefăcută seriozitate. Orice intrus îţi poate deturna liftul particular mai uşor decât ar fura un Mercedes-Benz.

Rummel apăru îmbrăcat în pijama, papuci şi cu un halat demodat din prosop. Materialul halatului îi amintea lui Gaskill de un cearşaf pe care dormise în copilărie în casa bunicii.

— Mă numesc David Gaskill, începu el şi sunt agent special al Serviciului Vamal American. Deţin un mandat autorizat de tribunalul federal pentru a vă percheziţiona apartamentul.

Cu un aer indiferent, Rummel îşi puse o pereche de ochelari fără rame şi începu să citească mandatul de parcă ar fi fost ziarul de dimineaţă. De aproape arăta cu aproape zece ani mai tânăr decât cei de şaptezeci şi şase de ani şi, cu toate că abia coborâse din pat, era vioi şi destul de meticulos.

Nerăbdător, Gaskill trecu pe lângă el:

— Daţi-mi voie…

Rummel îşi ridică ochii:

— Puteţi căuta oricât doriţi prin camere. Nu am nimic de ascuns.

Bogatul comerciant de fier vechi nu era defel grosolan şi iritabil, ci părea să privească intruziunea cu bunăvoinţă şi cooperare.

Gaskill ştia prea bine că nu era decât o mască:

— Ne interesează doar holul dumneavoastră.

Îi instruise pe Swain şi pe Pottle ce anume să caute şi se apucară imediat de treabă. Fiecare fisură şi îmbinare fu examinată îndeaproape, dar oglinda o intrigă în mod deosebit pe Swain. Ca femeie, se simţea instinctiv atrasă de ea. Privindu-şi imaginea reflectată, constată că nu avea nici cea mai infimă imperfecţiune. Sticla era teşită pe margini şi colţurile erau gravate cu flori. Bănuia că fusese fabricată în secolul al XVIII-lea.

Îi fu imposibil să nu se întrebe cine fuseseră toţi ceilalţi oameni care stătuseră în faţa ei în ultimele trei sute de ani şi se priviseră în apele oglinzii. Imaginile lor continuau să fie acolo. Le putea simţi.

Studie după aceea rama complicat sculptată cu îngeraşi poleiţi în aur. Observatoare atentă, sesiză îmbinarea foarte subţire de pe gâtul unui amoraş. Poleiala de aur din zona respectivă părea tocită de frecare. Swain prinse uşor capul heruvimului şi încercă să-l răsucească în sensul acelor de ceasornic. Nu se întâmplă nimic. Testă în direcţia opusă şi capul se roti complet cu 180 de grade. Se auzi un declic limpede şi o latură a oglinzii se întredeschise, îndepărtându-se câţiva centimetri de perete.

Swain privi prin crăpătură spre scara ce cobora şi anunţă:

— Ai lovit-o, şefule!

Rummel păli când Gaskill trase fără un cuvânt oglinda, îndepărtând-o mult de perete. Agentul surâse larg, cuprins de un val de satisfacţie. Asta îi plăcea cel mai mult în meseria sa – confruntarea inteligenţelor, culminând cu triumful final asupra adversarului:

— Vreţi, vă rog, s-o luaţi înainte, domnule Rummel?

— Apartamentul de dedesubt îi aparţine avocatului meu, Sidney Kammer, spuse Rummel şi în ochi îi apăru o scânteie de viclenie. Mandatul vă autorizează să percheziţionaţi doar locuinţa *mea.*

Gaskill cotrobăi o clipă prin buzunarul hainei, apoi scoase o cutiuţă în care avea momeli de pescuit pentru bibani pe care le cumpărase cu o zi în urmă. Întinse braţul şi îi dădu drumul cutiei pe scară.

— Scuzaţi-mi stângăcia, zise el. Sper că domnul Kammer nu se va supăra dacă-mi recuperez proprietatea.

— Asta-i violare de domiciliu! izbucni Rummel.

Nu-i răspunse nimeni. Urmat de Pottle, voinicul agent special al Serviciului Vamal cobora deja pe trepte şi se opri doar pentru a-şi lua cutiuţa cu momeli. Ceea ce văzu când ajunse la nivelul de dedesubt îi tăie răsuflarea.

Obiecte magnifice de artă precolumbiană ticseau toate încăperile apartamentului. Din tavan atârnau ţesături incaşe protejate în sticlă. O încăpere întreagă fusese dedicată exclusiv măştilor ceremoniale. Alta conţinea altare religioase şi urne funerare. Altele erau umplute cu acoperăminte de cap bogat împodobite, cu vase de ceramică minuţios pictate şi statuete

exotice. Uşile din apartament fuseseră înlăturate pentru facilitarea accesului, iar din bucătărie şi din băi se demontaseră chiuvetele, dulapurile şi accesoriile pentru a oferi mai mult spaţiu colecţiei imense. Gaskill şi Pottle rămaseră copleşiţi de numărul mare de antichităţi. Cantitatea lor depăşea cu mult tot ce anticipaseră.

După ce uluirea iniţială se mai risipi, Gaskill trecu iute dintr-o cameră în alta, căutând piesa de rezistenţă a galeriei. Nu găsi însă decât o vitrină de sticlă, spartă şi goală în centrul unei încăperi. Dezamăgirea se revărsă peste el ca un potop.

— Domnule Rummel! strigă Gaskill. Veniţi aici!

Escortat de Swain, Rummel îşi târşâi picioarele în odaie, complet înfrânt şi înnebunit de durere. Încremeni brusc de oroare, de parcă una dintre suliţele de luptă incaşe de pe perete îi străpunsese stomacul.

— A dispărut! icni el. Costumul de aur de la Tiapollo a dispărut!

Chipul lui Gaskill încremeni şi agentul simţi un fior de gheaţă.

În jurul vitrinei goale se aflau o canapea, două fotolii capitonate şi măsuţe rabatabile. Privi de la Pottle la Swain:

— Hamalii! şuieră el în şoaptă. Au furat costumul de sub nasul nostru.

— Au părăsit clădirea de mai bine de o oră, rosti Swain cu vocea pierdută.

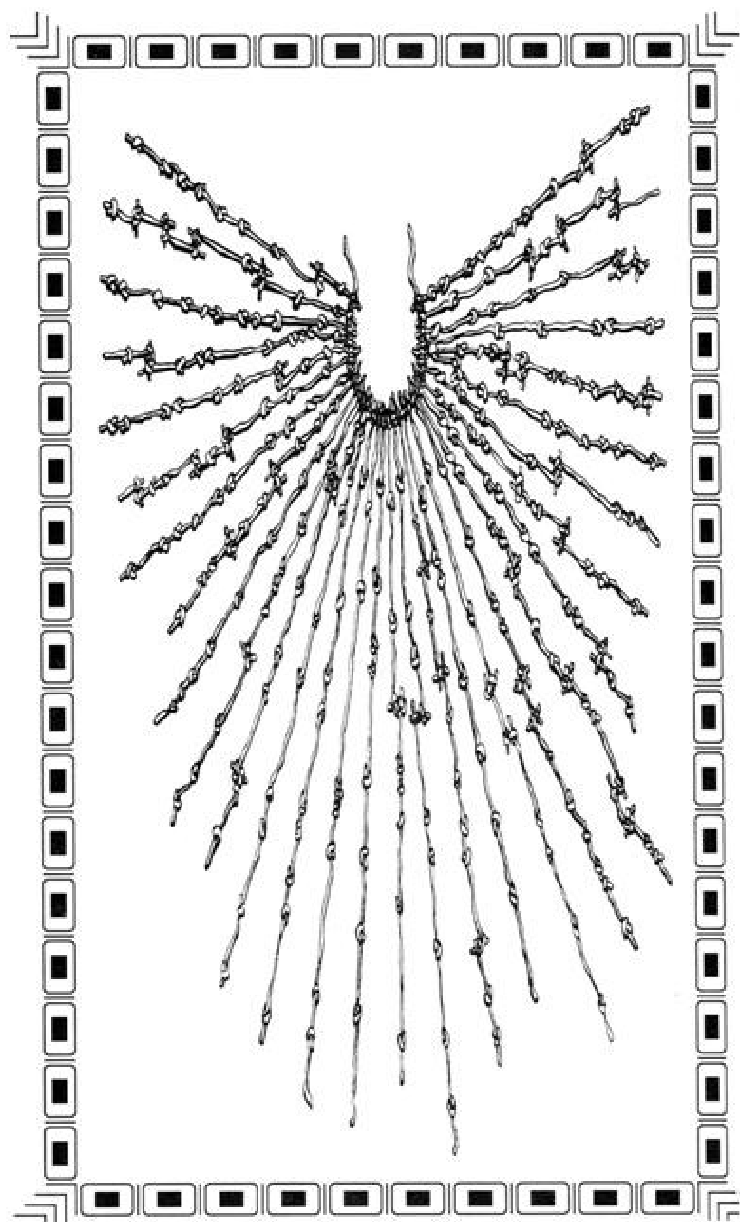
Pottle părea buimăcit:

— A trecut prea mult ca să mai căutăm camionul. Deja au ascuns costumul. Sau poate că-i deja într-un avion care a părăsit ţara.

Gaskill se lăsă să cadă într-un fotoliu:

— Ce aproape am fost… murmură el. Să dea Dumnezeu să nu fie pierdut pentru alţi şaptezeci şi şase de ani…

PARTEA A II-A
ÎN CĂUTAREA LUI CONCEPCION



14

15 octombrie 1998
Callao, Peru

Callao, cel mai mare port maritim peruvian, a fost întemeiat de Francisco Pizzaro în 1537 şi a devenit rapid principalul port din care se expediau aurul şi argintul jefuite din imperiul incaş. Ca o ironie a sorţii, portul în sine a fost prădat de Francis Drake după patruzeci şi unu de ani. Cucerirea Perului de către spanioli s-a încheiat aproape în acelaşi loc în care începuse. În 1825, ultimele forţe spaniole i s-au predat lui Simon Bolivar în Callao şi Peru a devenit stat suveran pentru prima dată după prăbuşirea incaşilor. Callao s-a contopit între timp cu Lima dând naştere unei zone metropolitane unice, populată de aproape 6,5 milioane de oameni.

Situate pe versantul vestic al Anzilor în zona depresionară, Callao şi Lima înregistrează un volum de precipitaţii anuale de numai 41 de milimetri, astfel încât regiunea din jur este unul dintre cele mai reci şi mai aride deşerturi din latitudinea sudică. Ceţurile din timpul iernii susţin o vegetaţie săracă, tufişuri spinoase... şi cam atât. În afară de umiditate, apa provine de la câteva torente şi din râul Rimac care izvorăşte din Anzi.

După ce ocoli extremitatea nordică a lui San Lorenzo, insula mare care protejează portul natural al lui Callao, căpitanul Stewart ordonă reducerea vitezei, când o şalupă se apropie de *Deep Fathom* şi un pilot de la Căpitănia Portului sări pe scăriţa navei şi sui la bord. Pilotul conduse nava cu siguranţă în interiorul canalului principal, după care căpitanul Stewart preluă din nou comanda punţii şi opri cu iscusinţă *Deep Fathom* lângă docul principalei dane de pasageri. Sub privirea lui atentă, parâmele de amarare fură trecute în jurul babelor de chei mari şi ruginite. Închise după aceea sistemul automat de control, îl sună pe inginerul-şef şi-l anunţă că terminase cu motoarele.

Toţi cei care se înşiruiseră în lungul balustradei navei fură surprinşi să vadă peste o mie de persoane înghesuindu-se pe doc. Alături de o forţă militară înarmată până în dinţi şi un

contingent numeros de poliţie, camerele TV şi fotografii din presă începură iute să-şi caute poziţii cât mai bune, când călătorii începură să coboare pasarela. În spatele reporterilor se afla un grup de oficiali guvernamentali surâzători, iar mai departe îşi fluturau fericiţi mâinile părinţii studenţilor la arheologie.

— Tot nu văd o formaţie de *Dixieland* care să-mi cânte *Waiting for the Robert E. Lee,* comentă Pitt, prefăcându-se dezamăgit.

— Pentru a te scoate din deprimare, nimic nu-i mai grozav decât o mulţime care ovaţionează, replică Giordino privind ceremonia neaşteptată.

— Nu m-am aşteptat nici o clipă la o asistenţă aşa de numeroasă, murmură Shannon, uluită. Nu-mi vine să cred că zvonurile s-au răspândit atât de repede.

Miles Rodgers ridică unul dintre cele trei aparate foto pe care le purta în jurul gâtului şi începu să fotografieze.

— Am impresia că a venit jumătate din guvernul peruan.

Atmosfera era emoţionantă. Nişte copilaşi fluturau stegulețe americane şi peruviene. Un vuiet răsună dinspre mulţime când studenţii se cocoţară pe aripa punţii de comandă şi începură să-şi agite mâinile şi să strige, recunoscându-şi părinţii. Numai Stewart părea stânjenit:

— Dumnezeule, sper că nu se aşteaptă să urce toţi la bord.

— Sunt prea mulţi ca să le poţi face faţă, ridică din umeri Giordino. Mai bine predă steagul şi roagă-te să fii cruţat.

— Ţi-am spus că studenţii mei provin din familii influente, comentă încântată Shannon.

Neobservat de mulţime, un bărbat scund cu ochelari şi servietă se strecură cu iscusinţă prin înghesuială şi ocoli cordonul gărzilor de securitate. Înainte să poată fi oprit de cineva, sări pe pasarela care abia se extindea şi coborî pe punte cu expresia de încântare a unui rugbist care tocmai a înscris un eseu. Se apropie de Pitt şi de Giordino, zâmbind larg:

— De ce prudenţa şi discreţia nu fac parte dintre calităţile voastre?

— Încercăm să nu fugim de opinia publică, replică Pitt, apoi surâse larg şi-l îmbrăţişă. Mă bucur să te văd, Rudi!

— Se pare că nu putem scăpa de tine, rosti şi Giordino cu căldură.

Rudi Gunn, director-adjunct al NUMA, îi scutură mâna lui Stewart şi le fu prezentat lui Shannon şi Rodgers.

— Mă scuzaţi dacă-i voi răpi pe aceşti doi derbedei înainte de

ceremoniile de primire? întrebă el cu politeţe.

Fără să aştepte un răspuns, păşi printr-un tambuchi şi porni fără grabă pe coridor. Gunn participase la proiectarea lui *Deep Fathom* şi era perfect familiarizat cu planul navei. Se opri înaintea uşii de la cabina de conferinţe, o deschise şi intră. Se aşeză direct în capul unei mese lungi şi scotoci prin servietă, scoţând un blocnotes mare acoperit de însemnări, în timp ce Pitt şi Giordino se instalară în două scaune capitonate cu piele.

Deşi Giordino şi Gunn erau scunzi, se deosebeau la fel de mult ca un gibon de un buldog. Gunn era subţirel ca o fată, pe când Giordino era, practic, o masă de muşchi. De asemenea, cei doi difereau şi ca intelect. Giordino avea şmecheria băiatului crescut pe stradă, în timp ce Gunn era, pur şi simplu, genial. Fusese şeful de promoţie al clasei sale în Academia Navală şi apoi comandant de navă militară şi ar fi putut cu uşurinţă să ajungă la o poziţie de vârf în Departamentul Marinei, dar preferase ştiinţele subacvatice de la NUMA, în locul ştiinţei războiului. Foarte miop, purta ochelari cu ramă de corn şi lentile groase, dar nu-i scăpa nici o mişcare pe o rază de două sute de metri.

Pitt vorbi primul:

— Ce-i graba asta de a ne trimite pe Al şi pe mine înapoi la nenorocitul ăla de puţ pentru a recupera un cadavru?

— Solicitarea a venit din partea celor din Serviciul Vamal. Au apelat insistent la amiralul Sandecker pentru a le pune la dispoziţie cei mai buni oameni.

— Iar asta te include şi pe tine?

— Aş fi putut scăpa, pretextând că proiectele în care sunt implicat acum n-ar putea continua fără prezenţa mea. Amiralul n-ar fi ezitat să trimită pe altcineva, dar o păsărică mi-a şoptit despre mica voastră misiune neautorizată de a găsi un galion pierdut în junglele Ecuadorului.

— Hiram Yaeger… spuse Pitt, dând din cap. Ar fi trebuit să-mi aduc aminte că voi doi sunteţi la fel de apropiaţi ca nişte siamezi.

— N-am putut rezista tentaţiei de a abandona munca de rutină de la Washington şi de a combina serviciul cu aventura, aşa încât m-am oferit voluntar pentru treaba murdară de a vă pune la curent cu acţiunea Serviciului Vamal şi de a mă alătura ei.

— Vrei să zici că l-ai aburit pe Sandecker şi ai şters-o? întrebă Pitt.

— Din fericire pentru toţi cei implicaţi, el nu ştie despre vânătoarea de galioane. Cel puţin, nu deocamdată…

— Nu-i un individ uşor de păcălit, le reaminti Giordino cu seriozitate.

— Oricum, nu pentru mult timp, aprobă Pitt. Probabil că te suspectează deja.

Gunn flutură indiferent din mână:

— Nu trebuie să vă faceţi griji. Mai bine să fiu eu aici, decât cine ştie ce amărât nefamiliarizat cu escapadele voastre. Oricare altul din birocraţii de la NUMA v-ar putea supraestima capacităţile.

Giordino adoptă o expresie acră:

— Şi-l mai numim prieten?

— Ce poate face NUMA atât de important pentru Serviciul Vamal? se miră Pitt.

Gunn întinse pe masă un vraf de hârtii:

— Chestiunea este complexă, dar în esenţă implică jafurile de opere de artă.

— Nu-i niţel cam în afara atribuţiilor noastre? Parcă treaba noastră era să ne ocupăm de explorări şi de cercetări subacvatice.

— Distrugerea siturilor arheologice submarine în scopul jefuirii *este* treaba noastră, declară deschis Gunn.

— Şi ce rost are recuperarea trupului doctorului Miller?

— Reprezintă doar primul pas al cooperării cu Serviciul Vamal. Moartea unui antropolog renumit în toată lumea este temelia cazului lor. Ei suspectează că asasinul este unul dintre membrii de seamă ai unei organizaţii internaţionale care se ocupă cu traficul ilegal de antichităţi şi au nevoie de dovezi pentru a-l pune sub acuzare. De asemenea, speră să se folosească de el ca de o cheie care să descuie uşa spre creierele criminale care au iniţiat operaţiunile de jefuire şi contrabandă. Cât despre puţul sacru, Serviciul Vamal şi autorităţile peruviene consideră că de pe fundul lui s-a ridicat o cantitate impresionantă de artefacte preţioase, expediate deja spre piaţa neagră din toată lumea. Miller a descoperit jaful şi a fost ucis pentru a i se închide gura. Se doreşte ca noi, mai ales tu şi Al, să examinăm fundul puţului în căutarea de dovezi.

— Şi planul nostru de căutare a galionului pierdut?

— Terminaţi misiunea la puţ şi voi autoriza un buget discret de la NUMA pentru a vă finanţa cercetarea. Asta-i tot ce vă pot promite.

— Şi dacă te prinde amiralul? întrebă Giordino.

Gunn ridică din umeri:

— Este şeful meu şi al vostru. Sunt un bătrân lup de mare şi urmez ordinele primite.

— Eu sunt un bătrân aviator, replică Pitt şi *analizez* ordinele primite.

— O să ne facem griji în privinţa lor când va fi momentul, zise Giordino. Haide să scăpăm de problema puţului sacru!

Pitt inspiră adânc şi se relaxă în scaun:

— Am putea, într-adevăr, întreprinde ceva util în timp ce Yaeger şi Perlmutter îşi desfăşoară cercetările. Până ieşim din junglă ar trebui ca ei să fi găsit nişte piste solide.

— Agenţii Serviciului Vamal mai au o rugăminte, spuse Gunn.

— Ce naiba mai vor? exclamă Pitt, nervos. Să ne scufundăm pentru a căuta suvenirurile azvârlite de pe pacheboturi de către turiştii speriaţi de vameşi?

— Nici vorbă de ceva atât de banal, replică răbdător Gunn. Insistă să reveniţi în Pueblo de los Muertos.

— Probabil cred că artefactele care stau în ploaie fac parte din categoria celor subacvatice, comentă cu maliţiozitate Giordino.

— Serviciul Vamal are mare nevoie de un inventar.

— Un inventar al artefactelor din templu? întrebă neîncrezător Pitt. La ce se aşteaptă – la un catalog indexat? În ruinele care au mai rămas din templu după ce l-au făcut praf mercenarii trebuie să fie cam o mie de obiecte. Acolo e nevoie de arheologi care să sorteze, nu de ingineri oceanografi.

— Anchetatorii poliţiei peruviene, explică Gunn, au investigat locul şi au raportat că, din păcate, cele mai multe artefacte au fost scoase din templu după evadarea voastră. Agenţii vamali internaţionali au nevoie de descrieri, pentru a putea identifica artefactele, în cazul în care încep să apară la licitaţii de antichităţi, în colecţii şi galerii private sau în muzee din ţările bogate. Ei speră că o revenire la locul crimei v-ar putea reîmprospăta memoria.

— Evenimentele se desfăşurau prea rapid pentru a mai putea să observăm ceva.

Gunn încuviinţă înţelegător:

— Totuşi, unele obiecte trebuie să vă fi rămas în minte, mai ales cele cu adevărat excepţionale. Tu ce zici, Al?

— Eram ocupat să bântuiesc printre ruine în căutarea staţiei radio, răspunse Giordino. N-am avut timp să privesc atent obiectele.

Pitt ridică palmele spre cap şi-şi masă tâmplele:

— S-ar putea să-mi reamintesc cincisprezece-douăzeci de obiecte mai deosebite.

— Le poţi desena?

— Nu prea am talent, dar cred că pot face totuşi nişte schiţe destul de exacte. Nu-i nevoie să mai vizitez locul acela. Pot la fel de bine să desenez ceea ce-mi reamintesc, stând pe marginea piscinei unui hotel de lux.

— Mi se pare o idee bună, încuviinţă Giordino încântat.

— Nu, clătină Gunn din cap, nu-i o idee bună. Misiunea voastră este mult mai amplă. Oricât aş fi de dezgustat, voi, doi delincvenţi de vârstă mijlocie, sunteţi eroi naţionali peruvieni. Nu numai că sunteţi solicitaţi de Serviciul Vamal, dar şi Departamentul de Stat are treabă cu voi.

Giordino se holbă la Pitt şi mormăi:

— Încă o confirmare a listei de legi elaborate de Giordino: „Orice individ care se oferă voluntar pentru o misiune devine o victimă”.

— Ce legătură are Departamentul de Stat cu excursia noastră la templu? dori Pitt să ştie.

— După semnarea Tratatului sud-american privind comerţul liber de restricţii tarifare, industriile petrolieră şi minieră au fost privatizate. În prezent, o serie de companii americane finalizează negocieri pentru a ajuta Peru să-şi exploateze mai bine resursele naturale. Ţara are nevoie disperată de investiţii străine şi banii sunt pe punctul de a sosi, dar sindicatele şi partidele din opoziţie se împotrivesc implicării străine în economie. Salvând vieţile fiilor şi fiicelor VIP-urilor locale, tu şi Al aţi influenţat indirect o serie de voturi.

— Perfect, deci vom ţine un discurs la clubul de caritate local şi vom accepta o diplomă de merit.

— Aparent perfect, continuă Gunn, însă experţii din Departamentul de Stat şi Comisia Congresului pentru relaţii cu America Latină consideră că amândoi ar trebui să rămâneţi aici şi să faceţi astfel încât yankeii cei răi să arate bine, fiindcă ajută la stoparea jefuirii moştenirii culturale peruviene.

— Cu alte cuvinte, stimatul nostru guvern vrea să exploateze la maximum imaginea noastră bună, comentă sec Pitt.

— Cam aşa ceva.

— Iar Sandecker a fost de acord.

— Nici n-ar mai trebui să întrebi asta. Amiralul nu ratează nici

o ocazie de a face pe placul Congresului, dacă asta poate duce la alte finanţări ale viitoarelor operaţiuni NUMA.

— Cine ne va însoţi?

— Doctoral Alberto Ortiz de la Institutul Naţional de Cultură din Chiclayo va conduce echipa de arheologi. El va fi asistat de doamna doctor Kelsey.

— Fără o protecţie corespunzătoare, o să căutăm necazul cu luminarea.

— Peruvienii ne-au încredinţat că vor trimite forţe de securitate de elită pentru a proteja valea.

— Se poate avea însă încredere în ele? Nu mai vreau să am de-a face cu o armată de mercenari duri.

— Nici eu, îl susţinu Giordino cu fermitate.

Gunn făcu un gest de neajutorare:

— Eu doar vă reproduc ce mi s-a spus.

— Vom avea nevoie de echipament mai bun decât cel din excursia anterioară.

— Dă-mi o listă şi mă voi ocupa de logistică.

Pitt se răsuci spre Giordino:

— N-ai impresia distinctă că ne-au băgat în corzi?

— Din câte-mi amintesc, replică italianul, ar fi cam a patru sute treizeci şi şaptea oară.

Pitt nu era încântat să coboare din nou pe fundul puţului sacrificial. Locul acela emana o aură spectrală, avea ceva rău în adâncul său. Cavitatea rotundă îi bântuia gândurile, căscându-se ca botul unui demon. Imaginea era atât de iraţională, încât se strădui să şi-o şteargă din minte, dar pur şi simplu nu pierea. Rămânea pe loc precum amintirea neclară a unui coşmar dezgustător.

15

După două zile, în jurul orei opt, pregătirile pentru scufundarea ce avea să recupereze trupul lui Doc Miller din puţul sacru fuseseră încheiate. Privind mâzga verzuie de pe suprafaţa apei, Pitt simţi că toate neliniştile i se evaporaseră. Cavitatea respingătoare continua să fie la fel de ameninţătoare ca atunci când o văzuse prima dată, totuşi el supravieţuise undei de şoc ucigaşe dinăuntru şi-i escaladase pereţii verticali. Acum, când îi cunoştea secretele, nu mai prezenta nici un pericol. Dăduse iute uitării prima recuperare pripită, organizată ad-hoc. Acţiunea de acum se baza pe tehnologie de vârf.

Ţinându-se de cuvânt, Gunn închiriase două elicoptere şi făcuse rost de echipamentele necesare. O zi întreagă trecuse cu aducerea la sit a lui Kelsey şi Rodgers, a echipei de scufundători şi a echipamentelor acestora şi cu restabilirea taberei distruse. Se ştia despre Gunn că era un organizator excelent. Deoarece nu exista un termen limită, nu se grăbise, ci-şi planificase cu minuţiozitate fiecare pas. Nimic nu fusese lăsat la voia întâmplării.

Când ateriză primul elicopter, un contingent de cincizeci de oameni aparţinând forţelor speciale de elită ale securităţii peruviene sosise deja. În ochii nord-americanilor înalţi, sud-americanii păreau scunzi. Aveau priviri aproape blânde, dar erau indivizi duri, căliţi de anii în care luptaseră cu partizanii din *Sendero Luminoso* în regiunile muntoase împădurite şi în deşerturile aride de pe coastă. Stabiliseră rapid linii defensive în jurul taberei şi trimiseseră patrule în jungla înconjurătoare.

— Mi-ar plăcea să vin cu tine, rosti Shannon care se afla în spatele lui Pitt.

Bărbatul se întoarse şi zâmbi:

— Nu-mi pot imagina ce te-ar putea atrage. Recuperarea unui cadavru care s-a descompus în ciorba caldă de la tropice nu-i ceea ce aş numi o experienţă plăcută.

— Îmi pare rău, n-am vrut să par insensibilă, replică Shannon fără ca în ochi să i se citească vreun sentiment de tristeţe. Am avut cea mai profundă admiraţie pentru Doc, totuşi ca arheolog îmi doresc cu disperare să explorez fundul puţului sacru.

— Nu-ţi pune mari speranţe în găsirea unei comori de

antichităţi, o consolă Pitt. Ai fi dezamăgită. N-am văzut decât un pogon de mâl în care era pe jumătate îngropat scheletul unui spaniol.

— Cel puţin permite-i lui Miles să vină cu tine şi să fotografieze locurile.

— De ce atâta grabă?

— Este posibil ca în timpul recuperării cadavrului, tu şi Al să tulburaţi fundul şi să deplasaţi artefactele din poziţiile lor originale.

Pitt o privi, neîncrezător:

— Asta ţi se pare mai important decât respectul pentru Doc Miller?

— Doc este mort, răspunse femeia cu indiferenţă. Arheologia este o ştiinţă exactă care se ocupă de lucrurile moarte. Doc m-a învăţat asta mai bine ca oricare altul. Cea mai mică deplasare poate vicia descoperiri importante.

Pitt începuse să vadă profesionista din ea:

— După ce Al şi cu mine aducem la suprafaţă rămăşiţele lui Miller, tu şi Miles puteţi coborî să scoateţi artefacte după voia inimii. Aveţi însă grijă să nu mai fiţi târâţi în grota laterală.

— O dată îmi este de ajuns, surâse Shannon fără chef, apoi expresia i se transformă într-una de îngrijorare. Ai grijă şi nu risca!

Îl sărută uşor pe obraz, se întoarse şi se îndreptă grăbită spre cortul ei.

* * *

Coborârea până la suprafaţa apei se desfăşură lin, graţie unei macarale mici şi a unui vinci cu motor operate sub ochii atenţi ai lui Rudi Gunn. Când ajunse la un metru de suprafaţă, Pitt eliberă clema de siguranţă care-l prindea de capătul cordonului desfăşurat de vinci. Nivelul superior al apei, îmbâcsit de mizerie, era la fel de călduţ pe cât se aşteptase, totuşi nu-şi amintea să fi duhnit atât de pătrunzător. Pluti leneş pe spate, aşteptând ridicarea cablului care să-l aducă pe Giordino.

Masca de scafandru a lui Pitt era conectată la un cordon de ghidaj şi comunicaţii, în timp ce Giordino cobora liber şi nestânjenit, urmând să primească instrucţiuni prin semne de la prietenul său. Imediat ce Giordino atinse algele de lângă el, Pitt arătă în jos şi cei doi se întoarseră şi plonjară în adâncul puţului. Nu s-au despărţit, pentru a nu se pierde unul de altul în întunericul dezolant înainte să ajungă în apa incredibil de

limpede, aflată la patru metri de suprafaţă. Culoarea cenuşiu-cafenie a mâlului şi a pietrelor de pe fund se materializă din penumbre şi se ridică spre ei. Se opriră la doi metri de fund şi Pitt făcu semn să înceteze orice mişcare. Având grijă să nu stârnească un nor de mâl, scoase o tijă de oţel inoxidabil ataşată de o coardă de nailon bobinată şi o înfipse în nămol.

— Ce faceţi? răsună glasul lui Gunn în căştile lui.

— Am ajuns la fund şi începem să căutăm corpul, răspunse Pitt şi desfăşură coarda.

Îşi consultă busola şi începu să înoate în jurul tijei înfipte în fundul puţului, lărgind orizontul căutării prin derularea corzii şi parcurgând traseul unei spirale care se mărea. Înota lent deasupra aluviunilor de pe fund, privind într-o parte şi în cealaltă, cu Giordino urmându-l în lateral şi înapoia labelor înotătoare. În apa limpede zăriră destul de repede resturile saponificate ale lui Doc Miller.

În zilele scurse de când văzuse cadavrul, starea acestuia se înrăutăţise. Din zonele expuse ale pielii lipseau fragmente şi Pitt nu înţelese motivul până nu văzu un peşte cu pete ciudat de viu colorate şi solzi luminoşi care începu să ciugulească dintr-un ochi al lui Doc. Îndepărtând cu braţul peştele carnivor de mărimea unui păstrăv, bărbatul se întrebă cum ajunsese acesta într-un puţ adânc din mijlocul junglei.

Îi făcu semn cu mâna lui Giordino care scoase un sac din cauciuc din raniţa prinsă pe piept deasupra centurii lestate. Se spune că mirosul degajat de un trup aflat în descompunere nu poate fi simţit sub apă. Poate că era numai imaginaţia lor, dar duhoarea morţii părea să le intre prin regulatoare, ca şi cum ar fi venit direct din buteliile cu aer. Imposibil, desigur, totuşi e greu să-i convingi de asta pe membrii echipelor de salvare care au de-a face cu ororile cadavrelor rămase mult timp sub apă.

Cei doi nu pierdură multă vreme cu examinarea corpului, ci acţionară pe cât de repede o puteau face, trăgând sacul peste cadavru şi străduindu-se, în acelaşi timp, să nu tulbure mâlul de pe fund. Acesta se ridică totuşi într-un nor des, anulând complet vizibilitatea. Au fost nevoiţi să lucreze orbeşte, închizând fermoarul sacului cu grijă pentru a nu prinde între zimţi nici o bucăţică de piele. După ce terminară operaţiunea neplăcută, Pitt îi raportă lui Gunn:

— Am asigurat corpul şi pornim spre suprafaţă.

— Am înţeles, încuviinţă Gunn. O să coborâm o targă.

Prin norul de mâl, Pitt prinse braţul lui Giordino şi-i semnală să urce împreună. Începură să scoată la lumina zilei rămăşiţele lui Doc Miller. După ce ajunseră la suprafaţă, aşezară cu delicateţe trupul pe targă şi-l fixară cu centuri strânse în catarame. După aceea Pitt îl anunţă pe Gunn:

— Puteţi ridica.

Privind targa ce se înălţa spre marginea puţului, Pitt regretă că nu-l cunoscuse pe adevăratul Steve Miller. Faimosul antropolog fusese ucis fără să fi ştiut de ce moare; nemernicul care-i retezase beregata nu-i oferise nici un indiciu. Miller nu avusese habar că moartea sa fusese un act inutil, comis de un ucigaş sociopat, iar el fusese, pur şi simplu, un pion înlăturat din jocul pe mize enorme al antichităţilor şi obiectelor de artă furate.

Nu mai rămăsese nimic de făcut; rolul lor în operaţiunea de recuperare a cadavrului luase sfârşit. Pitt şi Giordino puteau doar să plutească şi să aştepte ca vinciul să coboare cablul. Giordino îşi privi întrebător prietenul şi îşi scoase muştiucul regulatorului dintre dinţi.

„Mai avem destul aer, scrise el pe o placă de comunicaţii. Până vine liftul, ce-ar fi să mai aruncăm o privire?”

Sugestia se potrivea ca o mănuşă cu intenţiile lui Pitt. Deoarece nu-şi putea scoate masca pentru a vorbi, răspunse pe propria placă de comunicaţii: „Stai aproape de mine şi prinde-mă imediat dacă ne loveşte unda de şoc”. După aceea făcu un semn în jos. Giordino aprobă din cap şi înotă cuminte lângă el, în vreme ce plonjară iarăşi spre fundul puţului sacrificial.

Ceea ce-l nedumerea pe Pitt era absenţa artefactelor în mâl. Oase, da, erau o mulţime, dar, după ce o jumătate de oră cercetară fundul puţului, nu găsiră nici urmă de artefacte. Absolut nimic, cu excepţia armurii de pe scheletul intact pe care-l descoperise la prima sa imersiune şi a echipamentului de scufundător pe care-l azvârlise Pitt însuşi înainte de a începe escaladarea pereţilor. Avu nevoie de numai două minute pentru a regăsi scheletul soldatului spaniol. Braţul acestuia era tot ridicat, indicând cu un deget osos spre locul unde fusese Miller.

Pitt se lăsă să plutească încetişor în jurul scheletului în platoşă, examinând fiecare detaliu şi privind din când în când în jur şi în sus prin ungherele întunecate ale puţului, atent la orice tulburare a mâlului care ar fi anunţat apropierea misterioasei unde de şoc. Avea senzaţia că fiecare mişcare a sa era urmărită din adâncul găvanelor goale ale craniului. Dinţii păreau

încremeniţi într-un rânjet batjocoritor, luându-l parcă peste picior şi, în acelaşi timp, ademenindu-l. Razele soarelui erau filtrate prin algele în putrefacţie şi confereau osemintelor o nuanţă verzuie spectrală.

Giordino plutea în apropiere, privindu-l pe Pitt cu o curiozitate detaşată. Nu înţelegea ce anume îl captiva pe prietenul său. Oasele vechi îl fascinau prea puţin pe italian. Rămăşiţele unui spaniol care murise cu cinci sute de ani în urmă nu-i stârneau în imaginaţie decât, poate, explozia care avea să izbucnească atunci când Shannon Kelsey urma să descopere că preţiosul ei sit arheologic fusese tulburat înainte ca ea să-l fi putut investiga.

Prin mintea lui Pitt nu treceau însă asemenea gânduri. Începuse să simtă că era ceva în neregulă cu scheletul acela. Frecă uşor platoşa armurii cu vârful unui deget şi îndepărtă un strat foarte subţire de rugină, care lăsa să se vadă dedesubt metalul neted, necorodat şi neatacat de vreme. Cureluşele de piele ce fixau armura de piept erau incredibil de bine conservate, la fel şi agrafele ce le strângeau. Aveau aspectul unor catarame metalice de pe nişte pantofi vechi care stătuseră cel mult două generaţii într-un cufăr în pod.

Se îndepărtă câţiva metri de schelet şi scoase un os din mâl; după formă, era o tibie. Reveni la spaniol şi compară tibia cu antebraţul şi mâna scheletului. Osul scos din mâl era mai aspru şi mai corodat, de asemenea mai puternic pătat de mineralele existente în apă. Prin comparaţie cu el, oasele scheletului erau netede. După aceea, Pitt studie dinţii scheletului care se găseau într-o stare remarcabil de bună. Doi aveau plombe, dar nu din aur, ci din argint. Nu era expert în stomatologia secolului al XVI-lea, dar ştia că europenii nu începuseră să plombeze măselele decât spre sfârşitul secolului al XIX-lea.

— Rudi?

— Ascult, răspunse Gunn.

— Te rog, trimite jos un cablu. Vreau să scot ceva la suprafaţă.

— Îţi expediez imediat un cablu cu o greutate la capăt.

— Încearcă să-l cobori în locul unde vezi bulele noastre de aer.

— În regulă.

După o pauză, glasul lui Gunn se auzi din nou, oarecum stresat:

— Amica ta, doamna arheolog, face un scandal monstru. Zice că n-ai voie să atingi nimic de pe fund.

— Prefă-te că n-o auzi şi lansează cablul.

— Face o scenă teribilă aici, replică nervos Gunn.
— Ori îmi arunci cablul, ori o arunci pe ea, pufni iritat Pitt.
— Rămâi acolo!
După câteva clipe, un cârlig mic de oţel fixat de o coardă de nailon îşi făcu apariţia prin apa verzuie, oprindu-se în mâl la doi metri de ei. Giordino înotă fără dificultate deasupra lui, prinse cablul cu o mână şi reveni lângă Pitt. Cu delicateţea unui hoţ de buzunare care extrage un portofel, prietenul său înfăşură capătul liber al corzii în jurul unei cureluşe care ţinea platoşa de schelet, apoi îl asigură cu cârligul. Se uită spre Giordino şi arătă cu degetul mare în sus. Italianul aprobă din cap şi fu uşor surprins când Pitt dădu drumul corzii, îngăduindu-i să atârne netensionată şi lăsă scheletul nemişcat.
Fură scoşi pe rând din puţ. În timp ce macaraua îl ridica, folosindu-se de cordonul lui de ghidaj, Pitt privi în jos şi-şi jură că nu avea să mai intre niciodată în mizeria aceea odioasă. Gunn îl aştepta pe marginea puţului şi-l ajută să se balanseze pe solul ferm şi să-şi scoată masca de scafandru.
— Slavă Domnului că te-ai întors, îi spuse. Nebuna m-a ameninţat că o să tragă cu arma în testiculele mele.
— A învăţat asta de la Pitt, izbucni în râs Giordino. Zi mersi că nu te numeşti Amaru.
— Ce… ce-a fost asta?
— Altă poveste, răspunse Pitt trăgând adânc în piept aerul umed de munte şi bucurându-se din plin de senzaţia de prospeţime.
Se străduia să iasă din costumul de scufundător, când Shannon se repezi asupra lui ca o ursoaică grizzly căreia i s-au furat puii:
— Te-am avertizat să nu-mi mişti din loc artefactele!
Pitt o privi cu ochii săi verzi deveniţi pe neaşteptate blânzi şi înţelegători:
— N-a mai rămas nimic acolo, rosti el în cele din urmă. Cineva ţi-a luat-o înainte. Au dispărut toate artefactele care existau acum o lună în puţul sacru. Pe fund au mai rămas împrăştiate doar oasele animalelor şi ale victimelor sacrificate.
Pe chipul femeii apăru o expresie de neîncredere, iar ochii căprui se deschiseră larg:
— Eşti sigur?
— Vrei dovezi?
— Avem propriul echipament. O să mă cufund şi o să verific cu

ochii mei.
— Nu-i nevoie, o sfătui el.
Ea se întoarse şi-l strigă pe Miles Rodgers:
— Ne-mbrăcăm!
— Dacă-ncepi să răscoleşti prin mâl, vei muri cu certitudine, rosti Pitt cu indiferenţa profesorului care explică a mia oară aceeaşi lecţie de fizică.
Poate că Shannon nu-l asculta, dar Rodgers o făcu:
— Cred c-ar fi mai bine să auzim ce vrea Dirk să spună.
— Nu vreau să fiu răutăcioasă, dar nu deţine pregătirea necesară ca să-şi susţină cazul.
— Şi dacă are dreptate? o întrebă fotograful cu inocenţă.
— Am aşteptat multă vreme să explorez şi să cercetez fundul puţului. Noi doi am fost la câteva minute de a ne pierde viaţa, încercând să-i descifrăm secretele. Nu pot să cred că acolo jos nu există antichităţi valoroase.
Pitt apucă coarda ce cobora în apă şi o ţinu nepăsător în mână:
— Asta-i dovada. Trage de coarda asta şi-ţi garantez că te vei răzgândi.
— Ai fixat celălalt capăt? se răsti femeia. De ce anume l-ai legat?
— De un schelet care simulează un conchistador spaniol.
— Eşti incredibil… şuieră ea cu disperare.
Trecuse mult timp de când o femeie nu-l mai fulgerase cu asemenea privire:
— Crezi că-s ţăcănit? Crezi că-mi face plăcere tot spectacolul ăsta? Să ştii că nu mă-ncântă deloc să-mi petrec timpul salvându-ţi pielea. Perfect, dacă vrei să mori şi să fii îngropată în mii de bucăţele, scufundare plăcută!
Nesiguranţa îşi făcu loc pe faţa lui Shannon:
— Nu-nţeleg…
— Poate că-i necesară o mică demonstraţie.
Pitt trase încet de coardă, până deveni întinsă şi uşor tensionată. După aceea o smuci violent.
Pentru o clipă nu se petrecu nimic. Apoi dinspre fundul puţului se auzi un huruit, care-şi spori volumul, făcând să vibreze pereţii de calcar. Violenţa exploziei fu electrizantă. Detonarea subacvatică sosi aidoma erupţiei unei uriaşe încărcături aflate la mare adâncime şi o coloană clocotitoare de spumă albă şi şlam verde ţâşni din puţul sacrificial, împroşcând totul pe o rază de

douăzeci de metri de la margine. Bubuitura exploziei se rostogoli peste junglă, în vreme ce jerba de apă recăzu în puţ, lăsând o ceaţă deasă care se învolbură în văzduh şi eclipsă pentru scurt timp soarele.

16

Pe jumătate udă, Shannon privea în puţul sacru cu o expresie ce dovedea că de-abia se stăpânea să nu vomite. Toţi oamenii de pe mal rămăseseră ca nişte statui, încremeniţi de şoc. Doar Pitt arăta ca şi cum ar fi asistat la un eveniment banal.

Nedumerirea se destrămă treptat în ochii lui Shannon, pe măsură ce începea să înţeleagă:

— Cum Dumnezeu ai ştiut…

— Că era o capcană explozivă? îi termină Pitt întrebarea. N-a fost prea greu să-mi dau seama. Cel care a ascuns vreo patruzeci şi cinci de kilograme de exploziv puternic sub schelet a făcut două greşeli majore. În primul rând, a scos toate obiectele vechi, dar l-a lăsat pe cel mai evident. În al doilea rând, osemintele nu puteau avea o vechime mai mare de cincizeci de ani şi armura nu ruginise suficient ca să fi stat timp de patru sute de ani sub apă.

— Cine să fi făcut aşa ceva? întrebă Rodgers buimăcit.

— Acelaşi om care l-a ucis pe Doc Miller, răspunse Pitt.

— Impostorul?

— Mai degrabă Amaru. Cel care i-a luat locul lui Miller n-ar fi dorit să rişte demascarea şi investigarea de către autorităţile peruviene, în nici un caz înainte de a goli Cetatea Morţilor. *Solpemachaco* a scos artefactele din puţul sacrificial cu mult înainte de sosirea voastră. De aceea impostorul a trimis un apel de ajutor după ce tu şi Shannon aţi dispărut în puţ. Moartea voastră trebuia să pară un accident. Deşi era aproape sigur că unda de şoc submarină vă va târî în grota adiacentă înainte să fi cercetat complet fundul şi să vă fi dat seama că toate artefactele dispăruseră, el s-a pus la adăpost împotriva riscurilor, instalând falsul conchistador ca pe o momeală care să vă facă bucăţi în cazul în care nu vă venea de hac unda de şoc.

Ochii lui Shannon căpătară o expresie tristă şi dezamăgită:

— Aşadar, au dispărut toate antichităţile din puţ…

— Poţi să fii bucuroasă, ştiind că au fost scoase, nu distruse, zise Pitt.

— Vor apărea ele, o consolă Giordino. Nu pot să rămână ascunse pe vecie în colecţia unui bogătaş.

— Voi nu înţelegeţi arheologia, replică Shannon, amărâtă. Nici

un savant nu poate să studieze artefactele, să le clasifice sau să le dateze fără să le cunoască locul exact de origine. Acum nu mai putem afla nimic despre oamenii care au trăit cândva aici şi au construit aşezarea. O arhivă vastă, o capsulă a timpului plină de informaţii ştiinţifice a fost pierdută pentru totdeauna.

— Îmi pare rău că toate speranţele şi eforturile tale s-au încheiat dureros, rosti sincer Pitt.

— Dureros, da, repetă ea pe de-a întregul înfrântă acum. Mai exact, tragic.

Rudi Gunn reveni de la elicopterul care transporta trupul lui Miller la morga din Lima.

— Regret să vă întrerup, i se adresă lui Pitt, dar ne-am terminat treaba aici. Sugerez să ne îmbarcăm în elicopter, să decolăm şi să ne întâlnim cu doctorul Ortiz în Cetatea Morţilor.

Pitt aprobă din cap şi se întoarse către Shannon:

— Ce părere ai – trecem la următorul dezastru pe care ni l-au lăsat jefuitorii de antichităţi?

* * *

Doctorul Alberto Ortiz era un bătrânel trecut cu puţin de şaptezeci de ani, slab, dar musculos. Aştepta într-o parte a eliportului, îmbrăcat în cămaşă albă şi pantaloni de doc. O mustaţă argintie, lungă şi moale, îi cobora de ambele părţi ale gurii, făcându-l să semene cu imaginea de pe un afiş de recompensă pentru un *bandido* mexican vârstnic. Dacă extravaganţa era cuvântul definitoriu al personajului, acest lucru era demonstrat de pălăria panama cu boruri late şi bandă colorată, sandalele scumpe de firmă şi paharul înalt cu băutură şi gheaţă, pe care îl ţinea într-o mână. Un director de producţie de la Hollywood ar fi fost de părere că Ortiz se potrivea perfect în rolul unui pierde-vară într-o poveste cu acţiunea în Mările Sudului. În nici un caz nu semăna cu tot ce oamenii din NUMA îşi imaginaseră despre cel mai renumit expert peruvian în civilizaţii antice.

Ortiz se apropie surâzând de nou-veniţi; ţinând paharul în stânga, întinse cealaltă mână pentru a-i saluta.

— Aţi venit mai devreme, rosti cu căldură într-o engleză aproape perfectă. Vă aşteptam abia peste două-trei zile.

— Proiectul doamnei Kelsey a luat sfârşit pe neaşteptate, răspunse Pitt, strângându-i palma puternică şi bătătorită.

— Vă însoţeşte? întrebă Ortiz privind peste umerii laţi ai lui Pitt.

— Va sosi mâine-dimineaţă la prima oră. Vrea să-şi petreacă după-amiaza fotografiind sculpturile de pe o piatră de altar de lângă puţ.

Pitt se întoarse şi făcu prezentările:

— Numele meu este Dirk Pitt, iar dumnealor sunt Rudi Gunn şi Al Giordino. Toţi facem parte din Agenţia Naţională Americană de Studii Marine şi Subacvatice.

— Mă bucur să vă cunosc, domnilor şi să am privilegiul de a vă mulţumi personal pentru că aţi salvat vieţile acelor tineri.

— Oricând ne face plăcere să ne-ntoarcem la palat, spuse Giordino ridicând ochii spre templul brăzdat de cicatricele luptei.

Ortiz chicoti observându-le evidenta lipsă de entuziasm:

— Cred că nu v-a încântat ultima vizită aici.

— În tot cazul, spectatorii n-au aruncat cu petale de trandafiri.

— Unde putem să ne instalăm corturile, domnule doctor? se interesă Gunn.

— Nici vorbă de corturi, replică Ortiz şi dinţii îi sclipiră sub mustaţă. Oamenii mei au făcut curăţenie într-o criptă care a aparţinut unui neguţător bogat. Este un loc spaţios, care se menţine uscat în timpul ploilor. Sigur că da, nu-i un hotel de patru stele, dar ar trebui să-l găsiţi confortabil.

— Sper că proprietarul iniţial nu mai locuieşte acolo, întrebă Pitt precaut.

— Nu, nu, nici vorbă, răspunse repede Ortiz, nedându-şi seama de glumă. În goana lor disperată după artefacte, jefuitorii au îndepărtat toate osemintele şi rămăşiţele.

— Am putea sta în clădirea folosită ca sediu d*e huaqueros,* sugeră Giordino sperând într-o găzduire mai elegantă.

— Îmi pare rău, dar oamenii mei şi cu mine ne-am stabilit deja baza de operaţii acolo.

Giordino se strâmbă în direcţia lui Gunn:

— Ţi-am spus să telefonezi din timp pentru rezervare!

— Haideţi, domnilor! îi îndemnă Ortiz vesel. În drum spre cazare, voi juca rolul de ghid turistic prin Pueblo de los Muertos.

— Locuitorii trebuie să fi cumpărat pontul de la elefanţi, comentă Giordino.

— Nu, nu, râse Ortiz, chachapoya nu veneau aici pentru a muri. Aceasta era o incintă funerară sacră, despre care credeau că reprezenta un punct de pornire în călătoria spre viaţa următoare.

— Nimeni nu locuia aici? întrebă Gunn.

— Doar preoţii şi muncitorii care au construit clădirile. Pentru toţi ceilalţi era un loc interzis.

— Cred că aveau de lucru până peste cap, comentă Pitt privind labirintul de cripte care se întindea prin vale şi stupul de morminte din stâncile ce se înălţau aproape vertical.

— Civilizaţia chachapoya era foarte stratificată, totuşi nu avea o elită regală ca incaşii, explică Ortiz. Bătrânii înţelepţi şi căpeteniile militare conduceau aşezările din confederaţie. Ei şi neguţătorii bogaţi îşi puteau îngădui să-şi construiască mausolee lucrate cu migală în care să se odihnească în răstimpul dintre două vieţi. Oamenii săraci erau introduşi în statui funerare din lut ars, de forma trupului.

Gunn se încruntă spre arheolog:

— Morţii erau introduşi în statui?

— Exact – trupul mortului era aşezat în poziţie ghemuit, cu genunchii sub bărbie. După aceea în jurul corpului se puneau beţe, ce formau o structură conică, asemănătoare unei colivii, pe care se lipea lut umed, alcătuind un înveliş exterior. Pasul final consta în modelarea unui cap şi a unei feţe care să semene cu persoana din interior. După ce receptacolul funerar se usca, era pus într-o nişă săpată în prealabil sau într-o adâncitură corespunzătoare din stâncă.

— Antreprenorul local de pompe funebre trebuie să fi fost un individ popular, observă Giordino.

— Până voi studia mai amănunţit necropola, zise Ortiz, aş estima că a fost în permanentă construcţie şi extindere între anii 1200 şi 1500, înainte de a fi abandonată. Probabil că asta s-a întâmplat după cucerirea spaniolă.

— Incaşii şi-au îngropat şi ei morţii aici, după ce i-au supus pe chachapoya? întrebă Gunn.

— Nu într-o măsură foarte mare. Am găsit doar câteva morminte cu design şi arhitectură specifice civilizaţiei incaşe târzii.

Ortiz îi conduse pe o stradă veche, pavată cu pietre tocite de vreme şi intră într-un monument funerar de forma unei sticle, construit din lespezi de piatră şi decorat cu şiruri de motive geometrice rombice îmbinate cu zigzaguri. Constructorii lucraseră cu conştiinciozitate şi detaliile fuseseră realizate cu rafinament şi atenţie, iar arhitectura, în ansamblu, era, într-adevăr, magnifică. Monumentul avea în vârf o cupolă circulară îngustă, înaltă de zece metri. Intrarea era tot de forma unei

sticle, foarte strâmtă, neîngăduind decât unui singur om să se strecoare înăuntru. Treptele se ridicau din stradă spre pragul exterior şi apoi coborau către podeaua dinăuntru. În camera funerară interioară domnea un iz greu, de umezeală şi mucegai, care te izbea realmente. Pitt avea impresia că putea simţi fantoma grandorii şi prezenţa spectrală a celor care îndepliniseră ceremonia finală şi sigilaseră cripta, crezând că o fac pentru eternitate, fără să se gândească vreodată că va deveni un adăpost pentru oameni vii, care aveau să se nască peste numai cinci sute de ani.

Pardoseala de piatră şi nişele pentru morţi fuseseră golite de obiecte funerare şi măturate de praf. La jumătatea înălţimii cornişelor ce se ridicau din pereţii verticali pentru a susţine plafonul, rânjeau feţe stranii, cioplite în piatră şi având dimensiunile unor tăvi. De capetele de şerpi cu ochi largi şi boturi deschise cu colţi, care ieşeau în relief din partea inferioară a pereţilor, fuseseră agăţate hamacuri, iar pe podea fuseseră instalate saltele de paie. Exista chiar şi o oglinjoară, agăţată de un cui bătut în îmbinarea îngustă dintre rândurile de zidărie.

— Apreciez că monumentul acesta a fost construit în jurul anului 1380, spuse arheologul. Un exemplu remarcabil de arhitectură chachapoya. Aveţi tot confortul de acasă, mai puţin o baie, iar la vreo cincizeci de metri spre sud există un izvor montan. Cât despre celelalte necesităţi personale, sunt convins că vă veţi descurca.

— Vă mulţumim, domnule doctor, rosti Gunn. Sunteţi extrem de amabil.

— Vă rog, spuneţi-mi Alberto, replică el, ridicându-şi o sprânceană albă şi stufoasă. Cina este la ora 18, la mine. Îl privi binevoitor pe Giordino: Cred că tu n-o să te rătăceşti prin oraş.

— Da, am mai făcut turul aşezării, încuviinţă italianul.

* * *

După ce făcură o baie înviorătoare în apa ca gheaţa şi-şi spălară transpiraţia de peste zi, se bărbieriră şi se schimbară în haine groase pentru a ţine departe răcoarea nopţii andine, bărbaţii din NUMA porniră prin Cetatea Morţilor spre baza de operaţii a autorităţii culturale peruviene. Ortiz îi primi la intrare şi le prezentă patru din asistenţii săi de la Institutul Naţional de Cultură din Chiclayo; nici unul dintre aceştia nu vorbea engleza.

— Beţi ceva înainte de cină, domnilor? Am gin, votcă, scotch şi *pisco* – un rachiu alb local.

— Aţi venit bine pregătiţi, observă Gunn.

— Fiindcă lucrăm în regiuni greu accesibile, chicoti Ortiz, nu înseamnă că nu ne putem asigura câteva plăceri lumeşti.

— Eu o să-ncerc rachiul local, zise Pitt.

Giordino şi Gunn nu erau la fel de aventuroşi şi preferară scotch cu gheaţă. După ce-i tratã, Ortiz le făcu semn să se aşeze în scaunele de modă veche, din pânză.

— În ce măsură atacul cu rachete a deteriorat artefactele? se interesă Pitt, deschizând conversaţia.

— Puţinele obiecte pe care jefuitorii le-au abandonat erau, practic, distruse de blocurile de zidărie căzute. Mă tem că, din păcate, cele mai multe nu mai pot fi reconstituite.

— Nu s-a găsit nimic care să poată fi salvat?

— Acţiunea hoţilor a fost meticuloasă, clătină Ortiz cu tristeţe din cap. Este incredibil cât de rapid au putut să excaveze ruinele templului, să scoată antichităţile neafectate şi care puteau fi refăcute şi să plece cu vreo patru tone de materiale, înainte de a putea ajunge şi a-i surprinde. Blestemaţii de *huaqueros* au găsit şi au vândut tot ce n-au jefuit din oraşele incaşe pentru a-i trimite spre Sevilla pe vechii vânători de comori spanioli şi pe făţarnicii lor *padres* misionari. Ei fură antichităţile mai iute decât poate defolia o pădure o armată de furnici.

— *Huaqueros?* repetă Gunn.

— Termenul local pentru jefuitorii de morminte, explică Giordino.

Pitt îl privi curios:

— De unde ai învăţat asta?

— Când te-nvârţi printre arheologi, prinzi vrând-nevrând câte o expresie, spuse italianul ridicând din umeri.

— Este greu să dăm vina exclusiv p*e huaqueros,* comentă Ortiz. Ţăranii săraci din regiunile muntoase suferă de pe urma terorismului, inflaţiei şi corupţiei care-i lipsesc de puţinul ce-l pot obţine din munca pământului. Jefuirea siturilor arheologice şi vinderea artefactelor le permit să-şi mai uşureze sărăcia teribilă.

— Atunci tot răul spre bine, observă Gunn.

— Din păcate, nu mai lasă în urmă decât fragmente de oase şi cioburi de vase pe care le pot studia savanţii ca mine. Clădiri întregi – temple şi palate – sunt devastate şi demolate pentru ornamentaţiile arhitecturale, iar statuile sunt vândute cu preţuri scandaloase. Nimic nu este cruţat. Blocurile de piatră din ziduri sunt smulse şi utilizate ca materiale de construcţie ieftine. Mare

parte din frumuseţea arhitecturală a acestor culturi străvechi a fost distrusă şi pierdută pe vecie.

— Înţeleg că-i vorba despre o tradiţie de familie, spuse Pitt.

— Aşa este, căutarea mormintelor subterane se transmite de sute de ani de la o generaţie la alta. Taţi, fraţi, unchi şi veri – toţi lucrează laolaltă. A devenit de-a dreptul un obicei, o datină. Comunităţi întregi se asociază pentru a săpa în căutarea comorilor vechi.

— Iar mormintele sunt ţinta lor principală, presupuse Gunn.

— Acolo sunt ascunse cele mai multe bogăţii. În majoritatea imperiilor antice, tezaurele erau îngropate o dată cu conducătorii lor şi cu bogătaşii. De la oamenii de Neanderthal la egipteni şi apoi la incaşi, toţi credeau într-o existenţă care va continua pe marele şi necunoscutul tărâm de după moarte. Atenţie, nu este vorba despre reîncarnare, ci despre o viaţă similară celei de pe Pământ! De aceea ei credeau că este important să-şi ia în mormânt bunurile cele mai de preţ. Mulţi regi şi împăraţi şi-au luat nu numai comorile, ci şi nevestele favorite, funcţionarii, soldaţii, slujitorii şi animalele dragi. Jefuirea mormintelor este o ocupaţie la fel de veche ca şi prostituţia.

— Păcat că nu le calcă pe urme şi liderii americani, făcu Giordino sardonic. Ia gândiţi-vă – la moartea unui preşedinte, el ar putea fi îngropat cu tot Congresul şi cu jumătate din administraţie.

Pitt izbucni în râs:

— Un ritual pe care l-ar aplauda majoritatea americanilor.

— Mulţi dintre conaţionalii mei au aceeaşi părere în privinţa guvernului nostru, încuviinţă Ortiz.

— Dar cum localizează mormintele? se interesă Gunn.

— Cei mai săraci *huaqueros* le caută cu sape, târnăcoape şi bare lungi de fier, dar bandele care beneficiază de finanţare folosesc detectoare de metal moderne şi scumpe şi radare cu rază mică de penetrare.

— Ai mai avut de-a face până acum cu *Solpemachaco?* întrebă Pitt.

— În alte patru situri istorice, scuipă Ortiz, dispreţuitor. De fiecare dată am ajuns prea târziu. Sunt ca o miasmă căreia nu-i cunoşti sursa. Organizaţia există, asta-i absolut sigur – am văzut rezultatele tragice ale jafurilor ei. N-am descoperit însă dovezi clare care să ducă la nenorociţii care-i plătesc pe *huaqueros* şi apoi ne vând moştenirea culturală pe piaţa neagră

internaţională.

— Poliţia şi forţele de securitate peruviene nu pot stopa fluxul de comori furate? se încruntă Gunn.

— A încerca să-i opreşti pe *huaqueros* este ca şi cum ai încerca să prinzi argintul viu cu mâna, răspunse arheologul. Profiturile sunt prea mari şi *huaqueros* sunt prea numeroşi. Şi, după cum aţi constat pe propria piele, mulţi dintre oficialii noştri militari şi guvernamentali pot fi cumpăraţi.

— Ai o meserie grea, Alberto, îl căină Pitt. Nu te invidiez.

— În plus, este o meserie în care nu-ţi mulţumeşte nimeni, declară Ortiz solemn. Mă duşmănesc atât ţăranii săraci cât şi familiile bogate, care mă evită ca pe un ciumat, fiindcă ele însele colecţionează mii de artefacte preţioase.

— Pare o situaţie din care nu poţi să ieşi câştigător.

— Să ştii că-i adevărat! Colegii mei din alte instituţii de cultură şi muzee din toată ţara se găsesc într-o cursă permanentă pentru a descoperi siturile marilor comori, dar întotdeauna *huaqueros* ne-o iau înainte.

— Nu primiţi ajutor din partea guvernului? se miră Giordino.

— A căuta să obţii finanţare pentru proiecte arheologice din partea guvernului sau a unor surse private aduce cu munca lui Sisif. Din păcate, se pare că nimeni nu doreşte să investească în istorie.

Conversaţia se îndreptă în alte direcţii, după ce unul dintre asistenţii lui Ortiz anunţă că cina era gata. Se servi tocană din carne de vacă, foarte condimentată, cu două tipuri de garnituri: porumb copt şi fasole, ambele cultivate local. Singurele rafinamente ale cinei erau excelentul vin roşu peruvian şi salata de fructe. La desert, au avut mango cu sirop.

După ce se instalară în jurul unui foc de tabără care radia căldură, Pitt îl întrebă pe Ortiz:

— Crezi că Tupac Amaru şi oamenii lui au golit complet Cetatea Morţilor sau mai există morminte şi clădiri încă nedescoperite?

Arheologul se lumină subit la chip:

— *Huaqueros* şi şefii lor din *Solpemachaco* au stat aici doar cât să fure obiectele care săreau în ochi, artefactele ce puteau fi găsite uşor la suprafaţă. Va dura câţiva ani o excavare arheologică detaliată în Pueblo de los Muertos. Eu sunt pe deplin convins că majoritatea comorilor va fi găsită de abia de-acum încolo.

Cum Ortiz părea vesel, încălzit de numeroasele păhărele de rachiu, Pitt abordă pe departe subiectul care-l interesa:

— Spune-mi, Alberto, cunoşti legendele referitoare la comorile incaşe dispărute după venirea spaniolilor?

Bătrânul îşi aprinse un trabuc lung şi subţire şi pufăi până ce vârful acestuia deveni roşu-incandescent, iar fumul şerpui în văzduhul umed şi tot mai rece al nopţii:

— Cunosc doar câteva legende. Poate că poveştile despre comori incaşe dispărute ar fi fost mai multe în cazul în care culturile strămoşilor mei ar fi consemnat detalii ale vieţii de zi cu zi. Spre deosebire însă de mayaşii şi aztecii din Mexic, civilizaţiile peruviene n-au lăsat în urmă simboluri hieroglifice. Ele n-au inventat niciodată un alfabet sau un sistem ideografic de comunicare şi de aceea, cu excepţia unor desene răzleţe pe clădiri, vase ceramice şi ţesături, dovezile despre viaţa şi legendele lor sunt puţine.

— Eu mă gândeam la comoara dispărută a lui Huascar… zise Pitt.

— Ai auzit despre ea?

— Ne-a povestit ceva doamna doctor Kelsey. Ne-a descris un lanţ de aur imens, care suna parcă ireal.

Ortiz aprobă din cap:

— Întâmplător, partea aceea a legendei este adevărată. În cinstea naşterii fiului său, Huascar, marele rege incaş Huayna Capac a poruncit făurirea unui lanţ uriaş de aur. Mulţi ani mai târziu, după ce Huascar i-a urmat tatălui la tron, el a poruncit ca tezaurul regal să fie dus în capitala incaşă Cuzco şi ascuns, pentru a nu cădea în mâinile fratelui său, Atahualpa, care ulterior a uzurpat tronul după un îndelungat război civil. Tezaurul vast cuprindea, pe lângă lanţul de aur, statui în mărime naturală, tronuri, discuri solare şi figurine reprezentând insectele şi animalele cunoscute de incaşi, toate făurite din aur şi argint şi incrustate cu pietre preţioase.

— N-am auzit niciodată de o comoară aşa mare, zise Gunn.

— Incaşii aveau atât de mult aur, încât nu puteau înţelege de ce spaniolii erau înnebuniţi după acest metal. Patima respectivă a dus la mitul lui El Dorado. Mii de spanioli au murit, încercând să găsească oraşul acela legendar. Germanii şi englezii, printre care s-a numărat şi sir Walter Raleigh, au scotocit munţii şi junglele, dar nimeni nu l-a putut găsi.

— Din câte înţeleg, spuse Pitt, lanţul şi celelalte comori au

fost, în cele din urmă, duse şi îngropate în afara imperiului aztecilor.

— Aşa afirmă legenda, încuviinţă Ortiz, deşi nu s-a dovedit niciodată că ar fi fost realmente transportate cu ambarcaţiile spre nord. Se ştie totuşi aproape indiscutabil că tezaurul a fost protejat de războinicii chachapoya, care alcătuiseră garda regală a regilor incaşi după cucerirea confederaţiei lor de către Huayna Capac în 1480.

— Care-i povestea acestor chachapoya? întrebă Gunn.

— Numele lor înseamnă „Oamenii Norilor”, începu Ortiz, dar istoria nu le-a fost deocamdată scrisă. Aşa cum ştiţi prea bine din recentele voastre experienţe, aşezările le sunt îngropate în una dintre cele mai greu accesibile jungle din lume. În prezent, arheologii nu dispun nici de fondurile, nici de mijloacele necesare pentru a efectua cercetări şi excavări extinse ale ruinelor chachapoya.

— Prin urmare, rămân o enigmă, concluzionă Pitt.

— Da şi încă din mai multe puncte de vedere. Potrivit relatărilor incaşilor, chachapoya aveau pielea albă şi ochii verzi sau albaştri. Se spune că femeile lor erau foarte frumoase şi au devenit apreciate de incaşi, dar şi de spanioli. De asemenea, erau destul de înalţi. Un explorator italian a găsit într-un mormânt chachapoya un schelet de peste doi metri înălţime.

— Aşa de înalt? se miră Pitt.

— Exact.

— Nu există oare posibilitatea ca ei să fi fost urmaşii primilor exploratori din Lumea Veche… poate chiar a vikingilor, care s-ar putea să fi traversat Atlanticul, să fi urcat pe Amazon şi să se fi stabilit în Anzi?

— Teoriile despre migraţiile transoceanice înspre America de Sud, atât peste Atlantic cât şi peste Pacific, au abundat dintotdeauna, răspunse Ortiz. Termenul la modă pentru voiajurile precolumbiene spre şi dinspre alte continente este *difuzionism.* Conceptul este interesant… Nu e acceptat de toţi, dar nici complet ignorat.

— Există dovezi în privinţa asta? întrebă curios Giordino.

— Cele mai multe dovezi sunt circumstanţiale. Ca şi Columb, navigatorii spanioli menţionaseră că zăriseră albi ce navigau cu ambarcaţii mari în largul coastelor Venezuelei… Portughezii descoperiseră în Bolivia un trib ai cărui bărbaţi aveau bărbi mai spectaculoase decât europenii, deşi cei mai mulţi indieni erau

spâni… Ceramica antică descoperită în Ecuador prezintă aceleaşi desene ca şi cultura ainu din nordul Japoniei… Iar ştirile despre scufundători şi pescari care găsesc amfore romane sau greceşti în apele Braziliei sunt aproape curente.

— Capetele uriaşe de piatră ce aparţin culturii olmece din Mexic prezintă trăsături specifice negrilor din Africa, zise Pitt, iar multe chipuri cioplite în piatră din toate culturile Americii Centrale au trăsături orientale.

Ortiz încuviinţă din cap:

— De asemenea, capetele de şerpi care decorează numeroase piramide şi temple maya sunt aproape la fel cu capetele de dragoni sculptate în Japonia şi China.

— Există totuşi dovezi directe? insistă Gunn.

— Până acum nu au fost găsite obiecte despre care să se poată dovedi clar că au fost făurite în Europa.

— Inexistenţa roţii de olărit sau a vehiculelor cu roţi este un argument solid al scepticilor, adăugă Gunn.

— Adevărat, aprobă Ortiz. Mayaşii foloseau roţile pentru jucăriile copiilor, dar nu şi în scopuri practice. Nu-i de mirare, dacă ne gândim că n-au avut animale de povară, până ce spaniolii n-au adus caii şi boii.

— Aş fi crezut că ar fi putut găsit o utilitate roţii, de exemplu ca scripete pentru ridicarea materialelor de construcţii, reflectă Gunn.

— Istoria ne spune că, de fapt, chinezii au inventat roaba cu şase sute de ani înainte să apară în Europa, contracara Ortiz.

Pitt îşi termină paharul de rachiu:

— Nu pare posibil ca o civilizaţie avansată să fi existat într-o regiune atât de îndepărtată, fără să fi cunoscut o influenţă din exterior.

— Muntenii actuali, descendenţii poporului Chachapoya, dintre care mulţi au piele albă şi ochi verzi sau albaştri, vorbesc despre un bărbat ca un zeu care a sosit printre ei cu multe secole în urmă, dinspre oceanul de la răsărit. El i-a învăţat principiile construirii, ştiinţa stelelor şi căile religiei.

— Probabil că a uitat să-i înveţe să scrie, nu se putu abţine Giordino să nu glumească.

— Încă un cui în coşciugul contactelor precolumbiene, comentă Gunn.

— Bărbatul acela era considerat sfânt, continuă Ortiz, avea părul şi barba albe şi bogate, fluturând în vânt. Era foarte înalt,

purta o robă lungă şi albă şi predica bunătatea şi milostenia faţă de toţi oamenii. Restul legendei este prea apropiat de ceea ce ştim despre Iisus pentru a fi crezută literal – este posibil ca băştinaşii să fi introdus episoade din viaţa lui Hristos după ce au fost convertiţi la creştinism. Bărbatul călătorea prin ţară, îi vindeca pe bolnavi, le reda orbilor vederea şi făcea tot felul de miracole. A umblat chiar şi pe apă. Oamenii i-au ridicat temple şi i-au cioplit chipul în lemn şi în piatră, dar nici una dintre reprezentările acelea n-a fost găsită vreodată. De-a lungul epocilor, aceeaşi legendă a fost transmisă aproape cuvânt cu cuvânt, de la primele culturi mexicane, sub forma lui Quetzalcoatl, vechiul zeu al Mexicului antic.

— Tu crezi în vreo parte a legendei? întrebă Pitt.

— Nu, clătină Ortiz din cap, în nici un caz până nu voi descoperi ceva substanţial, care să poată fi autentificat fără dubii. Este totuşi posibil să căpătăm destul de repede unele răspunsuri. O universitate americană efectuează în prezent analiza ADN a rămăşiţelor de chachapoya găsite în morminte. În cazul în care va avea succes, va putea confirma dacă chachapoya au sosit din Europa sau dacă au evoluat independent.

— Totuşi, ce-i cu comoara lui Huascar? reveni Pitt la întrebarea iniţială.

— Găsirea ei ar şoca întreaga lume şi mi-ar plăcea să cred că există cu adevărat într-o grotă mexicană uitată de timp.

Ortiz suflă un norişor de fum şi privi stelele nopţii:

— Lanţul ar fi o descoperire fabuloasă, continuă el, totuşi pentru un arheolog adevăratele minunăţii ar fi uriaşul disc solar din aur masiv şi mumiile regale de aur ce au dispărut o dată cu el.

— „Mumiile de aur”… repetă Gunn. Incaşii îşi conservau morţii la fel ca egiptenii?

— Procesul de conservare nu atingea nici pe departe complexitatea celui practicat de egipteni, explică Ortiz, însă trupurile conducătorilor supremi, *Sapa* cum erau numiţi, erau acoperite cu învelişuri de aur şi deveneau obiecte de cult în practicile religioase. Mumiile regilor locuiau în propriile palate, veşmintele le erau schimbate în mod regulat cu altele noi, li se serveau ospeţe fastuoase şi aveau haremuri formate din cele mai frumoase femei. Precizez că acestea aveau rolul unor îngrijitoare – nu era vorba despre necrofilie.

Giordino se uită spre cetatea cufundată în umbre şi observă:

— Mi se pare o risipă a banilor contribuabililor.

— Un corp numeros de preoţi supraveghea întreţinerea, continuă arheologul şi menţinerea în stare cât mai bună a regilor morţi era rentabilă. Adesea mumiile erau purtate prin ţară în toată splendoarea lor, ca şi cum ar fi fost în continuare căpetenii de stat. Nu mai trebuie să spun că această iubire absurdă faţă de morţi a determinat un efort financiar considerabil din partea incaşilor, contribuind din plin la prăbuşirea imperiului în timpul invaziei spaniolilor.

Pitt îşi trase fermoarul jachetei de piele, ca să se apere de frig şi rosti nepăsător:

— Pe când ne aflam la bordul navei noastre, doamna doctor Kelsey a primit un mesaj despre un costum de aur furat căruia i s-a dat de urmă într-o colecţie privată din Chicago.

Ortiz îl privi gânditor, apoi încuviinţă din cap:

— Da, costumul de aur de la Tiapollo. Acoperea mumia unui general faimos, Naymlap, care a fost mâna dreaptă a unuia dintre primii regi incaşi. Înainte de a pleca din Lima, am auzit că agenţii Serviciului Vamal American dăduseră de urma lui, dar apoi îl pierduseră din nou.

— L-au pierdut?

Dintr-un motiv greu de precizat, Pitt nu se simţea teribil de surprins:

— Directorul Institutului Naţional de Cultură din Peru se pregătea să ia avionul spre Statele Unite, pentru a revendica mumia şi costumul, când a fost informat că agenţii voştri ajunseseră prea târziu. Costumul a fost furat în timp ce ei îl puseseră sub urmărire pe colecţionarul care-l deţinea.

— Doamna doctor Kelsey mai spunea că imaginile gravate pe costum descriau voiajul flotei care a dus tezaurul în Mexic.

— Doar câteva imagini au fost descifrate. Savanţii moderni n-au beneficiat de posibilitatea de a studia în detaliu costumul, înainte să fi fost furat din vitrina aflată în muzeul din Sevilla.

— Se poate presupune, sugeră Pitt, că, de data aceasta, hoţii costumului se află pe urma lanţului de aur.

— Tot ce e posibil, fu de acord bătrânul arheolog.

— Atunci ei au deja o pistă, zise Giordino.

— Doar dacă, rosti Pitt încetişor, cineva nu descoperă *quipu*-ul lui Drake şi ajunge primul la ascunzătoare.

— Ah, da, celebra casetă din jad! suspină Ortiz, sceptic. Un mit

ispititor, care a refuzat să dispară. Cunoaşteţi, prin urmare şi legenda şnururilor ce indică drumul spre lanţul de aur.

— Nu pari convins, observă Pitt.

— Nu există dovezi concrete. Toate informaţiile sunt prea nefondate pentru a fi luate în serios.

— Ai putea compila o carte al naibii de groasă despre superstiţii şi legende care s-au dovedit adevărate.

— Sunt om de ştiinţă şi sunt pragmatic, afirmă Ortiz. Dacă un asemenea *quipu* există, ar trebui să-l pipăi cu propriile mâini şi nici chiar atunci n-aş fi complet convins de autenticitatea lui.

— M-ai considera nebun, dacă ţi-aş mărturisi că intenţionez să-l caut? întrebă Pitt.

— Nu ai fi mai nebun decât alte mii de indivizi care, de-a lungul istoriei, au urmărit un vis nebulos până dincolo de marginea lumii. Arheologul tăcu, scutură scrumul din vârful trabucului, apoi îl privi sfredelitor pe Pitt cu ochii lui melancolici: Ai grijă! Dacă *quipu*-ul există într-adevăr, găsitorul va fi răsplătit cu succes, dar apoi sortit eşecului.

— De ce „sortit eşecului”? se încruntă Pitt.

— Pentru că nu poate fi ajutat de un *amauta,* incaşul educat care putea înţelege codificarea şi nici de un *quipu-mayoc,* funcţionarul care folosea instrumentul pentru consemnarea datelor.

— Ce vrei să spui?

— Simplu, domnule Dirk! Ultimele persoane care ar fi putut citi şi traduce *quipu*-ul Drake au murit cu mai bine de patru sute de ani în urmă.

17

Într-o zonă izolată şi aridă a deşertului din sud-vestul Statelor Unite, la câţiva kilometri est de aşezarea Douglas din statul Arizona şi la numai şaptezeci şi cinci de metri de graniţa dintre Mexic şi SUA, *hacienda* „La princesa” se ridică precum un castel arab într-o oază. Fusese botezată aşa de către primul ei proprietar, *don* Antonio Diaz, în cinstea soţiei sale, Sophia Magdalena, care murise în timpul naşterii şi fusese înmormântată într-o criptă barocă, minunat împodobită, înconjurată la rândul ei de un zid înalt. Diaz, un peon care devenise miner, se îmbogăţise din extragerea unor cantităţi uriaşe de argint din apropiaţii Munţi Huachuca.

Proprietatea imensă se întindea pe terenuri care, iniţial, îi fuseseră acordate lui Diaz de către generalul Antonio Lopez de Santa Ana, ajuns ulterior preşedinte al Mexicului, deoarece Diaz ajutase la finanţarea campaniilor de cucerire a Texasului şi, după aceea, la declanşarea războiului împotriva Statelor Unite. Războiul fusese un dezastru căruia Santa Ana îi pusese capăt vânzând Statelor Unite valea Mesilla din sudul Arizonei, o tranzacţie cunoscută ca „Acordul Gadsden”. Mutarea graniţei adusese *hacienda* lui Diaz în altă ţară, la o aruncătură de băţ de cea dinainte.

Hacienda rămăsese a familiei Diaz până în 1978, când Maria Estala, ultimul membru supravieţuitor al clanului, o vânduse unui magnat cu puţin timp înainte de a muri la vârsta de nouăzeci şi patru de ani. Noul proprietar, Joseph Zolar, nu ascunsese faptul că achiziţionase *hacienda* pentru a primi, într-un lux extravagant, celebrităţi, înalte oficialităţi guvernamentale şi oameni de afaceri bogaţi. *Hacienda* lui Zolar devenise repede cunoscută ca San Simeon[9] de Arizona. Oaspeţii iluştri erau aduşi cu avioane sau limuzine, iar fotografiile făcute cu ocaziile petrecerilor apăreau în reviste mondene din toată ţara.

Anticar şi colecţionar fanatic de artă, Zolar acumulase un număr impresionant de obiecte de artă şi antichităţi, atât cu acte în regulă cât şi pe căi dubioase. Dar toate obiectele erau autentificate de experţi şi de agenţii guvernamentale, ca fiind

---

9 Celebru castel al miliardarului W.R. Hearst din California (n. tr.).

vândute în mod legal din ţara de origine şi importate cu toate actele necesare. Zolar îşi plătea taxele, avea afaceri cinstite şi nu le îngăduia niciodată musafirilor să introducă droguri pe proprietatea sa. Nici un fel de scandal nu-i pătase vreodată reputaţia.

De pe terasa aflată pe acoperiş în mijlocul unei jungle de plante sădite în ghivece, Joseph Zolar privea avionul particular care ateriza pe pista *haciendei.* Avionul era galben-arămiu, iar pe dunga de culoare purpuriu-deschisă din lungul fuzelajului scria cu litere galbene *Zolar International.* Magnatul se uită la bărbatul îmbrăcat în cămaşă sport înflorată şi şort kaki care coborî din aparatul de zbor şi se sui în maşinuţa de golf deschisă ce-l aştepta.

Sub pleoapele supuse operaţiilor estetice, ochii lui Zolar licăriră ca nişte cristale cenuşii. Avea faţa ascuţită, permanent îmbujorată şi-şi pieptăna peste cap părul rar, care se împuţina pe zi ce trecea, de culoarea roşie a ţiglei *saltillo* mexicane. Zolar se apropia de şaizeci de ani şi părăsea rareori birourile directoriale sau sălile consiliilor de administraţie; avea un chip impenetrabil, înăsprit de deciziile dure şi de condamnările la moarte pe care le ordonase atunci când le simţise necesare. Corpul său era micuţ şi uşor cocârjat, aidoma unui vultur gata să-şi ia zborul. Îmbrăcat într-o salopetă din mătase neagră, el afişa expresia indiferentă a unui şef nazist de lagăr de concentrare pentru care moartea era la fel de banală ca o aversă de vară.

Zolar îşi aşteptă în capul scării musafirul care urca treptele spre terasă. Cei doi se salutară cu căldură şi se îmbrăţişară:

— Mă bucur să te văd întreg, Cyrus!

— Habar n-ai cât de aproape ai fost să-ţi pierzi un frate, rânji Sarason.

— Haide, te-am aşteptat cu prânzul!

Zolar îl conduse pe Sarason prin labirintul de ghivece cu plante înalte, până la o masă opulentă, instalată sub o tendă din frunze de palmier.

— Am ales un chardonnay excelent, iar bucătarul a preparat un file de porc la tavă delicios.

— Într-o bună zi o să-ţi răpesc bucătarul ăsta.

— N-ai nici o şansă, chicoti Zolar. L-am răsfăţat. Se bucură de prea multe avantaje ca să abandoneze nava.

— Îţi invidiez stilul de trai.

— Iar eu îl invidiez pe al tău. Nu ţi-ai pierdut nici o clipă spiritul

aventurii. Scapi mereu din ghearele morţii şi ale poliţiei, într-un deşert sau o junglă, când ai putea dirija afacerile dintr-un birou de corporaţie luxos, trimiţându-i pe alţii să se murdărească pe mâini.

— N-am avut niciodată în sânge programul de lucru de opt ore, replică Sarason, iar murdăritul mâinilor în afaceri dubioase mi se pare o provocare incitantă. Ar trebui să mi te alături uneori.

— Nu, mulţumesc! Prefer confortul civilizaţiei.

Sarason observă o măsuţă pe care se aflau patru obiecte similare unor crengi uscate de copaci, fiecare lung de aproape un metru. Nedumerit, se apropie şi le studie mai atent. Erau rădăcini de plopi decolorate de soare, care crescuseră în mod natural sub forma unor siluete umane groteşti, cu trunchi, braţe, picioare şi capete rotunjite.

Feţele fuseseră cioplite primitiv, apoi pictate ca să capete trăsături de copii.

— O achiziţie nouă? întrebă el.

— Idoli foarte rari de ceremonii religioase, aparţinând unui trib indian obscur, răspunse Zolar.

— Cum ai dat peste ei?

— Doi vânători de artefacte le-au descoperit într-un adăpost străvechi de piatră, sub o stâncă.

— Sunt autentici?

— Absolut. Zolar luă un idol şi-l ridică în picioare: Pentru indienii Montolo care trăiesc în Deşertul Sonoran, în apropierea fluviului Colorado, ei reprezintă zeii Soarelui, Lunii, Pământului şi Apei dătătoare de viaţă. Au fost cioplIţi cu veacuri în urmă şi sunt folosiţi în ceremonii speciale care marchează ajungerea la maturitate a băieţilor şi fetelor. Ceremoniile sunt pline de misticism şi se organizează la fiecare doi ani. Idolii aceştia reprezintă însăşi esenţa religiei Montolo.

— Cât apreciezi că valorează?

— Pentru anumiţi colecţionari preţul poate ajunge chiar la două sute de mii de dolari.

— Aşa de mult?

Zolar încuviinţă din cap:

— Cu condiţia ca muşteriul să nu ştie despre blestemul care se abate asupra deţinătorilor lor.

— Întotdeauna există un blestem, chicoti Sarason.

— Cine poate şti? ridică din umeri celălalt. Din surse autorizate

ştiu că cei doi hoţi au avut ghinion. Unul a murit într-un accident de maşină, iar celălalt a contractat o boală incurabilă.

— Şi tu crezi aiurelile astea?

— Eu cred doar în cele mai frumoase lucruri pe care le oferă viaţa, spuse Zolar şi-şi apucă fratele de braţ. Haide! Ne aşteaptă prânzul.

Ciocniră paharele umplute cu vin şi Zolar înclină din cap spre Sarason:

— Povesteşte-mi acum despre Peru.

Pe Sarason îl amuzase dintotdeauna faptul că tatăl lor insistase ca fiii şi fiicele sale să adopte şi să-şi legalizeze nume diferite. Fiind cel mai mare, doar Zolar purta numele familiei. Vastul imperiu comercial internaţional pe care bătrânul Zolar îl crease înainte de moarte era împărţit în mod egal între cei şapte fraţi – cinci băieţi şi două fete. Fiecare devenise director executiv al unei galerii de obiecte de artă şi antichităţi, al unei case de licitaţii sau al unei firme de import-export. Operaţiunile aparent separate ale familiei formau, în realitate, o singură entitate, un conglomerat deţinut în comun şi numit în secret *Solpemachaco.* Necunoscut şi neînregistrat de agenţiile financiare guvernamentale internaţionale şi nici de burse, îl avea ca director general pe Joseph Zolar, în calitate de cap al familiei.

— După gafele comise de ignoranţii noştri, pare un miracol c-am reuşit să salvez majoritatea artefactelor şi să le scot din ţară. Ca să nu mai amintesc de intervenţia oficialităţilor americane…

— Serviciul Vamal al Statelor Unite sau Departamentul Antidrog?

— Nici unul din ele, ci doi ingineri de la NUMA care au apărut din senin, când Juan Chaco a transmis apelul de ajutor, după ce Kelsey şi fotograful rămăseseră blocaţi în puţul sacrificial.

— În ce fel au cauzat probleme?

Sarason îi spuse întreaga poveste, de la uciderea adevăratului Doc Miller de către Amaru, până la evadarea lui Pitt şi a tovarăşilor săi din valea Viracocha şi până la moartea lui Juan Chaco. Încheie cu estimarea valorii artefactelor pe care le luase din vale şi cu felul în care aranjase să fie transportate în Callao şi apoi să părăsească Peru în compartimentul secret din interiorul unui petrolier deţinut de o filială a Companiei Zolar International. Era una din cele două nave identice, utilizate în scopul precis al contrabandei cu opere de artă furate, simultan cu transportul unor cantităţi mici de ţiţei.

Zolar rămase privind în gol spre deşert:

— *Steaua aztecă... Tre*buie să ajungă la San Francisco peste patru zile.

— În cazul ăsta intră în sfera de activitate a fratelui Charles.

— Da, Charles a aranjat ca marfa ta să fie transportată la centrul nostru de distribuţie din Galveston, unde se va ocupa de restaurarea artefactelor. Zolar ridică paharul pentru a-i fi reumplut: Cum ţi se pare vinul?

— Excelent, dar niţel cam sec pentru gustul meu.

— Poate că ţi-ar plăcea un sauvignon alb de Touraine. Are un buchet plăcut care păstrează aroma strugurilor de provenienţă.

— N-am dobândit niciodată gustul tău pentru vinuri fine, frate! Mă voi mulţumi cu o bere.

Zolar nu trebui să-i comande servitoarei. Aceasta se îndepărtă silenţios şi reveni după câteva minute cu un pahar răcit şi cu o sticlă de bere Coors.

— Îmi pare rău de Chaco, rosti Zolar. A fost un asociat loial.

— N-am avut de ales. Se speriase după fiasco-ul din valea Viracocha şi arunca ameninţări voalate de demascare a organizaţiei *Solpemachaco.* N-ar fi fost înţelept să-i îngăduim să cadă în mâinile anchetatorilor poliţiei peruviene.

— Ca întotdeauna, am încredere în deciziile tale. A mai rămas Tupac Amaru… Care-i situaţia lui?

— Ar fi trebuit să fi murit, răspunse Sarason, dar, când am revenit la templu după atacul mercenarilor noştri, l-am găsit sub un maldăr de dărâmături, respirând încă. Imediat ce artefactele au fost scoase şi încărcate în trei elicoptere militare ale căror echipaje de zbor a trebuit să le cumpăr regeşte, i-am plătit pe *huaqueros* locali să-l transporte pe Amaru în satul lor, unde să-l îngrijească. În câteva zile cred că o să fie pe picioare.

— Ar fi fost înţelept dacă l-ai fi îndepărtat şi pe el.

— M-am gândit la asta, însă Amaru nu ştie nimic ce ne-ar putea aduce Interpolul la uşă.

— Mai vrei friptură?

— Da, mulţumesc.

— Nu-mi place totuşi ca un câine turbat să umble liber prin casa mea.

— Nu-ţi face griji! Ca o ironie a sorţii, tocmai Chaco mi-a oferit ideea să-l păstrez pe Amaru în slujba noastră.

— De ce – ca să poată ucide babe nevinovate, atunci când îl apucă amocul?

— Nici vorbă despre ceva atât de vulgar, zâmbi Sarason, dar, cu toate acestea, este posibil ca individul să se dovedească util.

— Ca asasin plătit?

— Prefer să mă gândesc la el ca la o persoană care înlătură obstacole. Să fim sinceri, frate! Eu nu pot continua să-i elimin personal pe duşmanii noştri, fără riscul de a fi, în cele din urmă, descoperit şi prins. Familia ar trebui să se considere norocoasă pentru că sunt singurul care ucide, dacă este necesar. Amaru este un călău ideal. Lui îi face plăcere să omoare.

— Asigură-te doar că-l ţii zdravăn în lesă, atunci când îl scoţi din cuşcă.

— Nu-ţi face griji, îl linişti Sarason, apoi schimbă subiectul discuţiei. Ai în vedere ceva clienţi pentru marfa chachapoya?

— Pedro Vincente, un contrabandist de droguri, răspunse Zolar. Salivează după orice obiect precolumbian şi, în plus, prezintă avantajul că plăteşte cu bani gheaţă, fiindcă aşa îşi spală banii proveniţi din droguri.

— Iar tu foloseşti banii respectivi pentru a finanţa operaţiunile noastre clandestine cu obiecte de artă şi artefacte.

— Mi se pare un aranjament echitabil pentru toţi cei implicaţi.

— Cât de repede le vinzi?

— Voi aranja o întâlnire cu Vincente imediat după ce Martha recondiţionează şi pregăteşte obiectele. În zece zile, ar trebui să-ţi primeşti partea de profit.

Sarason încuviinţă din cap şi privi bulele ce se ridicau din berea din pahar:

— Joseph, cred că-mi citeşti gândurile. Mă gândesc în mod serios să mă retrag din afacerile familiei, cât timp mai sunt sănătos.

Zolar îl examină cu un surâs viclean:

— Fă-o şi vei da cu piciorul la două sute de milioane de dolari.

— Ce vrei să spui?

— Partea ta din comoară.

Sarason se opri cu furculiţa în dreptul gurii:

— Ce comoară?

— Eşti ultimul din familie care află despre trofeul incredibil pe care suntem aproape gata să punem mâna.

— Nu te-nţeleg…

— Obiectul care ne va duce la comoara lui Huascar. Zolar îl privi şiret o clipă, apoi zâmbi: Avem costumul de aur de la Tiapollo.

Furculiţa căzu zăngănind în farfurie şi Sarason rămase holbându-se neîncrezător:

— Ai găsit veşmântul de aur al mumiei lui Naymlap? Este cu adevărat în mâinile tale?

— În mâinile *noastre,* frăţioare. Într-o seară, pe când căutam prin vechile documente de afaceri ale tatei, am dat peste un registru care enumera tranzacţiile lui ilegale. El a pus la cale furtul mumiei din muzeul spaniol.

— Vulpea bătrână n-a suflat niciodată vreun cuvânt!

— L-a considerat momentul de vârf al carierei lui de spărgător, totuşi subiectul era prea fierbinte ca să-l dezvăluie chiar şi propriei familii.

— Cum i-ai dat de urmă?

— Tata consemnase că-l vânduse unui mafiot sicilian bogat. L-am trimis pe fratele Charles să investigheze, fără să mă aştept că va descoperi mare lucru pe o pistă veche de peste şaptezeci de ani. Charles a găsit vila mafiotului, care decedase între timp şi s-a întâlnit cu fiul său. Acesta i-a spus că tatăl lui ţinuse ascunse mumia şi costumul până în 1984, când murise la frumoasa vârstă de nouăzeci şi şapte de ani. După aceea fiul vânduse mumia pe piaţa neagră prin intermediul rudelor sale din New York. Cumpărătorul se numea Rummel şi era un bogătaş din Chicago care se ocupa de afaceri cu fier vechi.

— Mă surprinde că fiul a stat de vorbă cu Charles. Familiile mafiote nu sunt renumite pentru dezvăluirea afacerilor cu obiecte furate.

— Nu numai că a stat de vorbă, continuă Zolar, ci l-a primit pe fratele nostru ca pe o rudă regăsită după mult timp şi a cooperat din toată inima, oferindu-i numele cumpărătorului din Chicago.

— L-am subestimat pe Charles, zise Sarason terminând ultima îmbucătură din friptura la tavă. Nu-i cunoşteam talentul în obţinerea de informaţii.

— Trei milioane de dolari bani gheaţă au jucat un rol important.

— Nu suntem niţel cam generoşi? se încruntă Sarason. Costumul nu poate valora nici jumătate din suma asta pentru un colecţionar cu buzunare largi, care trebuie să-l ţină ascuns.

— Nici vorbă, investiţia este minoră dacă imaginile gravate pe costum ne vor duce la lanţul de aur al lui Huascar.

— Un „trofeu incredibil”! repetă Sarason cuvintele fratelui său. Ca valoare, nu poate fi comparat cu nici o comoară din istoria

lumii.

— Vrei desert? întrebă Zolar. O felie de tort de ciocolată cu caise?

— O felie foarte subţire şi o cafea tare, răspunse Sarason. Cât a costat cumpărarea costumului de la bogătaşul din Chicago?

Zolar făcu un gest din cap şi servitoarea se conformă tot în tăcere:

— Nici un cent. L-am furat. Printr-un noroc, fratele Samuel din New York îi vânduse lui Rummel cea mai mare parte a colecţiei sale de antichităţi precolumbiene ilegale şi cunoştea locaţia galeriei secrete în care se afla costumul. El şi Charles au acţionat împreună pentru a pune la cale spargerea.

— Tot nu-mi vine să cred că-i în mâinile noastre.

— Charles şi Sam au avut, de altfel, un noroc deosebit. Au şterpelit costumul din apartamentul lui Rummel cu puţin înainte ca agenţii Serviciului Vamal să percheziţioneze locul.

— Crezi că au fost informaţi?

— În nici un caz de la unul de-ai noştri. Fraţii noştri au scăpat perfect curaţi.

— Unde au dus costumul?

Zolar surâse, dar ochii îi rămaseră inexpresivi:

— Nicăieri. L-au lăsat în clădire. Au închiriat un apartament cu şase etaje mai jos de Rummel şi l-au ascuns acolo până-l vom putea duce fără griji la Galveston, pentru a fi examinat. Atât Rummel cât şi agenţii cred că a părăsit deja clădirea într-un camion pentru mutat mobile.

— O idee elegantă. Dar ce se va-ntâmpla în continuare? Imaginile gravate pe învelişul de aur trebuie descifrate şi nu va fi deloc uşor.

— Am angajat cei mai buni specialişti în arta incaşă pentru a interpreta şi descifra glifele. O echipă formată din doi soţi. El este antropolog şi ea, arheolog şi analist expert în decodificări cu ajutorul calculatorului.

— Ar fi trebuit să ştiu că te gândeşti la toate, aprobă Sarason, amestecând în ceaşca de cafea. Trebuie totuşi să sperăm că versiunea traducerii lor este corectă, altfel vom irosi o mulţime de timp şi bani, bântuind Mexicul în căutare de fantome.

— Avem timpul de partea noastră, îl asigură Zolar, încrezător. În afară de noi, cine ar putea avea vreun indiciu despre locul unde a fost îngropată comoara?

18

După o expediţie lipsită de succes în arhivele Bibliotecii Congresului, unde sperase să găsească dovezi care să-l apropie de soarta finală a lui *Concepcion,* Julien Perlmutter rămase în vasta sală de lectură. Închise o copie a jurnalului de bord al lui Francis Drake în care acesta îşi descrisese călătoria în jurul lumii şi pe care îl prezentase reginei Elisabeta. Jurnalul, despre care se credea că fusese pierdut cu secole în urmă, fusese recent descoperit în subsolurile prăfuite ale arhivelor regale britanice.

Lăsându-şi trupul mătăhălos pe spate în scaun, Perlmutter suspină. Jurnalul adăuga prea puţine la ceea ce ştia. Drake trimisese *Concepcion* spre Anglia sub comanda lui Thomas Cuttill, navigatorul-şef al lui *Golden Hind.* Galionul nu mai fusese văzut niciodată şi se bănuia că fusese înghiţit de ocean cu întregul echipaj.

Unica menţiune legată de soarta galionului *Concepcion* nu era însă confirmată. Ea provenea dintr-o carte pe care Perlmutter îşi amintea că o citise în lecturile sale despre Amazon, publicată în 1939 de jurnalistul-explorator Nicholas Bender, care urmase rutele primilor exploratori porniţi în căutarea lui El Dorado. Perlmutter solicită cartea şi o reexamină. În secţiunea „Note” exista o referire succintă la o expediţie portugheză de explorare din 1594, care întâlnise un englez stabilit într-un trib de băştinaşi din vecinătatea Amazonului. Englezul afirma că fusese marinarul lui Francis Drake, care-i dăduse comanda unui galion de comori spaniol ce fusese târât în junglă de un *tsunami* imens. Portughezii îl consideraseră nebun şi-şi continuaseră misiunea, lăsându-l în aşezarea unde îl găsiseră.

Perlmutter îşi notă editura care publicase cartea, apoi restitui jurnalul lui Drake şi volumul lui Bender şi luă un taxi spre casă. Se simţea descurajat, deşi nu era prima dată când nu izbutise să descopere indiciul unui puzzle istoric în cele douăzeci şi cinci de milioane de cărţi şi patruzeci de milioane de manuscrise ale bibliotecii. Dacă exista o cheie pentru a descuia misterul lui *Concepcion,* aceasta era îngropată altundeva.

De pe bancheta din spate a taxiului, bărbatul privea pe geam spre automobile şi clădiri, fără să le vadă, de fapt. Din experienţa personală ştia că fiecare cercetare îşi avea ritmul propriu de

înaintare. Unele azvârleau răspunsurile esenţiale ca pe nişte jerbe de artificii, pe când altele se încâlceau într-un labirint nesfârşit de fundături, pentru a muri lent, fără soluţie. Enigma *Concepcion* era altfel – apărea ca o umbră ce-i aluneca printre degete. Oare Nicholas Bender citase o sursă autentică sau înfrumuseţase o legendă, aşa cum erau ispitiţi să procedeze atât de mulţi autori de nonficţiune?

Întrebarea continua să-l obsedeze când ajunse în cabinetul său de lucru dezordonat. Pe poliţa de deasupra căminului, un ceas naval arăta ora 15.35. Dispunea încă de suficient timp pentru a da câteva telefoane înainte ca majoritatea firmelor să-şi încheie programul de lucru. Se instală la birou într-un elegant scaun rotativ capitonat cu piele şi apelă informaţiile din New York. Operatoarea îi comunică numărul de telefon al editurii care publicase cartea lui Bender aproape înainte să-şi fi terminat întrebarea. După aceea Perlmutter îşi turnă un coniac Napoleon şi sună la editură. „Fără îndoială, gândi el, altă fundătură. De acum probabil că Bender e mort, ca şi redactorul său."

— Falkner and Massey, răspunse o voce feminină cu puternic accent newyorkez.

— Aş dori să discut cu redactorul lui Nicholas Bender, vă rog.

— Nicholas Bender?

— Este unul dintre autorii publicaţi de dumneavoastră.

— Regret, domnule, dar nu cunosc numele.

— Cu destul de mult timp în urmă, domnul Bender a scris cărţi de călătorii şi aventuri. Poate că şi-l aminteşte vreun angajat mai vechi al editurii.

— O să vă fac legătura cu domnul Adams, redactorul-şef. Dumnealui este cel mai vechi pe aici.

— Mulţumesc.

După treizeci de secunde, un bărbat rosti:

— Frank Adams la telefon.

— Domnule Adams, numele meu este Saint Julien Perlmutter.

— Încântat să vă aud, domnule Perlmutter. Am auzit de dumneavoastră. Sunaţi din Washington?

— Da, aici locuiesc.

— Să ne aveţi în vedere, dacă vă decideţi să publicaţi ceva despre istoria marinei.

— Mai întâi ar trebui să termin măcar una dintre cărţile pe care le-am început, râse Perlmutter. Cred că vom îmbătrâni amândoi, aşteptând ca eu să termin măcar un manuscris.

— La şaptezeci şi patru de ani, sunt deja destul de bătrân, replică vesel Adams.

— Exact acesta este şi motivul pentru care v-am telefonat. Vă amintiţi de un autor pe nume Nicholas Bender?

— Cum să nu! În tinereţe a fost, mai degrabă, un aventurier. Am publicat multe cărţi de-ale lui, în care şi-a descris călătoriile din zilele dinainte ca voiajurile pe tot globul să fi fost descoperite de turiştii din clasa mijlocie.

— Încerc să găsesc sursa unei trimiteri pe care a făcut-o într-o carte intitulată *Pe urmele lui El Dorado.*

— Este una din cele mai vechi. Cred că am publicat-o pe la începutul anilor ’40.

— Mai exact, în 1939.

— În ce fel v-aş putea ajuta?

— Mă gândeam că poate Bender şi-a donat notiţele şi manuscrisele la arhiva unei universităţi. Aş fi dorit să le studiez.

— Chiar nu ştiu ce a făcut cu materialele lui, răspunse Adams. Va trebui să-l întreb.

— Mai trăieşte? exclamă Perlmutter surprins.

— Vai de mine, da! Am cinat împreună acum mai puţin de trei luni.

— Trebuie să fie trecut de nouăzeci de ani…

— Nicholas are optzeci şi patru de ani. Cred că împlinise douăzeci şi cinci când a scris *Pe urmele lui El Dorado.* A fost a doua dintre cele douăzeci şi şase de cărţi pe care i le-am publicat. Ultima a apărut în 1978 – o carte despre drumeţii în Yukon.

— Domnul Bender mai este în deplinătatea facultăţilor mintale?

— Fără doar şi poate! În ciuda faptului că are o sănătate şubredă, mintea îi este ascuţită ca briciul.

— Îmi puteţi da un număr de telefon la care să-l contactez?

— Mă îndoiesc că ar accepta să preia telefoane de la străini. După moartea soţiei, a devenit mai degrabă un sihastru. Locuieşte la o fermă mică din Vermont, aşteptându-şi, din păcate, sfârşitul.

— N-aş dori să mă credeţi lipsit de inimă, făcu Perlmutter, dar este extrem de important să discut cu dumnealui.

— Deoarece sunteţi o autoritate bine cunoscută în domeniul maritim şi, în acelaşi timp, un gurmand celebru, sunt convins că n-ar refuza să discute cu dumneavoastră. Pentru siguranţă,

îngăduiţi-mi mai întâi să pregătesc terenul. Puteţi să-mi daţi un număr de telefon, pentru cazul în care doreşte să vă sune direct?

Perlmutter îi comunică redactorului numărul de telefon pe care îl dădea numai prietenilor apropiaţi.

— Vă mulţumesc, domnule Adams. Dacă voi scrie vreodată un manuscris despre naufragii, veţi fi primul redactor care îl va citi.

Închise telefonul, se duse în bucătărie, deschise frigiderul, desfăcu cu gesturi experte o duzină de stridii din golful Californiei, turnă câteva picături de sos Tabasco şi oţet de vin în cochiliile deschise şi le înfulecă, însoţindu-le cu o sticlă de bere Anchor Steam. Estimase perfect intervalul de timp. De abia linsese stridiile şi aruncase la gunoi sticla goală, când sună telefonul.

— Julien Perlmutter, rosti el.

— Bună ziua, se auzi un glas remarcabil de profund. Numele meu este Nicholas Bender. Frank Adams mi-a spus că doriţi să staţi de vorbă cu mine.

— Da, domnule Bender. Vă mulţumesc pentru telefon. Nu mă aşteptasem să fiţi atât de prompt.

— Întotdeauna am fost încântat să stau de vorbă cu cititorii mei, râse Bender. N-au mai rămas prea mulţi.

— Cartea care mi-a atras atenţia a fost *Pe urmele lui El Dorado.*

— Da, da… Cred că-n expediţia aceea infernală a fost cât pe-aici să mor de vreo zece ori.

— Aţi menţionat o misiune portugheză de explorare care descoperise un marinar al lui Francis Drake printre băştinaşii din jungla Amazonului.

— Thomas Cuttill, răspunse Bender fără cea mai mică ezitare. Da, îmi aduc aminte că am inclus amănuntul acela în carte.

— Mi-aţi putea spune care a fost sursa acestei informaţii? întrebă Perlmutter şi simţi cum îi cresc speranţele văzând că Bender îşi aminteşte atât de repede.

— Domnule Perlmutter, vă pot întreba ce anume urmăriţi?

— Cercetez istoria unui galion spaniol de comori care a fost capturat de Drake. Majoritatea surselor afirmă că s-ar fi scufundat pe drumul spre Anglia, dar, potrivit relatării dumneavoastră despre Thomas Cuttill, se pare că a fost târât în junglă de un *tsunami.*

— Perfect adevărat, replică Bender. Aş fi căutat eu însumi corabia, dacă aş fi crezut că exista cea mai mică şansă de-a o

găsi. Dar în regiunea unde a dispărut, jungla este atât de deasă, încât ar trebui, la propriu, să vă împiedicaţi de epavă, înainte s-o vedeţi.

— Aveţi certitudinea că relatarea portughezilor despre Cuttill nu este o simplă născocire ori legendă?

— Este un fapt istoric în privinţa căruia nu poate exista îndoială.

— Cum puteţi fi atât de sigur?

— Deţin sursa respectivă.

Pe moment, Perlmutter fu buimăcit:

— Scuzaţi-mă, domnule Bender. Nu v-am înţeles ideea…

— Ideea, domnule Perlmutter, este că deţin jurnalul lui Thomas Cuttill.

— Ei, pe dracu’! nu se putu abţine Perlmutter.

— Exact! răspunse triumfător Bender. Cuttill i l-a înmânat conducătorului expediţiei portugheze, cu rugămintea de a-l expedia la Londra, dar portughezul l-a predat viceregelui din Macapa. Acesta l-a pus alături de depeşele oficiale ce au fost trimise la Lisabona, iar acolo jurnalul a trecut prin mai multe mâini, înainte de a poposi într-un anticariat de unde l-am cumpărat pentru echivalentul a treizeci şi şase de dolari. Asta însemna o grămadă de bani în 1937, cel puţin pentru un tinerel de douăzeci şi trei de ani care cutreiera lumea trăind de pe o zi pe alta.

— În ziua de azi, jurnalul acela trebuie să valoreze mult mai mult de treizeci şi şase de dolari.

— Sunt sigur! Un intermediar mi-a oferit cândva zece mii de dolari pentru el.

— L-aţi refuzat?

— Nu vând niciodată suvenirurile pe care le am din călătoriile mele, pentru ca alţii să poată profita.

— Pot lua avionul spre Vermont ca să citesc jurnalul? întrebă precaut Perlmutter.

— Mă tem că nu.

Perlmutter tăcu, întrebându-se cum să-l convingă pe Bender să-i îngăduie să examineze jurnalul lui Cuttill.

— Pot să vă întreb de ce?

— Sunt un bătrân bolnav, a cărui inimă refuză să se oprească.

— În nici un caz nu aveţi vocea unui om bolnav.

— Ar trebui să mă vedeţi. Numeroasele boli de care am suferit în timpul voiajurilor mele au revenit pentru a distruge ceea ce

mi-a mai rămas din trup. Nu sunt o imagine încântătoare, aşa că primesc rareori vizitatori. Vă voi spune însă cum voi proceda, domnule Perlmutter. Vă voi trimite cartea în dar.

— Dumnezeule, domnule Bender, nu trebuie să…

— Nu, nu, insist! Frank Adams mi-a povestit despre magnifica dumneavoastră bibliotecă despre corăbii. Prefer ca jurnalul să fie deţinut de o asemenea persoană, care-l poate aprecia, decât de un colecţionar care să-l pună pur şi simplu pe un raft pentru a-şi impresiona prietenii.

— Este extrem de amabil din partea dumneavoastră, rosti Perlmutter sincer. Vă sunt realmente recunoscător pentru această generozitate.

— Luaţi-l şi bucuraţi-vă de el, spuse Bender cu eleganţă. Presupun că veţi dori să-l studiaţi cât mai repede cu putinţă.

— N-aş vrea să vă supun la eforturi…

— Câtuşi de puţin. Îl voi expedia cu Federal Express, aşa că-l veţi primi chiar mâine-dimineaţă.

— Vă mulţumesc, domnule Bender. Vă mulţumesc foarte mult! Voi trata jurnalul cu tot respectul pe care-l merită.

— În regulă. Sper că veţi găsi ceea ce căutaţi.

— Aşa sper şi eu, încuviinţă Perlmutter, simţind că încrederea îl copleşeşte după norocul neaşteptat. Credeţi-mă, aşa sper şi eu!

* * *

A doua zi la 10.20, Perlmutter deschise uşa casei înainte ca şoferul furgonetei Federal Express să fi putut apăsa butonul soneriei.

— Înţeleg că-l aşteptaţi cu nerăbdare, domnule Perlmutter, rosti tânărul cu păr negru, ochelari şi surâs prietenos.

— Aşa cum îl aşteaptă copiii pe Moş Crăciun, râse Perlmutter şi semnă recipisa de primire.

Se grăbi să revină în cabinet, deschizând sigiliul plicului chiar în timp ce mergea. Se aşeză la birou, îşi puse ochelarii şi luă jurnalul lui Thomas Cuttill, ca şi cum ar fi fost potirul Sfântului Graal. Coperta fusese făcută din pielea unui animal pe care nu-l putea identifica, iar paginile erau pergament îngălbenit, excelent păstrat. Cerneala era brună, probabil o fiertură obţinută de Cuttill din rădăcină de copac. Conţinea doar douăzeci de pagini, scrise în stilul pitoresc al prozei din epoca elisabetană. Caligrafia părea îngrijită, iar greşelile ortografice nu erau foarte abundente, indicând o persoană destul de educată pentru vremea sa. Prima

însemnare era datată martie 1578, dar fusese scrisă mult mai târziu:

> „Ciudatele mele păţanii din ultimi şaisprezece ani, înfăţişate de Thomas Cuttill, de loc din Devonshire”.

Era relatarea unui marinar naufragiat, azvârlit pe ţărm după ce supravieţuise ca prin minune furiei violente a oceanului, pentru ca după aceea să îndure greutăţi incredibile într-un ţinut sălbatic, în tentativa nereuşită de a reveni acasă. Pe măsură ce citi însemnările, care începeau cu plecarea lui Cuttill din Anglia alături de Drake, Perlmutter observă că erau scrise într-un stil mult mai onest decât naraţiunile din secolele recente, care abundau în predici, exagerări romantice şi clişee. Tenacitatea lui Cuttill, dorinţa sa de supravieţuire şi ingeniozitatea de care dăduse dovadă în depăşirea unor obstacole teribile fără să implore niciodată ajutorul Divinităţii, îl impresionară profund pe Perlmutter. Cuttill era un bărbat pe care i-ar fi plăcut să-l fi cunoscut.

După ce îşi dăduse seama că era unicul supravieţuitor de pe galionul ce fusese târât mulţi kilometri în interiorul uscatului, Cuttill preferase să aleagă pericolele necunoscute ale munţilor şi ale junglei decât să fie prins şi torturat de spaniolii răzbunători, care clocoteau de furie după capturarea îndrăzneaţă a galionului lor de către detestatul Drake. Cuttill ştia doar că Oceanul Atlantic se afla undeva, spre răsărit, dar cât de departe, nu putea nici măcar să ghicească. Să ajungă la ocean şi apoi să găsească o corabie binevoitoare care să-l ducă în Anglia aveau să fie adevărate miracole, totuşi era singura cale ce i se deschidea.

Pe versanţii vestici ai Anzilor, spaniolii întemeiaseră deja colonii cu domenii întinse, unde trudeau incaşii mândri cândva, care fuseseră înrobiţi şi decimaţi de tratamentul inuman şi de epidemiile de pojar şi varicelă. Cuttill străbătuse domeniile acelea la adăpostul întunericului, furând hrană cu fiecare ocazie ce i se ivea. După două luni în care parcursese doar câţiva kilometri nopţile, pentru a-i ocoli pe spanioli şi a se feri de indienii care l-ar fi putut trăda, traversase prin văi izolate Munţii Anzi ce divizau continentul pe lungime şi coborâse în iadul verde al bazinului amazonian.

Din clipa aceea, viaţa lui Cuttill devenise de-a dreptul un coşmar. Se străduise să înainteze prin mlaştini nesfârşite ce-i

ajungeau până la brâu şi îşi croise drum prin jungle atât de dese, încât trebuia să reteze cu cuţitul fiecare metru de vegetaţie. Roiurile de insecte, şerpii şi aligatorii erau pericole constante, iar şerpii atacau adesea fără avertisment. Suferise de dizenterie şi febră, totuşi nu se oprise, în ciuda faptului că, de multe ori, străbătuse doar 100 de metri într-o zi întreagă. După câteva luni nimerise peste o aşezare de băştinaşi ostili, care-l făcuseră imediat prizonier şi-l ţinuseră sclav timp de cinci ani.

În cele din urmă, Cuttill izbutise să evadeze, furând o canoe şi vâslise pe Amazon noaptea, sub razele palide ale lunii. Se îmbolnăvise de malarie şi fusese în pragul morţii. Pe când plutea fără cunoştinţă în canoe, fusese găsit de un trib de femei cu plete lungi, care-l îngrijiseră până se însănătoşise. Fusese acelaşi trib pe care exploratorul spaniol Francisco de Orellana îl descoperise în timp ce căuta zadarnic El Dorado. El denumise fluviul „Amazonas” în cinstea războinicelor amazoane din legendele greceşti, deoarece băştinaşele trăgeau cu arcul la fel de bine ca bărbaţii.

Cuttill introdusese în viaţa tribului o serie de dispozitive simple, care uşuraseră munca femeilor şi a puţinilor bărbaţi care trăiau cu ele. Construise o roată de olar şi-i învăţase cum să facă oale mari şi recipiente pentru apă. Făurise roabe şi roţi hidraulice pentru irigaţie şi le arătase cum să folosească scripeţii pentru a ridica greutăţi mari. Privit în scurt timp ca un zeu, englezul dusese o viaţă plăcută în mijlocul tribului. Le luase de neveste pe trei dintre femeile cele mai atrăgătoare şi avusese repede copii.

Dorinţa lui de a-şi revedea patria se diminuase treptat. Era burlac atunci când plecase din Anglia şi avea certitudinea că nu-i mai rămăseseră rude sau vechi tovarăşi de echipaj care să-i salute întoarcerea. Mai exista apoi posibilitatea ca Drake, un adept sever al disciplinei, să ceară să fie pedepsit fiindcă pierduse *Concepcion.*

Nemaifiind în stare din punct de vedere fizic să îndure lipsurile şi greutăţile unei călătorii lungi, Cuttill se hotărâse, cu inima grea, să-şi petreacă restul vieţii pe malurile Amazonului. Când portughezii trecuseră pe acolo, le înmânase jurnalul său, rugându-i să-l expedieze cumva în Anglia pentru a ajunge în mâinile lui Francis Drake.

După ce termină de citit, Perlmutter se lăsă pe spate în scaunul său, îşi scoase ochelarii şi se frecă la ochi. Orice îndoieli pe care le-ar fi putut avea în străfundul minţii cu privire la

autenticitatea jurnalului se evaporaseră rapid. Caligrafia de pe pergament se remarca prin trăsături apăsate şi energice, neaducând deloc cu scrisul unui nebun bolnav şi muribund. Descrierile lui Cuttill nu păreau născocite sau înfrumuseţate. Perlmutter era convins că greutăţile şi întâmplările suferite de navigatorul-şef al lui Francis Drake se petrecuseră în realitate şi că relatarea fusese scrisă în mod onest de cineva care trăise toate aventurile acelea.

Perlmutter reveni la miezul căutării sale – succinta menţionare făcută de Cuttill a comorilor lăsate de Drake în calele lui *Concepcion.* Îşi puse ochelarii înapoi pe impunătorul său nas roşu şi reciti ultima însemnare din jurnal:

> „Neabătută îmi este mintea ca o corabie curajoasă, înaintea vântului de miazănoapte. Nu mă voi înturna în meleagu' meu de baştină. Tare mă tem că căpitanu' Drake este oţărât pe mine fincă n-am adus în Anglia comorile vechi şi besacteaua de giad cu şfara cu noduri, ca să le arate bunei Regine Bess. Lăsatu-le-am lăsat în galionu' eşuat. Io voi fi îngropat aici, printre oameni care este acum familia mea. Scrisă de mâna lui Thomas Cuttill, navigator-şef pe Golden Hind, într-o zi necunoscută din anu' 1594."

Perlmutter îşi ridică încet ochii şi se uită la tabloul spaniol din secolul al XVII-lea de pe peretele cabinetului, care zugrăvea o flotilă de galioane navigând în lumina aurie a amurgului. Îl găsise într-un bazar din Segovia şi-l cumpărase la o zecime din valoarea sa reală, închise cu grijă jurnalul fragil, îşi ridică trupul mătăhălos din scaun şi începu să se plimbe prin încăpere cu mâinile la spate.

Un marinar al lui Francis Drake trăise *într-adevăr* şi murise undeva pe malurile Amazonului. Un galion spaniol fusese *într-adevăr* târât în jungla de pe coastă de un *tsunami* uriaş. Iar o casetă din jad conţinând şnururi cu noduri existase *într-adevăr* cândva. Era oare posibil să se mai afle printre scândurile putrezite ale galionului, îngropată adânc în junglă? Un mister vechi de patru sute de ani se ivise pe neaşteptate din umbrele timpului şi dezvăluise un indiciu ademenitor. Perlmutter era încântat că eforturile sale de investigare fuseseră încununate de succes, dar ştia prea bine că această confirmare a sâmburelui de adevăr conţinut de legendă nu era decât primul pas ispititor în

vânarea unei comori.

Următorul pas şi cel mai complicat era de a îngusta teatrul căutărilor la o scenă cât mai mică.

19

Hiram Yaeger îşi adora supercalculatorul la fel de mult ca pe soţie şi pe copii, ba poate chiar mai mult; rareori se putea smulge din faţa imaginilor de pe monitorul gigantic pentru a reveni acasă, în sânul familiei. Calculatoarele deveniseră viaţa lui din primul moment în care privise ecranul unui monitor şi tastase o comandă. Iubirea aceea nu pălise niciodată, ci, dimpotrivă, sporise o dată cu trecerea anilor, mai ales după ce construise o unitate monstruoasă, proiectată chiar de el, pentru vasta bază de date a NUMA. Incredibila etalare a puterii de colectare a informaţiilor aflate la îndemâna sa nu înceta să-l uluiască. Mângâia tastatura cu degetele ca pe o fiinţă vie şi se emoţiona ori de câte ori fragmentele de informaţii începeau să se lege, oferind o soluţie.

Yaeger era conectat la o reţea vastă de calcul de mare viteză, care deţinea capacitatea de a transfera volume enorme de date digitale între biblioteci, arhive de ziare, laboratoare de cercetare, universităţi şi arhive istorice de oriunde din lume. „Superautostrada informaţională”, cum era poreclită, putea transmite miliarde de biţi de informaţie în răstimpul unei clipiri de cursor. Accesând reţeaua de gigaocteţi, Yaeger începu să extragă şi să asambleze suficiente date pentru a-i permite să stabilească o zonă de căutare cu factor de probabilitate de 60% de a conţine galionul eşuat cu patru sute de ani în urmă.

Era atât de afundat în căutarea lui *Nuestra Senora de la Concepcion,* încât nu-l observă şi nici nu-l auzi pe amiralul James Sandecker intrând în biroul lui şi aşezându-se pe un scaun în spatele său.

Fondatorul şi primul director al NUMA era scund de statură, dar avea suficient testosteron pentru a-i alimenta pe atacanţii echipei de fotbal Dallas Cowboys. În vârstă de cincizeci şi opt de ani şi fanatic al exerciţiilor fizice, Sandecker alerga în fiecare dimineaţă câte opt kilometri de la apartamentul său până la impunătoarea clădire de sticlă care adăpostea două mii din cei cinci mii de ingineri, savanţi şi membri ai personalului auxiliar ce formau NUMA, replica şi perechea subacvatică a agenţiei spaţiale NASA. Avea părul drept, roşu-aprins, uşor încărunţit la tâmple şi pieptănat cu cărare pe mijloc, în vreme ce partea inferioară a

feţei îi era împodobită cu un magnific barbişon tip Vandyke. În ciuda faptului că era obsedat de sănătate şi nutriţie, nu-l vedeai niciodată fără un trabuc uriaş făcut din tutun selectat şi rulat personal pentru el de către proprietarul unei plantaţii din Jamaica.

Sub conducerea sa, NUMA adusese oceanografia la popularitatea ştiinţelor spaţiului cosmic. Convingătoarele lui pledoarii pentru finanţare adresate Congresului, susţinute de douăzeci de universităţi de frunte, în care se studiau ştiinţele oceanice şi de numeroase corporaţii mari ce investeau în proiecte submarine, îi îngăduiseră organizaţiei NUMA să facă progrese importante în geologia şi mineritul la adâncime, în arheologia submarină, cercetările biologice ale faunei maritime şi studiile privind efectele oceanelor asupra climei terestre. Poate că una dintre contribuţiile lui cele mai însemnate fusese înfiinţarea uriaşei reţele de calculatoare a lui Hiram Yaeger, cea mai bună şi cea mai mare arhivă mondială de oceanografe.

Nu toţi oficialii din Washington îl admirau pe Sandecker, dar îl respectau pentru că era neobosit, pasionat şi onest, iar relaţia sa cu ocupantul Biroului Oval din Casa Albă era caldă şi prietenească.

— Ai înregistrat vreun progres? i se adresă el lui Yaeger.

— Scuzaţi-mă, domnule amiral, vorbi Yaeger fără să se întoarcă. Nu v-am văzut intrând. Tocmai adunam informaţii despre curenţii de apă din largul Ecuadorului.

— Nu mă aburi, Hiram, replică Sandecker cu expresia unei nevăstuici pornite la vânătoare. Ştiu ce faci.

— Nu vă înţeleg, domnule amiral…

— Cauţi regiunea de coastă lovită de un *tsunami* în 1578.

— *Un* tsunami?

— Da, ştii tu… un talaz uriaş care s-a năpustit dinspre ocean şi a purtat un galion spaniol peste plajă, târându-l în junglă. Amiralul pufăi un nor de fum urât mirositor şi continuă: Nu avusesem habar că am autorizat o vânătoare de comori pe timpul şi bugetul NUMA.

Yaeger se opri şi se roti cu scaunul ergonomie:

— Ştiţi despre ce-i vorba?

— Mai precis, *am ştiut* din capul locului.

— Ştiţi ce sunteţi, domnule amiral?

— Un nemernic bătrân şi şmecher care poate citi gândurile, replică Sandecker încântat.

— Globul de cristal v-a spus, de asemenea, că *tsunami* şi galionul sunt ceva mai mult decât simple legende?

— Dacă există cineva care poate adulmeca diferenţa dintre realitate şi ficţiune, acela nu poate fi decât amicul Dirk Pitt, vorbi sec amiralul. Acum spune-mi ce-ai găsit.

Yaeger surâse şters şi răspunse:

— Am început prin a accesa diverse sisteme de informaţii geografice, pentru a determina locaţia logică ce ar permite unei nave să rămână ascunsă într-o junglă mai bine de patru secole, undeva, între Lima şi Panama. Graţie sateliţilor de poziţionare globală, se pot examina regiuni din America de Sud şi Centrală care n-au fost niciodată cartografiate. Am studiat mai întâi hărţile ce prezintă pădurile tropicale de pe coaste. Am eliminat rapid Peru, fiindcă regiunile litorale de acolo sunt deşerturi cu puţină vegetaţie sau chiar deloc, totuşi au rămas peste o mie de kilometri de ţărm împădurit în nordul Ecuadorului şi pe aproape toată lungimea Columbiei. Am înlăturat cam patruzeci la sută din coastele prea abrupte sau cu geologie nefavorabilă pentru ca un *tsunami* cu suficientă masă şi impuls să poarte o corabie de cinci sute şaptezeci de tone pe uscat, indiferent de distanţă. Am mai eliminat încă douăzeci la sută – regiuni deschise acoperite cu iarbă, fără copaci sau altă vegetaţie care ar putea camufla resturile unei corăbii.

— Chiar şi aşa lui Pitt îi rămân de cercetat patru sute de kilometri de coastă.

— În cinci sute de ani, răspunse Yaeger, forţele naturii pot modifica drastic mediul. Pornind de la hărţile vechi desenate de primii spanioli şi examinând dovezi de schimbări produse în geologie şi landşaft, am redus lungimea zonei de căutare cu alţi o sută cincizeci de kilometri.

— Cum ai comparat terenul actual cu cel vechi?

— Prin suprapunere tridimensională. Am micşorat sau am mărit scara hărţilor vechi, pentru a se potrivi cu hărţile recente obţinute de sateliţi, iar apoi le-am suprapus şi au apărut imediat toate variaţiile junglelor litorale. Am constatat că mare parte din junglele litorale foarte dese au fost defrişate de-a lungul secolelor, pentru agricultură.

— Nu-i suficient, mormăi Sandecker pe un ton iritat, nu-i nici pe departe suficient! Dacă vrei să-i oferi lui Pitt o şansă reală de a găsi epava, trebuie să reduci zona la maximum douăzeci de kilometri.

— N-am terminat, domnule amiral, zise Yaeger, răbdător. Următorul pas a fost să cercetez arhivele istorice, căutând consemnări de valuri *tsunami* care să fi lovit coasta pacifică a Americii de Sud în secolul al XVI-lea. Din fericire, ocaziile respective au fost notate riguros de spanioli. Am găsit patru asemenea evenimente. Două în Chile, în 1562 şi în 1575, iar celelalte două în Peru, în 1570 şi în 1578, anul când Drake a capturat galionul.

— Unde a lovit ultimul *tsunami?* întrebă Sandecker.

— Unica relatare provine din jurnalul unei corăbii spaniole de aprovizionare care se îndrepta spre Callao. Ea a trecut peste o zonă de ocean care „înnebunise” şi năvălise peste uscat, spre Bahia de Caraquez din Ecuador. *Bahia* înseamnă, desigur, „golf”.

— Un ocean care „înnebunise” ar fi o descriere bună pentru clocotul apei deasupra zonei unui seism submarin. Fără îndoială, a fost vorba despre un val seismic generat de o mişcare a faliei care este paralelă cu coasta vestică a Americii de Sud.

— Acelaşi căpitan a observat la întoarcere dispariţia completă a unui sat de la gura râului ce se vărsa în golf.

— Nu există nici un dubiu în privinţa datei?

— Este exact cea căutată de noi. În est, jungla pare de nepătruns.

— Perfect – am limitat drastic zona de căutare. Următoarea întrebare este: care a fost lungimea valului?

— Un *tsunami* poate avea lungimea de minimum două sute de kilometri, răspunse Yaeger.

Amiralul căzu pe gânduri:

— Cât de larg este Golful Caraquez?

Yaeger făcu să apară o hartă pe monitor:

— Intrarea în golf este destul de strâmtă… cel mult patru-cinci kilometri.

— Şi spui că în jurnalul corăbiei de aprovizionare se consemna dispariţia satului de lângă gura râului?

— Da, domnule amiral.

— Conturul actual al golfului diferă de cel din perioada respectivă?

— Exteriorul s-a modificat foarte puţin, spuse Yaeger după ce rulă un program care suprapunea pe ecran vechile hărţi spaniole şi harta obţinută prin satelit în culori diferite. Interiorul golfului a avansat cam un kilometru spre ocean, în urma acumulării de aluviuni purtate de râul Chone.

Sandecker privi mult timp ecranul, apoi vorbi fără grabă:

— Drăcia ta electronică poate simula valul *tsunami* care a purtat galionul pe ţărm?

— Da, încuviinţă Yaeger, însă trebuie precizaţi nişte parametri.

— Care anume?

— Înălţimea şi viteza de deplasare a valului.

— Pentru a târî o corabie de cinci sute şaptezeci de tone atât de departe în junglă încât să nu mai fie găsită vreodată, trebuia să aibă înălţimea de minimum treizeci de metri şi să se deplaseze cu peste o sută şi cincizeci de kilometri pe oră.

— Perfect, să vedem ce pot face cu imaginile astea digitale…

Cu ajutorul tastaturii, Yaeger tastă o serie de comenzi şi se lăsă pe spate în scaun, examinând pentru câteva secunde imaginea de pe ecran. După aceea utiliză o funcţie specială de control pentru a îmbunătăţi cu fineţe grafica, până când putu să genereze simularea realistă şi spectaculoasă a unui *tsunami* care traversa o linie imaginară a ţărmului.

— Asta-i! anunţă el. Realitatea virtuală a fost configurată.

— Acum generează o corabie, spuse Sandecker.

Yaeger nu era expert în construcţia galioanelor din secolul al XVI-lea, totuşi realiză o imagine destul de reuşită a unei corăbii ce se legăna lin pe valuri, o poză asemănătoare cu aceea generată de un proiector care rulează animaţii cu o viteză de şaizeci de cadre pe secundă. Galionul părea atât de real, încât oricine ar fi intrat în cameră fără să ştie despre ce e vorba ar fi crezut că cei doi priveau un film.

— Cum vi se pare, domnule amiral?

— Greu de crezut că o maşinărie poate crea ceva atât de apropiat de realitate, răspunse Sandecker, vizibil impresionat.

— Ar trebui să vedeţi cele mai recente filme cu grafică asistată de calculator care alătură vedete de mult dispărute cu staruri noi. Eu, unul, am vizionat *Amurg în Arizona* de cel puţin zece ori.

— Cine joacă în rolurile principale?

— Humphrey Bogart, Lionel Barrymore, Marilyn Monroe, Julia Roberts şi Tom Cruise. E atât de real, încât poţi jura că au filmat toţi împreună în acelaşi timp.

Sandecker îşi puse o mână pe umărul lui Yaeger:

— Ia să vedem acum dacă tu poţi realiza un documentar suficient de precis.

Yaeger îşi aruncă în joc întregul talent, după care cei doi bărbaţi priviră fascinaţi cum pe monitor apăru un ocean atât de

albastru şi de clar, încât parcă îl priveau pe fereastră. Apoi, lent, apele începură să se ridice într-un val care se retrase spre larg, lăsând galionul eşuat pe fundul mării, la fel ca un vaporaş de jucărie pe pătura de pe pătuţul unui copil. Calculatorul simulă după aceea valul revenind năvalnic spre ţărm, tot mai înalt, pentru ca apoi să se ridice uriaş asupra corăbiei şi s-o învăluie într-o masă rostogolitoare de spumă, nisip şi apă, repezind-o spre uscat cu o viteză teribilă, până ce, în final, galionul se opri şi rămase nemişcat, iar valul se retrase treptat şi dispăru.

— Cinci kilometri, murmură Yaeger. Pare să fie la aproximativ cinci kilometri de coastă.

— Nu-i de mirare că galionul a fost pierdut şi uitat, comentă Sandecker. Îţi sugerez să iei legătura cu Pitt şi să-i trimiţi prin fax coordonatele zonei stabilite de calculator.

Yaeger îl privi mai mult decât surprins:

— Autorizaţi căutarea, domnule amiral?

Sandecker se prefăcu mirat, se ridică şi porni spre uşă. Înainte de a ieşi, se întoarse şi surâse şiret:

— Nu pot să autorizez ceva ce se poate dovedi o goană după himere, nu?

— Credeţi că asta-i ceea ce am văzut – o goană după himere?

Amiralul ridică din umeri:

— Tu ţi-ai făcut treaba. În cazul în care corabia se află într-adevăr într-o junglă şi nu pe fundul oceanului, atunci sarcina de-a merge în iadul acela ca s-o găsească va cădea pe umerii lui Pitt şi Giordino.

20

Giordino contemplă pata roşie şi uscată de pe pardoseala din piatră a templului.

— Nici urmă de Amaru printre dărâmături, anunţă el fără cel mai mic semn de emoţie.

— Mă-ntreb cât de departe a ajuns? zise Rodgers fără să se adreseze cuiva anume.

El şi Shannon sosiseră de la puţul sacrificial cu o oră înaintea amiezii, într-un elicopter pilotat de Giordino.

— Probabil că l-au transportat amicii lui mercenari, presupuse Pitt.

— Conştiinţa faptului că un sadic ca Amaru s-ar putea să mai fie în viaţă, comentă Rodgers, ajunge să-mi provoace coşmaruri.

Giordino ridică automat din umeri:

— Chiar dacă a supravieţuit în urma atacului cu rachete, ar fi trebuit să moară din cauza pierderii de sânge.

Pitt se întoarse şi privi către Shannon, care conducea o echipă de arheologi şi o mică armată de muncitori. Aceştia numerotau blocurile de piatră năruite ale templului, pregătind un proiect de restaurare. Femeia părea să fi descoperit ceva printre sfărâmături şi se aplecase pentru a examina mai îndeaproape obiectul.

— Un individ ca Amaru nu moare cu una cu două. Cred c-o să mai auzim de el.

— O posibilitate neplăcută, zise Rodgers, înrăutăţită şi mai mult de ultimele ştiri din Lima.

Pitt îşi înălţă o sprânceană:

— Nu ştiam că recepţionăm CNN-ul în adâncurile Anzilor.

— Îl recepţionăm de acum. Elicopterul care a aterizat cu o oră în urmă aparţinea Agenţiei de ştiri peruviene şi a adus o echipă de reporteri de televiziune şi un munte de echipamente. Cetatea Morţilor a devenit un subiect de interes internaţional.

— Ce au transmis până acum? întrebă Giordino.

— Armata şi poliţia şi-au recunoscut eşecul de a captura soldaţii deveniţi mercenari care au sosit în vale ca să ne ia gâtul şi să evacueze artefactele. De asemenea, nici o investigaţie n-a dat de urma vreunui jefuitor de morminte de-al lui Amaru.

— Nu-i tocmai genul de anunţ care să lase o impresie prea

bună în rezumatele ştirilor, îi spuse surâzând Pitt lui Rodgers.

— Guvernul a încercat să salveze aparenţele, difuzând o poveste potrivit căreia hoţii ar fi aruncat artefactele în munţi şi acum se ascund în pădurile amazoniene din Brazilia.

— Nici vorbă! exclamă Pitt. Atunci de ce ar mai insista Serviciul Vamal American să-i furnizăm inventarul artefactelor? Ei ştiu mai bine. Nu, prada n-a fost aruncată în munţi. Dacă intuiesc bine gândurile celor care conduc *Solpemachaco,* ei nu sunt genul care să intre în panică şi s-o ia la goană. Informatorii lor din armata peruviană i-au anunţat despre fiecare pas făcut, din clipa în care a fost mobilizată şi lansată o forţă de asalt pentru a-i captura. Au aflat, de asemenea, planul de zbor al avioanelor de asalt şi au stabilit o rută sigură pentru evitarea lor. După ce au încărcat artefactele, au zburat spre un loc de *rendez-vous* fixat în prealabil, pe uscat sau chiar pe ocean, unde bunurile furate au fost transferate într-un avion cu reacţie ori într-o navă de mărfuri. Nu sunt sigur că Peru îşi va revedea vreodată comorile istorice.

— Un scenariu interesant şi bine pus la punct, zise Rodgers, dar n-ai uitat cumva că bandiţii nu dispuneau decât de un elicopter, după ce noi l-am furat pe celălalt?

— Iar elicopterul rămas a fost doborât de noi în munţi, adăugă Giordino.

— Părerea mea este că banda de ucigaşi de mâna a doua, chemată de şeful lor care jucase rolul lui Doc Miller, a fost urmată de minimum două elicoptere grele de transport, probabil vechiul model Boeing Chinook, care a fost vândut în toată lumea. Este un elicopter care poate transporta cincizeci de soldaţi sau douăzeci de tone de încărcătură. Erau destui mercenari aici pentru a încărca artefactele şi au avut timp suficient ca să plece înainte ca noi să fi putut alerta guvernul peruvian, care şi aşa n-a acţionat prompt în vederea unei interceptări aeriene.

Rodgers îl privi pe Pitt cu o admiraţie reînnoită. Numai Giordino nu era impresionat. După atâţia ani de colaborare ştia că Pitt era unul dintre acei rari indivizi care se pot detaşa de evenimentele petrecute pentru a le analiza desfăşurarea în cele mai mici detalii. Era un har cu care foarte puţini oameni se năşteau. La fel cum matematicienii şi fizicienii faimoşi calculează cu formule incredibil de complicate la un nivel de neînţeles celor lipsiţi de talent în lucrul cu cifre, Pitt opera la un nivel deductiv incomprehensibil tuturor, cu excepţia câtorva dintre cei mai buni

criminalişti din lume. Frecvent Giordino se simţea cuprins de iritare, fiindcă, atunci când încerca să-i explice ceva prietenului său, ochii verzi hipnotizanţi ai acestuia se focalizau asupra unui obiect nevăzut şi îndepărtat, iar italianul ştia că Pitt se concentra.

În timp ce Rodgers analiza reconstruirea evenimentelor propusă de Pitt, străduindu-se să-i descopere o fisură, marele bărbat de la NUMA îşi îndreptă atenţia către Shannon.

Shannon stătea în patru labe pe pardoseala templului şi îndepărta cu grijă praful şi bucăţelele de zidărie de pe un veşmânt funerar, folosind o pensulă cu peri moi. Ţesătura era din lână, împodobită cu broderii multicolore ce alcătuiau desenul unei maimuţe care rânjea, cu nişte dinţi hidoşi, având în loc de braţe şi picioare şerpi încolăciţi.

— Care era ultima modă la chachapoya? se interesă el.

— Acesta este un veşmânt incaş, răspunse Shannon fără să-l privească şi rămânând cufundată în munca ei.

— Creau lucruri foarte frumoase.

— Incaşii şi strămoşii lor au fost cei mai iscusiţi ţesători şi vopsitori din lume. Tehnicile lor de ţesere a fibrelor sunt prea complicate şi iau prea mult timp ca să fie copiate în ziua de azi, de aceea au rămas neîntrecuţi în realizarea de tapiserii. Cei mai buni ţesători de tapiserii din Europa Renaşterii foloseau 34 de fire pe ţol[10], pe când vechii peruvieni foloseau până la 200 de fire pe ţol. Nu-i de mirare că spaniolii s-au înşelat, crezând că ţesăturile incaşe fine erau din mătase.

— Poate că nu-i tocmai momentul cel mai potrivit pentru a discuta despre artă, dar m-am gândit că te-ar interesa să ştii că Al şi cu mine am terminat de schiţat artefactele pe care le-am văzut înainte de prăbuşirea acoperişului.

— Daţi-i-le lui Ortiz! Pe el îl interesează mai mult ce anume s-a furat.

Apoi, absorbită de proiectul ei, reveni la excavare.

****

După o oră, Gunn îl găsi pe Pitt alături de Ortiz, care îndruma câţiva muncitori pentru a îndepărta vegetaţia de pe o sculptură mare ce reprezenta un jaguar înaripat cu cap de şarpe. Fălcile ameninţătoare erau larg căscate, dezvăluind colţi curbaţi şi înfricoşători.

Trupul masiv şi aripile erau cioplite în uşa unui cavou uriaş, iar

10 Unitate de măsură egală cu 2,54 centimetri.

singura intrare era gura căscată, suficient de mare pentru a-i permite unui om să treacă prin ea. De la picioare la vârful aripilor ridicate, fiara de piatră depăşea înălţimea de şase metri.

— Nu-i ceva ce ţi-ai dori să întâlneşti noaptea într-o fundătură întunecoasă, comentă Giordino.

Ortiz se întoarse şi-l salută cu un gest din braţ:

— Cea mai mare sculptură chachapoya găsită până în prezent. Apreciez că a fost realizată între 1200 şi 1300 d.Hr.

— Are vreun nume? se interesă Pitt.

— *Demonio del Muertos,* răspunse Ortiz. „Demonul morţilor”, un zeu chachapoya aflat în centrul unui ritual protector, asociat cultului infernului. O combinaţie de jaguar, condor şi şarpe care îşi înfigea colţii în cei care i-ar fi tulburat pe morţi şi apoi îi târa în adâncurile întunecate ale pământului.

— Nu era tocmai o frumuseţe, aprecie Giordino.

— Demonii nu trebuiau să fie frumoşi. În funcţie de bogăţia şi de poziţia socială a decedatului, dimensiunile efigiilor variau de la una ca aceasta, până la altele de mărimea palmei. Cred că le vom găsi în aproape toate criptele şi mormintele din vale.

— Zeul vechilor mexicani nu era un fel de şarpe? întrebă Gunn.

— Ba da. Quetzalcoatl, zeul-şarpe cu pene, a fost cea mai importantă divinitate din America Centrală, începând de la olmeci, în 900 î.Hr. Şi până la azteci, în timpul cuceririi spaniole. Şi incaşii aveau statui de şerpi, dar deocamdată nu s-a stabilit nici o legătură directă.

Ortiz se întoarse spre un muncitor care-l chemase să examineze o statuetă micuţă, găsită în apropierea sculpturii, iar Gunn îl prinse pe Pitt de braţ şi-l trase către un zid scund de piatră pe care se aşezară.

— În ultimul elicopter, rosti el scoţând un dosar din servietă, a sosit şi un curier al Ambasadei Americane din Lima care ne-a adus nişte faxuri de la Washington.

— De la Yaeger? întrebă nerăbdător Pitt.

— Atât de la Yaeger cât şi de la amicul tău, Perlmutter.

— Şi-au câştigat pâinea?

— Pregăteşte-te! spuse Gunn. Julien Perlmutter a găsit relatarea unui supravieţuitor de pe galionul care a fost purtat de *tsunami* în junglă.

— Până aici e bine.

— Şi nu-i totul! Relatarea menţionează o casetă din jad care

conţinea şnururi cu noduri. Se pare că a rămas printre resturile putrezite ale galionului.

Ochii lui Pitt se aprinseră ca nişte faruri:

— *Quipu*-ul lui Drake!

— Se pare că legenda se bazează pe realitate, surâse larg Gunn.

— Şi Yaeger? întrebă Pitt, începând să răsfoiască hârtiile.

— Calculatorul lui a analizat datele existente şi a stabilit coordonate ce reduc suprafaţa de căutare la zece kilometri pătraţi.

— Mult mai mică decât mă aşteptasem!

— Aş zice că şansele noastre de a găsi galionul şi caseta din jad s-au îmbunătăţit cu cincizeci la sută.

— Eu cred c-ar fi numai treizeci la sută, îl domoli Pitt ridicând o foaie primită de la Perlmutter pe care figurau datele cunoscute despre construcţia, dotarea şi încărcătura galionului *Nuestra Senora de la Concepcion.* Cu excepţia celor patru ancore, care au fost probabil smulse de impactul valului *tsunami,* semnătura magnetică a obiectelor din fier de la bord este prea slabă pentru a fi detectate de un magnetometru de la o distanţă mai mare de o aruncătură de băţ.

— Un EG&G Geometrics G-813G poate detecta o masă mică de fier de la o distanţă destul de mare.

— Mi-ai citit gândurile. Frank Stewart are unul la bordul lui *Deep Fathom.*

— Vom avea nevoie de un elicopter pentru a purta senzorul deasupra junglei, observă Gunn.

— Asta-i departamentul tău, replică Pitt. Pe cine cunoşti în Ecuador?

Gunn căzu pe gânduri, apoi buzele i se lăţiră într-un surâs:

— Întâmplător, directorul general de la Corporacion Estatal Petrolera Ecuatoriana ne este dator pentru că i-am indicat companiei sale locul în care se află depozite importante de gaze naturale în Golful Guayaquil.

— În cazul ăsta este suficient de îndatorat pentru a ne împrumuta un elicopter.

— În mod sigur, da.

— De cât timp vei avea nevoie să-l convingi?

Gunn îşi ridică mâna şi se încruntă prin ochelari spre cadranul vechiului şi credinciosului său Timex.

— Am nevoie de douăzeci de minute ca să-i telefonez şi să cad

la învoială. După aceea îl voi informa pe Stewart că venim să luăm magnetometrul, iar în continuare îl voi contacta pe Yaeger să-i reconfirm datele.

Pitt se holbă la el:

— Washingtonul nu-i tocmai după colţ, nu? Ce o să faci – o să transmiţi semnale cu fum sau cu oglinzi?

Gunn scotoci prin buzunar şi scoase un telefon celular micuţ:

— Modelul Iridium realizat de Motorola. Digital, foloseşte undele radio şi poţi vorbi cu el de oriunde te-ai afla în lume, indiferent de acoperire.

— Cunosc tehnologia, încuviinţă Pitt. Accesează reţeaua de sateliţi pentru amplificarea semnalului. De unde l-ai furat?

Gunn privi pe furiş spre ruine:

— Nu mai ţipa aşa! L-am împrumutat temporar de la echipa televiziunii peruviene.

Pitt îşi privi cu profundă admiraţie şi uimire micuţul prieten ochelarist. Era un eveniment rar când sfiosul Gunn îşi părăsea cochilia academică pentru a întreprinde o acţiune ilegală:

— Eşti un tip de treabă, Rudi. Să ştii că nu-mi pasă ce spun despre tine ziarele de scandal.

* * *

Din punctul de vedere al artefactelor şi al comorilor, hoţii abia scrijeliseră suprafaţa Cetăţii Morţilor. Se concentraseră asupra mormintelor regale din preajma templului, dar, mulţumită intervenţiei lui Pitt, nu avuseseră timp să întreprindă excavări. Multe morminte conţineau rămăşiţele unor personaje de vază din Confederaţia Chachapoya, iar Ortiz şi echipa de arheologi descoperiseră cavourile intacte a opt nobili. Ortiz era în culmea fericirii când constată că sarcofagele erau în stare perfectă şi că nu fuseseră deschise de altcineva.

— Vom avea nevoie de zece ani, poate chiar de douăzeci pentru excavarea completă a văii, explică el în timpul obişnuitei conversaţii de după cină. Nici o altă descoperire din cele două Americi nu poate rivaliza cu aceasta, din punctul de vedere al numărului de antichităţi. Va trebui să procedăm fără grabă. Nu poate fi trecută cu vederea nici măcar o sămânţă de floare sau o mărgea dintr-un colier. Nu trebuie să ne scape nimic, fiindcă este o ocazie inegalabilă de a înţelege cultura chachapoya.

— Este activitatea cea mai nimerită pentru tine, zise Pitt. Sper doar ca nici una dintre comori să nu fie furată în drum spre muzeul vostru naţional.

— Orice pierdere suferită între locul acesta şi Lima este cea mai mică dintre grijile mele, replică Ortiz. Din muzeele noastre sunt furate aproape tot atâtea artefacte, ca din mormintele originale.
— Nu aveţi o securitate capabilă să protejeze obiectele valoroase? întrebă Rodgers.
— Ba da, însă hoţii profesionişti sunt foarte iscusiţi. Adesea înlocuiesc un artefact autentic cu un fals excelent reprodus. Pot trece luni, uneori ani, înainte de descoperirea infracţiunii.
— Acum trei săptămâni, zise Shannon, Muzeul Patrimoniului Naţional din Guatemala a anunţat furtul unor obiecte de artă maya precolumbiene cu valoarea estimată la opt milioane de dolari. Hoţii au purtat uniforme de paznici şi au scos obiectele în timpul programului de vizită, ca şi cum le-ar fi mutat pur şi simplu dintr-o aripă a clădirii în alta. Nimeni nu s-a gândit să le pună vreo întrebare.
— Furtul meu „favorit”, spuse Ortiz fără să zâmbească, a fost dintr-un muzeu din Beijing, de unde au fost sustrase patruzeci şi cinci de pahare făurite în secolul al XII-lea, în timpul dinastiei Shang. Hoţii au demontat cu atenţie vitrinele de sticlă şi au rearanjat piesele rămase pentru a crea iluzia că nu lipseşte nimic. Abia după trei luni un custode a observat că obiectele dispăruseră şi şi-au dat seama că fuseseră furate.
Gunn ridică ochelarii, examinându-le lentilele în căutare de pete:
— Nu ştiusem că furturile operelor de artă sunt atât de numeroase.
Ortiz încuviinţă din cap:
— În Peru, colecţiile importante de artă şi antichităţi sunt jefuite tot atât de frecvent pe cât sunt sparte băncile. Mai tragic însă este faptul că hoţii devin tot mai îndrăzneţi. Nu ezită să-i răpească pe colecţionari, solicitând răscumpărare. Desigur, răscumpărarea constă chiar în obiectele lor de artă. În multe cazuri, îi ucid pur şi simplu pe colecţionari înainte de a le jefui locuinţele.
— Atunci aţi avut noroc că numai o mică parte dintre artefacte au fost furate din Cetatea Morţilor, zise Pitt.
— Într-adevăr, am fost norocoşi. Dar, din păcate, obiectele respective au fost scoase deja din ţară.
— De mirare că locul n-a fost descoperit mai devreme de *huaqueros,* comentă Shannon, evitând în mod deliberat ochii lui

Pitt.

— Pueblo de los Muertos se află într-o vale izolată, la nouăzeci de kilometri de cea mai apropiată aşezare, răspunse Ortiz. Drumul până aici este foarte dificil, mai ales pe jos. Localnicii n-au nici un motiv să se chinuiască şapte-opt zile prin junglă pentru a căuta ceva despre care se crede că a existat numai în legendele istoriei lor învăluite în mister. Atunci când Hiram Bingham a descoperit Machu Picchu pe vârful unui munte, a aflat că băştinaşii nu se aventuraseră niciodată acolo. Şi cu toate că aşa ceva nu ar împiedica un *huaquero* înrăit, urmaşii poporului chachapoya continuă să creadă că toate ruinele de pe munţii estici acoperiţi cu păduri imense sunt apărate de o divinitate demonică, similară celei pe care am găsit-o azi după-amiază. O frică teribilă îi opreşte să se apropie de ele.

— Mulţi jură şi acum, adăugă Shannon, că oricine găseşte sau intră în Cetatea Morţilor va fi preschimbat în stană de piatră.

— Ah, da, murmură Giordino, vechiul blestem abătut asupra celui care tulbură liniştea morţilor.

— Deoarece nici unul dintre noi nu simte că i-ar fi înţepenit articulaţiile, chicoti Ortiz, presupun că spiritele rele care frecventează ruinele şi-au pierdut puterile magice.

— Păcat că n-au funcţionat împotriva lui Amaru şi tâlharilor lui, zise Pitt.

Rodgers trecu în spatele lui Shannon şi-şi puse palma cu un gest posesiv pe ceafa ei:

— Am înţeles că mâine-dimineaţă vă luaţi rămas-bun de la noi…

Shannon păru surprinsă şi nu făcu nici o încercare de a-i înlătura mâna:

— Este adevărat? îl privi ea pe Pitt. Plecaţi?

— Da, i-o luă înainte Gunn, revenim la nava noastră, apoi pornim spre nord, către Ecuador.

— Vreţi să căutaţi în Ecuador galionul despre care am discutat pe *Deep Fathom?* întrebă Shannon.

— Ai altă idee mai bună?

— De ce tocmai în Ecuador? insistă ea.

— Lui Al îi prieşte clima de acolo, răspunse Pitt, bătându-l pe Giordino pe spate.

Prietenul său încuviinţă din cap:

— Am auzit că fetele sunt frumoase şi clocotesc de pasiune.

— Şi tu? îl privi Shannon cu interes pe Pitt.

— Eu? replică acesta inocent. Eu mă duc să pescuiesc.

21

— Al naibii de bine le mai alegi! comentă Francis Ragsdale, şeful departamentului FBI care se ocupa cu furturile operelor de artă, instalându-se pe bancheta acoperită cu vinilin, din separeul localului mobilat în stilul anilor ’50.

Studie selecţiile de pe consola cu monede care era conectată la tonomatul Wurlitzer şi continuă:

— Stan Kenton… Charlie Barnett… Stan Getz… Cine a auzit de tipii ăştia?

— Doar persoanele care apreciază muzica bună, replică încruntat Gaskill.

Se aşeză şi trupul său mătăhălos ocupă două treimi din banchetă.

— Sunt dinaintea erei mele, strânse din umeri Ragsdale. La treizeci şi patru de ani, marii muzicieni ai unei epoci anterioare erau pentru el doar nişte nume menţionate ocazional de părinţii săi: Vii des aici?

Gaskill aprobă din cap:

— Au o mâncare ce se pune pe tine, nu alta.

— N-aş zice că-i tocmai o recomandare epicuriană.

Proaspăt ras, cu păr negru ondulat şi corp bine dezvoltat în urma practicării exerciţiilor fizice, Ragsdale era arătos, avea ochi cenuşii plăcuţi şi expresia indiferentă a unui actor de telenovele care reacţionează mecanic la replicile partenerului său. Excelent investigator, îşi lua meseria în serios şi menţinea imaginea FBI-ului, purtând costume negre cu vestă, care-i confereau aspectul unui broker de succes de pe Wall Street. Avea ochiul format al profesionistului care ştie să analizeze detaliile, aşa că examină podeaua acoperită cu linoleum, taburetele rotunde de la bar, suporturile pentru şerveţele şi recipientele stil art deco pentru sare şi piper, aflate alături de sticluţa cu ketchup Heinz şi de borcanul cu muştar French’s. Expresia lui reflecta o nemulţumire politicoasă. Fără îndoială, ar fi preferat un restaurant mai şic din centrul oraşului Chicago:

— Bizar loc… Desprins direct din Zona Crepusculară.

— Atmosfera este jumătate din plăcere, răspunse Gaskill, resemnat.

— De ce atunci când plătesc eu mâncăm într-un local de clasă,

iar când vine rândul tău eşuăm într-o bombă geriatrică?

— Aici ştiu că voi căpăta de fiecare dată un separeu bun.

— Şi mâncarea?

Gaskill surâse larg:

— Este cel mai bun loc pe care-l cunosc pentru friptura de pasăre.

Ragsdale îi aruncă o privire aproape îngreţoşată şi ignoră meniul din foi şapirografiate prinse între coperte de plastic.

— Voi fi îndrăzneţ şi voi risca botulismul, comandând o supă şi o cafea.

— Felicitări pentru rezolvarea furtului de la Muzeul Fairchild din Scarsdale. Am auzit că aţi recuperat douăzeci de statuete de jad din dinastia Sung.

— Douăzeci şi două… Trebuie să recunosc că l-am ignorat pe cel care ar fi putut fi de la început suspectul principal, pierzându-mi vremea cu toţi hoţii prezumtivi. Era tocmai şeful securităţii, un moş de şaptezeci şi doi de ani! Cine să se gândească la el? Lucra în muzeu de aproape treizeci şi doi de ani şi avea trecutul mai curat decât mâinile unui chirurg care intră în operaţie. Custodele a refuzat să creadă, până când bătrânul n-a cedat şi a mărturisit. Sustrăsese statuetele, una câte una, de-a lungul a patru ani. Revenea după orele de program, decupla sistemul de alarmă, descuia vitrinele şi cobora statuetele pe o fereastră de la toaletă în tufişurile de lângă clădire, înlocuia obiectele furate cu altele mai puţin valoroase depozitate în seiful din subsol şi modifica etichetele de catalog. Reuşise chiar să aranjeze suporturile exact în aceleaşi poziţii, fără să lase ca absenţa prafului pe poliţele vitrinelor să trădeze că era ceva în neregulă. Direcţiunea muzeului a fost mai mult decât impresionată de tehnica lui de operare.

Ospătăriţa, arhetipul chelneriţelor care servesc în localurile din orăşele sau de pe autostrăzi, cu creion prins la şepcuţa caraghioasă, mestecând de zor gumă şi purtând dresuri groase care să-i ascundă varicele, se apropie, ridicând ciotul creionului deasupra unui carneţel verde.

— Îndrăznesc să întreb ce supă aveţi? se interesă Ragsdale, ţanţoş.

— Linte curry, cu şuncă şi mere.

Ragsdale se holbă surprins:

— Am auzit bine?

— Vrei să repet?

— Nu, nu – rămâne o supă de linte curry.

Ospătăriţa îndreptă creionul spre Gaskill:

— *Ştiu* ce doreşti tu.

Cu o voce care amesteca sticlă pisată cu pietriş colţuros, răcni comenzile spre un bucătar nevăzut.

— După treizeci şi doi de ani, continuă Gaskill conversaţia, ce l-a împins pe şeful securităţii să se apuce de furat?

— Pasiunea pentru arta orientală, răspunse Ragsdale. Îi plăcea să atingă şi să mângâie statuetele când nu-l vedea nimeni, dar apoi un custode nou l-a silit să accepte o reducere a salariului ca măsură de austeritate, tocmai când se aşteptase la o creştere. Asta l-a scos din minţi şi l-a făcut să-şi dorească să intre în posesia figurinelor din jad.

Din capul locului fusese evident că furtul putuse fi comis doar de o echipă de profesionişti de prima mână sau de cineva din interior. I-am eliminat treptat pe ceilalţi suspecţi, până a rămas numai el şi am obţinut mandatul pentru a-i percheziţiona locuinţa. Toate erau acolo – înşiruite pe poliţa şemineului, ca nişte trofee sportive.

— Ai primit vreun caz nou?

— Chiar azi.

— Alt furt din muzee?

Ragsdale clătină din cap:

— Dintr-o colecţie privată. Proprietarul a plecat pentru nouă luni în Europa şi când s-a întors pereţii galeriei erau curaţi ca-n palmă. Opt acuarele de Diego Rivera, pictorul şi muralistul mexican.

— Am văzut frescele pe care le-a făcut pentru Institutul de Artă din Detroit.

— Cei de la compania de asigurări fac spume la gură. Acuarelele fuseseră asigurate pentru patruzeci de milioane de dolari.

— Ar trebui să facem schimb de informaţii pentru cazul ăsta.

Ragsdale îl măsură cu privirea:

— Crezi că Serviciul Vamal poate fi interesat?

— S-ar putea să am o pistă.

— Oricând sunt încântat să primesc o mână de ajutor.

— Sora mea a cumpărat o casă de epocă şi, când a făcut curăţenie înăuntru, a găsit un teanc de Buletine vechi cu semnalări de opere de artă furate. Am văzut în ele nişte fotografii care s-ar putea să fie ale acuarelelor dispărute. Voi fi

sigur atunci când o să le compar cu lista ta. Dacă există vreo legătură, patru acuarele au fost furate de la Universitatea Mexico în 1923, iar dacă au fost introduse ilegal în Statele Unite, cazul ţine de jurisdicţia Serviciului Vamal.

— Oho, deci este o poveste veche.

— Nu şi în cazul obiectelor de artă furate, îl corectă Gaskill. După opt luni de la spargerea respectivă, şase tablouri de Renoir şi patru de Gauguin au dispărut din Muzeul Luvru în timpul unei expoziţii.

— Să înţeleg că te referi la bătrânul şi celebrul hoţ de opere de artă… cum îl chema…?

— „Spectrul”, răspunse Gaskill.

— Iluştrii noştri predecesori din Departamentul de Justiţie nu l-au prins niciodată, aşa-i?

— Nici măcar nu l-au identificat.

— Crezi că el ar fi fost implicat şi în primul furt al acuarelelor Rivera?

— De ce nu? În materie de furturi ale operelor de artă, Spectrul a fost echivalentul lui Raffles[11] în furturile de diamante. Şi la fel de spectaculos! A săvârşit cel puţin zece din cele mai celebre spargeri din istorie. Un tip de altfel orgolios – îşi lăsa întotdeauna semnătura.

— Parcă-mi aduc aminte că am citit ceva despre o mănuşă albă, zise Ragsdale.

— Acela era însemnul lui Raffles. Spectrul lăsa la locul spargerii un calendar de buzunar pe care era înconjurată data următorului jaf.

— Trebuie să recunosc că era al naibii de îndrăzneţ.

Ospătăriţa sosi cu un platou oval pe care părea că se găseşte pui cu orez. Gaskill fu servit şi cu o salată care-ţi trezea pofta de mâncare. Ragsdale examină încruntat conţinutul castronaşului său şi ridică ochii spre chelneriţă:

— Bănuiesc că-n localul ăsta unsuros nu se serveşte decât bere la cutie.

Ospătăriţa căruntă îl privi cu milă şi rânji ca o cocotă bătrână:

— Scumpule, avem bere la sticlă şi vin. Ce doreşti?

— O sticlă din cel mai bun Burgundy pe care-l aveţi.

— Să vorbesc cu pivnicerul.

Clipi dintr-un ochi încărcat de rimel, înainte de a se îndrepta

---

11 Gentleman-spărgător, erou al romanelor cu detectivi de E.W. Hornung (n. tr.).

din nou spre bucătărie.

— Am uitat să amintesc de servirea amabilă, zâmbi Gaskill.

Precaut, Ragsdale afundă lingura în supă, cu suspiciunea vizibilă pe faţă. Sorbi încetişor, parcă gustând buchetul unui vin. După aceea ridică ochii holbaţi de uimire:

— Dumnezeule! Sherry şi felii de ceapă, căţei de usturoi, rozmarin şi trei soiuri diferite de ciuperci. E delicioasă! Privi mai atent platoul celuilalt: Tu ce ai comandat, pasăre?

Gaskill înclină farfuria pentru ca Ragsdale s-o poată examina:

— Pe aproape. Asta-i specialitatea casei – friptură de prepeliţă marinată, la cuptor, cu coacăze şi haşme, piure de morcovi prăjiţi şi praz cu ghimber.

Ragsdale rămăsese cu gura căscată, ca şi cum nevastă-sa ar fi născut tripleţi:

— M-ai tras pe sfoară!

Gaskill păru jignit:

— Crezusem că doreai un local unde să mănânci ceva bun.

— Este o mâncare fantastică! Dar unde-s mulţimile de clienţi? Coada ar trebui să se întindă până afară.

— Patronul, care este şi bucătar şi care, apropo, a lucrat la Ritz în Londra, nu găteşte în zilele de luni.

— Atunci de ce a gătit doar pentru noi? întrebă Ragsdale, uluit.

— I-am recuperat colecţia de ustensile de gătit medievale, care-i fusese furată din fosta locuinţă din Anglia şi adusă clandestin în Miami.

Ospătăriţa reveni şi vârî sub ochii lui Ragsdale o sticlă, pentru a-i putea citi eticheta:

— Ia, scumpule! Chateau Chantilly din 1878. Ai gusturi bune, dar ai destul curaj să plăteşti opt miare pe butelcă?

Ragsdale se zgâi la sticla colbuită cu etichetă decolorată şi rămase de-a dreptul paralizat de surpriză.

— Nu, nu, murmură el cu glas sugrumat, mă mulţumesc cu un Cabernet bun de California.

— Am altă ofertă, dragule. Ce zici de un Bordeaux bun, nu foarte greu, recolta din 1988? Ar costa vreo treizeci de dolari.

Ragsdale încuviinţă năuc:

— Nu pot să cred!

— Ceea ce mă atrage realmente la locul acesta, zise Gaskill oprindu-se pentru a savura o îmbucătură, este nonconformismul. Cine s-ar aştepta să găsească mâncăruri rafinate şi asemenea

vinuri într-o… bombă?

— Ai dreptate… este o diferenţă ca de la cer la pământ.

— Să revenim la discuţia noastră, reluă Gaskill, înlăturând delicat un oscior cu degetele lui masive. Era cât pe-aici să pun mâna pe o altă „achiziţie” a Spectrului.

— Da, am auzit despre filajul acela ratat, mormăi Ragsdale care constata că-i venea greu să se mai concentreze. O mumie peruviană acoperită de aur, nu?

— Costumul de aur de la Tiapollo.

— Ce n-a mers bine?

— În primul rând, sincronizarea. În timp ce eram cu ochii pe apartamentul proprietarului, o bandă de hoţi deghizaţi în hamali au şterpelit mumia din apartamentul de la etajul inferior, unde era ascunsă împreună cu o colecţie imensă de obiecte de artă şi artefacte, toate cu provenienţă dubioasă.

— Supa asta-i colosală, comentă Ragsdale, încercând să-i atragă atenţia ospătăriţei. Aş vrea să mai consult o dată meniul şi să comand şi felul doi. Aţi făcut deja inventarul?

— Va fi gata până la sfârşitul săptămânii. Apreciez că în colecţie s-ar putea să existe treizeci-patruzeci de opere de artă furate, existente pe lista FBI-ului.

Ospătăriţa se apropie cu vinul şi Ragsdale comandă somon la grătar cu porumb dulce, ciuperci *shiitake* şi spanac.

— O alegere bună, scumpule, încuviinţă ea tărăgănat pe când deschidea sticla.

Ragsdale clătină uimit din cap, înainte de a-şi îndrepta din nou atenţia spre Gaskill:

— Cum se numeşte colecţionarul ăsta care s-a jucat cu focul?

— Adolphus Rummel, un bogătaş din Chicago care face afaceri cu fier vechi. Îţi sună cunoscut?

— Nu, dar, la urma urmelor, n-am cunoscut niciodată un colecţionar care să cumpere masiv de pe piaţa neagră şi în acelaşi timp să aibă casa deschisă pentru musafiri. Există vreo speranţă că va ciripi ceva?

— Nici vorbă, clătină din cap Gaskill cu o expresie de regret pe faţă. L-a angajat deja pe Jacob Morganthaler şi ne acţionează în judecată pentru a-şi recăpăta obiectele confiscate.

— Jake, aranjatorul de juraţi! pufni Ragsdale, dezgustat. Prietenul şi susţinătorul colecţionarilor şi negustorilor acuzaţi de operaţiuni ilegale cu obiecte de artă!

— Cu recordul pe care-l deţine în privinţa achitărilor, ar trebui

să ne considerăm norocoşi că nu apără ucigaşi şi traficanţi de droguri.

— Ai vreun indiciu privind hoţii costumului din aur?

— Absolut nici unul. Au lucrat fără să lase nici o urmă. Dacă n-aş fi ştiut, aş fi putut zice că Spectrul a fost creierul.

— Doar dacă n-a înviat din morţi… Ar trebui să aibă binişor peste nouăzeci de ani.

Gaskill îşi ridică paharul şi Ragsdale i-l umplu cu vin:

— Dar dacă are un fiu sau dacă a întemeiat o dinastie care să ducă mai departe tradiţia familiei?

— Poate fi o idee. Atât doar că în ultimii cincizeci de ani în locurile din care s-au furat opere de artă n-au mai fost lăsate calendare cu date încercuite.

— Poate că a trecut la operaţiuni de contrabandă şi falsuri, abandonând sentimentalismele teatrale. Profesioniştii de azi ştiu că tehnologia modernă a investigaţiilor ar putea extrage cu uşurinţă din calendarele acelea suficiente dovezi pentru a le pune cătuşele.

— Poate că da…

Ragsdale se opri din vorbit, deoarece ospătăriţa îi adusese somonul. Inspiră aroma şi examină încântat prezentarea:

— Sper că şi gustul este la fel de grozav pe cât arată.

— Garantat, dragule, chicoti bătrâna chelneriţă, dacă nu, îţi dăm banii înapoi.

Ragsdale îşi bău vinul şi reumplu paharul:

— Aud foarte clar cum ţi se învârt rotiţele din minte. Ce idee ai?

— Cel care a comis furtul nu a făcut-o ca să obţină un preţ mai mare de la alt colecţionar, răspunse Gaskill. Am făcut nişte cercetări despre costumul de aur în care se afla mumia. Se pare că este acoperit cu hieroglife gravate, ce ilustrează călătoria unei flote de ambarcaţii incaşe care a transportat o comoară imensă, incluzând un lanţ de aur gigantic. Cred că hoţii au luat costumul pentru a găsi drumul spre tezaurul acela.

— Pe costum este gravată locaţia tezaurului?

— Potrivit legendelor, comoara ar fi fost îngropată pe o insulă. Cum este somonul?

— Cel mai bun pe care l-am mâncat vreodată, spuse Ragsdale încântat. Şi, te rog să mă crezi, ăsta-i un compliment. Ce intenţionezi să faci în continuare?

— Gravurile de pe costum trebuie traduse. Incaşii nu aveau o

metodă de scriere sau de ilustrare a evenimentelor ca mayaşii, dar fotografiile costumului făcute înainte să fi fost furat din Spania dovedesc în mod clar existenţa unui sistem de pictograme. Hoţii vor avea nevoie de serviciile unui expert pentru descifrarea acestor glife. Destul de puţini se pricep la interpretarea pictogramelor antice.

— Să înţeleg că vrei să-i urmăreşti pe cei care primesc sarcina asta?

— N-ar fi cine ştie ce efort. Există doar cinci specialişti. Doi dintre ei sunt soţii Moore, care lucrează în echipă şi sunt consideraţi cei mai buni.

— Văd că ţi-ai făcut temele.

Gaskill ridică din umeri:

— Singura pistă pe care o am este lăcomia hoţilor.

— Dacă vei avea nevoie de serviciile FBI-ului, zise Ragsdale, ajunge să-mi dai un telefon.

— Îţi mulţumesc, Francis.

— Cu o condiţie însă…

— Care anume?

— Nu-mi poţi face cunoştinţă cu bucătarul? Aş dori să rezerv o masă pentru seara de sâmbătă.

22

După o scurtă escală pe aeroportul Lima pentru a lua magnetometrul EG&G care sosise de p*e Deep Fathom* într-un elicopter al Ambasadei Americane, Pitt, Giordino şi Gunn se îmbarcară într-o cursă pentru pasageri spre Quito, capitala Ecuadorului. Aterizară acolo la ora două noaptea, în toiul unei furtuni cu tunete. Imediat ce trecură de vamă, fură preluaţi de un reprezentant al Companiei Naţionale de Petrol care acţiona în numele directorului general cu care Gunn negociase împrumutul elicopterului. Acesta îi conduse repede la o limuzină ce-i purtă în capătul opus al câmpului de aterizare, urmată de o furgonetă micuţă care le transporta bagajele şi echipamentele electronice. Convoiul format din cele două vehicule se opri în faţa unui elicopter McDonnell Douglas Explorer complet echipat. Când ieşiră din limuzină, Rudi Gunn se întoarse pentru a mulţumi, dar oficialul din compania petrolului ridicase deja geamul şi-i ordonase şoferului să plece.

— Te face să-ţi doreşti să duci o viaţă curată, mormăi Giordino uimit de eficienţa generală.

— Se pare că ne datorau mai mult decât crezusem, comentă Pitt, ignorând potopul şi privind extaziat elicopterul mare şi roşu, cu două motoare şi fără elice de coadă.

— Este un aparat bun? se interesă Gunn cu naivitate.

— Cel mai bun model care operează în prezent în întreaga lume, replică Pitt. Stabil, fiabil şi perfect manevrabil. Costă în jur de două milioane şapte sute cincizeci de mii de dolari. Nici să fi vrut, nu puteam căpăta un aparat mai bun pentru o acţiune de cercetare şi examinare aeriană.

— Cât de departe este Golful Caraquez?

— Până acolo sunt vreo două sute zece kilometri. Cu elicopterul acesta putem ajunge în mai puţin de o oră.

— Sper că nu intenţionaţi să zburaţi peste un teren necunoscut, noaptea şi în timpul unei furtuni tropicale, spuse Gunn neliniştit şi-şi acoperi capul cu un ziar ca să se apere de ploaie.

— Nu, clătină Pitt din cap, vom aştepta zorii.

Giordino indică elicopterul:

— Mama m-a-nvăţat că nu-i bine să faci duş cu hainele pe

tine. Propun să ducem bagajele şi echipamentul electronic înăuntru şi să dormim câteva ore până răsare soarele.

— Pare a fi cea mai bună idee pe care-am auzit-o azi, aprobă din toată inima Pitt.

După ce-şi îmbarcară lucrurile, Giordino şi Gunn extinseră cele două scaune pentru pasageri şi adormiră aproape instantaneu. Pitt se aşeză în scaunul pilotului, aprinse o lampă mică şi studie datele culese de Perlmutter şi Yaeger. Era prea surescitat pentru a fi obosit, mai ales că era ajunul căutării unei corăbii naufragiate.

Cei mai mulţi oameni se preschimbau din Jekyll în Hyde, atunci când gândul unei comori le copleşea mintea, dar stimulentul lui Pitt nu era lăcomia, ci faptul că putea da de urma unor aventurieri ca el, care trăiseră şi muriseră în altă epocă, oameni care lăsaseră generaţiilor ulterioare un mister ca să-l dezlege.

„Oare ce fel de bărbaţi, se întrebă el, păşeau pe punţile corăbiilor din secolul al XVI-lea?” În afară de ispita aventurii şi de posibilitatea îndepărtată a îmbogăţirii, ce îi îmboldea să pornească în călătorii care uneori durau doi-trei ani, pe corăbii care nu depăşeau în mărime o casă modestă cu un etaj? Fără să vadă uscatul timp de luni de zile, cu dinţii căzându-le de scorbut, echipajele erau decimate de boli şi de alimentaţia insuficientă. Multe voiajuri erau încheiate doar de ofiţeri, care supravieţuiseră pentru că beneficiaseră de raţii mai abundente decât matrozii obişnuiţi. Dintre cei optzeci şi opt de marinari existenţi la bordul lui *Golden Hind* atunci când Drake traversase Strâmtoarea Magellan şi pătrunsese în Pacific, la întoarcerea în portul Plymouth mai rămăseseră doar cincizeci şi şase.

Pitt îşi îndreptă atenţia către *Nuestra Senora de la Concepcion.* Perlmutter îi expediase ilustraţii şi planuri ale unui galion spaniol de comori tipic pentru secolele al XVI-lea şi al XVII-lea. Principalul interes al lui Pitt era legat de cantitatea de fier existentă la bord şi care putea fi detectată de magnetometru. Perlmutter era sigur că ambele tunuri despre care se ştia că echipaseră corabia fuseseră turnate din bronz şi ca atare n-ar fi fost percepute de un instrument ce măsura intensitatea câmpului magnetic produs de o masă feroasă.

Galionul avea patru ancore, cu cozile, braţele şi vârfurile turnate din fier, dar cu traversele din lemn şi erau legate cu parâme din cânepă, nu cu lanţuri. Dacă fusese ancorată cu două ancore, probabil că parâmele fuseseră rupte de forţa valului care

lovise corabia şi o azvârlise pe ţărm. Existau, de asemenea, puţine speranţe ca ancorele de rezervă să fi rămas intacte, undeva prin epavă.

Pitt făcu totalul estimativ al restului de fier care s-ar fi putut găsi la bord. Feroneria, buloanele şi axele masive care ţineau cârma şi-i îngăduiau mişcarea de rotaţie. Contrafişele de vergă (guseurile din fier ce susţin vergile sau traversele), orice eclise sau cârlige de abordare.

Ceainicul bucătarului, uneltele marangozului, poate un butoiaş de cuie, arme mici de foc, săbii şi lănci... Ghiulelele tunurilor...

Era doar un exerciţiu, fiindcă Pitt nu era defel o autoritate în privinţa corăbiilor din secolul al XVI-lea şi putea doar să se bazeze pe evaluarea făcută de Perlmutter asupra masei totale de fier de la bordul lui *Concepcion.* În cazul cel mai fericit ar fi fost între 1 şi 3 tone. Pitt spera din tot sufletul să fie suficient pentru ca magnetometrul să detecteze anomalia magnetică a galionului de la înălţimea de cincizeci-şaptezeci şi cinci de metri în văzduh.

În cazul în care cantitatea era mai mică, aveau tot atâtea şanse de a localiza galionul, câte ar fi avut ca să găsească o sticlă cu un mesaj în mijlocul Pacificului de Sud.

* * *

Era aproximativ ora cinci şi cerul azuriu-deschis începea să devină portocaliu deasupra munţilor din est, când Pitt trecu cu elicopterul McDonnell Douglas Explorer peste apele Golfului Caraquez. Bărcile de pescuit părăseau ţărmul, îndreptându-se spre ocean pentru a începe munca de zi cu zi. Pescarii se opriră din pregătirea năvoadelor, ridicară ochii spre aparatul ce zbura la joasă înălţime şi îşi fluturară braţele. Pitt le răspunse în acelaşi fel, iar umbra Explorerului trecu peste micuţa flotă pescărească şi ţâşni spre linia ţărmului. În scurt timp, culoarea albastru-închis a apelor adânci se preschimbă în verde-turcoaz vârstat de dârele lungi ale brizanţilor ce se materializau pe măsură ce fundul oceanului se ridica pentru a se transforma în plajă nisipoasă.

Braţele lungi şi circulare ale golfului se opreau la distanţă mică unul de celălalt la intrarea spre fluviul Chone. Giordino care stătea în scaunul copilotului arătă spre dreapta, către un orăşel cu străzi micuţe şi bărci viu colorate trase pe plajă. Orăşelul era înconjurat de numeroase loturi agricole, puţin mai mari de un hectar, cu căsuţe din chirpici decolorat, alături de ţarcuri ce adăposteau capre şi uneori vaci. Pitt urmă râul în amonte vreo doi kilometri, ajungând la o zonă unde apa era înspumată din

cauza vârtejurilor. Apoi, brusc, jungla tropicală deasă apăru aidoma unui zid de nepătruns, întinzându-se cât vedeau cu ochii spre est. Cu excepţia văii râului, printre copaci nu se zărea nici o altă deschidere.

— Ne apropiem de jumătatea inferioară a zonei de cercetare, îi spuse Pitt peste umăr lui Gunn care se ghemuise deasupra magnetometrului cu protoni.

— Învârte-te pe-aici vreo două minute, replică Gunn, până pun sistemul în funcţiune. Al, poţi să-mi cobori cablul?

— Nici o problemă, încuviinţă Giordino, ridicându-se de la locul său şi mergând spre partea din spate a cabinei.

— Pornesc spre punctul de plecare al primului culoar, spuse Pitt şi mă-nvârt pe-acolo până eşti gata.

Giordino luă senzorul care avea forma unei rachete aer-aer şi-l coborî prin chepengul din podeaua elicopterului, apoi îi derulă cablul.

— L-am coborât cam treizeci de metri, anunţă el.

— Detectez interferenţe dinspre elicopter, rosti Gunn. Mai coboară-l douăzeci de metri.

— Cum este acum? întrebă Giordino după ce se conformă.

— Perfect! Păstrează poziţia, până pornesc aparatele de înregistrare digitală şi analogică.

— Nu porneşti şi camera şi sistemele de colectare a informaţiilor?

— Ba da.

— Nu trebuie să te grăbeşti, spuse Pitt. Eu încă programez datele culoarului în calculatorul de navigaţie cu satelit.

— Lucrezi prima dată cu un Geometrics G-813G? se interesă Giordino şi Gunn încuviinţă din cap.

— Am folosit modelul G-801 pentru cercetare marină şi oceanică, dar acum văd pentru prima dată varianta pentru investigare aeriană.

— Dirk şi cu mine ne-am folosit de o unitate G-813G pentru a localiza un avion de pasageri chinezesc care s-a prăbuşit anul trecut în Japonia. A funcţionat ca o femeie virtuoasă – sensibilă, fiabilă, fără să calce strâmb şi fără să necesite reglaje pentru calibrare. În mod evident, partenerul meu ideal.

Gunn îl privi straniu:

— Ciudate gusturi ai în privinţa femeilor…

— Se dă în vânt după roboţi, chicoti Pitt.

— Gura! se prefăcu iritat italianul. Să nu mai aud un cuvânt!

— Mi s-a spus că modelul acesta este bun pentru a obţine informaţii precise despre anomalii mici, deveni serios Gunn. Dacă el nu ne va putea duce la *Concepcion,* nimic n-o va putea face.

Giordino reveni în scaunul copilotului, se aşeză şi privi covorul neîntrerupt de verdeaţă care se întindea la mai puţin de 200 de metri sub ei. Nicăieri nu se zărea măcar un petic de sol.

— Nu cred că mi-ar plăcea să-mi petrec vacanţele aici, comentă el.

— N-ai fi singurul, replică Pitt. Julien Perlmutter a cercetat arhivele istorice locale şi a descoperit un zvon potrivit căruia ţăranii de aici ocolesc zona. Julien spune că jurnalul lui Cuttill menţiona faptul că mumiile unor incaşi morţi de mult timp au fost dezgropate de *tsunami* din mormintele lor înainte de a fi purtate în junglă. Băştinaşii sunt foarte superstiţioşi şi cred că spiritele strămoşilor lor cutreieră şi acum jungla, căutându-şi mormintele.

— Poţi începe primul culoar, anunţă Gunn. Toate sistemele sunt activate şi reglate.

— De la ce depărtare de coastă începem „să tundem peluza”? întrebă Giordino, referindu-se la culoarele late de şaptezeci şi cinci de metri ale zonei pe care intenţionau s-o parcurgă.

— Începem de la trei kilometri şi mergem paralel cu ţărmul, răspunse Pitt, parcurgând culoare spre nord şi sud pe măsură ce avansăm spre inima uscatului.

— Lungimea culoarelor? întrebă Gunn privind acul imprimator care trasa urme pe hârtia milimetrică şi cifrele ce pâlpâiau pe afişajul digital al aparatului.

— Doi kilometri cu viteza de douăzeci de noduri.

— Putem merge mai repede, observă Gunn. Sistemul magnetometrului are o rată ciclică foarte rapidă. Poate să citească uşor o anomalie la viteza de o sută de noduri.

— Vom merge încet şi fără grabă, zise Pitt ferm. Dacă nu trecem direct peste ţintă, orice câmp magnetic pe care sperăm să-l găsim nu va influenţa prea mult valorile gama citite.

— Şi dacă nu descoperim nici o anomalie, mărim perimetrul zonei?

— Exact. Vom efectua o căutare ca la carte. Am procedat în felul ăsta de mai multe ori decât ţin minte. Al, se întoarse Pitt spre italian, tu ai grijă de altitudine, în timp ce eu mă concentrez asupra coordonatelor zonei.

— O să ţin senzorul cât pot de jos, aprobă Giordino, fără să-l

agăţ de vârfurile copacilor.

Soarele suise de acum pe bolta aproape complet senină, cu excepţia câtorva nouraşi. Pitt îşi privi pentru ultima oară instrumentele şi dădu din cap:

— Gata, băieţi, hai să găsim epava!

* * *

Zburară înainte şi înapoi peste junglă, cu sistemul de climatizare alungând aerul torid şi umed dinăuntrul învelişului din aluminiu al aparatului. Dimineaţa trecu şi până la amiază nu obţinuseră nimic. Magnetometrul nu ticăise nici măcar o dată. Pentru cineva care nu mai căutase vreodată un obiect invizibil, poate că ar fi părut descurajant, dar Pitt, Giordino şi Gunn acceptau situaţia fără să se îngrijoreze. Ştiau de căutări ale unor epave de nave sau avioane care duraseră şi şase săptămâni fără cel mai mic semn de succes.

De asemenea, Pitt dorea respectarea strictă a planului de lucru. Din proprie experienţă ştia că nerăbdarea şi abaterea de la culoarele de căutare stabilite pe calculator duceau, de obicei, la eşecul oricărei acţiuni. În loc să înceapă din mijlocul zonei şi să se îndrepte spre exterior, el prefera să procedeze invers. În prea multe rânduri o ţintă fusese descoperită acolo unde nimeni nu se aşteptase să fie. Elimină, de asemenea, zonele aride deschise, pentru a nu mai pierde vremea cu reluarea culoarelor de căutare.

— Cât am acoperit? se interesă Gunn pentru prima dată de când îşi începuseră activitatea.

— Am înaintat doi kilometri spre interior, răspunse Pitt. De-abia acum pătrundem în zona pe care ne-a indicat-o Yaeger.

— Prin urmare, descriem linii paralele la cinci kilometri de linia pe care o avea ţărmul în anul 1578?

— Exact, distanţa pe care *tsunami* a purtat galionul, aşa cum a indicat programul de calculator al lui Yaeger.

— Mai avem combustibil pentru trei ore, anunţă Giordino arătând cadranele celor două litrometre.

Nu trăda nici un semn de oboseală sau de plictiseală; dimpotrivă, părea că se distrează de minune.

Dintr-un buzunar lateral al scaunului său, Pitt scoase o placă pe care avea fixată harta şi o studie cel mult cinci secunde.

— Portul Manta se găseşte la numai cincizeci şi cinci de kilometri. Acolo există un aeroport măricel, unde putem alimenta.

— Apropo de alimentare, zise Gunn, sunt lihnit.

Deoarece era singurul care avea ambele mâini libere, împărţi sandvişurile şi cafeaua puse la dispoziţie de echipajul de întreţinere a elicopterului companiei petroliere.

— Ciudat gust mai are brânza asta, mormăi Giordino şi examină cu ochi critici interiorul sandvişului său.

— Calul de dar nu se caută la dinţi, rânji Gunn.

După două ore şi cincisprezece minute parcurseseră cele douăzeci şi opt de culoare necesare pentru acoperirea kilometrilor cinci şi şase. În mod clar de acum aveau probleme, deoarece depăşiseră distanţa estimată de Yaeger. Nici unul dintre ei nu credea că un *tsunami* putea să târască o corabie de 570 de tone la mai mult de cinci kilometri în interiorul uscatului. În nici un caz un val cu o înălţime mai mică de treizeci de metri. Încrederea începu să li se risipească pe măsură ce se îndepărtau de zona principală de căutare.

— Începem primul culoar la distanţa de şapte kilometri, anunţă Pitt.

— Prea departe, murmură Giordino, mult prea departe…

— De acord, zise Gunn. Fie că am ratat corabia, fie că se află la nord sau la sud de perimetrul zonei. Nu are rost să mai pierdem vremea aici.

— Să terminăm şi kilometrul şapte, zise Pitt, fixând cu privirea instrumentul de navigaţie care-i afişa coordonatele.

Gunn şi Giordino ştiau prea bine că ar fi fost inutil să protesteze. Erau perfect conştienţi că atunci când Pitt îşi pusese ceva în minte, nu mai putea fi oprit. Pitt se încăpăţânase să creadă că vechiul galion spaniol putea fi găsit, în ciuda desimii junglei şi a celor patru secole ce trecuseră. Giordino menţinu vigilent altitudinea elicopterului atât cât era necesar pentru ca senzorul să treacă foarte aproape de vârfurile copacilor, iar Gunn nu scăpa din ochi acul înregistrator şi valorile digitale. Începeau să simtă că nu avuseseră parte de o mână norocoasă şi se pregăteau pentru o căutare lungă şi obositoare.

Din fericire, vremea ţinea cu ei. Cerul rămânea senin, cu câte un nor răzleţ trecând mult deasupra, iar vântul bătea constant dinspre vest cu numai cinci noduri. Peisajul era la fel de monoton ca vremea. Jungla de dedesubt se întindea aidoma unui ocean de alge. Nici un om nu locuia în pădurea aceea. Lumina soarelui nu ajungea niciodată până jos, iar clima permanent umedă şi caldă făcea florile să înflorească, frunzele să cadă şi fructele să crească

şi să se coacă pe toată durata anului. Puţine erau locurile în care razele de lumină treceau printre crengile arborilor şi ale plantelor şi atingeau solul.

— Marcaj! strigă brusc Gunn.

Pitt acţionă instantaneu, copiind coordonatele de navigaţie:

— Ai o ţintă?

— Am înregistrat o creştere mică pe instrumente. N-a fost o valoare mare, dar, în mod clar, o anomalie.

— Ne-ntoarcem? întrebă Giordino.

Pitt clătină din cap:

— Să încheiem culoarul şi să vedem dacă la următoarea trecere receptăm o valoare mai mare.

Nimeni nu mai scoase un cuvânt în timp ce parcurseră culoarul, executară o întoarcere completă cu 180 de grade şi porniră în sens invers, la 75 de metri mai spre est. Pitt şi Giordino nu putură rezista ispitei de a nu privi în jos, spre junglă, sperând să observe un semn al epavei, cu toate că ştiau că era aproape imposibil să distingă ceva prin frunzişul des. Era ceva cu adevărat dezolant în frumuseţea ei monotonă.

— Ne apropiem de marcaj din sens opus, îi alertă Pitt. Acum trecem prin coordonatele lui.

Fiind remorcat de elicopter, senzorul trecu cu o mică întârziere prin locaţia valorii anormale citite de Gunn.

— Uite-o! exclamă incitat bărbatul. Arată bine! Valorile sunt mai mari. Hai, iubito, dă-mi nişte valori gama mari!

Pitt şi Giordino se lipiră de geamuri şi priviră în jos, dar zăriră numai acoperişul impenetrabil al arborilor înalţi şi deşi care se ridicau în mai multe etaje. Nu aveai nevoie de multă imaginaţie pentru a şti că jungla era un loc periculos şi neplăcut. Arăta tăcută şi… mortală. Bărbaţii puteau doar să ghicească primejdiile ce pândeau în umbrele ameninţătoare.

— Avem o ţintă identificată distinct, zise Gunn. Nu-i o masă solidă, ci valori împrăştiate de genul la care mă aşteptam din partea unor fragmente şi obiecte de fier risipite pe o corabie naufragiată.

Chipul lui Pitt surâdea larg, când bărbatul se aplecă şi-l lovi uşor cu pumnul pe Giordino în umăr:

— N-am avut nici o îndoială.

Prietenul său îi zâmbi:

— Trebuie să fi fost un *tsunami* tare al naibii, dacă a purtat corabia şapte kilometri în adâncul uscatului.

— A avut înălţimea de aproape cincizeci de metri, calculă Pitt.

— Ne poţi aduce pe cursul est-vest, ca să trecem peste anomalie perpendicular pe primul vector? întrebă Gunn.

— La ordinele tale!

Pitt aplecă Explorerul spre vest într-un viraj atât de strâns, încât Gunn simţi cum i se ridică stomacul în gât. După ce parcurse o jumătate de kilometru, Pitt execută o glisadă şi programă coordonatele pentru a trece deasupra ţintei pe alt curs. De data aceasta valorile arătară o creştere uşoară şi se menţinură mai mult timp.

— Cred c-am trecut peste ea de la provă la pupă, spuse Gunn. Ăsta trebuie să fie locul.

— Ăsta trebuie să fie locul, repetă Giordino, fericit.

Pitt menţinu elicopterul în planare staţionară şi Gunn îi dădu comenzi, căutând valorile cele mai mari înregistrate de magnetometru, astfel încât Explorerul să ajungă exact deasupra epavei.

— Douăzeci de metri spre tribord. Acum treizeci de metri spre pupa. Prea mult! Zece metri înainte. Stop! Asta-i! Dacă dăm drumul la o piatră, va cădea drept pe ea.

Giordino trase inelul unui bidonaş, pe care-l aruncă apoi prin geamul lateral. Bidonaşul căzu printre frunze şi dispăru. După câteva secunde, deasupra arborilor începu să se înalţe un nor de fum portocaliu.

— Am însemnat locul cu un „X”, zise el, încântat. Nu pot zice însă că de-abia aştept să pornim pe jos într-acolo.

Pitt se încruntă spre el:

— Cine a zis c-o să mergem şapte kilometri prin coşmarul ăsta botanic?

La rândul său, italianul îl privi întrebător:

— Cum altfel vrei s-ajungem la epavă?

— Minunea asta tehnologică de elicopter are un troliu. Mă puteţi coborî printre ramurile copacilor.

Giordino se holbă la mantaua groasă a junglei:

— O să rămâi agăţat în crengi şi n-o să te mai putem ridica niciodată.

— Nu-mi fac griji. Înainte de a pleca din Quito, am verificat trusa de scule de sub podea. Cineva a avut grijă să pună şi o macetă. Fiind agăţat în harnaşament, pot să-mi croiesc drum atât la coborâre cât şi la urcare.

— Nu ţine, rosti Giordino uşor îngrijorat. N-avem destul

combustibil să staţionăm în timp ce tu te joci de-a Tarzan şi să mai ajungem şi la aeroportul din Manta.

— Nici nu mă gândeam să aşteptaţi ca taxiul. După ce ajung pe sol, voi porniţi spre Manta. Alimentaţi, vă întoarceţi şi mă recuperaţi.

— Poate că va fi nevoie să umbli de colo-colo înainte de a găsi epava. Din aer este imposibil să te vedem. Cum vom şti locul exact unde să coborâm harnaşamentul?

— O să iau la mine două grenade fumigene şi le declanşez când aud că vă-ntoarceţi.

Expresia din ochii lui Giordino nu era în nici un caz de încântare:

— Presupun că nu te pot convinge să nu faci nebunia asta.

— Da, presupun că nu poţi.

După zece minute, Pitt era instalat într-un harnaşament legat cu cablul troliului de pe acoperişul elicopterului. În timp ce Giordino menţinea aparatul la înălţime minimă deasupra copacilor, Gunn opera comenzile troliului.

— Nu uita să aduci şi o sticlă de şampanie, ca să putem sărbători! strigă Pitt, ieşind prin uşa deschisă a elicopterului şi rămânând atârnat în văzduh.

— Ar trebui să ne-ntoarcem în vreo două ore! răcni Gunn, străduindu-se să acopere zgomotul elicelor şi al motoarelor.

Apăsă butonul pentru derulare şi Pitt coborî sub tălpigele elicopterului, dispărând în vegetaţia densă ca şi cum ar fi plonjat într-un ocean verde.

23

Fixat în centuri de siguranţă şi ţinând în mâna dreaptă maceta, iar în stânga un talkie-walkie, Pitt se simţea aproape la fel ca atunci când se afundase în mâzga verzuie de alge a puţului sacrificial. Nu putea preciza care era distanţa până la sol, însă estima că înălţimea arborilor dintr-o pădure tropicală era de minimum cincizeci de metri.

Văzută din văzduh, jungla părea o masă haotică de vegetaţie de diverse specii aflate în concurenţă. Trunchiurile copacilor cei mai înalţi erau strâns înconjurate cu straturi dense de vegetaţie mai scundă, fiecare luptând să-şi primească raţia de lumină solară. Crenguţele şi frunzele cele mai apropiate de soare dansau sub curentul de aer descendent produs de rotorul elicopterului, creând impresia unui ocean veşnic unduitor.

Pitt ţinu un braţ în faţa ochilor, în timp ce coborî lent prin primul etaj al umbrarului verde şi trecu foarte aproape de ramurile unui mahon înalt, împodobit cu inflorescenţe albe şi mici. Se folosi de picioare pentru a se împinge fără dificultate, ferindu-se de ramurile mai groase. Dinspre solul încă ascuns vederii se înălţau aburi produşi de căldura soarelui. După ce stătuse în cabina climatizată a elicopterului, nu fu nevoie de prea mult timp pentru ca transpiraţia să-i ţâşnească prin toţi porii. Împingându-se frenetic din calea unei ramuri ce se ridica între picioarele sale, bărbatul sperie o pereche de maimuţe-păianjen care săriră de partea cealaltă a copacului, ţipând furioase.

— Ai spus ceva? se auzi glasul lui Gunn din aparatul de radio.

— Am deranjat siesta unor maimuţe.

— Vrei să-ncetinesc?

— Nu, este perfect. Am trecut de primul strat de copaci şi acum cobor, cred, printr-un dafin.

— Anunţă-mă, dacă vrei să mişc aparatul într-o parte sau în alta, interveni şi Giordino în microfonul din carlingă.

— Menţine-ţi poziţia, îi recomandă Pitt. Dacă te mişti cu tot elicopterul, poţi să agăţi cablul de ceva şi să mă laşi spânzurat aici până îmbătrânesc.

Pitt pătrunse într-un labirint mai des de ramuri şi izbuti să-şi taie rapid un tunel cu maceta, fără a mai trebui să-l anunţe pe Gunn să-i încetinească viteza de coborâre. Se afunda într-un

tărâm rareori văzut, o lume plină de frumuseţe şi de pericole. Tinzând cu disperare spre lumină, plante agăţătoare imense urcau direct pe copacii mai mari, unele îmbrăţişându-şi gazdele cu cârcei şi tentacule, altele răsucindu-se în jurul lor, spre soare, ca nişte spirale vegetale. Muşchii şi lichenii îmbrăcau arborii în cearşafuri imense, amintindu-i bărbatului de pânzele de păianjen din criptele filmelor de groază. Alături de ele existau şi nenumărate plante superbe. Ghirlande vaste de orhidee se roteau spre cer de parcă ar fi fost beculeţele multicolore dintr-un brad de Crăciun.

— Vezi solul? se interesă Gunn.

— Nu încă. Trebuie să trec printr-un copăcel care pare un fel de palmier unde cresc pere sălbatice. După aceea să mă feresc de cârceii unor viţe groase.

— Parcă se numeau liane…

— N-am fost niciodată bun la botanică.

— Te-ai putea prinde de o liană şi să te joci de-a Tarzan, strecură Gunn o undă de umor în situaţia potenţial periculoasă.

— Numai dacă aş vedea-o pe Jane…

Gunn se încordă înaintea tăcerii neaşteptate a lui Pitt:

— Ce s-a-ntâmplat? Ai păţit ceva?

Când răspunse, Pitt o făcu cu glas doar puţin mai sonor decât o şoaptă:

— Era cât pe-aici să mă prind de o liană groasă, care era, de fapt, un şarpe gros cât o conductă, cu bot de aligator.

— Ce culoare?

— Negru, cu pete galben-cafenii.

— Un boa constrictor, explică Gunn. S-ar fi putut să te-mbrăţişeze, dar nu-i veninos. Mângâie-l pe cap din partea mea.

— Pe naiba! pufni Pitt. Dacă se uită cât de cât pofticios la mine, o să-i fac cunoştinţă cu *Madame* LaFarge.

— Cu cine?

— Cu maceta mea.

— Altceva ce mai vezi?

— Câţiva fluturi magnifici, mai multe insecte care provin parcă de pe altă planetă şi un papagal prea timid ca să ceară un biscuit. Incredibil ce mărime au florile care cresc pe arborii ăştia! Am văzut nişte violete mai mari decât capul meu.

Conversaţia se întrerupse când Pitt începu să-şi croiască drum printr-un copac scund cu ramuri dese. Asudase ca un luptător profesionist în ultima repriză a meciului şi hainele îi erau complet

îmbibate de umiditatea abundentă care se condensa, prelingându-se pe frunzele arborilor. Când ridică maceta, atinse cu braţul o liană cu ţepi ce-i făcură ferfeniţă mâneca şi-i zgâriară antebraţul aidoma ghearelor unei pisici. Din fericire, zgârieturile nu erau nici adânci, nici dureroase, aşa încât le ignoră.

— Opriţi troliul, rosti el când simţi solul ferm sub picioare. Am ajuns jos.

— Vreun semn al galionului? întrebă Gunn, nerăbdător.

Pitt nu-i răspunse imediat. Vârî maceta sub braţ şi se răsuci, în timp ce-şi dezlega centurile de siguranţă ale harnaşamentului. Parcă se găsea pe fundul unui ocean vegetal. Nici o rază de soare nu ajungea în mod direct aici, iar puţina lumină existentă avea aceeaşi caracteristică stranie, la care se putea aştepta un scufundător la şaizeci de metri sub suprafaţa apei. Vegetaţia deasă anula majoritatea spectrului de culori al luminii, lăsând numai nuanţele de verde şi albastru amestecate cu cenuşiu.

Bărbatul fu plăcut surprins să constate că jungla nu era inaccesibilă la parcurgerea cu piciorul. Pământul de sub acoperământul arborilor era acoperit de un covor moale de frunze şi crengi aflate în descompunere şi aici nu creştea nimic, astfel încât nu existau movilele de vegetaţie mucegăită la care se aştepta se. În adâncurile lipsite de razele soarelui, putea să înţeleagă mai uşor absenţa florei în apropierea solului.

— Nu văd nimic care să semene cu structura unei corăbii, zise el. Nici coaste, nici traverse, nici chilă…

— Ţeapă! comentă Gunn cu glas dezamăgit. Probabil că magnetometrul a detectat un zăcământ de fier natural.

— Nu, replică Pitt, străduindu-se să-şi păstreze vocea calmă, nu pot spune asta.

— Ce vrei să zici?

— Ciupercile, insectele şi bacteriile care numesc locurile astea „cămin” au înfulecat demult toate componentele organice ale corăbiei. Nu-i surprinzător, când te gândeşti că au beneficiat de patru sute de ani în care s-o devoreze până la chilă.

Gunn amuţi, nepricepând prea bine. Apoi se lumină:

— Dumnezeule! ţipă el. Am găsit-o! Tu stai realmente pe epava galionului.

— Chiar în mijlocul ei.

— Zici că orice urmă a structurii a dispărut? interveni Giordino.

— Puţinul care a mai rămas este acoperit de muşchi şi humus, dar cred că pot distinge nişte vase de ceramică, câteva ghiulele

risipite, o ancoră şi un maldăr de pietre de balast. Locul arată ca o tabără abandonată în mijlocul căreia au crescut copacii.

— Să mai stăm? întrebă Giordino.

— Nu, ştergeţi-o spre Manta şi alimentaţi. Până vă-ntoarceţi, eu o să scurm pe-aici în căutarea casetei.

— Îţi putem trimite ceva?

— N-ar trebui să am nevoie de altceva decât de macetă.

— Ai grenadele fumigene? întrebă Giordino.

— Da. Am două prinse la centură.

— Declanşează una imediat ce ne auzi întorcându-ne.

— Nu vă temeţi, le spuse Pitt voios, n-am de gând să-ncerc să plec pe jos de aici.

— Ne vedem în două ore, îl anunţă Gunn căruia îi revenise optimismul.

— Încercaţi să nu-ntârziaţi.

În alte circumstanţe, poate că Pitt s-ar fi simţit uşor deprimat auzind zgomotul motoarelor McDonnell Douglas Explorer stingându-se treptat şi lăsând în urmă doar atmosfera încărcată a pădurii tropicale. Se simţea însă cuprins de energie, ştiind că undeva, la mică distanţă de locul unde stătea el, îngropată într-un maldăr de sfărâmături se afla cheia unei comori uriaşe. Nu începu să sape frenetic, ci se plimbă fără grabă printre resturile risipite ale lui *Concepcion,* studiind configuraţia şi poziţia finală a galionului. Examinând movilele neregulate de rămăşiţe, aproape că-i putea distinge forma originală.

Coada şi braţul unei ancore ce ieşeau din humusul de sub frunzele cel mai recent căzute indicau locaţia provei. Pitt nu credea că navigatorul-şef Thomas Cuttill ar fi depozitat caseta din jad în magazia de mărfuri. Faptul că Drake intenţiona s-o ofere în dar reginei sugera că o ţinea la îndemână, probabil în cabina mare de la pupa, rezervată căpitanului corăbiei.

Mergând printre sfărâmături şi curăţând cât putea mai bine spaţiul cu ajutorul macetei, Pitt descoperi urme ale echipajului, dar nici un fel de oseminte. Cei mai mulţi matrozi fuseseră azvârliţi de pe punte de *tsunami.* Bărbatul zări încălţări din piele mucegăită, plăsele dure de os ale unor cuţite ale căror lame fuseseră mâncate de rugină, talere din ceramică şi un ceaun de tuci încă înnegrit. Spaima porni să-l roadă, când îşi dădu seama cât de puţine erau rămăşiţele. Începu să se teamă că epava fusese deja descoperită şi jefuită. Scoase din interiorul cămăşii un pachet învelit în plastic şi extrase ilustraţiile şi planurile de

construcţie ale unui galion de comori standard pe care i le expediase Perlmutter prin fax. Folosindu-se de ele, îşi măsură paşii cu grijă, până aprecie că ajunsese în zona calei unde s-ar fi aflat valoroasa încărcătură.

Începu după aceea să îndepărteze un strat de compost despre care crezuse că era foarte gros, dar care atingea doar zece centimetri. Fu suficient să măture cu palma frunzele aflate în descompunere pentru a descoperi câteva capete minunat sculptate în piatră şi statuete de diverse mărimi. Bănui că erau animale venerate ca zei. Un suspin de uşurare îi ieşi printre buze, constatând că epava galionului nu fusese atinsă.

Tăie şi trase în lături o liană lungă şi putredă care căzuse din arbori de la mare înălţime şi găsi alte douăsprezece statuete, dintre care trei de mărimea unui om. În lumina spectrală, muşchiul verzui care crescuse pe ele le făcea să semene cu nişte leşuri ridicându-se din morminte. Un morman de vase şi efigii de lut nu rezistase la fel de bine umezelii de patru secole. Cele relativ intacte se transformară în pulbere, când le atinse. Toate ţesăturile din comoara iniţială pe care o transportase galionul putreziseră şi din ele nu mai rămăseseră decât pete de mucegai întunecat.

Pitt săpă cu înfrigurare, mai adânc, ignorând unghiile rupte şi mâzga care-i murdărea mâinile. Găsi o sumedenie de obiecte din jad, elegant ornate şi sculptate minuţios – atât de multe, încât renunţă destul de repede să le ţină evidenţa – amestecate cu mozaicuri din sidefuri şi turcoaze. Bărbatul se opri şi-şi şterse cu antebraţul sudoarea de pe faţă, gândindu-se că descoperirea aceea avea să işte o mulţime de probleme. Îşi putea imagina bătăliile juridice şi maşinaţiile diplomatice dintre arheologii ecuadorieni şi oficialităţile guvernamentale, care aveau să susţină că artefactele le aparţineau lor fiind în interiorul graniţelor ţării şi omologii lor din Peru care aveau să susţină că era o parte din moştenirea lor culturală. Indiferent care ar fi fost încâlcelile legale, unicul fapt cert era că nici una dintre capodoperele artei incaşe nu avea să sfârşească pe un raft al locuinţei lui Pitt.

Îşi privi ceasul. Trecuse mai bine de o oră de când fusese coborât printre copaci. Abandonă antichităţile amestecate de-a valma şi continuă să-şi facă drum spre fosta cabină a căpitanului de la pupa galionului. Lovea în stânga şi în dreapta cu maceta, îndepărtând vegetaţia moartă de pe o movilă de resturi, când

tăişul zăngăni pe neaşteptate, lovind un obiect solid de metal. Îndepărtând franzele, Pitt văzu că dăduse peste unul din cele două tunuri ale corăbiei. Ţeava de bronz fusese de mult acoperită cu o patină verde şi groasă, iar gura ei era umplută cu compost acumulat de secole.

De acum Pitt nu-şi mai putea da seama unde se sfârşea transpiraţia sa şi unde începea umezeala lipicioasă a junglei. Parcă ar fi lucrat într-o saună, iar umidităţii i se adăuga neplăcerea provocată de tot soiul de ţânţari, care roiau în jurul feţei şi capului său. Lianele prăbuşite din arbori i se înfăşurau în jurul gleznelor şi în două rânduri lunecă pe vegetaţia umedă şi căzu. O peliculă de pământ şi frunze putrede i se lipise de trup, făcându-l să semene cu o creatură a mlaştinilor dintr-un smârc bântuit. Atmosfera plină de aburi îi secătuia treptat puterile şi-şi alungă dorinţa copleşitoare de a se întinde pe un maldăr de frunze moi şi de a trage un pui de somn, dorinţă care pieri subit la vederea unui crotal respingător care se târa peste o movilă apropiată de pietre pentru balast. Cel mai mare şarpe veninos din cele două Americi, lung de trei metri, roz şi brun cu pete rombice întunecate, era letal. Pitt îl ocoli pe departe şi fu cu ochii în patru după eventualele lui rude.

Ştiu că ajunsese în zona dorită atunci când descoperi bolţurile şi balamalele masive, acum aproape complet mâncate de rugină, care, cândva, susţinuseră şi pivotaseră cârma. Întâmplător, lovi cu piciorul ceva îngropat în sol – un cerc înflorit de fier pe care nu-l putu recunoaşte. Se aplecă pentru a-l inspecta mai îndeaproape şi zări cioburi de sticlă. Examină ilustraţiile primite de la Perlmutter şi-şi dădu seama că era lumina de la pupa. Accesoriile cârmei şi felinarul îl anunţară că se afla deasupra fostei cabine a căpitanului. Acum începea cu adevărat căutarea casetei din jad.

După patruzeci de minute de scurmat în patru labe, găsise o călimară, două pocale şi rămăşiţele câtorva opaiţe. Fără să se oprească pentru a se odihni, îndepărtă cu grijă o grămăjoară de frunze şi se trezi privind într-un ochi verde care-l fixa din humusul umed. Îşi şterse de pantaloni palmele transpirate, scoase o basma din buzunar şi curăţă cu atenţie zona din jurul ochiului. Treptat ieşi la iveală o faţă umană sculptată cu măiestrie şi minuţiozitate dintr-o bucată masivă de jad. Pitt îşi ţinu răsuflarea.

Înfrânându-şi entuziasmul, săpă cu greutate în jurul chipului

nemişcat patru şănţuleţe destul de adânci şi văzu că era capacul unei casete de mărimea unei baterii auto. După ce o dezgropă complet, o ridică din solul umed în care rămăsese din 1578 şi o aşeză între picioarele sale.

Rămase apoi admirând-o extaziat aproape zece minute, temându-se să ridice capacul şi să găsească înăuntru doar mucegai. De-a dreptul emoţionat, scoase dintr-un buzunar un briceag elveţian micuţ, deplie lama cea mai subţire şi începu să forţeze capacul. Caseta era atât de bine închisă, încât trebuia să deplaseze întruna lama în jurul capacului, ridicând de fiecare dată câte o fracţiune de milimetru. În două rânduri se opri pentru a-şi şterge transpiraţia care i se prelingea în ochi. În cele din urmă, capacul fu eliberat. Lipsit de respect, Pitt apucă nasul feţei de pe capac şi îl trase în sus.

Interiorul casetei era căptuşit cu lemn de cedru şi conţinea o mulţime de şnururi multicolore presărate de noduri. Câteva şnururi se decoloraseră, dar erau intacte şi culorile puteau fi încă distinse. Lui Pitt nu-i venea să-şi creadă ochilor cât de bine se conservase, până ce studie mai îndeaproape obiectul şi-şi dădu seama că şnururile nu erau făcute din lână sau din lemn, ci din spirale răsucite de metal colorat.

— Asta-i! răcni el, speriind papagalii arakanga dintr-un copac, care zburară în adâncurile junglei într-un cor de ţipete ascuţite. *Quipu*-ul lui Drake!

Strângând caseta cu tenacitatea unui avar care refuză să facă o donaţie de Crăciun, Pitt găsi un trunchi de copac prăbuşit, destul de uscat pentru a se putea aşeza pe el. Privi chipul de jad şi se întrebă dacă secretul *quipu*-lui putea fi, cumva, descifrat. Potrivit spuselor lui Ortiz, ultima persoană care ar fi putut citi şnururile cu noduri murise cu patru sute de ani în urmă. Spera din toată inima că programele extrem de performante ale calculatoarelor lui Yaeger puteau să învingă bariera timpului şi să soluţioneze misterul.

Stătea acolo, printre stafiile marinarilor englezi şi spanioli, fără să-i pese de roiul de insecte care-l muşcau, de durerea ce-i pulsa în braţul zgâriat şi de umezeala lipicioasă, când auzi elicopterul care se întorcea prin cerul ce nu putea fi zărit.

24

O furgonetă mică purtând însemnele unei bine cunoscute companii de livrări rapide a corespondenţei şi a coletelor sui o rampă şi opri înaintea uşii de serviciu a unei clădiri mari din beton cu un singur nivel. Structura respectivă acoperea un cvartal dintr-un gigantic complex de depozite de lângă Galveston, Texas. Nici pe acoperiş, nici pe ziduri nu se zărea emblema sau numele vreunei firme. Singura dovadă că era ocupată o constituia plăcuţa de alamă de lângă uşă pe care scria „Compania de depozitare Logan”. Abia trecuse de ora şase seara. Prea târziu pentru ca angajaţii să mai lucreze, totuşi destul de devreme pentru a nu trezi suspiciunile paznicilor care patrulau.

Fără să iasă din furgonetă, şoferul tastă pe o telecomandă codul care dezactivă alarma de securitate şi ridica uşa cea mare. Pe măsură ce aceasta glisă spre plafon, dezvălui interiorul unui depozit vast, umplut până la grinzile de susţinere ale acoperişului cu nenumărate stilaje ticsite de mobilă şi bunuri de uz casnic. Nicăieri pe uriaşa podea de beton nu se zărea vreun semn de viaţă. După ce se convinse că tot personalul plecase acasă, şoferul intră cu furgonetă şi aşteptă închiderea uşii, apoi avansă pe o platformă suficient de mare pentru un camion cu trailer cu nouă osii.

Coborî din vehicul şi se apropie de panoul mic de comandă montat pe un piedestal, unde introduse alt cod în secţiunea „Pornire cântărire”. Platforma vibra şi începu să coboare sub podea, dezvăluind astfel că era un gigantic ascensor de marfă. După ce platforma se opri în subsol, şoferul porni cu furgonetă printr-un tunel larg, în timp ce, în urma sa, ascensorul revenea automat la parterul depozitului.

Tunelul se întindea pe aproape un kilometru şi sfârşea sub alt depozit imens. Aici, într-un vast complex subteran, familia Zolar îşi desfăşura operaţiunile clandestine, în vreme ce la suprafaţă se desfăşurau afaceri perfect licite.

Pentru desfăşurarea activităţilor legale, angajaţii intrau printr-o uşă de sticlă în birourile administrative ce se înşirau în lungul unui perete al clădirii. Restul spaţiului adăpostea mii de picturi valoroase, sculpturi şi antichităţi. Toate aveau provenienţa

impecabil atestată şi erau achiziţionate şi vândute legal pe piaţa liberă. În departamentul de conservare situat mai în spate, o echipă mică de maeştri artizani lucra pentru a restaura operele de artă deteriorate şi a reda artefactelor splendoarea originală. Nici unul dintre angajaţii firmei Zolar International sau ai Companiei de depozitare Logan, nici chiar cei care lucrau acolo de peste douăzeci de ani, nu suspectau măcar pe departe imensa operaţiune clandestină care se derula sub picioarele lor.

Şoferul părăsi tunelul şi intră într-un depozit secret enorm, situat sub nivelul subsolului, a cărui podea era şi mai întinsă decât cea a parterului aflat la douăzeci de metri deasupra. Aproximativ două treimi din suprafaţă era dedicată acumulării, depozitării şi vânzării operelor de artă furate şi introduse ilegal în ţară. Restul suprafeţei era rezervată activităţii înfloritoare de falsificare şi fabricare de artefacte. Nivelul acesta subteran era cunoscut doar de membrii familiei Zolar, de câţiva parteneri loiali şi de echipa iniţială de constructori, care fusese adusă din Rusia şi revenise în ţara natală imediat după terminarea sălilor subterane, astfel încât nimeni din exterior nu putea dezvălui existenţa acestora.

Şoferul coborî de la volan, trecu în spatele furgonetei şi trase afară un cilindru metalic lung, fixat într-un cărucior ale cărui roţi se depliară automat după ce fusese scos dinăuntru, aidoma tărgilor cu rotile din ambulanţe. Bărbatul împinse căruciorul şi cilindrul prin subsolul gigantic spre o uşă.

Mergând, îşi privea imaginea reflectată în metalul lustruit al cilindrului. Era de înălţime mijlocie, cu abdomen uşor proeminent şi din cauza salopetei albe strânse pe trup părea mai masiv decât era de fapt, în realitate. Părul şaten era tuns scurt, milităreşte, iar faţa îi era proaspăt rasă. Îl amuza faptul că ochii săi de culoarea verde a trifoiului căpătau o nuanţă argintie în aluminiul conteinerului. Amăgitor de visători în clipa aceasta, ochii aceia puteau deveni duri precum cremenea atunci când bărbatul era furios sau încordat. Un detectiv de poliţie specialist în fizionomii l-ar fi descris pe Charles Zolar, în acte Charles Oxley, ca fiind un escroc care nu semăna a escroc.

Fraţii lui, Joseph Zolar şi Cyrus Sarason, ieşiră pe uşă şi-l îmbrăţişară cu afecţiune.

— Felicitări pentru un triumf al subterfugiului, comentă Sarason.

— Tata însuşi n-ar fi putut plănui un furt mai elegant, adăugă

Zolar. Familia este mândră de tine!

— Mulţumesc pentru laude, zâmbi Oxley. Nici nu ştiţi cât sunt de încântat că, în sfârşit, am izbutit să aduc mumia într-un loc protejat.

— Eşti sigur că nu te-a văzut nimeni când ai scos-o din blocul lui Rummel sau că nu te-a urmărit până aici? întrebă Sarason.

— Îmi insulţi capacităţile, frate?! îl fulgeră Oxley din priviri. Mi-am luat toate măsurile de precauţie şi am şofat până la Galveston numai ziua, în timpul orelor de program, pe şosele secundare. Am fost extrem de atent să nu încalc nici o regulă de circulaţie. Crede-mă când îţi spun că n-am fost urmărit.

— Nu-l mai băga în seamă pe Cyrus, zâmbi Zolar. Atunci când vine vorba despre acoperirea urmelor, tinde să devină paranoic.

— Am ajuns prea departe, zise Sarason cu glas scăzut, ca să facem o greşeală tocmai acum.

Oxley privi dincolo de fraţii săi, spre depozitul vast:

— Experţii în glife au sosit?

Sarason încuviinţă din cap:

— Un profesor de antropologie de la Harvard, a cărui muncă de o viaţă sunt simbolurile ideografice precolumbiene şi soţia lui, care se ocupă de partea de programare a descifrării. Henry şi Micki Moore.

— Au habar unde se găsesc?

Zolar făcu semn că nu:

— Au fost legaţi la ochi şi au purtat căşti peste urechi din clipa în care agenţii noştri i-au luat cu limuzina de la locuinţa lor din Boston. După ce au fost îmbarcaţi într-un avion închiriat, pilotului i s-a ordonat să descrie cercuri timp de două ore înainte de a zbura spre Galveston. Au fost aduşi aici de la aeroport într-un camion de marfă izolat fonic. Este sigur că n-au văzut sau auzit nimic.

— Prin urmare, după ştiinţa lor, s-ar putea găsi într-un laborator undeva în California sau Oregon?

— Asta a fost şi impresia pe care am încercat să le-o transmitem prin durata zborului, aprobă Sarason.

— N-au pus întrebări?

— Doar la început, răspunse Zolar. După ce agenţii noştri i-au informat că vor primi două sute cincizeci de mii de dolari bani gheaţă pentru descifrarea unui artefact, au promis cooperare deplină. De asemenea, au promis că nu vor sufla nici un cuvânt.

— Şi ai încredere în ei? se încruntă Oxley.

Sarason rânji maliţios:

— Bineînţeles că nu.

Oxley nu trebuia să se pricеapă la cititul gândurilor pentru a şti că Henry şi Micki Moore aveau să fie în scurt timp simple nume cioplite pe o piatră de mormânt.

— N-are rost să mai pierdem timpul, spuse el. Unde vreţi să duc mumia generalului Naymlap?

Sarason indică o secţiune a depozitului subteran:

— Am partiţionat o incintă specială. O să te conduc, în timp ce fratele Joseph îi însoţeşte pe specialişti. Ezită, apoi scoase din buzunarul hainei trei cagule şi-i întinse una lui Oxley, spunându-i: Pune-ţi-o – nu vrem să ne vadă chipurile.

— De ce ne mai deranjăm cu aşa ceva? Nu vor trăi pentru a ne identifica.

— Ca să-i intimidăm.

— Mi se pare exagerat, totuşi s-ar putea să ai dreptate.

În timp ce Zolar îi conducea pe soţii Moore spre incinta menţionată, Oxley şi Sarason scoaseră cu grijă mumia aurită din conteinerul cilindric şi o aşezară pe o masă capitonată cu câteva rânduri de catifea. Incinta fusese echipată cu o chicinetă, paturi şi cameră de baie. În centru trona un birou mare, cu blocnotesuri şi carneţele, plus mai multe lupe cu grade diferite de mărire. Exista, de asemenea, un calculator cu imprimantă laser şi software-ul corespunzător. Pe plafon o reţea de spoturi fusese astfel poziţionată încât imaginile gravate pe costumul din aur să poată fi distinse cu claritate.

Când soţii Moore intrară în încăpere, li se scoaseră căştile de pe urechi şi legăturile de pe ochi.

— Sper că nu v-aţi simţit prea inconfortabil, rosti politicos Zolar.

Cercetătorii clipiră des sub luminile puternice şi se frecară la ochi. Henry Moore arăta şi se comporta ca orice profesor de la o universitate americană de renume. Deşi nu mai era tânăr, avea trupul zvelt, părul grizonat, des şi rebel şi tenul de adolescent. Purta un sacou din tweed cu petice de piele în dreptul coatelor, iar cravata în culorile universităţii era înnodată sub gulerul cămăşii de bumbac verde-închis. La rever avea o garoafă mică, albă.

Micki Moore era cu cel puţin cincisprezece ani mai tânără decât soţul ei. Ca şi acesta avea trupul zvelt, aproape la fel ca al manechinului care fusese în anii ’70. Pielea mai oacheşă şi

pometţii rotunzi şi ridicaţi sugerau existenţa unor gene amerindiene la strămoşii ei. Era o femeie atrăgătoare, cu corp superb, a cărei eleganţă şi ţinută maiestuoasă o făceau să iasă în evidenţă la cocteilurile şi dineurile universităţii. Ochii ei cenuşii se focalizară asupra fraţilor cu cagule, trecând de la unul la celălalt, apoi se opriră la costumul de aur de la Tiapollo.

— O operă de artă cu adevărat magnifică, spuse ea încetişor. N-aţi precizat niciodată ce anume doriţi să descifrăm eu şi soţul meu.

— Ne cerem scuze pentru măsurile de prevedere care, poate, vi s-au părut exagerate, rosti sincer Zolar, dar, aşa cum puteţi vedea, acest artefact incaş este inestimabil şi, până nu va fi complet examinat de specialişti, nu dorim să afle de existenţa sa indivizi care ar putea încerca să-l fure.

Henry Moore îi ignoră pe fraţi şi se apropie grăbit de masă. Dintr-un buzunar de la piept scoase etuiul în care îşi ţinea ochelarii şi-i puse pe nas şi examină îndeaproape glifele de pe un braţ al costumului.

— Detaliile sunt remarcabile, spuse el cu admiraţie. Cu excepţia unor ţesături şi câtorva obiecte de olărit, este iconografia cea mai extinsă pe care am văzut-o vreodată pe orice obiect aparţinând Lumii Noi.

— Întrevedeţi vreo problemă în descifrarea imaginilor? se interesă Zolar.

— Va fi o muncă făcută cu dragoste, răspunse Moore, fără să-şi desprindă ochii de pe costumul de aur, totuşi nici Roma n-a fost ridicată într-o singură zi. Va fi un proces de durată.

Sarason era nerăbdător:

— Avem nevoie de răspunsuri cât mai repede cu putinţă.

— Nu mă puteţi zori, replică Moore, indignat. Desigur, dacă doriţi versiunea exactă a informaţiilor conţinute de imagini…

— Are dreptate, încuviinţă Oxley. Nu ne putem permite date eronate.

— Familia Moore este bine plătită pentru eforturile ei, rosti Sarason sever. Interpretările eronate vor duce la anularea oricărei plăţi.

— Ce să spun, „interpretări eronate”! se răsti Moore, cuprins de furie. Aveţi noroc că eu şi soţia mea v-am acceptat propunerea. A fost suficientă o privire aruncată pe masa aceasta ca să înţelegem motivele dinapoia jocurilor voastre puerile. Umblaţi cu cagule pe faţă, de parcă aţi jefui o bancă. Copilării

lipsite de noimă!
— Ce vrei să spui? se încruntă Sarason.
— Orice specialist care-şi cunoaşte domeniul ştie că în anii ’20 costumul de aur de la Tiapollo a fost furat din Spania şi n-a mai fost găsit.
— De unde ştii că acesta nu este altul, care a fost recent descoperit?
Moore indică prima imagine de pe o plăcuţă care se întindea de pe umărul stâng până în dreptul încheieturii de la mână:
— Simbolul unui mare războinic, generalul chachapoya cunoscut sub numele Naymlap, care l-a slujit pe regele incaş Huascar. Potrivit legendei, era la fel de înalt ca o vedetă de baschet din ziua de azi, avea păr blond, ochi albaştri şi piele albă. Ţinând seama de dimensiunea costumului şi de cunoştinţele mele de istorie, nu poate exista nici o îndoială că aceasta este mumia lui Naymlap.
Sarason se apropie de antropolog:
— Dumneata şi soţia dumitale faceţi-vă treaba, fără erori şi fără discursuri.
Zolar interveni rapid pentru a dezamorsa o situaţie ce devenea explozivă:
— Doctore Moore, te rog să-l ierţi pe asociatul meu. Îmi cer scuze pentru comportamentul lui grosolan, dar cred că înţelegi că suntem cu toţii cam… nervoşi de când am găsit costumul de aur. Ai dreptate, aceasta este mumia lui Naymlap.
— Cum a ajuns la voi?
— Nu-ţi pot spune, dar promit că va reveni în Spania de îndată ce va fi pe deplin studiată de specialişti aşa cum sunteţi voi doi.
Un surâs şiret înălţă colţurile gurii lui Moore:
— Foarte corect din partea voastră, s-o restituiţi proprietarilor de drept, domnilor cum v-oţi numi. Dar nu înainte ca eu şi soţia mea să descifrăm instrucţiunile ce duc la comoara lui Huascar.
Oxley mormăi ceva ininteligibil în barbă, iar Sarason făcu un pas spre Moore. Zolar întinse un braţ şi-l opri:
— Ai priceput dincolo de mascarada noastră.
— Da.
— Doctore Moore, să presupun că doreşti să ne propui ceva?
Moore îşi privi soţia, care părea ciudat de reţinută. După aceea se întoarse spre Zolar:
— Dacă cercetările noastre vă duc la comoară, cred că putem vorbi chiar de o cotă de douăzeci la sută din câştig.

Fraţii se priviră în tăcere câteva momente, gânditori. Oxley şi Zolar nu-i puteau zări chipul lui Sarason înapoia cagulei, dar îi observară ochii scânteindu-i de furie.

Zolar încuviinţă din cap:

— Dacă avem în vedere valoarea câştigului potenţial, cred că doctorul Moore este destul de generos.

— De acord, zise Oxley. Una peste alta, oferta domnului profesor nu este exorbitantă. Întinse mâna: Batem palma. Dacă vom găsi comoara, partea voastră este de douăzeci la sută.

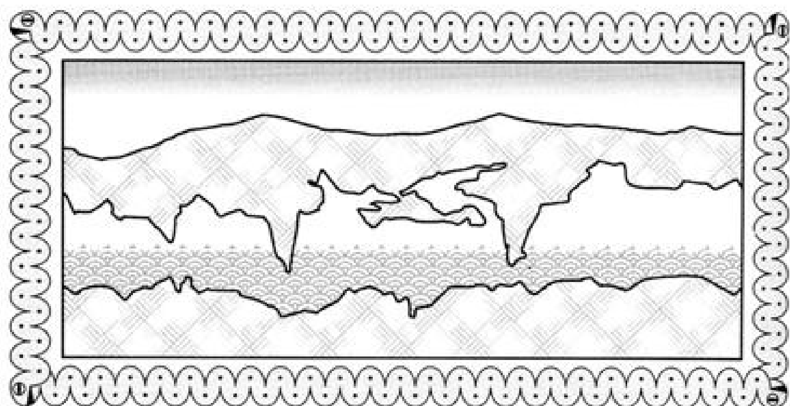
Moore îi strânse mâna. Se întoarse spre soţia sa şi zâmbi larg, parcă inconştient de faptul că tocmai semnase condamnarea lor la moarte.

— Ei bine, draga mea, ne apucăm de treabă?

PARTEA A III-A
DEMONUL MORŢII



CERRO EL CAPIROTE.



SECŢIUNE TRANSVERSALĂ PRIN RÂUL SUBTERAN.

25

22 octombrie 1998
Washington, D.C.

Când Pitt ieşi din secţiunea pentru bagaje a Aeroportului Dulles, ea îl aştepta lângă bordura trotuarului din afara terminalului, cu părul de culoarea scorţişoarei fluturându-i în vânt şi sclipind sub soarele dimineţii. Congresmanul Loren Smith îşi scoase ochelarii de soare ce-i ascundeau ochii incredibil de violeţi, se ridică de la volan şi se cocoţă pe tetiera scaunului. Îşi flutură mâinile cu mănuşi de piele foarte subţire, speciale pentru şofat.

Înaltă şi cu trupul perfect proporţionat al lui Sharon Stone, Loren purta pantaloni şi jachetă din piele roşie peste un pulover negru cu guler întors. Pe o rază de douăzeci de metri, toţi trecătorii, bărbaţi şi femei deopotrivă, se holbară realmente la ea, când apăru din automobilul sport Allard J2X model 1953, roşu ca para focului. Loren şi maşina erau două exemplare clasice de eleganţă şi stil şi făceau o pereche perfectă.

— Salut, marinare, rosti Loren aruncându-i lui Pitt o privire seducătoare, vrei să te duc undeva?

Bărbatul lăsă pe trotuar geanta de voiaj şi valiza metalică mare în care se găsea caseta din jad, se aplecă peste caroseria scundă a automobilului şi o sărută repede pe gură, dar apăsat:

— Mi-ai furat maşina…

— Astea-s cuvintele de mulţumire pe care le capăt fiindcă am chiulit de la o audiere de Comisie ca să te aştept la aeroport?

Pitt examina vehiculul care câştigase opt din cele nouă curse auto la care participase cu patruzeci şi cinci de ani în urmă. Pe bancheta mică nu exista suficient loc pentru ei doi şi bagajele sale, iar automobilul nu avea portbagaj.

— Unde ar trebui să-mi pun lucrurile?

Loren scotoci sub scaunul pasagerului şi-i întinse două corzi elastice:

— Am venit pregătită. Le poţi lega peste portbagajul demontabil.

Pitt clătină stupefiat din cap. Loren era o femeie extrem de inteligentă şi perceptivă. De cinci ani reprezenta statul Colorado în Congres şi era respectată de colegi pentru abilitatea de a ataca probleme dificile şi pentru talentul incredibil de a veni cu soluţii realiste. Plină de vivacitate şi sociabilă pe coridoarele Congresului, Loren era totuşi o fiinţă retrasă, care apărea rareori la dineuri şi nu căuta funcţii politice, preferând să rămână în apropierea locuinţei din Alexandria, unde studia recomandările asistenţilor săi referitoare la legile ce urmau să fie supuse votării şi chiar răspundea la scrisorile alegătorilor. Unicul interes social din afara activităţii profesionale era legătura sporadică cu Pitt.

— Unde-s Al şi Rudi? întrebă ea şi în ochi îi apăru o privire tandră, de îngrijorare, văzând chipul nebărbierit şi ascuţit de oboseală al bărbatului.

— Sosesc cu zborul următor. Au avut ceva de terminat şi apoi de restituit un echipament pe care-l împrumutaserăm.

După ce-şi legă bagajele pe suportul de ţevi cromate ce fusese montat pe caroseria posterioară a automobilului, Pitt deschise portiera micuţă din dreapta şoferului, îşi strecură picioarele lungi sub tabloul de bord scund şi le întinse până la parafoc.

— Să îndrăznesc oare să te las să mă duci acasă?

Loren îi surâse viclean, încuviinţă politicos din cap spre poliţistul aeroportului, care-i făcea semn să plece, băgă în prima dintre cele trei viteze ale Allardului şi călcă pedala acceleraţiei. Motorul Cadillac cu opt cilindri în V răspunse cu un muget sonor, iar automobilul sări pur şi simplu înainte, cu cauciucurile din spate scrâşnind şi fumegând pe asfalt. Pitt ridică neajutorat din umeri în direcţia poliţistului, când ţâşniră pe lângă el şi bâjbâi disperat după centura de siguranţă.

— Ăsta nu-i în nici un caz un comportament demn de un reprezentant al poporului! răcni el, în tentativa de a acoperi vuietul eşapamentului.

— Cine poate s-o ştie? chicoti ea. Maşina e înmatriculată pe numele tău.

***

În câteva rânduri pe durata goanei nebune pe autostradă, de la Aeroportul Dulles până în oraş, Loren aduse acul tahometrului în zona roşie. Pitt se resemnase, fatalist. Dacă avea să moară din cauza nebuniei unei femei, nu putea face mare lucru, ci doar să stea locului şi să aprecieze călătoria. De fapt, avea încredere deplină în talentul ei de a şofa. Amândoi pilotaseră Allardul în

curse de automobile vechi, el – în competiţiile rezervate bărbaţilor, ea – în cele ale femeilor. Pitt se relaxă, ridică fermoarul jachetei şi inspiră aerul răcoros al toamnei ce vuia în jurul micuţelor parbrize gemene, montate pe capotă.

Loren manevra Allardul prin trafic cu uşurinţa argintului viu care coboară printr-un labirint. În scurt timp opri în faţa vechiului hangar metalic pentru avioane pe care Pitt îl numea „casă”, situat la capătul aeroportului internaţional din Washington.

Structura fusese construită la sfârşitul anilor ’30, ca unitate de întreţinere a primelor avioane comerciale de linie. În 1980 fusese planificată pentru demolare, dar lui Pitt i se făcuse milă de hangarul pustiu şi părăsit şi-l cumpărase. După aceea convinsese comisia de conservare a patrimoniului local să-l înscrie în registrul naţional al monumentelor istorice şi apoi, exceptând faptul că transformase în apartament vechile birouri de la etaj, readusese hangarul la starea iniţială.

Pitt nu simţise niciodată imboldul de a-şi investi economiile şi moştenirea substanţială rămasă de la tatăl său în acţiuni, bonuri de tezaur sau proprietăţi imobiliare. În locul acestora alesese automobilele vechi, de epocă şi suvenirurile, mici şi mari, pe care le adunase în decursul aventurilor sale pe tot globul în calitate de director al departamentului de Proiecte speciale din cadrul NUMA.

Parterul vechiului hangar era plin cu aproape treizeci de vehicule vechi, de la un autobuz Stutz din 1932 şi o limuzină French Avions Voisin, până la un imens Daimler decapotabil model 1951, cea mai recentă piesă a colecţiei. Într-un colţ se găsea un avion Ford Trimotor, sub a cărui aripă de aluminiu gofrat se adăpostea un aparat de vânătoare Messerschmitt ME 262 din Al Doilea Război Mondial. Pe peretele opus, un vagon feroviar Pullman, pe ale cărui laturi se distingeau clar cuvintele *Manhattan Limited,* fusese instalat pe un segment scurt de şine ferate din oţel. Exponatul cel mai straniu era însă o cadă de baie victoriană susţinută pe picioare în formă de labe de leu, pe al cărei exterior era montat un motor de şalupă. Ca toate vehiculele din hangar, cada avea povestea ei aparte.

Loren se opri lângă un receptor mic montat pe un stâlp. Pitt fluieră primele măsuri din *Yankee Doodle* şi dispozitivul de recunoaştere a sunetului dezactivă electronic sistemul de securitate şi deschise uşa mare pentru acces în clădire. După ce intră cu automobilul, Loren îi opri motorul.

— Am ajuns, anunţă ea cu mândrie. Te-am adus teafăr acasă.

— Cu un nou record de viteză între aeroporturile Dulles şi Washington, care nu va fi doborât zeci de ani, replică sec bărbatul.

— Nu mai fi ţâfnos! Ai noroc că te-am luat de-acolo.

— De ce eşti atât de bună cu mine? o întrebă el, afectuos.

— Ţinând seama de toate samavolniciile pe care le primesc din partea ta, zău că nu ştiu.

— „Samavolnicii”? Arată-mi vânătăile!

— Dacă ţii neapărat…

Loren îşi coborî pantalonii de piele, dezvăluind o vânătaie mare pe o coapsă.

— Nu te uita la mine, făcu bărbatul ştiind prea bine că nu el era vinovatul.

— Este din cauza ta.

— Vreau să-ţi spun că n-am mai lovit o fată de când Gretchen Snodgrass mi-a pus pastă de dinţi pe scăunel la grădiniţă.

— M-am ales cu asta de la contactul cu bara de protecţie a uneia dintre relicvele tale.

— Ar trebui să fii mai atentă, izbucni Pitt în râs.

— Haide sus, porunci Loren ridicându-şi pantalonii. În onoarea sosirii tale, am pregătit un prânz cu adevărat regal.

Pitt dezlegă corzile cu care îşi fixase bagajele şi o urmă supus, apreciind mişcările fluide ale posteriorului ei strâns în pantalonii de piele. Într-adevăr, Loren aranjase în sufragerie o masă superbă şi elegantă. Pitt era lihnit de foame şi speranţele îi fură sporite de aromele delicioase ce răzbăteau din bucătărie.

— Când este gata? întrebă el.

— Imediat ce-ţi scoţi hainele astea jegoase şi-ţi faci un duş.

Bărbatul nu mai avea nevoie de alt imbold. Se dezbrăcă rapid şi intră sub duş, întinzându-se în cadă, cu picioarele rezemate de un perete, în timp ce jetul fierbinte de apă lovea peretele opus. Fu cât pe ce să aţipească, dar se trezi după zece minute şi se săpuni, apoi se clăti. După ce se bărbieri şi-şi uscă părul, îmbrăcă un halat de mătase scoţian primit de Crăciun de la Loren.

Când intră în bucătărie, femeia se apropie de el şi-l sărută prelung:

— Mmmm… miroşi bine… te-ai bărbierit.

Pitt văzu că valiza de metal în care se afla caseta din jad fusese deschisă:

— Iar tu ai tras cu ochiul.

— În calitate de membru al Congresului, deţin unele drepturi inalienabile, îi spuse ea şi-i întinse o cupă de şampanie. Mi se pare un obiect superb. Ce este?

— O antichitate precolumbiană care conţine indicii cu ajutorul cărora se poate ajunge la nişte comori ascunse ce valorează atât de mulţi bani, încât tu şi amicii tăi din Congres nu i-aţi putea cheltui în două zile.

Ea îl privi suspicios:

— Cred că glumeşti… Asta ar însemna peste un miliard de dolari.

— Nu glumesc niciodată în legătură cu comorile pierdute.

Loren se întoarse, luă din cuptor două porţii *de huevos rancheros*[12] cu *chorizo*[13] şi fasole, stropite cu mult sos salsa şi le puse pe masă.

— Povesteşte-mi în timp ce mâncăm.

Pitt atacă înfometat specialitatea mexicană pregătită de Loren şi, între două înghiţituri, îi istorisi totul, din momentul în care sosise la puţul sacrificial până la descoperirea casetei din jad şi a *quipu*-lui în jungla ecuadoriană. Completă relatarea cu legendele şi puţinele, dar preţioasele informaţii cunoscute şi sfârşi cu speculaţiile.

* * *

Loren ascultă fără să-l întrerupă, până ce termină:

— Crezi că-i vorba despre nordul Mexicului?

— Asta-i numai o bănuială, până va fi descifrat *quipu*-ul.

— Cum va fi descifrat, dacă, aşa cum zici, orice cunoştinţe despre noduri au pierit o dată cu ultimii incaşi?

— Mizez pe calculatorul lui Hiram Yaeger să-mi ofere cheia.

— În cel mai bun caz, va fi o simplă ipoteză, comentă ea sorbind din şampanie.

— Este unica noastră şansă, dar cred că-i foarte bună.

Pitt se sculă, dădu la o parte perdelele ferestrei şi privi un avion de pasageri care decola din capătul unei piste, apoi se aşeză la loc.

— Adevărata noastră problemă, continuă el, o reprezintă factorul timp. Hoţii care au furat costumul de aur de la Tiapollo înainte ca agenţii Serviciului Vamal să fi ajuns la el au un avans faţă de noi.

---

12 Omletă mexicană cu sos picant de roşii, servită pe tortilla (n. tr.).

13 Cârnaţi de porc foarte condimentaţi, asezonaţi cu mult usturoi (n. tr.).

— Ei nu vor avea probleme similare?

— Nu tocmai. Imaginile de pe costum ar trebui să poată fi interpretate de orice specialist în simbolurile incaşe de pe ţesături şi ceramică.

Loren ocoli masa şi i se instală în braţe:

— Aşadar, se va declanşa o cursă contra cronometru pentru găsirea comorii.

Pitt îi cuprinse mijlocul cu braţele şi o strânse:

— Aşa se pare că stau lucrurile.

— Să fii prudent, şopti femeia strecurându-şi mâinile pe sub halatul lui. Am senzaţia că rivalii tăi nu sunt nişte oameni tocmai drăguţi.

26

A doua zi dis-de-dimineaţă, cu o jumătate de oră înainte de ora de vârf, Pitt o lăsă pe Loren la locuinţa ei şi se îndreptă spre sediul NUMA. Nedorind să rişte ca Allardul să-i fie tamponat de unul dintre numeroşii şoferi nebuni din capitală, preferase să ia un Jeep Grand Wagoneer, model 1984, mai vechi, dar în formă excelentă; îl modificase, instalându-i un motor Rodeck de 500 CP cu opt cilindri în V, demontat de la un automobil ultrarapid, care fusese avariat într-o cursă naţională de automobile. Şoferul unui Ferrari sau al unui Lamborghini care s-ar fi oprit lângă el la un semafor n-ar fi bănuit niciodată că Pitt l-ar fi putut depăşi, reuşind să atingă o viteză de 165 de kilometri pe oră pornind de pe loc, asta, bineînţeles, înainte ca transmisia superioară şi aerodinamica unei maşini de curse precum Ferrari să-şi spună cuvântul într-o întrecere pe o distanţă mai mare.

Pitt parcă jeepul în locul său rezervat de sub turnul înalt cu geamuri verzi ce adăpostea birourile NUMA şi luă liftul până la etajul la care îşi avea biroul Yaeger, strângând cu putere mânerul valizei de metal unde se afla caseta din jad. Când intră în sala privată de conferinţe, îi găsi pe amiralul Sandecker, pe Giordino şi Gunn, care-l aşteptau deja. Aşeză valiza pe podea şi le strânse mâinile, pe rând:

— Îmi cer scuze pentru întârziere.

— N-ai întârziat, replică amiralul James Sandecker pe un ton tăios ca briciul. Am venit toţi mai devreme. Eram curioşi şi de-abia aşteptam să vedem harta... sau cum o numiţi voi.

— *Quipu,* explică Pitt, răbdător. Un instrument incaş pentru înregistrarea datelor.

— Mi s-a spus că ar trebui să conducă la o comoară de proporţii. Este adevărat?

— Nu ştiusem că sunteţi interesat, comentă Pitt cu o urmă de zâmbet.

— Când te ocupi de investigaţii pe cont propriu, dar pe timpul şi cu banii organizaţiei... totul pe la spatele meu, ca să spun aşa, mă gândesc în modul cel mai serios să public un anunţ pentru angajarea unui nou director de proiecte.

— Pur şi simplu am neglijat să vă anunţ, domnule amiral, răspunse Pitt, străduindu-se din răsputeri să-şi păstreze

seriozitatea. M-am luat cu treburile, dar doream să vă expediez un raport complet.

— Dacă aş crede aşa ceva, pufni Sandecker, aş cumpăra acţiuni la o fabrică de împachetat fum.

La uşă se auzi un ciocănit şi în sală intră un bărbat chel cu aspect cadaveric şi mustaţă pe oală, mare şi zbârlită. Purta un halat de laborator alb şi scrobit. Sandecker înclină scurt din cap spre el şi reveni la ceilalţi:

— Cred că toată lumea îl cunoaşte pe doctorul Bill Straight.

— Sigur că da, spuse Pitt şi-i întinse mâna nou-venitului. Bill conduce departamentul de conservare a artefactelor marine. Am colaborat la câteva proiecte.

— Oamenii mei sunt încă îngropaţi sub două camioane de antichităţi din corabia bizantină de marfă pe care tu şi Al aţi descoperit-o acum câţiva ani înţepenită în gheţurile Groenlandei.

— Tot ce-mi reamintesc din proiectul acela, zise Giordino, este că m-am dezgheţat abia peste vreo trei luni.

— De ce nu ne arăţi ce ai găsit? îl întrebă Sandecker nereuşind să-şi mai ascundă nerăbdarea.

— Da, da, încuviinţă Yaeger lustruind o lentilă a ochelarilor săi de modă veche. Ia să vedem!

Pitt deschise valiza, scoase cu grijă caseta din jad şi o aşeză pe masă. Giordino şi Gunn o văzuseră deja în decursul zborului din junglă spre Quito şi se retraseră câţiva paşi, în timp ce Sandecker, Yaeger şi Straight se apropiară ca s-o examineze îndeaproape.

— Minunată lucrătură, admiră amiralul detaliile complexe ale chipului de pe capac.

— Modelul este cu totul aparte, observă Straight. Expresia senină şi căutătura blândă a ochilor au în mod evident o tentă asiatică. Mi se pare că există o asociere aproape directă cu arta statuară din timpul dinastiei Cahola din sudul Indiei.

— După ce ai menţionat chestia asta, zise Yaeger, chiar că seamănă cu majoritatea reprezentărilor lui Buddha.

— Cum este posibil, întrebă Sandecker, ca două culturi lipsite de legătură între ele să creeze sculpturi aproape similare şi din acelaşi tip de material?

— Contacte precolumbiene datorate traversării Pacificului? speculă Pitt.

Straight clătină din cap:

— Până când cineva nu va descoperi în emisfera aceasta un

artefact despre care să se dovedească fără dubii că provine fie din Asia, fie din Europa, toate similitudinile trebuie considerate simple coincidenţe. Atât şi nimic mai mult!

— La fel, nici un obiect de artă mayaş sau andin n-a fost descoperit vreodată în excavările aşezărilor antice din jurul Mediteranei sau din Orientul îndepărtat, spuse Gunn.

Straight trecu uşor cu vârfurile degetelor peste jadul verde:

— Totuşi, acest chip prezintă o enigmă. Spre deosebire de mayaşi şi de vechii chinezi, incaşii nu apreciau jadul. Ei preferau aurul pentru a-şi împodobi regii şi zeii, considerând că reprezenta soarele care conferea fertilitate solului şi căldură vieţii.

— S-o deschidem şi să vedem ce este înăuntru, ordonă Sandecker.

Straight încuviinţă din cap spre Pitt:

— Te las să faci onorurile.

Fără un cuvânt, Pitt inseră o lamă subţire de metal sub capacul casetei şi apăsă cu grijă, ridicându-l.

Quipu-ul se afla în caseta căptuşită cu lemn de cedru, aşa cum stătuse secole la rând. Toţi îl priviră curioşi pentru aproape un minut, întrebându-se dacă enigma putea fi rezolvată.

Straight trase fermoarul unei truse mici din piele în care erau aranjate cu grijă pensete de mărimi diferite, compasuri mici şi un rând de ace ascuţite asemănătoare celor utilizate de stomatologi pentru curăţarea dinţilor. Îşi puse o pereche de mănuşi albe şi moi şi alese o pensetă şi un ac, apoi se aplecă deasupra casetei şi începu să atingă *quipu*-ul, testând delicat şnururile pentru a vedea dacă puteau fi separate fără să se rupă.

Începu să explice procesul de examinare, aidoma unui chirurg care ţine o lecţie de autopsie unui grup de studenţi:

— Nu-i atât de casant ori de fragil pe cât mă aşteptasem… Este făcut din metale diferite, în majoritate din cupru, dar şi din argint… şi vreo două fire de aur… Se pare că firele au fost trefilate manual pentru a obţine liţe, care după aceea au fost împletite prin răsucire în stilul cablurilor. Unele şnururi sunt mai groase, iar culorile şi numărul firelor diferă. Mai sunt încă ductile şi surprinzător de elastice. Se pare că sunt treizeci şi unu de şnururi de lungimi diferite, pe fiecare existând mai multe noduri incredibil de mici dispuse la intervale neregulate… Cele mai multe au fost colorate individual, dar câteva par să fi fost colorate simultan. Şnururile mai lungi sunt legate de cele

subordonate, care acţionează ca nişte clauze de modificare – oarecum similar structurii unei fraze. În mod clar, este un mesaj sofisticat care aşteaptă să fie descifrat.

— Amin, murmură Giordino.

Straight făcu o pauză şi se răsuci spre Sandecker:

— Cu permisiunea dumneavoastră, domnule amiral, voi scoate *quipu*-ul din cutie.

— Cu alte cuvinte, se strâmbă Sandecker, eu voi fi responsabil în cazul în care-l vei strica.

— Păi, domnule…

— Dă-i drumul, fă-o odată! Nu pot sta toată ziua aici, holbându-mă la o relicvă veche şi urât mirositoare.

— Nimic nu-i irită pe unii mai mult decât izul de compost, comentă încântat Pitt.

Sandecker îl fixă cu o privire acră:

— Ne putem lipsi de observaţiile tale ironice.

— Cu cât scoatem mai repede obiectul, spuse Yaeger nerăbdător, cu atât pot crea mai repede un program de descifrare.

Straight îşi îndoi degetele înmănuşate aidoma unui pianist care se pregăteşte să atace Rapsodia ungară nr. 2 de Franz Liszt, apoi inspiră profund şi îşi apropie încet mâinile de casetă. Strecură cu multă precauţie o tijă curbată sub câteva şnururi de *quipu* şi le ridică uşor o fracţiune de centimetru.

— Unu la zero pentru noi, suspină el, recunoscător. După ce au stat atâtea secole în casetă, spiralele nu au fuzionat şi nici n-au intrat în lemn. Se desprind aproape fără eforturi.

— Par să fi supravieţuit excelent acţiunii timpului, observă Pitt.

După ce examină *quipu*-ul din toate unghiurile, Straight introduse două pensete mari din părţi opuse. Ezită, parcă adunându-şi toată încrederea, apoi începu să ridice *quipu*-ul din casetă. Nimeni nu scoase nici un cuvânt şi toţi îşi ţinură respiraţia până ce bărbatul aşeză şnururile multicolore pe o placă de sticlă. Lăsând pensetele, luă acele dentare şi, cu multă meticulozitate, desfăcu şnururile unul câte unul, răsfirându-le ca pe un evantai.

— Gata, domnilor, oftă el uşurat. Acum va trebui să le îmbibăm într-o soluţie de decapare foarte slabă, pentru a îndepărta petele şi urmele de coroziune, după care va urma o procedură de conservare chimică în laboratorul nostru.

— După cât timp i-l poţi aduce lui Yaeger, ca să-l studieze?

întrebă Sandecker.

Straight ridică din umeri şi spuse:

— Şase luni… poate un an.

— Ai la dispoziţie două ore, replică amiralul fără să clipească.

— Imposibil! Firele de metal au rezistat atâta timp fiindcă au stat într-o casetă aproape perfect etanşă. Acum, după expunerea completă la aer, vor începe să se dezintegreze rapid.

— În nici un caz cele din aur, zise Pitt.

— Aşa e, deoarece aurul este practic indestructibil, dar nu cunoaştem compoziţia exactă a celorlalte fire. De exemplu, cuprul s-ar putea să fie aliat cu un compus care să se fărâme prin oxidare. Fără tehnici speciale de conservare se pot distruge, iar culorile pot dispărea în asemenea măsură, încât nu vor mai putea fi descifrate.

— Determinarea culorii este esenţială pentru decodificarea *quipu*-lui, adăugă Gunn.

Brusc atmosfera din încăpere deveni încărcată. Doar Yaeger părea imun. Cu un surâs şiret pe chip, privi către Straight:

— Acordă-mi treizeci de minute, cât este necesar ca scanerele mele să măsoare distanţele dintre noduri şi să înregistreze complet configuraţia, apoi îl poţi păstra în laborator până încărunţeşti.

— Numai treizeci de minute îţi sunt suficiente? întrebă neîncrezător Sandecker.

— Calculatoarele pot genera imagini digitale tridimensionale, îmbunătăţite pentru a arăta şnururile la fel de clar cum erau acum patru sute de ani, când au fost create.

— Liniştită fi-va jivina să trăiască într-o lume modernă, improviză poetic Giordino.

Scanarea dură aproape o oră şi jumătate, dar imaginea obţinută de Yaeger înfăţişă *quipu*-ul lui Drake mai bine decât atunci când fusese nou-nouţ. După alte patru ore, Yaeger făcu prima breşă în descifrarea mesajului.

— Incredibil cum ceva atât de simplu poate fi atât de complex, rosti el privind simularea viu colorată a şnururilor răsfirate, afişată pe un monitor mare.

— Pare un fel de abac, observă Giordino, întorcând un scaun şi rezemându-şi braţele pe spătarul său.

Doar el şi Pitt rămăseseră cu Yaeger în sanctuarul calculatoarelor. Straight se dusese în laboratorul său cu *quipu*-ul, iar Sandecker şi Gunn plecaseră la şedinţa unei comisii

senatoriale care dezbătea un nou proiect de minerit submarin.

— Mult mai complicat, mormăi Pitt aplecându-se peste umărul lui Yaeger şi studiind cu atenţie imaginea de pe monitor. Abacul este, în esenţă, un instrument matematic, pe când *quipu*-ul este ceva mult mai subtil. Fiecare culoare, fiecare grosime de şnur, locul şi tipul fiecărui nod, ca şi capetele răsfrânte în smoc – toate au semnificaţiile lor aparte. Din fericire, sistemul numeric incaş era zecimal, la fel ca al nostru.

— Ţi-ai făcut bine lecţiile, încuviinţă Yaeger. În plus, acest *quipu,* pe lângă faptul că a înregistrat cantităţi şi distanţe, a consemnat şi un eveniment istoric. Mai bâjbâi încă prin întuneric, dar, de exemplu…

Se opri să scrie cu ajutorul tastaturii o serie de instrucţiuni. Trei dintre şnururile *quipu*-ului părură că se detaşează de partea principală şi imaginea lor fu mărită pe ecran.

— Analiza mea dovedeşte destul de clar că firele de culoare maro, albastră şi galbenă indică trecerea timpului relativ la distanţă. Nodurile mici şi portocalii care sunt plasate la distanţe egale pe toate trei şnururile simbolizează soarele sau lungimea unei zile.

— Ce te-a condus la concluzia asta?

— Cheia a fost apariţia ocazională în interspaţii a unor noduri albe mari.

— Între cele portocalii?

— Exact. Calculatorul şi cu mine am descoperit că ele coincid perfect cu fazele Lunii. Imediat ce voi calcula ciclurile astronomice lunare din secolul al XVI-lea, voi putea găsi nişte date aproximative.

— Excelent gândit, zise Pitt, tot mai optimist. Ai dat peste ceva important.

— Următorul pas este să determin ce semnifica fiecare şnur. Se dovedeşte că incaşii erau maeştri ai simplităţii. Potrivit analizei calculatorului, şnurul verde reprezintă uscatul, iar cel albastru marea. În privinţa celui galben, nu suntem siguri.

— Atunci cum ai interpreta cele descifrate până acum? întrebă Giordino.

Yaeger apăsă două taste şi se lăsă pe spate în scaun:

— Douăzeci şi patru de zile de călătorie pe uscat. Optzeci şi şase de zile pe mare. Douăsprezece zile pe… galben – neştiind ce simbolizează culoarea respectivă.

— Poate fi timpul petrecut la destinaţie, propuse Pitt.

Yaeger aprobă din cap:

— Ar merge. Şnurul galben poate reprezenta un sol arid.

— Sau un deşert, spuse Giordino.

— Sau un deşert, repetă Pitt. O posibilitate reală, dacă privim coasta nordică a Mexicului.

— În cealaltă parte a *quipu*-ului, continuă Yaeger, am găsit şnururi cu aceleaşi culori verde şi albastru, dar cu alt număr de noduri. Calculatorul a sugerat că ar fi timpul petrecut la întoarcere. Judecând după adăugiri şi distanţele mai scurte dintre noduri, aş zice că au avut un voiaj dificil şi furtunos.

— Nu mi se pare deloc că bâjbâi prin întuneric, comentă Pitt. Aş zice că l-ai priceput destul de bine.

— Complimentele sunt întotdeauna acceptate cu recunoştinţă, surâse Yaeger. Sper doar că nu voi cădea în capcana de a interpreta prea liber informaţiile obţinute în urma analizelor.

Ideea nu-l încânta pe Pitt:

— Fără ficţiune, Hiram. Fii obiectiv!

— Am înţeles. Doriţi un prunc sănătos, cu câte zece degete la mâini şi la picioare.

— Aş prefera să fie unul care să ţină în mână o pancartă pe care să scrie: „Săpaţi aici”, rosti Pitt cu un glas rece şi sec care aproape că zbârli părul de pe ceafa lui Yaeger, ca să nu ne pomenim holbându-ne la o groapă goală.

27

În vârful piscului unui munte solitar care se înalţă ca un monument funerar în mijlocul unui deşert nisipos, se află un demon imens din piatră.

Stă acolo din vremuri imemoriale, cu labele încordate, gata parcă să sară, cu ghearele afundate în roca masivă de bazalt din care a fost cioplit. În peisajul deşertic de dedesubt, spectrele trecutului îndepărtat se contopesc cu cele din prezent. Vulturii se ridică deasupra sa, iepurii îi ţopăie printre picioare, şopârlele aleargă peste labele lui gigantice.

De pe piedestalul din vârf, ochii de şarpe ai fiarei privesc panorama de dune de nisip, dealuri şi munţi stâncoşi, precum şi undele sclipitoare ale fluviului Colorado care se răsfiră în braţe prin delta sa mâloasă înainte de a se vărsa în Marea lui Cortez.

Expuse eroziunii din vârful muntelui, despre care se spune că este misterios şi vrăjit, multe dintre detaliile complicate ale statuii s-au tocit. Trupul pare de jaguar sau de felină uriaşă cu aripi şi cap de şarpe. O aripă se mai înalţă deasupra unui umăr, dar cealaltă s-a prăbuşit de mult pe suprafaţa dură a stâncii şi s-a spart. Vandalii şi-au adus şi ei contribuţia, rupându-i colţii din botul căscat şi săpându-şi numele sau iniţialele pe părţile laterale şi pe pieptul lighioanei.

Cântărind câteva tone şi având înălţimea unui elefant, jaguarul înaripat cu cap de şarpe este una dintre cele numai patru statui create de culturi necunoscute înainte de sosirea misionarilor spanioli la începutul secolului al XVI-lea. Celelalte trei sunt lei ghemuiţi în poziţii statice şi se află într-un parc naţional din statul New Mexico, dar sunt mult mai primitive ca realizare.

Arheologii care au escaladat stâncile abrupte au fost teribil de încurcaţi când au încercat să stabilească originea statuii. Le-a fost imposibil să-i aprecieze vechimea ori să ghicească cine a cioplit-o din stânca uriaşă. Stilul şi modul de reprezentare difereau de orice artefacte cunoscute din culturile preistorice din sud-vestul Statelor Unite. Au fost formulate multe teorii şi s-au expus numeroase opinii, totuşi enigma statuii a rămas ascunsă în trecut.

Se spunea că vechii băştinaşi se temeau de impresionantul

animal din piatră, considerându-l străjerul tărâmului subteran, însă bătrânii din triburile de indieni Cahuilla, Quechan şi Montolo care trăiesc în regiune nu-şi amintesc vreo tradiţie religioasă importantă sau vreun ritual care să-i fi fost asociat. Nu s-a transmis nici o istorie orală, aşa că ei au creat pur şi simplu propriul mit din cenuşa trecutului uitat. Au inventat un monstru supranatural pe lângă care trebuie să treacă toţi morţii în drumul spre celălalt tărâm. Dacă au dus o viaţă păcătoasă, fiara de piatră învie. Îi prinde în bot, îi sfărâmă cu colţii şi-i scuipă după aceea sub forma unor spectre schilodite şi desfigurate, sortite să bântuiască de-a pururi pământul ca spirite rele. Numai celor cu inima şi cu gândurile bune li se îngăduie să treacă neatinşi în lumea cealaltă.

Mulţi au întreprins escaladarea dificilă pe pantele abrupte ale muntelui, pentru a depune la picioarele statuii figurine de lut modelate manual sau scoici vechi gravate cu figuri animaliere, ca tribut, ca o modalitate de a-şi uşura calea atunci când avea să vină momentul morţii. De multe ori membri ai unor familii îndurerate au stat în deşert la poalele muntelui pe care se afla statuia ameninţătoare, trimiţând un emisar în vârf, în timp ce ei se rugau fiarei să nu-i oprească din drum pe cei dragi.

* * *

Stând în camioneta lui în umbra muntelui şi privind în sus către statuia ameninţătoare aflată mult deasupra, Billy Yuma nu se temea de demonul din piatră. Spera că părinţilor şi prietenilor săi care muriseră li se îngăduise să treacă cu bine de străjerul morţilor.

Fuseseră oameni buni şi nu făcuseră nimănui nici un rău. Billy se temea însă că fratele lui, oaia neagră a familiei, care-şi bătea soţia şi copiii şi murise alcoolic, devenise un spirit rău.

Ca majoritatea amerindienilor din deşert, Billy trăia în prezenţa permanentă a spiritelor hidoase care bântuiau fără ţintă şi făceau lucruri înfiorătoare. El ştia că spiritul fratelui se putea ridica în orice clipă să-l împroaşte cu noroi, să-i sfâşie hainele, ba chiar să-i tortureze visele cu imagini oribile ale morţilor fără odihnă. Teama cea mai mare a lui Billy era însă că fratele lui o să le provoace boli sau accidente soţiei şi copiilor săi.

El îşi văzuse fratele de trei ori. O dată ca un vârtej ce lăsase în urmă o dâră de praf înecăcios, a doua oară ca o luminiţă pâlpâitoare, ce se rotea în jurul unui *mesquite şi* a treia oară sub forma fulgerului ce-i lovise camioneta. Toate fuseseră semne rău

prevestitoare. Billy şi vraciul tribului său se aşezaseră pe vine afară lângă un foc, pentru a discuta despre o modalitate prin care să învingă spiritul fratelui. Dacă nu era oprită, apariţia putea deveni o ameninţare permanentă la adresa familiei lui Billy şi a viitorilor săi urmaşi.

Încercaseră de toate… fără folos. Bătrânul şaman îi recomandase lui Billy să stea singur în deşert timp de zece zile şi să mănânce doar muguri de cactus şi plante, dar tentativa eşuase. Înfometarea îl făcuse pe Billy să vadă cu regularitate stafia fratelui său şi să audă tânguieli stranii în noapte. Practicaseră după aceea ritualuri puternice, aşa cum erau incantaţiile ceremoniale, însă nimic nu domolise spiritul rău al fratelui, iar acţiunile lui îşi intensificaseră violenţa.

Billy nu era unicul membru al tribului său care avea probleme. Din clipa în care obiectele religioase sacre şi tainice ale tribului dispăruseră din ascunzătoarea lor dintr-o ruină izolată ce aparţinuse strămoşilor, sate întregi suferiseră de nenoroc. Recolte slabe… boli contagioase printre copii… vreme nefiresc de caldă şi de secetoasă. Izbucniseră conflicte între beţivi şi câţiva bărbaţi fuseseră ucişi. De departe însă principala calamitate o reprezenta creşterea fulgerătoare a apariţiilor de spirite. Oameni care până atunci nu văzuseră sau nu auziseră niciodată un spirit rău descriau acum materializări chinuitoare. Stafii de indieni Montolo morţi le apăreau pe neaşteptate în vise, adesea chiar în timpul zilei. Aproape toţi, inclusiv copiii, afirmau că văzuseră spectre supranaturale.

Furtul idolilor de lemn ce reprezentau Soarele, Luna, Pământul şi Apa zguduise societatea religioasă a indienilor Montolo. Suferinţa pricinuită de faptul că nu puteau beneficia de prezenţa lor în decursul ceremoniei iniţiatice de intrare în rândul adulţilor îi afectase în mod devastator pe tineri. Fără divinităţile cioplite, ritualurile vechi de secole nu puteau fi îndeplinite, lăsându-i uitaţi în pragul adolescenţei. În absenţa obiectelor religioase sacre, încetase orice adoraţie. Pentru ei era ca şi cum toţi creştinii, musulmanii şi evreii din lume s-ar fi trezit într-o dimineaţă şi ar fi constatat că Ierusalimul fusese complet smuls de pe suprafaţa Pământului şi purtat în adâncurile spaţiului cosmic. Pentru cei care nu erau indieni nu reprezenta decât un simplu furt, dar pentru un Montolo însemna o blasfemie la limita atrocităţii.

Adunaţi în jurul focurilor din locaşurile ceremoniale subterane, bătrânele căpetenii religioase şopteau despre felul în care

puteau auzi bocetele jalnice ale idolilor purtate de vântul nopţii, rugându-i să-i readucă în siguranţa tainiţelor lor.

Billy Yuma era disperat. Vraciul îi dăduse instrucţiuni, pe care le citise în tăciunii unui foc muribund. Pentru a trimite fantoma fratelui său înapoi în lumea de dincolo şi pentru a-şi salva familia de alte dezastre, Billy trebuia să găsească idolii dispăruţi şi să-i readucă în ascunzătoarea sacră din ruinele străvechi ale strămoşilor. În tentativa disperată de a pune capăt bântuirilor spiritelor şi de a evita alte ghinioane, el decisese să lupte împotriva răului cu armele acestuia. Hotărâse să urce pe munte, să-l invoce pe demon şi să-i implore ajutorul în găsirea preţioşilor idoli.

Nu mai era tânăr şi escaladarea avea să fie periculoasă fără echipamentul utilizat de căţărătorii de azi, dar Billy îşi fixase un ţel şi nu intenţiona să bată în retragere. Prea mulţi dintre semenii lui îşi puneau speranţele în el.

După ce urcase cam două treimi din peretele sudic, inima îi bubuia în piept şi plămânii îl ardeau din cauza efortului istovitor. S-ar fi putut opri, pentru a se odihni şi a-şi trage răsuflarea, însă continuă, decis să ajungă în vârf fără să facă nici un popas. Se întoarse şi se uită pentru ultima dată în jos, spre camioneta Ford lăsată la poalele muntelui. De aici părea o jucărie pe care ar fi putut s-o ţină în palmă. Privi din nou stânca. În lumina soarelui care apunea, îşi schimba culoarea din chihlimbariu în roşu-stins.

Billy regreta că nu pornise la drum mai de dimineaţă, dar trebuise să-şi termine mai întâi treburile, astfel încât soarele era deja sus pe boltă când începuse ascensiunea. Acum sfera portocalie cobora încetişor înapoia crestei Munţilor Sierra de Juarez spre vest. Urcuşul era mai dificil decât îşi imaginase şi dura mult mai mult. Îşi lăsă capul pe spate, duse palma pavăză la ochi pentru a-i feri de strălucirea cerului şi scrută vârful conic al muntelui. Mai avea de parcurs optzeci şi cinci de metri, iar bezna avea să-l învăluie complet în numai o jumătate de oră. Posibilitatea de a-şi petrece noaptea cu uriaşa fiară din piatră îi trezea gânduri negre, totuşi ar fi fost de-a dreptul sinucigaş să încerce să coboare muntele pe întuneric.

Billy era un bărbat scund, de cincizeci şi cinci de ani, dar viaţa petrecută crescând vite în clima aspră a deşertului Sonora îi conferise tăria şi duritatea fontei. Poate că articulaţiile nu-i mai erau la fel de flexibile ca în ziua când câştigase un concurs de călărit cai sălbatici în Tucson, nu se mai deplasa cu agilitatea

băiatului care fusese cândva cel mai iute alergător al tribului şi nici nu mai avea aceeaşi rezistenţă, totuşi continua să fie la fel de viguros ca o capră de munte.

Albul ochilor săi îngălbenise şi era roşu pe margini, deoarece toată viaţa ignorase soarele deşertului şi nu purtase ochelari de protecţie. Avea o faţă rotundă şi cafenie, cu maxilare puternice, sprâncene încărunţite şi încâlcite şi păr negru şi des – genul de faţă care pare inexpresivă, însă dezvăluie un caracter profund şi o înţelegere a naturii de care, cu excepţia amerindienilor, puţini oameni sunt capabili.

O umbră şi o boare rece trecu peste el. Răcoarea neaşteptată îl înfioră. Fusese un spirit? Se întrebă de unde veneau spiritele. Să fi fost fratele său, care încerca să-l doboare de la înălţime, făcându-l să se prăbuşească pe stâncile colţuroase de dedesubt? Sau poate că uriaşa fiară din piatră îl simţise că se apropie şi-i trimitea un avertisment? Copleşit de presimţiri, Billy continuă să urce, strângând din dinţi şi privind doar roca verticală din faţa ochilor.

Din fericire, alţii care trecuseră pe acolo înaintea lui săpaseră reazeme pentru mâini şi picioare în peretele abrupt din apropierea piscului. După marginile lor tocite, bărbatul îşi putea da seama că erau foarte vechi. La cincizeci de metri de ţintă, ajunse într-un horn de piatră care se despicase din perete, lăsând o dâră de fragmente de rocă desprinse în interiorul unei crăpături largi, care avea o pantă mai puţin abruptă şi uşura escaladarea.

În cele din urmă, când muşchii începuseră să-i fie încercaţi de crampe şi nu-şi mai simţea picioarele, peretele din piatră lăsă loc unei rampe line şi Billy se târî pe suprafaţa piscului. Se ridică exact când ultimele licăriri de lumină ale zilei păleau şi răsuflă adânc, inspirând aerul rece şi curat al deşertului. Îşi frecă palmele de pantaloni pentru a le curăţa de praf şi particule de piatră, apoi se uită spre umbra demonului care se înălţa ameninţătoare în bezna ce se îndesea. Deşi statuia era cioplită din piatra muntelui, Billy ar fi jurat că sclipea. Pe bărbat îl dureau toţi muşchii şi era obosit, dar în mod straniu nu simţea teamă înaintea efigiei tocite de vreme, în ciuda legendelor despre spiritele care, după ce li se refuzase intrarea pe celălalt tărâm, rătăceau fără odihnă pe muntele bântuit.

Nu zări nici urmă de creaturi teribile care să pândească în întuneric. Cu excepţia jaguarului cu cap de şarpe, piscul era

pustiu.

— Am venit, rosti Billy.

Nu primi nici un răspuns. Se auzea doar şuierul vântului şi fâlfâitul aripilor unui şoim. Dar nici un strigăt sinistru dinspre sufletele chinuite din lumea de dincolo.

— Am suit muntele vrăjit, ca să mă rog ţie, continuă Billy.

Nici acum nu primi vreun semn sau răspuns, însă percepu o prezenţă care-l făcu să se-nfioare. Auzea glasuri vorbind într-un grai ciudat. Nici un cuvânt nu-i era familiar. Apoi văzu plăsmuindu-se siluete de umbre.

Oamenii erau vizibili, dar transparenţi. Păreau să umble prin aer, fără să-l bage în seamă pe Billy, mergând prin el şi în jurul lui ca şi cum n-ar fi existat. Straiele nu-i erau familiare; în nici un caz nu erau legăturile scurte de bumbac din jurul coapselor sau veşmintele din piele de iepure ale strămoşilor săi. Oamenii aceştia erau îmbrăcaţi ca nişte zei. Coifuri de aur împodobite cu pene colorate sclipitor acopereau capetele multor fantome, iar cele care nu purtau nimic pe cap aveau coafuri bizare. Billy nu văzuse niciodată ţesături precum cele de pe trupurile lor. Mantiile din fire înnodate care le cădeau de pe umeri şi tunicile de sub ele erau împodobite cu desene incredibil de frumoase şi de complicate.

După un minut parcă nesfârşit, oamenii ciudaţi dispărură şi glasurile lor nu se mai auziră. Billy rămase nemişcat şi tăcut ca stânca de sub picioarele lui. Cine fuseseră străinii care-i defilaseră înaintea ochilor? Se întrebă dacă nu cumva fusese o uşă deschisă spre tărâmul spiritelor.

Se apropie de monstrul din piatră şi-l atinse cu o mână tremurătoare. În mod neliniştitor, roca era mai fierbinte decât ar fi trebuit să fie după arşiţa din timpul zilei. Apoi, lucru de-a dreptul incredibil, pe chipul şarpelui păru că se deschide un ochi în care sclipea o lumină nepământeană.

Billy se cutremură de groază, dar era hotărât să nu se clintească. Ulterior, avea să fie acuzat de exces de imaginaţie, însă înainte de a muri, peste mulţi ani, el jurase de o mie de ori că văzuse demonul privindu-l cu un ochi scânteietor. Îşi adună tot curajul, căzu în genunchi şi îşi desfăcu braţele. După aceea începu să se roage. Se rugă efigiei de piatră aproape toată noaptea, înainte de a cădea într-un somn ca o transă.

Dimineaţă, când soarele răsări, colorând norii cu o explozie aurie, Billy Yuma se trezi şi privi în jur. Stătea întins pe bancheta

din faţă a camionetei Ford, jos, în deşert, foarte departe de fiara tăcută a muntelui, care privea fără să vadă pustiul arid.

28

Joseph Zolar stătea la capul costumului de aur, privindu-i pe Henry şi pe Micki Moore care erau aplecaţi deasupra calculatorului şi imprimantei. După patru zile de lucra continuu, cei doi transformaseră simbolurile în cuvinte descriptive şi expresii concise.

Era fascinant felul în care smulgeau foile imediat ce apăreau în tava imprimantei, analizându-şi cu surescitare concluziile, pe când ceasul de perete le ticăia ultimele minute ale vieţilor. Cei doi soţi îşi vedeau de treabă ca şi cum bărbaţii cu cagule nici n-ar fi existat.

Henry lucra complet absorbit. Lumea lui exista doar în spaţiul restrâns al unei universităţi. Aidoma multor profesori de antropologie şi arheologie, muncea pentru prestigiu, deoarece bogăţia îl ocolea. Asamblase cioburi de ceramică şi scrisese un număr impresionant de cărţi pe care puţini le citeau şi încă şi mai puţini plăteau bani grei pentru a le avea. Publicate în tiraje mici, toate lucrările sale sfârşeau prin a se acoperi de praf în subsolurile bibliotecilor din colegii. Ca o ironie a sorţii, gloria şi onorurile, despre care bănuia că aveau să-l acopere ca tălmaci şi, poate, ca descoperitor al comorii lui Huascar, însemnau pentru el mai mult decât simplele câştiguri materiale.

La început, fraţii Zolar o găsiseră pe Micki Moore atrăgătoare din punct de vedere sexual, însă în scurt timp indiferenţa femeii faţă de ei devenise iritantă. Era evident că-şi iubea soţul şi orice altceva o interesa prea puţin. Ei trăiau şi munceau împreună în propria lume.

Joseph Zolar nu urma să aibă remuşcări după dispariţia lor. De-a lungul anilor avusese de-a face cu vânzători şi colecţionari dezgustători şi demni de dispreţ, dar şi cu criminali înrăiţi, aşa că soţii Moore reprezentau o enigmă pentru el. Deja nu-i mai păsa ce formă de execuţie le pregătiseră fraţii săi. Tot ce mai conta acum era să vină cu date concise şi precise pentru găsirea lanţului de aur al lui Huascar.

Purtarea cagulelor era inutilă, totuşi continuau s-o facă tot timpul cât se aflau în prezenţa lor. Era evident că ambii soţi nu se lăsau uşor intimidaţi.

Zolar privi spre Henry Moore şi încercă să zâmbească, dar nu

fu încununat de succes.

— Aţi terminat de descifrat simbolurile? întrebă el plin de speranţă.

Moore îi făcu viclean cu ochiul soţiei sale şi-i surâse plin de sine, apoi se întoarse către Zolar:

— Am terminat. Istoria pe care am descifrat-o este dramatică… cu mari suferinţe umane. Descifrarea imaginilor şi traducerea ne sporeşte spectaculos actualele cunoştinţe despre chachapoya. Graţie lor, toate textele despre incaşi vor trebui rescrise.

— Asta da modestie, remarcă Sarason cu sarcasm.

— Ştiţi precis locul unde a fost îngropată comoara? întrebă Charles Oxley.

— Precis n-o pot spune, zise Henry Moore ridicând din umeri.

Sarason avansa, strângând furios din buze:

— Aş dori să-i întreb pe iluştrii noştri tălmaci dacă au cea mai vagă idee despre ce naiba fac?

— Ce vreţi? replică rece Moore. O săgeată care să indice locul marcat cu X pe o hartă?

— Da, fir-ar al dracu', exact asta vrem!

Zolar surâse înţelegător:

— Să trecem la datele concrete, doctore Moore! Ce ne poţi spune?

— O să fiţi încântaţi să aflaţi, răspunse Micki Moore în locul soţului ei, că, deşi pare incredibil, lanţul de aur este doar o părticică din tezaur. Inventarul pe care l-am descifrat noi consemnează minimum patruzeci de tone de ornamente ceremoniale şi vase, acoperăminte de cap, pieptare, coliere şi obiecte masive de aur şi argint, care au fost transportate fiecare de câte zece oameni. Au existat, de asemenea, teancuri mari de ţesături, cel puţin douăzeci de mumii învelite în aur şi peste cincizeci de vase umplute cu pietre preţioase. Dacă am beneficia de mai mult timp, v-am putea oferi lista completă.

Zolar, Sarason şi Oxley se holbară la femeie fără să clipească; îndărătul cagulelor, expresiile lor de lăcomie insaţiabilă erau complet ascunse. Pentru câteva momente nu se auzi nici un sunet, doar respiraţia lor şi zumzetul imprimantei. Chiar şi pentru nişte oameni obişnuiţi să lucreze cu milioane de dolari, dimensiunile comorii lui Huascar depăşeau cele mai fantastice închipuiri.

— Imaginea prezentată este superbă, rosti Zolar în cele din

urmă, dar simbolurile de pe învelişul mumiei ne spun şi unde este îngropată comoara?

— Nu este îngropată în sensul literal al cuvântului, preciză Henry Moore.

Îl privi pe Zolar, aşteptând o reacţie din partea acestuia, însă bărbatul rămase tăcut.

— Potrivit relatării gravate pe costum, explică Moore, comoara a fost ascunsă într-o grotă de pe un râu…

Ochii lui Sarason fulgerară dezamăgiţi:

— Orice peşteră de pe un râu cunoscut a fost descoperită de mult timp şi asta-nseamnă că tezaurul a fost luat de acolo.

Oxley clătină din cap:

— E puţin probabil ca un lanţ de aur pe care de-abia îl ridicau două sute de bărbaţi să fi putut dispărea pentru a doua oară.

— Cu atât mai puţin un inventar de dimensiunile celui descris de soţii Moore, adăugă Zolar. Ca specialist recunoscut în antichităţile incaşe, aş fi aflat de orice artefacte identificate ca aparţinându-i lui Huascar care ar fi apărut pe piaţă. Este imposibil ca o asemenea descoperire să poată rămâne secretă.

— Poate c-am avut prea multă încredere în domnul doctor şi în soţia lui, mârâi Sarason. De unde ştim că nu ne vor conduce în direcţia greşită?

— Cine sunteţi voi ca să vorbiţi despre încredere? rosti fără grabă Moore. De patru zile ne ţineţi încuiaţi în temniţa asta de beton fără ferestre şi nu aveţi încredere în noi? Probabil că vă daţi în vânt după jocurile de copii.

— N-aveţi nici un motiv să vă plângeţi, i-o reteză Oxley. Sunteţi plătiţi foarte bine.

Moore îl privi impasibil:

— Aşa cum mă pregăteam să spun, după ce incaşii şi războinicii chachapoya care-i păzeau au depus în peşteră uriaşa comoară a lui Huascar, ei au astupat intrarea tunelului lung care ducea la ea. După aceea au refăcut aspectul natural al solului şi au sădit plante locale pentru ca intrarea să nu fie descoperită niciodată.

— Există vreo descriere a terenului din jurul intrării? se interesă Zolar.

— Atât doar că intrarea se află pe piscul rotunjit al unei insule ale cărei faleze se ridică abrupt din mare.

— Stai aşa! făcu Oxley. Ai zis că peştera este în apropierea unui râu.

Moore clătină din cap:

— Dacă ai fi fost atent, m-ai fi auzit spunând că grota este *pe* un râu.

Sarason îi aruncă o căutătură furioasă:

— Ce-i povestea asta ridicolă pe care ne-o bagi pe gât? O grotă pe un râu, pe o insulă, pe o mare? Pe unde ai greşit în traducere, doctore?

— N-am greşit nicăieri, spuse Moore cu fermitate. Interpretarea noastră este corectă.

— Folosirea cuvântului *râu* poate să fie pur simbolică, sugeră Micki Moore.

— Şi a cuvântului *insulă,* replică Sarason.

— Poate că vei avea o imagine de ansamblu mai bună, dacă ai auzi întreaga noastră interpretare, propuse Henry Moore.

— Poţi omite detaliile, zise Zolar. Suntem deja familiarizaţi cu modul în care Huascar s-a strecurat cu tezaurul regatului de sub nasul fratelui său Atahualpa şi al lui Francisco Pizzaro. Singurul aspect care ne interesează este direcţia în care generalul Naymlap a navigat cu flota respectivă şi locul exact unde a ascuns comoara.

Cei doi soţi se uitară unul la altul. Micki încuviinţă în tăcere din cap şi Henry se întoarse spre Zolar:

— În regulă… fiindcă suntem parteneri. Se opri şi examină o pagină ieşită de la imprimantă: Pictogramele de pe costum ne spun că tezaurul a fost dus la un port de pe coastă şi încărcat în multe ambarcaţii. Călătoria spre nord a durat în total optzeci şi şase de zile. Ultimele douăsprezece zile au fost parcurse pe o mare, până s-a ajuns la o insuliţă ai cărei pereţi înalţi şi abrupţi se ridicau din apă ca un uriaş templu de piatră. Acolo incaşii au tras ambarcaţiile pe uscat, au descărcat comoara şi au purtat-o printr-un tunel, până la o grotă adâncă din interiorul insulei. În momentul respectiv, indiferent cum aţi interpreta, glifele afirmă că aurul a fost depozitat pe malul unui râu.

Oxley derulă o hartă a emisferei vestice şi urmă ruta marină din Peru, pe lângă America Centrală şi coasta pacifică a Mexicului.

— Marea trebuie să fie Golful Californiei.

— Cunoscută şi ca Marea lui Cortez, adăugă Moore.

Sarason studie şi el harta:

— Sunt de acord. De la vârful lui Baja până în Peru este numai ocean.

— Ce-i cu insulele? întrebă Zolar.

— Sunt cel puţin douăsprezece, dacă nu mai multe, răspunse Oxley.

— Ar fi necesari ani buni ca să le cercetăm pe toate.

Sarason ridică ultima pagină a traducerii glifelor şi o citi, apoi ridică o privire rece spre Henry Moore:

— N-ai spus totul, amice! Imaginile de pe costumul de aur trebuie să ofere direcţii precise pentru găsirea comorii. Nici o hartă cât de cât valoroasă nu se opreşte înaintea ultimei etape.

Zolar cercetă cu atenţie chipul lui Moore:

— Domnule doctor, este adevărat că nu ne-ai oferit soluţia completă a enigmei?

— Micki şi cu mine am descifrat tot ce era de descifrat. Nu mai există altceva.

— Minţi, rosti sec Zolar.

— Bineînţeles că minte, pufni Sarason. Orice idiot poate vedea că nu ne-au dat indiciile esenţiale.

— Nu este o decizie chibzuită, domnule doctor. Ar fi înţelept ca dumneata şi doamna Moore să respectaţi înţelegerea.

Moore ridică din umeri:

— Nu sunt chiar atât de prost pe cât mă credeţi, spuse el. Faptul că refuzaţi în continuare să vă identificaţi îmi spune că nu aveţi nici cea mai mică intenţie să respectaţi înţelegerea. Ce garanţii am că o veţi face? Nimeni nu ştie unde am plecat, nici chiar rudele sau prietenii noştri. Modul în care am fost aduşi aici, legaţi la ochi şi faptul că suntem, practic, prizonieri nu este altceva decât o răpire. Ce intenţionaţi să faceţi după ce veţi căpăta instrucţiunile complete pentru găsirea comorii lui Huascar? Să ne legaţi din nou la ochi şi să ne trimiteţi acasă cu avionul? Nu cred! Bănuiala mea este că eu şi Micki vom pieri fără urmă, devenind un dosar din fişetul cu persoane dispărute. Spuneţi-mi dacă mă-nşel.

Dacă Moore n-ar fi fost un individ atât de inteligent, Zolar ar fi izbucnit în râs. Antropologul le descifrase însă planul şi acum le cerea să dea cărţile pe faţă.

— În regulă, domnule doctor, cât doreşti pentru a ne da informaţiile?

— Cincizeci la sută din comoară atunci când o găsim.

Sarason nu se mai putu abţine:

— Nemernicul ne şantajează! sări spre Moore, îl ridică în aer şi-l izbi de perete: Nu mai pot eu de cererile astea! Ne-am

săturat de rahaturile tale. Zi-ne ce vrem să ştim, altfel te bat până-ţi plângi de milă. Şi crede-mă, o să fiu al naibii de încântat să te văd plin de sânge.

Micki Moore rămase locului, calmă de parcă ar fi asistat la pregătirea unei mâncări în bucătărie. Detaşarea ei stranie nu i se păru firească lui Zolar. Orice altă nevastă ar fi trădat teamă faţă de o ameninţare violentă la adresa soţului ei.

În mod incredibil, Moore zâmbi larg:

— Fă-o! Haide, rupe-mi picioarele, omoară-mă! În felul ăsta n-o să mai găsiţi lanţul de aur al lui Huascar nici într-o mie de ani.

— Are dreptate, interveni Zolar, continuând s-o privească discret pe Micki.

— Când o să termin cu el, nici de mâncare la câini n-o să mai fie bun, mârâi Sarason, trăgându-şi pumnul îndărăt.

— Stai aşa! îl opri glasul lui Oxley. De dragul eficienţei, răzbună-te mai bine pe doamna Moore. Nu cred că există vreun bărbat căruia să-i placă să-şi vadă soţia violată.

Încet, Sarason îi dădu drumul lui Moore şi se răsuci spre Micki, cu chipul unui hun pus pe jaf şi siluit:

— Va fi o plăcere s-o conving să coopereze.

— Vă pierdeţi timpul, interveni Moore. Nu i-am îngăduit soţiei mele să lucreze la finalul traducerii. Habar nu are unde se află exact comoara.

— Ce tot spui?!

— Adevărul, încuviinţă impasibilă Micki. Henry nu mi-a dat voie să văd rezultatele finale.

— Asta nu schimbă cu nimic situaţia, replică Sarason rece.

— Bineînţeles, făcu Oxley. Începi treaba cu doamna Moore, până ce *el* va coopera.

— Indiferent cum ar sta lucrurile, vom obţine răspunsurile.

Zolar îl privi pe Moore:

— Domnule doctor, se pare că trebuie să dai cărţile pe faţă.

Moore îi privi cu o expresie calculată, nepăsătoare:

— Puteţi face ce doriţi cu ea. Nu mă va impresiona cu nimic.

O tăcere stranie se aşternu peste fraţii Zolar. Sarason, cel mai dur dintre ei, rămăsese cu gura căscată, nevenindu-i să creadă. Ce fel de om ar fi putut să-şi arunce nevasta la lupi fără cea mai mică urmă de teamă sau de ruşine?

— Poţi privi cum soţia dumitale va fi bătută, violată şi ucisă, fără să spui un cuvânt? întrebă Zolar, studiind reacţia profesorului.

— Stupiditatea barbară nu vă va aduce nimic, răspunse inexpresiv Moore.

— Este o cacealma! După privirea pe care i-o aruncase Sarason, Moore ar fi trebuit să fie dizolvat într-o baie de acid: O să cedeze la primele ei ţipete.

— Nu cred, spuse şi Zolar clătină din cap.

— Sunt de aceeaşi părere, adăugă Oxley. I-am subestimat lăcomia monumentală şi obsesia de a deveni o supervedetă în lumea universitară. Am dreptate, domnule doctor?

Moore nu păru deranjat de dispreţul lor, ci replică:

— Domnilor, cincizeci la sută din ceva este în mod clar mai bine decât sută la sută din nimic.

Zolar îşi privi fraţii. Oxley încuviinţă din cap abia perceptibil. Sarason îşi încleştă pumnii atât de puternic, încât încheieturile degetelor i se albiră; se întoarse cu spatele, dar impresia generală pe care o degaja era că ar fi dorit să-i smulgă plămânii antropologului.

— Cred că putem evita alte ameninţări şi lămuri situaţia în mod paşnic, zise Zolar. Înainte de a fi de acord cu cererea ta, trebuie să fiu complet asigurat că ne poţi duce la comoară.

— Am descifrat descrierea reperului care indică intrarea în peşteră, spuse Moore clar şi fără grabă. Nu există nici o probabilitate de eroare. Îi cunosc dimensiunile şi forma şi-l pot recunoaşte din văzduh.

Afirmaţia lui plină de încredere fu primită cu tăcere. Zolar se apropie de mumie şi examină glifele gravate în învelişul din aur.

— Treizeci la sută, spuse el. Va trebui să vă mulţumiţi cu atât.

— Patruzeci sau nimic, spuse Moore.

— Vrei să-ţi dau scris?

— Ar avea vreo valoare în tribunal?

— Probabil că nu.

— Atunci va trebui pur şi simplu să ne încredem unii în cuvântul celorlalţi. Moore se întoarse spre soţia sa: Iartă-mă, scumpo, sper că nu te-ai supărat prea tare. Trebuie totuşi să înţelegi că există lucruri mai importante decât jurământul de la căsătorie.

„Ce femeie stranie! îşi spuse Zolar. Ar fi trebuit să pară speriată şi umilită, dar pe chip nu i se citea nimic de felul acela.”

— Rămâne stabilit atunci, rosti el. Deoarece acum suntem parteneri de afacere, nu văd de ce am continua să purtăm cagule. Şi-o trase pe a lui peste cap şi-şi trecu mâinile prin păr.

Vă recomand tuturor să vă odihniţi cât mai bine la noapte. Mâine-dimineaţă la prima oră plecaţi cu toţii spre Guaymas, în Mexic, cu jetul companiei.

— De ce în Guaymas? întrebă Micki.

— Din două motive. Are o poziţie centrală în Golful Californiei, iar un bun prieten şi client m-a invitat să mă găzduiască oricând doresc în *hacienda* lui aflată în nordul portului. Domeniul are o pistă privată de aterizare, ceea ce-l transformă într-un sediu ideal pentru desfăşurarea căutării.

— Tu nu vii? întrebă Oxley.

— Ne vom întâlni peste două zile. Am o întâlnire de afaceri în Wichita, statul Kansas.

Zolar se răsuci spre Sarason, bănuind că fratele său ar fi putut lansa alt atac asupra lui Moore. Nu trebuia însă să-şi facă griji.

Chipul lui Sarason avea un rânjet de vampir. Fraţii săi nu-i puteau citi gândurile, nu puteau să ştie că-şi imagina cu încântare ce avea să-i facă Tupac Amaru lui Henry Moore după descoperirea comorii.

29

— *Brunhilda* a ajuns cât de departe a putut, rosti Yaeger referindu-se la iubitul său calculator. Împreună am descifrat cu multă caznă cam nouăzeci la sută din codurile şnururilor, dar există şi permutaţii pe care nu le-am înţeles…

— Permutaţii? mormăi Pitt, aflat vizavi de el în sala de conferinţe.

— Diferitele aranjamente ale ordinii liniare şi ale culorilor din şnururile împletite ale *quipu*-ului.

Pitt ridică din umeri şi privi împrejurul încăperii în care se mai aflau patru bărbaţi: amiralul Sandecker, Al Giordino, Rudi Gunn şi Hiram Yaeger. Atenţia tuturor era concentrată asupra lui Yaeger, care arăta ca un coiot care urlase fără-ncetare toată noaptea la luna plină.

— Trebuie neapărat să-mi îmbunătăţesc vocabularul, murmură Pitt.

Se lăsă pe spate într-o poziţie mai confortabilă şi se uită la geniul calculatoarelor, care se afla în dreptul unui pupitru sub un uriaş ecran fixat în perete.

— Aşa cum mă pregăteam să explic, reluă Yaeger, câteva noduri şi fire nu pot fi descifrate. După ce am aplicat cele mai avansate şi sofisticate tehnici de analiza datelor şi informaţiilor cunoscute, nu pot oferi decât liniile generale ale relatării conţinute de *quipu.*

— Nici chiar un tip genial ca tine? zâmbi Gunn.

— Până şi Einstein, dacă nu cumva ar fi dezgropat o piatră Rosetta incaşă sau un manual din secolul al XVI-lea despre *Cum să-ţi construieşti singur un* quipu, ar fi lucrat în zadar.

— Dacă o să ne spui că spectacolul se termină fără *happy-end,* eu am plecat la masă, anunţă Giordino.

— *Quipu*-ul lui Drake este reprezentarea complexă a unor informaţii numerice, continuă Yaeger fără să bage în seamă sarcasmul italianului, dar nu excelează în descrierea pas cu pas a evenimentelor. Nu poţi povesti o dramă care abundă în acţiuni vizuale prin câteva noduri strategic plasate pe sârme împletite din fire colorate. Acest *quipu* poate să ofere doar date generale despre participanţii la această acţiune.

— Am înţeles, făcu Sandecker, agitându-şi trabucul. Acum ce-

ar fi să ne spui ce-ai cernut din labirint?

Yaeger încuviinţă din cap şi reduse nivelul iluminării din sală. Comută un proiector de diapozitive care afişă pe ecran o hartă spaniolă veche a coastei de vest a celor două Americi, apoi luă un indicator metalic, care se extinse ca o antenă radio din segmente telescopice şi-l îndreptă în direcţia generală a hărţii.

— Fără să ţin o lecţie de istorie lungă şi plicticoasă, voi spune doar că după ce Huascar, moştenitorul legitim al tronului incaş, a fost învins şi detronat de fratele său vitreg, bastardul Atahualpa, în 1533, el a poruncit ca tezaurul regatului şi alte bogăţii să fie ascunse în înălţimile Anzilor. Acţiunea s-a dovedit înţeleaptă. În timpul întemniţării, Huascar a suferit umilinţe şi suferinţe teribile. Toţi prietenii şi rudele sale au fost executaţi, iar soţiile şi copiii i-au fost spânzuraţi. Situaţia s-a înrăutăţit şi mai mult când spaniolii au ales tocmai momentul acela pentru a invada imperiul incaş. Într-o conjunctură similară celei a lui Cortez în Mexic, momentul fixat de Francisco Pizzaro n-ar fi putut să fie mai potrivit. Armatele incaşe erau divizate în facţiuni şi decimate de războiul civil, aşa că tulburările interne l-au ajutat din plin. După ce mica lui oaste formată din soldaţi şi aventurieri a măcelărit în piaţa străvechiului oraş Caxanarca mii de nobili şi funcţionari imperiali din suita lui Atahualpa, Pizzaro a cucerit imperiul incaş.

— Ciudat că incaşii nu i-au atacat pur şi simplu pe spanioli, copleşindu-i numeric, zise Gunn. Probabil că raportul faţă de trupele lui Pizzaro era de o sută la unu.

— Mai curând de o mie la unu, preciză Yaeger. Dar, ca în cazul lui Cortez şi al aztecilor, să vadă nişte bărboşi aprigi ce purtau straie de fier pe care nu le putea străpunge săgeata sau piatra şi care călăreau cai împlătoşaţi, animale necunoscute până atunci incaşilor, în timp ce retezau cu săbiile şi trăgeau cu archebuze şi tunuri, a însemnat prea mult pentru ei. Complet demoralizaţi, generalii lui Atahualpa n-au izbutit să ia iniţiativa şi să ordone atacuri decise în masă.

— Şi oştile lui Huascar? întrebă Pitt. Cu siguranţă, ele se mai aflau în ţară.

— Da, însă erau lipsite de căpetenie, încuviinţă Yaeger. Istoria poate examina doar retrospectiv o situaţie de tipul: „Ce-ar fi fost dacă?” Ce-ar fi fost dacă doi regi incaşi ar fi îngropat securea războiului şi şi-ar fi reunit oştile într-o campanie de luptă până la moarte pentru a scăpa imperiul de temuţii străini? Ipoteza este interesantă. Prin înfrângerea spaniolilor, numai Dumnezeu ştie

care ar fi fost azi graniţele politice şi guvernele Americii de Sud.

— În tot cazul, ar fi vorbit altă limbă decât spaniola, comentă Giordino.

— Dar unde era Huascar în timpul confruntării lui Atahualpa cu Pizzaro? întrebă Sandecker, aprinzându-şi în sfârşit trabucul.

— Întemniţat în Cuzco, capitala imperiului, la 1 200 de kilometri sud de Caxanarca.

Fără să ridice ochii de pe notiţele pe care şi le lua pe blocnotes, Pitt întrebă:

— Ce s-a întâmplat după aceea?

— Pentru a-şi cumpăra libertatea, Atahualpa i-a propus lui Pizzaro să umple cu aur o încăpere până la înălţimea unde ajungea el cu braţul, răspunse Yaeger. Ar trebui să adaug că încăperea respectivă era puţin mai mare decât aceasta.

— Şi s-a ţinut de cuvânt?

— Da. Atahualpa se temea însă că Huascar i-ar putea oferi lui Pizzaro mai mult aur, argint şi pietre preţioase decât el şi de aceea a poruncit ca fratele lui să fie ucis prin înecare. Huascar apucase însă să ordone ascunderea comorilor regale.

Sandecker se uită la Yaeger printr-un nor de fum albastru:

— Dacă regele era mort, cine i-a îndeplinit ordinul?

— Un general pe nume Naymlap, răspunse Yaeger. Se opri şi urmări cu indicatorul o linie roşie care pornea din Anzi spre coastă. Prin vinele lui nu curgea sânge incaş regesc, ci era un războinic chachapoya, care urcase în ierarhie până ajunsese sfetnicul cel mai de încredere al lui Huascar. Naymlap a organizat transportul tezaurului din munţi pe ţărm, unde a adunat o flotă de cincizeci şi cinci de ambarcaţii. Potrivit *quipu*-ului, după o călătorie de douăzeci şi patru de zile, a avut nevoie de alte optsprezece zile doar pentru a îmbarca imensa comoară.

— Habar n-am avut că incaşii erau oameni ai mării, zise Gunn.

— Ca şi mayaşii, fenicienii, grecii şi romanii înaintea lor, incaşii au fost marinari de coaste. Nu le era teamă de mare, totuşi aveau înţelepciunea de a-şi trage ambarcaţiile pe ţărm în nopţile fără lună şi în timpul furtunilor. În navigaţie se orientau după soare şi după stele şi se foloseau de curenţii şi de vânturile dominante din preajma coastelor, făcând negoţ cu băştinaşii din Panama şi poate chiar de mai departe. O legendă incaşă povesteşte despre un rege care a auzit o poveste despre o insulă bogată în aur şi în oameni înţelepţi, aflată pe ocean dincolo de orizont. Gândindu-se la prăzi şi la sclavi, el a construit şi echipat

o flotă, apoi a pornit cu soldaţii săi drept marinari, spre ceea ce se crede că ar fi fost insulele Galapagos. După nouă luni a revenit cu zeci de prizonieri negri şi cu mult aur.

— Galapagos? repetă Pitt.

— Pare o ipoteză la fel de bună ca oricare alta.

— Există vreo descriere a ambarcaţiilor construite de ei? se interesă Sandecker.

— Bartolomeu Ruiz, pilotul lui Pizzaro, a văzut plute mari echipate cu catarge şi vele pătrate din bumbac. Alţi matrozi spanioli au raportat că pe lângă corăbiile lor au trecut plute din lemn de balsa, bambus şi papură, purtând câte şaizeci de persoane şi patruzeci sau mai multe lăzi mari cu bunuri pentru negoţ. Pe lângă vele, plutele erau propulsate de vâslaşi. Desenele de pe ceramica precolumbiană arată şi corăbii cu două punţi, pupe ridicate şi etambouri cu capete de şerpi cioplite, similare dragonilor de pe corăbiile vikingilor.

— Prin urmare, nu există nici o îndoială că ar fi putut transporta tone de aur şi argint pe distanţe lungi pe ocean?

— Nici o îndoială, domnule amiral. Yaeger ciocăni cu indicatorul pe altă linie care urmărea voiajul flotei lui Naymlap: Din punctul de plecare şi până la destinaţia din nord, voiajul a durat optzeci şi şase de zile. Un drum destul de lung pentru nişte ambarcaţii primitive.

— Nu există nici o posibilitate să fi pornit spre sud? întrebă Giordino.

Yaeger clătină din cap:

— Calculatorul meu a descoperit că unul dintre şnururi reprezenta cele patru direcţii de bază – nodul care simboliza nordul se afla în partea de sus, iar cel care simboliza sudul în partea de jos. Estul şi vestul erau reprezentate de şnururi subordonate.

— Şi destinaţia finală? întrebă Pitt.

— Aici vine partea cu adevărat dificilă. Neavând cum să cronometrăm viteza unei plute de balsa, n-am putut decât să pornim de la nişte ipoteze. N-o să intru acum în detalii, pe care le puteţi găsi în raportul integral. Totuşi, calculând lungimea voiajului, *Brunhilda* a făcut o treabă excepţională în simularea curenţilor şi a vânturilor din cursul anului 1533.

Pitt îşi încrucişă mâinile la ceafă şi-şi înclină scaunul pe spate, pe două picioare:

— Dă-mi voie să ghicesc. Au acostat undeva în partea de nord

a Mării lui Cortez, numită şi Golful Californiei – braţul larg de apă care separă uscatul mexican de Baja California.

— Pe o insulă, aşa cum am discutat deja noi doi, adăugă Yaeger. Echipajele ambarcaţiilor au avut nevoie de douăsprezece zile pentru a depozita comoara într-o peşteră, de dimensiuni destul de mari, potrivit celor consemnate pe *quipu.* O deschidere, pe care am tradus-o ca fiind „tunel”, coboară din punctul cel mai înalt al insulei până la peştera comorii.

— Poţi deduce toate astea din nişte noduri? îl întrebă Sandecker, nevenindu-i să creadă.

Yaeger aprobă din cap:

— Şi multe altele. Un şnur stacojiu îl reprezenta pe Huascar, un nod negru – ziua execuţiei sale din ordinul lui Atahualpa, al cărui şnur ataşat era purpuriu. Şnurul generalului Naymlap este turcoaz-întunecat. *Brunhilda* şi cu mine vă putem oferi, de asemenea, inventarul complet al tezaurului. Credeţi-mă pe cuvânt atunci când vă spun că suma brută depăşeşte cu foarte mult tot ce a fost salvat în ultimul secol de pe epavele cu comori.

Sandecker păru sceptic:

— Sper că în afirmaţia asta ai inclus vasele *Atocha, Edinburgh* şi *Central America.*

— Şi multe altele, surâse încrezător Yaeger.

Gunn păru derutat:

— Zici că-i vorba despre o insulă, undeva, în Marea lui Cortez?

— Unde anume? reveni Giordino la miezul problemei.

— Într-o grotă de pe o insulă din Marea lui Cortez, concluzionă Sandecker.

— E ca-n melodia *My Darlin’ Clementine… chi*coti Pitt.

— Mi se pare, suspină Giordino, c-o să avem al naibii de multe insule de examinat. Golful este plin.

— Nu trebuie să ne preocupe nici una dintre cele aflate sub paralela 28. Yaeger încercui cu indicatorul o secţiune de pe hartă: Aşa cum a ghicit Dirk, presupun că flota lui Naymlap a ajuns în partea nordică a golfului.

Ca întotdeauna, Giordino era pragmatic:

— Tot nu ne-ai spus unde vom săpa.

— Pe o insulă care se ridică din apă ca un pisc sau, aşa sugerează traducerea făcută de *Brunhilda,* precum Templul Soarelui din Cuzco. Yaeger proiectă pe ecran o secţiune mărită a golfului dintre Baja California şi uscatul mexican: Factorul acesta reduce considerabil zona de cercetare.

Pitt se aplecă înainte, studiind harta de pe ecran:

— Insulele centrale Angel de la Guarda şi Tiburon au lungimi între patruzeci şi şaizeci de kilometri. Toate prezintă câteva piscuri ascuţite promiţătoare. Va trebui să mai îngustezi căutarea, Hiram!

— Nu există posibilitatea ca *Brunhilda* să fi scăpat ceva din vedere? întrebă Gunn.

— Ori să fi dedus greşit înţelesul din noduri? sugeră Giordino, scoţând nepăsător din buzunarul său de la piept unul dintre trabucurile speciale ale lui Sandecker şi aprinzându-şi-l.

Amiralul îl fulgeră cu privirea, totuşi nu spuse nimic. Renunţase de multă vreme să încerce să-şi dea seama cum şi le procura Giordino… În nici un caz din stocul lui privat. Sandecker ţinea un inventar foarte strict al tabacherei sale.

— Recunosc că există o lacună în cunoştinţe, acceptă Yaeger. Am spus şi mai devreme – împreună cu calculatorul am descifrat nouăzeci la sută din şnururile şi nodurile *quipu*-lui. Celelalte zece procente n-au un înţeles clar. Două şnururi ne-au dat complet peste cap. Unul făcea o referire vagă la ceea ce *Brunhilda* a interpretat ca fiind un fel de divinitate sau demon cioplit în piatră. Al doilea era iraţional din punct de vedere geologic. Ceva despre un râu care curgea prin peştera comorii.

Gunn ciocăni cu pixul în masă:

— N-am auzit niciodată de un râu care să treacă pe sub o insulă.

— Nici eu, fu de acord Yaeger şi de aceea am ezitat să vă pomenesc despre el.

— Trebuie să fie vorba despre o infiltrare de apă din golf, spuse Pitt.

— Pare singurul răspuns raţional, încuviinţă Gunn.

Pitt se uită spre Yaeger:

— N-ai putut descoperi nici o referire la repere de pe teren?

— Nu, îmi pare rău. O vreme am nutrit speranţa că divinitatea demonică ar putea constitui o cheie pentru a localiza peştera. Nodurile de pe şnurul respectiv păreau să semnifice valoarea unei distanţe. Am impresia că indicau numărul de paşi din interiorul unui tunel care ducea de la demon la grotă. Totuşi, firele de cupru s-au deteriorat şi *Brunhilda* n-a putut reconstrui un înţeles coerent.

— Ce fel de demon? întrebă Sandecker.

— N-am nici cea mai mică idee.

— N-ar putea fi, pur şi simplu, un reper care marchează comoara? reflectă Gunn.

— Sau o divinitate sinistră care să-i sperie pe hoţi? sugeră Pitt.

Sandecker îşi ciocăni uşor trabucul de buza unui pahar, scuturându-i scrumul lung care se arsese:

— Teoria este corectă, dacă eroziunea şi vandalii n-ar fi acţionat în peste patru sute de ani, astfel încât demonul cioplit în piatră să nu mai poată fi deosebit de o formaţiune stâncoasă naturală.

— Pe scurt, spuse Pitt, căutăm un pisc sau o proeminenţă de rocă pe o insulă din Marea lui Cortez, care să aibă în vârf statuia unui demon.

— Este o generalizare, făcu Yaeger aşezându-se la masă, totuşi rezumă destul de bine ceea ce am putut descifra din *quipu.*

Gunn îşi scoase ochelarii, îi ridică spre lumină şi verifică dacă lentilele nu erau pătate:

— Există cea mai mică speranţă ca Bill Straight să poată restaura şnururile deteriorate?

— O să-l rog să înceapă cu asta, zise Yaeger.

— În mai puţin de o oră, îl asigură Sandecker, se va apuca de treabă.

— Dacă experţii lui în conservare ar putea reconstrui suficient din noduri şi din şnururi pentru ca *Brunhilda* să aibă ce analiza, cred că pot să adaug destule informaţii pentru a vă aduce la doi paşi de tunelul spre peştera comorii.

— Ar fi bine s-o faci, îl sfătui Pitt, fiindcă am alte ambiţii în viaţă decât să rătăcesc prin Mexic şi să sap găuri în care să nu găsesc nimic.

Gunn se întoarse către Sandecker:

— Ce spuneţi, domnule amiral? Avem undă verde?

Micuţul şi energicul şef al NUMA privi harta de pe ecran. În cele din urmă, suspină şi murmură:

— Mâine-dimineaţă când intru în birou vreau să mă aştepte o propunere, un proiect de căutare cu estimarea costurilor. Pentru următoarele trei săptămâni consideraţi-vă în concediu plătit. Şi nu vreau să răsufle nici un cuvânt în afara acestei săli. Dacă presa află că NUMA se ocupă cu vânătoarea de comori, o să am o mulţime de neplăceri din partea Congresului.

— Şi dacă găsim comoara lui Huascar? întrebă Pitt.

— Atunci vom fi cu toţii nişte eroi sărăntoci.

Yaeger nu pricepu poanta:

— „Sărăntoci”?

— Domnul amiral, explică Pitt, sugerează că persoanele care vor găsi comoara nu vor fi şi cele care o vor păstra.

Sandecker încuviinţă din cap:

— Jeliţi cât doriţi, domnilor, dar, dacă veţi descoperi tezaurul, probabil că fiecare gram de aur va fi predat guvernului peruvian.

Pitt şi Giordino schimbară rânjete de cunoscători, citindu-şi reciproc gândurile, iar italianul spuse:

— Încep să cred că aici, undeva, se ascunde o morală.

— La ce morală te referi? îl privi alertat Sandecker.

Giordino îşi studie trabucul, apoi răspunse:

— Poate că ar fi mai bine dacă am lăsa comoara acolo unde se află.

30

Gaskill stătea întins pe pat; pe noptiera de alături avea o ceaşcă de cafea rece şi o farfurie cu un sandviş cu salam afumat pe jumătate mâncat. Pătura care-i încălzea trupul uriaş era acoperită cu pagini dactilografiate. Bărbatul ridică ceaşca şi sorbi din cafea, apoi trecu la următoarea filă a manuscrisului de dimensiunea unei cărţi care purta titlul *Hoţul care n-a fost prins niciodată.* Era relatarea nonfictivă a căutării Spectrului, scrisă de Nathan Pembroke, un inspector din Scotland Yard ieşit la pensie. În vânătoarea lui neobosită, inspectorul petrecuse aproape cinci decenii scotocind prin arhivele poliţiilor din toată lumea, urmărind orice pistă, indiferent de autenticitatea ei.

Auzind de interesul manifestat de Gaskill faţă de hoţul care operase în anii ’20-’30 fără să poată fi prins, Pembroke îi trimisese paginile îngălbenite şi îndoite la colţuri ale manuscrisului pe care-l compilase minuţios, dar care fusese respins de treizeci de edituri în tot atâţia ani. Gaskill nu-l putuse lăsa din mână. Fusese complet absorbit de excepţionala muncă de investigare a lui Pembroke, care se apropia acum de nouăzeci de ani. Englezul fusese principalul anchetator al ultimei lovituri cunoscute a Spectrului, care avusese loc la Londra, în 1939, când fuseseră furate un tablou de Joshua Reynolds, două de Constable şi trei de Turner. Aidoma tuturor celorlalte spargeri excepţional executate de Spectru, cazul nu fusese rezolvat niciodată şi nici un tablou nu fusese recuperat. Insistând cu încăpăţânare că nu existau crime perfecte, Pembroke devenise obsedat de descoperirea identităţii Spectrului.

Obsesia nu se diminuase timp de o jumătate de secol şi detectivul refuzase să renunţe la urmărire. Cu numai câteva luni înainte ca sănătatea să-i fie afectată şi să fie nevoit să se interneze într-un azil, el făcuse o descoperire care-i îngăduise să scrie cuvântul *Sfârşit* la relatarea sa superbă.

„Păcat, îşi spuse Gaskill, că nici un editor n-a considerat că ar merita să fie publicată.” Se putea gândi la cel puţin zece furturi celebre de opere de artă care ar fi putut fi soluţionate dacă *Hoţul care n-a fost prins niciodată* ar fi fost tipărită.

Termină ultima pagină cu o oră înainte de zori. Se lăsă pe spate pe pernă şi privi tavanul, potrivind piesele puzzle-ului la

locurile lor, până ce razele soarelui înaintară încetişor peste pervazul dormitorului său din Cicero, orăşelul aflat în apropiere de Chicago. Deodată, agentul vamal avu senzaţia că un stăvilar se rupsese şi că torentul îl purta la vale.

Zâmbind ca un om care avea un bilet câştigător la loterie, se întinse spre telefon. Formă numărul pe care-l ştia pe dinafară şi-şi aranjă perna, astfel încât să poată sta în capul oaselor în timp ce aştepta să i se răspundă.

Un glas foarte somnoros mormăi:

— Francis Ragsdale la telefon.

— Sunt Gaskill.

— Iisuse, Dave! De ce m-ai sunat la ora asta?

— Cine este? se auzi în fundal vocea adormită a soţiei lui Ragsdale.

— Dave Gaskill.

— Nu ştie că-i duminică?

— Îmi pare rău că te-am trezit, începu Gaskill, dar am nişte veşti bune care nu sufereau amânare.

— Bine, mormăi Ragsdale căscând. Ia să le aud!

— Ştiu numele Spectrului.

— Al cui?

— Al hoţului nostru favorit de opere de artă.

Ragsdale se trezi complet:

— Spectrul?! L-ai identificat?

— Nu eu, ci un inspector de la Scotland Yard, ieşit la pensie.

— L-a depistat un englezoi?

— Şi-a petrecut mare parte din viaţă scriind o carte despre Spectru. Parte din ea sunt speculaţii, dar a compilat nişte dovezi foarte convingătoare.

— Ce ştie?

Gaskill îşi drese glasul, mărind suspansul:

— Numele celui mai mare hoţ de opere de artă din istorie a fost Mansfield Zolar.

— Mai spune o dată.

— Mansfield Zolar. Înseamnă ceva pentru tine?

— Faci mişto de mine?

— Mă jur pe insigna mea!

— Mi-e şi teamă să-ntreb…

— Nu te mai obosi, îl întrerupse Gaskill. Ştiu la ce te gândeşti. El a fost tatăl.

— Dumnezeule, compania Zolar International! Asta-i ca şi cum

ai găsi ultima piesă a unui puzzle care a căzut pe un covor de aceeaşi culoare cu el. Clanul Zolar… sau ce alte nume ridicole îşi atribuie. Totul începe să se pună cap la cap.

— Ca firimiturile de pâine ce conduc la pragul uşii.

— Ai avut dreptate atunci când am prânzit împreună. Spectrul a pus *cu adevărat* bazele unei dinastii de nemernici care au continuat tradiţia.

— Din câte îmi amintesc am pus compania Zolar International sub supraveghere de cel puţin patru ori, dar de fiecare dată a ieşit curată ca lacrima. Nici măcar nu-mi trecuse prin minte posibilitatea vreunei legături cu legendarul Spectru.

— La fel s-a întâmplat şi-n cazul FBI-ului, recunoscu Ragsdale. Am suspectat dintotdeauna că Zolar International se afla în spatele unor furturi de artefacte şi opere de artă ce valorau milioane de dolari, dar ne-a fost imposibil să găsim suficiente dovezi pentru a incrimina pe cineva din familie.

— Îţi înţeleg pe deplin suferinţa. Dacă n-ai dovada unor bunuri furate, nu poţi cere nici mandat de percheziţie, nici de arestare.

— Mi se pare de-a dreptul miraculos felul în care o afacere clandestină aşa de vastă precum cea condusă de familia Zolar poate să opereze pe scară atât de mare, fără să lase nici cel mai mic indiciu.

— Ei nu fac greşeli, zise Gaskill.

— Ai încercat vreodată să strecori printre ei un agent sub acoperire?

— De două ori. Au fost depistaţi aproape imediat. Dacă n-aş fi avut certitudinea că oamenii mei sunt integri, aş fi jurat că au fost mituiţi.

— Nici noi n-am reuşit să ne infiltrăm acolo. Iar colecţionarii care cumpără obiecte de provenienţă dubioasă sunt la fel de discreţi şi de precauţi.

— Cu toate acestea, amândoi ştim că familia Zolar „spală” artefactele furate în acelaşi fel în care traficanţii de droguri „spală” banii.

După câteva momente de tăcere, Ragsdale spuse:

— Cred că-i momentul să oprim prânzurile în care făceam schimb de informaţii şi să începem să lucrăm împreună permanent.

— Îmi place stilul tău, recunoscu Gaskill. Imediat cum ajung la birou o să demarez lucrurile, avansându-i şefului propunerea pentru a aproba o echipă mixtă.

— Şi eu voi proceda la fel.

— Ce-ai zice atunci să stabilim pentru joi dimineaţă o întâlnire de lucru a celor două echipe?

— Mi se pare perfect, încuviinţă Ragsdale.

— Până atunci am avea destul timp ca să începem acţiunea pe teren.

— Apropo de Spectru… ai dat de urma acuarelelor lui Diego Rivera? La ultimul nostru prânz mi-ai spus că s-ar putea să ai o pistă.

— Încă lucrez la caz, dar se pare că tablourile au ajuns în Japonia, într-o colecţie privată.

— Vrei să facem prinsoare că familia Zolar a aranjat afacerea?

— Dacă-i aşa, nu va exista nici o pistă. Ei se folosesc de prea multe organizaţii paravan şi intermediari ca să pună la punct vânzările. Vorbim despre nişte supervedete ale infracţiunilor. De când Mansfield Zolar a dat prima lui lovitură, nimeni din familie n-a putut fi acuzat niciodată de tine, de mine ori de altă organizaţie care se ocupă de aplicarea legii, indiferent din ce parte a lumii. Ei nu au habar cum arată interiorul unui tribunal. Sunt atât de fără pată, încât mă dezgustă.

— De data asta le venim de hac, rosti Ragsdale încurajator.

— Nu sunt genul de oameni care să facă greşeli pe care să le putem folosi în avantajul nostru.

— Poate că da, poate că nu. Eu însă am avut permanent sentimentul că va apărea cineva din exterior, cineva care să nu fie asociat direct cu tine, cu mine sau cu Zolar, care le va scurtcircuita sistemul.

— Indiferent cine ar fi, sper să apară cât mai repede. Detest să-i văd pe Zolari retrăgându-se din afaceri şi stabilindu-se în Brazilia, înainte de a le putea pune capul pe butuc.

— Acum, când ştim că tăticul lor a fost fondatorul organizaţiei şi ştim cum a acţionat, vom avea idei mai bune despre ce trebuie să căutăm.

— Înainte să închizi, spuse Ragsdale, spune-mi dacă ai reuşit să asociezi un expert translator cu costumul de aur care ţi-a scăpat printre degete?

Gaskill se strâmbă. Nu-i plăcea să-şi reamintească de eşecul acela:

— Toţi specialiştii au fost chestionaţi, cu două excepţii – doi antropologi de la Harvard: doctorul Henry Moore şi soţia lui, care au dispărut pur şi simplu. Nimeni dintre colegi sau vecini n-are

habar unde pot fi.

— Ar fi interesant, chicoti Ragsdale, să-i prindem colaborând cu Zolar.

— Lucrez la cazul ăsta.

— Mult noroc!

— Vorbim cât de curând.

— Te sun eu chiar azi, puţin mai târziu.

— Mai pe după-amiază. La ora 9 mă aşteaptă un interogatoriu.

— Sau mai bine, propuse Ragsdale, sună-mă tu după ce stabileşti ceva concret pentru reuniunea echipelor noastre.

— Aşa o să fac.

Gaskill închise telefonul cu un surâs larg. De fapt, nici prin cap nu-i trecea să meargă la birou în dimineaţa aceea. Obţinerea aprobării Agenţiei Vamale pentru o colaborare cu FBI-ul avea să fie mai simplă pentru el decât pentru Ragsdale. După ce citise toată noaptea, voia să se bucure de un somn liniştit, care să-i pună gândurile în ordine.

Îi plăcea tare mult când un caz care fusese înmormântat din cauza absenţei dovezilor învia subit. Începea să vadă lucrurile mai limpede. Încerca sentimentul plăcut de a fi stăpân pe situaţie. Motivaţia stimulată de interes era ceva minunat.

Se întrebă unde auzise expresia aceea. La un curs despre Dale Carnegie[14]? De la un instructor de poliţie din Serviciul Vamal? Adormi înainte să-şi fi reamintit.

---

14 Dale Carnegie (1888-1955), educator american celebru pentru cartea sa din 1936 Cum să-ţi câştigi prieteni şi să influenţezi lumea (n .tr.).

31

Pedro Vincente ateriză cu transportorul său DC-3 excelent recondiţionat pe pista aeroportului din Harlingen, Texas. Rulă cu avionul vechi de cincizeci şi cinci de ani până în faţa hangarului Serviciului Vamal şi opri cele două motoare Pratt & Whitney de câte 1 200 CP fiecare.

Doi vameşi în uniforme aşteptau când Vincente deschise uşa pentru pasageri şi coborî. Agentul mai înalt, cu păr roşu zbârlit de briză şi foarte pistruiat, ţinea un *clipboard* deasupra ochilor, pentru a se feri de puternicul soare texan. Celălalt avea un *beagle* în lesă.

— Domnul Vincente? întrebă politicos vameşul. Pedro Vincente?

— Da.

— Vă mulţumim fiindcă ne-aţi anunţat sosirea dumneavoastră în Statele Unite.

— Mă bucură întotdeauna colaborarea cu guvernul vostru, zise Vincente.

S-ar fi oferit să le strângă mâna, dar din anterioarele treceri peste graniţă ştia că vameşii evitau în mod explicit orice contact corporal, îi întinse roşcovanului o copie a planului de zbor.

Agentul vamal fixă documentul pe *clipboard* şi examină intrările, în timp ce partenerul său intră în avion cu *beagle*-ul pentru ca acesta să adulmece eventuale droguri:

— Aţi plecat din Nicoya, Costa Rica?

— Corect.

— Cu destinaţia Wichita, Kansas?

— Acolo locuiesc fosta mea soţie şi copiii.

— Scopul vizitei?

Vincente ridică din umeri şi spuse:

— O dată pe lună vin să-mi vizitez copiii. Poimâine revin acasă.

— Ocupaţia dumneavoastră este „agricultor”?

— Da, mă ocup de cultura cafelei.

— Sper că nu cultivaţi şi altceva, comentă vameşul cu un surâs strâmb.

— Cafeaua îmi ajunge să duc o viaţă tihnită, zise Vincente, indignat.

— Puteţi să-mi arătaţi paşaportul, vă rog?

Rutina nu varia niciodată. Deşi Vincente nimerea adesea peste aceiaşi doi vameşi, ei se comportau întotdeauna de parcă ar fi fost la prima lui vizită în Statele Unite. Agentul examină fotografia, comparând părul negru şi cu fir drept, pieptănat pe spate, ochii căprui, tenul măsliniu şi neted şi nasul ascuţit. Înălţimea şi greutatea corespundeau cu bărbatul scund şi mai degrabă slab, în vârstă de patruzeci şi patru de ani.

Lui Vincente îi plăcea să se îmbrace epatant. Hainele lui erau de bună calitate – cămaşă de firmă celebră, pantaloni şi sacou sport din alpaca verde, batic de mătase la gât. Vameşului i se părea un dansator de mambo excentric.

În cele din urmă, vameşul termină de studiat paşaportul şi surâse oficial:

— Domnule Vincente, sunteţi amabil să aşteptaţi în biroul nostru până vă controlăm avionul? Cred că sunteţi familiarizat cu procedura.

— Sigur că da, încuviinţă din cap bărbatul şi flutură două reviste în limba spaniolă. De fiecare dată vin pregătit să-mi omor timpul.

Vameşul privi cu admiraţie spre DC-3:

— Este o plăcere să examinez un avion vechi atât de bine întreţinut. Fac prinsoare că zboară la fel de bine pe cât arată.

— Şi-a început activitatea înainte de război ca avion de pasageri pentru compania TWA. Eu l-am descoperit în Guatemala, unde era utilizat pentru transportul mărfurilor de către o companie minieră. L-am cumpărat imediat şi am cheltuit destul să-l recondiţionez.

Se afla la jumătatea drumului spre birou, când se întoarse brusc şi strigă spre vameşi:

— Pot să mă folosesc de telefonul dumneavoastră să chem cisterna? Nu mai am suficient combustibil să ajung la Wichita.

— Nici o problemă, discutaţi cu colegul de la birou.

* * *

După o oră Vincente zbura peste Texas, în drum spre Wichita. Pe scaunul copilotului se aflau patru valize ticsite cu mai bine de şase milioane de dolari, strecurate la bord imediat înainte de decolare de către unul dintre cei doi bărbaţi care veniseră cu cisterna de realimentare.

După ce percheziţionaseră în amănunt avionul şi nu găsiseră nici urmă de droguri sau alte obiecte de contrabandă, agenţii

vamali concluzionaseră că Vincente era „curat”. Îl verificaseră cu ani în urmă şi fuseseră satisfăcuţi să constate că era un respectat om de afaceri costarican care făcuse o avere impresionantă din cultura cafelei, deţinând a doua plantaţie ca mărime din Costa Rica. Averea lui reală era însă de zece ori mai mare decât ceea ce-i aducea plantaţia de cafea; în acelaşi timp, sub pseudonimul Julio Juan Carlos, Pedro Vincente era creierul unei operaţiuni de contrabandă cu droguri de mare succes.

Ca şi fraţii Zolar, Vincente îşi conducea de la distanţă operaţiunile de contrabandă. Activităţile de zi cu zi erau lăsate în seama locotenenţilor săi, care nu aveau habar de adevărata lui identitate.

Într-adevăr, fosta lui soţie trăia cu cei patru copii ai lor la o fermă mare de lângă Wichita, primită cadou din partea soţului, după ce ea solicitase divorţul. Pe terenul fermei fusese construită o pistă pentru aterizare, astfel încât Vincente putea veni direct din Costa Rica pentru a-şi vizita copiii, atunci când achiziţiona de la fraţii Zolar obiecte de artă şi antichităţi furate sau introduse ilegal în ţară. Agenţii Serviciului Vamal şi Departamentului Antidrog erau mai interesaţi de ceea se introducea în Statele Unite, decât de ceea ce ieşea.

Spre sfârşitul după-amiezei, Vincente ateriza pe pista îngustă din mijlocul unui lan de porumb. La capătul opus al pistei staţiona un jet galben-arămiu, cu o dungă purpurie-deschisă în lungul fuzelajului. Lângă aparat fusese ridicat un cort mare, albastru, cu o tendă în faţă. Sub tendă, în faţa unei mese pregătite pentru picnic, stătea un bărbat în costum alb de in. Vincente îi făcu semn cu braţul din cabină, parcurse repede lista de control post-aterizare şi coborî din DC-3. Ducea cu el trei valize; a patru rămăsese în avion.

Bărbatul de la masă se ridică din scaun, veni spre el şi-l îmbrăţişă:

— Pedro, mă bucur întotdeauna să te văd!

— Joseph, prieten vechi, nici nu ştii cu ce plăcere aştept scurtele noastre întâlniri.

— Te rog să mă crezi pe cuvânt – prefer afacerile cu o persoană onorabilă ca tine, decât cu toţi ceilalţi clienţi ai mei laolaltă.

Vincente surâse larg:

— Ce faci – îngraşi mielul înainte de a-l căsăpi?

Zolar râse destins:

— Nu, nu! Mai întâi să bem câteva cupe de şampanie bună, ca să te mai frăgezesc.

Vincente îl urmă pe Joseph Zolar sub tendă şi se aşeză. O tânără latino-americană turnă şampanie şi servi aperitive.

— Mi-ai adus ceva bun?

— În cinstea unei tranzacţii reciproce de care profită nişte prieteni! toastă Zolar când ciocniră cupele, apoi încuviinţă din cap. Am ales personal pentru tine cele mai rare dintre cele mai rare artefacte ale incaşilor din Peru, plus obiecte de cult foarte valoroase aparţinând indienilor din sud-vestul Statelor Unite. Garantez că obiectele abia sosite din Anzi vor ridica nivelul colecţiei tale de artă precolumbiană peste al oricărui muzeu din lume.

— Ard de nerăbdare să le văd.

— Oamenii mei le-au pregătit în cort, pentru a le putea admira.

Persoanele care încep să colecţioneze obiecte rare şi neobişnuite devin în scurt timp dependente de această pasiune, robite de nevoia de a cumpăra şi de a acumula lucrurile pe care alţii nu le pot avea. Pedro Vincente era unul dintre indivizii mânaţi permanent de dorinţa extinderii colecţiei lor, despre a cărei existenţă ştiau foarte puţine persoane. El se număra, de asemenea, printre norocoşii care dispuneau de fonduri secrete, neimpozabile, ce puteau fi astfel „spălate” pentru a-i satisface plăcerile.

De-a lungul a douăzeci de ani, Vincente cumpărase de la Zolar şaptezeci la sută din volumul colecţiei sale. Nu-l deranja câtuşi de puţin că adesea plătea de cinci sau de zece ori valoarea reală a obiectelor, mai ales pentru că majoritatea fuseseră furate. Relaţia era avantajoasă pentru amândoi. Vincente îşi spăla banii proveniţi din contrabanda cu droguri, iar Zolar folosea lichidităţile pentru a cumpăra şi a-şi spori permanent inventarul de opere de artă procurate ilegal.

— De ce sunt atât de valoroase artefactele andine? întrebă Vincente, pe când terminau a doua cupă de şampanie.

— Aparţin culturii chachapoya.

— N-am văzut niciodată obiecte de artă chachapoya.

— Puţini le-au văzut, replică Zolar. Cele pe care le-am adus acum au fost recent excavate din pierduta Cetate a Morţilor aflată în înălţimile Anzilor.

— Sper că nu-mi vei arăta nişte cioburi de oale şi urne

funebre, se încruntă Vincente, simţind cum surescitarea începe să-i pălească. N-am auzit ca pe piaţă să fi apărut vreodată artefacte chachapoya autentice.

Cu un gest dramatic, Zolar dădu într-o parte uşa cortului:

— Priveşte cea mai spectaculoasă colecţie de artă chachapoya!

În nerăbdarea sa, Vincente nu observă vitrina micuţă dintr-un colţ al cortului, ci se apropie direct de trei mese lungi acoperite cu catifea neagră şi dispuse în formă de U. Pe una din cele două mese laterale se aflau doar ţesături, iar pe cealaltă exclusiv obiecte ceramice. Masa centrală fusese aranjată ca o vitrină dintr-un magazin de bijuterii de pe Fifth Avenue. Şirurile lungi de splendori preţioase îl uluiră pe Vincente. Nicicând nu văzuse expuse într-un singur loc atâtea antichităţi precolumbiene aşa de rare şi de frumoase.

— Incredibil! icni el. Cu adevărat, te-ai întrecut pe tine însuţi.

— Niciodată vreun furnizor n-a pus mâna pe asemenea capodopere.

Vincente trecu de la un obiect la altul, atingându-le şi examinându-le pe toate cu ochi critici. Simpla pipăire a ţesăturilor brodate şi a ornamentelor din aur bătute în nestemate îi tăia răsuflarea. Părea de-a dreptul absurd ca o astfel de avuţie să existe în mijlocul unui lan de porumb din Kansas. În cele din urmă, bărbatul murmură impresionat:

— Aşadar, aceasta este arta chachapoya…

— Fiecare obiect este original şi complet autentificat.

— Toate comorile acestea au provenit din morminte?

— Da, morminte de regi şi de bogătaşi.

— Magnific!

— Vezi ceva ce ţi-ar plăcea? glumi Zolar.

— Ai şi altele? întrebă Vincente după ce entuziasmul i se mai domoli şi începu să se gândească la achiziţie.

— Aici sunt toate obiectele chachapoya pe care le deţin.

— N-ai oprit nici o piesă majoră?

— În nici un caz! spuse Zolar pe tonul de jignire cuvenit. Tu ai fost primul care a văzut colecţia integrală. N-o voi vinde bucată cu bucată. Nu mai trebuie să-ţi spun, prietene, că în culise există alţi cinci colecţionari care aşteaptă o asemenea oportunitate.

— Îţi ofer patru milioane de dolari pentru toate.

— Apreciez valoarea ofertei tale iniţiale. Mă cunoşti însă prea bine ca să ştii că nu mă târguiesc niciodată. Preţul este unul

singur şi nu se negociază.

— Care anume?

— Şase milioane.

Vincente dădu la o parte câteva artefacte, ca să facă loc pe o masă şi deschise pe rând valizele aşezate una lângă alta. Toate erau ticsite cu teancuri de bancnote de valori mari.

— Nu am adus decât cinci milioane.

Zolar nu se lăsă păcălit nici o clipă:

— Îmi pare rău pentru tine. Mi-ar fi plăcut să-ţi vând ţie colecţia.

— Dar sunt clientul tău cel mai bun, se plânse Vincente.

— Nu pot nega asta. Suntem ca doi fraţi. Eu sunt singurul care-ţi cunoaşte ocupaţiile secrete, iar tu eşti singurul din afara familiei mele care le cunoaşte pe ale mele. De ce procedezi aşa de fiecare dată când încheiem o afacere? De acum ar trebui să ştii mai bine cum stau lucrurile…

Vincente izbucni brusc în râs şi ridică din umeri cu un gest de indiferenţă tipic latin:

— Ce rost are? Ştii bine că am mai mulţi bani decât aş putea cheltui vreodată. Deţinerea artefactelor m-ar face un om fericit. Iartă-mi obiceiul de a negocia. Plata cu amănuntul n-a fost niciodată o tradiţie în familia mea.

— Restul de bani a rămas în avion, nu-i aşa?

Fără un cuvânt, Vincente părăsi cortul şi reveni peste câteva minute cu a patru valiză. O aşeză lângă celelalte şi o deschise.

— Şase milioane cinci sute de mii. Ai spus că ai nişte obiecte rare de cult din America de Sud. Sunt incluse şi ele în preţ?

— Le poţi avea pentru cei cinci sute de mii suplimentari, răspunse Zolar. Idolii religioşi sunt în vitrina din colţ.

Vincente se apropie de vitrină şi îndepărtă învelitoarea, apoi rămase locului, privind formele noduroase stranii. Nu erau nişte idoli rituali obişnuiţi. Deşi păreau cioplıţi şi pictaţi de un copil, bărbatul era conştient de semnificaţia lor din lunga experienţă a colecţionării de obiecte din sud-vestul Statelor Unite.

— Cultura indienilor Hopi? se interesă.

— Nu, Montolo. Sunt foarte vechi şi foarte importante pentru ritualurile lor ceremoniale.

Vincente se aplecă pentru a ridica un idol, ca să-l examineze mai îndeaproape. Inima i se opri preţ de trei bătăi şi un văl de gheaţă pogorî peste el. Sub buricele degetelor nu simţea rădăcina durificată a unui plop mort de multă vreme, ci, mai

degrabă, carnea moale a braţului unei femei. Ar fi putut jura că auzise idolul gemând.

— Ai auzit? întrebă el, azvârlind idolul înapoi în vitrină de parcă l-ar fi fript.

Zolar îl privi întrebător:

— N-am auzit nimic.

Vincente arăta ca un om care avusese un coşmar:

— Te rog, prietene, haide să ne încheiem afacerea şi apoi trebuie să pleci. Nu vreau idolii aceştia pe proprietatea mea.

— Asta înseamnă că nu intenţionezi să-i cumperi? îl întrebă Zolar surprins.

— Nu, nu! În idolii ăştia trăiesc spirite. Le simt prezenţa.

— Astea sunt superstiţii.

Vincente îl prinse pe Zolar de umeri, cu ochi rugători:

— Distruge-i! îl imploră el. Distruge-i, altfel, cu siguranţă te vor distruge ei.

32

Sub soarele toamnei târzii, două sute de exemplare magnifice ale artei construirii autovehiculelor erau etalate pe iarba verde a parcului East Potomac, scânteind aidoma paietelor sub spoturile unei săli de teatru.

Organizat anual pentru cei care apreciau frumuseţea eternă, măiestria şi precizia constructorilor de automobile, dar şi pentru cei cărora le plac pur şi simplu maşinile de epocă, Capital Concours de Beaux Moteurcar reprezenta, în primul rând, ocazia de a strânge fonduri pentru centrele de tratament a minorilor din jurul Washingtonului. În decursul weekend-ului respectiv, cincizeci de mii de entuziaşti iubitori ai maşinilor vechi roiau prin parc pentru a privi cu dragoste modelele Duesenberg, Auburn, Cord, Bugatti şi Packard – produse ale unor constructori dispăruţi de mult timp.

Atmosfera generală era încărcată de nostalgie. Mulţimile care se plimbau în zona rezervată exponatelor şi admirau formele ireproşabile şi detaliile perfecte nu puteau decât să se minuneze, gândindu-se la epoca în care bogaţii comandau un şasiu şi un motor la fabrică, pentru ca după aceea caroseria să fie realizată manual, de comandă, în conformitate cu gusturile lor. Cei mai tineri visau să deţină ei înşişi o asemenea maşină într-o bună zi, pe când cei trecuţi de şaizeci şi cinci de ani îşi reaminteau cu plăcere că văzuseră vehiculele acelea circulând prin oraşele tinereţii lor.

Automobilele erau clasificate în funcţie de anul fabricaţiei, stilul caroseriei şi ţara de origine. Celor mai bune din fiecare clasă li se acordau trofee şi toate căpătau diplome de participare. Premiul cel mai râvnit se numea „Atracţia expoziţiei”. Unii dintre proprietarii bogaţi cheltuiau sute de mii de dolari pentru a aduce mândria şi fericirea sufletului lor la un nivel de perfecţiune ce depăşea cu mult starea originală a automobilului în ziua când ieşise din fabrică.

Spre deosebire de proprietarii altor maşini îmbrăcaţi mai conservator, Pitt purta o cămaşă havaiană *aloha* înflorată, şort alb şi sandale şi stătea într-un scaun din pânză. În spatele lui se afla o berlină Pierce Arrow model 1936, bleumarin, sclipitoare, cu caroserie de sedan şi geam despărţitor, ataşată la o rulotă Pierce

Arrow Travelodge model 1936, de aceeaşi culoare.

Când nu răspundea la întrebările privitorilor despre maşină şi rulotă, bărbatul rămânea cu nasul îngropat într-un ghid gros al Mării lui Cortez, destinat proprietarilor de ambarcaţii mici. Ocazional, îşi nota câte ceva pe un blocnotes lung, cu file galbene liniate cu albastru. Nici una dintre insulele enumerate şi ilustrate în ghidul acela nu se potrivea cu pantele verticale ale piscului monolitic pe care Yaeger îl dedusese din *quipu.* Câteva prezentau faleze înalte, iar unele se ridicau ameninţător deasupra apelor, totuşi nu în formă de coif sau sombrero mexican, ci turtindu-se ca nişte platouri.

Îmbrăcat în şort kaki bufant, lung până la genunchi şi cu un tricou ce făcea reclamă la tequila Alkali Sam's, Giordino se apropie de Pierce Arrow croindu-şi drum prin mulţime. Era însoţit de Loren, care arăta senzaţional într-o salopetă turcoaz. Femeia purta un coşuleţ de picnic, în timp ce Giordino balansa pe un umăr o ladă frigorifică.

— Sper că-ţi este foame, i se adresă ea voioasă lui Pitt. Am cumpărat jumătate din magazinul de delicatese.

— Vrea să spună, suspină Giordino şi lăsă lada frigorifică pe iarbă, că ne-am încărcat cu suficientă mâncare pentru a hrăni o echipă de tăietori de lemne.

Pitt se ridică din scaun şi se holbă la inscripţia de pe tricoul italianului:

— Ce zice acolo despre tequila Alkali Sam's?

— „Dacă mai este încă treaz, atunci nu-i tequila Alkali Sam's", recită Giordino.

Pitt izbucni în râs şi arătă spre uşa deschisă a rulotei vechi de şaizeci şi doi de ani:

— Haideţi în palatul meu pe roţi, ca să nu mai stăm în soare.

Giordino ridică lada frigorifică, o duse în rulotă şi o aşeză pe un bufet din bucătărie. Loren îl urmă şi începu să întindă conţinutul coşului de picnic pe masa dintr-o nişă ce se putea transforma în pat.

— Dacă ne gândim c-a fost fabricat în timpul crizei economice, comentă ea examinând dulapurile de lemn cu geamuri din sticlă fumurie, arată surprinzător de modern.

— Pierce Arrow a fost o maşină care a luat-o înaintea vremurilor sale, explică Pitt. Compania a început să producă rulote pentru a redresa profiturile tot mai mici obţinute din vânzările de automobile, dar după doi ani le-au abandonat. Criza

economică i-a fost fatală. S-au fabricat trei modele, dintre care unul mai lung şi altul mai scurt decât acesta. Eu am readus rulota la starea originală, atât doar că am echipat-o cu aragaz şi frigider moderne.

— Am cumpărat Corona, Coors şi Cheurlin, anunţă Giordino. Numeşte-ţi otrava favorită!

— Ce fel de bere este Cheurlin? se interesă Loren.

— Domaine Cheurlin Extra Dry este o marcă de şampanie. Am cumpărat-o din Elephant Butte.

— O şampanie pe care ai cumpărat-o… de unde?

— Din New Mexico, răspunse Pitt. De fapt, este un vin spumos excelent pe care Al şi cu mine l-am descoperit în timpul unei călătorii cu o canoe pe Rio Grande.

— Bine, zâmbi Loren şi îi întinse o cupă cu picior înalt şi subţire. Umple-o!

Pitt surâse şi încuviinţă din cap spre cupă:

— Trişezi! Ai venit pregătită.

— Mă învârt de suficient timp în jurul tău ca să-ţi cunosc secretul cel mai bine ascuns, spuse ea, apoi scoase altă cupă şi i-o întinse: Dacă-mi oferi ceva, nu voi spune lumii că voinicul şi neînfricatul bărbat care sfidează adâncurile abisale preferă şampania în locul berii.

— Le beau pe amândouă, protestă Pitt.

— Dacă o să le povestească băieţilor de la cârciumă, comentă Giordino pe un ton serios, vor râde de tine şi te vor da afară din oraş.

— Bine, bine… ce vrei? întrebă Pitt, prefăcându-se îngrozit.

Loren îi aruncă o privire de-a dreptul senzuală:

— O să negociem detaliul ăsta diseară.

Giordino indică din bărbie spre ghidul de navigaţie pe Marea lui Cortez:

— Ai găsit ceva?

— Din aproape o sută de insule ale golfului care se înalţă la minimum cincizeci de metri deasupra apei, am rămas cu două probabile şi patru posibile. Restul nu se potrivesc cu caracteristicile geologice.

— Toate sunt în extremitatea nordică?

Pitt încuviinţă din cap:

— N-am luat în consideraţie nici una dintre cele aflate sub paralela de 28°.

— Pot să văd unde veţi căuta? întrebă Loren pe când aşeza pe

masă răcituri, brânzeturi, peşte afumat, pâine de casă, salată de varză cu maioneză şi salată simplă de cartofi.

Pitt se apropie de un dulap, scoase un sul lung de hârtie şi-l derulă pe masa din bucătărie.

— Asta-i o imagine mărită a golfului pe care am încercuit insulele ce se apropie cel mai mult de traducerea *quipu*-lui făcută de Yaeger.

Loren şi Giordino îşi lăsară cupele de şampanie şi examinară fotografia făcută de un satelit geofizic, care dezvăluia în detalii extraordinare partea nordică a Mării lui Cortez. Pitt îi întinse femeii o lupă mare.

— Rezoluţia este incredibilă, comentă ea privind insuliţele.

— Vezi ceva care să nu semene cu o stâncă naturală? întrebă Giordino.

— Mărirea este bună, dar nu excepţională, răspunse Pitt.

Loren insistă asupra insulelor încercuite, apoi ridică privirea spre el:

— Presupun că vrei să le survolezi pe cele mai promiţătoare, nu?

— Acesta ar fi pasul următor al procesului de eliminare.

— Cu avionul?

— Nu, cu elicopterul.

— Mi se pare o regiune destul de mare pentru a fi acoperită din elicopter. Care va fi baza?

— Un feribot vechi.

— Un feribot? se încruntă Loren.

— Un feribot de pasageri şi automobile care, până în 1957, a făcut curse peste Golful San Francisco. Ulterior, a fost vândut şi utilizat până în 1962 de mexicanii din Guaymas, care traversau golful în Santa Rosalia. După aceea a fost trecut pe linie moartă. Rudi Gunn l-a închiriat aproape pe gratis.

— Pentru asta trebuie să-i mulţumim amiralului, mârâi Giordino. Este mai strâns la buzunar decât capacul ruginit de pe un borcan cu murături.

— 1962? repetă Loren, clătinând din cap. Asta a fost acum treizeci şi şase de ani! Ar trebui să fie ori abandonat, ori în muzeu.

— Potrivit spuselor lui Rudi, zise Pitt, continuă să opereze şi are puntea superioară suficient de mare ca să poată ateriza un elicopter. M-a asigurat că va fi o platformă excelentă pentru lansarea zborurilor de recunoaştere.

— După ce operaţiunile de căutare vor înceta la căderea întunericului, explică Giordino, feribotul se va deplasa în timpul nopţii spre cea mai apropiată insulă de pe lista lui Dirk. În felul acesta vom economisi foarte mult din timpul de zbor.

Loren îi întinse lui Pitt o farfurie şi tacâmuri:

— Se pare că aţi pus totul la punct. Ce veţi face dacă veţi descoperi un loc ce pare promiţător pentru găsirea comorii?

— Vom face planurile de organizare ale expediţiei de excavare după ce studiem geologia locului, răspunse Pitt.

— Serviţi-vă cu bunătăţi! îi îndemnă femeia.

Giordino nu pierdu vremea şi începu să-şi facă un sandviş de dimensiuni monumentale:

— Ai cumpărat nişte chestii excelente, doamnă!

— Preferabil, decât să transpir lângă cuptor, chicoti Loren. Dar autorizaţiile? Nu puteţi săpa după comoară în Mexic fără să aveţi acceptul guvernului.

Pitt îşi puse o bucată zdravănă de mortadelă pe o felie de pâine de casă.

— Amiralul Sandecker zice că ar fi mai bine să aşteptăm cu solicitarea autorizaţiilor. Nu vrem să facem publicitate obiectivului nostru. Dacă se duce vestea că avem o pistă spre cea mai mare comoară din istorie, o mie de aventurieri se vor repezi după noi ca lăcustele. Autorităţile mexicane ne vor evacua din ţară în tentativa disperată de a păstra comoara pentru guvernul lor, iar Congresul îi va face zile fripte Agenţiei, fiindcă a cheltuit dolarii contribuabililor pentru a căuta comori în altă ţară. Nu – cu cât ştiu mai puţini, cu atât mai bine.

— Nu putem îngădui să ni se sisteze operaţiunile înainte de a avea măcar o jumătate de şansă să găsim ceva, spuse Giordino cu o neobişnuită seriozitate.

Loren tăcu, în timp ce-şi puse în farfurie o lingură cu salată de cartofi, apoi întrebă:

— De ce nu luaţi în echipă şi pe cineva care să vă ajute în eventualitatea în care autorităţile mexicane locale devin suspicioase şi încep să pună întrebări?

— Adică un expert în relaţii cu publicul? o privi Pitt.

— Nu, mă gândisem la o personalitate oficială, de exemplu un membru al Congresului american.

Pitt se holbă în ochii ei violeţi şi senzuali:

— Tu?

— De ce nu? Preşedintele Camerei Reprezentanţilor a solicitat

o întrerupere a lucrărilor pentru săptămâna viitoare şi asistenţii mei îmi pot ţine locul. Mi-ar plăcea să ies din Washington pentru câteva zile, ca să văd câte ceva din Mexic.

— Să fiu sincer, interveni Giordino, mi se pare o idee excepţională. Îi făcu cu ochiul femeii şi-i surâse: Dirk e întotdeauna mai amabil când eşti în preajmă.

Pitt îşi trecu braţul în jurul ei:

— Dacă ceva o să meargă prost sau dacă problema asta ni se sparge în cap în timp ce ne aflăm în altă ţară şi tu ne însoţeşti, scandalul ţi-ar putea distruge cariera politică.

Loren îl privi insinuant peste masă:

— Perfect, deci crezi că alegătorii mă vor da afară, în stradă. Atunci nu voi avea de ales decât să mă mărit *cu tine.*

— O soartă mai teribilă decât ascultarea unui discurs prezidenţial, dar în acelaşi timp o idee bună, comentă Giordino.

— Nu ştiu de ce, reflectă Pitt gânditor, nu-mi pot imagina cum am arăta noi doi mergând spre altarul catedralei din Washington şi apoi făcând menajul într-o căsuţă de cărămidă din Georgetown.

Loren se aşteptase la altă reacţie, dar, în acelaşi timp, ştia că Pitt nu era un bărbat obişnuit. Îşi reaminti prima lor întâlnire, cu aproape zece ani în urmă, la un picnic organizat de un fost secretar al mediului, al cărui nume îl uitase. Magnetismul lui Pitt o atrăsese imediat. Nu era arătos în stilul vedetelor de cinema, dar emana o masculinitate şi un aer preocupat care-i trezise femeii o dorinţă pe care n-o simţise în prezenţa altora. Era înalt şi zvelt, iar asta contase. În calitate de congresman, Loren cunoscuse mulţi bărbaţi bogaţi şi puternici, unii dintre ei foarte chipeşi, însă Pitt era un individ care avea o reputaţie de aventurier şi căruia nu-i păsa de putere sau de glorie. Şi avea perfectă dreptate. El era exemplarul autentic.

Legătura lor ocazională dura de zece ani şi nu implica nici o obligaţie reciprocă. El cunoscuse alte femei, ea cunoscuse alţi bărbaţi, totuşi relaţia dintre ei rămăsese serioasă. Orice gând de căsnicie li se păruse îndepărtat. Ambii erau deja „căsătoriţi” cu slujbele lor. Relaţia lor însă se maturizase o dată cu trecerea anilor şi, ca femeie, Loren ştia că vârsta nu-i mai putea oferi prea multe ocazii dacă dorea să aibă copii.

— Lucrurile nu trebuie să stea aşa, murmură ea în cele din urmă.

Bărbatul îi citi sentimentele:

— Nu, spuse el cu afecţiune, putem întreprinde câteva îmbunătăţiri majore.

Loren îl privi straniu:

— Vrei să mă ceri de nevastă?

O expresie gânditoare se adânci în ochii lui verzi:

— Să zicem doar că făceam o sugestie pentru viitor.

33

— Ne poţi apropia mai mult de piscul dominant? îl întrebă Sarason pe Charles Oxley care se afla la comanda hidroavionului. Creasta celui scund este prea ascuţită pentru ce ne trebuie nouă.

— Vezi ceva?

Sarason privi prin binoclu pe geamul lateral al aparatului:

— Insula are caracteristici interesante, dar mi-ar fi de ajutor dacă aş şti care-i reperul pe care să-l caut.

Oxley aplecă pe o parte hidroavionul Baffin CZ-410, echipat cu două motoare turbopropulsoare, pentru a survola mai îndeaproape insula Danzante, o formaţiune stâncoasă cu versante abrupte şi suprafaţa de cinci kilometri pătraţi, care se înălţa la patru sute de metri deasupra Mării lui Cortez, în sudul popularei staţiuni de vacanţă Loreto.

— Arată corespunzător, remarcă el privind în jos. Două plaje mici, bune pentru debarcare... Pantele sunt ciuruite de grote micuţe. Ce zici, frate?

Sarason se întoarse şi-l privi pe bărbatul din scaunul pentru pasageri din spate:

— Eu cred că stimatul profesor Moore continuă să nu ne spună tot adevărul.

— Veţi fi anunţaţi asupra locaţiei corecte atunci când o voi vedea, replică scurt Moore.

— Eu propun să-l aruncăm pe nemernicul ăsta prin chepeng şi să-l vedem încercând să zboare, se răsti Sarason cu asprime.

Moore îşi încrucişă braţele cu un aer superior:

— Fă-o şi nu veţi mai găsi niciodată comoara.

— Am început să mă satur până peste cap s-aud asta.

— Ce-i cu Isla Danzante? întrebă Oxley. Are caracteristicile cerute?

Moore îi luă binoclul lui Sarason fără să-i ceară permisiunea şi examină vârful neregulat ce se ridica deasupra pereţilor verticali ai insulei. După câteva secunde, îi restitui binoclul şi se relaxă în scaun, luând în mână un *shaker* de martini cu gheaţă.

— Nu-i cea căutată, proclamă el regal.

Sarason îşi încleştă mâinile, pentru a nu-l sugruma pe Moore. După câteva clipe îşi regăsi calmul şi întoarse pagina aceluiaşi ghid de navigaţie pe care-l folosea şi Pitt:

— Următorul punct de căutare este Isla Carmen. Suprafaţa: o sută cincizeci de kilometri pătraţi. Lungimea – treizeci de kilometri. Are câteva piscuri de peste trei sute de metri.

— Putem trece mai departe, anunţă Moore. Este mult prea mare.

— Am consemnat imediat răspunsul tău prompt, mormăi sarcastic Sarason. Urmează după aceea Isla Cholla, mică şi stâncoasă, netedă, cu un far şi câteva colibe de pescari.

— Treci mai departe, îl îndemnă Moore.

— Bun… următoarea este Isla San Ildefonso, la zece kilometri în largul coastelor, la est de San Sebastian.

— Suprafaţa?

— Cam doi kilometri pătraţi şi jumătate. Nu are plaje.

— Trebuie să existe o plajă, zise Moore şi gustă din nou din *shaker.* Sorbi ultimele picături şi chipul său căpătă o expresie nemulţumită: Dacă nu există plaje, incaşii n-ar fi putut acosta şi descărca plutele.

— După San Ildefonso, ajungem la Bahia Coyote, spuse Sarason. Acolo există şase insule care par a fi simple stânci uriaşe ce se înalţă din mare.

Oxley începu să ridice lent hidroavionul Baffin, până ajunse la altitudinea de şapte sute de metri, apoi stabili un curs spre nord. După douăzeci şi cinci de minute, apărură la orizont golfuleţul şi peninsula lungă care-l proteja de apele Golfului Californiei. Oxley coborî aparatul şi descrise ocoluri deasupra insuliţelor stâncoase risipite în jurul intrării în golfuleţ.

— Posibilităţi ar fi Isla Guapa şi Isla Bargo, observă Sarason. Ambele se ridică abrupt din apă şi au piscuri mici, dar accesibile.

Moore se foi în scaun şi privi în jos:

— Nu mi se par promiţătoare… Se opri subit şi înhăţă iarăşi binoclul lui Sarason: Ia stai… insula aceea!

— Care dintre ele? se încruntă Sarason, iritat. Sunt şase.

— Aceea ca o raţă care priveşte înapoi.

— Isla Bargo. Se potriveşte profilului căutat de noi. Pereţi abrupţi pe trei laturi şi creastă rotunjită. Există şi o plajă micuţă în curbura „gâtului”.

— Asta-i, făcu Moore, entuziasmat. Asta trebuie să fie!

Oxley era sceptic:

— Cum poţi să fii atât de sigur?

Pentru o fracţiune de secundă, o expresie bizară trecu peste faţa antropologului:

— O intuiţie, nimic mai mult.

Sarason îşi smulse înapoi binoclul şi examină insula:

— Acolo, pe creastă, parcă ar fi ceva cioplit în piatră…

— Este lipsit de importanţă, spuse Moore şi îşi şterse fruntea de sudoare. Nu cred că înseamnă nimic.

Sarason nu era naiv. „Să fie, oare, un semn săpat de incaşi pentru a marca drumul spre comoară?” se întrebă el în gând.

Moore se lăsă pe spate în scaun şi amuţi:

— Cobor şi mă-ndrept spre plajă, anunţă Oxley. Cel puţin din văzduh urcuşul spre vârf pare relativ uşor.

— Coboară, încuviinţă Sarason.

Oxley survolă de două ori largul plajei, încredinţându-se că nu existau recife sau stânci submarine care ar fi putut sparge fundul hidroavionului, apoi se apropie cu vântul în faţă şi ameriză pe apa albastră, izbind valurile mici şi trecând peste ele aidoma unei şalupe pe un lac agitat de vânt. Elicele scânteiară în soare, aruncând jerbe de picături pe aripă.

Hidroavionul încetini destul de repede în urma frecării cu apa şi Oxley trase manetele de gaze, păstrând doar atâta putere cât să avanseze spre plajă. La patruzeci şi şase de metri de ţărm, extinse roţile în apă. În scurt timp, cauciucurile atinseră şelful nisipos ce se ridica treptat spre insulă şi porniră să ruleze pe el. După alte două minute, aparatul se înălţă deasupra valurilor mici care se spărgeau pe mal şi ieşi pe plajă, precum o răţuşcă din apă.

Doi pescari apărură dintr-o colibă construită din lemne aduse de valuri şi se holbară la hidroavion, în timp ce Oxley închise contactul şi elicele se opriră. Uşa pasagerilor se deschise şi Sarason coborî pe plaja acoperită de nisip alb, urmat de Moore şi de Oxley, care încuie şi asigură uşa şi chepengul calei. Ca o măsură suplimentară de securitate, Sarason le promise o sumă generoasă pescarilor pentru a păzi avionul, apoi porniră pe poteca abia vizibilă ce ducea spre vârful insulei.

La început cărarea fu uşor de suit, dar deveni tot mai abruptă pe măsură ce se apropiau de vârf. Pescăruşii pluteau deasupra lor, ţipând şi privind cu ochii ca nişte mărgele indiferente spre oamenii transpiraţi. Zborul lor era maiestuos: cârmeau cu penele cozii şi îşi menţineau aripile întinse şi nemişcate pentru a folosi curenţii calzi ascendenţi. O pasăre mai curioasă trecu peste Moore şi i se găinăţă pe umăr.

Părând să sufere de oboseală combinată cu efectele

alcoolului, antropologul îşi privi mut cămaşa pătată, prea vlăguit pentru a trage măcar o înjurătură. Sarason rânji larg şi salută milităreşte pescăruşul, apoi escaladă un bolovan mare ce bloca poteca. După ce trecură de el, marea albastră îi apăru înaintea ochilor şi bărbatul privi peste canal spre plaja de nisip alb din Playa el Coyote şi Munţii Sierra el Cardonal ce se ridicau dincolo de ea.

Moore se oprise gâfâind, pe jumătate sufocat şi transpirând abundent. Părea în pragul colapsului, iar Oxley îl prinse de mână şi-l trase pe platoul neted al piscului:

— Nu ţi-a spus nimeni niciodată că băutura şi alpinismul nu se-mpacă?

Moore îl ignoră, pentru ca, brusc, epuizarea să-i dispară şi să-şi încordeze tot corpul. Îşi miji ochii, căutând să se focalizeze prin aburii alcoolului. Îl împinse pe Oxley în lături şi se împletici spre o stâncă de mărimea unui automobil, cioplită grosolan sub formă de animal. Aidoma unui beţiv care avusese o nălucire, se clătină în jurul pietrei, pipăindu-i cu mâinile suprafaţa aspră, neregulată.

— Un câine, gâfâi el, e numai un idiot de câine!

— Greşit, preciză Sarason, este un coiot. De aici şi numele golfuleţului. Pescarii superstiţioşi l-au sculptat ca pe un simbol care să-i protejeze pe ei şi bărcile lor atunci când ies pe mare.

— De ce te interesează o sculptură veche în piatră? întrebă Oxley.

— Ca antropolog, ştiu că sculpturile primitive pot fi surse importante de cunoaştere.

Sarason îl privea pe Moore şi, pentru prima dată, ochii săi nu mai erau dispreţuitori. În mintea lui nu mai încăpea îndoială că, beat fiind, profesorul trădase cheia pentru localizarea comorii.

Se gândi cu răceală că l-ar fi putut ucide acum. Ar fi putut să-i dea brânci peste marginea vestică a insulei, în brizanţii ce se spărgeau de stâncile aflate hăt dedesubt. Şi cui i-ar fi păsat? Probabil că leşul ar fi fost purtat de maree şi ar fi ajuns hrană pentru rechini. Era puţin probabil că autorităţile mexicane locale ar fi desfăşurat o anchetă.

— Îţi dai seama, desigur, că nu mai avem nevoie de serviciile tale, nu-i aşa, Henry?

Era pentru prima dată că Sarason pronunţase prenumele lui Moore şi o făcuse pe un ton de familiaritate neplăcută.

Moore scutură din cap şi vorbi cu o siguranţă de gheaţă, nefirească, ţinând seama de circumstanţe:

— Nu veţi reuşi niciodată fără mine.

— O cacealma patetică, pufni Sarason. Acum, când ştim că ne aflăm în căutarea unei insule cu o statuie – bănuiesc că-i vorba despre una foarte veche – care ar mai putea fi aportul tău în căutare?

Ameţeala lui Moore, cauzată de băutură părea că dispăruse şi, pe neaşteptate, antropologul arăta la fel de sobru ca un judecător:

— Statuia este numai unul din cele câteva repere lăsate de incaşi. Toate trebuie să fie interpretate.

Sarason surâse, cu o expresie rece şi rea:

— Nu m-ai minţi acum, nu-i aşa, Henry? Nu ne-ai păcăli pe mine şi pe fratele meu pentru a crede că Isla Bargo nu-i locaţia comorii, astfel încât tu să te poţi întoarce, mai târziu şi s-o excavezi pe cont propriu? Sper din toată inima că nu-ţi trece prin minte o asemenea prostie.

Moore îl fulgeră cu privirea şi, în locul fricii, nu se zări decât antipatie pură:

— N-aveţi decât să detonaţi vârful insulei, strânse el din umeri şi să vedeţi ce câştigaţi prin asta. Radeţi-o până la nivelul mării! Nu veţi găsi nici un gram din aurul lui Huascar, nici într-o mie de ani! N-o puteţi face fără cineva care să ştie secretele reperelor.

— Poate să aibă dreptate, interveni Oxley încetişor. Iar dacă minte, ne putem întoarce să excavăm. Indiferent cum ar sta lucrurile, tot noi câştigăm.

Sarason zâmbi sumbru. Putea să-i citească gândurile lui Henry Moore. Antropologul trăgea de timp, aşteptând şi plănuind să folosească etapa finală a căutării, pentru a pretinde, cumva, toate bogăţiile doar pentru el. Sarason era însă şi el un individ care plănuia din timp lucrurile şi examinase opţiunile posibile. În prezent, nu întrevedea absolut nici o cale prin care Moore să fi putut evada în mod miraculos cu tone de aur. Bineînţeles, cu excepţia cazului în care antropologul nu avea un plan pe care el nu-l intuise încă.

„Toleranţa şi răbdarea sunt deocamdată calităţile de bază”, se gândi Sarason. Îl bătu uşor cu palma pe spate pe Moore:

— Scuză-mi sentimentul de frustrare. Să ne-ntoarcem la avion şi să punem punct pentru ziua de azi. Cred că ar fi bine să facem o baie răcoroasă, să radem o sondă de *margarita* şi să înfulecăm o cină bună.

— Amin! încuviinţă Oxley. Mâine vom continua de unde ne-am

oprit.

— Ştiam că-n cele din urmă veţi vedea lumina, zise Moore. Eu vă voi arăta calea, iar voi, băieţi, nu trebuie decât să vă păstraţi credinţa.

Când ajunseră la hidroavion, Sarason urcă primul. Mânat de o presimţire, ridică *shaker*-ul cu martini abandonat de Moore şi-şi scutură câteva picături pe limbă. Era apă, nu gin.

Se blestemă în gând. Nu-şi dăduse seama cât de periculos era Moore. De ce să fi jucat rolul unui beţiv, dacă nu pentru a-i amăgi pe toţi să creadă că era inofensiv? Încet, începea să priceapă că Henry Moore nu era tocmai ceea ce părea. Faimosul şi respectatul antropolog avea şi alte talente ascunse, mult mai numeroase.

Sarason era un individ care putea să ucidă fără remuşcări, aşa încât ar fi trebuit să recunoască un alt ucigaş atunci când îl întâlnea.

* * *

Micki Moore ieşi din piscina cu mozaic albastru a *haciendei* şi se întinse pe un şezlong. Purta un bikini roşu care îi ascundea în foarte mică măsură silueta zveltă. Soarele era cald, aşa încât nu se şterse cu prosopul, preferând să lase picăturile de apă să i se usuce pe trup. Privi spre casă şi-i făcu semn unui servitor să-i aducă alt rom cu lămâie. Se comporta ca o stăpână a proprietăţii, ignorându-i complet pe paznicii înarmaţi care patrulau peste tot. Comportamentul ei nu aducea câtuşi de puţin cu acela al unui ostatic.

Hacienda fusese construită împrejurul piscinei şi al unei grădini mari, pline cu o sumedenie de plante tropicale. Toate camerele principale aveau balcoane din care se putea admira panorama spectaculoasă a mării şi a oraşului Guaymas. Femeia era mai mult decât fericită să se relaxeze lângă piscină sau în dormitorul ei cu luminator, care avea terasă proprie şi *jacuzzi,* în timp ce bărbaţii zburau peste golf în căutarea comorii. Îşi privi ceasul de pe o măsuţă apropiată. Era ora 17. În curând cei doi fraţi şi soţul ei aveau să se întoarcă. Suspină de încântare la gândul altei cine fabuloase, alcătuite din mâncăruri locale.

După ce i se aduse romul cu lămâie, Micki îl bău până la cuburile de gheaţă şi se instală mai comod pentru a moţăi puţin. Pe când se cufunda în somn, i se păru că aude un automobil sosind pe drumul dinspre oraş şi oprindu-se la poarta din faţă a *haciendei.*

Când se trezi, la scurt timp după aceea, îşi simţi pielea rece şi crezu că soarele se ascunsese după un nor. Deschise ochii şi fu surprinsă să zărească un bărbat stând în picioare lângă ea, astfel încât umbra sa cădea peste bustul ei.

Ochii care o fixau semănau cu nişte iazuri negre nemişcate, fără urmă de viaţă. Până şi chipul bărbatului părea incapabil să exprime ceva. Era foarte slab, de parcă ar fi zăcut bolnav mult timp. Micki se înfioră, ca şi cum ar fi străbătut-o pe neaşteptate o briză îngheţată. I se păru straniu că bărbatul nu-i băga în seamă goliciunea corpului, ci o privea direct în ochi. Avea senzaţia că îi pătrunde până în adâncul minţii.

— Cine eşti? îl întrebă. Lucrezi pentru domnul Zolar?

El nu răspunse câteva secunde, iar când vorbi, glasul îi sună bizar, lipsit de inflexiuni:

— Mă numesc Tupac Amaru.

34

Amiralul Sandecker se ridică de la birou şi întinse mâna, când Gaskill şi Ragsdale fură introduşi în cabinetul său. Le zâmbi prietenos:

— Domnilor, vă rog, luaţi loc şi simţiţi-vă ca acasă!

Gaskill îşi coborî privirea spre omuleţul care nu-i ajungea nici până la umăr:

— Vă mulţumim pentru că v-aţi făcut timp să ne primiţi.

— NUMA a colaborat şi în trecut cu Serviciul Vamal şi cu FBI-ul. Întotdeauna relaţiile noastre s-au bazat pe cooperare cordială.

— Sper că nu v-aţi temut, când v-am solicitat această întrevedere, zise Ragsdale.

— Mai degrabă am fost curios. Doriţi o cafea?

Gaskill încuviinţă din cap:

— Da, mulţumesc, dar fără zahăr.

— Eu aş dori cu îndulcitor sintetic, preciză Ragsdale. Sandecker comandă cafelele prin interfon, apoi îşi ridică privirea spre ei şi-i întrebă:

— Ei bine, cu ce vă pot ajuta?

Ragsdale trecu direct la subiect:

— Am dori asistenţă NUMA într-o problemă destul de spinoasă, legată de nişte artefacte furate.

— Nu prea are legătură cu domeniul nostru de activitate, observă Sandecker. După cum ştiţi, ne ocupăm de oceanografie.

— Ştim asta, aprobă Gaskill, dar Serviciul Vamal a aflat că o persoană din agenţia dumneavoastră a introdus ilegal în ţară un artefact valoros.

— Persoana respectivă sunt chiar eu, replică Sandecker fără să clipească.

Ragsdale şi Gaskill schimbară priviri şi se foiră stânjeniţi pe scaune. Nu se aşteptaseră la întorsătura aceea de situaţie.

— Domnule amiral, ştiţi că, în conformitate cu acordul ONU de protejare a antichităţilor din toată lumea, Statele Unite interzic importul de artefacte furate?

— Da.

— Mai ştiţi şi că Ambasada Ecuadorului ne-a remis un protest?

— Chiar eu am cerut întocmirea lui.

Gaskill oftă şi se relaxă vizibil:

— Simţisem din capul locului că nu poate fi vorba despre o contrabandă banală.

— Cred că domnul Gaskill şi cu mine, spuse Ragsdale, am aprecia o explicaţie din partea dumneavoastră.

Sandecker tăcu, lăsând-o pe secretara sa, Julie Wolff, care tocmai intrase cu o tavă cu cafele, să aşeze ceştile pe birou.

— Scuzaţi-mă, domnule amiral, spuse Julie, dar Rudi Gunn a telefonat din San Felipe ca să raporteze că el şi Al Giordino au aterizat şi întreprind ultimele pregătiri.

— Ce ştii despre Dirk?

— A plecat cu automobilul şi de-acum ar trebui să fie prin Texas.

După ce secretara închise uşa, Sandecker reveni spre cei doi agenţi:

— Îmi cer scuze pentru întrerupere. Unde rămăsesem?

— Vă pregăteaţi să ne spuneţi de ce aţi introdus în mod ilegal în Statele Unite un artefact furat, rosti Ragsdale cu o expresie serioasă pe chip.

Cu gesturi neglijente, amiralul deschise o casetă cu trabucuri şi le oferi celor doi. Agenţii refuzară. Sandecker se lăsă pe spate în scaun, aprinse un trabuc şi suflă cu eleganţă un nor de fum albastru peste umărul său, spre fereastra deschisă. După aceea le relată istoria *quipu*-lui lui Drake, începând cu războiul dintre cei doi prinţi incaşi şi terminând cu interpretarea pe care Hiram Yaeger o dăduse şnururilor împletite şi nodurilor.

— Domnule amiral, zise Ragsdale, nu cred totuşi că dumneavoastră şi NUMA intenţionaţi să declanşaţi o vânătoare după comoară.

— Ba chiar asta intenţionăm, zâmbi Sandecker.

— Aş dori să ne explicaţi ce-i cu protestul Ecuadorului, spuse Gaskill.

— Este vorba despre o poliţă de asigurare. Ecuadorul se confruntă cu conflicte interne violente, cauzate de o armată de rebeli care se ascund prin munţi. Guvernul nu ar fi fost de acord să ne îngăduie să căutăm *quipu*-ul şi apoi să-l aducem în Statele Unite pentru descifrare şi conservare, temându-se că poporul va crede că a vândut străinilor o comoară naţională nepreţuită. Afirmând că noi l-am furat, autorităţile ecuadoriene nu mai pot fi acuzate şi de aceea au fost de acord să ne împrumute *quipu*-ul pentru un an. Când îl vom returna, cu ceremonia cuvenită, membrii guvernului ecuadorian vor căpăta aură de eroi naţionali.

— Dar de ce tocmai NUMA? insistă Ragsdale. De ce nu Muzeul Smithsonian sau *National Geographic?*
— Fiindcă suntem o organizaţie nonprofit. În plus, ne găsim într-o poziţie mai bună de a păstra departe de ochii publicului atât operaţiunile de căutare cât şi descoperirile.
— Totuşi, în mod legal, nu puteţi păstra nimic din cele găsite.
— Evident! Dacă vom descoperi comoara în Marea lui Cortez, acolo unde bănuim că se află, Mexicul va protesta că sunt apele lui teritoriale, Peru va invoca dreptul originar de proprietate şi cele două state vor trebui să negocieze, încercând astfel să se asigure că tezaurul va fi în final expus în muzeele lor naţionale.
— Iar Departamentul de Stat american va da o adevărată lovitură în domeniul relaţiilor publice cu bunii noştri vecini din sud, încheie Ragsdale.
— Dumneavoastră aţi spus-o, domnule, nu eu!
— Totuşi, de ce n-aţi anunţat Serviciul Vamal sau FBI-ul în această privinţă? întrebă Gaskill.
— L-am informat direct pe preşedinte, răspunse degajat Sandecker. Dacă el n-a transmis informaţiile spre agenţiile dumneavoastră, atunci nu vă rămâne decât să daţi vina pe Casa Albă.
Ragsdale îşi termină cafeaua şi aşeză ceaşca pe tavă:
— Domnule amiral, aţi lămurit o problemă care ne privea pe toţi şi vă rog să mă credeţi când vă spun că suntem extrem de uşuraţi că nu va fi nevoie să vă supunem neplăcerilor unei anchete. Din nefericire sau din fericire – în funcţie de punctul dumneavoastră de vedere – aţi deschis altă problemă.
Gaskill îşi privi colegul:
— Coincidenţa este de-a dreptul incredibilă…
— Despre ce coincidenţă este vorba? se miră Sandecker.
— Ca după aproape cinci sute de ani să apară, din două surse diferite, două indicii vitale despre misterul comorii lui Huascar, la un interval de numai cinci zile.
Sandecker ridică din umeri:
— Mă tem că nu vă înţeleg.
A fost rândul lui Gaskill să-i povestească amiralului despre costumul de aur de la Tiapollo. Încheie, rezumând suspiciunile legate de Zolar International.
— Vreţi să-mi spuneţi că o altă grupare caută comoara lui Huascar, chiar în clipa aceasta? întrebă amiralul, neîncrezător.
Ragsdale încuviinţă din cap:

— O organizaţie internaţională care se ocupă cu furtul, falsificarea şi contrabanda cu opere de artă şi antichităţi, ale cărei profituri anuale ating nu se ştie câte milioane de dolari neimpozabile.

— Habar n-am avut.

— În mod regretabil, guvernul şi mass-media americane n-au văzut nici un câştig din a informa publicul despre o activitate ilegală pe care o întrece doar comerţul cu droguri.

— Numai în cazul operelor de artă furate din Muzeul Gardner din Boston, în aprilie 1990, explică Gaskill, evaluarea prejudiciilor s-a ridicat la două sute de milioane.

— Şi dacă adăugaţi operaţiunile de jaf, contrabandă şi falsificare ce se petrec în aproape toate ţările din lume, continuă Ragsdale, puteţi înţelege de ce este vorba despre o afacere de miliarde de dolari.

— Lista obiectelor de artă şi a antichităţilor furate în ultimul secol ar cuprinde la fel de multe intrări ca şi cartea de telefoane a New Yorkului, sublinie Gaskill.

— Dar cine cumpără o asemenea cantitate incredibilă de obiecte provenite din surse dubioase?

— Cererea depăşeşte cu mult oferta, zise Gaskill. Colecţionarii bogaţi sunt responsabili în mod indirect pentru jafuri, deoarece datorită lor se creează o cerere mare pe piaţă. Ei stau literalmente la coadă pentru a achiziţiona de la furnizorii de pe piaţa neagră obiecte de importanţă istorică, obţinute pe căi dubioase. Lista lor pare desprinsă dintr-un catalog al celebrităţilor. Şefi de state, oficiali guvernamentali de la cele mai înalte niveluri, vedete din lumea filmului, oameni de afaceri din prima linie şi chiar custozi ai unor muzee importante, care închid ochii atunci când negociază pentru obiecte oferite pe piaţa neagră, în scopul de a-şi mări colecţiile. Dacă au fonduri, nu ezită să cumpere.

— Apoi traficanţii de droguri cumpără cantităţi mari de antichităţi şi opere de artă ilegale, ca modalitate rapidă şi simplă de a-şi spăla banii simultan cu investirea lor.

— Înţeleg de ce în felul acesta se pierde urma artefactelor neînregistrate, încuviinţă Sandecker, totuşi picturile şi sculpturile celebre trebuie să apară, în cele din urmă şi să fie recuperate.

Ragsdale clătină din cap:

— Uneori avem noroc şi unele informaţii ne duc la obiecte furate. Ocazional, traficanţii cinstiţi de opere de artă şi custozii

muzeelor ne telefonează când li se pare că recunosc obiecte pe care hoţii încearcă să le vândă. Din păcate, din cauza absenţei oricăror piste, obiectele furate rămân, de cele mai multe ori, pierdute pentru totdeauna.

— Un număr enorm de antichităţi obţinute prin jefuirea mormintelor sunt vândute înainte ca arheologii să fi avut posibilitatea să le studieze, spuse Gaskill. De exemplu, în timpul războiului împotriva Irakului de la începutul anilor ’90, mii de artefacte, printre care tăbliţe de lut netraduse, bijuterii, ţesături, obiecte de sticlă şi ceramică, monede de aur şi de argint, la care se adaugă sigilii cilindrice au fost furate din muzeele din Kuweit şi Irak de către forţele de opoziţie anti-Hussein şi de rebelii şiiţi şi kurzi. Mare parte din ele trecuseră deja prin mâinile traficanţilor sau prin casele de licitaţii, înainte ca măcar o singură piesă să fi fost catalogată ca dispărută sau furată.

— Mi se pare greu de crezut ca un colecţionar să plătească sume mari pentru obiecte despre care ştie perfect că aparţin altcuiva, comentă Sandecker. În orice caz, nu le-ar putea expune public fără să rişte confiscarea lor şi chiar propria arestare. Ce face cu ele?

— Îi puteţi spune deformare psihologică, replică Ragsdale. Gaskill şi cu mine vă putem enumera o mulţime de colecţionari care-şi ţin achiziţiile ilegale în cripte secrete unde le admiră o dată pe zi sau poate o dată la zece ani. Este lipsit de importanţă faptul că nici una nu este expusă în public. Pe ei îi incită faptul că posedă ceva ce nimeni altcineva nu mai poate avea.

— Boala colecţionării îi poate împinge pe unii spre acţiuni macabre, continuă Gaskill. Sigur că da, profanarea şi jefuirea mormintelor indienilor şi comercializarea craniilor şi a corpurilor mumificate de copii şi de femei sunt condamnabile, dar unii colecţionari de suveniruri din Războiul de Secesiune au ajuns chiar să pângărească mormintele din cimitirele naţionale, doar pentru a obţine catarame de centuri ale unioniştilor şi confederaţilor.

— Un comentariu trist la adresa lăcomiei, oftă Sandecker.

— Poveştile despre jefuirea mormintelor sunt nenumărate, zise Ragsdale. Oseminte provenind din toate civilizaţiile, începând de la omul de Neanderthal, sunt fărâmate şi împrăştiate. Respectul faţă de morţi înseamnă prea puţin dacă se poate obţine un profit.

— Din cauza avidităţii multor colecţionari, spuse Gaskill, tot ei

sunt şi principalii candidaţi pentru escrocherii. Cererea lor aparent interminabilă le dă de lucru celor care fac falsuri.

— Fără o examinare arheologică din partea specialiştilor, spuse Ragsdale, artefactele copiate pot trece nedetectate. Multe colecţii din muzee respectabile expun antichităţi falsificate, fără ca nimeni să-şi dea seama. Nici un custode sau colecţionar nu vrea să admită că a fost păcălit de un falsificator şi puţini specialişti au curajul să afirme că piesele pe care le examinează sunt suspecte.

— Nu sunt excluse nici operele de artă celebre, preciză Gaskill. Agentul Ragsdale şi cu mine am văzut cazuri în care o capodoperă a fost furată, copiată de experţi pentru ca apoi copia să fie returnată, prin diverse modalităţi, în vederea încasării recompensei şi asigurării. Galeria şi custodele au atârnat fericiţi tabloul la loc, fără să-şi dea seama că au fost traşi pe sfoară.

— Cum sunt vândute obiectele furate? se interesă Sandecker.

— Jefuitorii de morminte şi hoţii de opere de artă îşi vând marfa printr-o reţea de traficanţi necinstiţi, care investesc banii şi supraveghează vânzările de la depărtare, acţionând prin intermediari, fără să-şi dezvăluie identitatea.

— Nu li se poate lua urma prin intermediarii de care aţi amintit?

Gaskill clătină din cap:

— Deoarece sursele de livrare şi distribuitorii operează în secret absolut, în spatele unor uşi închise, este aproape imposibil să ne infiltrăm într-o ramură a reţelei pentru a lua urma şefilor organizaţiei.

— Situaţia nu este similară cu urmărirea unui consumator de droguri, interveni Ragsdale, care te poate duce la traficantul de pe stradă şi apoi la furnizorii săi, suind treptat prin ierarhie, până la lorzii drogurilor, care, în general, sunt lipsiţi de educaţie, nu se străduiesc să-şi ascundă identitatea şi, de multe ori, sunt ei înşişi consumatori. Aici ne confruntăm cu indivizi educaţi şi cu legături sus-puse în politică şi în lumea afacerilor. Sunt inteligenţi şi vicleni. Cu excepţia unor cazuri foarte rare, nu tratează aproape niciodată direct cu clienţii, faţă în faţă. Ori de câte ori ne apropiem de ei, se retrag în carapace şi ridică un zid de avocaţi care să ne blocheze investigaţiile.

— N-aţi avut chiar nici un pic de noroc?

— Am prins câţiva traficanţi mici, care operează pe cont propriu, răspunse Ragsdale şi am recuperat destule obiecte

furate. Unele, în timpul transportului, altele, de la cumpărători – care aproape niciodată nu sunt condamnaţi, fiindcă susţin că n-au ştiut că piesele cumpărate fuseseră furate. Ceea ce am recuperat nu-i decât o picătură-ntr-un ocean. Fără dovezi solide, nu putem zăgăzui scurgerea de obiecte ilegal traficate.

— Din câte mi-aţi spus, se pare că sunteţi depăşiţi din toate punctele de vedere, comentă Sandecker.

— Suntem primii care o recunoaştem, încuviinţă Ragsdale.

Amiralul se legănă tăcut în scaunul său rotativ, reflectând la cuvintele agenţilor din faţa sa. În cele din urmă, îi întrebă:

— În ce fel vă poate ajuta NUMA?

Gaskill se aplecă peste birou:

— Noi credem că aţi întredeschis uşa de care aminteam, sincronizându-vă, fără să ştiţi, în căutarea comorii Huascar cu cel mai mare traficant mondial de antichităţi şi obiecte de artă de provenienţă dubioasă.

— Zolar International…

— Exact, o familie ale cărei tentacule pătrund în toate colţişoarele domeniului.

— Până acum, spuse Ragsdale, agenţii FBI-ului şi cei ai Serviciului Vamal n-au mai întâlnit un singur grup de falsificatori, hoţi şi contrabandişti de opere de artă care să fi operat în atâtea ţări, de atâţia ani şi care să fi implicat aşa de mulţi bogătaşi celebri, care au achiziţionat în mod ilegal obiecte de artă şi antichităţi furate în valoare de miliarde de dolari.

— Vă ascult, zise Sandecker.

— Acum avem ocazia să pătrundem la baza organizaţiei, începu Gaskill să explice. Din cauza posibilităţii de a găsi comoara fantastică, cei din clanul Zolar au renunţat la orice prudenţă şi au demarat căutarea tezaurului. Dacă vor avea succes, vom beneficia de oportunitatea rară să le observăm metodele de transport şi astfel să ajungem la depozitul lor.

— Unde-i veţi prinde în flagrant delict, încheie Sandecker.

— Nu mai utilizăm expresia respectivă, domnule amiral, zâmbi Ragsdale, dar, într-adevăr, aceasta este ideea.

Sandecker era intrigat:

— Vreţi să-mi retrag echipa de căutători? Acesta este mesajul?

Gaskill şi Ragsdale schimbară priviri, apoi încuviinţară din cap:

— Da, domnule amiral, spuse Gaskill. Acesta este mesajul.

— Desigur, adăugă repede Ragsdale, cu asentimentul dumneavoastră.

— Aveţi acordul superiorilor voştri?

Ragsdale aprobă cu o expresie solemnă:

— Domnul Moran, directorul FBI şi domnul Thomas, directorul Serviciului Vamal şi-au dat acordul.

— Vă deranjează dacă le telefonez pentru confirmare?

— Câtuşi de puţin, rosti Gaskill. Eu şi agentul Ragsdale ne cerem scuze că nu am respectat lanţul ierarhic, ci am solicitat să discutăm direct cu dumneavoastră, dar am considerat că era preferabil să ne susţinem cazul pe baza informaţiilor noastre directe, chiar cu riscul de a fi daţi afară.

— Apreciez încrederea dumneavoastră, le spuse Sandecker, generos.

— În cazul acesta veţi coopera? întrebă Ragsdale. Vă veţi retrage echipa?

Pentru câteva momente, Sandecker privi gânditor fumul care se încolăcea din trabucul său:

— NUMA va sprijini FBI-ul şi Serviciul Vamal, dar nu voi opri proiectul nostru de căutare.

Gaskill se holbă la el, neştiind dacă glumea:

— Nu cred că v-am înţeles prea bine, domnule amiral.

— Voi aţi căutat vreodată ceva care a fost pierdut timp de aproape cinci sute de ani?

Ragsdale îşi privi partenerul şi înălţă din umeri:

— Vorbind în numele FBI-ului, în general, operaţiile noastre de căutare sunt limitate la persoane dispărute, evadaţi şi cadavre. Comorile pierdute nu fac parte din domeniul nostru de activitate.

— Nu cred că este necesar să explic ce anume caută Serviciul Vamal, răspunse Gaskill.

— Cunosc destul de bine atribuţiile voastre, zise Sandecker. Găsirea unei comori pierdute este o tentativă ale cărei probabilităţi de reuşită sunt de unu la un milion. Nu pot fi întrebaţi martorii, pentru a afla indicii, deoarece ei au murit în jurul anului 1500. *Quipu*-ul nostru şi mumia voastră de aur au oferit doar referinţe vagi despre o insulă misterioasă din Marea lui Cortez, un indiciu care pune proverbialul ac într-o claie de fân cu suprafaţa de 160 000 de kilometri pătraţi. Presupun că nici cei din familia Zolar nu au experienţă în genul acesta de căutări, de aceea apreciez că şansele ca ei să găsească peştera în care se află lanţul de aur al lui Huascar sunt nule.

— Apreciaţi că oamenii dumneavoastră au şanse mai mari? întrebă prudent Gaskill.

— Directorul proiectelor speciale şi echipa lui sunt cei mai buni din domeniu. Dacă nu mă credeţi, ne puteţi consulta realizările.

— Atunci în ce fel ne veţi sprijini? mormăi Ragsdale pe un ton aproape neîncrezător.

— Ne vom desfăşura căutarea în acelaşi timp cu Zolar, dar vom rămâne în umbră. Ei nu au nici un motiv să suspecteze existenţa unor rivali şi vor presupune că personalul sau aparatele de zbor NUMA pe care le vor vedea sunt angajate în proiecte de cercetare oceanografică. Dacă ei vor descoperi comoara, echipa mea va dispărea pur şi simplu discret şi va reveni la Washington.

— Şi dacă fraţii Zolar dau greş? întrebă Ragsdale.

— Dacă NUMA nu poate găsi comoara, înseamnă că ea nu vrea să fie găsită.

— Şi dacă NUMA o găseşte?

— Vom lăsa indicii care să fie depistate de fraţii Zolar şi-i vom lăsa să creadă că au descoperit-o ei înşişi. Sandecker tăcu şi privirea lui tăioasă se plimbă de la Ragsdale la Gaskill şi înapoi: Din clipa aceea, domnilor, scena vă aparţine!

35

— Îmi imaginez mereu că Rudolph Valentino va apărea călare din spatele unei dune şi mă va duce în cortul lui, mormăi Loren somnoroasă.

Stătea pe scaunul din faţă al automobilului Pierce Arrow, cu picioarele strânse sub ea şi privea oceanul de dune de nisip care dominau peisajul.

— Nu dispera, o îndemnă Pitt. Coachella Dunes, situate ceva mai la nord, sunt locul unde regizorii de la Hollywood obişnuiau să turneze multe filme cu deşerturi.

La cincizeci de kilometri după ce trecuseră prin oraşul Yuma din statul Arizona şi traversaseră fluviul Colorado, pătrunzând în California, Pitt ieşise de pe Autostrada Interstatală 8 şi intrase pe şoseaua statală îngustă care ducea la oraşele de graniţă Calexico şi Mexicali. Şoferii şi pasagerii din maşinile ce-i depăşeau sau veneau din sens opus se holbau şi căscau gura la vederea automobilului vechi şi a rulotei pe care o remorca.

Loren îl convinsese pe Pitt să călătorească în felul acela, campând în rulotă pentru ca apoi să se alăture unui tur al sudului Arizonei sponsorizat de Classic Car Club of America. Turul urma să înceapă peste două săptămâni şi Pitt se îndoia că va putea încheia atât de repede căutarea comorii, totuşi fusese de acord cu ideea lui Loren, fiindcă îi plăcea să şofeze maşinile lui vechi pe distanţe lungi.

— Cât mai avem până la graniţă? întrebă femeia.

— Peste patruzeci şi doi de kilometri ajungem în Mexic, iar de acolo mai avem o sută şaizeci şi cinci de kilometri până la San Felipe.

Ar trebui să ajungem înainte de cină la docul unde Al şi Rudi au amarat feribotul.

— Pentru că veni vorba de mâncare şi băutură, rosti Loren pe un ton leneş, frigiderul este gol, iar în dulapuri nu mai sunt nici firimituri. Cu excepţia cerealelor şi a cafelei de azi-dimineaţă, toate proviziile noastre s-au terminat aseară, când am poposit în Sedona.

Pitt îşi luă mâna dreaptă de pe volan, o strânse uşor de genunchi şi-i zâmbi:

— Ar trebui să-mi menţin pasagerii fericiţi, umplându-le

stomacurile.

— Ce părere ai de popasul acela pentru camioane? îl întrebă ea şi se ridică în scaun, indicând drept înainte prin parbrizul îngust şi plat.

Bărbatul privi peste ornamentul de pe radiator – un arcaş ghemuit, încordându-se pentru a trage o săgeată – şi zări pe marginea şoselei un indicator decolorat de soarele deşertului, gata dintr-o clipă în alta să se prăbuşească în nisip. Literele erau atât de vechi şi de şterse, încât de-abia le putea descifra:

„Bere la gheaţă şi mâncare ca la mama acasă.
Numai 2 minute până la Box Car Cafe”.

— Chestia aia cu bere la gheaţă sună bine, chicoti el, dar în privinţa bucătăriei m-aş abţine. Când eram mic, maică-mea prepara nişte mâncăruri care mă-nverzeau, nu alta!

— Să-ţi fie ruşine! Mama ta este o bucătăreasă foarte bună.

— Acum este, dar cu douăzeci şi cinci de ani în urmă, nici cerşetorii morţi de foame nu se apropiau de casa noastră.

— Eşti de groază!

Loren roti cadranul radioului vechi cu lămpi, străduindu-se să prindă un post din Mexicali şi găsi în cele din urmă unul care difuza muzică mexicană:

— Nu-mi pasă nici dacă bucătarul ar avea ciumă bubonică. Sunt lihnită!

„Dacă mergi la drum lung cu o femeie, reflectă Pitt disperat, îţi va cere întruna să mănânce ori să se ducă la toaletă.”

— În plus, adăugă Loren, eşti cu benzina pe terminate.

Pitt privi indicatorul de benzină. Acul arăta că mai avea un sfert de rezervor:

— Cred că n-ar fi rău să-i fac plinul înainte de a trece graniţa.

— Am impresia că n-am mers prea mult de la ultima oprire la o benzinărie…

— O maşină mare ca asta, construită acum şaizeci de ani, cu motor cu doisprezece cilindri şi care remorchează o rulotă, n-o să câştige niciodată un premiu pentru economie de combustibil.

Benzinăria şi restaurantul apărură în depărtare şi, pe măsură ce se apropiau, Pitt văzu că erau două vagoane de marfă vechi şi dărăpănate, cuplate între ele, cu două pompe de benzină în faţă şi un indicator de neon pe care scria MÂNCARE pâlpâind în umbra aşa-zisului local Box Car Cafe. În spatele vagoanelor se

distingeau mai multe rulote abandonate, vechi şi stricate. În parcarea murdară din faţă, vreo douăzeci de motociclişti erau strânşi în jurul unei mici flotile de Harley-Davidson, bând bere şi bucurându-se de briza răcoroasă care sufla dinspre golf.

— Da’ ştiu că te pricepi să le alegi, comentă Pitt, amuzat.

— Poate c-ar fi bine să trecem mai departe, murmură Loren răzgândindu-se.

— Ţi-e frică de motociclişti? Probabil că sunt nişte călători obosiţi, la fel ca noi doi.

— În nici un caz nu se-mbracă la fel ca noi, arătă ea bărbaţii şi femeile care purtau costume de piele negre, ornate cu insigne, petice şi mesaje brodate ce făceau reclamă celei mai faimoase motociclete americane.

Pitt roti volanul mare şi Pierce ieşi de pe şosea, îndreptându-se spre pompele de benzină. Motorul uriaş cu doisprezece cilindri în V era atât de silenţios, încât abia îşi dădură seama că se oprise atunci când bărbatul închise contactul. Pitt deschise portiera, puse un picior pe pragul înalt şi coborî.

— Salut, se adresă el celui mai apropiat motociclist, o femeie cu păr oxigenat strâns în coadă la spate, îmbrăcată în pantaloni şi jachetă de piele. Cum e mâncarea pe-aici?

— Nu chiar la standardele de la Spago’s sau Chasen’s, răspunse ea amabil, dar dacă ţi-e foame, nu-i rea.

Un indicator din metal presărat cu destule găuri de gloanţe anunţa „Autoservire”, aşa încât Pitt introduse ştuţul pompei de benzină în rezervorul Pierce Arrow-ului şi apăsă mânerul. Când refăcuse motorul, mecanicii îi modificaseră supapele pentru a nu avea probleme cu benzina fără plumb.

Loren se ghemui temătoare în scaunul ei, în vreme ce toţi motocicliştii se apropiară şi admirară automobilul şi rulota. După ce răspunse la un torent de întrebări, Pitt înălţă capota şi le arătă motorul. Apoi o scoase pe Loren din maşină:

— O să-ţi facă plăcere să-i cunoşti pe oamenii aceştia drăguţi, îi spuse. Fac parte dintr-un club de motociclişti din West Hollywood.

Femeia crezuse că Pitt glumea şi se simţi groaznic de stânjenită când el începu să facă prezentările. După aceea fu uluită să descopere că erau avocaţi cu nevestele lor, porniţi într-o excursie de weekend prin deşertul Californiei de Sud. Fu, de asemenea, impresionată şi flatată că fusese recunoscută când Pitt îi rostise numele.

După o conversaţie plăcută, avocaţii hollywoodieni şi soţiile lor îşi luară rămas-bun, se suiră pe iubitele lor motociclete şi demarară spre Imperial Valley, vuind într-un cor de eşapamente. Pitt şi Loren fluturară din braţe după ei, apoi se întoarseră şi priviră vagoanele de marfă.

Şinele de sub roţile ruginite erau îngropate în nisip. Pereţii din lemn decolorat fuseseră cândva vopsiţi în maro-roşcat, iar deasupra şirului lung de ferestre grosolan montate se putea citi: „Southern Pacific Lines”. Graţie aerului uscat, carcasele vechilor vagoane de marfă supravieţuiseră degradării exterioare şi păreau a fi în stare relativ bună.

Pitt era el însuşi proprietarul unui obiect din istoria căilor ferate – un vagon Pullman, care făcea parte din colecţia adăpostită în hangarul din Washington. Vagonul cândva luxos fusese retras din New York de celebra firmă Manhattan Limited în anii dinaintea Primului Război Mondial, dar vagoanele de aici fuseseră construite în jurul anului 1915.

Alături de Loren, bărbatul sui pe o scară improvizată şi pătrunse prin uşa decupată în extremitatea unui vagon. Interiorul era uzat de timp, însă ordonat şi curat. Nu existau mese, doar o tejghea lungă, cu taburete, ce se întindea prin ambele vagoane. Bucătăria deschisă se afla de cealaltă parte a tejghelei şi părea construită din cherestea folosită care zăcuse câteva decenii în soare. Tablourile de pe pereţi prezentau locomotive vechi, cu fumul revărsându-se din coşuri, trăgând trenuri de pasageri şi marfare prin deşerturi nisipoase. Lista discurilor din tonomatul Wurlitzer era o combinaţie de melodii la modă în anii ’40 şi ’50 şi sunete de locomotive cu abur. Pentru două cântece se plăteau douăzeci şi cinci de cenţi.

Pitt puse o monedă de un sfert de dolar şi-l alese pe Frankie Carie cântând *Sweet Lorraine.* A doua piesă era zgomotul produs de o locomotivă cu abur, model Norfolk & Western cu detentă simplă, părăsind o gară şi accelerând.

Un bărbat înalt, abia trecut de şaizeci de ani, cu păr sur şi barbă albă, ştergea tăblia de stejar a tejghelei. Îşi ridică privirea şi le surâse, cu ochi albaştri-verzui, calzi şi amabili:

— Salut, oameni buni! Bine aţi venit la Box Car Cafe! Aţi călătorit mult?

— Nu prea, răspunse Pitt şi îi aruncă lui Loren o privire lascivă. N-am plecat din Sedona pe cât de devreme planificasem.

— Nu da vina pe mine, replică ea înţepată. Tu eşti cel care s-a

trezit cu pasiuni carnale.

— Cu ce vă pot servi? întrebă bărbatul din spatele barului.

Purta cizme de cowboy, blugi şi o cămaşă ecosez decolorată de prea multe spălări.

— Ar fi bună nişte bere la gheaţă din aceea căreia îi faceţi reclamă, răspunse Loren deschizând un meniu.

— Mexicană sau americană?

— Aveţi Corona?

— O Corona, imediat. Dumneata, domnule?

— Ce ai la halbă? se interesă Pitt.

— Olympia, Coors şi Budweiser.

— O halbă de Olympia.

— Ceva de mâncare?

— Eu vreau *chili-hamburger mesquite,* specialitatea casei, anunţă Loren şi salată de varză cu maioneză.

— Mie nu mi-este prea foame, zise Pitt, aşa încât o să iau doar o salată. Localul este proprietatea dumitale?

— L-am cumpărat de la proprietarul iniţial, când am renunţat să mai caut aur.

Puse berile pe tejghea în faţa lor şi se întoarse spre plită:

— Vagoanele sunt relicve interesante ale istoriei căilor ferate. Au fost aduse sau cândva treceau trenuri pe aici?

— De fapt, suntem chiar pe linia secundară. Calea ferată asigura legătura între Yuma şi El Centro, dar a fost abandonată în 1947, nefiind rentabilă. I-au venit de hac transporturile cu camioane. Vagoanele astea au fost cumpărate de un fost inginer la Southern Pacific. El şi nevastă-sa au amenajat restaurantul şi benzinăria. Fiindcă autostrada principală este mai la nord, traficul este destul de redus pe aici.

Barmanul-bucătar arăta de parcă ar fi trăit în deşert în perioada dinaintea montării şinelor. Avea expresia unui individ care văzuse mai multe decât ar fi trebuit şi care auzise o mie de poveşti ce-i rămăseseră în minte, clasificate şi indexate ca dramă, umor sau *horror.* Degaja, de asemenea, o aură inconfundabilă de stil, o sofisticare ce avertiza că locul lui nu era, de fapt, într-o tavernă lăturalnică, uitată de Dumnezeu pe un drum îndepărtat şi arareori străbătut din deşert.

Pentru o fracţiune de secundă, lui Pitt i se păru că bătrânul arăta vag familiar. Gândindu-se mai bine, bănui că doar semăna cu cineva pe care nu-l putea identifica precis.

— Pun prinsoare că ne poţi spune câteva poveşti interesante

despre dunele de pe-aici, întreţinu el o conversaţie fără pretenţii.

— Multe oase se ascund prin ele, rămăşiţele pionierilor şi ale minerilor care au încercat să traverseze patru sute de kilometri de deşert între Yuma şi Boriego Springs în toiul verii.

— După ce treci de fluviul Colorado, nu mai exista apă? întrebă Loren.

— Nici măcar o picătură până la Boriego. Asta era însă demult, înainte ca valea să fi fost irigată. De-abia după ce amărâţii au murit de sete şi de arşiţă s-a descoperit că se găsea apă la mai puţin de cinci metri de ei. Trauma a fost atât de puternică, încât toţi au revenit ca stafii şi bântuiesc pustiul.

Loren păru buimăcită:

— Cred că n-am înţeles ceva...

— La suprafaţă nu există apă, explică barmanul, dar în subteran curg râuri, iar unele sunt tot atât de late şi adânci cât Colorado.

Pitt era intrigat:

— N-am auzit niciodată de râuri de asemenea dimensiuni care să curgă pe sub deşert.

— În mod sigur există două. Unul cu adevărat mare vine din nordul statului Nevada, coboară în sud în deşertul Mojave, apoi coteşte spre vest şi se varsă în Pacific mai jos de Los Angeles. Celălalt curge către vest pe sub Imperial Valley din California, apoi coteşte la sud şi se varsă în Marea lui Cortez.

— Ce dovadă ai că râurile acestea există cu adevărat? întrebă Loren. Le-a văzut cineva?

— Se pare că acela care se varsă în Pacific, răspunse bucătarul în timp ce-i pregătea chili-hamburgerul, ar fi fost descoperit de un inginer care căuta petrol. El a declarat că instrumentele lui geofizice au detectat râul şi l-a urmărit prin deşertul Mojave şi pe sub oraşul Laguna Beach, până la ocean. Deocamdată, nimeni nu i-a infirmat sau confirmat spusele. Despre râul care se varsă în Marea lui Cortez se ştie dintr-o legendă despre un prospector care ar fi descoperit o grotă prin care se cobora într-o peşteră adâncă, străbătută de un râu.

Pitt se încordă şi traducerea *quipu*-lui făcută de Yaeger îi fulgeră prin minte:

— Cum a descris râul prospectorul acela?

Proprietarul localului vorbi fără să se întoarcă de la plită:

— Individul se numea Leigh Hunt şi probabil că a fost un mincinos foarte inventiv, totuşi a jurat că în 1942 a descoperit o

grotă în Munţii Castle Dome, nu departe de aici, spre nord-est. Din gura grotei, a coborât cam doi kilometri sub pământ printr-un lanţ de peşteri, până a găsit un râu subteran care curgea printr-un canion vast. Hunt pretindea că acolo descoperise depozite mari de aluviuni ce conţineau aur.

— Cred c-am văzut filmul ăsta, comentă sceptic Loren.

Bătrânul bucătar se întoarse şi agită spatula prin aer:

— Cei din laboratorul de analize au afirmat că nisipul pe care Hunt îl adusese din canionul subteran fusese evaluat la trei mii de dolari tona. O rată de recuperare destul de bună, dacă nu uitaţi că pe atunci aurul era şaptezeci de cenţi gramul.

— Hunt nu s-a mai întors la canion şi la râu? întrebă Pitt.

— A încercat, dar o armată întreagă de profitori l-a urmărit până la munte, tânjind după o părticică din Râul de Aur, cum devenise cunoscut. Pe Hunt l-a apucat damblaua şi a dinamitat o porţiune îngustă a tunelului, cam la o sută de metri după intrare. A năruit jumătate de munte. Nici el şi nici urmăritorii lui n-au mai putut să sape prin toate stâncile acelea sau să găsească altă grotă spre interior.

— Cu tehnologia actuală a mineritului, observă Pitt, excavarea tunelului ar trebui să fie un proiect viabil.

— Sigur că da, dacă eşti dispus să cheltuieşti două milioane de dolari, pufni bucătarul. Nimeni dintre cei pe care i-am auzit n-a vrut să rişte atâţia bani pentru o legendă care s-ar putea să fie o simplă născocire.

Tăcu şi puse pe tejghea chili-hamburgerul şi cele două salate, apoi umplu o halbă cu bere de la dozator, ocoli barul şi se aşeză pe un taburet lângă Pitt:

— Se zice că bătrânul Hunt ar fi intrat din nou, cumva, sub munte, dar că n-a mai ieşit niciodată. A dispărut imediat după ce a aruncat grota în aer şi n-a mai fost revăzut. Se vorbea că ar fi găsit altă intrare şi că ar fi murit acolo. Câţiva cred în existenţa unui râu mare care curge printr-un canion adânc, sub nisipuri, totuşi cei mai mulţi oameni sunt totuşi ferm convinşi că nu-i decât altă legendă a deşertului.

— Asemenea lucruri există, spuse Pitt. Acum câţiva ani am fost într-o expediţie care a descoperit un curs de apă subteran.

— În deşertul sud-vestic? întrebă bucătarul.

— Nu, în Sahara. Curgea pe sub o uzină care avea scurgeri periculoase şi transporta poluanţii până la fluviul Niger şi de acolo în Atlantic, unde a cauzat proliferarea dinoflagelatelor roşii

care contaminează crustaceele[15].

— Râul Mojave, care se află mai la nord, intră în subteran după ce curge o distanţă apreciabilă la suprafaţă. Nimeni nu ştie cu certitudine unde se termină.

Între două îmbucături din chili-hamburger, Loren întrebă:

— Dumneata pari convins că râul lui Hunt se varsă în Marea lui Cortez. De unde ştii că nu se varsă în Pacific, mai sus de California?

— Din cauza raniţei şi a canistrei lui Hunt. El le-a pierdut în grotă şi au fost găsite după şase luni, eşuate pe o plajă din Golful Californiei.

— Nu ţi se pare cam improbabil? Raniţa şi canistra puteau să fi aparţinut oricui. De ce să fi fost tocmai ale lui?

Loren îl chestiona pe bucătar, ca şi cum acesta s-ar fi găsit înaintea unei comisii de investigare a Congresului.

— Păi aş zice din cauza faptului că pe ele era scris numele lui.

Obstacolul neaşteptat n-o împiedică pe Loren să spună:

— S-ar putea să existe peste douăzeci de explicaţii logice pentru apariţia obiectelor lui în golf. Poate că au fost pierdute ori aruncate acolo de cineva care le-a găsit sau le-a furat de la Hunt, sau, mai probabil, el n-a murit în peşteră, ci le-a aruncat personal dintr-o barcă.

— Este posibil să le fi pierdut pe mare, admise bucătarul, dar atunci cum se explică celelalte corpuri?

— Care corpuri? se încruntă Pitt.

— Pescarul care a pierit în Lacul Cocopah, răspunse bucătarul cu glas scăzut, parcă temându-se să nu fie auzit. Sau cei doi scufundători dispăruţi în Scalda lui Satan. Resturile trupurilor lor au fost găsite plutind în golf.

— Şi uite aşa „răspândacii” deşertului mai expediază două poveşti incredibile, comentă sec Loren.

— Asta-i adevărul curat, ridică bucătarul braţul drept. Puteţi să verificaţi la biroul şerifului.

— Unde sunt lacul şi Scalda? întrebă Pitt.

— Lacul Cocopah unde a dispărut pescarul este la sud-est de Yuma. Scalda lui Satan se găseşte în Mexic, la baza nordică a Munţilor Sierra el Mayor. De la muntele lui Hunt se poate trage o linie dreaptă prin Lacul Cocopah şi apoi prin Scalda lui Satan,

15 Descrierea acestei aventuri incredibile este subiectul romanului Sahara (Rao International Publishing Company, Bucureşti, 2003) (n. red.).

exact până-n Marea lui Cortez.

Loren îşi continuă investigarea:

— De unde se ştie că nu s-au înecat în timp ce pescuiau şi făceau scufundări în Golful Californiei?

— Pescarul şi nevastă-sa stătuseră aproape toată ziua pe lac şi femeia a dorit să se întoarcă la rulota lor să pregătească cina. El a adus-o la mal şi a continuat să pescuiască. După o oră, când ea s-a uitat din nou pe lac, n-a văzut decât barca răsturnată. După trei săptămâni, un schior nautic i-a zărit trupul plutind în golf, la o sută cincizeci de kilometri de Cocopah.

— Sunt totuşi înclinată să cred că nevastă-sa l-a omorât, i-a aruncat corpul în mare şi a îndepărtat orice suspiciuni, susţinând că a fost absorbit de un curent subteran.

— Şi scufundătorii? întrebă Pitt.

— Aici n-am multe de spus. Au coborât în Scalda lui Satan, un puţ inundat dintr-o falie seismică şi n-au mai ieşit niciodată. După o lună trupurile lor făcute piftie au fost recuperate tot din golf.

Pitt îşi învârti furculiţa prin salata de varză, dar nu-i mai era foame. Mintea lui schimba rapid vitezele:

— Ştii cumva, cu aproximaţie, unde au fost găsite trupurile şi echipamentul lui Hunt?

— N-am studiat în detaliu evenimentele, răspunse proprietarul localului, privind gânditor podeaua de lemn foarte zgâriată, dar, din câte îmi amintesc, parcă undeva în largul lui Punta el Macharro.

— Asta în ce parte a golfului ar fi?

— Pe malul vestic. Capul Macharro – asta-i traducerea denumirii spaniole – este la doi-trei kilometri nord de San Felipe.

— Destinaţia noastră, privi Loren spre Pitt care-i zâmbi strâmb şi răspunse.

— Aminteşte-mi să fim cu ochii-n patru după cadavre.

Bucătarul îşi termină berea:

— Mergeţi la San Felipe să pescuiţi?

Pitt aprobă din cap:

— Cred că ai putea-o numi expediţie de pescuit.

— Peisajul nu-i prea grozav după ce treceţi de Mexicali. Pentru cei mai mulţi oameni deşertul pare dezolant şi arid, dar prezintă nenumărate paradoxuri. Există mai multe spectre, schelete şi mituri pe kilometru pătrat decât în orice junglă sau munţi de pe pământ. Nu uitaţi asta şi-o să le vedeţi la fel de sigur cum

irlandezii văd spiriduşi.

— N-o să uităm, surâse Loren, când vom trece peste Râul de Aur subteran al lui Leigh Hunt.

— Oho, o să treceţi cu certitudine peste el! încuviinţă bucătarul. Necazul este că n-o să ştiţi când anume.

* * *

După ce achită benzina şi consumaţia, Pitt ieşi să verifice nivelul uleiului şi al apei din Pierce Arrow. Bătrânul bucătar o însoţi pe Loren pe platforma de observaţie a vagonului-restaurant. Ducea în braţe o oală cu morcovi şi lăptuci.

— Drum bun! le ură el, voios.

— Mulţumim, încuviinţă femeia şi arătă din cap spre zarzavaturi. Ai iepuri?

— Nu, sunt pentru *burro* al meu. Domnul Periwinkle a îmbătrânit şi nu prea mai poate să pască.

Loren întinse mâna:

— Mi-a făcut plăcere să-ţi ascult istorisirile, domnule…

— Cussler, Clive Cussler. Plăcerea a fost de partea mea, doamnă.

Când porniră din nou la drum, rulând lin spre punctul de trecere al frontierei, Pitt se răsuci către Loren:

— Ştii, pentru o clipă am crezut că moşneagul mi-ar putea oferi un indiciu despre locul comorii.

— Te referi la traducerea lui Yaeger despre râul care trecea pe sub insulă?

— Din punct de vedere geologic, continuă să fie o imposibilitate.

Loren întoarse spre ea oglinda retrovizoare, ca să se rujeze:

— Dacă râul ar curge destul de adânc, s-ar putea să treacă pe sub golf.

— Poate că da, dar e imposibil să ştim cu certitudine, fără să forăm prin câţiva kilometri de piatră.

— Ai fi norocos dacă ai găsi calea spre peştera comorii fără o asemenea excavaţie.

Pitt zâmbi fără să-şi desprindă ochii de pe şosea:

— Le ţesea bine, este?

— Te referi la bucătar? Avea, într-adevăr, o imaginaţie bogată.

— Îmi pare rău că nu l-am întrebat cum îl cheamă.

Loren se lăsă pe spate în scaun şi privi pe geamul din partea ei spre dunele ce lăsau loc unei tapiserii de *mesquite* şi cactuşi:

— L-am întrebat eu.

— Şi?

— Era un nume bizar… Tăcu, străduindu-se să şi-l reamintească, apoi ridică din umeri recunoscându-se învinsă: Ciudat… l-am uitat deja.

36

Când ajunseră la San Felipe, Loren se afla la volan. Pitt se întinsese pe bancheta din spate şi sforăia, dar femeia nu-l trezi. Ocoli cu automobilul prăfuit şi acoperit de insecte strivite semnul giratoriu din centrul oraşului, virând larg pentru a nu sui rulota pe trotuar şi porni spre portul apărat de digul sparge-val. Nu se aşteptase să vadă atât de multe hoteluri şi restaurante. Oraşul pescăresc cândva adormit era în plină expansiune turistică şi pe toată lungimea plajelor se construia de zor.

La cinci kilometri în sudul oraşului, Loren viră la stânga pe un drum care ducea spre golf. I se părea straniu ca un port construit de mâna omului să fie ridicat într-o zonă atât de expusă a ţărmului. O locaţie mai practică ar fi fost la adăpostul Capului Macharro, câţiva kilometri mai la nord. Ce rost avea să-şi pună însă întrebări? Ce ştiau *gringo* despre politica din Baja?

Loren opri automobilul în apropierea unui feribot vechi, care semăna cu un spectru dintr-un cimitir de maşini. Impresia era accentuată de reflux, care-i lăsase copastia înclinată aidoma unui beţiv, cu chila afundată în mâlul de pe fundul portului.

— Hopa sus, băieţel! rosti femeia, răsucindu-se spre bancheta din spate şi scuturându-l pe Pitt.

Acesta clipi şi privi curios prin geamul lateral spre ambarcaţia veche:

— Probabil c-am căzut într-o falie temporală sau în Zona Crepusculară. Care-i varianta adevărată?

— Nici una. Eşti în portul din San Felipe şi te uiţi la locuinţa ta din următoarele două săptămâni.

— Dumnezeule, murmură Pitt uluit, un vapor cu aburi, cu motor cu balansier şi roţi cu zbaturi!

— Trebuie să recunosc că pare desprins din cărţile lui Mark Twain.

— Pe cât vrei să facem prinsoare că i-a trecut pe soldaţii lui Grant peste Mississippi, în drum spre Vicksburg?

Gunn şi Giordino îi zăriră şi îşi fluturară mâinile. Coborâră pasarela spre doc, în timp ce Pitt şi Loren ieşiră din automobil şi rămaseră privind ambarcaţia.

— Cum a fost drumul? se interesă Gunn.

— Minunat… dacă n-ar fi sforăit Dirk, zise Loren.

— Eu nu sforăi, o privi Pitt, indignat.

Femeia îşi ridică ochii spre cer:

— Am făcut tendinită la cot, de cât te-am înghiontit.

— Ce părere aveţi despre platforma noastră de lucru? întrebă Giordino indicând feribotul cu un gest plin de măreţie. A fost construit în 1923, fiind unul dintre ultimele vapoare cu zbaturi şi motor cu balansier.

Pitt îşi ridică ochelarii de soare pe frunte şi cercetă vaporul vechi.

Văzute din depărtare, cele mai multe nave par a fi mai mici decât în realitate. Numai foarte de aproape îţi dai seama că sunt uriaşe, iar iluzia optică respectivă era perfect adevărată în privinţa feriboturilor pentru pasageri şi automobile folosite în prima jumătate a secolului. În zilele sale de glorie, nava lungă de şaptezeci de metri putea transporta cinci sute de pasageri şi şaizeci de maşini. Coca lungă şi neagră avea o suprastructură albă cu două niveluri, pe a cărei punte superioară se zăreau un coş masiv şi două timonerii, câte una la fiecare extremitate. Precum cele mai multe feriboturi pentru automobile, putea fi încărcat şi descărcat pe la pupă sau pe la provă, în funcţie de direcţia de deplasare. Nici când fusese nou, n-ar fi putut să fie considerat frumos, totuşi asigurase un serviciu important şi de neuitat în vieţile milioanelor sale de pasageri.

Peste centrul suprastructurii ce adăpostea roţile cu zbaturi era vopsit numele *Alhambra.*

— De unde aţi furat epava asta? întrebă Pitt. Dintr-un muzeu maritim?

— Cine o cunoaşte o iubeşte, răspunse cu răceală Giordino.

— A fost singura navă pe care am putut-o găsi repede şi pe care putea ateriza un elicopter, explică Gunn. În plus, l-am mulţumit pe Sandecker, fiindcă am obţinut-o atât de ieftin.

— Cel puţin, zâmbi Loren, asta-i o relicvă pe care n-o poţi aduce în colecţia ta.

Pitt arătă spre motorul cu balansier montat deasupra uriaşei structuri în formă de A – un capăt era acţionat de o bielă de la cilindrul propulsat de forţa aburilor, iar celălalt capăt mişca arborele cotit ce învârtea roţile cu zbaturi:

— Nu pot să cred că sub cazanele ei arde tot cărbune.

— Au fost adaptate pentru păcură acum cincizeci de ani, zise Gunn, iar motoarele continuă să fie într-o formă remarcabilă. Viteza de croazieră este de douăzeci de mile pe oră.

— Nu se exprimă în noduri sau în kilometri pe oră? întrebă Loren.

— Vitezele feriboturilor, răspunse Gunn cunoscător, se măsoară *doar* în mile pe oră.

— Nu pare că s-ar putea clinti din loc, comentă Pitt. Doar dacă îi dezgropi chila din mâl.

— Până diseară va pluti ca un dop de plută, îl asigură Gunn. În zona asta a golfului, fluxul creşte cu patru-cinci metri.

Deşi se prefăcea dezamăgit, Pitt simţea deja o mare afecţiune faţă de bătrânul feribot. Era dragoste la prima vedere. Îl fascinau automobilele, avioanele sau vapoarele vechi, de fapt, orice vehicule mecanice provenite din trecut. Adesea se plângea că se născuse prea târziu… cu optzeci de ani prea târziu.

— Şi echipajul?

— Un inginer, un mecanic şi doi marinari de punte. Gunn făcu o pauză şi surâse larg, ca un băieţel fericit: Eu o să fiu la timonă, în vreme ce tu şi Al veţi da ocol golfului în elicopter.

— Apropo, unde aţi ascuns elicopterul?

— Pe puntea auto, răspunse Gunn. Este un loc convenabil pentru service şi nu mai trebuie nici să ne facem griji legate de vreme. Pentru decolare, îl împingem pe puntea de încărcare.

Pitt se uită la Giordino:

— Ai făcut un plan zilnic de căutare?

Italianul cel voinic clătină din cap:

— Am stabilit timpii de zbor în funcţie de autonomia aparatului, dar am lăsat în seama ta planul de căutare.

— Ce grafic temporal avem?

— Ar trebui să putem acoperi zona în trei zile.

— Să nu uit, îi întrerupse Gunn, amiralul vrea să iei legătura cu el mâine dimineaţă la prima oră. În timoneria prova există un telefon celular Iridium.

— De ce nu pot să-l sun acum? se miră Pitt.

Gunn îşi privi ceasul:

— Suntem cu trei ore în urmă faţă de coasta de est. La ora asta, Sandecker este la Kennedy Center şi vizionează o piesă de teatru.

— Scuzaţi-mă, interveni Loren, pot să pun nişte întrebări?

Bărbaţii amuţiră şi o priviră. Pitt schiţă o reverenţă:

— Doamnă congresman, aveţi cuvântul!

— În primul rând, unde intenţionaţi să adăpostim Pierce Arrow-ul? Împrejurimile nu mi se par destul de sigure pentru a lăsa o

maşină de epocă în valoare de o sută de mii de dolari, nepăzită, pe un doc de pescari.

Gunn păru surprins de întrebare:

— Nu ţi-a spus Dirk? Automobilul şi rulota suie la bordul feribotului. E loc destul înăuntru.

— Apoi: există toaletă şi duş?

— Pe puntea superioară a pasagerilor există patru toalete pentru doamne, iar duşul este în sectorul echipajului.

— Aşadar, n-o să stăm la coadă pentru a folosi toaleta. Asta-mi place!

— Nici măcar nu trebuie să despachetezi, râse Pitt.

— Te face să crezi că eşti pe un pachebot Carnival Lines, rosti mucalit Giordino.

— Care-i ultima întrebare? făcu Gunn.

— Sunt moartă de foame, anunţă ea. Când mâncăm?

* * *

Toamna, soarele din Baja are o strălucire aparte, revărsându-se pe cerul de o culoare alb-albastră orbitoare şi stranie. În ziua aceea de la un orizont la celălalt nu se zărea nici un norişor. Peninsula Baja este unul dintre ţinuturile cele mai aride din lume şi protejează Marea lui Cortez de valurile mari ce se rostogolesc din depărtările înceţoşate ale Oceanului Pacific. Furtunile tropicale cu vânturi puternice sunt frecvente în lunile de vară, dar spre sfârşitul lunii octombrie vânturile predominante îşi schimbă sensul dinspre est spre vest şi cruţă în general Golful Californiei de valuri înalte şi agitate.

Cu Pierce Arrow şi rulota fixate ferm pe puntea auto, cu Gunn la cârmă în timonerie şi cu Loren întinsă în bikini pe un şezlong, feribotul ieşi de la adăpostul digului portuar şi descrise un arc larg spre sud. Ambarcaţia veche era o imagine impresionantă, cu fumul negru ridicându-se din coş şi zbaturile roţilor izbind apa. Motorul cu balansier de forma unui romb aplatizat se legăna în sus şi-n jos, transmiţând puterea de la pistonul său uriaş la arborele cotit, care antrena roţile cu zbaturi. Dacă-l priveai suficient de mult timp, ritmul mişcării era aproape hipnotic.

În timp ce Giordino verifica elicopterul înaintea zborului şi-i umplea rezervorul, Pitt era pus la curent cu ultimele informaţii din Washington de către Sandecker, graţie telefonului Motorola Iridium prin satelit. De-abia după o oră, când feribotul trecuse de Capul Estrella, Pitt termină convorbirea şi coborî spre eliportul improvizat pe puntea prova deschisă a ambarcaţiei. Imediat ce

prietenul său îşi legase centurile de siguranţă, Giordino înălţă aparatul turcoaz al NUMA şi porni pe un curs paralel cu linia ţărmului.

— Ce mai zicea moşul? se interesă Giordino după ce ridicase elicopterul la altitudinea de opt sute de metri. Yaeger a descoperit indicii noi?

Pitt stătea în scaunul copilotului şi juca rol de navigator:

— Yaeger n-a mai avut nici o revelaţie. Unica informaţie pe care a mai putut-o adăuga a fost că bănuieşte că statuia demonului se află direct deasupra intrării în tunelul ce duce la peştera comorii.

— Ceva noutăţi despre râul misterios?

— În privinţa lui este tot în beznă.

— Şi Sandecker?

— Cea mai recentă ştire este că avem concurenţă. Serviciul Vamal şi FBI-ul au apărut ca din senin şi l-au informat pe Sandecker că o bandă de hoţi de obiecte de artă a pornit şi ea pe urmele comorii lui Huascar. Ne-a avertizat să fim cu ochii-n patru.

— Zi aşa – concurenţă…

— Este vorba despre o familie care conduce un imperiu mondial de furturi şi falsificare de opere de artă.

— Cum se numeşte?

— Zolar International.

Giordino privi inexpresiv o clipă, apoi izbucni într-un râs necontrolat.

— Ce-i aşa amuzant?

— Zolar… se înecă de râs Giordino. Mi-am amintit de un puşti idiot din clasa a opta, care făcea nişte scamatorii amărâte la serbările şcolare. El îşi spunea „Marele Zolar”.

— Din câte mi-a zis Sandecker, spuse Pitt, cel care conduce organizaţia nu-i nici pe departe idiot. Agenţii guvernamentali estimează că profitul lui ilicit anual depăşeşte optzeci de milioane de dolari. O sumă frumuşică, gândindu-te că nu plăteşte nici un impozit.

— Perfect, deci nu-i cel pe care-l ştiam din şcoală. FBI-ul crede că Zolar este mai aproape de comoară decât noi?

— Se pare că beneficiază de informaţii mai precise.

— Sunt gata să pun pariu pe curcanul meu de Ziua Recunoştinţei că noi o s-o găsim primii.

— Oricum, tot pierzi.

Giordino se întoarse în scaun şi-l privi:

— Ţi-ai putea lumina şi vechiul tău amic în privinţa asta?

— Dacă vom găsi comoara înaintea lor, va trebui să ne evaporăm şi să-i lăsăm pe ei s-o înhaţe.

— Să renunţăm la ea? întrebă Giordino, neîncrezător.

— Astea-s ordinele, răspunse Pitt cu indignare în ochi.

— De ce? Care-i marea şmecherie pe care mărinimosul nostru guvern o vede în îmbogăţirea unor criminali?

— În felul ăsta, Serviciul Vamal şi FBI-ul îi vor putea urmări şi prinde, pentru a-i acuza şi, eventual, condamna pentru delicte destul de grave.

— N-aş putea spune că mă atrage genul ăsta de justiţie. Contribuabilii vor avea cunoştinţă de un asemenea chilipir?

— Probabil că nu, tot aşa cum nu li s-a spus nici despre aurul spaniol pe care armata l-a evacuat de pe piscul Victorio din New Mexico, după ce a fost descoperit de un grup de civili în anii ’30.

— Trăim într-o lume sordidă şi dură, observă poetic Giordino.

Pitt indică soarele ce urca pe boltă:

— Vino pe un curs de 1-1-0.

Giordino sesiză că-i indica o direcţie spre est:

— Vrei ca în prima trecere să examinezi partea opusă a golfului?

— Doar patru insule au caracteristici geologice similare celor căutate de noi. Ştii însă că-mi place să încep cercetarea de la perimetrul exterior al zonei şi apoi să mă apropii de ţintele mai promiţătoare.

Italianul rânji larg:

— Orice om sănătos la minte ar începe din centru.

— Nu ştiai că prostul satului se distrează cel mai bine? replică prompt Pitt.

37

Fuseseră patru zile lungi de căutare. Oxley era descurajat, Sarason, straniu de amabil, iar Moore se simţea derutat. Zburaseră peste toate insulele din Marea lui Cortez care prezentau caracteristici similare celor dorite. Câteva aveau pe piscuri forme ce sugerau că fuseseră cioplite de oameni, totuşi survolările la joasă altitudine şi escaladele anevoioase pe pantele abrupte dezvăluiseră din apropiere configuraţii ce păruseră fiare sculptate numai în închipuirea lor.

Moore nu mai afişa aroganţa universitară, ci era realmente buimăcit. Statuia trebuia să existe pe o insulă. Pictogramele de pe costumul de aur al mumiei erau clare şi ei nu făcuseră nici o eroare în traducere. Pentru un individ atât de sigur pe el, eşecul era înnebunitor.

Se simţea, în acelaşi timp, derutat de schimbarea neaşteptată a atitudinii lui Sarason. „Nemernicul, reflecta el, nu mai etala animozitate sau mânie.” Ochii lui ciudaţi, aproape incolori, păreau să fie într-o permanentă stare de observaţie, fără să-şi piardă niciodată intensitatea. Ori de câte ori îi privea, Moore ştia că se afla în faţa unui bărbat pentru care moartea nu constituia o necunoscută.

Devenea tot mai neliniştit. Echilibrul forţelor se modificase. Tăişul avantajului lui se tocise acum, când era încredinţat că Sarason citise dincolo de aspectul de profesor insolent. Dacă el recunoscuse instinctul de ucigaş din Sarason, ar fi fost logic ca şi acesta să-l fi identificat în Moore.

Exista totuşi o mică doză de satisfacţie. Sarason nu era ghicitor în stele. N-ar fi putut să ştie, aşa cum de altfel nu ştia absolut nimeni cu excepţia preşedintelui Statelor Unite, că profesorul Henry Moore, antropolog respectat şi soţia sa Micki, arheolog, de asemenea, bine cunoscut, erau specialişti în misiuni de execuţie a şefilor unor grupări teroriste internaţionale. Graţie scrisorilor lor de acreditare universitare, cei doi călătoreau frecvent în străinătate, în calitate de consultanţi pentru proiecte arheologice. Interesant era faptul că CIA nu avea habar de acţiunile lor. Soţii Moore îşi primeau misiunile din partea unei agenţii obscure autointitulate Consiliul pentru Activităţi Externe, care opera dintr-o cămăruţă a subsolului Casei Albe.

Moore se foi agitat în scaun şi studie o hartă a golfului. În final, spuse:
— Ceva nu-i deloc în regulă.
Oxley îşi privi ceasul:
— Este ora 17. Prefer să aterizez pe lumină. Am putea pune capăt căutărilor pentru azi.
Ochii inexpresivi ai lui Sarason era fixaţi pe orizontul pustiu din faţa lor. În mod neobişnuit pentru el, se comporta destins şi liniştit. Nu comentă nimic.
— Aici, pe undeva, ar trebui să fie, zise Moore privind insulele pe care le bifase pe hartă şi simţindu-se ca şi cum ar fi picat un examen.
— Am sentimentul neplăcut că-i posibil să fi trecut chiar pe lângă ea, rosti Oxley.
De când îl vedea pe Moore în altă lumină, Sarason îi acorda respectul pe care orice adversar îl are faţă de altul. Îşi dădea seama şi de faptul că, în ciuda constituţiei subţiratice, profesorul era puternic şi iute. Strădaniile în escaladarea pereţilor stâncoşi ai insulelor promiţătoare, gâfâielile de epuizare şi bălăbănelile de beţiv nu fuseseră decât simulări reuşite. În două rânduri, Moore sărise peste câte o fisură cu agilitatea unei capre de munte. În altă ocazie, împinsese aparent fără efort un bolovan ce bloca poteca şi care avea cel puţin propria greutate.
— Poate că statuia incaşă pe care o căutăm a fost distrusă, sugeră Sarason.
Din locul său în spatele hidroavionului, Moore clătină din cap:
— Nu, aş fi recunoscut fragmentele.
— Şi dacă a fost luată de acolo? N-ar fi prima dată când o statuie veche este dusă într-un muzeu, pentru a fi expusă.
— Dacă arheologii mexicani ar fi dislocat o statuie masivă pentru a o expune în muzee, aş fi aflat despre ea, spuse Moore cu încăpăţânare.
— Atunci cum îţi explici că nu-i acolo unde ar trebui să fie?
— Nu-mi pot explica, recunoscu Moore. Imediat ce ne întoarcem la *hacienda,* îmi voi revedea notiţele. În traducerea pictogramelor de pe costumul de aur trebuie să existe un indiciu aparent nesemnificativ care mi-a scăpat.
— Sper că-l vei descoperi până mâine dimineaţă, comentă sec Sarason.
Oxley se sili cu disperare să nu aţipească. Pilota Baffin-ul de la ora 9 şi ceafa îi amorţise de încordare. Prinse manşa de control

între genunchi şi-şi umplu o ceaşcă de cafea din termos. Sorbi prelung şi se strâmbă. Era rece şi avea tăria acidului din bateriile auto. Brusc întrezări o sclipire albastră-verzuie sub un nor.

— În partea asta a golfului, remarcă el cu un aer nepăsător şi indică pe geamul din dreapta al hidroavionului, nu întâlneşti prea multe elicoptere.

Sarason nu se sinchisi să privească:

— O fi vreo patrulă a Marinei Mexicane.

— Probabil că recuperează un pescar beat căruia i s-a stricat motorul bărcii, adăugă Moore.

Oxley clătină din cap:

— Nu-mi amintesc să fi văzut vreodată vehicule militare turcoaz.

— Turcoaz? tresări Sarason. Îi poţi distinge însemnele?

Oxley ridică binoclul şi privi concentrat:

— Este un aparat american.

— Probabil, o patrulă a Departamentul Antidrog, care colaborează cu autorităţile mexicane.

— Nu… aparţine Agenţiei Naţionale Americane de Studii Marine şi Subacvatice. Mă întreb ce naiba caută ăştia în golf?

— Efectuează cercetări oceanografice în toată lumea, replică Moore cu indiferenţă.

Sarason se încordă de parcă fusese împuşcat:

— Doi nenorociţi de la NUMA ne-au ruinat operaţiunile din Peru.

— Pare greu de presupus că există vreo legătură, făcu Oxley.

— Ce operaţiuni din Peru a ruinat NUMA? se interesă Moore.

— Şi-au depăşit jurisdicţia, răspunse vag Sarason.

— Mi-ar plăcea să aud cândva despre ce a fost vorba.

— Subiectul nu te priveşte, îl repezi Sarason. Câte persoane sunt în elicopter?

— Pare un model pentru patru persoane, dar eu văd doar pilotul şi un pasager.

— Se apropie sau se îndepărtează de noi?

— Pilotul a virat pe un curs care-l va intersecta pe al nostru cu două sute de metri mai sus.

— Poţi să urci şi să mergi paralel cu ei? întrebă Sarason. Aş vrea să-i privesc mai îndeaproape.

— Fiindcă autorităţile nu-mi pot lua o licenţă pe care n-am avut-o niciodată, rânji fratele său, o să te pun drept în poala pilotului.

— Nu-i periculos? întrebă Moore.

— Depinde de celălalt pilot, chicoti Oxley.

Sarason luă binoclul şi examină elicopterul turcoaz. Modelul era diferit de cel care coborâse lângă puţul sacrificial. Acela avusese fuzelajul mai scurt şi tălpige pentru asolizare, pe când acesta avea tren de aterizare retractabil, totuşi schema culorilor şi însemnele erau inconfundabile. Se gândi că era ridicol să creadă că bărbaţii din elicopterul ce se apropia puteau fi aceiaşi care apăruseră ca din senin în Anzi.

Îndreptă binoclul spre carlingă. În câteva secunde avea să poată distinge feţele dinăuntru. Dintr-un motiv straniu şi inexplicabil, calmul începuse să i se risipească şi-şi simţea nervii tensionaţi.

* * *

— Ce crezi? întrebă Giordino. Ei sunt?

— S-ar putea, răspunse Pitt privind prin binoclul marinăresc spre hidroavionul care zbura pe un curs de interceptare pe sub elicopter. După ce l-am văzut pe pilot descriind cercuri în jurul insulei Estanque timp de cincisprezece minute, ca şi cum ar fi căutat ceva pe pisc, cred că putem afirma cu certitudine că ne-am întâlnit concurenţa.

— Potrivit spuselor lui Sandecker şi-au început căutarea cu două zile înaintea noastră, zise Giordino, însă dacă survolează şi acum insulele, pariez că nici ei n-au avut succes.

— Îţi mai ia o piatră de pe inimă, aşa-i? zâmbi Pitt.

— Dacă ei nu pot găsi comoara şi n-o putem găsi nici noi, atunci înseamnă că incaşii ne-au turnat o grămadă de minciuni.

— Eu nu cred asta. Gândeşte-te niţel – în aceeaşi zonă există două grupuri diferite de căutare, dar, din câte ştim, ambele folosesc informaţii lipsite de legătură între ele. Noi avem *quipu*-ul incaş, pe când ei s-au folosit de gravurile de pe costumul de aur al unei mumii. În scenariul cel mai defavorabil, indiciile noastre diferite ar fi trebuit să ne ducă în locaţii diferite. Nu, informaţiile nu sunt false! Comoara există, dar pur şi simplu noi n-am căutat în locul potrivit.

Pe Giordino îl uluia mereu faptul că Pitt putea să stea ore la rând analizând hărţi, studiind instrumente, înregistrând mintal toate ambarcaţiile de pe marea de sub ei, geologia insuliţelor şi variaţiile vântului, mereu concentrat, fără cel mai mic semn de oboseală. Nu se putea să nu sufere de aceleaşi dureri musculare, să nu-i fi amorţit articulaţiile şi să nu se simtă stresat ca

Giordino, totuşi nu trăda nici un semn de disconfort. Era adevărat, Pitt simţea durerile şi neplăcerile fizice, dar şi le putea alunga din minte, continuând în aceeaşi formă pe care o avusese când pornise de dimineaţă.

— Eu zic, vorbi Giordino, că şi noi şi ei am cercetat toate insulele care se apropie cât de cât de caracteristicile căutate.

— De acord, răspunse Pitt gânditor, totuşi rămân convins că ne aflăm în zona corectă de căutare.

— Şi-atunci, unde-i? Unde naiba-i afurisitul ăla de demon?

Prietenul său arătă cu braţul în jos, spre mare:

— Undeva pe-acolo. În locul unde stă de aproape cinci sute de ani. Ne dă cu tifla.

Giordino indică celălalt aparat de zbor:

— Amicii noştri suie să tragă cu ochiul la noi. Vrei să scap de ei?

— N-are rost. Viteza avionului lor este cu cel puţin optzeci de kilometri pe oră mai mare decât a noastră. Păstrează cursul constant spre feribot şi comportă-te firesc.

— Frumoase sunt hidroavioanele Baffin, comentă Giordino. Modelul ăsta nu-l vezi decât prin regiunea de lacuri din nordul Canadei.

— Pentru nişte străini întâlniţi întâmplător se apropie cam mult de noi, nu ţi se pare?

— Fie că-i un vecin amabil, fie că vrea să ne citească numele de pe ecusoane.

Pitt privi prin binoclu către carlinga avionului care zbura paralel cu elicopterul NUMA, la numai cincizeci de metri depărtare.

— Ce vezi? se interesă Giordino concentrat asupra pilotării.

— Un individ care se uită la mine prin binoclu, răspunse Pitt amuzat.

— Poate c-ar trebui să-i apelăm prin radio şi să-i invităm la masă… Mai avem un borcan de muştar Grey Poupon.

Pasagerul din hidroavion coborî binoclul pentru o clipă, ca să se frece la ochi înainte de a-şi relua cercetarea şi Pitt îşi lipi strâns coatele de trup, străduindu-se să ţină binoclul cât mai nemişcat. Când îl îndepărtă, zâmbetul îi dispăruse de pe chip.

— Un vechi prieten din Peru, rosti el, consternat.

Giordino se răsuci şi-l privi surprins:

— Vechi prieten?

— Dacă nu-i fantoma doctorului Steve Miller, atunci este

impostorul care a jucat rolul lui.

Surâsul lui Pitt reapăru, dar acum era diabolic. După aceea, îşi flutură mâna.

* * *

Dacă Pitt fusese consternat de întâlnirea neaşteptată, Sarason rămăsese stupefiat.

— El este! icni înăbuşit.

— Ce-ai zis? îl întrebă Oxley.

Nevoind să accepte că acela era individul care-i provocase atâtea pierderi şi suferinţe, nesigur dacă nu era cumva un renghi al subconştientului, Sarason refocaliză binoclul şi-l cercetă pe bărbatul care rânjea drăceşte şi îşi legăna lent mâna, de parcă ar fi fost pe marginea unui mormânt şi şi-ar fi luat rămas-bun de la cel plecat din lumea viilor. Deplasă imperceptibil binoclul şi tot sângele i se scurse de pe chip, când îl recunoscu pe Giordino la comanda elicopterului.

— Indivizii din elicopter, spuse el cu glas răguşit, sunt cei care ne-au distrus operaţiunea din Peru.

Oxley nu părea convins:

— Frate, probabilitatea unei asemenea întâlniri este infimă. Eşti sigur?

— Ei sunt, nu poate fi nici urmă de îndoială! Chipurile lor mi s-au întipărit în minte. Familia noastră a pierdut din cauza lor artefacte în valoare de milioane de dolari, care acum se află în posesia statului peruvian.

Moore era numai ochi şi urechi:

— Ce caută aici?

— Acelaşi lucru ca şi noi. Cineva trebuie să le fi furnizat informaţii despre acţiunea noastră. Se întoarse şi-l fulgeră cu privirea pe Moore: Poate că domnul profesor are prieteni în NUMA?

— Singura mea relaţie cu guvernul este ziua de 15 aprilie, când îmi depun declaraţia pentru impozitul pe venit global, replică Moore, iritat. Oricine ar fi indivizii, în nici un caz nu sunt prietenii mei.

Nici Oxley nu era de acord cu fratele său:

— Henry are dreptate. Nu avea cum să fi luat legătura cu exteriorul. Securitatea noastră este absolut impenetrabilă. Ipoteza ta mi s-ar fi părut mai logică dacă ar fi fost agenţi de la Serviciul Vamal, nu savanţi sau ingineri dintr-o organizaţie de cercetări oceanografice.

— Jur că sunt aceiaşi tipi care au apărut ca din senin şi i-au salvat pe arheolog şi pe fotograf din puţul sacru. Se numesc Dirk Pitt şi Al Giordino. Pitt este cel mai periculos dintre ei. El mi-a omorât oamenii şi l-a castrat pe Tupac Amaru. Trebuie să-i urmărim şi să aflăm unde-şi au baza.

— Mai am combustibil doar cât să ajungem înapoi la Guaymas, replică Oxley. Va trebui să-i lăsăm în pace.

— Sileşte-i să coboare… să se prăbuşească! ceru Sarason.

— Dacă sunt atât de periculoşi pe cât sugerezi, clătină din cap fratele său, pot fi înarmaţi, iar noi nu suntem. Relaxează-te, frate, ne vom mai întâlni cu ei.

— Sunt nişte nenorociţi puşi pe pradă, care se folosesc de NUMA ca de un paravan pentru a ajunge înaintea noastră la comoară!

— Gândeşte-te înainte să vorbeşti, se enervă Moore. Este absolut imposibil ca ei să ştie unde să caute. Eu şi soţia mea am fost singurii oameni din toate timpurile care au descifrat imaginile de pe costumul de aur al mumiei. Fie că este o coincidenţă, fie că ai halucinaţii.

— După cum îţi poate spune fratele meu, replică rece Sarason, nu sunt un individ care să aibă halucinaţii.

— Doi scufundători excentrici din NUMA care hălăduiesc prin lume, luptându-se cu forţele răului, ricană Moore. Mai lasă mescalul[16].

Sarason nu-l auzi pe Moore. Gândul la Amaru declanşă ceva în interiorul său. Îşi recăpătă lent stăpânirea de sine, iar şocul iniţial fu înlocuit de răutate pură. De-abia aştepta să asmuţă câinele turbat din Anzi.

— De data asta, murmură el plin de venin, ei vor fi cei care vor plăti.

* * *

Joseph Zolar sosise, în cele din urmă, cu jetul său particular şi aştepta în sufrageria *haciendei* alături de Micki Moore, când membrii echipei de căutare apărură obosiţi şi se trântiră în scaune.

— Cred că nu trebuie să vă-ntreb dacă aţi găsit ceva, comentă el. Expresiile voastre spun totul.

— O să-l găsim, spuse căscând Oxley. Demonul trebuie să fie pe undeva, pe-acolo.

— Eu nu sunt la fel de încrezător, mormăi Moore şi se întinse

---

16 Băutură alcoolică mexicană preparată din suc de cactus (n. tr.).

să-şi toarne un pahar de chardonnay frapat. Aproape că nu mai avem insule pe care să le cercetăm.

Sarason se apropie de Zolar şi-l bătu cu drag pe umeri:

— Te aşteptam acum trei zile.

— M-a întârziat o tranzacţie care ne-a adus un câştig net de un milion două sute de mii de franci elveţieni.

— Cu un traficant?

— Nu, cu un colecţionar. Un şeic saudit.

— Cum a mers afacerea cu Vincente?

— I-am vândut totul, mai puţin nenorociţii ăia de idoli rituali ai indienilor. Nu ştiu din ce cauză, s-a speriat teribil de ei.

— Poate că-i blestemul, chicoti Sarason.

Zolar ridică impasibil din umeri:

— Dacă au şi un blestem, asta-nseamnă că următorul cumpărător potenţial va trebui să plătească o bonificaţie.

— Ai adus idolii cu tine? se interesă Oxley. Vreau şi eu să-i văd.

— Sunt într-o ladă în cala avionului. Zolar privi admirativ *quesadilla*[17] care îi fu aşezată în faţă pe o farfurie: Sperasem că mă aşteptaţi cu veşti bune.

— Nu poţi spune că n-am încercat, replică Moore. Am examinat toate stâncile care ies din apă de la fluviul Colorado, până în sud la Cabo San Lucas şi n-am văzut nimic care să aducă măcar pe departe cu un demon din piatră cu aripi şi cap de şarpe.

— Nu-mi place să contribui cu alte ştiri rele, interveni Sarason, dar ne-am întâlnit cu amicii mei care ne-au stricat afacerile din Peru.

Zolar îl privi surprins:

— Cei doi afurisiţi de la NUMA?

— Exact. Chiar dacă pare incredibil, eu cred că ei vânează tot aurul lui Huascar.

— Sunt nevoit să fiu de acord, încuviinţă Oxley. Altfel, de ce să fi apărut exact în aceeaşi zonă?

— Este imposibil ca ei să ştie ceva ce noi nu ştim, reflectă Zolar.

— Poate că v-au urmărit, sugeră Micki şi-şi ridică paharul ca Henry să-i toarne vin.

Oxley clătină din cap:

---

17 Tortilla umplută cu brânză rasă, chili etc. şi apoi coaptă sau prăjită (n. tr.).

— Nu se poate – hidroavionul nostru are o autonomie de zbor de două ori mai mare decât elicopterul lor.

Moore se întoarse către Zolar:

— S-ar putea ca soţia mea să aibă dreptate. Posibilitatea unei întâlniri accidentale este de-a dreptul infinitezimală.

— Cum să procedăm atunci? întrebă Sarason, fără să se adreseze cuiva anume.

— Cred că doamna Moore ne-a oferit răspunsul, zâmbi Zolar.

— Eu? se miră femeia. N-am zis decât…

— Că s-ar putea să fi fost urmăriţi.

— Şi?

Zolar o privi cu şiretenie:

— Vom începe prin a le solicita prietenilor noştri din poliţia locală să arate că merite banii pe care-i primesc de la noi şi să ne găsească baza de operare a concurenţei. După ce dăm de ei, *noi* vom fi cei care o să-i urmărim.

38

Cu numai o jumătate de oră înainte de lăsarea întunericului, Giordino coborî lin elicopterul exact în cercul alb vopsit pe puntea de încărcare a *Alhambrei.* Cei doi marinari, Jesus şi Gato, apărură imediat pentru a împinge aparatul de zbor în interiorul cavernoasei punţi auto şi a-l amara.

Loren şi Gunn rămăseseră în afara cercului descris de palele rotorului, dar avansară imediat ce Giordino închise contactul motorului. Nu erau singuri. Un bărbat şi o femeie se iviră din umbra uriaşei suprastructuri a feribotului şi li se alăturară.

— Aţi avut noroc? strigă Gunn, pentru a se face auzit peste vuietul tot mai slab al rotoarelor, către Giordino care se apleca pe geamul deschis al carlingii.

Italianul îi răspunse întorcând degetul mare în jos.

Pitt coborî pe uşa pentru pasageri a elicopterului şi sprâncenele sale groase şi negre se uniră într-o încruntătură de surpriză:

— Nu aşteptam să vă revăd pe voi doi… În nici un caz aici.

Shannon Kelsey surâse, demn şi detaşat, în timp ce Miles Rodgers îi scutură mâna lui Pitt într-o manifestare autentică de prietenie.

— Sper că n-am deranjat apărând pe neaşteptate, comentă el.

— Câtuşi de puţin. Presupun că aţi făcut deja cunoştinţă.

— Da. Shannon şi cu mine nu ne imaginaserăm că vom întâlni un membru al Congresului şi pe directorul-adjunct al NUMA.

— Doamna doctor Kelsey m-a încântat cu aventurile ei în Peru, spuse Loren cu glas încet şi gutural. Duce o viaţă interesantă.

Giordino ieşi din elicopter şi-i privi curios pe nou-veniţi.

— Salut, salut, făcu el, a venit toată trupa. Ce-i asta – o reuniune sau întâlnirea vânătorilor de mumii antice?

— Chiar aşa, făcu Pitt, ce anume vă aduce pe umilul nostru feribot din Marea lui Cortez?

— Agenţii guvernamentali ne-au cerut mie şi lui Miles să abandonăm totul în Peru şi să venim aici să vă ajutăm în căutare, răspunse Shannon.

— „Agenţii guvernamentali”? spuse Pitt, uitându-se la Gunn.

Acesta strânse din umeri şi ridică o foaie de hârtie:

— Am primit faxul care ne informează despre sosirea lor la o

oră după ce apăruseră deja cu o şalupă închiriată. Au insistat să aşteptăm întoarcerea voastră şi abia apoi să ne comunice scopul vizitei.

— În Pueblo de los Muertos, explică Miles, au apărut agenţi de la Serviciul Vamal, însoţiţi de o oficialitate importantă din Departamentul de Stat şi ne-au luat tare pe coarda patriotismului.

— Miles şi cu mine am fost rugaţi să identificăm şi să fotografiem comoara lui Huascar după ce o veţi găsi, completă Shannon. Ni s-au adresat nouă atât pentru că eu sunt specialistă în culturile şi în artefactele andine şi el este un fotograf renumit, cât mai ales, din cauza recentei implicări alături de voi şi de NUMA.

— Şi v-aţi oferit voluntari, comentă Pitt.

— Am început să împachetăm, răspunse Rodgers, când agenţii Serviciului Vamal ne-au spus că indivizii de care ne-am ciocnit în Anzi sunt în legătură cu familia de traficanţi de obiecte de artă ilegale care caută şi ei comoara.

— Familia Zolar?

Rodgers aprobă din cap:

— Posibilitatea de a oferi o mână de ajutor în prinderea ucigaşului lui Doc Miller a învins rapid orice şovăială de a ne implica.

— Ia staţi aşa! îi întrerupse Giordino. Familia Zolar lucrează cu Amaru şi *Solpemachaco?*

Fotograful încuviinţă din nou:

— Nu vi s-a spus? Nu v-a informat nimeni că Zolar şi *Solpemachaco* sunt una şi aceeaşi organizaţie?

— Cred că, aparent, cineva a uitat s-o facă, mormăi caustic Giordino.

Schimbă o privire cu Pitt şi se luminară. Cei doi prieteni îşi citiră reciproc gândurile şi, fără un cuvânt, căzură de acord să nu menţioneze neaşteptata lor întâlnire cu bărbatul care-l întrupase pe Doc Miller.

— Aţi aflat despre informaţiile pe care le-am descifrat din *quipu?* o întrebă Pitt pe Shannon, schimbând subiectul.

— Am primit traducerea integrală.

— De la cine?

— Curierul care ne-a livrat-o era un agent FBI.

Pitt se uită de la Gunn la Giordino cu un calm amăgitor:

— Chestia se-ngroaşă... Mă surprinde că Washingtonul n-a

convocat o conferinţă de presă în care să anunţe căutarea comorii şi că n-a vândut deja drepturile de ecranizare la Hollywood.

— Dacă răsuflă vreun zvon, completă Giordino, toţi vânătorii de comori dintre locul ăsta şi calotele polare vor năvăli în golf ca puricii după un St. Bernard suferind de hemofilie.

Oboseala începuse să-l cuprindă pe Pitt; se simţea înţepenit şi-l durea spatele. Trupul său cerea imperios să se întindă şi să se odihnească. Avea tot dreptul să fie vlăguit şi descurajat. „La naiba, îşi spuse el, de ce să nu le dau şi lor vestea? Ce motiv aş avea să port singur crucea?”

— Nu-mi face plăcere să vă anunţ, începu fără grabă privind-o pe Shannon, dar se pare că tu şi Miles aţi bătut drumul de pomană.

Arheologul îl privi mirat:

— N-aţi găsit locul comorii?

— V-a spus cineva că am fi găsit-o?

— Ni s-a dat de înţeles că da…

— Speranţe deşarte, comentă Pitt. N-am văzut nici urmă de statuie de piatră.

— Cunoşti reperul descris de *quipu?* o întrebă Gunn pe Shannon.

— Da, răspunse ea fără ezitare, *Demonio del Muertos.*

— Demonul morţilor, suspină Pitt. Doctorul Ortiz ne spusese… Merit să stau în ultima bancă fiindcă n-am făcut legătura.

— Acum îmi amintesc! exclamă Gunn. Doctorul Ortiz excava o sculptură mare şi grotescă, cu colţi, pe care a descris-o ca fiind un zeu chachapoya al lumii subterane.

Pitt repetă cuvintele exacte ale lui Ortiz:

— „O combinaţie de jaguar, condor şi şarpe care îşi înfigea colţii în cei ce i-ar fi tulburat pe morţi.”

— Corpul şi aripile aveau solzi de şopârlă, completă Shannon descrierea.

— Acum, când ştiţi cu exactitate despre ce-i vorba, zise Loren cu entuziasm reînnoit, căutarea ar trebui să se deruleze mai uşor.

— Ştim, aşadar, identitatea fiarei care păzeşte comoara, readuse Giordino conversaţia pe pământ. Şi ce dacă? Dirk şi cu mine am examinat toate insulele care se potrivesc modelului şi n-am găsit nimic. Am acoperit toată zona de cercetare şi, chiar dacă ne-a scăpat vreuna, probabil că au bifat-o de pe listă rivalii

noştri.

— Al are dreptate, îl susţinu Pitt. Nu ne-a mai rămas nici un loc de scotocit.

— Sunteţi siguri că n-aţi văzut nici urmă de demon? se încruntă Rodgers.

Giordino clătină din cap:

— Nici măcar un solz sau un dinte.

Shannon se posomorî:

— În cazul acesta, legenda nu-i decât… O legendă şi nimic mai mult.

— Comoara care n-a existat niciodată, murmură Gunn şi se lăsă să cadă deprimat pe o băncuţă veche de lemn pentru pasageri. S-a terminat, continuă el în şoaptă. O să-i telefonez amiralului să-l anunţ că închidem proiectul.

— Rivalii noştri din hidroavion ar trebui să se oprească şi ei şi s-o şteargă, spuse Giordino.

— Doar pentru a se regrupa şi a încerca din nou, preciză Pitt. Ei nu sunt genul care să abandoneze o comoară de un miliard de dolari.

— I-aţi văzut? îi privi Gunn, surprins.

— Am trecut unii pe lângă alţii şi ne-am făcut cu mâna, răspunse Pitt fără să intre în detalii.

— Sunt dezamăgit că nu l-am putut prinde pe asasinul lui Doc, rosti cu tristeţe Rodgers. În plus, sperasem să fiu primul care să fotografieze comorile şi lanţul de aur al lui Huascar.

— Chix, mormăi Gunn. Pur şi simplu am dat chix!

Shannon făcu semn din cap spre Rodgers:

— Să vedem atunci cum ne-ntoarcem în Peru…

Loren se aşeză lângă Gunn:

— Păcat… după ce toţi au muncit din greu…

Pitt reveni subit la viaţă, alungându-şi oboseala şi recăpătându-şi firea veselă:

— Nu vorbesc în numele vostru, care sunteţi nişte jalnici prevestitori de dezastre, dar eu mă duc să fac o baie, să-mi pregătesc o tequila cu lămâie şi gheaţă, să pun de un grătar şi mâine-dimineaţă, după un somn zdravăn, să găsesc urâţenia aia care păzeşte comoara.

Toţi se holbară la el de parcă ar fi fost bolnav mintal… toţi, mai puţin Giordino. Prietenul său nu avea nevoie de un al treilea ochi pentru a şti că Pitt mirosise o pistă.

— Ai figura unui creştin renăscut, comentă el. Care-i motivul?

— Mai ţii minte când o echipă de cercetare NUMA a găsit vaporul cu zbaturi vechi de o sută cincizeci de ani care aparţinea flotei Republicii Texas?

— În 1987, nu? Vaporul se numea Zavala.

— Exact. Mai ţii minte *unde* a fost găsit?

— Sub o parcare din Galveston.

— Te-ai prins?

— Eu în nici un caz nu m-am prins, izbucni Shannon. Ce vrei să spui?

— Cine trebuie să gătească în seara asta? se interesă Pitt, ignorând-o.

Gunn ridică braţul:

— E rândul meu. De ce?

— Fiindcă după ce-o să ne bucurăm de o masă pe cinste şi de unul sau două cocteiluri, o să vă expun planul genial al lui Dirk.

— Ce insulă ai ales? pufni ironic Shannon. Bali Ha'i sau Atlantida?

— Nu există nici o insulă, replică misterios Pitt. Absolut nici una. Comoara care n-a existat, dar care există, se află pe uscat.

* * *

După o oră şi jumătate, cu Giordino la timonă, feribotul inversă cursul şi roţile cu zbaturi îl propulsară spre nord, înapoi către San Felipe. Pe când Gunn, ajutat de Rodgers, pregătea cina în bucătăria navei, Loren îl căută pe Pitt şi-l găsi, în cele din urmă, instalat într-un şezlong în sala motoarelor, pălăvrăgind cu inginerul, în timp ce se bucura de sunetele, mirosurile şi mişcările giganticelor motoare din *Alhambra.* Avea expresia unui om de-a dreptul euforic. Loren se furişă încetişor în spatele său, purtând o sticluţă de tequila albă şi un pahar plin cu gheaţă.

Gordo Padilla fuma chiştocul unei ţigări de foi şi ştergea cu o lavetă curată cadranele a două manometre de alamă pentru aer. Purta cizme de cowboy roase, tricou acoperit cu desene viu colorate de păsări tropicale şi pantaloni retezaţi la genunchi. Părul său des ca stuful sclipea de gel, iar ochii căprui de pe chipul rotund alergau peste motoare cu aceeaşi ardoare pe care ar fi dovedit-o dacă ar fi văzut trupul perfect al unui manechin în bikini.

Despre majoritatea inginerilor din marină se crede că ar fi bărbaţi voinici şi exuberanţi, cu piepturi păroase şi braţe solide, acoperite de tatuaje pitoreşti. Padilla nu avea nici păr sârmos pe trup, nici tatuaje colorate, ci semăna mai degrabă cu o furnică

târându-se pe uriaşele motoare cu balansier. Era atât de pirpiriu, încât greutatea şi înălţimea sa l-ar fi recomandat cu certitudine să fie selecţionat ca jocheu.

— Nevastă-mea, Rosa, vorbi el între două sorbituri de bere Tecate, crede că iubesc motoarele astea mai mult decât pe ea. I-am zis mereu că ele-s mai bune ca o amantă. Nu mă costă la fel de mult şi nici nu trebuie să mă furişez ca să mă întâlnesc cu ele.

— Femeile n-au înţeles niciodată dragostea pe care un bărbat poate s-o aibă faţă de o maşină, încuviinţă Pitt.

— Femeile nu pot simţi pasiune faţă de roţi dinţate şi pistoane unsuroase, comentă Loren, strecurându-şi mâna pe sub cămaşa lui havaiană, fiindcă obiectele astea nu le răspund cu aceeaşi iubire.

— Frumoasă doamnă, replică Padilla, nu vă puteţi imagina ce satisfacţie simţim după ce am sedus un motor să funcţioneze lin.

— Nu, râse Loren şi nici nu vreau să-mi imaginez. Ridică privirea spre cadrul uriaş în forma literei A care susţinea balansierele, apoi se uită la cilindrii imenşi, la condensatoarele de abur şi la cazane: Trebuie totuşi să recunosc că este un aparat impresionant.

— „Aparat”? Pitt o cuprinse de talie şi o strânse uşor: Faţă de turbinele diesel moderne, motoarele cu balansier par antice, dar, dacă le examinezi tehnologiile de proiectare şi de fabricaţie în contextul epocii lor, sunt monumente ridicate în cinstea geniului strămoşilor noştri.

Loren îi întinse sticluţa de tequila şi paharul cu gheaţă:

— Ajunge cu aiurelile astea macho despre motoare vechi şi urât mirositoare. Ia-ţi doctoria! Cina va fi gata în zece minute.

— N-ai pic de respect faţă de rafinamentele vieţii, comentă Pitt, frecându-şi nasul de mâna femeii.

— Alege! Motoarele sau eu?

El privi biela pistonului care ridica şi cobora balansierul:

— Nu pot nega faptul că am o obsesie vizavi de mişcarea de du-te-vino a unui sistem bielă-manivelă, îi surâse insinuant, totuşi recunosc deschis că se pot spune multe şi despre aceeaşi mişcare pe o piele moale şi catifelată.

— Asta chiar că este totuşi o consolare pentru toate femeile din lume!

Jesus coborî pe scara de pe puntea auto şi-i vorbi în spaniolă lui Padilla. Acesta ascultă, încuviinţă din cap şi privi spre Pitt:

— Jesus spune că de o jumătate de oră luminile unui avion s-

au rotit deasupra feribotului.

Pitt rămase o clipă uitându-se gânditor la imensul arbore cotit ce învârtea roţile cu zbaturi, apoi o strânse uşor pe Loren şi zise:

— Un semn bun.

— Un semn pentru ce? întrebă ea curioasă.

— Este concurenţa, spuse bărbatul vesel. Au dat greş şi acum speră să ne urmărească pe noi spre filonul-mamă. În felul ăsta noi deţinem un avantaj.

* * *

După o cină bogată pe una dintre cele treizeci de mese din secţiunea mare şi lipsită de pereţi interiori rezervată pasagerilor, farfuriile şi tacâmurile fură strânse şi Pitt întinse o hartă nautică şi două hărţi geologice terestre. Începu după aceea să vorbească, limpede şi precis, expunându-şi ideile atât de limpede, încât erau perfect inteligibile:

— Peisajul nu mai este acelaşi. În ultimii aproape cinci sute de ani s-au petrecut modificări majore.

Se opri şi alătură cele trei hărţi, astfel încât compuse o imagine aproape neîntreruptă a terenului din deşertul de pe ţărmul golfului spre nord, până aproape de Coachella Valley din California:

— Cu mii de ani în urmă, Marea lui Cortez se întindea peste actualul Deşert Colorado şi Imperial Valley, până la nord de Lacul Salton. În decursul secolelor, fluviul Colorado a erodat şi a transportat cantităţi imense de aluviuni în mare, formând în cele din urmă o deltă şi astupându-i extremitatea nordică. Acumulările de aluviuni au lăsat în urmă o suprafaţă întinsă de apă, botezată ulterior Lacul Cahuilla după numele triburilor de indieni care-i populau ţărmurile.

Dacă veţi călători prin dealurile ce mărginesc acest bazin, veţi putea să zăriţi vechea linie de nivel a apei şi să găsiţi cochilii prin deşert.

— Când a secat? întrebă Shannon.

— Între anii 1100 şi 1200 d.Hr.

— Atunci de unde a apărut Lacul Salton?

— În tentativa de a iriga deşertul, s-a construit un canal care să aducă apă din fluviul Colorado. În 1905, după o serie de ploi atipic de abundente, canalul s-a înnămolit şi apa a ieşit din el, revărsându-se în partea inferioară a bazinului deşertului. O operaţiune disperată de îndiguire a oprit revărsarea, totuşi nu înainte să fi curs suficient pentru a se forma Lacul Salton, a cărui

suprafaţă se află la optzeci de metri sub nivelul mării. În ciuda desecărilor pentru irigaţii care i-au stabilizat mărimea actuală, va avea în final soarta Lacului Cahuilla.

Gunn scoase o sticlă de brandy mexican:

— O scurtă pauză pentru nişte spirtoase care să pună sângele în mişcare. Neavând boluri adecvate, turnă coniacul în pahare de plastic, după care îl ridică pe al său şi rosti: Să toastăm pentru succes!

— I-auzi, i-auzi, comentă Giordino. Extraordinar felul în care o masă bună şi niţel coniac pot schimba atitudinea cuiva.

— Cu toţii sperăm că Dirk a descoperit o nouă soluţie, zise Loren.

— Interesant de văzut dacă are logică, rosti Shannon şi făcu un gest nerăbdător. S-auzim unde duce toată povestea asta.

Pitt nu comentă, ci se aplecă deasupra hărţilor şi trase un arc de cerc peste deşert, folosind o carioca roşie.

— Cam până aici se întindea Golful California la sfârşitul anului 1400, înainte ca aluviunile aduse de fluviu să se extindă spre sud.

— La mai puţin de un kilometru de graniţa actuală între Statele Unite şi Mexic, observă Rodgers.

— O zonă acoperită în general de smârcuri şi de mlaştini, cunoscută drept Laguna Salada.

— Cum se potriveşte regiunea asta mlăştinoasă în tabloul general? întrebă Gunn.

Chipul lui Pitt radia ca al unui director executiv care se pregăteşte să le anunţe acţionarilor că vor beneficia de nişte dividende spectaculoase:

— Insula pe care incaşii şi chachapoya au îngropat lanţul de aur al lui Huascar nu mai este o insulă.

După aceea se aşeză şi sorbi din coniac, lăsându-i să priceapă sensul dezvăluirii sale.

Parcă răspunzând la comanda unui nevăzut sergent de instrucţie, toţi se aplecară peste hărţi şi studiară semnele prin care bărbatul marcase vechea urmă a ţărmului. Shannon zări un şarpe mic desenat de Pitt, care se încolăcea în jurul unei formaţiuni stâncoase înalte, situate la jumătatea distanţei dintre mlaştină şi dealurile de la baza munţilor Las Tinajas.

— Ce înseamnă şarpele?

— Un fel de „X marchează locul căutat”, răspunse Pitt.

Gunn examină cu multă atenţie harta geologică:

— Indici un pisc care, potrivit curbelor de nivel, are aproape cinci sute de metri înălţime.

— Oare cum se numeşte? se întrebă Loren.

— Cerro el Capirote, răspunse Pitt. *Capirote* este un fel de coif înalt şi ascuţit la vârf – ceva ce noi numeam „tichia prostului”.

— Aşadar, spuse Rodgers, tu crezi că vârful acela înalt din mijlocul deşertului este locul comorii noastre?

— Dacă veţi studia cu atenţie hărţile, veţi observa alte câteva cote nu foarte înalte, ale căror vârfuri ascuţite se ridică din deşert în vecinătatea mlaştinii. Toate se potrivesc cu descrierea locului căutat, dar eu sunt gata să pariez pe Cerro el Capirote.

— Ce anume te face să fii atât de sigur? se miră Shannon.

— M-am pus în locul incaşilor şi m-am gândit care ar fi locul cel mai bun pentru a ascunde ceea ce, pe atunci, era cea mai mare comoară din lume. Dacă aş fi fost generalul Naymlap, aş fi căutat insula cea mai impunătoare din extremitatea nordică a unei mări, cât mai departe posibil de detestaţii cuceritori spanioli. Cerro el Capirote era cam pe cât de departe putea el să ajungă la începutul anului 1500, iar înălţimea ei o făcea să fie impunătoare.

Pe puntea pentru pasageri a feribotului optimismul era evident în creştere. O nouă speranţă fusese insuflată unui proiect care se apropiase la un fir de păr de a fi abandonat ca eşec. Încrederea de nezdruncinat a lui Pitt îi molipsise pe toţi. Până şi Shannon îşi bea coniacul şi surâdea cu toţi dinţii, ca o damă de companie dintr-un *saloon* din Dodge City. Parcă toate îndoielile fuseseră aruncate peste bord. Brusc, tuturor li se părea perfect firesc să găsească demonul cocoţat pe piscul lui Cerro el Capirote.

Dacă ar fi avut cel mai mic indiciu că Pitt nutrea rezerve, petrecerea s-ar fi stins instantaneu. Bărbatul avea certitudinea concluziilor sale, totuşi era prea pragmatic pentru a nu păstra şi câteva mici îndoieli.

În plus, exista un revers întunecat al monedei. El şi Giordino nu amintiseră că-l identificaseră pe asasinul lui Doc Miller ca fiind unul dintre căutătorii rivali. Amândoi ştiau, fără s-o spună, că familia Zolar, *Solpemachaco* sau ce altă poreclă purta în această parte a lumii, nu avea habar că Pitt dedusese loc comorii.

Pitt începu să şi-l reamintească pe Tupac Amaru, cu ochii săi reci şi fără viaţă şi înţelese că vânătoarea urma să devină urâtă, ba chiar de-a dreptul abjectă.

39

Suiră cu *Alhambra* la nord de Punta San Felipe şi opriră atunci când roţile cu zbaturi ale vaporului ridicară un nor de mâl roşu. La câţiva kilometri în faţă se deschidea gura Fluviului Colorado, largă şi puţin adâncă. De o parte şi de alta a apei întunecate şi sărate se întindeau limbi de pământ noroios aride, complet lipsite de vegetaţie. Puţine planete din Univers ar fi putut arăta atât de moarte şi devastate.

Pitt privi peisajul mohorât prin parbrizul elicopterului, în timp ce-şi regla centurile de siguranţă. Shannon se instalase în scaunul copilotului, iar Giordino şi Rodgers ocupau scaunele pentru pasageri din spatele cabinei. Pitt flutură din mână spre Gunn, care-i răspunse cu două degete desfăcute în semnul V al victoriei, iar Loren îi suflă o sărutare din palmă.

Mâinile pilotului dansară peste tijele de comandă, iar rotoarele se învârtiră, mărindu-şi viteza, până ce întregul fuzelaj vibră. Apoi *Alhambra* rămase sub ei şi Pitt purtă elicopterul în lateral deasupra apei, aidoma unei frunze suflate de vânt. După ce se depărtă în siguranţă de feribot, împinse uşor înainte tija pasului ciclic şi aparatul începu să urce în diagonală pe un curs spre nord. La altitudinea de cinci sute de metri, Pitt reglă comenzile şi repuse elicopterul pe curs orizontal.

Zbură peste apele maro-gălbui din nordul golfului timp de zece minute, înainte de a trece deasupra mlaştinilor din Laguna Salada. O regiune întinsă a şesului fusese inundată de ploile recente şi ramurile moarte de *mesquite* se ridicau din apa foarte sărată ca nişte braţe scheletice care implorau salvarea.

Mocirla gigantică rămase în scurt timp în urmă, când Pitt viră elicopterul peste dunele de nisip ce porneau de la munţii din marginea Lagunei Salada. Acum peisajul căpătase caracteristici selenare şi nuanţe de maro-spălăcit, având mai multă substanţă decât culoare. Relieful neregulat şi stâncos părea ameninţător – superb de admirat din văzduh, dar ucigaş pentru cei care s-ar fi străduit să-i supravieţuiască ororii în arşiţa nemiloasă a verii.

— Uite o şosea asfaltată, anunţă Shannon arătând în jos.

— Autostrada 5, încuviinţă Pitt. Face legătura între San Felipe şi Mexicali.

— Zona asta face parte din Deşertul Colorado? întrebă

Rodgers.

— Pustiul din nordul frontierei poartă numele acesta din cauza Fluviului Colorado, dar în realitate face parte din Deşertul Sonoran.

— Nu-i un ţinut foarte ospitalier. Nu mi-ar plăcea să merg pe jos pe aici.

— Cei care nu înţeleg deşertul mor în el, reflectă Pitt cu glas tare. Cei care-l respectă îl găsesc irezistibil pentru a trăi.

— Chiar locuieşte cineva aici? se încruntă Shannon, surprinsă.

— În majoritate indieni, răspunse Pitt. Sonoran este, poate, cel mai frumos dintre toate deşerturile din lume, chiar dacă locuitorii din centrul Mexicului îl consideră un lanţ de munţi joşi de felul Munţilor Ozark din Statele Unite.

Giordino se aplecă pe un geam lateral pentru a vedea mai bine, apoi ridică binoclul să privească în depărtare. Îl bătu pe umăr pe Pitt:

— Ne apropiem de locul tău favorit.

Pitt încuviinţă din cap, efectuă o uşoară modificare de curs şi examină muntele solitar ce se ridica drept înainte. Cerro el Capirote avea o denumire potrivită. Deşi forma sa nu era tocmai conică, există o oarecare asemănare cu o tichie cu vârf turtit.

— Cred că pot distinge pe pisc un animal sculptat, anunţă Giordino.

— O să cobor şi o să staţionez deasupra lui.

Opri viteza de înaintare şi viră în jurul vârfului muntelui, după care se apropie şi-l ocoli precaut, atent la orice curenţi descendenţi bruşti. În cele din urmă, staţionă în văzduh aproape drept în faţa efigiei groteşti din piatră. Cu botul căscat, părea că se holbează la ei cu expresia feroce a unui maidanez flămând.

— Veniţi aici, oameni buni, îşi drese glasul Pitt ca un crainic la bâlci, să vedeţi uluitorul demon al lumii subterane, care face cărţile cu nasul şi le-mparte cu degetele de la picioare!

— Există! strigă Shannon, îmbujorată de emoţie, ca toţi ceilalţi. Există cu adevărat!

— Parc-ar fi un gargui ros de vreme, comentă Giordino, stăpânindu-şi bine emoţia.

— Trebuie să aterizezi, îi ceru Rodgers, ca să ne putem uita mai îndeaproape.

— În jurul statuii sunt prea multe stânci înalte, zise Pitt. Am nevoie de un petic plat pentru a coborî.

— Cam la patruzeci de metri dincolo de demon am văzut un

loc micuţ fără bolovani, rosti Giordino arătând prin parbriz peste umărul lui.

Pitt încuviinţă şi viră în jurul statuii înalte, astfel încât să se apropie de ea cu vântul suflându-i din faţă. Reduse viteza şi trase spre el tija de comandă a pasului ciclic. Elicopterul turcoaz staţionă o clipă, apoi înaintă şi ateriză pe unica porţiune plată de pe vârful de piatră al lui Cerro el Capirote.

Giordino coborî primul cu nişte cabluri de ancorare, pe care le ataşă de elicopter şi le înfăşură în jurul unor proeminenţe stâncoase. După ce termină operaţia, trecu în faţa carlingii şi făcu un semn scurt cu muchia palmei în dreptul beregatei. Pitt opri motorul şi palele rotorului încetiniră, curbându-se în jos.

Rodgers sări din aparat şi întinse mâna spre Shannon. De cum ajunse jos, femeia porni imediat în fugă peste terenul neregulat, spre efigia de piatră. Pitt coborî ultimul, dar nu-i urmă pe ceilalţi. Ridică binoclul la ochi cu un gest nepăsător şi examină cerul în direcţia sunetului slab al unui motor. Hidroavionul se distingea doar ca un punctuleţ argintiu pe bolta azurie. Pilotul păstrase altitudinea de 2 000 de metri, în tentativa de a rămâne nevăzut, dar Pitt nu se lăsase păcălit. Intuiţia îi spunea că fusese urmărit din clipa în care decolase de pe *Alhambra,* iar acum, când îşi zărise inamicul, bănuielile i se confirmară.

Mai întârzie o clipă înainte de a li se alătura celorlalţi, deja aflaţi în jurul fiarei de piatră; păşi pe marginea peretelui abrupt şi privi în jos, mulţumit că nu trebuiseră să-l escaladeze. Panorama neîntreruptă a deşertului îţi tăia răsuflarea. Soarele de octombrie tivea rocile şi nisipul în culori vii care deveneau maro-gălbui în timpul verilor fierbinţi. Apele golfului scânteiau spre sud şi lanţurile muntoase de ambele părţi ale mlaştinilor din Laguna Salada se ridicau maiestuos prin pâcla uşoară.

Se simţea extrem de satisfăcut. Făcuse o deducţie excelentă, într-adevăr, Naymlap alesese un loc impunător pentru a ascunde comoara.

Când se apropie în sfârşit de statuia uriaşă, Shannon făcea măsurători detaliate ale trupului jaguarului, în timp ce Rodgers nu mai contenea cu fotografiatul. Giordino era preocupat să caute în jurul piedestalului urme ale intrării în tunelul ce cobora în munte.

— Are pedigriul corespunzător? întrebă Pitt.

— În mod clar vădeşte influenţe chachapoya, răspunse Shannon, îmbujorată de înflăcărare. Un exemplu extraordinar al

artei lor! Se retrase un pas, parcă admirând un tablou dintr-o galerie de artă: Vezi cum sunt duplicate cu exactitate desenele de pe solzi? Corespund perfect cu cele de pe animalele sculptate din Pueblo de los Muertos.

— Este aceeaşi tehnică?

— Aproape identică.

— Atunci poate că aici a lucrat acelaşi sculptor.

— Este o posibilitate. Ridică mâna cât putu de sus şi mângâie partea inferioară a gâtului acoperit cu solzi al şarpelui: Nu era neobişnuit ca incaşii să recruteze cioplitori în piatră dintre chachapoya.

— Trebuie să fi avut un simţ al umorului tare ciudat, pentru a crea un zeu a cărui privire poate acri laptele.

— Legenda este neclară, dar ar fi vorba despre un condor care a depus un ou ce a fost înghiţit şi apoi regurgitat de un jaguar. Din oul acela vomitat a ieşit un şarpe, care a alunecat în mare, unde i-au crescut solzi de peşte. Restul legendei afirmă că, deoarece fiara era atât de hidoasă şi ocolită de ceilalţi zei care se desfătau la soare, trăia în subteran unde, în cele din urmă, a devenit străjerul morţilor.

— Pare a fi prima versiune a poveştii răţuştei celei urâte.

— Este hidos, declară solemn Shannon, totuşi nu pot să nu simt o tristeţe profundă pentru el. Nu ştiu dacă pot să-mi explic limpede senzaţiile, dar am impresia că piatra are viaţă proprie.

— Înţeleg… şi eu simt ceva mai mult decât piatră rece. Pitt examină aripa care se rupsese de trup şi se sfărâmase în bucăţi şi spuse: Bietul de el, se pare c-a dat de timpuri grele.

Shannon încuviinţă trist, arătând spre graffiti şi urme de gloanţe:

— Din păcate, arheologii locali nu şi-au dat seama că demonul este o remarcabilă operă de artă creată de două culturi care au înflorit la mii de kilometri de aici…

Pitt o întrerupse, ridicând brusc un braţ şi cerând tăcere:

— Ai auzit ceva… un sunet asemănător unui plânset?

Femeia ciuli urechile, ascultă, apoi scutură din cap:

— Nu aud decât ţăcănitul şi bâzâitul mecanismului de derulare al aparatului lui Miles.

Sunetul straniu pe care Pitt avusese impresia că-l auzise dispăruse. Bărbatul zâmbi:

— Probabil că a fost vântul.

— Sau cei pe care-i păzeşte *Demonio del Muertos.*

— Crezusem că el le garanta odihna în pace eternă.

Shannon surâse:

— Cunoaştem foarte puţine despre riturile religioase incaşe şi chachapoya. Poate că amicul de piatră de aici n-a fost chiar atât de binevoitor pe cât presupunem noi.

Pitt îi lăsă pe Shannon şi pe Miles să-şi facă treaba şi se apropie de Giordino, care ciocănea piatra din jurul piedestalului fiarei cu un târnăcop de miner.

— Vezi vreo urmă de tunel? se interesă el.

— Doar dacă nu cumva anticii cunoscuseră o metodă pentru topirea rocilor, răspunse Giordino. Garguiul este cioplit dintr-o stâncă imensă de granit care formează nucleul muntelui şi în jurul bazei statuii nu pot găsi nici măcar o fisură. Dacă există vreun tunel, trebuie să fie altundeva pe munte.

Pitt îşi aplecă uşor capul, ascultând:

— Iar l-am auzit…

— Te referi la tânguitul acela ca de iele?

— L-ai auzit şi tu? întrebă Pitt, surprins.

— M-am gândit că-i vântul suflând printre bolovani.

— Nu-i nici pic de adiere.

O expresie curioasă apăru pe chipul lui Giordino, care-şi umezi degetul arătător şi testă aerul:

— Ai dreptate. Nici o boare.

— Nu-i un sunet continuu. L-am auzit doar la răstimpuri.

— Am observat şi eu asta. Se aude ca o respiraţie şuierată pentru vreo zece secunde, apoi dispare aproape un minut.

Pitt încuviinţă, încântat:

— Nu cumva descriem răsuflătoarea unei caverne?

— Ia să vedem dacă o putem găsi! sugeră imediat Giordino.

— Ar fi şi mai bine dacă ar veni ea la noi.

Pitt găsi un bolovan pe care putea sta comod şi se aşeză pe el. Fără grabă, îşi şterse o pată de pe una din lentilele ochelarilor de soare, îşi tamponă transpiraţia de pe frunte cu basmaua care-i atârna din buzunar, apoi îşi făcu palmele pâlnie în dreptul urechilor şi începu să-şi rotească lent capul, ca o antenă radar.

Tânguitul bizar apărea şi dispărea cu regularitate de ceasornic. Pitt aşteptă până auzi trei serii de sunete, după care îi făcu semn lui Giordino să înainteze pe latura nordică a piscului. Nu era necesară nici o replică şi nu schimbară nici un cuvânt. Erau prieteni apropiaţi din copilărie şi relaţia continuase în anii în care activaseră împreună în Air Force. Cu doisprezece ani în

urmă, când Pitt se alăturase organizaţiei NUMA la solicitarea amiralului Sandecker, Giordino îl însoţise. În decursul timpului învăţaseră să comunice între ei fără discuţii inutile.

Giordino coborî cam douăzeci de metri pe o pantă abruptă, înainte de a se opri. Ascultă fără să se mişte, aşteptând următorul semn de la Pitt. Plânsetul tânguit i se părea mai sonor decât prietenului său, dar ştia că reverbera din stânci, distorsionându-se. Nu ezită atunci când Pitt îl îndemnă să se îndepărteze de locul unde răsuna cel mai tare, indicând o zonă în care versantul cobora brusc într-un horn îngust şi adânc de vreo zece metri.

Italianul tocmai se întinsese pe burtă şi examina o modalitate de coborâre, când Pitt se apropie, se ghemui lângă el şi îşi întinse o mână cu palma în jos.

Tânguitul se auzi iarăşi şi Pitt aprobă din cap, cu buzele schiţând un surâs încordat:

— Simt un curent. Ceva din adâncul muntelui determină evacuarea aerului printr-o răsuflătoare.

— Mă duc să aduc funia şi lanterna din elicopter, rosti Giordino ridicându-se şi pornind în fugă spre aparatul de zbor.

Reveni după două minute, însoţit de Shannon şi Miles:

— Al spune c-ai găsit o intrare în munte, spuse femeia cu ochii scânteind de nerăbdare.

Pitt încuviinţă din cap:

— Vom afla în scurt timp.

Giordino legă un capăt al funiei de nailon în jurul unui bolovan mare:

— Cine face onorurile?

— Dăm cu banul, răspunse Pitt.

— Cap!

Pitt aruncă o monedă de un sfert de dolar şi o urmări rotindu-se prin aer şi aterizând cu un zăngănit pe o mică suprafaţă netedă dintre doi bolovani masivi.

— Pajură – ai pierdut!

Giordino ridică din umeri fără să se plângă, înnodă un laţ şi-l trecu peste umerii celuilalt, prinzându-l sub subsuori:

— N-are rost să mă ameţeşti cu şmecherii din alpinism. Eu o să te cobor şi tot eu o să te trag sus.

Pitt recunoştea că prietenul său avea mai multă forţă decât el. Giordino era scund, dar umerii îi erau la fel de laţi ca ai oricărui bărbat şi braţele musculoase puteau rivaliza oricând cu ale unui

luptător profesionist. Oricine ar fi încercat să se lupte cu Giordino, inclusiv deţinători de centură neagră în karate, s-ar fi simţit prins în mecanismul implacabil al unei maşini.

— Vezi să nu-ţi ardă funia palmele, îl avertiză Pitt.

— Vezi să nu-ţi rupi tu vreun picior, că te las în seama garguiului, replică Giordino, întinzându-i lanterna.

După acea slăbi încet funia, coborându-l între pereţii hornului îngust. Când picioarele îi atinseră fundul, Pitt ridică ochii şi spuse:

— Gata, am ajuns.

— Ce se vede?

— O fisură îngustă în peretele de stâncă, atât cât să mă pot strecura prin ea. Îi dau drumul.

— Nu-ţi scoate funia! Imediat după intrare poate fi vreo crevasă.

Pitt se întinse pe burtă şi se împinse prin crăpătură. Pe vreo trei metri era extrem de strâmtă, pentru ca după aceea să se lărgească într-atât, încât se putu ridica în picioare. Aprinse lanterna şi-i plimbă raza pe pereţi. Se afla în capul unui tunel care părea să coboare în măruntaiele muntelui. Podeaua de stâncă pe care păşea era netedă, cu trepte săpate la fiecare câţiva paşi.

Un val de aer umed şi rece îl lovi din faţă ca răsuflarea unui gigant. Pitt îşi trecu vârfurile degetelor peste pereţii de piatră şi simţi picături de apă. Împins de curiozitate, înaintă prin tunel până ce funia se întinse la maximum şi nu putu să se aventureze mai departe. Proiectă lumina lanternei drept înainte în beznă. De spaimă simţi că-l trec fiori reci, când o pereche de ochi scânteie în depărtare.

Pe un piedestal de rocă neagră, aparent cioplit de aceeaşi mână ca şi demonul de pe pisc, se ridica alt *Demonio del Muertos,* mai mic, care privea furios spre intrarea tunelului. Era incrustat cu turcoaze, avea colţii din cuarţ lustruit şi nestemate roşii în loc de ochi.

Pitt se gândi cu toată seriozitatea să-şi scoată laţul de pe trup şi să continue explorarea neancorat, totuşi n-ar fi fost corect faţă de ceilalţi. Toţi trebuiau să participe la descoperirea sălii comorii. Fără chef, se întoarse la fisura din stâncă şi se strecură înapoi, revenind la lumina zilei.

Când Giordino îl ajută să se ridice peste marginea hornului, Shannon şi Rodgers aşteptau tăcuţi şi curioşi.

— Ce ai văzut? izbucni Shannon, nereuşind să-şi mai reţină curiozitatea. Zi-ne ce-ai găsit?

Pitt o privi o clipă, apoi rânji larg, bine dispus:

— Intrarea spre comoară este păzită de alt demon, dar altfel drumul pare liber.

Toţi începură să răcnească, îmbătaţi de succes. Shannon şi Rodgers se îmbrăţişară şi se sărutară. Giordino îl pocni cu atâta putere pe Pitt pe spinare, încât îl făcu să-şi muşte limba. Curiozitatea îi rodea şi se aplecară peste marginea hornului, uitându-se spre deschiderea micuţă ce ducea în munte. Nici unul nu vedea tunelul negru care tot cobora, ci toţi priveau prin piatră ca şi cum ar fi fost transparentă şi ar fi putut zări comoara dinăuntru.

Cel puţin asta credeau ei că văd. Nu însă şi Pitt. Ochii săi cercetau cerul. O presimţire, intuiţia sau pur şi simplu superstiţia îl făcu să-şi imagineze brusc cum hidroavionul care-i urmărise până la demon ataca *Alhambra.* Pentru o clipă imaginea fu atât de clară, de parcă ar fi fost proiectată pe ecranul unui televizor. Nu era deloc plăcută.

Shannon observă că Pitt amuţise, cu faţa adâncită în gânduri:

— Ce s-a-ntâmplat? Arăţi de parcă ţi-ai fi pierdut prietena cea mai bună…

— Poate c-am şi pierdut-o, mormăi Pitt înnegurat. Este perfect posibil.

40

Giordino reveni la elicopter şi aduse alt colac de funie, a doua lanternă şi un felinar de tip Coleman. Îşi trecu funia pe umăr, îi dădu lanterna lui Shannon, iar felinarul i-l înmână lui Rodgers împreună cu o cutie de chibrituri.

— Rezervorul este plin, aşa că ar trebui să avem lumină pentru minimum trei ore.

Shannon luă lanterna cu un aer indiferent:

— Cred c-ar fi mai bine s-o iau eu înainte.

Giordino ridică din umeri:

— Din partea mea, n-ai decât. Principalul este să nu declanşez eu capcanele incaşe de pe drumul spre peştera pieirii.

— Este un gând foarte încurajator, se schimbă la faţă Shannon.

— Al se uită în neştire la filmele cu Indiana Jones, râse Pitt.

— Continuă tu să mă necăjeşti, mormăi trist Giordino şi într-o bună zi vei regreta!

— Sper că nu prea curând.

— Cât de largă este deschiderea? se interesă Rodgers.

— Este posibil ca Shannon să poată trece mergând în patru labe, dar noi, băieţii, va trebui să ne târâm pe burtă.

Femeia privi peste margine, spre fundul hornului:

— Nu se poate ca incaşii şi chachapoya să fi ridicat tone de aur pe stâncile abrupte şi apoi să le fi coborât printr-o gaură de şoareci. Probabil că au găsit un tunel mai larg, undeva la baza muntelui, deasupra vechii linii a apei.

— Am putea pierde ani buni, căutându-l, clătină din cap Rodgers. Cred că-i îngropat sub alunecările de teren şi eroziunea din ultimii cinci sute de ani.

— Eu fac prinsoare că incaşii au provocat o surpare ca să-l astupe, sugeră Pitt.

Shannon nu intenţiona să le permită bărbaţilor să coboare primii. Târâtul şi strecuratul prin unghere întunecoase erau specialitatea ei. Nu mai pierdu timpul, ci lunecă pe funie, lin, ca şi cum ar fi exersat de două ori pe zi şi pătrunse prin deschiderea îngustă din stâncă. O urmă Rodgers, apoi Giordino, iar Pitt veni ultimul.

Italianul se întoarse spre prietenul său:

— Dacă se va surpa, tu o să sapi să mă scoţi.

— Nu înainte de a suna la Urgenţe.

Shannon şi Rodgers coborâseră pe treptele din piatră şi examinau al doilea *Demonio del Muertos,* când Pitt şi Giordino îi ajunseră din urmă.

Shannon cerceta foarte îndeaproape desenele de pe solzii de peşte:

— Imaginile de pe sculptura aceasta sunt mult mai bine conservate decât cele de pe primul demon.

— Le poţi descifra? întrebă Rodgers.

— Doar dacă aş beneficia de mai mult timp. Se pare că au fost cioplite în grabă.

Rodgers se uită la colţii ameninţători din fălcile capului de şarpe:

— Nu mă surprinde că anticii erau înspăimântaţi de lumea subterană. Fiara asta-i suficient de hidoasă ca să te scapi pe tine. Vedeţi cum ochii par să ne urmărească mişcările?

— Este îndeajuns să te trezească din beţie, comentă Giordino.

Shannon îndepărtă praful din jurul ochilor din pietre preţioase roşii.

— Topaze burgunde, comentă ea. Extrase probabil din estul Anzilor, din regiunea Amazonului.

Rodgers puse jos felinarul Coleman, deschise supapa de combustibil şi apropie de duză un chibrit aprins. Felinarul scăldă tunelul într-o lumină puternică, pe o rază de zece metri. După aceea fotograful îl ridică, pentru a inspecta statuia.

— De ce există un al doilea demon? se miră el cu glas tare, fascinat de faptul că fiara excelent conservată părea sculptată cu o zi în urmă.

Pitt mângâie uşor şarpele pe cap:

— Ca asigurare în cazul în care intruşii trec de primul.

Shannon umezi cu salivă un colţ al batistei şi curăţă de praf topazele ochilor:

— Uluitor este faptul că atât de multe culturi antice, separate geografic şi fără contacte, prezintă aceleaşi mituri. De exemplu, în legendele Indiei, cobrele erau considerate străjeri semidivini ai unui regat subpământean plin cu bogăţii uimitoare.

— Nu văd nimic neobişnuit în asta, zise Giordino. Nouăzeci şi opt la sută din oameni sunt îngroziţi de şerpi.

Încheiară examinarea succintă a relicvei remarcabile şi îşi continuară drumul prin tunel. Aerul umed care se ridica din

adânc îi făcea să transpire abundent. În ciuda umidităţii trebuiau să fie atenţi să nu calce prea apăsat, deoarece paşii înălţau norişori de praf înecăcios.

— Au avut nevoie de ani buni ca să sape tunelul ăsta, observă Rodgers.

Pitt se ridică pe vârfuri şi trecu degetele peste plafonul de calcar:

— Mă îndoiesc că l-au săpat pornind de la zero. Probabil că au lărgit o fisură deja existentă. Indiferent cine au fost, nu erau scunzi.

— De ce crezi asta?

— Din cauza plafonului. Nu trebuie să ne aplecăm. Este cu cel puţin treizeci de centimetri deasupra capetelor noastre.

Rodgers indică o placă de dimensiuni mari aşezată înclinat într-o nişă din perete:

— Este a treia pe care am văzut-o de când am intrat. Oare ce rost avea?

Shannon şterse stratul de colb vechi de secole şi-şi văzu imaginea pe o suprafaţă strălucitoare.

— Sunt reflectoare din argint perfect lustruit, explică ea. Acelaşi sistem îl foloseau şi egiptenii antici pentru a-şi ilumina galeriile din piramide. Razele soarelui atingeau primul reflector de la intrare şi apoi se transmiteau de la un reflector la următorul, iluminând sălile fără să lase fumul şi funinginea specifice opaiţelor.

— Mă-ntreb dacă ştiau că deschideau drumul tehnologiilor ecologice? mormăi Pitt.

Ecourile paşilor li se auzeau atât în faţă cât şi în spate, aidoma vălurelelor concentrice de pe un iaz. Conştiinţa faptului că pătrundeau chiar în inima muntelui le stârnea o senzaţie stranie, de claustrofobie. Aerul stătut devenise acum atât de dens şi încărcat cu umiditate, încât le umezise praful de pe haine. După ce parcurseră cincizeci de metri, intrară într-o grotă cu o galerie laterală lungă.

Practic, era o catacombă ca un fagure, cu cripte scobite în pereţi, în care se aflau mumiile a douăzeci de bărbaţi, înveliţi strâns în mantii de lână cu broderii superbe. Erau străjerii care păzeau cu credinţă comoara, chiar şi după moarte, aşteptând întoarcerea compatrioţilor lor dintr-un imperiu care nu mai exista de mult.

— Indivizii ăştia erau uriaşi, observă Pitt. Cred că aveau

aproape doi metri şi zece.

— Păcat că nu mai există şi acum, ca să joace în NBA, mormăi Giordino.

Shannon examină amănunţit desenele de pe mantii:

— Legendele afirmă despre chachapoya că erau de înălţimea copacilor.

Pitt cercetă atent galeria şi apoi anunţă:

— Lipseşte unul.

— Cine? îl privi Rodgers întrebător.

— Ultimul supravieţuitor – cel care s-a îngrijit de înmormântarea paznicilor care au murit înaintea lui.

Dincolo de galeria criptelor, urma o sală largă pe care Shannon o identifică imediat ca fiind locuinţa paznicilor. Din pardoseala de stâncă se ridica o masă rotundă din piatră, înconjurată de o banchetă. Oasele unei păsări mari rămăseseră pe o tavă de argint, aşezată pe suprafaţa lustruită a mesei, alături de vase din ceramică pentru băut. În pereţi fuseseră săpate culcuşuri, iar în mijlocul unora se aflau pături de lână frumos împăturite. Rodgers întrezări o scânteiere pe pardoseală. Se aplecă, ridică obiectul şi-l examină la lumina felinarului.

— Ce este? întrebă Shannon.

— Un inel de aur masiv, simplu, fără nimic gravat pe el.

— Un semn încurajator, comentă Pitt. Probabil că ne apropiem de cripta principală.

Shannon respira acum scurt şi întretăiat, pe măsură ce îi creştea nerăbdarea. Se grăbi, luând-o înaintea bărbaţilor şi trecu pe sub arcada din capătul opus al locuinţei paznicilor, care dădea într-un tunel strâmt cu plafon boltit, similar interiorului unei cisterne, prin care nu aveau loc doi oameni unul lângă celălalt. Coridorul acela părea să şerpuiască la nesfârşit prin munte.

— Cât de departe credeţi c-am ajuns? întrebă Giordino.

— Judecând după picioarele mele, răspunse Shannon brusc obosită, aş zice că am mers zece kilometri.

Pitt îşi numărase paşii din momentul în care părăsise catacomba criptelor.

— Piscul Cerro el Capirote, zise el, se ridică la numai cinci sute de metri deasupra nivelului mării. Presupun că am ajuns la nivelul deşertului şi că am coborât douăzeci-treizeci de metri sub sol.

— Drace! icni femeia. Mi-a căzut ceva pe obraz.

— Şi mie, spuse Giordino cu un dezgust evident. Cred c-am

fost onoraţi cu vomă de lilieci.

— Fiţi fericiţi că n-au fost vampiri, chicoti Pitt.

După alte zece minute de coborâre prin tunel, Shannon se opri subit şi ridică un braţ.

— Ascultaţi! şopti ea. Se aude ceva…

— Parcă ar fi lăsat cineva un robinet deschis, comentă Giordino.

— Este un torent sau un râu, rosti încetişor Pitt, amintindu-şi cuvintele bătrânului barman-bucătar.

Cu cât ce se apropiau, sunetul apei curgătoare sporea, reverberând în spaţiul închis. Aerul se răcorise considerabil şi avea un iz proaspăt, mai puţin sufocant. Exploratorii se grăbiră, sperând că fiecare cot al tunelului va fi ultimul. Apoi pereţii se îndepărtară şi ei pătrunseră într-un spaţiu de dimensiunile unei catedrale vaste, care dovedea că muntele era incredibil de scobit în interior.

Shannon scoase un ţipăt asurzitor, ce răsună parcă amplificat de difuzoarele uriaşe ale unui concert de muzică rock şi se prinse cu disperare de Pitt, care era cel mai aproape de ea.

Giordino, un individ greu de speriat, arăta ca şi cum ar fi văzut o stafie.

Rodgers rămase încremenit, cu braţul în care ţinea felinarul Coleman întins şi nemişcat aidoma unui suport din fier.

— Doamne Dumnezeule, icni el, în cele din urmă, hipnotizat de apariţia spectrală ce se ridica înaintea lor, sclipind sub razele puternice de lumină. Ce-i asta?

Inima lui Pitt îi trimisese instantaneu cinci litri de adrenalină prin tot corpul, totuşi bărbatul rămase calm şi examină forma care se ridica deasupra lor ca o monstruozitate desprinsă dintr-un film SF de groază.

Spectrul gigant era într-adevăr înfiorător. Complet vertical, cu dinţii rânjiţi şi găvanele ochilor larg holbate, era mult mai înalt decât exploratorii; Pitt aprecie că oroarea aceea îl întrecea cu cel puţin un cap. Ridicat mult deasupra unui umăr, parcă pregătindu-se să zdrobească ţeasta unui intrus, un braţ descărnat ţinea o măciucă de luptă împodobită, care avea o muchie dinţată. Lumina felinarului se reflecta din silueta ameninţătoare ce părea încastrată în chihlimbar gălbui sau răşină sintetică. Apoi Pitt îşi dădu seama despre ce era vorba.

Ultimul străjer al comorii lui Huascar se transformase într-o… stalagmită.

— Cum a ajuns aşa? întrebă Rodgers, surprins.

Pitt indică plafonul sălii:

— Apa care picură din calcar a eliberat bioxid de carbon, care l-a împroşcat şi finalmente l-a acoperit cu un înveliş gros din cristale de calcit. În timp, a fost încastrat ca un scorpion dintr-un prespapier de răşină acrilică, pe care-l poţi cumpăra din orice magazin cu obiecte de artizanat ieftine.

— Totuşi, cum a putut să moară şi să rămână în poziţie verticală? întrebă Shannon, revenindu-şi din spaima iniţială.

Pitt îşi trecu uşor palma peste mantia cristalizată:

— Nu vom afla asta niciodată, decât dacă-l scoatem din racla lui transparentă. Poate că vi se pare incredibil, dar bănuiesc că, ştiind că moare şi-a construit un suport care să-l susţină în poziţia asta, cu braţul ridicat, după care s-a sinucis, înghiţind probabil otravă.

— Indivizii ăştia îşi luau slujba foarte în serios, mormăi Giordino.

Ca atrasă de o forţă misterioasă, Shannon se apropie la numai câţiva centimetri de hidoşenia uluitoare şi sfredeli cu privirea chipul distorsionat dinapoia cristalelor:

— Înălţimea... părul blond... Era un chachapoya, unul dintre Oamenii Norilor.

— A murit tare departe de casă, comentă Pitt, apoi îşi consultă ceasul. Mai avem două ore şi jumătate înainte să se termine benzina felinarului. Ar fi bine să-i dăm drumul mai departe.

Deşi aparent imposibil, grota imensă se extindea atât de mult, încât razele de lumină abia mai dezvăluiau uriaşul plafon boltit, mult mai vast decât oricare altul conceput ori construit de mâna omului. Stalactite gigantice coborau de sus şi se uneau cu stalagmitele care se ridicau din sol, contopindu-se în coloane imense. Unele stalagmite se înălţaseră sub forme de animale stranii ce păreau încremenite într-un peisaj extraterestru, iar din pereţi scânteiau cristale aidoma unor dinţi sclipitori. Frumuseţea copleşitoare şi grandoarea formaţiunilor calcaroase care licăreau şi scăpărau sub razele lanternelor lăsau impresia că se aflau în mijlocul unui spectacol de lumini laser.

Apoi coloanele de calcar dispărură treptat şi peştera se termină pe malul unui râu lat de treizeci de metri. În lumina felinarului, apele negre şi ameninţătoare păreau de culoarea smaraldului. Pitt calculă viteza curentului ca fiind de minimum nouă noduri. Clipocitul acela de pârâu grăbit pe care-l auziseră

mai devreme, când mergeau prin tunel, era produs de învolburarea apei în jurul ţărmurilor de stâncă ale unui insule lungi şi joase, ce se ridica din mijlocul albiei.

Cu toate acestea, ceea ce-i captivă şi îi subjugă nu fu descoperirea râului extraordinar şi necunoscut care curgea la o asemenea adâncime pe sub deşert, ci o privelişte ameţitoare, pe care o imaginaţie obişnuită n-ar fi putut s-o conceapă niciodată. Construit cu grijă, pe insulă se înălţa un munte de artefacte din aur.

Efectul razelor de lumină proiectate de cele două lanterne şi de felinarul Coleman pe tezaur îi amuţi pe exploratori. Copleşiţi, rămaseră nemişcaţi, privind spectacolul magnific.

Lanţul de aur al lui Huascar, încolăcit într-o spirală imensă, înaltă de zece metri... Marele disc de aur din Templul Soarelui, minunat făurit şi incrustat cu sute de pietre preţioase... Plante, crini şi ştiuleţi de porumb din aur, alături de statui din aur masiv de regi şi zei, femei, lame... zeci şi zeci de obiecte de rit, splendid lucrate şi ornamentate cu smaralde uriaşe... Stivuite ca în interiorul unui trailer de marfă, acolo se găseau tone de statuete, mobile, scaune şi paturi din aur, toate superb gravate. Piesa centrală era un tron uriaş din aur masiv, incrustat cu flori de argint.

Iar asta nu era totul! Ca nişte fantome aranjate în şiruri succesive, cu mumiile adăpostite în cochilii de aur, se întindeau douăsprezece generaţii de suverani incaşi. Lângă fiecare se afla armura sa, acoperământul de cap şi veşmintele măiestru ţesute.

— Nici în visele mele cele mai fantastice, murmură încet Shannon, nu mi-am închipuit o colecţie atât de vastă.

Giordino şi Rodgers rămăseseră paralizaţi de uimire. Nici unul nu scoase vreun cuvânt. Puteau doar să se holbeze, amuţiţi.

— E remarcabil că au putut transporta jumătate din bogăţiile celor două Americi cale de mii de kilometri pe ocean, folosind plute din lemn de balsa şi trestie, comentă Pitt, admirativ.

Shannon scutură încet din cap, iar privirea ei de uimire se transformă în tristeţe.

— Dacă poţi, încearcă să-ţi închipui că tot ce vedem aici este doar o părticică din avuţiile ultimelor civilizaţii precolumbiene. Putem face doar o estimare vagă a numărului enorm de obiecte pe care spaniolii le-au jefuit şi le-au topit în lingouri.

Chipul lui Giordino radia aproape la fel de strălucitor ca aurul:

— Te gâdilă până-n adâncul inimii să ştii că lacomii de spanioli

au pierdut caimacul!

— Există vreo posibilitate de a ajunge pe insulă, ca să pot studia artefactele? întrebă Shannon.

— Şi eu trebuie să ajung pentru prim-planuri, adăugă Rodgers.

— Asta numai dacă puteţi traversa treizeci de metri de torent năvalnic, replică Giordino.

Pitt examină peştera, plimbându-şi fasciculul lanternei peste podeaua de piatră goală.

— Se pare că chachapoya şi incaşii şi-au luat puntea cu ei. Va trebui să vă efectuaţi studiile şi fotografiile de pe mal.

— O să folosesc teleobiectivul, rugându-mă ca bliţul să bată până acolo, spuse Rodgers, plin de speranţe.

— Cât crezi că valorează totul? întrebă Giordino.

— Ar trebui cântărit, răspunse Pitt, înmulţit cu preţul curent al gramului de aur de pe piaţă, iar rezultatul ar trebui triplat, pentru a ţine seama de valoarea excepţională a artefactelor.

— Eu sunt convinsă, spuse Shannon, că preţuieşte dublu faţă de cât au estimat experţii.

Giordino căscă ochii spre ea:

— Asta ar însemna trei sute de milioane de dolari?

— Poate chiar mai mult, încuviinţă femeia din cap.

— Nu valorează nici cât un abţibild cu un jucător de base-ball, remarcă Pitt, dacă nu-i adusă la suprafaţă. Nu va fi simplu să transportăm piesele mari, inclusiv lanţul, de pe o insulă înconjurată de un râu rapid şi apoi de suit printr-un tunel îngust spre vârful muntelui. Acolo va fi nevoie de un elicopter greu de marfă numai pentru lanţul de aur.

— Va trebui organizată o operaţiune majoră, comentă Rodgers.

Pitt îşi îndreptă fasciculul lanternei asupra lanţului cel mare strâns în colac:

— Nimeni n-a zis că va fi simplu. În plus, scoaterea comorii de aici nu-i treaba noastră.

— Nu? îl privi întrebător Shannon. Atunci cine te aştepţi s-o facă?

— Ai uitat? Va trebui să ne dăm la o parte şi să lăsăm totul în seama amicilor din *Solpemachaco.*

Gândul acela respingător zburase din mintea femeii, după ce privise fascinată bogăţia de artefacte din aur.

— Scandalos, spuse ea cu furie, de-a dreptul scandalos! Este descoperirea arheologică a secolului şi eu să nu pot dirija

programul de recuperare?!

— De ce nu depui o plângere? o întrebă Pitt.

Shannon se uită derutată spre el:

— Ce vrei să spui?

— Transmite-i concurenţei gândurile tale.

— Cum?

— Lasă un mesaj.

— Eşti nebun!

— Observaţia asta a apărut destul de des în ultima vreme, pufni Giordino.

Pitt luă frânghia de pe umărul prietenului său şi-i făcu un laţ. După aceea roti funia ca pe un lasou şi o lansă peste apă, rânjind triumfător când laţul căzu pe capul unei statuete mici din aur, ce reprezenta o maimuţă.

— A-ha! răcni el mândru. Nu-s cu nimic mai prejos decât Will Rogers[18].

---

18 William Penn Adair Rogers (1879-1935), umorist, actor şi scriitor american, celebru pentru manevrarea lasoului (n. tr.).

41

Temerile cele mai rele ale lui Pitt se confirmară atunci când coborî elicopterul deasupra *Alhambrei.* Nimeni nu întâmpină aparatul de zbor. Feribotul părea părăsit. Puntea auto era pustie, la fel şi timoneria. Ambarcaţia nu era ancorată şi nici nu plutea; coca ei se afla la numai doi metri deasupra mâlului de pe fundul puţin adânc. Din toate punctele de vedere era o navă abandonată de echipaj.

Marea era calmă, fără tangaj sau ruliu. Pitt lăsă elicopterul pe puntea din lemn şi opri motoarele imediat ce o atinse cu roţile. Rămase în scaunul pilotului, în timp ce sunetele turbocompresoarelor şi palelor se stinseră treptat într-o linişte morbidă. Aşteptă un minut întreg, dar nu apăru nimeni. Deschise uşa şi sări pe punte, apoi stătu nemişcat, aşteptând să se întâmple ceva.

În cele din urmă, un bărbat se desprinse din spatele unei case a scării şi se apropie, oprindu-se la cinci metri de elicopter. Chiar şi fără peruca albă şi barbă, Pitt îl recunoscu uşor pe cel care jucase rolul doctorului Steven Miller în Peru. Îi surâdea larg, de parcă ar fi făcut o nemaipomenită captură pescărească.

— Niţel în afara competenţelor obişnuite, nu? întrebă Pitt, impasibil.

— Domnule Pitt, pari a fi o interminabilă sursă de neplăceri pentru mine.

— O calitate care mă încântă teribil. Ce nume foloseşti azi?

— Nu cred că te ajută cu ceva, dar numele meu real este Cyrus Sarason.

— N-aş spune că sunt încântat să te revăd.

Sarason se apropie şi privi peste umărul lui Pitt spre interiorul elicopterului. Chipul său îşi pierdu zâmbetul satisfăcut şi se strâmbă cu îngrijorare încordată:

— Eşti singur? Unde-s ceilalţi?

— Care ceilalţi? făcu Pitt pe nevinovatul.

— Kelsey, Miles Rodgers şi prietenul tău, Albert Giordino.

— Dacă tot ai memorat lista pasagerilor, poate-mi spui tu.

— Te rog, domnule Pitt, ai face bine să nu te joci cu mine, îl avertiză Sarason.

— Le era foame, aşa că i-am lăsat la un restaurant pescăresc

din San Felipe.

— Minţi!

Pitt nu-şi desprinse privirea de la Sarason pentru a cerceta punţile feribotului. Avea certitudinea absolută că era în bătaia unor arme. Îşi păstră poziţia şi-l privi pe ucigaşul lui Miller ca şi cum n-ar fi avut nici o grijă pe lume.

— Atunci dă-mă-n judecată, râse el.

— Nu te afli tocmai într-o postură care să-ţi permită să fii dispreţuitor, replică rece Sarason. Poate că nu-ţi dai seama de seriozitatea situaţiei.

— Ba cred că-mi dau seama, zâmbi Pitt. Vrei comoara lui Huascar şi pentru a pune mâna pe ea ai fi în stare să ucizi jumătate din populaţia nevinovată a Mexicului.

— Din fericire, asta nu va fi necesar, totuşi recunosc că două treimi de miliard de dolari reprezintă un stimulent ispititor.

— Nu te interesează să afli cum şi de ce căutam comoara în acelaşi timp cu voi?

Fu rândul lui Sarason să izbucnească în râs:

— Cu puţin ajutor, domnul Gunn şi doamna congresman Smith au fost extrem de cooperanţi în a-mi povesti despre *quipu*-ul lui Drake.

— Nu cred că-i foarte inteligent să torturezi un legiuitor al Statelor Unite şi pe directorul-adjunct al unei agenţii ştiinţifice naţionale.

— Dar foarte eficient.

— Unde-s prietenii mei şi echipajul feribotului?

— Chiar mă gândeam când vei ajunge la întrebarea asta.

— Vrei să cădem la o înţelegere? Lui Pitt nu-i scăpaseră din vedere ochii de prădător care-l fixau fără să clipească în încercarea de a-l intimida şi îl privi la fel de străpungător: Sau vrei să punem muzică şi să dansăm?

Sarason clătină din cap:

— Nu văd nici un motiv pentru care ar trebui să negociez. Nu ai nimic să-mi oferi. În mod evident, nu eşti o persoană în care să pot avea încredere, iar eu am în mână toate atuurile. Pe scurt, domnule Pitt, ai pierdut partida înainte de a primi cărţile.

— În cazul acesta îţi poţi permite să fii un învingător mărinimos şi să-mi aduci prietenii.

Sarason dădu gânditor din umeri, ridică o mână şi făcu un gest de chemare:

— Este lucrul cel mai neînsemnat pe care-l pot face înainte să

vă atârn nişte greutăţi de picioare şi să vă arunc peste bord.

Patru bărbaţi voinici cu piele smeadă, ce păreau a fi gărzi de corp angajaţi din barurile locale, îi îmbrânciră pe captivi, împingându-i cu armele şi aliniindu-i pe punte în spatele lui Sarason.

Gordon Padilla se ivi primul, urmat de Jesus, de Gato şi de mecanicul al cărui nume Pitt nu-şi amintea să-l fi auzit vreodată. Vânătăile şi sângele uscat de pe feţele lor dovedeau că fuseseră loviţi, totuşi nu erau răniţi serios. Gunn nu scăpase la fel de uşor şi fu adus mai mult târâş. Fusese bătut rău şi Pitt îi zări petele de sânge de pe cămaşă şi pansamentele improvizate de pe mâini. Apoi apăru Loren, trasă la faţă, cu buzele şi obrajii umflaţi de parcă ar fi fost înţepaţi de albine. Deşi avea părul răvăşit, iar pe braţe şi picioare se zăreau vânătăi, îşi purta capul cu mândrie şi scutură mâinile paznicilor care o înghiontiră. Avea un aer sfidător, până îl văzu pe Pitt. Atunci pe chip îi apăru o expresie de dezamăgire cruntă şi femeia gemu disperată:

— Dirk… Oh, nu! Te-au prins şi pe tine…

Gunn îşi ridică încet capul şi murmură printre buzele sparte şi în sângerate:

— Am încercat să te avertizez, dar…

Vocea îi era prea slabă pentru a putea fi înţeleasă.

Sarason zâmbi crud:

— Cred că domnul Gunn vrea să spună că el şi echipajul au fost făcuţi prizonieri de oamenii mei după ce au avut amabilitatea de a ne permite să suim la bord. Am sosit cu o barcă de pescuit închiriată şi i-am implorat să ne lase să ne folosim de staţia voastră radio.

Pitt era copleşit de furia care-l îmboldea să-i atace pe cei care-i brutalizaseră prietenii. Inspiră adânc pentru a-şi recâştiga controlul şi-şi jură în gând că individul din faţa lui avea să plătească. Nu acum însă. Dacă nu făcea nimic prostesc în momentul acesta, era imposibil ca mai târziu să nu apară o ocazie favorabilă.

Privi nepăsător spre balustrada cea mai apropiată, evaluându-i înălţimea şi distanţa la care se afla. După aceea reveni spre Sarason:

— Nu-mi plac bărbaţii voinici şi duri care bat femeile lipsite de apărare, comentă el pe un ton degajat. Şi în ce scop? Locul în care se află comoara nu mai reprezintă un secret pentru tine.

— Atunci este adevărat, încuviinţă Sarason cu o expresie de

încântare. Ai găsit demonul care păzeşte aurul pe vârful Cerro el Capirote.

— Dacă ai fi coborât să te uiţi mai îndeaproape, în loc să te joci de-a v-aţi ascunselea printre nori, l-ai fi văzut cu ochii tăi.

Ultimele sale cuvinte treziră un licăr de curiozitate în ochii ca nişte mărgele ai lui Sarason.

— Ţi-ai dat seama că erai urmărit? întrebă el.

— Era absolut normal ca, după întâmplătoarea noastră întâlnire aeriană de ieri, să ne fi căutat elicopterul. Presupun că aseară ai cercetat eliporturile de pe ambele părţi ale golfului şi ai pus întrebări până când cineva din San Felipe ţi-a indicat drumul spre feribot.

— Eşti foarte perspicace.

— Nu tocmai. Am făcut greşeala să te supraestimez. N-am crezut că vei acţiona ca un amator nesăbuit şi vei începe să-ţi mutilezi rivalii. O acţiune complet nejustificată.

Deruta se citi limpede în ochii lui Sarason:

— Care-i treaba, Pitt?

— Totul făcea parte din plan, răspunse acesta jovial. Te-am condus în mod premeditat spre comoară.

— Asta-i o minciună de-a dreptul sfruntată!

— Ai căzut în plasă, amice! Trezeşte-te! De ce crezi că i-am debarcat pe Kelsey, pe Rodgers şi pe Giordino înainte de a reveni la feribot? Pentru a nu cădea în mâinile tale murdare.

— Nu puteai şti înainte de a te întoarce, rosti fără grabă Sarason, că noi îţi vom captura vaporul.

— Nu puteam fi sigur în privinţa asta, dar să zicem că intuiţia mea lucra peste program. În plus, feribotul nu mi-a răspuns la apelurile radio.

O expresie de hienă vicleană se lăţi lent pe chipul celuilalt:

— Frumoasă încercare. Ai fi un excelent autor de basme pentru copii.

— Nu mă crezi? întrebă Pitt surprins parcă.

— Nici un cuvinţel.

— Şi ce intenţionezi să faci cu noi?

Sarason era dezgustător de vesel:

— Eşti mai naiv decât bănuisem. Ştii prea bine ce se va-ntâmpla cu voi.

— Nu crezi că-ţi forţezi norocul, Sarason? Uciderea unui congresman îţi va aduce pe cap jumătate din poliţia Statelor Unite.

— Nimeni nu va şti c-a fost vorba despre asasinate, replică impasibil celălalt. Feribotul tău se va scufunda pur şi simplu cu toţi cei de la bord. Un accident tragic, care nu va fi niciodată pe deplin explicat.

— Au mai rămas Kelsey, Giordino şi Rodgers. Ei sunt în California, gata să povestească totul agenţilor Serviciului Vamal şi FBI-ului.

— Aici însă nu suntem în Statele Unite, ci în Mexic, care e un stat suveran. Poliţia locală va desfăşura o anchetă amănunţită, dar nu va descoperi dovezile unor crime, în ciuda acuzaţiilor neîntemeiate ale prietenilor tăi.

— Cu o miză de aproape un miliard de dolari, ar fi trebuit să ştiu că vei fi generos în a cumpăra cooperarea autorităţilor.

— De-abia aşteptau să se pună pe treabă după ce le-am promis o parte din comoară, se lăudă Sarason.

— Ţinând seama de ceea ce există acolo, zise Pitt, îţi permiţi să faci pe Moş Crăciun.

Sarason privi spre soarele care apunea:

— Se face târziu. Cred c-am flecărit suficient. Se întoarse şi rosti un nume care-l făcu pe Pitt să se înfioreze: Tupac! Vino să-l saluţi pe cel care te-a lăsat impotent.

Tupac Amaru apăru dinapoia unui bodyguard şi se opri în faţa lui Pitt, cu dinţii dezveliţi şi rânjind aidoma craniului de pe steagurile piraţilor. Avea privirea mulţumită, dar rece a unui măcelar care apreciază o fleică de calitatea întâi:

— Ţi-am promis că te voi face să suferi aşa cum am suferit şi eu, rosti el ameninţător.

Pitt îi studie cu atenţie chipul crud. Nu avea nevoie de un profesor care să-i descrie ce-l aştepta. Îşi încordă trupul pentru a pune în aplicare planul la care se gândise imediat cum coborâse din elicopter. Se prefăcu că păşeşte spre Loren, însă, de fapt, se deplasă uşor în lateral şi, insesizabil, începu să se hiperventileze.

— Dacă tu ai lovit-o pe doamna congresman Smith, vei muri tot atât de sigur pe cât e că ai o privire de idiot.

Sarason izbucni în râs:

— Nu, nu, domnule Pitt, nu vei ucide pe nimeni!

— Nici tu nu vei ucide. Dacă există un martor la crimă, ai fi spânzurat chiar şi în Mexic.

— Sunt primul care recunosc lucrul acesta, încuviinţă Sarason şi-l privi întrebător pe Pitt. Dar despre ce martor vorbeşti? Arătă cu braţul spre marea pustie: După cum vezi, uscatul cel mai

apropiat este deşertul, până la care sunt douăzeci de kilometri, iar unica ambarcaţie vizibilă este barca noastră de pescuit de la prova tribord.

Pitt îşi lăsă capul pe spate, uitându-se către timonerie:

— Şi pilotul feribotului?

Toate privirile se întoarseră simultan într-acolo, mai puţin a lui Gunn. Acesta făcu un semn uşor din cap lui Pitt, apoi ridică un braţ către timoneria goală:

— Ascunde-te, Pedro! răcni el din toţi rărunchii. Fugi şi ascunde-te!

Pitt nu avusese nevoie decât de trei secunde. Trei secunde pentru a face patru paşi şi a sări peste balustradă, în mare.

Două gărzi de corp zăriră cu coada ochiului mişcarea bruscă, se răsuciră şi traseră în mod reflex câte o rafală cu automatele lor. Ochiră însă prea sus şi prea târziu. Pitt atinsese apa şi dispăruse în adâncurile întunecate.

42

Pitt plonjă în apă, lovind din braţe şi din picioare cu ardoarea unui posedat de demoni. Un juriu olimpic ar fi fost impresionat; probabil că stabilise un nou record mondial la coborâre subacvatică. Apa era caldă, dar, din cauza sedimentelor aduse de Fluviul Colorado, vizibilitatea nu depăşea un metru. Detunăturile armelor erau amplificate de densitatea apei şi sunau ca un baraj de artilerie în urechile sale.

Gloanţele intrau în apă şi o străbăteau cu sunetele neaşteptate ale unor fermoare trase cu iuţeală. Pitt se întinse la orizontală, când mâinile îi atinseră fundul şi făcu să se ridice un val de mâl fin. Îşi aminti că pe vremea când era în aviaţia americană învăţase că viteza unui glonţ era frânată după ce străbătea un metru şi jumătate de apă. După distanţa respectivă, proiectilul cădea inofensiv la fund.

Când nu mai zări lumină dinspre suprafaţă, ştiu că trecuse pe sub babordul cocii *Alhambrei.* Momentul ales pentru evadare fusese potrivit. Se apropia fluxul şi feribotul se ridicase la doi metri de fundul mării. Pitt înotă egal şi fără grabă, expirând câte puţin aer din plămâni şi abătându-se către pupa după o direcţie ce spera să-l aducă la tribord în apropierea uriaşelor roţi cu zbaturi. Plămânii aproape că i se goliseră şi o ceaţă întunecată începuse să-i invadeze vederea periferică, când umbra feribotului dispăru brusc şi putu să vadă iarăşi suprafaţa luminoasă a apei.

Scoase capul la doi metri de carcasa de protecţie a roţii cu zbaturi de la tribord. Evident, îşi asumase un risc teribil, dar altfel s-ar fi înecat. Singura întrebare era dacă gorilele lui Sarason îi ghiciseră planul şi veniseră de la babord. Putea încă auzi focuri sporadice lovind apa în partea aceea şi speranţele îi crescură. Nu erau pe urmele lui… cel puţin deocamdată.

Pitt îşi umplu grăbit plămânii cu aerul minunat şi se orientă asupra locului în care se afla, apoi se afundă sub adăpostul temporar al uriaşei roţi cu zbaturi. După ce aprecie că ajunsese la distanţa dorită, ridică un braţ deasupra capului şi împinse uşor din picioare în sus. Mâna sa lovi o bârnă dură de lemn. O prinse şi-şi înălţă capul deasupra apei. Avu senzaţia că pătrunsese într-un hambar imens, brăzdat în toate direcţiile de traverse.

Ridică ochii spre uriaşul mecanism circular de acţionare ce

propulsa prin apă feribotul. Era de tip radial, similar ca acţiune şi construcţie cu vechile şi pitoreştile mori de apă ce măcinau grâu sau antrenau joagăre. Butucii puternici din fier forjat montaţi pe arborele principal aveau racorduri ataşate de braţe din lemn ce se întindeau spre exterior, formând o roată cu diametrul de zece metri. De capetele braţelor erau fixate cu bolţuri palete din scânduri groase, lungi şi orizontale, care se roteau întruna, cufundându-se în apă şi împingând înapoi, determinând astfel avansul feribotului. Mecanismul şi perechea sa geamănă de la bordul opus erau adăpostite în carcase gigantice, amplasate în coca feribotului.

Pitt se ţinu de o paletă şi aşteptă; un banc mic de bibani de nisip pătaţi îi dădu târcoale pe la picioare. Încă nu scăpase complet. În bord exista o uşă de acces, prin care mecanicii puteau intra în carcasă, pentru a efectua reparaţiile şi operaţiile de întreţinere necesare roţii cu zbaturi şi de aceea bărbatul decise să rămână în apă. Ar fi fost o greşeală teribilă să fie prins în momentul escaladării braţelor din lemn de către un bodyguard dur, care s-ar fi năpustit prin uşa de acces, gata să deschidă focul. Mai bine să rămână într-un loc de unde se putea scufunda la cel mai mic sunet suspect.

Auzea paşi fugind pe puntea auto de deasupra şi, ocazional, câte o rafală de armă. Nu putea să vadă nimic, dar acţiunile oamenilor lui Sarason îi erau perfect clare. Aceştia alergau pe punţile superioare deschise, trăgând spre orice semăna, fie şi vag, cu o siluetă umană de sub apă. Auzea şi strigăte, însă vocile erau înfundate şi nu distingea cuvintele. Pe o rază de cincizeci de metri nici un peşte de dimensiuni mari nu supravieţuise gloanţelor.

Aşa cum se aşteptase, auzi declicul încuietorii de la uşa de acces. Se afundă în apă până la ochi, deşi paleta uriaşă îl ascundea de orice priviri iscoditoare.

Nu putu să zărească faţa nerasă care se zgâia printre zbaturi spre apă, dar de data aceasta auzi un glas puternic şi clar răsunând dinapoia ei. Era un glas pe care ajunsese să-l cunoască foarte bine şi-şi simţi realmente firele de păr de pe ceafă zbârlindu-i-se la auzul cuvintelor rostite de Amaru:

— Vezi vreo urmă?

— Aici nu-s decât peşti, mormăi bărbatul aflat mai în faţă, după ce zărise bancul de bibani.

— N-a ieşit la suprafaţă pentru a se îndepărta de navă. Dacă

nu-i mort, se ascunde undeva, pe sub vapor.

— Aici cel puţin nu se ascunde nimeni. Ne pierdem timpul căutând. Am băgat destui plumbi în el ca să-i folosim cadavrul ca ancoră.

— Nu-s mulţumit până nu-i văd cadavrul, spuse Amaru pe un ton oficial.

— Dacă vrei cadavrul, replică pistolarul retrăgându-se prin uşă, draghează fundul apei. Numai aşa o să-l mai poţi vedea vreodată.

— Înapoi la rampa de încărcare prova! ordonă Amaru. Se-ntoarce barca de pescuit.

Pitt auzi păcănitul motorului diesel şi simţi prin apă ritmul elicelor bărcii care se apropiase pentru a-i prelua pe Sarason şi pe mercenarii săi. Se întrebă într-o doară ce gândeau prietenii lui despre faptul că-i abandonase fugind, deşi fusese o măsură disperată de a le salva *lor* vieţile.

Nimic nu mergea conform planului. Sarason se afla cu doi paşi înaintea sa.

Din cauza lui Pitt, Loren şi Gunn suferiseră deja în mâinile hoţilor de obiecte de artă. În mod stupid, el nu făcuse absolut nimic, în timp ce feribotul şi echipajul fuseseră capturaţi şi, în plus, trădase secretul comorii lui Huascar. După felul cum reacţionase în faţa evenimentelor, n-ar fi fost de mirare dacă Sarason şi bandiţii lui l-ar fi ales preşedinte al consiliului de administraţie *Solpemachaco.*

Trecu aproape o oră înainte ca zgomotele bărcii de pescuit să se piardă în depărtare. După o vreme se auzi ţăcănitul rotorului unui elicopter care decola de pe feribot – fără doar şi poate aparatul de zbor NUMA. Pitt blestemă în şoaptă. Alt cadou făcut criminalilor…

Întunericul se lăsa şi nici o lumină nu se reflecta pe apă. Pitt se întrebă de ce oare cei de pe punţile superioare avuseseră nevoie de aşa mult timp pentru a părăsi vaporul. Nutrea convingerea clară că unul sau mai mulţi bandiţi rămăseseră aici pentru a se ocupa de el, în eventualitatea în care ar fi înviat din morţi. Amaru şi Sarason nu-i puteau ucide pe prizonieri până nu ştiau absolut sigur că Pitt murise şi nu putea destăinui nimic autorităţilor şi mai ales presei.

Pitt simţea neliniştea ca pe un bolovan atârnat de inimă. Se găsea într-o situaţie de dezavantaj clar. Dacă Loren şi Rudi fuseseră evacuaţi de pe *Alhambra,* el trebuia să ajungă cumva la

ţărm şi să-i informeze asupra situaţiei pe Giordino şi pe oficialii de la Serviciul Vamal din Mexicali, orăşelul american de graniţă. Apoi, ce se întâmplase cu echipajul? Prudenţa îi dicta să se convingă mai întâi că Amaru şi oamenii lui nu se mai găseau pe feribot. Dacă măcar unul dintre ei rămăsese pentru a vedea dacă nu cumva Pitt doar se prefăcuse că pierise, îl putea lua ca din oală. Ei nu aveau de ce să se grăbească, în vreme ce Pitt era, practic, într-o cursă contra cronometru.

Se împinse în paletă, îndepărtându-se de ea şi plonjă pe sub cocă. Mâlul de pe fund părea mai aproape de chilă decât îşi amintea din scufundarea anterioară şi lucrul i se păru straniu, până trecu pe sub gura unei ţevi de golire a santinei şi simţi o aspiraţie puternică. Era clar: Amaru poruncise sabordarea *Alhambrei* şi valvele din santină fuseseră deschise.

Pitt se întoarse şi înotă încet spre capătul feribotului unde lăsase elicopterul. Îşi asumă riscul de a fi zărit, ieşind iute la suprafaţă lângă cocă, sub consola punţii, pentru a trage aer în piept. După o imersiune de aproape o oră şi jumătate se simţea îmbibat de apă. Pielea lui arăta zbârcită ca a unui bătrân de nouăzeci şi cinci de ani. Nu era foarte obosit, dar simţea că forţele îi fuseseră diminuate cu minimum douăzeci la sută. Se lăsă din nou să lunece pe sub cocă şi se îndreptă spre cârmele de suprafaţă din capăt. În scurt timp le zări ridicându-se din apa tulbure. Întinse braţul, se prinse de una din ele şi se ridică lent din apă.

Nu-l aştepta nici un chip rânjind, nici o ţeavă de armă care să-i fie proptită între ochi. Pitt rămase agăţat de cârmă şi pluti, relaxându-se şi adunându-şi forţele. Ascultă cu atenţie, însă de pe puntea auto de deasupra nu răzbătea nici un sunet.

În cele din urmă, se ridică îndeajuns de mult pentru a putea privi peste marginea rampei de încărcare-descărcare. *Alhambra* era scufundată în beznă – nicăieri nu se zărea nici o lumină. Punţile erau pustii şi nemişcate. Aşa cum bănuise, elicopterul NUMA dispăruse. Un fior de teamă îi coborî pe şira spinării. La fel ca într-un fort de pe frontiera de vest înaintea unui atac prin surpriză al apaşilor, aici era prea multă linişte.

Pitt se gândi că nu era una dintre zilele lui cele mai bune. Prietenii îi fuseseră capturaţi şi erau ţinuţi ostatici. Poate chiar fuseseră ucişi. Refuză să se gândească la acest lucru. Pierduse alt elicopter NUMA, furat tocmai de criminalii pe care ar fi trebuit să-i atragă în capcană. Feribotul se scufunda şi nu se îndoia că

unul sau mai mulţi ucigaşi pândeau undeva la bord, pentru a pune în aplicare o răzbunare teribilă. Una peste alta, ar fi preferat să fie în East St. Louis.

Nu-şi putu da seama cât timp rămase agăţat de cârmă. Cinci minute... poate cincisprezece. Ochii i se acomodaseră cu bezna, dar pe imensa punte auto nu puteau zări decât reflexiile vagi ale barelor de protecţie cromate şi ale grilei radiatorului de la Pierce Arrow. Se ţinu de cârmă şi aşteptă să vadă o mişcare ori să audă un zgomot slab, de furişare a cuiva. Puntea care se întindea ca o cavernă căscată părea înfricoşătoare, totuşi trebuia să intre acolo dacă dorea o armă, orice armă pentru a se apăra de indivizii care intenţionau să-l transforme în tocăniţă.

Dacă oamenii lui Amaru nu întreprinseseră o căutare profesionistă în vechea rulotă Travelodge, nu putuseră găsi credinciosul revolver Colt 0,45 în locul unde-l ţinea Pitt, în compartimentul pentru zarzavaturi al frigiderului.

Bărbatul prinse cu ambele mâini marginea rampei şi se trase în sus. Avu nevoie de cinci secunde pentru a traversa puntea, a deschide uşa rulotei şi a sări înăuntru. Ca acţionat de un mecanism cu arc, deschise frigiderul şi sertarul pentru zarzavaturi. Revolverul era acolo unde-l lăsase. Pentru o clipită uşurarea bruscă se revărsă peste el ca o cascadă când strânse în palmă arma credincioasă.

Sentimentul de mulţumire fu de scurtă durată. Coltul părea mult prea uşor. Trase închizătorul şi scoase încărcătorul. Era gol. Cuprins de disperare şi de deznădejde, Pitt deschise sertarul de lângă plită, în care ţinea cuţitele de bucătărie. Dispăruseră toate, la fel şi tacâmurile. Unica armă din rulotă era Coltul aparent inutil.

Se jucau cu el de-a şoarecele şi pisica.

Era limpede că-l aşteptau în vapor. Pitt ştia acum că Amaru nu avea să se grăbească, ci intenţiona să-şi terorizeze prada înainte de a o face bucăţi pe care să le azvârle peste bord, de aceea îşi îngădui câteva clipe pentru a stabili o strategie. Pe întuneric, se aşeză pe cuşeta rulotei şi începu, calm, să-şi plănuiască următoarele acţiuni.

Dacă vreunul dintre ucigaşi s-ar fi aflat pe puntea auto, l-ar fi putut cu uşurinţa împuşca, înjunghia sau lovi cu o bâtă, atunci când sprintase spre Pierce Arrow. De asemenea, nimic nu l-ar fi putut împiedica să intre chiar acum în rulotă şi să încheie socotelile. Fără chef, Pitt trebui să admită că Amaru era un

hombre viclean. Peruvianul bănuise că Pitt supravieţuise şi că la cea dintâi ocazie avea să-şi caute armele. Percheziţionarea rulotei şi găsirea revolverului fusese o mişcare inteligentă din partea lui, iar faptul că lăsase revolverul descărcat – un gest de-a dreptul sadic. Aceasta se voia a fi prima mutare dintr-un joc de suferinţă şi chin înainte de aplicarea loviturii mortale finale. Amaru intenţiona să-l aducă pe Pitt în pragul disperării şi apoi să-l ucidă.

Lucrurile trebuiau abordate unul câte unul, decise Pitt. Perfect, şacalii pândeau din beznă – şacali care doreau să-l omoare. Îl credeau neajutorat ca un prunc, iar el se găsea pe o navă care se scufunda şi nu avea unde să fugă. Atunci urma să le cânte în strună.

Dacă Amaru nu se grăbea, nu se grăbea nici el.

Îşi scoase hainele ude şi pantofii plini de apă şi se frecă energic cu prosopul, până se uscă, după care îşi trase o pereche de pantaloni gri, un tricou negru de bumbac şi se încălţă în tenişi. Cu acelaşi calm şi fără pripă, îşi pregăti şi mâncă un sandviş cu unt de arahide şi bău două pahare de bere Crystal Light. Simţindu-se revigorat, deschise un sertăraş de sub pat şi controlă conţinutul unei cartuşiere din piele, încărcătorul de rezervă dispăruse, aşa cum presupusese de altfel. Rămăsese însă o lanternă micuţă, iar într-un colţ al sertarului găsi un flacon de plastic pe cărui etichetă se preciza că era un supliment de vitamine A, C şi caroten beta. Pitt scutură flaconul şi, când îl auzi zăngănind, rânji ca un copil care se pregătea să plece în excursie.

Deşurubă capacul şi lăsă să-i cadă în palmă cele opt gloanţe de calibrul 0,45, gândindu-se că situaţia se îmbunătăţea. Amaru nu era chiar atât de viclean pe cât se credea. Pitt băgă şapte gloanţe în încărcător şi unul pe ţeavă. Acum putea să treacă la acţiune, iar bătrânul feribot Alhambra oricum nu avea să coboare sub apă decât cu marginea punţii inferioare după ce chila atingea fundul puţin adânc.

„Încă una din legile lui Pitt se verifică, gândi el. Planul oricărui criminal are cel puţin o fisură.”

Îşi privi ceasul. Trecuseră aproape douăzeci de minute de când intrase în rulotă. Scotoci printr-un sertar cu îmbrăcăminte, găsi o mască de schi albastră şi şi-o trase pe cap. După aceea îşi recuperă briceagul elveţian de armată din buzunarul unor pantaloni aruncaţi neglijent pe spătarul unui scaun.

Trase un inel din podea şi ridică trapa compartimentului pe care îl construise în rulotă pentru a avea mai mult spaţiu de depozitare. Scoase dinăuntru cutia pentru bagaje şi se târî afară prin deschiderea îngustă rămasă în podea. Întins pe punte sub rulotă, privi cu atenţie în beznă şi ciuli urechile. Nici un sunet. Nevăzuţii lui vânători aveau răbdare.

Calm şi deliberat, ca un individ metodic care are un scop clar definit şi nu se îndoieşte de rezultatul acţiunilor sale, Pitt se rostogoli de sub rulotă şi se deplasă aidoma unei fantome prin chepengul deschis din apropiere, coborând pe scara acestuia în sala maşinilor. Avansă prudent, atent să nu facă mişcări bruşte ori zgomote. Amaru nu avea să-i lase prea multă libertate de mişcare. Oprite din funcţionare, cazanele ce produceau aburii pentru alimentarea motoarelor cu balansier se răciseră în asemenea măsură, încât Pitt putea să pună palma pe mantaua lor groasă şi nituită fără să se frigă. Luă revolverul în mâna dreaptă, iar lanterna o ţinu în cealaltă mână, cu braţul cât mai depărtat de trup. Numai necunoscătorii aţinteau raza lanternei drept în faţa inamicilor. Dacă un individ încolţit va trage în cineva care-i bagă lumina lanternei în ochi, el îşi va îndrepta de fiecare dată arma acolo unde se aşteaptă să fie corpul – exact în direcţia luminii.

Sala maşinilor părea pustie, dar după o clipă Pitt se încordă brusc. Auzea un mormăit slab, ca şi cum cineva ar fi încercat să vorbească printr-un căluş. Ridică lanterna spre giganticele structuri în forma literei A care susţineau motoarele. Acolo se afla cineva. Mai precis, patru oameni.

Gordo Padilla, mecanicul al cărui nume Pitt nu-l aflase şi cei doi marinari, Jesus şi Gato, atârnau cu capetele în jos, legaţi fedeleş. Aveau gurile astupate cu bandă adezivă şi-l implorau din ochi. Pitt desfăcu lama cea mai mare a briceagului şi le tăie repede legăturile, eliberându-le mâinile şi lăsându-i să-şi scoată singuri fâşiile de pe gură.

— *Muchas gracias, amigo,* icni Padilla când banda îi smulse şi vreo zece fire din mustaţă. Binecuvântată fie Fecioara Maria, că ai venit! Voiau să ne ia beregatele ca la miei.

— Când i-aţi văzut ultima oară? întrebă Pitt în şoaptă.

— Acum vreo zece minute. Se pot întoarce dintr-o clipă în alta.

— Trebuie să părăsiţi vaporul.

— Nu mai ştiu când am verificat ultima dată bărcile de salvare, făcu Padilla ridicând din umeri cu un gest de indiferenţă.

Graiele şi motoarele probabil că s-au transformat în blocuri de rugină, iar lemnul a putrezit.

— Ştiţi să înotaţi? întrebă disperat Pitt.

Padilla clătină din cap:

— Nu prea bine, iar Jesus nu ştie deloc. Marinarilor nu le place să intre în apă. Apoi, dintr-o dată, chipul îi radie de bucurie în lumina lanternei: Lângă cambuză există o plută mică, pentru şase oameni, legată de balustradă.

— Rugaţi-vă cerului să mai plutească, spuse Pitt şi-i dădu cuţitul său. Ia-l ca să tai legăturile plutei.

— Şi tu? Nu vii cu noi?

— Aşteptaţi zece minute, să îi caut pe ceilalţi. Dacă până atunci nu-i găsesc, voi crea o diversiune ca voi să fugiţi cu pluta.

Padilla îl strânse în braţe:

— Mult noroc!

Era timpul să se pună în mişcare.

Înainte de a porni spre punţile superioare, Pitt se afundă în apa care umplea rapid santinele şi închise valvele de admisie. Hotărâse să nu se întoarcă pe scara chepengului şi nici pe o scară de legătură între punţi.

Avea sentimentul neplăcut că Amaru îi urmărea fiecare mişcare. Se cocoţă pe motor până în vârful cazanului de abur, iar de acolo pe o scară de pisică în vârful structurii în formă de A, înainte de a ieşi pe puntea superioară a feribotului, la pupa faţă de coşurile gemene.

Nu-i era teamă de Amaru. Câştigase prima repriză în Peru deoarece Amaru îl considerase mort după ce aruncase cordonul de ghidare în puţul sacru. Ucigaşul sud-american nu era infailibil. Avea să greşească din nou, fiindcă mintea îi era înceţoşată de ură şi răzbunare.

După ce examină ambele timonerii, porni în jos. Nu dădu de Loren sau de Rudi nici în vasta secţiune pentru pasageri, nici în cabinele echipajului. Căutarea fusese scurtă.

Neştiind nici o clipă pe cine sau ce ar putea întâlni în beznă, Pitt investigă nava deplasându-se în patru labe, trecând ca un crab dintr-un ungher în altul şi folosindu-se de orice acoperire posibilă. Deşi feribotul părea pustiu ca un cimitir noaptea, el nu credea nici măcar pentru o fracţiune de secundă că ucigaşii îl abandonaseră.

Regulile nu se modificaseră. Loren şi Rudi Gunn nu fuseseră omorâţi, ci doar evacuaţi de pe vapor, fiindcă Sarason bănuia că

Pitt nu murise. Greşeala lui fusese însă că încredinţase sarcina uciderii sale unui individ orbit de răzbunare. Amaru era prea obsedat de ură ca să-l omoare cu uşurinţă pe Pitt. Simţea prea multă satisfacţie în a-l face să sufere pe omul care-l lipsise de bărbăţie. Sabia atârna deasupra capetelor lui Loren şi Rudi Gunn, totuşi ea nu avea să coboare decât dacă se primea informaţia certă şi clară că Pitt murise.

Cele zece minute se scurseră. Lui Pitt nu-i mai rămăsese decât să creeze o diversiune pentru ca Padilla şi oamenii săi să poată dispărea cu pluta în noapte. După plecarea lor, avea să încerce să pornească înot spre ţărm.

Salvarea lui Pitt în cele două secunde scurse după ce auzise sunetul slab al unor tălpi desculţe pe punte fu faptul că se aruncase fulgerător în patru labe, în stilul învechit de placaj la rugby care n-ar fi avut pic de succes la jucătorii profesionişti. Mişcarea fusese, pur şi simplu, instinctivă. Dacă s-ar fi întors, dacă ar fi aprins lanterna sau ar fi apăsat pe trăgaci spre silueta întunecată care se năpustise asupra lui prin întuneric şi-ar fi pierdut ambele mâini şi capul sub tăişul macetei ce spintecă aerul precum elicea unui avion.

Bărbatul care se repezise din beznă nu-şi putu frâna mişcarea de înaintare. Genunchii săi loviră trupul ghemuit al lui Pitt şi el îşi pierdu echilibrul; ca propulsat de un resort gigantic, căzu cu toată greutatea pe punte, iar maceta îi zbură din mână. Rostogolindu-se pe o parte, Pitt îl aţinti cu lanterna şi apăsă trăgaciul Coltului. Detunătura fu asurzitoare, iar glonţul pătrunse în pieptul ucigaşului imediat sub subsuoară. Fu o rană mortală. Un icnet scurt şi corpul de pe punte se încordă, apoi rămase nemişcat.

— Frumos lucrat, *gringo!* bubui glasul lui Amaru printr-o portavoce. Manuel a fost unul dintre cei mai buni oameni ai mei.

Pitt nu se obosi să-i răspundă. Mintea lui analiză rapid situaţia, înţelese imediat că Amaru îi urmărise toate mişcările din clipa în care ieşise pe punţile deschise. Nu mai era nevoie să se furişeze. Bandiţii ştiau unde se afla, dar el nu putea să-i vadă. Jocul se sfârşise. Putea doar să spere că Padilla şi oamenii lui coborâseră neobservaţi.

Pentru a le distrage atenţia adversarilor, trase alte trei gloanţe în direcţia din care auzise vocea lui Amaru.

— Ai dat greş, hohoti Amaru. Nici măcar pe-aproape.

Pitt trase de timp, slobozind câte un foc la fiecare câteva

secunde, până ce goli încărcătorul. Terminase tacticile de întârziere şi nu mai avea ce să facă. Situaţia deveni şi mai disperată atunci când Amaru sau unul dintre oamenii săi aprinse luminile de navigaţie şi de pe puntea feribotului, lăsându-l expus ca un actor sub spoturile reflectoarelor pe o scenă pustie. Pitt se lipi cu spatele de un batardou şi privi balustrada de după cambuză. Pluta dispăruse şi funiile atârnau retezate. Padilla şi ceilalţi se topiseră în noapte înainte de aprinderea luminilor.

— Îţi voi propune un târg pe care nu-l meriţi, rosti Amaru pe un ton mieros. Predă-te acum şi poţi muri repede. Împotriveşte-te… şi moartea îţi va fi foarte lentă.

Pitt nu avea nevoie de un traducător care să-i explice intenţiile reale ale banditului. Opţiunile lui erau oarecum limitate. Tonul lui Amaru îi reamintea de banditul mexican care încercase să-i convingă pe Walter Huston, Humphrey Bogart şi Tim Hoit să nu mai caute aur, în filmul *Comoara din Sierra Madre.*

— Nu ne face să pierdem timpul! Avem şi alte…

Pitt nu se găsea în dispoziţia potrivită pentru a mai asculta. Era absolut convins că, în timp ce Amaru încerca să-i distragă atenţia, alt ucigaş se apropia pe furiş, suficient de mult pentru a-i înfige un cuţit într-un loc sensibil şi dureros. El nu avea însă nici cea mai mică intenţie de a aştepta să fie transformat în obiectul de joacă al unei bande de sadici. Sprintă peste punte şi, pentru a doua oară în ziua aceea, sări peste bordul feribotului.

Un săritor de la trambulină medaliat cu aur s-ar fi înălţat graţios în văzduh şi ar fi efectuat mai multe echere, şuruburi şi rostogoliri, înainte de a intra perfect vertical în apa aflată la cincisprezece metri dedesubt. Şi-ar fi rupt şi gâtul şi mai multe vertebre, după ce s-ar fi izbit de fundul noroios aflat la numai doi metri sub suprafaţă. Pitt nu avea nici un fel de aspiraţii de a încerca să se califice pentru Jocurile Olimpice. El sări pur şi simplu cu picioarele înainte, apoi se ghemui şi lovi apa ca o ghiulea.

Amaru şi cei doi oameni ai săi rămaşi în viaţă se repeziră spre marginea punţii superioare şi se uitară în jos.

— Vedeţi ceva? întrebă Amaru, privind cu atenţie apa întunecată.

— Nu, Tupac, probabil că s-a băgat sub vapor.

— Apa este mai murdară, exclamă altă voce. Probabil că s-a înfipt în mâlul de pe fund.

— De data asta nu mai riscăm. Juan, adu lada cu grenade de

şoc cu care am venit din Guaymas. O să-l facem pastă de cârnaţi. Aruncă-le la cinci metri de cocă, mai ales în apa din jurul roţilor cu zbaturi.

Pitt făcuse un crater pe fundul mării. Impactul nu fusese atât de puternic încât să-l accidenteze, dar suficient pentru a ridica un nor uriaş de mâl. Îşi destinse trupul şi se îndepărtă înot de *Alhambra,* nevăzut de pe punte.

Se temuse că o dată ce va ieşi de sub camuflajul mâlului va fi zărit de asasini, dar avu noroc. O briză puternică dinspre sud încreţise suprafaţa mării în vălurele ce reflectau lumina dinspre feribot, astfel încât îl ascundeau înapoia unei pături de sclipiri unduitoare.

Înotă pe sub apă cât putu de departe, până simţi că plămânii îi iau foc. Când ieşi la suprafaţă, o făcu lin şi treptat, sperând că masca de schi îi va asigura invizibilitatea în apa întunecată. Ajunsese la o sută de metri şi ieşise din raza proiectoarelor ce luminau feribotul. De-abia putea să mai distingă siluetele negre care se mişcau pe puntea superioară şi se întrebă de ce nu trăgeau în apă. Apoi auzi o bufnitură surdă, văzu apa ridicându-se într-o jerbă înaltă şi simţi o undă de presiune care-i goli plămânii de aer.

Explozibili subacvatici! Încercau să-l ucidă prin şocurile detonărilor submarine. Alte patru explozii urmară într-o succesiune rapidă. Din fericire, se produseseră în zona mediană a ambarcaţiei, în vecinătatea roţilor cu zbaturi. Îndepărtându-se de feribot dinspre pupa, Pitt se distanţase de forţa principală a şocurilor.

Se răsuci şi-şi strânse genunchii în faţa pieptului, pentru a amortiza impactul principal. Dacă ar fi fost cu treizeci de metri mai aproape de vapor şi-ar fi pierdut cunoştinţa din pricina şocului. Cu şaizeci de metri mai aproape de locul exploziilor, ar fi fost pur şi simplu strivit de forţa lor. Pitt se depărtă tot mai mult de feribot, până ce undele de şoc deveniră asemănătoare cu apăsarea senzuală a mâinilor unei femei puternice.

Privi cerul senin şi căută Steaua Polară pentru a se orienta. Ţărmul cel mai apropiat era coasta vestică, deşertică a Golfului Californiei, aflată la paisprezece kilometri depărtare. Îşi scoase masca de schi şi se răsuci în apă. Cu faţa spre covorul de stele al bolţii, începu să înoate pe spate, fără grabă, către vest.

Condiţia fizică nu i-ar fi îngăduit să candideze nici la echipa de nataţie. După două ore, braţele îl dureau ca şi cum la fiecare

mişcare a lor ar fi ridicat greutăţi de zece kilograme. După şase ore, muşchii îl dureau într-un mod pe care nu l-ar fi crezut posibil. Din fericire, oboseala începu să atenueze suferinţele. Pitt folosi un vechi truc al cercetaşilor şi-şi scoase pantalonii, le făcu noduri la glezne şi-i aruncă deasupra capului pentru a se umfla cu aer, obţinând un flotor destul de eficient pentru opririle care se înmulţiră o dată cu trecerea nopţii.

Nu se gândi nici o clipă la posibilitatea de a pluti pur şi simplu în derivă cu speranţa ca în timpul zilei să fie observat de o barcă pescărească. Imaginea lui Loren şi Rudi în mâinile lui Sarason era un imbold mai mult decât puternic pentru a-l împinge înainte.

Stelele dinspre răsărit începuseră să pălească şi să dispară, când picioarele sale atinseră fundul şi Pitt se împletici afară din apă pe o plajă cu nisip, unde se prăbuşi şi adormi imediat.

43

Purtând vestă antiglonţ sub salopeta de muncitor, Ragsdale se apropie cu pas nepăsător de uşa laterală a unui depozit micuţ în a cărui fereastră frontală era un afiş „De închiriat”. Lăsă jos trusa de scule goală, scoase o cheie din buzunar şi descuie uşa.

Înăuntru o echipă mixtă, formată din douăzeci de agenţi FBI şi opt ai Serviciului Vamal, făcea ultimele pregătiri pentru raidul asupra sediului Zolar International aflat vizavi. Echipele de avangardă alertaseră poliţia locală în legătură cu operaţiunea şi monitorizau orice activităţi neobişnuite.

Cei mai mulţi bărbaţi şi toate cele patru femei purtau costume de asalt şi arme automate, în timp ce experţii în antichităţi şi obiecte de artă aveau haine de stradă. Aceştia din urmă erau împovăraţi de valize ticsite cu cataloage şi fotografii ale unor opere de artă despre care se ştia că dispăruseră şi puteau fi confiscate.

Planul era ca agenţii să se împartă potrivit misiunilor specifice imediat după ce pătrundeau în clădire. Primul grup urma să asigure locul şi să-i adune pe angajaţi, al doilea grup trebuia să caute orice comori furate, iar al treilea să investigheze birourile administrative în căutarea de acte care i-ar fi putut pune pe urma unor furturi sau achiziţii ilegale. Acţionând separat, un grup specializat în manipularea operelor de artă aştepta să dezambaleze, să evacueze şi să depoziteze obiectele reţinute. Procuratura insistase ca raidul să se desfăşoare impecabil şi ca obiectele confiscate să fie tratate cu toată atenţia.

Gaskill stătea lângă o masă operaţională în centrul postului de comandă. Când Ragsdale se apropie, se întoarse şi-i zâmbi:

— Tot linişte?

Agentul FBI se aşeză într-un scaun din pânză:

— Nici o mişcare, cu excepţia grădinarului care tunde gardul viu din jurul clădirii. În rest e linişte ca-n cimitir.

— Ai naibii de şireţi au fost Zolarii să folosească un grădinar ca paznic, comentă Gaskill. Dacă n-ar fi tuns peluza de patru ori săptămâna asta, poate că l-am fi ignorat.

— În plus, echipa noastră de supraveghere i-a identificat căştile walkmanului ca fiind un transmiţător radio, adăugă Ragsdale.

— Un semn bun. Dacă n-ar avea nimic de ascuns, de ce ar recurge la asemenea trucuri?

— Nu-ţi ascuţi dinţii degeaba. Operaţiunile din depozitul Zolar International pot părea dubioase, dar acum doi ani, când FBI-ul a intrat cu mandat de percheziţie, n-a găsit nici măcar un pix care să nu fi fost justificat legal.

— Acelaşi lucru este valabil şi pentru Serviciul Vamal, când i-am convins pe cei de la Impozite şi taxe să întreprindă audituri. Familia Zolar a ieşit imaculată ca neaua.

Ragsdale dădu din cap în semn de mulţumire când un agent îi aduse o ceaşcă de cafea:

— De data asta avem de partea noastră elementul surpriză. Ultimul raid a eşuat fiindcă Zolar a fost anunţat de un poliţist local, pe care-l mituise.

— Ar trebui să fim recunoscători că nu pătrundem într-o fortăreaţă înarmată de înaltă securitate.

— Avem vreo ştire de la informatorul nostru infiltrat? întrebă Gaskill.

Ragsdale clătină din cap:

— Începe să creadă că l-am introdus într-o operaţiune inutilă. N-a descoperit nici cel mai mărunt indiciu al unor activităţi ilegale.

— În clădire n-au acces decât angajaţii, iar în ultimele patru zile nu au fost primite sau expediate nici un fel de obiecte ilegale. N-ai senzaţia că aşteptăm să facă plopul pere?

— Cam aşa se pare.

Gaskill îl privi atent pe celălalt:

— Vrei să regândeşti totul şi să contramandăm acţiunea?

— Familia Zolar nu-i perfectă, clătină Ragsdale din cap. În sistemul ei trebuie să existe o fisură pe undeva şi sunt gata să-mi pun la bătaie cariera că ea se află vizavi, în clădirea aceea.

— Sunt alături de tine, amice, râse Gaskill, chiar şi în ce priveşte chestia cu pensionarea timpurie şi impusă de şefi.

Ragsdale ridică degetul mare:

— Atunci spectacolul începe în opt minute, aşa cum am stabilit.

— Nu văd nici un motiv pentru a contramanda, nu?

— Cu Zolar şi cu doi dintre fraţii săi bântuind Baja în căutarea comorii şi restul familiei în Europa, nu vom beneficia niciodată de o ocazie mai bună pentru a explora locul înainte ca armata lor de avocaţi să afle de operaţiune şi să ne taie calea.

* * *

Doi agenţi într-o furgonetă-papuc împrumutată de la departamentul sanitar Galveston opriră lângă bordura trotuarului aflat vizavi de grădinarul care îngrijea un răzor de flori de lângă clădirea Zolar. Agentul de lângă şofer coborî geamul şi strigă:

— Scuză-mă!

Grădinarul se întoarse şi privi întrebător.

Agentul îi zâmbi prietenos:

— Ştii cumva dacă rigolele de pe strada asta s-au înfundat la ultima ploaie?

Surprins, grădinarul ieşi dintre flori şi se apropie de furgonetă.

— Nu-mi amintesc, răspunse el.

Agentul scoase pe geam o hartă a oraşului.

— Ştii dacă vreo stradă vecină a avut probleme de canalizare?

Când grădinarul se aplecă pentru a studia harta, braţul agentului ţâşni brusc, îi trase casca-transmiţător din ureche şi smulse cablul căştilor cu microfon din mufa de alimentare a bateriei.

— FBI-ul! anunţă el răstit. Nici o mişcare – nu vreau nici măcar să clipeşti din ochi.

Şoferul vorbi în radioul portabil:

— Puteţi să-ncepeţi, drumul este liber.

Agenţii FBI nu se năpustiră în clădirea Zolar International cu viteza fulgerătoare a unui raid antidroguri, nici nu lansară un atac masiv ca în acţiunea dezastruoasă care avusese loc cu câţiva ani în urmă în complexul din Waco, statul Texas. Aici nu era o fortăreaţă înarmată, de înaltă securitate. O echipă înconjurase clădirea şi-i supraveghea în tăcere ieşirile, iar grupul principal intră calm pe uşa din faţă.

Personalul administrativ şi secretarele nu trădară nici urmă de teamă sau de nelinişte, ci se arătară doar derutaţi şi nedumeriţi. Agenţii îi adunară pe toţi, politicos, dar ferm, la parterul depozitului, unde fură aduşi şi lucrătorii din secţiile de depozitare şi expediere şi meşteşugarii de la departamentul de conservare a artefactelor. Două autobuze intrară prin uşile pentru expedierea mărfurilor şi încărcară personalul de la Zolar International, pe care îl transportară pentru interogare la sediul FBI din Houston. Toată operaţiune de preluare dură mai puţin de patru minute.

Echipa care se ocupa de documente, formată în majoritate din agenţi FBI specializaţi în metode contabile, era condusă de Ragsdale şi se apucă imediat de treabă, căutând prin birouri,

examinând dosare şi cercetând fiecare tranzacţie înregistrată. Împreună cu cei din Serviciul Vamal şi cu specialiştii în artă, Gaskill începu să catalogheze şi să fotografieze miile de obiecte de artă şi antichităţi depozitate în clădire. Munca era migăloasă şi de durată şi nu aduse dovezi evidente că bunurile erau furate.

La scurt timp după ora unu după-amiaza, Gaskill şi Ragsdale se aşezară în biroul luxos al lui Joseph Zolar, printre opere de artă incredibil de scumpe, pentru a face schimb de informaţii. Agentul FBI nu părea fericit.

— Începe să fie foarte stânjenitor şi cred că va urma o furtună de publicitate neplăcută şi un litigiu judiciar gigantic, spuse el, demoralizat.

— N-aţi descoperit în acte nici un indiciu de activităţi criminale? întrebă Gaskill.

— Nimic evident. Am avea nevoie de o lună întreagă pentru un audit, ca să ştim cu certitudine că avem motive pentru o punere sub acuzaţie. Voi ce-aţi găsit?

— Până acum toate obiectele examinate sunt legale. N-a apărut nici unul furat.

— În cazul ăsta, am bifat alt insucces.

— Detest s-o spun, oftă Gaskill, dar familia Zolar pare mai inteligentă decât cele mai bune echipe de investigaţii ale agenţiilor guvernamentale.

După câteva clipe în birou intrară Beverly Swain şi Winfried Pottle, cei doi agenţi ai Serviciului Vamal care acţionaseră alături de Gaskill în raidul din Chicago întreprins asupra colecţiei lui Rummel. Se comportau oficial şi profesionist, dar nu-şi putură stăpâni un uşor rictus al buzelor. Ragsdale şi Gaskill erau atât de absorbiţi în conversaţia lor, încât nu observaseră că tinerii nu intraseră prin uşa din faţă a biroului, ci din baia privată adiacentă.

— Ai un minut liber, şefule? întrebă Beverly Swain.

— Despre ce-i vorba?

— Cred că instrumentele noastre au detectat un puţ care coboară sub clădire, răspunse Winfried Pottle.

— Ce-ai zis? o întrebă repede Gaskill.

Ragsdale îşi ridică privirea:

— Instrumente?

— Am împrumutat de la Şcoala de mine Colorado un detector sonic radar care pătrunde prin sol, explică Pottle. Înregistrările arată că sub podeaua depozitului există un spaţiu îngust, care

coboară în adânc.

O rază slabă de speranţă lumină brusc feţele lui Ragsdale şi Gaskill. Amândoi săriră în picioare.

— Cum aţi ştiut unde să căutaţi? îi întrebă Ragsdale.

Pottle şi Swain nu-şi puteau reţine zâmbetele de triumf. Femeia dădu din cap spre Pottle, care răspunse:

— Ne-am gândit că, dacă există o cameră secretă, ea trebuie să aibă un capăt în biroul privat al lui Zolar – un tunel de legătură prin care el să intre acolo oricând ar avea chef, fără să fie observat.

— Baia lui? întrebă Gaskill retoric.

— Un loc cât se poate de potrivit, confirmă Swain.

Ragsdale trase adânc aer în piept:

— Arătaţi-ne!

Pottle şi Swain îi conduseră în sala de baie mare, cu pardoseală din marmură, chiuvetă, lavoar şi baterii de modă veche. Pereţii erau acoperiţi cu lambriuri de tec, provenite de pe un iaht vechi. Agenţii făcură semn spre cada modernă şi cu jacuzzi, ce părea oarecum nelalocul ei în decorul retro.

— Tunelul coboară de sub cadă, zise Swain.

— Sunteţi siguri? întrebă Ragsdale sceptic. Cabina pentru duş mi s-ar fi părut mai potrivită pentru un ascensor ascuns.

— Aşa ne-am gândit şi noi iniţial, încuviinţă Pottle, dar detectorul a arătat că sub cabină este beton solid şi pământ.

Ridică apoi o sondă tubulară lungă, ataşată prin intermediul unui cablu electric la un ansamblu compact de calculator şi imprimantă. Activă sistemul şi deplasă capătul sondei pe fundul căzii. Pe calculator începură să pâlpâie leduri, după care o foaie de hârtie ieşi prin fanta imprimantei. Când tipărirea se opri, Pottle rupse foaia şi le-o arătă.

În centrul foii albe, o coloană neagră se întindea de la un capăt la celălalt.

— Nu poate fi nici o îndoială, continuă agentul, că este un puţ cu aceleaşi dimensiuni ca şi cada, care coboară în subteran.

— Ai convingerea că şmecheria ta electronică funcţionează bine? întrebă Ragsdale.

— Anul trecut acelaşi tip de aparat a descoperit coridoare şi camere necartografiate anterior în piramidele de la Giza.

Gaskill nu comentă nimic, ci păşi în cadă. Roti capul duşului în toate părţile, dar nu obţinu decât ajustarea direcţiei şi a jetului. După aceea se aşeză pe bancheta interioară pe care puteau lua

loc patru oameni. Răsuci robinetele placate cu aur pentru apă rece şi caldă, însă prin ţeavă nu curse nici o picătură de apă.

Ridică ochii spre ceilalţi, surâzând larg:

— Cred că facem progrese.

Acţiona în continuare maneta care ridica şi cobora dopul. Nu se întâmplă nimic.

— Încearcă să răsuceşti ţeava, sugeră Swain.

Gaskill prinse ţeava aurită cu mâna sa masivă şi încercă s-o rotească uşor. Spre surprinderea lui, aceasta se mişcă şi cada porni să se afunde lent sub podeaua băii. Răsuci ţeava în sens invers şi cada reveni la poziţia anterioară. Agentul vamal înţelese în clipa aceea că ţeava pentru apă şi cada erau cheile ce puteau răsturna întreaga organizaţie Zolar, stopând-o pentru totdeauna. Le făcu semn celorlalţi să i se alăture şi rosti voios:

— Mai coboară cineva?

Neobişnuitul lift coborî timp de treizeci de secunde înainte de a se opri în altă cameră de baie. Pottle aprecie că se găseau la aproximativ douăzeci de metri sub pământ. Ieşiră din baie într-un birou care era copia aproape exactă a celui de deasupra. Luminile erau aprinse, dar înăuntru nu se afla nimeni. Conduşi de Ragsdale, agenţii întredeschiseră uşa biroului şi zăriră podeaua unui imens depozit de opere de artă şi antichităţi furate. Rămaseră uluiţi de dimensiunile spaţiului şi de inventarul enorm de obiecte; Gaskill aproximă că erau minimum zece mii de piese. Ragsdale se strecură pe uşă afară pentru a efectua o recunoaştere rapidă a locului şi reveni peste cinci minute.

— Patru bărbaţi lucrează cu un cărucior elevator cu furcă, anunţă el şi coboară statuia de bronz a unui legionar roman într-o ladă de lemn cam pe la jumătatea celui de-al patrulea interval. În partea opusă, şase bărbaţi şi femei par a lucra în secţia de falsificări, într-o zonă separată prin partiţii. În peretele sudic se vede un tunel, despre care presupun că duce la o clădire din apropiere – probabil firma paravan pentru expedierea şi primirea bunurilor furate.

— Probabil că tot pe acolo intră şi ies cei care muncesc aici, zise Pottle.

— Dumnezeule, murmură Gaskill, am dat lovitura! Chiar de la depărtarea asta pot să recunosc cel puţin patru tablouri furate.

— Ar fi bine să rămânem discreţi, rosti încet Ragsdale, până aducem forţe de sus.

— Mă ofer voluntar să operez serviciul de feribot, surâse

şmechereşte Swain. Ce femeie ar putea rata ocazia de a sta într-o cadă extravagantă, care trece de la un etaj la altul?

După plecarea ei, Pottle rămase de pază la uşa ce ducea spre depozit, în timp ce Gaskill şi Ragsdale scotociră biroul subteran al lui Zolar. Nu găsiră nimic important acolo, aşa încât se străduiră să descopere o anexă pentru depozitare. Găsiră destul de repede ceea ce căutau, în spatele unui corp înalt de bibliotecă, care pivota din perete, deplasându-se pe rotiţe. După ce-l împinseră în lături, văzură înapoia lui o cameră lungă şi îngustă, pe pereţii căreia se înşiruiau dulapuri vechi din lemn, înalte din podea până la tavan. Fiecare dulap conţinea bibliorafturi orânduite alfabetic cu înregistrările operaţiunilor de vânzări şi cumpărări efectuate de familia Zolar încă din anul 1929.

— Aici sunt, murmură Gaskill, uimit. Totu-i aici…

Începu să tragă dosare dintr-un dulap.

— Incredibil! încuviinţă Ragsdale, frunzărind dosarele din alt dulap aflat în mijlocul camerei. Timp de şaizeci şi nouă de ani, au ţinut evidenţa tuturor obiectelor pe care le-au furat, introdus prin contrabandă şi falsificat, inclusiv date financiare şi personale despre cumpărători.

— Iisuse, icni Gaskill, ia uită-te aici!

Ragsdale luă dosarul oferit şi scană primele două pagini. Când îşi ridică ochii, pe faţă i se citea o expresie de neîncredere:

— Dacă-i adevărat ce scrie aici, statuia regelui Solomon de Michelangelo din Muzeul Eisenstein de Artă a Renaşterii din Boston este un fals!

— Şi unul al naibii de bun, judecând după numărul de experţi care au autentificat-o.

— Dar fostul custode ştia…

— Evident, încuviinţă Gaskill. Familia Zolar i-a făcut o ofertă imposibil de refuzat. Potrivit acestei hârtii, zece statui etrusce extrem de rare, excavate ilegal din nordul Italiei şi introduse clandestin în Statele Unite, au fost oferite împreună cu statuia falsă a regelui Solomon în schimbul statuii autentice. Deoarece falsul era excepţional şi practic imposibil de depistat, custodele a devenit un adevărat erou în faţa membrilor consiliului de administraţie şi al sponsorilor, susţinând că sporise colecţia muzeului convingând un bogătaş anonim să doneze statuile.

— Mă întreb câte alte cazuri de fraudă muzeală vom descoperi, reflectă Ragsdale.

— Presupun că ăsta-i de-abia vârful aisbergului. Dosarele de aici sunt dovada a mii şi mii de tranzacţii ilegale derulate cu cumpărători care preferau să închidă ochii în privinţa provenienţei obiectelor.

— Mi-ar face plăcere, surâse Ragsdale, să aud ce va zice Procuratura când îi vom trânti în braţe cazuri de infracţiuni cât să-i ajungă pentru zece ani.

— Nu-i cunoşti pe procurorii federali, replică Gaskill. Când vor da peste oameni de afaceri bogaţi, politicieni, sportivi şi celebrităţi din lumea divertismentului care au cumpărat cu bună ştiinţă obiecte ilegale, vor zice c-au murit şi-au ajuns în Paradis.

— Poate c-ar fi mai bine să regândim modul de demascare, propuse precaut Ragsdale.

— La ce te gândeşti?

— Ştim că Joseph Zolar şi fraţii lui, Charles Oxley şi Cyrus Sarason, se află în Mexic unde nu-i putem aresta şi lua în custodie fără o mulţime de dezacorduri între guverne şi alte frecuşuri legale. De acord?

— Până aici, da.

— Ca atare, propun să trecem sub tăcere această parte a raidului. Din câte am văzut, angajaţii din sectorul legal al operaţiunii nu au habar despre ceea ce se petrece în subsol. Să-i lăsăm mâine să revină la slujbă, ca şi cum raidul n-ar fi descoperit nimic şi să-şi vadă de treabă ca mai înainte. În caz contrar, dacă află că le-am închis teatrul de operaţiuni şi că procurorii federali le pregătesc capete de acuzare beton, se vor ascunde într-o ţară de unde nu-i mai putem extrăda.

Gaskill îşi frecă bărbia, gânditor:

— Nu va fi uşor să-i păcălim. Ca toţi oamenii de afaceri care se deplasează prin lume, probabil că iau zilnic legătura cu angajaţii lor.

— Vom folosi toate trucurile ştiute pentru a-i trage pe sfoară, izbucni în râs Ragsdale. Vom pune operatori telefonici falşi să pretexteze că din cauza unor lucrări de construcţie au fost tăiate cablurile de fibre optice. Le vom trimite rapoarte false prin faxuri. Îi vom şantaja pe muncitorii pe care-i reţinem pentru cercetări. Cu puţin noroc, îi putem amăgi pe cei din familia Zolar timp de patruzeci şi opt de ore, până ne gândim la o şmecherie cu care să-i atragem peste graniţă.

Gaskill îl privi cercetător:

— Îţi place să joci cu bătaie lungă, aşa-i, amice?

— Mi-aş pune la bătaie nevasta şi copiii contra unui cal şchiop, dacă ar exista cea mai mică şansă să-i arestăm pentru totdeauna pe nemernicii ăştia.

— Îmi place pariul pe care-l propui, rânji Gaskill. Hai să-i înhăţăm pe cei de-aici!

44

Mulţi dintre cei o sută şaptezeci şi şase de membri din satul clanului lui Billy Yuma îşi duceau existenţa cultivând dovlecei, porumb şi fasole, în vreme ce alţii tăiau ienuperi şi arbuşti *manzanita,* pe care-i vindeau ca lemne de foc sau stâlpi pentru garduri. O sursă nouă de venituri o reprezenta reînvierea interesului faţă de străvechea artă a olăritului. Unele femei din tribul Montolo făceau vase elegante de ceramică, pe care colecţionarii ahtiaţi după arta indiană începuseră să le solicite.

După ce fusese timp de cincisprezece ani cowboy la un ranch, Yuma economisise destui bani pentru a începe o mică afacere pe cont propriu. El şi soţia lui, Polly, reuşeau să ducă un trai bun în comparaţie cu majoritatea indienilor din nordul Peninsulei Baja – femeia lucra vase din ceramică, iar el creştea vite.

Ca în fiecare zi după prânz, Yuma îşi înşeuă iapa murgă şi porni să-şi inspecteze cirezile, căutând animalele bolnave sau rănite. Ţinutul aspru şi neospitalier, abundând în pietre ascuţite, cactuşi şi albii temporare cu taluzuri abrupte, putea schilodi cu uşurinţă un tăuraş imprudent.

Yuma căuta un viţel rătăcit, când zări străinul de pe drumeagul îngust ce ducea spre sătucul său.

Străinul care mergea prin deşert părea nelalocul său. Spre deosebire de excursionişti sau vânători, nu avea decât hainele de pe el – nu avea nici canistră, nici raniţă şi nu purta nici măcar o pălărie care să-l apere de soarele după-amiezei. Deşi se vedea că era obosit, aproape epuizat, mergea cu pas rapid şi decis, ca şi cum s-ar fi grăbit să ajungă undeva. Intrigat, Billy întrerupse pentru moment căutarea viţelului şi porni spre drumeag prin albia unui pârâu.

* * *

După ce se trezise din somnul adânc, Pitt mersese paisprezece kilometri prin deşert. Poate că nici nu s-ar fi trezit, dacă nu l-ar fi încercat un sentiment ciudat. Clipise din ochi şi zărise pe braţ o şopârlă micuţă care-l fixa cu privirea. Alungase intrusa şi-şi cercetase ceasul Doxa subacvatic. Nu-i venea să creadă că dormise jumătate din dimineaţă.

Când se trezise, soarele se revărsa deja peste deşert, dar temperatura de 30°C era suportabilă. Transpiraţia i se usca rapid

pe corp şi i se făcuse sete. Îşi linsese buzele şi simţise gustul sării depuse în timpul înotului. În ciuda căldurii, îl străbătuse un fior de gheaţă, ştiind că dormise patru ore preţioase, ce puteau să fie decisive pentru prietenii lui, supuşi unor chinuri necunoscute de către Sarason şi sadicii săi. Acum, cel mai important lucru pentru Pitt era să-i salveze.

După o baie rapidă pentru înviorare, pornise spre vest prin deşert, către Autostrada Mexico 5, care se afla la douăzeci-treizeci de kilometri. După ce ajungea la asfalt, putea face autostopul până în Mexicali, pentru ca apoi să treacă graniţa în Calexico. Acesta îi era planul, dacă nu cumva compania telefonică locală din Baja instalase, înţelept şi util, un telefon public la umbra unui arbore *mesquite* din apropiere.

Privise către Marea lui Cortez şi cercetase pentru ultima dată silueta îndepărtată a *Alhambrei.* Bătrânul feribot se afundase în apă până la marginea punţii şi acum stătea cu chila pe fundul golfului, uşor aplecat într-o parte. În rest, nu părea să fi păţit nimic.

În mod clar, era părăsit. Nu se zăreau şalupe sau elicoptere de căutare, care să fi fost mobilizate din nordul graniţei de către Giordino şi agenţii Serviciului Vamal. Desigur, asta n-ar mai fi contat. Pitt bănuia că orice echipă de salvare care ar fi survolat vaporul nu s-ar fi gândit să caute supravieţuitori pe uscat. Optase, aşadar, să pornească la drum fără întârziere.

Mersese constant cu şapte kilometri pe oră prin peisajul pustiu, care îi reamintea de călătoria făcută cu Giordino prin Deşertul Sahara, în nordul Mali-ului, cu doi ani în urmă. Fără picătură de apă în iadul temperaturilor arzătoare, fuseseră la câteva minute de moarte. Îi salvase norocul de a fi descoperit epava misterioasă a unui avion, din resturile căreia izbutiseră să construiască un vehicul acţionat de vânt, cu care alunecaseră peste nisipuri, reuşind să se salveze[19]. Pe lângă chinul de atunci, aceasta era ca o plimbare prin parc.

După două ore ajunse la o cărare colbuită şi o urmă. După alte treizeci de minute, zări un bărbat călare lângă potecă. Pitt se apropie de el şi ridică braţul în semn de salut. Călăreţul îl privi cu ochi decoloraţi şi obosiţi de soare. Chipul său aspra părea cioplit din gresie tocită.

Pitt îl studie pe necunoscutul care purta pălărie de cowboy din

---

19 Din nou o trimitere la aventurile din romanul Sahara (Rao International Publishing Company, Bucureşti, 2003) (n. red.).

paie, cu boruri largi, răsfrânte lateral, cămaşă de bumbac cu mâneci lungi, blugi uzaţi şi cizme de cowboy zgâriate. În părul negru nu se zărea nici un fir sur. Era un bărbat scund şi zvelt, care ar fi putut avea orice vârstă cuprinsă între cincizeci şi şaptezeci de ani. Pielea sa acoperită de riduri avea culoarea aramei bătute, iar mâinile ce ţineau hăţurile erau tăbăcite şi cu bătăturile multor ani de muncă. Pitt simţi că era un individ cu caracter dârz, care supravieţuia cu o tenacitate incredibilă în ţinutul acesta aspra.

— Bună ziua, rosti amabil.

Precum cei mai mulţi din neamul său, Billy era bilingv, vorbind limba indienilor Montolo cu prietenii şi cu familia şi spaniola cu străinii. Ştia însă şi destulă engleză, pe care o învăţase cu ocazia frecventelor drumuri făcute dincolo de frontieră, pentru a-şi vinde vitele şi a cumpăra diverse produse.

— Ştii că încalci o proprietate indiană privată? replică el sever.

— Nu şi-mi cer scuze, făcu Pitt. Am naufragiat în golf şi doresc să ajung la autostradă şi la un telefon.

— Ţi s-a scufundat barca?

— Da, încuviinţă Pitt, pot spune că da.

— Avem telefon la casa de întruniri. Te pot conduce acolo.

— Ţi-aş rămâne foarte recunoscător.

Billy întinse un braţ:

— Satul meu nu este departe. Poţi călări cu mine.

Pitt şovăi. În mod clar, ar fi preferat mijloacele mecanice de transport, deoarece, pentru modul său de gândire, patru roţi erau oricând mai bune decât patru copite. Singura utilitate a cailor era ca decor în filmele western, totuşi nu intenţiona să caute la dinţi calul de dar. Prinse mâna lui Billy şi fu surprins de puterea omuleţului vânos, care-i trase cele 82 de kilograme, ridicându-l în spatele său pe şa fără măcar un icnet.

— Apropo, mă numesc Dirk Pitt.

— Billy Yuma, îi strânse mâna călăreţul.

Merseră în tăcere timp de o jumătate de oră, înainte de a sui o creastă izolată şi acoperită de yucca. De acolo coborâră într-o vale mică, străbătută de un pârâu puţin adânc şi trecură pe lângă ruinele unei misiuni spaniole distruse cu trei secole în urmă de indienii care se împotriviseră creştinării. Dăinuiseră doar pereţii din chirpici pe jumătate năruiţi şi un cimitir micuţ. Mormintele vechi ale spaniolilor din apropierea vârfului unei movile fuseseră de mult acoperite cu buruieni şi date uitării.

Ceva mai jos se aflau mormintele recente ale locuitorilor satului. O piatră funerară îi atrase atenţia lui Pitt, care se lăsă să lunece de pe cal şi se apropie de ea.

Literele săpate în piatra tocită erau destul de lizibile:

„Patty Lou Cutting 2/11/24 – 2/3/34
Cald şi bun cu tine să fie mândrul soare.
Prin noaptea-ntunecată o stea să-ţi lucească.
Dimineaţa-nnourată s-aibă rouă sclipitoare.
Şi-n amurg mâna Domnului să te păzească”.

— Cine a fost? întrebă Pitt.

Billy Yuma clătină din cap:

— Bătrânii nu ştiu. Spun că mormântul a fost făcut de nişte necunoscuţi într-o noapte.

Pitt se îndreptă şi privi peste întinderea Deşertului Sonoran. Briza uşoară îi mângâia ceafa. Un şoim cu coadă roşie dădea roată pe cer, cercetându-şi domeniul. Ţinutul de munţi şi nisip, iepuri, coioţi şi canioane putea intimida şi în acelaşi timp inspira. „Acesta este un loc unde să mori şi să fii îngropat”, îşi spuse el. În cele din urmă, reveni la mormântul lui Patty Lou şi-i făcu semn cu mâna lui Yuma:

— O să merg pe jos restul drumului.

Indianul încuviinţă tăcut şi porni mai departe, ridicând norişori de colb sub copitele iepei murge.

Pitt îl urmă şi coborî dealul spre o aşezare modestă de fermieri şi crescători de vite. Urmară cursul unui pârâu în care trei tinere spălau rufe sub umbra unui plop. Fetele se opriră şi-l priviră cu o curiozitate adolescentină, iar Pitt îşi flutură mâna în direcţia lor, dar ele îl ignorară şi reîncepură să spele, cu un aer aproape demn.

Centrul aşezării Montolo consta din câteva case şi clădiri mai mari. Unele fuseseră construite din ramuri de *mesquite* acoperite cu lut, una sau două din lemn, dar cele mai multe fuseseră clădite din plăci de ciment. Unicul aspect vizibil al civilizaţiei erau stâlpii vechi ce susţineau firele electrice şi de telefon, câteva camionete rablagite ce păreau că scăpaseră din cimitirul de maşini şi o antenă de satelit parabolică.

Yuma îşi opri calul în faţa unei clădiri mici, cu trei uşi:

— Casa noastră de întruniri, spuse el. Telefonul este înăuntru. Trebuie să plăteşti.

Pitt zâmbi, îşi cercetă portofelul încă ud şi scoase un card AT&T:

— Nici o problemă.

Yuma aprobă din cap şi-l conduse într-un birou mic, mobilat cu o masă de lemn şi patru scaune pliante. Aparatul se afla pe o carte de telefoane foarte subţire, pe gresia pardoselii.

Operatoarea răspunse după şaptesprezece ţârâituri:

— *Si, por favor?*

— Aş dori o convorbire telefonică plătită cu cardul.

— Da, domnule, răspunse ea într-o engleză fluentă. Spuneţi-mi, vă rog, seria cardului şi numărul de la care sunaţi.

— În sfârşit, o bucurie pe ziua de azi, suspină Pitt, auzind un glas înţelegător.

Operatoarea mexicană îi făcu legătura cu o operatoare americană, care-l transferă la o linie de informaţii, pentru a obţine numărul Serviciului Vamal din Calexico, apoi îi stabili legătura.

— Serviciul Vamal – cu ce vă pot ajuta? se auzi un glas bărbătesc.

— Aş dori să vorbesc cu Albert Giordino de la Agenţia Naţională Americană de Studii Marine şi Subacvatice.

— O clipă, să vă fac legătura la biroul agentului Starger.

Două clicuri, apoi un glas se auzi vorbind ca dintr-un beci:

— Starger la telefon.

— Mă numesc Dirk Pitt. Al Giordino este pe-acolo?

— Pitt, tu eşti? exclamă neîncrezător Curtis Starger. Unde-ai fost? Ne-am căznit din răsputeri să convingem Marina Mexicană să te caute.

— Nu vă mai obosiţi, probabil că şeful local a fost cumpărat de Zolar.

— O clipă, Giordino este lângă mine. Îi dau o extensie.

— Al, tu eşti?

— Mă bucur să te-aud, prietene! Înţeleg că ceva n-a mers cum trebuie…

— Pe scurt, amicii noştri din Peru i-au luat pe Loren şi pe Rudi. Am ajutat echipajul feribotului să scape cu o plută de salvare şi eu am izbutit să înot până la mal. Te sun dintr-un sat indian, situat în deşert, la nord de San Felipe, cam la treizeci de kilometri vest de locul în care *Alhambra* este pe jumătate scufundat în mâl.

— Voi trimite un elicopter, zise Starger. Spune-mi numele

satului, ca să-l anunţ pe pilot.

Pitt se întoarse către Billy Yuma:

— Cum se numeşte aşezarea voastră?

— Canyon Ometepec.

Pitt repetă denumirea, oferi o relatare mai amănunţită a evenimentelor din ultimele optsprezece ore, apoi închise.

— Vor veni prietenii să mă ia, îi spuse lui Yuma.

— Cu maşina?

— Cu elicopterul.

— Eşti un om important?

Pitt izbucni în râs:

— Nu sunt mai important decât primarul vostru.

— Nu avem primar. Bătrânii se întâlnesc şi discută problemele tribului.

Doi bărbaţi trecură pe lângă ei, trăgând un *burro* împovărat cu crengi de *manzanita.* Cei doi şi Yuma de-abia dacă se priviră, fără să se salute ori să-şi zâmbească.

— Pari obosit şi însetat, îi spuse Yuma lui Pitt. Vino la mine acasă. Nevastă-mea îţi va face ceva de mâncare, în timp ce-ţi aştepţi prietenii.

Pitt acceptă recunoscător cea mai plăcută ofertă pe care o auzise în ziua aceea.

Polly, soţia lui Billy Yuma, era o femeie masivă, dar mai sprintenă ca orice bărbat. Avea chip rotund şi ridat, cu ochi căprui enormi şi păr negru ca pana corbului, în ciuda faptului că era de vârstă mijlocie. Se agita în jurul unei plite cu lemne, aflată sub o *ramada,* lângă locuinţa lor din cărămizi de ciment. Indienii din deşertul sud-vestic preferau umbra şi deschiderea asigurate de *ramada* pentru a găti şi a mânca, în loc s-o facă în odăile închise şi lipsite de aerisire din case. Pitt observă că acoperişul *ramadei* fusese construit din coastele scheletice ale unui cactus *saguaro* uriaş şi era susţinut de stâlpi din lemn de *mesquite,* înconjuraţi de un perete din tulpini ţepoase de *ocotillo.*

După ce băuse cinci căni de apă dintr-o *polla* mare, o oală al cărei lut poros îngăduia evaporarea parţială, menţinând conţinutul rece, Polly îl servi cu tocătură de porc şi garnitură de fasole cu muguri prăjiţi de cactus *cholla* care-i aminteau bărbatului de gustul nalbei. Turtele erau făcute din boabe de *mesquite* pe care le măcinase, obţinând o făină dulceagă. Prânzul fu însoţit de vin fermentat din fructe de *saguaro.*

Pitt nu ţinea minte să fi mâncat ceva mai delicios. Polly vorbea

rareori, iar când o făcea, i se adresa lui Billy în spaniolă. Lui Pitt i se păru că detectează o urmă de umor în ochii ei căprui şi mari, dar femeia se comporta serios şi distant.

— Nu mi se pare o comunitate prea veselă, încercă el să deschidă o conversaţie.

Yuma clătină trist din cap:

— Tristeţea s-a abătut asupra poporului meu şi asupra altor aşezări tribale, de când ne-au fost furaţi idolii religioşi „sfinţii sfinţilor". Fără ei, fiii şi fiicele noastre nu pot trece prin iniţierea de la vârsta maturităţii. De când au dispărut, suferim multe necazuri.

— Dumnezeule, şopti Pitt, sper că nu-i vorba tot despre Zolar…

— Ce ai spus, *senor?*

— Mă gândeam la nişte hoţi care au furat jumătate din toate artefactele descoperite vreodată.

— Poliţia mexicană ne-a spus că idolii au fost furaţi de căutători de ceramică din Statele Unite, care sapă în pământul sacru al indienilor, ne dezgroapă moştenirile şi apoi le vând.

— Este posibil. Cum arată idolii sacri?

Yuma întinse braţul la aproximativ un metru deasupra solului:

— Sunt cam atât de înalţi şi feţele le-au fost cioplite din rădăcini de plopi de către strămoşii mei, cu multe secole în urmă.

— Există şanse foarte mari ca idolii voştri să fi fost cumpăraţi pe nimica toată de către Zolar de la căutătorii de ceramică, pentru ca după aceea să-i fi revândut pe sume mari colecţionarilor bogaţi.

— Cine este acest Zolar?

— Este, de fapt, numele unei familii care conduce o organizaţie ilegală – *Solpemachaco.*

— Nu cunosc cuvântul, zise Yuma. Ce înseamnă?

— A fost un şarpe incaş legendar, care avea multe capete şi trăia într-o peşteră.

— Nu am auzit niciodată de el.

— Cred că poate fi asociat altui monstru legendar, pe care peruvienii îl numeau *Demonio del Muertos* şi care păzea lumea lor subpământeană.

Yuma îşi privi gânditor palmele bătătorite:

— Şi noi avem un demon legendar al lumii subpământene care-i opreşte pe morţi să iasă şi pe cei vii să pătrundă în tărâmul acela. Tot el ne judecă morţii, îngăduindu-le celor buni

să treacă şi devorându-i pe cei răi.

— Un demon al Judecăţii de Apoi, comentă Pitt.

Indianul încuviinţă solemn din cap:

— Trăieşte pe un munte nu departe de aici.

— Cerro el Capirote, rosti încetişor Pitt.

— Cum poate un străin să ştie lucrul acesta? întrebă Yuma, privind sfredelitor în ochii verzi ai americanului.

— Am fost pe vârf. Am văzut jaguarul înaripat cu cap de şarpe şi-ţi garantez că n-a fost pus acolo pentru a păzi lumea subpământeană sau pentru a-i judeca pe morţi.

— Se pare că ştii multe despre ţinuturile acestea.

— Nu... de fapt, ştiu foarte puţine, dar aş fi foarte interesat să aflu orice alte legende despre demon.

— Mai există o legendă, încuviinţă Yuma. Enrique Juarez, cel mai vârstnic bătrân al tribului nostru, se numără printre puţinii Montolo în viaţă care mai cunoaşte legende şi obiceiuri vechi. El povesteşte despre zeii bălani care au venit din sud pe păsări mari cu aripi albe, ce pluteau pe apă. Au rămas multă vreme pe o insulă din marea cea veche, iar când au plecat au lăsat în urmă demonul de piatră. Câţiva din bărbaţii cei mai îndrăzneţi şi mai curajoşi au vâslit până la insulă, dar nu s-au mai întors niciodată. Strămoşii s-au speriat şi au crezut că muntele era sacru şi că toţi intruşii vor fi devoraţi de demon. Tăcu şi privi în depărtarea deşertului: De atunci legenda a fost povestită şi repovestită mereu. În ziua de azi, copiii noştri care merg la şcoli moderne o consideră un basm purtat din gură în gură.

— Basmul vostru este susţinut de date istorice, îl asigură Pitt. Crede-mă când îţi voi spune că sub Cerro el Capirote se află o comoară de aur uriaşă, ascunsă acolo nu de zeii bălani din sud, ci de incaşi din Peru care au exploatat spaima de supranatural a strămoşilor voştri, cioplind monstrul ca să le insufle teamă şi să-i îndepărteze de insulă. Ca asigurare, au lăsat în urmă câţiva străjeri care să-i ucidă pe curioşi până ce spaniolii erau alungaţi din regatul lor şi se puteau întoarce să aducă tezaurul pentru noul lor rege. Nu mai trebuie să spun că istoria a cunoscut alt curs. Spaniolii au rămas şi nimeni nu s-a mai întors după comoară.

Billy Yuma nu era o persoană care să-şi exteriorizeze emoţiile. Chipul său ridat rămase imobil şi numai ochii negri i se lărgiră:

— Sub Cerro el Capirote există o comoară?

Pitt aprobă din cap:

— În scurt timp, oameni cu gânduri rele vor veni ca să pătrundă în munte şi să fure bogăţiile incaşilor.

— Nu pot face una ca asta! protestă Yuma. Cerro el Capirote este vrăjit. Se află pe pământurile noastre, în ţinutul indienilor Montolo. Morţii care au fost alungaţi la Judecata de Apoi bântuie în jurul său.

— Crede-mă, rosti Pitt cu seriozitate, asta nu-i va opri pe oamenii de care ţi-am amintit.

— Poporul meu va protesta la poliţie.

— Dacă familia Zolar acţionează după cum bănuiesc, i-a mituit deja pe poliţiştii voştri.

— Oamenii aceştia răi despre care vorbeşti sunt aceiaşi care ne-au vândut şi idolii sacri?

— Ţi-am spus, este foarte posibil.

Billy Yuma îl fixă cu privirea:

— Atunci nu trebuie să ne facem griji că ne vor călca pământul sacru.

Pitt nu înţelese:

— Pot să te întreb de ce anume?

Expresia de pe faţa lui Billy se schimbă treptat şi indianul păru că intră în transă:

— Fiindcă aceia care au luat idolii Soarelui, Lunii, Pământului şi Apei au fost blestemaţi şi vor muri în chinuri.

— Chiar crezi asta, aşa-i?

— Da, încuviinţă Yuma. În visele mele îi văd pe hoţi înecându-se.

— Înecându-se?

— Da, în apa ce va transforma deşertul în paradisul care a fost pentru strămoşii mei.

Pitt se gândi să-l contrazică. Nu era un visător cu capul în nori, ci un sceptic înrăit. Cu toate acestea, privirea imobilă din ochii lui Yuma şi tonul de oţel al glasului său îi atinseră o coardă sensibilă, începu să se simtă fericit că nu avea nici o legătură cu Zolar.

45

Amaru coborî în sala principală din *hacienda.* Un perete al încăperii uriaşe era ocupat de un şemineu mare de piatră, provenit de la sediul vechi al unei misiuni iezuite. Tavanul înalt era decorat cu panouri complex realizate din ghips.

— Vă rog să mă scuzaţi că am întârziat, domnilor.

— Nu-i nimic, spuse Zolar. Acum, după ce proştii din NUMA ne-au dus direct la aurul lui Huascar, am profitat de întârzierea ta pentru a discuta metodele de scoatere a comorii la suprafaţă.

Amaru încuviinţă din cap şi privi în jurul odăii. În afară de el mai erau prezente patru persoane. Pe canapelele din jurul şemineului stăteau Zolar, Oxley, Sarason şi Moore. Chipurile le erau inexpresive, dar nimic nu putea ascunde atmosfera generală de triumf.

— Ai aflat ceva despre Kelsey, Rodgers şi Albert Giordino? se interesă Sarason.

— Contactele mele de cealaltă parte a graniţei cred că Pitt v-a spus adevărul – i-a lăsat la sediul Serviciului Vamal din Calexico, răspunse Amaru.

— Probabil că a mirosit o capcană, zise Moore.

— Asta a fost evident din clipa în care a revenit singur pe feribot, se răsti Sarason spre Amaru. L-ai avut în mâini şi l-ai lăsat să-ţi scape.

— Ca să nu mai amintesc de echipajul feribotului! adăugă Oxley.

— Vă spun că Pitt n-a scăpat. A fost ucis când am aruncat în apa din jurul lui grenade de şoc. Cât despre echipajul feribotului, poliţiştii mexicani pe care i-aţi plătit pentru a coopera vor păstra tăcerea atât timp cât va fi necesar.

— Tot nu-i bine, zise Oxley. Dacă Pitt, Gunn şi doamna congresman Smith au dispărut, toţi agenţii FBI dintre San Diego şi Denver vor veni să-şi bage nasul pe-aici.

Zolar clătină din cap:

— Nu au jurisdicţie în Mexic, iar prietenii noştri din administraţia locală nu le vor autoriza intrarea.

Sarason îl fulgeră cu privirea pe Amaru:

— Zici că Pitt este mort? Atunci unde-i cadavrul?

— Pitt este hrană pentru peşti, făcu sud-americanul, privindu-l

la fel de înnegurat. Crede-mă pe cuvânt!

— Iartă-mă dacă nu sunt convins.

— Este imposibil să fi supravieţuit detonărilor subacvatice.

— Individul a supravieţuit şi unor chestii mai rele. Sarason traversă sala spre bar şi-şi umplu un pahar: Nu mă declar mulţumit, până nu-i văd cadavrul.

— În plus, ai ratat şi scufundarea feribotului, interveni Oxley. Trebuia să-l fi dus la apă adâncă înainte de a deschide valvele.

— Sau şi mai bine să-l fi incendiat, împreună cu Smith şi cu directorul-adjunct al NUMA, adăugă Zolar, aprinzându-şi un trabuc.

— Comandantul de poliţie Cortina va desfăşura o anchetă şi va anunţa că feribotul la bordul căruia se aflau doamna congresman Smith şi Rudi Gunn a dispărut în urma unui accident nefericit, zise Sarason.

— Asta, zise Zolar nemulţumit, nu va rezolva problema intervenţiei oficialităţilor americane. Dacă Pitt a supravieţuit şi va povesti despre ratările amicului tău, Departamentul de Justiţie va solicita mai mult decât o anchetă locală.

— Puteţi să-l daţi uitării pe Pitt, declară Amaru sec. Nimeni nu are motive mai întemeiate decât mine să-l vadă mort.

Oxley îşi mută privirea de la Amaru la Zolar:

— Nu putem risca pe baza unor ipoteze. Cortina nu va putea amâna mai mult de două-trei zile o investigaţie comună a guvernelor mexican şi american.

Sarason ridică din umeri:

— Timp destul pentru a lua comoara şi a dispărea.

— Chiar dacă Pitt a supravieţuit şi va anunţa cele întâmplate, zise Henry Moore, nu există nici un alt martor. El nu poate dovedi că aveţi vreo legătură cu torturarea şi cu dispariţia lui Smith şi Gunn. Cine ar crede că o familie de traficanţi de opere de artă respectaţi ar fi fost implicată în asemenea acţiuni? Aţi putea aranja ca poliţistul mexican, Cortina, să-l acuze tocmai pe Pitt de comiterea acestor crime, pentru ca tezaurul să-i rămână numai lui.

— Îmi place ideea domnului profesor, încuviinţă Zolar. Prietenii noştri cu influenţă din poliţie şi din armată pot fi convinşi destul de uşor să-l aresteze pe Pitt dacă îşi face apariţia în Mexic.

— Până aici totul e-n regulă, zise Sarason. Ce facem însă cu prizonierii? Îi eliminăm acum sau mai târziu?

— De ce nu i-am arunca în râul care curge prin peştera

comorii? propuse Amaru. În cele din urmă, rămăşiţele corpurilor lor vor apărea, probabil, în golf. Şi după ce peştii vor fi terminat cu ei, un legist n-ar mai putea spune decât că au murit înecaţi.

Zolar privi în jurul încăperii spre fraţii săi, apoi către Moore care arăta neobişnuit de tulburat. După o clipă reveni la Amaru:

— Un scenariu excelent! Simplu şi în acelaşi timp sclipitor. Există obiecţii?

Nimeni nu obiectă.

— Iau eu legătura cu Cortina ca să-l informez despre ce are de făcut, se oferi Sarason.

Zolar gesticulă cu mâna în care ţinea trabucul şi îşi arătă dinţii într-un surâs larg:

— În cazul acesta, totul este stabilit. Pe când Cyrus şi Cortina acţionează pentru a-i induce în eroare pe investigatorii americani, noi vom împacheta lucrurile şi ne vom muta din *hacienda* în Cerro el Capirote, iar mâine-dimineaţă, imediat ce răsare soarele, vom începe să scoatem comoara.

Un servitor intră în sală şi-i aduse un telefon mobil lui Zolar. Acesta ascultă fără să-i dea nici un răspuns apelantului, iar după ce închise telefonul izbucni în râs.

— Veşti bune? se interesă Oxley.

— Agenţii FBI au făcut încă un raid la depozitul nostru.

— Şi ce-i amuzant în asta? întrebă nedumerit Moore.

— Este o acţiune frecventă, explică Zolar. Ca de fiecare dată, nu au găsit nimic şi au rămas cu buzele umflate, neştiind încotro să se îndrepte.

Sarason îşi deşertă paharul:

— Prin urmare, ne vedem de treabă, iar scoaterea comorii urmează programul stabilit.

În sala cea mare se aşternu tăcerea, în vreme ce participanţii la discuţie îşi imaginau bogăţiile incredibile pe care aveau să le găsească sub Cerro el Capirote. Toţi, mai puţin Sarason, ale cărui gânduri reveniră la întâlnirea cu Pitt de pe feribot. Ştia că era ridicol, totuşi îl obseda ideea că bărbatul afirmase că-i atrăsese deliberat pe el şi pe fraţii săi către tezaur. Şi oare ce dorise să spună prin faptul că ei căzuseră în plasă?

Fusese o simplă cacealma, intenţionase să-i transmită un mesaj sau nu fusese decât bravadă din partea unui individ care credea că va fi ucis? Sarason decise că nu merita să-şi bată capul cu răspunsurile posibile. Soneriile de avertizare ar fi trebuit să-i zbârnâie în fundul minţii, dar avea de rezolvat chestiuni mai

importante. Şi-l alungă pe Pitt din gânduri.

Aceasta a fost cea mai mare greşeală a vieţii sale.

* * *

Micki Moore coborî cu grijă treptele abrupte ce duceau în beciul de sub *hacienda,* purtând în mâini o tavă. Ajunsă jos, se apropie de omul lui Amaru care păzea uşa magaziei micuţe în care fuseseră închişi captivii.

— Deschide! îi ceru ea.

— Nimeni n-are voie înăuntru, mormăi paznicul pe un ton neplăcut.

— Dă-te la o parte, cretin idiot, mârâi Micki, sau îţi retez boaşele!

Paznicul fu surprins de limbajul grosolan al femeii elegante şi se retrase un pas:

— Am primit ordin de la Tupac Amaru.

— N-am decât mâncare, idiotule! Lasă-mă să intru, altfel o să ţip şi o să-i jur lui Joseph Zolar că m-ai violat pe mine şi pe femeia dinăuntru.

Bărbatul privi tava, apoi cedă, descuie uşa şi se retrase într-o parte:

— Să nu-i spui lui Tupac c-am făcut asta.

— Nu-ţi face griji! se răsti Micki peste umăr şi intră în cămăruţa strâmtă şi întunecată.

Avu nevoie de câteva secunde până ce ochii i se acomodară cu semiîntunericul. Gunn zăcea pe podeaua din piatră şi se strădui să se ridice în capul oaselor. Loren stătea lângă el, ca şi cum ar fi fost gata să-l apere:

— Ce să spun! murmură ea, ţâfnos. De data asta au trimis o femeie să facă treburile murdare.

Micki îi vârî tava în mâini:

— Uite nişte mâncare! Fructe, sandvişuri şi patru sticle de bere. Ia-o!

Se întoarse după aceea şi trânti uşa în nasul paznicului, închizând-o. Când reveni lângă Loren, vederea i se mai acomodase cu lumina foarte slabă şi fu stupefiată de aspectul femeii, care avea vânătăi şi umflături în jurul ochilor şi buzelor. Aproape toate hainele îi fuseseră rupte, iar ea îşi înnodase zdrenţele rămase pentru a-şi acoperi pieptul. Micki zări şi dungile roşii însângerate de pe partea superioară a sânilor şi echimozele de pe braţe şi picioare.

— Mizerabilii! şuieră ea. Mizerabili sadici şi nenorociţi! Îmi pare

rău… dacă aş fi ştiut ce ţi-au făcut, aş fi adus o trusă de prim-ajutor.

Loren îngenunche şi lăsă tava pe podea. Îi întinse o sticlă de bere lui Gunn, dar degetele rănite ale bărbatului nu putură deschide capacul, aşa că o făcu ea în locul lui.

— Cine-i îngerul nostru ocrotitor? întrebă Gunn.

— Mă numesc Micki Moore. Soţul meu este antropolog, iar eu sunt arheolog. Amândoi am fost angajaţi de fraţii Zolar.

— Ca să-i ajutaţi să găsească tezaurul lui Huascar? presupuse Gunn.

— Da, am descifrat imaginile…

— De pe costumul de aur de la Tiapollo, încheie bărbatul. Ştim totul despre el.

Loren nu scoase nici un cuvânt, în timp ce devoră cu lăcomie un sandviş şi bău o sticlă de bere. După aceea, simţindu-se ca renăscută, o privi curioasă pe Micki:

— De ce-ai făcut asta? Ca să ne întăreşti înainte să revină ei şi să ne folosească pe post de saci de box?

— Noi nu avem nici un amestec în suferinţele voastre, răspunse sincer Micki. Adevărul este că fraţii Zolar intenţionează să ne ucidă pe mine şi pe soţul meu imediat ce pun mâna pe comoară.

— De unde ştii?

— Am mai avut experienţe cu oameni de felul lor. Intuim ce se va-ntâmpla.

— Cu noi ce gânduri au? se interesă Gunn.

— Fraţii Zolar şi ofiţerii din poliţia şi armata mexicană pe care i-au mituit vor să se creadă că v-aţi înecat în timp ce încercaţi să scăpaţi de pe feribotul care se scufunda. Planul lor este să vă arunce în râul subteran despre care se spune că trece prin peştera comorii şi se varsă în golf. Până când cadavrele voastre vor ieşi la suprafaţă, din ele nu va mai rămâne mare lucru care să dovedească altceva.

— Pare posibil, murmură furioasă Loren. Nu-i subestimez în privinţa asta.

— Dumnezeule, exclamă Gunn, dar nu pot să ucidă cu sânge rece un reprezentant al Congresului Statelor Unite!

— Credeţi-mă, zise Micki, indivizii ăştia n-au scrupule şi cu atât mai puţin mustrări de conştiinţă.

— Cum de nu ne-au ucis până acum? întrebă Loren.

— Se temuseră că prietenul vostru Pitt ar putea cumva să facă

publică răpirea voastră, dar acum nu le mai pasă. Au ajuns la concluzia că minciunile lor pot face faţă acuzaţiilor unui singur individ.

— Dar cei din echipajul feribotului? Şi ei au fost martori la piraterie.

— Poliţia locală îi va împiedica să dea alarma, spuse Micki ezitând. Îmi pare rău că trebuie să vă spun de ce fraţii Zolar nu mai sunt îngrijoraţi de Pitt… Tupac Amaru a jurat că după ce aţi fost transportaţi la hac*ienda, el* şi oamenii săi l-au făcut bucăţi pe Pitt, aruncând grenade de şoc în jurul lui, în apă.

Ochii violeţi ai lui Loren erau tulburaţi de durere. Nutrise speranţa că Pitt reuşise cumva să scape, dar acum inima ei se prăbuşise în crevasa unui gheţar. Se lăsă să cadă lângă unul din pereţii încăperii săpate în piatră şi-şi acoperi faţa cu palmele.

Gunn se chinui să se ridice în picioare. Privirea sa nu trăda durere, ci doar convingere nestrămutată:

— Dirk mort? Un gunoi ca Amaru n-ar putea niciodată să-l ucidă pe unul ca Dirk Pitt!

Micki fu surprinsă de ardoarea manifestată de bărbat, în ciuda torturilor pe care le îndurase.

— Repet doar cuvintele soţului meu, zise ea pe un ton de scuză. Amaru *a recunoscut* că n-a reuşit să-i găsească trupul, dar era absolut convins că Pitt nu avea cum să fi supravieţuit.

— Spui că şi tu şi soţul tău sunteţi pe lista neagră a lui Zolar? întrebă Loren.

— Da, zise Micki şi ridică din umeri şi pe noi intenţionează să ne reducă la tăcere.

— Iartă-mă că o spun, spuse Gunn, dar mi se pare că eşti teribil de indiferentă.

— Soţul meu şi-a făcut nişte planuri…

— De evadare?

— Nu. Henry şi cu mine am putea scăpa în orice moment potrivit, dar intenţionăm să luăm o parte din comoară pentru noi.

Gunn se holbă neîncrezător la ea, apoi rosti ironic:

— Probabil că soţul tău este un antropolog foarte dur.

— Poate că veţi înţelege mai bine dacă v-aş spune că ne-am întâlnit şi îndrăgostit unul de celălalt pe când eram parteneri într-o misiune a Consiliului pentru Activităţi Externe.

— N-am auzit niciodată de aşa ceva, clătină Gunn din cap.

Loren o privi stupefiată pe Micki:

— Eu am auzit. Se spune despre CAE că ar fi o organizaţie

discretă şi foarte secretă care acţionează din culisele Casei Albe. Nimeni din Congres n-a reuşit vreodată să aducă dovezi concrete privind existenţa sau finanţarea ei.

— Ce rol are? întrebă Gunn.

— Desfăşurarea de activităţi secrete sub conducerea directă a preşedintelui SUA, fără ştiinţa celorlalte servicii de informaţii naţionale, răspunse Micki.

— Ce fel de activităţi?

— Dintre cele mai puţin ortodoxe, îndreptate împotriva ţărilor considerate ostile Statelor Unite, spuse Loren privind-o cu atenţie pe Micki, dar fără să citească nimic pe faţa ei distantă şi inexpresivă. Ca simplu membru al Congresului, nu cunosc detalii despre operaţiunile CAE şi pot doar să speculez, însă bănuiesc că direcţia principală se referă la asasinate.

Ochii celeilalte femei deveniră duri şi reci:

— Recunosc sincer că timp de doisprezece ani, până ne-am retras din serviciu pentru a ne dedica arheologiei, Henry şi cu mine am avut puţini egali în domeniu.

— Nu mă surprinde, comentă ironic Loren. Deghizaţi ca savanţi, nimeni n-ar fi suspectat că sunteţi asasinii plătiţi ai preşedintelui.

— Doamnă congresman Smith, pentru informarea dumneavoastră, diplomele noastre universitare nu sunt falsuri. Henry şi-a luat doctoratul la Universitatea Pennsylvania, iar eu, la Stanford. Nu avem nici un fel de scrupule în privinţa misiunilor întreprinse în timpul mandatelor celor trei preşedinţi anteriori. Eliminând liderii unor organizaţii teroriste străine, Henry şi cu mine am salvat vieţile mai multor americani decât ţi-ai putea închipui.

— Acum pentru cine lucraţi?

— Pentru noi înşine. După cum am spus, ne-am retras din activitate. Am simţit că venise timpul să ne apucăm de meseria noastră de bază. Serviciile aduse ţării aparţin trecutului. Deşi am fost bine plătiţi pentru misiunile noastre, nu ni s-a acordat nici o pensie.

— Lupii nu-şi schimbă năravul, observă Gunn. Nu vă veţi putea atinge obiectivul, fără a-i ucide pe Amaru şi pe fraţii Zolar.

Micki surâse subţire:

— Este foarte posibil să fim nevoiţi să le-o luăm înainte, dar asta numai după ce la suprafaţă va fi adus suficient din aurul lui Huascar pentru a-l putea transporta.

— Prin urmare, drumul va fi presărat de cadavre.

Femeia îşi trecu mâna peste faţă cu un gest de oboseală:

— Implicarea voastră în vânătoarea comorii a fost o surpriză absolută pentru toţi. În mod stupid, fraţii Zolar au reacţionat exagerat atunci când au descoperit că există rivali care au indicii despre tezaur. Au luat-o razna, ucigându-i sau răpindu-i pe toţi cei care, în minţile lor înnebunite de lăcomie, puteau fi consideraţi obstacole. Ar trebui să vă consideraţi norocoşi că nu v-au omorât pe feribot, ca pe prietenul vostru Pitt. Faptul că vă păstrează temporar în viaţă este pecetea clară a amatorismului.

— Tu şi soţul tău, murmură Loren, ne-aţi fi…

— Împuşcat şi apoi incendiat o dată cu feribotul? Micki clătină din cap: Nu-i stilul nostru! Henry şi cu mine i-am lichidat doar pe acei indivizi din ţări străine care împuşcaseră sau aruncaseră în aer fără discriminare femei şi copii nevinovaţi, fără măcar să clipească ori să verse o lacrimă. Nu am făcut niciodată rău vreunui compatriot american şi nici nu intenţionăm să începem acum. În ciuda faptului că prezenţa voastră ne-a împiedicat operaţiunea, vom face tot ce ne stă în putinţă să vă ajutăm să scăpaţi teferi din afacerea asta.

— Fraţii Zolar sunt americani, îi reaminti Loren.

— Un detaliu tehnic, ridică din umeri Micki. Ei reprezintă probabil cea mai mare organizaţie de furturi şi contrabandă cu opere de artă din istorie. Sunt nişte rechini de talie mondială. De altfel, nu cred că trebuie să v-o mai spun, deoarece le-aţi simţit brutalitatea direct pe pielea voastră. Lăsându-le oasele să se înălbească în Deşertul Sonoran, Henry şi cu mine ne-am gândit că vom economisi milioane de dolari din buzunarele contribuabililor americani – bani care ar fi fost altfel cheltuiţi într-o anchetă complicată şi lungă a activităţilor lor criminale. La asta s-ar mai adăuga şi costurile cu judecata şi închisoarea, în cazul în care ar fi prinşi şi condamnaţi.

— Şi după ce puneţi mâna pe o parte din comoară? întrebă Gunn. Ce veţi face atunci?

Micki rânji ca o scorpie şireată:

— O să vă trimit o ilustrată din colţul de lume în care vom ajunge şi vă voi anunţa cum o cheltuim.

46

O companie de soldaţi amplasă un punct de comandă şi interzise accesul pe o rază de trei kilometri în jurul bazei lui Cerro el Capirote. Nimeni nu avea voie să intre ori să iasă din zona respectivă; vârful muntelui devenise teatrul de operaţiuni pentru recuperarea comorii. Elicopterul furat de la NUMA şi revopsit cu însemnele Zolar International se ridică în cerul senin şi porni spre *hacienda,* iar după câteva minute un elicopter de transport al armatei mexicane coborî în locul său. Un detaşament de genişti militari îmbrăcaţi în costume de camuflaj pentru deşert sări jos, deschise uşa de marfă din spate şi începu să descarce un cărucior elevator cu furcă, bobine de cabluri şi un vinci mare.

În douăzeci şi patru de ore, autorităţile statului Sonora care fuseseră mituite de Zolar acordaseră toate permisele şi licenţele necesare, un proces care, în mod obişnuit, ar fi durat luni, poate ani de zile. Fraţii Zolar promiseseră finanţarea construirii de şcoli, şosele şi a unui spital. Dolarii lor unseseră palmele funcţionarilor locali şi eliminaseră nesfârşitele hăţişuri birocratice. Cooperarea deplină fusese oferită de un guvern mexican neştiutor, indus în eroare de oficialităţi corupte. La solicitarea lui Joseph Zolar, fusese aprobată imediat mobilizarea unui contingent de genişti de la o bază militară de pe Peninsula Baja. Potrivit termenilor din contractul întocmit rapid cu Trezoreria statului, familiei Zolar îi revenea douăzeci şi cinci la sută din comoară, restul urmând să fie depus la Tribunalul naţional din Ciudad de Mexico.

Unica problemă a contractului era faptul că fraţii Zolar nu intenţionau câtuşi de puţin să-l respecte. Ei nu doreau să împartă comoara cu nimeni.

După ce lanţul de aur şi majoritatea tezaurului erau aduse în vârful muntelui, aveau să fie transportate în secret, la adăpostul întunericului, până la un aeroport militar izolat, situat în apropiere de uriaşele dune de nisip ale Deşertului Altar, la sud de graniţa cu Arizona. Acolo comoara urma să fie transferată într-un avion pentru marfă ce purta culorile şi însemnele unei companii aeriene importante, care să plece mai departe, la o unitate de distribuţie secretă a fraţilor Zolar din orăşelul Nador de pe coasta nordică a Marocului.

Imediat ce se luminase de ziuă, toţi locuitorii din *hacienda*

fuseseră duşi pe vârful muntelui. În urma lor nu rămăsese nici cel mai neînsemnat obiect personal, doar avionul lui Zolar, gata să decoleze în orice clipă de pe pista domeniului.

Ceva mai târziu în aceeaşi dimineaţă, Loren şi Rudi fuseseră scoşi din temniţa improvizată şi transportaţi pe munte. Ignorându-l pe Sarason, care ordonase să nu se comunice cu ostaticii, Micki le îngrijise plină de milă tăieturile şi vânătăile şi le asigurase un mic dejun decent. Deoarece existau puţine şanse de evadare pe versanţii stâncoşi ai muntelui, nimeni nu-i păzea şi fură lăsaţi să facă ce doreau.

Oxley descoperi repede trecerea îngustă care ducea în adâncul muntelui şi, fără să piardă timpul, dirijă o echipă de soldaţi să o lărgească. El rămase după aceea să supravegheze instalarea echipamentelor, în timp ce Zolar, Sarason şi soţii Moore porniră prin tunel, urmaţi de o echipă de genişti cu lămpi fluorescente portabile.

Când ajunseră la al doilea demon, Micki îi atinse cu dragoste ochii, aşa cum făcuse Shannon Kelsey înaintea ei şi oftă:

— O minunată piesă de artă!

— Excelent conservată, încuviinţă Henry Moore.

— Va trebui distrus, comentă Sarason, nepăsător.

— Ce spui? se încruntă Moore.

— Nu-l putem muta şi blochează aproape tot tunelul. Este imposibil să scoatem lanţul lui Huascar peste sau pe lângă el.

Chipul femeii se încordă de furie:

— Nu puteţi distruge o operă veche de artă!

— Ba putem şi o vom face, îşi susţinu Zolar fratele. Sunt de acord că-i neplăcut, dar nu avem timp de entuziasm arheologic. Statuia trebuie să dispară.

Expresia îndurerată a lui Moore se preschimbă lent într-o mască de piatră. Îşi privi soţia şi aprobă din cap:

— Trebuie făcute sacrificii.

Micki înţelese. Dacă doreau să înhaţe îndeajuns din tezaur pentru a trăi în lux tot restul vieţii, trebuiau să accepte distrugerea demonului.

Porniră mai departe, iar Sarason rămase în urmă şi le ordonă geniştilor să plaseze o încărcătură explozivă sub demon.

— Atenţie, îi avertiză în spaniolă, folosiţi o cantitate mică! Nu vrem să provocăm o surpare.

Zolar fu uluit de energia şi de entuziasmul soţilor Moore, atunci când ajunseră la criptele cu străjerii comorii. Dacă i-ar fi

lăsat în pace, ar fi petrecut o săptămână studiind mumiile şi ornamentele de înmormântare, înainte de a trece spre sala comorii.

— Să-i dăm drumul, spuse el, nerăbdător. Pe morţi îi puteţi cerceta şi mai târziu.

Fără tragere de inimă, cei doi arheologi trecură în locuinţa paznicilor, unde zăboviră doar câteva minute.

Prezenţa neaşteptată a santinelei încastrate în cristale de calcit îi şocă şi-i ului pe toţi, aşa cum li se întâmplase şi lui Pitt şi grupului său. Henry Moore se apropie de sarcofagul translucid şi privi atent în interior.

— Un chachapoya, murmură el ca şi cum ar fi stat înaintea unei icoane, conservat după moarte. Este o descoperire incredibilă!

— A fost, probabil, un războinic nobil de rang foarte înalt, completă Micki, înmărmurită.

— Concluzia este firească, draga mea. Pentru a primi responsabilitatea păzirii unei imense comori regale, trebuie să se fi bucurat de mult prestigiu.

— Care crezi că poate fi valoarea lui? întrebă Sarason.

Moore se întoarse şi pufni spre el:

— Un lucra extraordinar ca acesta nu poate fi evaluat. Ca posibilitate de acces spre trecut, este inestimabil.

— Cunosc un colecţionar care ar oferi pe el cinci milioane de dolari, spuse Zolar de parcă ar fi estimat un vas Ming.

— Războinicul chachapoya aparţine ştiinţei! izbucni Moore, sufocat de furie. Este o verigă pentru înţelegerea trecutului şi locul lui este într-un muzeu, nu în salonul unui colecţionar corupt de artefacte furate!

Zolar îl privi pătrunzător:

— Perfect, domnule profesor, este al tău în schimbul cotei din comoară.

Moore părea în pragul agoniei. Educaţia profesională de om de ştiinţă intrase în conflict direct cu lăcomia. Se simţea ruşinat şi mizerabil acum când îşi dădea seama că tezaurul lui Huascar depăşea cu mult bogăţia pură. Îl copleşea regretul că se asociase unor mizerabili fără scrupule. Strânse uşor mâna soţiei sale, ştiind că, fără îndoială şi ea simţea la fel:

— Dacă aşa se pune problema… De acord.

— Acum după ce am căzut la învoială, chicoti Zolar, putem să trecem mai departe şi să găsim obiectele pentru care am venit

aici de fapt?

După alte câteva minute stăteau umăr la umăr pe malul râului subteran şi se holbau hipnotizaţi la muntele de aur iluminat de lămpile fluorescente portabile ale geniştilor. Nu vedeau decât comoara. Râul care curgea prin măruntaiele pământului li se părea lipsit de importanţă.

— Spectaculos! şopti Zolar. Nu-mi vine să cred că privesc atât de mult aur.

— Depăşeşte de departe comorile din mormântul lui Tutankhamon, comentă Moore.

— Magnific! rosti Micki, prinzându-se de braţul soţului ei. Probabil că-i cel mai bogat tezaur din cele două Americi.

Sarason se dezmetici repede:

— Foarte inteligent din partea afurisiţilor ălora de incaşi, mârâi el. Depozitarea comorii pe o insulă aflată în mijlocul unui curent puternic dublează dificultatea operaţiunilor de recuperare.

— Da, însă avem cabluri şi vinciuri, spuse Moore. Gândeşte-te cât de greu le-a fost lor să ducă totul acolo, folosindu-se numai de muşchi şi de funii din cânepă.

Micki observă o maimuţă de aur, ghemuită pe un piedestal:

— Curios…

— Ce anume? o întrebă Zolar.

Femeia se apropie de statueta care zăcea pe o parte:

— De ce oare piesa aceasta a rămas pe malul râului?

— Mda, încuviinţă Moore, este straniu că n-a fost dusă lângă celelalte. Pare chiar că ar fi fost aruncată aici.

Sarason arătă făgaşele vizibile în nisipul şi în cristalele de calciu de pe mal.

— Aş zice c-a fost târâtă de pe insulă.

— Pe ea sunt zgâriate nişte litere, anunţă Moore.

— Poţi descifra ceva? întrebă Zolar.

— Nu-i nevoie să descifrez. Cuvintele sunt în engleză.

Sarason şi Zolar îl priviră cu expresia unor bancheri de pe Wall Street care, mergând pe trotuar, sunt rugaţi de un boschetar să-i dea cincizeci de mii de dolari.

— Fără bancuri, domnule profesor, spuse Zolar.

— Vorbesc cât se poate de serios. Cineva a gravat un mesaj în aurul moale din partea de jos a piedestalului şi după cum arată, a făcut-o destul de recent.

— Ce scrie?

Moore îi făcu semn unui genist să-şi îndrepte lampa spre

piedestalul maimuţei, îşi potrivi ochelarii şi citi cu glas tare:

„Membri ai Solpemachaco, bun venit la congresul anual al hoţilor şi jefuitorilor subpământeni!

Dacă aveţi şi alte ambiţii decât achiziţia de obiecte furate, aţi ajuns unde trebuia.

Simţiţi-vă ca acasă şi luaţi doar obiectele pe care le puteţi folosi.

Amabilii voştri sponsori, Doctor Shannon Kelsey, Miles Rodgers, Al Giordino & Dirk Pitt”.

Urmă un moment de stupefacţie, apoi Zolar mârâi spre fratele său:

— Ce dracu’ se-ntâmplă aici? Ce şmecherie mai e şi asta?

Buzele lui Sarason erau strânse într-o linie subţire:

— Pitt a spus că ne-a adus la demon, recunoscu el fără chef, dar n-a pomenit nimic despre faptul că ar fi intrat în munte şi ar fi văzut comoara.

— Generos în informaţii, nu-i aşa? De ce nu mi-ai spus nimic?

— Este mort, spuse Sarason ridicând din umeri. N-am crezut c-ar conta…

— Eu o cunosc pe doamna doctor Kelsey, se întoarse Micki spre soţul ei. Am întâlnit-o la un congres de arheologie din San Antonio. Are o reputaţie excelentă ca specialistă în culturile andine.

— Da, încuviinţă Moore, îi ştiu lucrările. Se răsuci către Sarason, fulgerându-l din privire: Ne-aţi lăsat să credem că doamna congresman Smith şi cei din NUMA erau simpli vânători de comori şi n-aţi pomenit nimic despre implicarea unor arheologi profesionişti.

— Ce importanţă are?

— Se întâmplă ceva asupra căruia nu aveţi control, îi avertiză Moore care părea încântat de deruta fraţilor Zolar. În locul vostru, aş scoate aurul cât mai repede cu putinţă de aici.

Cuvintele îi fură încheiate de zgomotul unei explozii înăbuşite din tunelul de acces de pe pisc.

— N-avem de ce ne teme, atâta timp cât Pitt este mort, insistă Sarason. Chestia asta a fost făcută înainte ca Amaru să-i vină de hac.

Simţea totuşi că-l trec sudori reci şi în urechi îi răsunau cuvintele batjocoritoare ale lui Pitt: „Ai căzut în plasă, amice”.

Trăsăturile lui Zolar se modificară lent. Fălcile i se încleştară, iar ochii îi deveniră neliniştiţi:

— Nici un om care descoperă o comoară atât de mare nu lasă în urmă un mesaj ridicol şi apoi pleacă pur şi simplu. Deşi nouă ni se pare o nebunie, indivizii aceştia au un plan şi aş dori să-l cunosc.

— Oricine ne-ar sta în cale înainte ca tezaurul să fie scos în siguranţă din munte va fi distrus! răcni Sarason către fratele său. Ţi-o promit!

Cuvintele pronunţate cu energie răsunară ca o ameninţare ce n-ar fi cedat nici chiar în faţa gloanţelor. Toţi îl crezură. Mai puţin Micki Moore.

Doar ea stătea atât de aproape de bărbat, încât să-i zărească tremurul buzelor.

47

„Funcţionarii publici din toată lumea seamănă între ei”, îşi spuse Pitt. Falsitatea surâsului era trădată de expresia de superioritate a ochilor. Probabil că toţi urmaseră aceeaşi şcoală şi memoraseră acelaşi limbaj de lemn, compus din fraze evazive. Individul din faţa lor era chel, purta ochelari cu ramă groasă de baga şi avea o mustaţă neagră cu fiecare firicel perfect aranjat.

Fernando Matos, un bărbat înalt şi afabil, al cărui profil şi trufie le reaminteau celor aşezaţi în jurul mesei de un conchistador spaniol, era chintesenţa însăşi a funcţionarului binevoitor şi, în acelaşi timp, expert în evitarea răspunsurilor. Îi privea fără să clipească pe americanii din clădirea Vămii aflată la mai puţin de o sută de metri de graniţa dintre Statele Unite şi Mexic.

Amiralul James Sandecker, care sosise din Washington la scurt timp după ce Gaskill şi Ragsdale veniseră din Galveston, îi susţin privirea fără un cuvânt. Shannon, Rodgers şi Giordino stăteau pe scaune înşiruite lângă perete, iar Pitt ocupa locul din dreapta lui Sandecker. Îl lăsaseră să vorbească pe Curtis Starger, şeful Serviciului Vamal din regiune.

După şaisprezece ani de serviciu, Starger era un veteran care cunoştea toate trucurile meseriei. Un bărbat chipeş şi fercheş, cu trăsături ca dăltuite şi păr blond, părea mai degrabă un salvamar vârstnic de pe o plajă din San Diego decât un agent uns cu toate alifiile care-l fixa pe Matos cu o expresie ce ar fi putut pârjoli şi azbestul. După ce se făcură prezentările, atacă imediat.

— O să trec peste politeţuri, domnule Matos. În probleme de felul acesta obişnuiam să discut cu agenţii de elită ai forţelor de poliţie, de obicei cu domnul inspector Granados şi cu *senor* Rojas, şeful Diviziei Anchete din nordul Mexicului. Ne puteţi explica, de ce pentru a ne informa asupra situaţiei a fost trimisă o persoană oficială de nivel mijlociu dintr-un birou obscur al Ministerului de Afaceri Interne? Am impresia că guvernul din Ciudad de Mexico este la fel de neştiutor ca şi noi.

Matos făcu un gest de neajutorare din mâini. Ochii săi nu clipeau niciodată şi surâsul îi rămânea încremenit. Dacă se simţise insultat, nu o arătase:

— Inspectorul Granados lucrează la un caz în Hermosillo, iar *senor* Rojas este bolnav.

— Regret să aud asta, mârâi Starger, nesincer.

— Sunt convins că, dacă ar fi fost sănătoşi sau n-ar fi fost ocupaţi în altă parte, ar fi fost încântaţi să vă întâlnească. Vă înţeleg perfect frustrarea, dar vreau să vă asigur că guvernul mexican va face tot ce-i stă în putinţă pentru a coopera în această privinţă.

— Procurorul General al Statelor Unite are motive să creadă că trei fraţi cunoscuţi sub numele Joseph Zolar, Charles Oxley şi Cyrus Sarason desfăşoară o operaţiune internaţională de mari proporţii care se ocupă cu furtul, contrabanda şi falsificarea operelor de artă şi a artefactelor. Avem, de asemenea, motive să credem că ei l-au răpit pe unul dintre respectaţii noştri membri ai Congresului şi pe un director al celei mai prestigioase organizaţii ştiinţifice marine americane.

Matos zâmbi, ascunzându-se în spatele defensivelor sale birocratice:

— Absolut ridicol! Aşa cum ştiţi foarte bine, domnilor, după incursiunea dumneavoastră infructuoasă asupra depozitului fraţilor Zolar din Texas, reputaţia lor a rămas nepătată.

Gaskill rânji strâmb spre Ragsdale şi-i spuse:

— Veştile circulă repede.

— Persoanele pe care se pare că doriţi să le acuzaţi nu au încălcat nici o lege mexicană. Noi nu avem motive legale pentru a le investiga.

— Cum acţionaţi pentru eliberarea doamnei congresman Smith şi a directorului-adjunct Gunn?

— Cazul a fost repartizat celor mai bune echipe de anchetă ale poliţiei, îl asigură Matos. Şefii mei au întreprins deja aranjamente pentru a plăti cererile de răscumpărare. Vă pot garanta că este numai o chestiune de ore până ce bandiţii responsabili pentru această încălcare a legii vor fi capturaţi, iar oamenii dumneavoastră vor fi eliberaţi teferi.

— Sursele noastre susţin că fraţii Zolar sunt responsabili de aceste răpiri.

— Nu, nu, clătină din cap Matos, dovezile demonstrează că este vorba despre un grup de bandiţi şi de hoţi.

— Fiindcă a venit vorba despre răpiri, interveni în discuţie Pitt, ce s-a întâmplat cu echipajul feribotului? Unde a dispărut?

Matos îl privi dispreţuitor:

— Este cu totul irelevant pentru cazul de faţă şi de altfel trebuie să vă anunţ că poliţia deţine patru declaraţii autentificate

ale membrilor echipajului în care sunteţi identificat ca instigator.

Indignarea clocoti în Pitt. Fraţii Zolar acoperiseră cu viclenie toate eventualităţile, dar fie că ignoraseră faptul că echipajul *Alhambrei* nu murise, fie că Amaru îi minţise. Probabil că Padilla şi oamenii lui ajunseseră la ţărm şi fuseseră înhăţaţi de poliţia locală.

— Anchetatorii dumneavoastră au fost într-atât de inteligenţi, încât să-mi atribuie şi un motiv? întrebă el.

— Pe mine nu mă interesează motivele, domnule Pitt, ci mă bazez pe dovezi. Dar fiindcă aţi amintit de acest subiect, echipajul susţine că i-aţi ucis pe doamna congresman Smith şi pe Rudi Gunn pentru a afla locul comorii.

— Poliţiştii voştri au boala lui Alzheimer dacă-nghit asemenea gogoşi! izbucni Giordino.

— Dovezile sunt dovezi, replică mieros Matos. Ca autoritate guvernamentală, eu trebuie să operez strict în limitele parametrilor legali.

Pitt ignoră acuzaţia ridicolă şi atacă pieziş:

— Spuneţi-mi, *senor* Matos, ce procentaj din aur va fi partea dumneavoastră?

— Cinci…

Matos se opri prea târziu.

— Voiaţi să spuneţi cinci la sută, domnule? întrebă încet Starger.

Matos lăsă capul într-o parte şi ridică din umeri:

— Nu voiam să spun nimic de felul acesta.

— Aş zice că şefii dumneavoastră închid ochii în ceea ce priveşte o conspiraţie de proporţii, remarcă Sandecker.

— Nu există nici o conspiraţie, domnule amiral şi sunt gata să jur asta.

— Ceea ce se deduce din atitudinea şi din răspunsurile dumneavoastră, rosti Gaskill aplecându-se peste masă, este că oficialităţi din administraţia statului Sonoran au încheiat o înţelegere cu familia Zolar pentru a păstra comoara peruviană.

Matos ridică un braţ:

— În mod legal, peruvienii nu pot revendica nimic. Toate artefactele găsite pe teritoriul Mexicului aparţin poporului nostru…

— Ele aparţin poporului *peruvian,* îl întrerupse Shannon roşie la faţă de mânie. Dacă guvernul mexican ar avea un pic de decenţă, i-ar invita pe peruvieni măcar la o participaţie egală.

— Doamnă doctor Kelsey, relaţiile între state nu se desfăşoară în felul acesta.

— V-ar plăcea ca tezaurul de aur pierdut al lui Montezuma să fie descoperit în Anzi?

— Nu ţine de jurisdicţia mea să judec evenimentele externe, replică impasibil Matos. În plus, zvonurile despre comoară sunt mult exagerate. Adevărata ei valoare are prea puţină importanţă.

Lui Shannon nu-i venea să creadă:

— Ce spuneţi?! Am văzut cu ochii mei comoara lui Huascar şi, dimpotrivă, este mai mare decât ar fi crezut cineva. Eu apreciez valoarea ei potenţială la aproape un miliard de dolari.

— Fraţii Zolar sunt oameni de afaceri respectabili, care au dobândit o reputaţie mondială în evaluarea corectă a operelor de artă şi a antichităţilor. Estimarea pe care au făcut-o comorii nu depăşeşte treizeci de milioane.

— Stimate domn, izbucni Shannon mânată de o furie rece, în privinţa estimării artefactelor provenite din culturi peruviene antice îi pot face praf pe fraţii Zolar şi dacă m-aţi trezi în toiul nopţii! O să v-o zic deschis: mănâncă rahat!

— Este opinia dumneavoastră, iar ei au altă opinie, spuse calm Matos.

— Pentru un tezaur atât de mic, comentă Ragsdale, par să fi mobilizat eforturi masive de recuperare.

— Cinci sau zece muncitori care să aducă aurul din peşteră, nimic mai mult.

— Doriţi să vedeţi fotografii făcute de sateliţii de recunoaştere de pe orbită care arată că vârful Cerro el Capirote arată ca un muşuroi de furnici în jurul căruia roiesc o armată de oameni şi de elicoptere?

Matos rămase tăcut, de parcă n-ar fi auzit cele spuse:

— Şi onorariul fraţilor Zolar? întrebă Starger. Le îngăduiţi să scoată artefacte din ţară?

— Eforturile lor pentru ajutorarea cetăţenilor din Sonora nu vor rămâne nerăsplătite. Vor fi recompensaţi.

În mod evident, era o poveste dubioasă şi nimeni din cameră n-o crezu.

Amiralul Sandecker era principala oficialitate americană prezentă la discuţii. Îl fixă cu privirea pe Matos şi-i surâse dezarmant:

— Mâine-dimineaţă mă voi întâlni cu preşedintele Statelor

Unite. Cu această ocazie îl voi informa despre evenimentele alarmante ce se petrec în statul vecin din sud şi despre faptul că poliţia tărăgănează ancheta şi menţine tăcerea faţă de răpirea unui membru al Camerei Reprezentanţilor. Nu trebuie să vă reamintesc, *senor* Matos, că foarte curând Congresul va examina *Acordul privind comerţul liber de restricţii tarifare.* Atunci când membrii Congresului vor afla cum l-aţi tratat pe unul dintre colegii lor şi cum cooperaţi cu infractori care se ocupă de furtul şi de contrabanda cu opere de artă, s-ar putea să le fie greu să accepte continuarea relaţiilor comerciale reciproce. Pe scurt, *senor,* preşedintele dumneavoastră se va confrunta cu un scandal major.

În spatele lentilelor ochelarilor, ochii lui Matos se întristară brusc:

— Nu este necesară o reacţie atât de puternică faţă de un dezacord minor între ţările noastre.

Pitt observă picături fine de transpiraţie pe fruntea oficialului mexican şi se întoarse către şeful lui din NUMA:

— Domnule amiral, fără să fiu expert în politica Executivului, sunt gata să pun prinsoare că preşedintele Mexicului şi cabinetul său n-au fost informaţi despre adevărata situaţie.

— Presupun că ai câştiga, încuviinţă Sandecker şi asta ar explica de ce nu discutăm cu o oficialitate din primul eşalon.

Culoarea se scursese de pe chipul lui Matos, care arăta realmente indispus:

— Înţelegeţi eronat… ţara mea este gata să coopereze în toate modurile posibile.

— Anunţă-ţi superiorii din Ministerul Afacerilor Interne, spuse Pitt, sau pe aceia pentru care lucrezi de fapt că nu sunt chiar atât de inteligenţi pe cât se cred.

— Întâlnirea s-a încheiat, anunţă Starger. Vom analiza opţiunile şi mâine la aceeaşi oră vom informa guvernul dumneavoastră în legătură cu tot ce am decis.

Matos încercă să păstreze o urmă de demnitate. Privi ameninţător, dar, când vorbi, glasul său era mai reţinut:

— Trebuie să vă avertizez că orice tentativă de a vă trimite forţele speciale în Mexic…

Sandecker îl întrerupse:

— Aveţi la dispoziţie douăzeci şi patru de ore pentru a-i trimite pe doamna congresman Smith şi pe directorul-adjunct Rudi Gunn nevătămaţi peste graniţa dintre Mexicali şi Calexico. Un singur

minut întârziere şi mulţi oameni vor avea de suferit.

— Nu dispuneţi de autoritatea necesară pentru a ameninţa.

— Nu se ştie cum va reacţiona preşedintele Statelor Unite după ce-l voi anunţa că forţele voastre de securitate îi torturează pe Smith şi pe Gunn pentru a obţine secrete de stat.

Matos se îngrozi:

— Aşa ceva este o minciună, o născocire absurdă!

Sandecker surâse cu răceală:

— Vedeţi – şi eu mă pricep să inventez situaţii.

— Vă dau cuvântul meu…

— Am terminat, *senor* Matos, zise Starger. Vă rog să aduceţi la cunoştinţa serviciului meu orice evenimente care mai apar.

Când oficialul mexican părăsi sala de conferinţe părea un om care văzuse cu propriii ochi cum soţia îi fugise cu instalatorul, iar câinele îi fusese călcat de furgoneta lăptarului. Imediat ce ieşi pe uşă, Ragsdale, care tăcuse şi ascultase discuţiile, se răsuci spre Gaskill:

— Bine, cel puţin, că nu au habar că le-am descoperit depozitele de mărfuri ilegale.

— Să sperăm că nu vor afla nimic încă două zile de-acum încolo.

— Aţi inventariat bunurile furate? întrebă Pitt.

— Sunt atât de multe, încât inventarul amănunţit va dura câteva săptămâni.

— Vă amintiţi să fi văzut nişte idoli religioşi ai indienilor din sud-vest, cioplіţi din lemn de plop?

Gaskill clătină din cap:

— Nu, n-am văzut nimic de felul acesta.

— Vă rog să mă anunţaţi dacă găsiţi aşa ceva. Am un prieten indian care îşi doreşte foarte mult să-i recapete.

— Cum apreciaţi situaţia, domnule amiral? îl întrebă Ragsdale pe Sandecker.

— Fraţii Zolar le-au promis şi luna de pe cer. Încep să cred că, dacă i-ar aresta, jumătate din cetăţenii statului Sonora s-ar răscula pentru a-i elibera din închisoare.

— Nu-i vor elibera niciodată pe Loren şi pe Rudi, ca să nu spună ce s-a întâmplat, zise Pitt.

— Nu vreau să cobesc, zise Ragsdale încet, dar s-ar putea să fie deja morţi.

Pitt clătină din cap:

— Nici nu vreau să mă gândesc la aşa ceva.

Amiralul se sculă şi începu să se plimbe înainte şi înapoi prin încăpere, pentru a se linişti:

— Chiar dacă preşedintele ar aproba o acţiune neoficială, nu deţinem nici un fel de informaţii care să conducă forţele speciale în locul unde se află Loren şi Rudi.

— Presupun că fraţii Zolar îi ţin pe munte, spuse Giordino.

Starger dădu din cap:

— S-ar putea să ai dreptate. *Hacienda* pe care au folosit-o drept cartier general pentru a pune la punct căutarea comorii pare pustie.

— *Dacă* Smith şi Gunn mai sunt în viaţă, suspină Ragsdale, mă tem că nu va mai fi pentru mult timp.

— Nu putem face nimic, decât să privim neajutoraţi prin gard, exclamă Starger, frustrat.

Ragsdale se uită pe fereastră spre graniţă:

— FBI-ul nu poate întreprinde un raid pe teritoriul mexican.

— Şi nici Serviciul Vamal, preciză Gaskill.

Pitt îi privi o clipă pe cei doi agenţi, apoi se adresă direct lui Sandecker:

— Ei nu pot, dar NUMA poate.

Toţii se întoarseră nedumeriţi către el.

— Ce putem face noi? întrebă Sandecker.

— Să intrăm în Mexic şi să-i salvăm pe Loren şi pe Rudi, fără a crea un incident internaţional.

— Cum să nu?! râse Gaskill. Nu-i dificil de trecut graniţa, dar fraţii Zolar au de partea lor poliţia şi armata din Sonoran. Fotografiile făcute din sateliţi arată forţe masive pe Cerro el Capirote şi în jurul muntelui. Nu v-aţi putea apropia nici până la zece kilometri fără să nu se tragă în voi.

— Nu mă gândisem să merg spre munte cu maşina sau pe jos, replică Pitt.

Starger se uită la el şi rânji:

— Ce poate face Agenţia Naţională Americană de Studii Marine şi Subacvatice, dar Serviciul Vamal şi FBI-ul nu pot? Să înoate pe deasupra deşertului?

— Nu, nu pe deasupra, răspunse serios Pitt. Pe dedesubt.

PARTEA A IV-A
CĂLĂTORIE DE COŞMAR



48

31 octombrie 1998
Scalda lui Satan, Baja, Mexic

În dealurile pârjolite de soare din extremitatea nordică a munţilor Sierra el Mayor, la aproape cincizeci kilometri sud de Mexicali, pe unul din versanţii stâncoşi există o pâlnie, un tunel format în mod natural. Erodat cu milioane de ani în urmă prin acţiunea turbulentă a unei mări de demult, tunelul coboară spre fundul unei grote micuţe săpate în roca vulcanică de apele pliocenului şi, mai recent, de nisipul purtat de vânt. Acolo, la baza grotei, există un ochi de apă sub deşert. Apa de culoare albastru-cobalt este atât de limpede, încât pare invizibilă şi, de la nivelul solului, pâlnia lasă impresia că nu are fund.

Scalda lui Satan nu semăna defel cu puţul sacrificial din Peru, observă Pitt privind cordonul de nailon galben care cobora în adâncurile transparente. Cu ochi umbriţi de îngrijorare, bărbatul stătea pe un bolovan de lângă apă şi strângea uşor în palme cordonul de nailon bobinat pe tamburul unui troliu mic.

Afară, la optzeci de metri deasupra fundului pâlniei, amiralul Sandecker şedea într-un scaun de pânză lângă o autofurgonetă Chevy din 1951 de o jumătate de tonă, veche şi ruginită, cu o prelată decolorată, ce ar fi trebuit reciclată cu mulţi ani în urmă. În spatele ei se afla alt automobil, un break Plymouth Belvedere model 1968, uzat şi obosit. Ambele aveau plăcuţe de înmatriculare din Baja California Norte.

Ţinând într-o mână o cutie de bere Coors, Sandecker duse un binoclu la ochi cu mâna cealaltă şi privi peisajul înconjurător. Era îmbrăcat pe măsura autofurgonetei, semănând cu unul dintre miile de hoinari americani care călătoreau pe bani puţini prin Baja.

Fusese surprins să găsească atât de multe plante înflorite în Deşertul Sonoran, în ciuda apei insuficiente şi a temperaturii care cobora iarna sub zero grade, devenind caniculară vara. Hăt, în depărtare, se vedea o herghelie mică ai cărei cai păşteau

smocurile de iarbă.

Mulţumit că singurele forme de viaţă din imediata apropiere erau doar un şarpe cu clopoţei cu romb roşu pe spate, care se sorea pe un bolovan şi un iepure de deşert cu coadă neagră care ţopăi spre el, îl privi şi se îndepărtă grăbit, amiralul se sculă de pe scaun şi coborî spre ochiul de apă.

— Se vede braţul legii? îl întrebă Pitt.

— Nimic decât şerpi şi iepuri, mârâi Sandecker şi arătă spre apă. De cât timp sunt acolo?

Pitt îşi privi ceasul:

— De treizeci şi opt de minute.

— M-aş simţi mult mai liniştit dacă ar fi utilizat echipamente profesioniste, nu vechiturile alea împrumutate de la agenţii Serviciului Vamal.

— Dacă vrem să-i salvăm pe Loren şi pe Rudi, fiecare minut contează. Încercând acum să vedem dacă planul meu are cea mai mică speranţă de reuşită, economisim şase ore. Este exact timpul în care echipamentul nostru sofisticat ar ajunge din Washington în Calexico.

— Mi se pare curată nebunie să încercăm o operaţiune aşa de periculoasă, spuse Sandecker cu glas obosit.

— Avem alternativă?

— Nu-mi vine nici una în minte.

— Atunci trebuie să-ncercăm, declară ferm Pitt.

— Nici măcar nu ştii dacă ai cea mai mică şansă să…

— Ne-au făcut semn, îl întrerupse Pitt când cordonul îi zvâcni în palmă. Vin spre noi.

Împreună, Pitt trăgând de cordon şi Sandecker ţinând tamburul între genunchi şi învârtind manivela, începură să-i ridice pe cei doi scufundători, aflaţi undeva în adâncul puţului, la celălalt capăt al cordonului lung de două sute de metri. După cincisprezece minute, gâfâind din greu, ajunseră la nodul roşu care anunţa a treia lungime de cincizeci de metri.

— Mai sunt numai cincizeci de metri, comentă Sandecker, icnind.

Trase de tambur în timp ce bobina, străduindu-se să uşureze sarcina lui Pitt care depunea efortul cel mai mare. Amiralul era un entuziast al activităţii sportive, alerga zilnic câţiva kilometri şi ocazional lucra în sala de forţă din sediul NUMA, totuşi osteneala de a trage fără pauză o greutate inertă îi sporise alarmant ritmul bătăilor inimii.

— Îi văd, gâfâi el, recunoscător.

Uşurat, Pitt dădu drumul cordonului şi se trânti pe jos, chinuindu-se să-şi recapete suflul:

— De acolo pot sui şi singuri.

Giordino apăru primul la suprafaţă. Îşi scoase cele două butelii de aer şi le împinse spre Sandecker, apoi întinse mâna către Pitt care se încordă şi-l trase cu putere afară din apă. Următorul fu doctorul Peter Duncan, hidrolog de la Serviciul de Geologie şi Topometrie SUA, care sosise în Calexico cu un avion închiriat la numai o oră după ce Sandecker îl contactase în San Diego. La început, crezuse că amiralul glumea când pomenise despre un râu subteran, dar curiozitatea îi învinsese scepticismul şi abandonase totul pentru a li se alătura scufundărilor de explorare. Scuipă din gură muştiucul regulatorului de aer:

— Nu mi-am imaginat niciodată că poate să existe o sursă atât de mare de apă, rosti el printre gâfâieli.

— Aţi găsit o cale de acces la râu! spuse fericit Pitt, pe un ton deloc interogativ.

— Puţul coboară cam şaizeci de metri, apoi ajunge la un curs de alimentare orizontal care străbate o sută douăzeci de metri printr-o succesiune de galerii înguste până la râu, explică Giordino.

— Avem loc să trecem cu echipamentul? întrebă Pitt.

— Pe alocuri este cam strâmt, dar cred că ne putem strecura.

— Care-i temperatura apei?

— Douăzeci de grade – rece, totuşi suportabilă.

Duncan îşi scoase masca, dezvăluindu-şi barba deasă şi roşie. Nu ieşi din apă, ci-şi rezemă coatele de marginea puţului şi începu să vorbească, bâlbâindu-se de surescitare:

— Nu-mi venea să cred când mi-aţi descris un râu lat care curge cu viteza de nouă noduri pe sub Deşertul Sonoran. Acum, după ce l-am văzut cu ochii mei, tot nu-mi vine să cred. Aş zice că anual pe-aici curg zece-cincisprezece miliarde de metri cubi de apă.

— Crezi că-i acelaşi râu subteran care trece pe sub Cerro el Capirote? întrebă Sandecker.

— Fără doar şi poate, răspunse Duncan. Acum, când am văzut cu ochii mei că râul există, sunt gata să pun pariu că este acelaşi despre care Leigh Hunt afirma că trece pe sub Munţii Castle Dome.

— Prin urmare, probabil că există şi Canionul de aur al lui

Hunt, surâse Pitt.

— Cunoşti legenda?

— Acum nu mai este o legendă.

O expresie de încântare apăru pe chipul hidrologului:

— Da, sunt fericit să admit că nu mai este o legendă.

— Noroc că am fost legaţi de un cordon de siguranţă fix, comentă Giordino.

Duncan încuviinţă din cap:

— Absolut de acord. Fără el, am fi fost târâţi de curentul râului după ce ieşiserăm din cursul de alimentare.

— Şi v-aţi fi alăturat celor doi scufundători care au sfârşit în golf.

— Nu pot să nu mă întreb unde este izvorul, reflectă Sandecker.

Giordino îşi trecu mâna prin ciuful creţ:

— Cele mai moderne instrumente geofizice de penetrare a solului n-ar trebui să aibă probleme în urmărirea cursului.

— Este imposibil de prevăzut ce va însemna o descoperire de asemenea proporţii pentru sud-vestul afectat de secetă, continuă Duncan încă impresionat de cele văzute. Ar putea fi vorba despre mii de locuri de muncă, milioane de pogoane de terenuri cultivate, păşuni pentru vite… Am putea vedea cum deşertul se transformă într-o Grădină a Edenului.

— Hoţii se vor îneca în apa care va transforma deşertul într-un paradis, zise Pitt, privind apa limpede precum cristalul şi amintindu-şi cuvintele lui Billy Yuma.

— Ce-ai spus? îl întrebă Giordino, curios.

Pitt clătină din cap şi zâmbi:

— Un vechi proverb indian.

După ce aduseră echipamentul de scufundare la suprafaţă, Giordino şi Duncan se dezbrăcară de costume, în timp ce Sandecker încărca totul în breakul Plymouth. Amiralul se apropie de Pitt, care pornise autofurgoneta veche şi se opri lângă el.

— Ne-ntâlnim aici peste două ore, îi spuse Pitt.

— Ne poţi spune şi nouă unde te duci?

— Trebuie să văd pe cineva care să mobilizeze o armată.

— O persoană pe care o cunosc?

— Nu, dar dacă lucrurile merg pe jumătate atât de bine pe cât sper, o să-i strângi mâna şi o să-i dai o medalie înainte de asfinţitul soarelui.

* * *

Gaskill şi Ragsdale aşteptau în micul aeroport aflat la vest de Calexico în partea americană a graniţei, când avionul NUMA ateriză şi rulă, oprindu-se lângă furgoneta mare a Serviciului Vamal. Începuseră deja să transfere echipamentele subacvatice din cala avionului în furgonetă, când Sandecker şi Giordino apărură cu breakul.

Pilotul se apropie de ei şi le strânse mâinile:

— A trebuit să ne dăm toată silinţa pentru a face rost de lucrurile de pe listă, dar am reuşit să le găsim pe toate.

— Inginerii noştri au putut coborî profilul naviplanului, aşa cum a cerat Pitt? întrebă Giordino.

— O chestie teribilă, zâmbi pilotul, totuşi genialii mecanici ai domnului amiral mi-au zis să vă anunţ că au modificat *Wallowing Windbag-ul,* aducându-l la înălţimea maximă de şaizeci şi unu de centimetri.

— Când mă voi întoarce la Washington, le voi mulţumi personal tuturor, spuse Sandecker cu căldură.

— Să plec sau să vă aştept aici? îl întrebă pilotul.

— Rămâi lângă avion, în caz că avem nevoie de tine.

Terminaseră de încărcat furgoneta şi închideau uşile din spate, când Curtis Starger apăru pe pistă gonind într-un vehicul cenuşiu al Serviciului Vamal. Opri şi sări de la volan, ca scăpat din puşcă:

— Avem probleme, îi anunţă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Gaskill.

— Grănicerii mexicani tocmai au închis frontiera pentru tot traficul dinspre Statele Unite.

— Şi pentru cel comercial?

— Da. În plus, au ridicat în aer o flotilă de elicoptere cu ordinul de a intercepta orice aparat de zbor intrus şi de a opri toate vehiculele care par nelalocul lor.

Ragsdale privi spre Sandecker:

— Probabil că sunt pe urmele expediţiei voastre de pescuit.

— Nu cred. Nimeni nu ne-a văzut intrând sau plecând de la Scalda lui Satan.

Starger izbucni în râs:

— Pe cât vrei să punem pariu că după ce *senor* Matos le-a raportat fraţilor Zolar că ne menţinem pe o poziţie de forţă, ei au făcut spume la gură şi i-au convins pe amicii lor din guvern să reteze punţile?

— Asta cred şi eu, încuviinţă Ragsdale. Se temeau că vom da năvală precum cavaleria uşoară pentru a salva fortul asediat de

indieni.

— Unde-i Pitt? se interesă Gaskill, privind în jur.

— Este în siguranţă, de partea cealaltă, răspunse Giordino.

Sandecker lovi cu pumnul în fuzelajul avionului:

— După ce-am ajuns atât de aproape! mormăi el furios. Chix… am dat, pur şi simplu, chix!

— Trebuie să existe vreo modalitate prin care să-i putem aduce pe oamenii aceştia şi echipamentele lor la Scalda lui Satan, se adresă Ragsdale colegilor săi din FBI.

Starger şi Gaskill rânjiră în acelaşi fel, cu şiretenie:

— Păi, făcu Starger, cred că Serviciul Vamal vă poate salva.

— Voi doi aveţi ceva ascuns în mânecă?

— Afacerea Escobar, dădu din cap Starger. Aţi auzit despre ea?

— Ceva cu contrabandă de droguri, zise Ragsdale.

— Juan Escobar, începu Starger să le explice lui Sandecker şi lui Giordino, locuia în Mexic lângă graniţă, dar avea un atelier de reparat camioane în Statele Unite, imediat dincolo de frontieră. El a introdus prin contrabandă o mulţime de transporturi masive de droguri, înainte ca Departamentul Antidrog să-i dea de urmă. Într-o investigaţie comună, oamenii noştri au descoperit un tunel lung de 150 metri, care făcea legătura între casa lui şi atelierul auto. Am ajuns prea târziu ca să-l arestăm. Escobar a mirosit ceva şi-a închis afacerea înainte de a-l prinde în flagrant şi a dispărut împreună cu toată familia lui.

— În prezent în casa lui Escobar, continuă Gaskill, locuieşte un agent de-al nostru, un hispanic născut şi crescut în Los Angeles, care face naveta prin punctul de vamă, jucând rolul de nou proprietar al atelierului auto.

Starger surâse încântat:

— Departamentul Antidrog şi Serviciul Vamal au efectuat peste douăzeci de arestări, pe baza informaţiilor ce i-au parvenit agentului nostru de la traficanţi de droguri care doreau să folosească tunelul.

— Vreţi să spuneţi că este încă deschis? se miră Sandecker.

— Domnule amiral, răspunse Starger, aţi fi surprins cât de frecvent s-a dovedit util celor aflaţi de partea binelui.

Giordino arăta ca un om căruia i se aruncase colacul de salvare:

— Putem trece echipamentele dincolo de graniţă?

Starger încuviinţă din cap:

— Pur şi simplu intrăm cu camioneta în atelierul auto. O să mobilizez nişte băieţi să ne ajute să cărăm echipamentele pe sub graniţă până la casa lui Escobar şi apoi să le încărcăm în camionul de depanare al agentului nostru sub acoperire, care se află în garajul de acolo, departe de orice priviri indiscrete. Camionul este bine cunoscut în regiune, aşa încât nu există nici un motiv pentru a fi oprit.

Sandecker se întoarse spre Giordino:

— Ei bine, rosti el solemn, sunteţi gata să vă scrieţi necrologul?

49

Demonul de piatră ignora cu stoicism activitatea din jur, ca şi cum ar fi aşteptat momentul potrivit. Nu simţea şi nici nu-şi putea răsuci capul pentru a vedea găurile şi scobiturile recente din trupul său şi din unica aripă rămasă întreagă, ciuruite de soldaţi mexicani amuzaţi care-l folosiseră drept ţintă, după ce ofiţerii lor coborâseră în adâncul muntelui. Ceva din stânca sculptată simţea că ochii săi ameninţători vor privi peste deşertul fără vârstă multe secole după ce intruşii aceia vor fi murit şi vor fi fost uitaţi de toţi.

O umbră trecu pentru a cincea oară în dimineaţa aceea peste demon; un aparat aerodinamic coborî din văzduh şi se opri pe unicul spaţiu deschis care permitea manevra respectivă – o fâşie îngustă între două elicoptere militare şi vinciul mare, deservit de un generator la fel de masiv.

Din scaunul pentru pasageri din spate al elicopterului verde-albastru de poliţie, Rafael Cortina, comandantul poliţiei din Baja Norte, privea gânditor pe geam spre agitaţia de pe vârful muntelui. Ochii lui se îndreptară către expresia răuvoitoare a demonului de piatră, care părea că-l fixează cu ură.

Cortina avea şaizeci şi cinci de ani şi se gândea fără plăcere la apropiata ieşire la pensie. Nu-l încânta ideea unei vieţi monotone într-o căsuţă de pe malul Golfului Ensenada, trăind dintr-o pensie care avea să-i permită foarte puţine extravaganţe. Faţa sa pătrăţoasă, oacheşă, era oglinda unei cariere lungi de patruzeci şi cinci de ani. Cortina nu fusese niciodată popular printre ceilalţi ofiţeri de poliţie. Muncise din greu, îşi menţinuse verticalitatea şi se mândrea că nu acceptase niciodată mită. Nici măcar un singur peso în toţi anii de serviciu. Deşi nu-i acuzase pe alţii fiindcă acceptau bani pe sub masă din partea unor infractori cunoscuţi sau a unor oameni de afaceri dubioşi care încercau să abată investigaţiile legale, nici nu le aprobase acţiunile. Îşi văzuse de drumul său, fără să-i reclame superiorilor şi fără să-şi exprime nemulţumirile sau judecăţile morale personale.

Îşi amintea cu amărăciune felul în care fusese ignorat la avansări în mai multe rânduri decât îşi putea aminti. Totuşi, ori de câte ori superiorii săi întindeau prea mult coarda şi faptele le erau descoperite, iscându-se scandaluri, autorităţile civile apelau

cu regularitate la Cortina, un individ pe care-l detestau pentru onestitatea sa, dar care le era necesar fiindcă puteau avea încredere în el.

Într-o ţară în care corupţia şi mita erau la ordinea zilei, exista un motiv pentru care Cortina nu putuse fi cumpărat. Orice om îşi avea preţul său. Nemulţumit, însă răbdător, Cortina aşteptase până ce preţul său fusese acceptat. Dacă era să se vândă, n-avea s-o facă ieftin. Iar cele zece milioane de dolari pe care fraţii Zolar i le oferiseră pentru cooperare, pentru şi dincolo de aprobarea oficială de scoatere la suprafaţă a comorii, erau îndeajuns pentru ca soţia sa, cei patru fii şi nevestele lor cu cei opt nepoţi să se bucure de viaţă în noul şi reîntineritul stat Mexic, clădit sub auspiciile Acordului nord-american privind comerţul liber de restricţii tarifare.

În acelaşi timp, Cortina ştia că erau pe ducă zilele de altădată, când întorceai privirea, dar întindeai palma. Ultimii doi preşedinţi mexicani purtaseră un război total împotriva corupţiei din administraţie, iar legalizarea şi reglementarea preţurilor unor droguri însemnase o lovitură grea pentru traficanţi, retezându-le profiturile cu optzeci la sută şi volumul tranzacţiilor cu două treimi.

Cortina coborî din elicopter şi fu întâmpinat de unul dintre oamenii lui Amaru. Îşi amintea că-l arestase pe individ pentru jaf armat în La Paz şi contribuise la condamnarea lui la cinci ani de închisoare. În cazul în care criminalul eliberat îl recunoscuse pe Cortina, nu se trădă în nici un fel şi îl conduse la o rulotă din aluminiu, care fusese aeropurtată din Yuma, pentru a fi utilizată ca sediu pentru acţiunea de recuperare a comorii începută pe vârful muntelui.

Comandantul de poliţie fu surprins să vadă în interiorul rulotei lambrisate cu lemn preţios picturi moderne în ulei, semnate de unii dintre cei mai celebri artişti din sud-vestul american. În jurul mesei din Epoca Restauraţiei Franceze stăteau Joseph Zolar, cei doi fraţi ai săi, Fernando Matos de la Ministerul Afacerilor Interne şi colonelul Roberto Campos, comandantul forţelor militare din Baja.

Cortina salută din cap şi se înclină scurt. I se făcu semn să se aşeze pe un scaun. Ochii i se lărgiră uşor, când o femeie foarte frumoasă îi aduse o cupă de şampanie şi o farfurie cu somon afumat, alături de o grămăjoară de caviar. Zolar indică o planşă cu secţiunea tunelului care ducea la peşterile interioare:

— Vreau să vă spun că nu este deloc uşor să aducem tot aurul peste un râu adânc care curge sub deşert şi apoi să-l transportăm printr-un coridor îngust, până în vârful muntelui.

— Operaţiunile se desfăşoară cu bine? întrebă Cortina.

— Este prea devreme ca să sărbătorim cu confeti, replică Zolar. În prezent, are loc operaţiunea cea mai dificilă: scoaterea lanţului lui Huascar. După ce va ajunge la suprafaţă… se opri, pentru a-şi consulta ceasul… cam peste o jumătate de oră, îl vom tăia în secţiuni pentru a uşura manipularea la încărcare şi la descărcare. După ce va fi în siguranţă, în depozitele noastre din Maroc, va fi lipit la loc.

— De ce tocmai în Maroc? întrebă Fernando Matos. De ce nu în depozitele pe care le aveţi în Galveston sau pe proprietatea dumneavoastră din Douglas, statul Arizona?

— Din motive de protecţie. Aceasta este o colecţie de artefacte pe care nu dorim să riscăm s-o depozităm în Statele Unite. Avem o înţelegere cu comandantul militar din Maroc, care se ocupă de paza mărfurilor noastre, iar Marocul este un centru de distribuţie convenabil pentru transportul artefactelor în Europa, în America de Sud şi în Orientul îndepărtat.

— Cum intenţionaţi să aduceţi la suprafaţă restul obiectelor? întrebă Campos.

— După ce vor traversa râul subteran pe plute, vor fi trase prin tunel pe un tren de platforme înguste cu tălpige.

— Prin urmare, vinciul pe care l-am rechiziţionat s-a dovedit util?

— Un dar de la Dumnezeu, domnule colonel, răspunse Oxley. Până la ora 18, oamenii dumneavoastră ar trebui să termine de încărcat ultimele artefacte în elicopterele pe care aţi avut amabilitatea să ni le puneţi la dispoziţie.

Cortina luă în mână cupa de şampanie, dar nu sorbi din ea:

— Există vreo modalitate de cântărire a tezaurului?

— Domnul profesor Henry Moore şi soţia lui au estimat că ar fi vorba de şaizeci de tone.

— Dumnezeule! murmură colonelul Campos, un bărbat voinic cu o claie de păr sur. Nu ştiusem că este atât de mare.

— Documentele istorice nu oferă inventarul complet, explică Oxley.

— Şi valoarea? întrebă Cortina.

— Iniţial, începu Oxley, o estimaserăm la două sute cincizeci de milioane de dolari americani. Cred însă că putem spune fără

ezitare că se apropie mai degrabă de trei sute de milioane.

Valoarea rostită de Oxley era o pură născocire. Potrivit inventarului realizat de soţii Moore, numai preţul de piaţă al aurului se apropia de şapte sute de milioane de dolari. Valoarea suplimentară a antichităţilor făcea ca suma finală să fie mai mare cu un miliard de dolari pe piaţa neagră.

Zolar se întoarse spre Cortina şi Campos cu un surâs larg pe faţă:

— Ceea ce înseamnă, domnilor, că putem creşte considerabil cota parte pentru locuitorii din Baja California Norte.

— Suma va fi mai mult decât suficientă pentru lucrările publice preconizate de administraţia dumneavoastră, adăugă Sarason.

Cortina privi pe furiş spre Campos şi se întrebă cât primea colonelul pentru a închide ochii în timp ce fraţii Zolar plecau cu cea mai mare parte a comorii, inclusiv cu lanţul de aur masiv. Iar Matos era o enigmă... Pur şi simplu nu putea să înţeleagă rolul ipocritului oficial guvernamental.

— În lumina noii estimări, cred că s-ar impune o bonificaţie, rosti el, în cele din urmă.

Oportunist prin natură, Campos îl susţinu imediat:

— Da, da, sunt de acord cu bunul meu prieten Rafael! Pentru mine n-a fost deloc uşor să închid graniţa.

Cortina fu amuzat să-l audă pe colonel folosindu-i prenumele pentru prima dată în cei zece ani de când se întâlneau ocazional pentru a discuta diverse probleme de natură militară sau poliţienească. Ştia cât de mult l-ar fi iritat pe Campos dacă proceda în acelaşi fel, aşa încât spuse:

— Roberto are perfectă dreptate. Oamenii de afaceri şi politicienii locali se plâng deja de pierderile de venituri cauzate de stoparea traficului comercial şi turistic. Amândoi vom fi nevoiţi să dăm nişte explicaţii credibile superiorilor.

— Nu le vor înţelege, întrebă Oxley, când le veţi spune că aţi făcut-o pentru a-i opri pe agenţii federali americani să treacă în mod neautorizat graniţa pentru a confisca tezaurul?

— Vă asigur că Ministerul Afacerilor Interne va coopera din toate punctele de vedere pentru a vă susţine poziţia, zise Matos.

— Poate că o va face, strânse din umeri Cortina, dar cine poate garanta că guvernul va accepta explicaţiile şi nu va ordona ca domnul colonel Campos şi cu mine să fim deferiţi justiţiei pentru că ne-am depăşit atribuţiile?

— La ce bonificaţie v-aţi gândit? i se adresă Zolar.

Fără să clipească măcar, Cortina replică:

— Alte zece milioane de dolari, bani lichizi.

În mod evident, Campos fu uluit pentru o clipă, dar nu ezită să i se alăture:

— Domnul comandant de poliţie a vorbit pentru amândoi. Ţinând seama de riscurile asumate şi de valoarea suplimentară a comorii, bonificaţia de zece milioane de dolari nu este o sumă exagerată.

Sarason intră şi el în negocieri:

— Vreau să înţelegeţi că valoarea estimată nu se apropie deloc de ceea ce vom încasa în final. Domnul comandant Cortina ştie că nişte bijuterii furate sunt rareori vândute cu mai mult de douăzeci la sută din valoarea lor reală.

În tot acest timp, Zolar şi Oxley afişau expresii serioase, ştiind însă perfect că pe lista clienţilor lor existau peste o mie de colecţionari care de-abia aşteptau să cumpere obiecte din tezaur la preţuri exorbitante.

— Zece milioane, repetă Cortina cu încăpăţânare.

— Este o sumă foarte mare, protestă Sarason, menţinând simularea unor negocieri dure.

— Faptul că vă oferim protecţie împotriva poliţiei americane şi mexicane, îi reaminti Cortina, este doar jumătate din ajutorul pe care vi-l dăm. Fără elicopterele grele ale domnului colonel Campos cu care să transportaţi aurul la aeroportul de transfer din Deşertul Altar, nu v-aţi alege cu nimic.

— Nici voi nu v-aţi alege cu nimic fără implicarea *noastră* în descoperire, replică Sarason.

Cortina deschise braţele cu un gest de indiferenţă:

— Nu pot nega că avem nevoie unii de ceilalţi. În acelaşi timp, cred cu tărie că ar fi în interesul dumneavoastră să fiţi generoşi.

Sarason îşi privi fraţii. Zolar încuviinţă din cap imperceptibil. După o clipă, Sarason reveni spre Cortina şi Campos şi schiţă un gest de resemnare:

— Ştim când avem o mână necâştigătoare. Consideraţi-vă mai bogaţi cu câte zece milioane de dolari.

* * *

Sarcina maximă a vinciului era de cinci tone, aşa încât lanţul lui Huascar trebuia tăiat în două. După aceea, geniştii mexicani aveau să improvizeze o plută din scândurile rechiziţionate din cel mai apropiat depozit de cherestea, pentru a transporta piesa

principală a tezaurului peste râul subteran. Tronul de aur avea să fie însă prea greu pentru pluta aceea. După ce lanţul lui Huascar era adus în vârful muntelui, vinciul urma să fie coborât în peşteră şi cablul lui să fie trecut în jurul tronului, care să fie tras pe fundul râului până ajungea la ţărm. De acolo, geniştii ajutaţi de oamenii lui Amaru intenţionau să-l suie pe un fel de sanie, în vederea călătoriei finale din inima muntelui. După ce erau aduse la suprafaţă, toate artefactele urmau să fie îmbarcate în vehicule pe care meşteşugarii incaşi care creaseră capodoperele din aur nu şi le-ar fi putut imagina niciodată: păsări ce zburau fără aripi, numite elicoptere în vremurile moderne.

Pe insula comorii, Micki Moore inventaria de zor şi făcea descrieri ale obiectelor, în timp ce Henry le măsura şi le fotografia. Trebuiau să lucreze repede. Amaru îi îmboldea pe geniştii militari să evacueze totul cât mai iute – un efort care diminua cu o viteză incredibilă piramida de antichităţi din aur. Incaşii şi chachapoya avuseseră nevoie de şase zile pentru a ascunde comoara în munte, dar echipamentele moderne aveau s-o scoată de acolo în zece ore.

— Nu pot face asta, şopti Micki apropiindu-se de soţul ei.

El o privi şi ochii femeii părură să reflecte aurul care scânteia sub proiectoarele puternice aduse de genişti.

— Nu vreau nici un gram de aur.

— De ce? o întrebă el, încetişor.

— Nu-ţi pot explica. Şi aşa mă simt josnică. Ştiu că şi tu ai ajuns să simţi la fel. Trebuie să facem ceva ca să nu rămână în mâinile lui Zolar.

— Nu acesta a fost planul nostru iniţial – să-i lichidăm pe fraţii Zolar şi să deturnăm comoara după ce a fost încărcată în avionul din Deşertul Altar?

— Asta a fost înainte de a vedea cât este de vastă şi de magnifică! Recunoaşte, Henry, este un hap mai mare decât putem înghiţi.

Moore căzu pe gânduri:

— Ţi-ai găsit un moment al naibii de nepotrivit pentru accese de conştiinţă.

— Conştiinţa n-are nici o legătură cu asta. E ridicol să crezi că noi doi am putea descărca tone de antichităţi. Trebuie să privim deschis realitatea. Nu dispunem nici de facilităţile, nici de contactele necesare pentru a desface pe piaţa neagră un tezaur de asemenea dimensiuni.

— Vânzarea lanţului lui Huascar n-ar fi deloc dificilă.

Micki îl privi pătrunzător:

— Eşti un antropolog foarte bun, iar eu sunt un arheolog foarte bun. Amândoi suntem foarte pricepuţi să ne paraşutăm noaptea în ţări străine şi să ucidem oameni. Furtul unor opere de artă vechi şi inestimabile nu-i specialitatea noastră. În plus, îi urâm pe oamenii aceştia. Părerea mea este să acţionăm împreună pentru a menţine tezaurul intact, nu împrăştiat în buncărele unor indivizi dornici să posede obiecte pe care nimeni să nu le poată avea sau vedea.

— Trebuie să recunosc, încuviinţă încet bărbatul, că am avut şi eu unele rezerve. Ce propui să facem?

— Ceea ce trebuie, răspunse ea, răguşit.

Pentru prima dată, Moore îi sesiză compasiunea din ochi, care-i conferea o frumuseţe pe care n-o observase până atunci. Femeia îl prinse în braţe şi-l privi cu sinceritate:

— Nu va mai trebui să ucidem niciodată. De data aceasta, după terminarea operaţiunii nu va mai fi nevoie să ne furişăm iarăşi în bârlog.

Bărbatul îi prinse capul între palme şi o sărută:

— Sunt mândru de tine!

Micki îl împinse uşor înapoi şi ochii i se lărgiră, parcă amintindu-şi ceva:

— Ostaticii! Le-am promis că, dacă vom putea, o să-i salvăm.

— Unde sunt?

— Dacă mai trăiesc, ar trebui să fie undeva, la suprafaţă.

Moore privi în jurul peşterii şi văzu că Amaru supraveghea evacuarea mumiilor străjerilor din cripte. Fraţii Zolar intenţionau să lase grotele la fel de goale pe cât fuseseră atunci când le descoperiseră incaşii. Nici un obiect de valoare nu avea să mai rămână acolo.

— Avem inventarul detaliat, îi spuse el lui Micki. Putem să-i dăm drumul!

Soţii Moore se urcară pe o „sanie” improvizată, ticsită cu animale din aur, care era tractată spre vârf. Când ajunseră la lumină, căutară peste tot, dar nu-i zăriră nicăieri pe Loren Smith şi pe Rudi Gunn.

Iar de acum era prea târziu ca soţii Moore să coboare iarăşi în munte.

* * *

Loren se înfioră. Hainele zdrenţuite nu reprezentau o protecţie

faţă de umezeala rece din peşteră. Gunn o cuprinsese cu braţul, oferindu-i puţina căldură corporală pe care o avea de dat. Nişa micuţă în care fuseseră întemniţaţi era, în realitate, o simplă fisură în calcar. Nu aveau loc să stea în picioare şi, ori de câte ori încercau să se mişte pentru a-şi găsi o poziţie mai confortabilă sau pentru a se încălzi, paznicul îi lovea cu patul puştii prin deschidere.

După ce jumătăţile lanţului de aur fuseseră suite prin tunel, Amaru îi silise să coboare pe de creasta muntelui în cavitatea aceasta mică, aflată dincolo de cripta străjerilor. Loren şi Rudi fuseseră închişi aici înainte ca soţii Moore să fi ieşit din peştera comorii.

— Am vrea să bem nişte apă, i se adresă Loren paznicului.

Bărbatul se întoarse şi o privi inexpresiv. Era un individ înfricoşător, enorm, cu o faţă dezgustătoare, cu buze groase, nas turtit şi un singur ochi. Găvanul fără ochi nu era acoperit şi îi conferea hidoşenia brutală a unui Quasimodo.

Corpul pe jumătate dezbrăcat al lui Loren se înfioră, însă nu de frig, ci de teamă. Ştia prea bine că insolenţa putea să-i provoace suferinţă, dar de acum nu-i mai păsa:

— Apă, imbecil bălos! Înţelegi? *Agua!*

El o privi cu cruzime, apoi dispăru fără grabă din faţa lor. Reveni după câteva minute şi le azvârli un bidon metalic militar.

— Cred că ţi-ai făcut un prieten, comentă Gunn.

— Dacă speră că se-alege cu un sărut de la prima întâlnire, făcu Loren deşurubând capacul bidonului, ar trebui să se gândească mai bine.

Îi întinse bidonul lui Gunn, dar el scutură din cap:

— Mai întâi, doamnele.

Loren bău numai puţin, apoi îi dădu bidonul:

— Mă întreb ce s-o fi întâmplat cu soţii Moore?

— Poate că nu ştiu că ne-au adus de pe pisc în văgăuna asta.

— Mă tem că fraţii Zolar intenţionează să ne îngroape aici de vii, zise Loren.

O podidiră lacrimile pentru prima dată. Curajul începea să i se risipească. Îndurase bătăile şi abuzurile, dar acum, când se părea că ea şi Gunn fuseseră abandonaţi, dispăruse aproape complet speranţa vagă ce o făcuse până atunci să ignore totul.

— Mai este şi Dirk, spuse încetişor Gunn.

Femeia clătină din cap, ca şi cum s-ar fi simţit stânjenită că fusese văzută ştergându-şi lacrimile:

— Te rog, încetează! Chiar dacă ar mai fi în viaţă, Dirk n-ar putea pătrunde în muntele ăsta nenorocit cu o divizie de puşcaşi marini, pentru a ajunge în timp util la noi.

— Dacă-l cunosc bine, nu va avea nevoie de o divizie de puşcaşi marini.

— Este om şi el, ce naiba! Ar fi ultimul care să se considere un făcător de minuni.

— Atâta timp cât mai suntem în viaţă, vorbi Gunn şi există o şansă, asta-i tot ce contează.

— Dar pentru cât timp? clătină cu tristeţe din cap. Câteva minute… două ore? Adevărul este că suntem deja ca şi morţi.

* * *

Când prima secţiune a lanţului lui Huascar a fost scoasă la lumina zilei, toţi cei de pe vârful muntelui se opriră s-o admire. Atâta aur masiv într-un singur loc le tăie, pur şi simplu, răsuflarea. În ciuda prafului şi a depunerilor de calcit picurate din plafonul peşterii în atâtea secole, mormanul de aur galben strălucea orbitor sub soarele amiezii.

În toţi anii de când se ocupau cu furtul de antichităţi, fraţii Zolar nu mai văzuseră o capodoperă de artă antică splendidă; într-adevăr, nu putea rivaliza cu nici un alt obiect cunoscut în istorie. În toată lumea nu existau patru colecţionari care şi-ar fi putut permite să cumpere întregul lanţ. Spectacolul fu dublat, când cealaltă jumătate fu adusă din adânc şi depozitată lângă prima.

— Maică Precistă! icni colonelul Campos. Inelele au grosimea încheieturii mâinii unui om!

— Greu de crezut că incaşii au stăpânit asemenea cunoştinţe de metalurgie, murmură Zolar.

Sarason îngenunche şi studie verigile lanţului:

— Tehnica şi complexitatea artistică sunt fenomenale. Fiecare za este perfectă. Nu există nicăieri nici un defect.

Cortina se apropie de o verigă de la un capăt şi o ridică, depunând un efort vizibil:

— Cred că un singur inel cântăreşte cincizeci de kilograme.

— Este, într-adevăr, la ani-lumină de orice altă descoperire, spuse Oxley, nevenindu-i să creadă ce vede în faţa ochilor.

Sarason îşi smulse privirea de la lanţ şi-i făcu semn lui Amaru:

— Încărcaţi-l rapid!

Asasinul cu ochi cruzi dădu din cap fără să spună nimic şi începu să le dea ordine oamenilor săi şi unei grupe de soldaţi.

Până şi Cortina, Campos şi Matos li se alăturară. Transpirând din abundenţă şi folosind un cărucior elevator forţat la maximum, cele două secţiuni ale lanţului fură încărcate în două elicoptere militare şi trimise spre pista din deşert.

Zolar privi cele două aparate până deveniră punctuleţe minuscule pe cer.

— Nimic nu ne mai poate opri acum, se adresă el încântat fraţilor săi. Peste câteva ore vom fi în siguranţă cu cea mai mare comoară cunoscută de om.

50

Pentru Sandecker, planul îndrăzneţ de a pătrunde prin uşa din spate a muntelui Cerro el Capirote în tentativa temerară de a-i salva pe Loren Smith şi pe Rudi Gunn era, pur şi simplu, sinucidere. El ştia prea bine din ce cauză îşi risca Pitt viaţa: salva de la moarte o femeie iubită şi un prieten apropiat, încheia socotelile cu doi asasini şi înhăţa o comoară incredibilă de sub nasul hoţilor. Acestea ar fi fost motive suficiente pentru alţi bărbaţi, dar nu şi pentru Pitt. Motivaţia lui era mult mai profundă. Să provoace necunoscutul, să sfideze probabilităţile şi să râdă în nasul răului, aceştia erau stimulii săi.

Cât despre Giordino, care-i era prieten lui Pitt din copilărie, Sandecker nu se îndoia nici o clipă că italianul solid şi-ar fi urmat prietenul şi într-un ocean de lavă topită.

Sandecker i-ar fi putut opri, dar el nu construise organizaţia guvernamentală pe care mulţi o considerau cea mai bună, cea mai productivă şi cea mai eficientă bugetar fără să-şi fi asumat destule riscuri. Plăcerea de a ieşi din ritmul de marş impus de oficialităţile din Washington făceau din el o persoană respectată şi, în acelaşi timp, invidiată. Ceilalţi directori de agenţii naţionale n-ar fi acceptat niciodată participarea pe teren într-un proiect riscant care ar fi putut atrage criticile Congresului şi demisia forţată în urma unui ordin prezidenţial. Singurul regret al lui Sandecker era că nu putea conduce el însuşi această aventură.

Se opri după ce cărase un braţ de echipamente pentru scufundare din vechiul Chevy prin pâlnia tubulară şi-l privi pe Peter Duncan, care stătea lângă ochiul de apă, suprapunând cu atenţie o hartă topografică desenată pe calc peste cartografierea hidrografică a sistemelor acvatice subterane cunoscute.

Cele două hărţi fuseseră mărite la aceeaşi scară, permiţându-i să studieze cursul aproximativ al râului subteran. În jurul său, ceilalţi reglau echipamentele şi aparatele pentru scufundare şi plutire.

— În linie dreaptă, spuse Duncan fără să se adreseze cuiva anume, distanţa dintre Scalda lui Satan şi Cerro el Capirote pare a fi de aproximativ treizeci de kilometri.

Sandecker privi apa în care aveau să se scufunde:

— Ce fenomen natural a format albia râului?

— Acum şaizeci de milioane de ani, răspunse hidrologul, un seism a provocat o falie în calcar, îngăduind apei să se infiltreze şi să sape mai multe caverne legate între ele.

Amiralul se întoarse către Pitt şi-l întrebă:

— Cât crezi că va dura până ajungeţi acolo?

— Purtaţi de un curent de nouă noduri, ar trebui să ajungem în peştera comorii cam în trei ore.

Duncan nu părea la fel de sigur:

— N-am întâlnit niciodată un râu fără meandre. În locul tău, aş mai adăuga două ore la estimarea asta.

— *Wallowing Windbag* va compensa meandrele, spuse Giordino încrezător şi începu să se dezbrace.

— Asta numai dacă nu vor apărea probleme. Vă aventuraţi în necunoscut şi nu aveţi habar peste ce puteţi da. Sifoane lungi de zece kilometri sau poate mai mult, cascade de înălţimea unei clădiri cu zece etaje sau praguri pe care nu se poate naviga. Plutaşii au o vorbă – dacă există un bolovan, te vei ciocni de el. Dacă există un vârtej, te va prinde.

— Şi ce altceva? zâmbi larg Giordino, neimpresionat de previziunile sumbre ale lui Duncan. Vampiri sau monştri lacomi cu şase rânduri de dinţi ascuţiţi, care pândesc în beznă pentru a ne înfuleca la cină?

— Eu încerc doar să vă pregătesc pentru obstacolele neaşteptate, explică Duncan. Teoria cea mai bună pe care v-o pot oferi şi care v-ar putea da un dram de securitate este credinţa mea că secţiunea principală a râului curge printr-o falie din sol. Dacă am dreptate, albia va avea un curs sinuos, dar va fi suficient de adâncă.

Pitt îl bătu pe umăr:

— Am înţeles şi-ţi suntem recunoscători. Totuşi, în etapa asta, Al şi cu mine putem doar să sperăm să fie cât mai bine, să ne aşteptăm la ce-i mai rău şi să ne alegem cu ceva intermediar.

— Atunci când aţi intrat în râu din cursul de alimentare în care se deschide puţul, îl întrebă Sandecker pe Duncan, exista vreun buzunar de aer?

— Da, plafonul de stâncă se ridica la peste zece metri deasupra apei.

— Cât de lung era?

— Ne agăţam cu disperare de cordonul de siguranţă, ca să nu ne ia apa, aşa că n-am avut timp să mă uit pe îndelete. O singură examinare rapidă cu lanterna n-a fost de ajuns să văd capătul

galeriei.

— Cu puţin noroc, vor beneficia de aer pe toată durata călătoriei.

— Cred că le va trebui mult noroc, spuse Duncan sceptic, fără să-şi desprindă ochii de la hărţile suprapuse. Comparativ cu alte râuri subterane, acesta este enorm. Trebuie să fie cel mai lung curs subteran de apă neexplorat printr-un domeniu carstic.

Giordino se opri din fixarea de braţ a unei miniconsole pe care se aflau manometre, o busolă şi un aparat de măsurat adâncimea apei.

— Ce vrei să zici prin „domeniu carstic”?



WALLOWING WINDBAG.

— „Carst” este denumirea stratului de calcar străbătut de un sistem de peşteri, grote şi râuri subterane.

— Te face să te-ntrebi câte alte râuri necunoscute curg pe sub pământ, rosti Pitt.

— Leigh Hunt şi Canionul de aur, care au fost o permanentă sursă de glume a hidrologilor din California şi Nevada, merită acum investigate cu toată seriozitatea, admise Duncan. Graţie descoperirii voastre de aici, garantez că minţile încuiate vor fi silite să reexamineze situaţia.

— Poate că reuşesc să v-ajut, zise Pitt şi le arătă minicalculatorul antiacvatic pe care şi-l prinsese de antebraţ. Voi încerca să programez o cartografiere şi, pe măsură ce înaintăm,

să stochez datele despre cursul râului.

— Vă voi fi recunoscător pentru orice date ştiinţifice puteţi aduce, încuviinţă Duncan. Descoperirea unei comori de aur sub Cerro el Capirote poate înflăcăra imaginaţia, dar, de fapt, este mai puţin importantă decât găsirea unei surse de apă care ar putea transforma milioane de pogoane de deşert în teren util agriculturii şi creşterii vitelor.

— Poate că aurul va finanţa sistemele de pompare şi conductele de irigaţii necesare unui asemenea proiect, sugeră Pitt.

— În tot cazul, concluzionă Sandecker, este un vis ce merită a fi luat în seamă.

Giordino ridică o cameră subacvatică:

— O să-ţi aduc şi nişte poze.

— Mulţumesc, spuse hidrologul recunoscător. Aş aprecia şi altceva…

— Spune, zâmbi Pitt.

Duncan îi întinse un obiect de plastic de forma unei mingi de baschet, dar de două ori mai mic.

— Este o vopsea trasor galbenă, numită Fluorescein, cu amplificare optică. Dacă o aruncaţi în râu când ajungeţi în peştera comorii, vă fac cinste la cel mai bun restaurant mexican din sud-vest. Asta-i tot! Plutind pe râu, conteinerul va elibera vopseaua automat, la intervale regulate.

— Vrei să găseşti locul în care râul se varsă în Golful Californiei.

Duncan aprobă din cap:

— În felul acesta, vom obţine o legătură hidrologică importantă.

Ar fi dorit să-i întrebe pe cei doi dacă nu pot lua şi mostre de apă, dar se răzgândi. Deja le ceruse cât de mult îndrăznise. Dacă aveau succes în a naviga pe râu până la interiorul cav al muntelui Cerro el Capirote, atunci el şi colegii săi hidrologi puteau organiza expediţii ştiinţifice ulterioare, bazate pe datele aduse.

În următoarele zece minute, Pitt şi Giordino puseră la punct şi revăzură planul călătoriei. Se scufundaseră de nenumărate ori împreună în peste o sută de condiţii acvatice şi meteo diferite, dar niciodată pe o distanţă atât de mare prin măruntaiele pământului. Aidoma chirurgilor care discută o intervenţie delicată pe creier, nu lăsară nici un detaliu la voia întâmplării. De

asta depindea supravieţuirea lor.

Stabiliră semnalele pentru comunicare, strategiile de respirare colectivă în cazul pierderii buteliilor de aer, operaţiunile de umflare şi dezumflare a lui *Wallowing Windbag,* responsabilitatea fiecăruia pentru piesele de echipament… toate procedurile fură discutate şi aprobate de comun acord.

— Văd că nu porţi costum presurizat, observă Sandecker când Pitt începu să se îmbrace.

— Temperatura apei este cu câteva grade mai rece, totuşi îndeajuns de caldă pentru a nu ne face griji în legătură cu hipotermia. Costumul de neopren oferă mai multă libertate de mişcare decât cel presurizat, a cărui presiune interioară este asigurată de buteliile de aer. Asta se va dovedi important, dacă va fi nevoie să ne luptăm în apă pentru a îndrepta *Wallowing Windbag-ul,* după ce a fost răsturnat de eventualele cataracte cu viteză mare.

În loc să-şi pună buteliile cu aer pe umeri, aşa cum se obişnuia, Pitt le prinse de şolduri prin intermediul unui harnaşament, pentru a străbate mai uşor trecerile înguste. Bărbatul era, practic, înţesat de regulatori de aer, conducte ce duceau la distribuitori cu două valve, manometre şi o butelie mică de rezervă, umplută cu oxigen pur pentru decompresiune. La acestea se adăugau centurile lestate şi compensatorii de flotabilitate.

— Fără amestec de gaze? întrebă Sandecker.

— Vom respira aer, răspunse Pitt, verificându-şi regulatorii.

— Şi pericolul narcozei cu azot?

— După ce vom părăsi fundul puţului ăstuia şi partea inferioară a cursului de alimentare, înainte să urcăm spre râu, vom fugi de orice scufundare ca dracul de tămâie.

— Aveţi grijă să rămâneţi mult deasupra pragului de decompresiune, îl avertiză Sandecker şi să nu coborâţi sub treizeci de metri. Iar după ce începeţi navigarea, fiţi cu ochii-n patru după bolovanii subacvatici!

Acelea fură cuvintele rostite de amiral. Cele nerostite erau: „Dacă păţiţi ceva şi aveţi nevoie de ajutor imediat, aţi putea la fel de bine să vă găsiţi pe al treilea inel al planetei Saturn”. Altfel spus, nu putea fi vorba de salvare sau de recuperare.

Pe marginea ochiului de apă, Pitt şi Giordino îşi verificară reciproc echipamentele şi testară cataramele cu deschidere rapidă pentru a-şi asigura eliberarea fără probleme în cazuri de

urgenţă. În locul glugilor de scufundători, îşi prinseră pe cap căşti de constructori din plastic dur, cu câte două proiectoare frontale antiacvatice. După aceea, îşi dădură drumul în apă.

Sandecker şi Duncan ridicară ambarcaţia pe care aveau s-o folosească în subteran, sub formă de cilindru lung şi etanş din aluminiu şi se străduiră să-i coboare un capăt în puţ. Cilindrul lung de patru metri şi lat de un metru era articulat la mijloc, pentru uşurarea manipulării în spaţii înguste. Greoi şi dificil de manevrat pe uscat din cauza lestului de plumb care asigura flotabilitate neutră, sub apă putea fi mânuit cu uşurinţă de un singur scufundător.

Giordino muşcă detentorul, îşi potrivi masca şi apucă mânerul din capătul anterior al ambarcaţiei. Îşi flutură pentru ultima dată mâna, apoi el şi recipientul se cufundară lent sub suprafaţa apei. Pitt îşi ridică ochii spre cei de pe mal şi-i strânse mâna lui Duncan.

— Orice aţi face, îl preveni hidrologul, aveţi grijă să nu lăsaţi curentul să vă poarte dincolo de peştera comorii. De acolo şi până la vărsarea râului în golf trebuie să fie peste o sută douăzeci de kilometri.

— Nu te teme, nu vom sta acolo mai mult decât va fi necesar.

— Să v-ajute Dumnezeu!

— Orice ajutor ceresc va fi primit cu căldură, spuse Pitt sincer şi îi strânse mâna lui Sandecker. Domnule amiral, puneţi nişte tequila la gheaţă pentru mine!

— Aş fi preferat să existe altă cale de acces în munte.

Pitt clătină din cap:

— Nu se poate decât prin scufundare şi prin navigare.

— Aduceţi-i pe Loren şi pe Rudi înapoi, replică Sandecker stăvilindu-şi valul de emoţie.

— O să-i vedeţi în curând, promise Pitt.

Apoi dispăru.

51

Glasul radiofonistului îl trezi pe căpitanul Juan Diego din reverie, aşa că-şi întoarse privirea de la muntele conic la care se holba din cortul de comandă. „Cerro el Capirote şi deşertul monoton care-l înconjoară sunt de-o urâţenie indescriptibilă”, se gândi el. Era un pustiu oribil în comparaţie cu peisajele superbe din statul său natal, Durango.

— Ce s-a-ntâmplat, sergent?

Radiofonistul era cu spatele la el, aşa încât Diego nu putu să-i zărească nedumerirea de pe chip:

— Am apelat posturile de pază pentru raport, dar n-am primit nici un răspuns de la posturile 4 şi 6.

Diego oftă. Nu avea nevoie de situaţii neprevăzute. Colonelul Campos îi ordonase să asigure un perimetru de securitate în jurul muntelui şi el se conformase ordinelor. Nu i se oferiseră explicaţii şi nici nu ceruse. Ros de curiozitate, putea doar să privească venirea şi plecarea elicopterelor şi să se întrebe ce se petrecea pe vârf.

— Contactează-l pe caporalul Francisco de la postul 5 şi spune-i să trimită pe cineva să verifice la 4 şi 6.

Căpitanul se aşeză conştiincios la masa de campanie şi consemnă în raportul zilnic lipsa răspunsurilor la apel, sugerând posibilitatea unei defecţiuni a echipamentelor de comunicaţii. Nu se gândi nici o clipă că putea fi vorba despre o problemă reală.

— Nu răspunde nici Francisco, îl informă radiofonistul.

Diego se întoarse, în sfârşit, cu faţa către el:

— Eşti convins că echipamentul tău funcţionează bine?

— Da, domnule căpitan. Transmiţătorul emite şi recepţionează perfect.

— Încearcă la postul 1.

Radiofonistul îşi aranjă căştile şi se conformă. După câteva secunde, ridică din umeri:

— Îmi pare rău, domnule căpitan. Postul 1 este mut.

— O să mă ocup personal, mârâi Diego iritat.

Luă un aparat de radio portabil şi ieşi din cort, îndreptându-se către vehiculul său. Brusc, se opri şi se holbă neîncrezător.

Jeepul militar era ridicat pe cric în stânga faţă, iar roata respectivă, împreună cu aceea de rezervă dispăruseră.

— Ce dracu' se-ntâmplă? mormăi el în barbă.

Se întrebă dacă era vorba despre o farsă sau dacă îl testa colonelul Campos.

Se răsuci pe călcâie pentru a reveni în cort, dar nu apucă să facă decât doi paşi. Ca din senin, trei bărbaţi îi tăiară calea. Toţi aveau puşti îndreptate spre pieptul său. Prima întrebare care trecu prin mintea lui Diego fu de ce îi sabotaseră echipamentele nişte indieni îmbrăcaţi ca pentru rodeo?

— Aceasta este o zonă militară, se răsti el la ei. Accesul este interzis.

— Fă cum ţi se spune, soldăţel, zise Billy Yuma şi nici unul dintre oamenii tăi nu va păţi nimic.

Diego înţelese imediat ce se întâmplase cu posturile de pază, totuşi continua să fie derutat. În nici un caz câţiva indieni nu puteau captura patruzeci de soldaţi instruiţi fără ca aceştia să fi tras măcar un foc de armă. I se adresă lui Yuma, care părea a fi conducătorul:

— Aruncaţi armele înainte să vină oamenii mei, altfel veţi fi arestaţi.

— Regret să te informez, soldăţel, replică Yuma, încântat să-l poată intimida pe ofiţerul în uniformă de campanie perfect călcată şi scrobită şi cu bocanci lustruiţi, dar întreaga ta forţă militară a fost dezarmată şi se află acum sub pază.

— Imposibil! exclamă Diego cu aroganţă. Nişte şoareci de nisip nu pot face faţă unor soldaţi instruiţi.

Yuma ridică indiferent din umeri şi se întoarse către un bărbat de lângă el:

— Ocupă-te de staţia radio din cort.

— Aţi înnebunit?! Nu puteţi distruge bunurile statului!

— Aţi încălcat teritoriul nostru, spuse încet Yuma. Nu aveţi nici o autoritate aici.

— Vă ordon să lăsaţi jos armele! răcni Diego, ducându-şi mâna la tocul revolverului.

Yuma făcu un pas înainte, fără nici o expresie pe faţa lui arsă de soare şi înfipse ţeava vechii sale puşti Winchester adânc în stomacul căpitanului.

— Nu te împotrivi! Dacă apăs pe trăgaci, trupul tău va amortiza împuşcătura, care nu va fi auzită de cei de pe munte.

Durerea neaşteptată şi pătrunzătoare îl convinse pe Diego că oamenii aceştia nu se jucau. Ei cunoşteau deşertul şi se puteau deplasa pe teren silenţios ca nişte spectre. Primise ordin să

împiedice posibila apropiere a vânătorilor de comori sau a căutătorilor de aur, dar nu i se pomenise nimic despre indieni înarmaţi care să le stea în cale. Cu gesturi încete, întinse revolverul spre unul dintre oamenii lui Yuma, care-l vârî la centura blugilor:

— Şi radioul, te rog!

Fără chef, Diego întinse şi aparatul de radio.

— De ce faceţi asta? întrebă el. Nu ştiţi că încălcaţi legea?

— Soldăţeilor, dacă sunteţi alături de cei care ne profanează muntele sacru, atunci voi încălcaţi legea – legea noastră. Acum, gata cu vorbele! O să veniţi cu noi.

Căpitanul Diego şi radiofonistul fură escortaţi în tăcere cale de o jumătate de kilometru, până la o stâncă mare ce ieşea din munte ca o streaşină. Acolo, la adăpostul privirilor de pe pisc, Diego îşi găsi compania în grup strâns, păzită de câţiva indieni înarmaţi.

Soldaţii săriră în picioare şi luară poziţie de drepţi, cu chipurile mai liniştite la vederea comandantului lor. Doi locotenenţi şi un sergent se apropiară şi-l salutară.

— N-a scăpat nimeni? întrebă Diego.

— Nu, domnule căpitan, clătină din cap un locotenent. Ne-au atacat înainte de a ne putea opune.

Diego se întoarse şi-i privi pe indienii care-i păzeau. Împreună cu Yuma, erau doar şaisprezece.

— Ăştia sunteţi toţi? întrebă el, neîncrezător.

Indianul încuviinţă din cap:

— Nu era nevoie de mai mulţi.

— Ce vreţi să faceţi cu noi?

— Nimic, soldăţelule. Vecinii mei şi cu mine am fost atenţi să nu rănim pe nimeni. Tu şi oamenii tăi vă veţi bucura de câteva ore de siestă, apoi veţi fi liberi să părăsiţi pământurile noastre.

— Şi dacă încercăm să evadăm?

Yuma ridică indiferent din umeri:

— Atunci veţi fi împuşcaţi. Poate c-ar trebui să vă gândiţi serios la asta, fiindcă oamenii mei pot nimeri de la cincizeci de metri un iepure în alergare.

Spusese tot ce avusese de spus. Îi întoarse spatele lui Diego şi porni să urce pe o cărare aproape invizibilă, printr-o fisură de pe peretele sudic al muntelui. Indienii Montola nu schimbară nici o vorbă între ei. Ca la o comandă neauzită, zece dintre ei îl urmară pe Yuma, iar cinci rămaseră să-i păzească pe prizonieri.

Escaladarea dură mai puţin decât ultima dată. Yuma învăţase din greşelile de atunci şi ignoră potecile care se terminau prin fundături, îşi reaminti prizele bune şi le evită pe cele erodate şi periculoase. Era, totuşi, greu să urce pe o cărare pe care un catâr bun de povară n-ar fi călcat nici în raptul capului.

Pentru asalt ar fi preferat să dispună de mai mulţi bărbaţi, dar cei zece care îl însoţeau acum fuseseră singurii care nu se temuseră de munte. Sau, cel puţin, aşa susţinuseră… Yuma nu era orb la neliniştea din ochii lor.

După ce ajunse la o platformă, se opri să-şi tragă răsuflarea. Inima începuse să-i bubuie, însă era plin de energie ca un cal de curse gata să ţâşnească de la start. Scoase din buzunarul pantalonilor un ceas vechi şi verifică ora. Încuviinţă mulţumit şi le arătă celorlalţi ceasul. Erau cu douăzeci de minute înaintea graficului.

Sus, pe piscul muntelui, elicopterele zumzăiau ca albinele în jurul unui stup. După ce erau încărcate la capacitatea maximă, se înălţau în văzduh şi se îndreptau spre pista de aterizare din Deşertul Altar.

Oamenii şi ofiţerii colonelului Campos lucrau atât de repede şi erau atât de fascinaţi de tezaur, încât nimeni nu se mai gândise să ia legătura cu forţele de securitate staţionate în jurul muntelui. Radiofonistul de pe vârf era prea ocupat cu coordonarea elicopterelor care soseau şi plecau pentru a mai cere un raport din partea căpitanului Diego. Nimeni nu pierdu vremea să privească peste margine, spre tabăra părăsită de jos. Şi nici nu remarcară grupul mic care suia, apropiindu-se treptat de pisc.

Comandantul de poliţie Cortina nu era un om căruia să-i scape prea multe. Când elicopterul său se ridică de pe Cerro el Capirote pentru a reveni la sediul poliţiei, el privi în jos către fiara din piatră şi zări ceva ce nu observase nimeni. Fiind un individ pragmatic, închise ochii şi puse totul pe seama unei iluzii optice cauzate de jocul luminilor şi al umbrelor sau poate de unghiul din care privea. Dar când se uită din nou spre statuia cea veche, ar fi putut să jure că expresia răutăcioasă şi ameninţătoare pierise.

Chiar înainte ca muntele să dispară, lui Cortina i se păru că botul plin de colţi al paznicului morţilor era încremenit într-un zâmbet.

52

Pitt avea senzaţia că se găsea în cădere liberă printr-un gigantic pai pentru sorbit, plin cu ceaţă de culoare albastru-cobalt. Pereţii puţului vertical erau rotunzi şi netezi, de parcă ar fi fost lustruiţi. Dacă prin apa transparentă nu şi-ar fi zărit partenerul de scufundare la mică distanţă dedesubt, puţul i s-ar fi părut fără fund. Lovi uşor din labele înotătoare, până-l ajunse pe Giordino, care trăgea ambarcaţia pneumatică prin cotul din fundul puţului. Pitt îl ajută, împingând din partea sa, apoi îl urmă.

Privi acul profundimetrului, care rămânea puţin sub şaizeci de metri. De aici încolo, deoarece cursul de alimentare urca spre râu, presiunea exercitată de apă avea să scadă, alungând orice temeri privind pierderea cunoştinţei.

Scufundarea aceasta nu semăna defel cu aceea din puţul sacrificial de pe versanţii împăduriţi ai Anzilor. Acolo se folosise de un cordon de ghidaj puternic şi de echipamente de comunicaţii şi, cu excepţia scurtei incursiuni în grota laterală de unde-i salvase pe Shannon şi pe Miles, văzuse tot timpul suprafaţa apei. Acum aveau să pătrundă într-o lume subterană de întuneric permanent pe care niciodată vreun om sau animal n-o văzuse.

În timp ce manevrau ambarcaţia pneumatică masivă prin coturile cursului de alimentare ce ducea la râu, Pitt îşi aminti că scufundările în peşteri se numărau printre sporturile cele mai periculoase din lume. Bezna de iad, senzaţia de claustrofobie pe care o încercai datorită faptului că te aflai sub straturi groase de rocă solidă, liniştea înnebunitoare şi teama continuă că te-ai putea dezorienta dacă mâlul era ridicat în nori impenetrabili puteau duce la panică, iar panica ucisese zeci de scufundători instruiţi şi echipaţi pentru a face faţă pericolelor, făcând din scufundările în peşteri o fascinaţie morbidă, a cărei tehnică nu putea fi deprinsă din nici un manual.

Ce anume îi spusese instructorul de la Societatea Speologică Naţională înainte de prima lui scufundare într-o peşteră inundată cu apă sărată din Bahamas? „Oricând, oricine poate muri într-o scufundare în peşteră.” În felul acela aparte în care un lucru învăţat la tinereţe ţi se poate fixa pentru totdeauna în minte, Pitt îşi amintea că în anul 1974, douăzeci şi şase de scufundători îşi

pierduseră viaţa în peşteri subacvatice numai în Florida, iar în întreaga lume totalul morţilor trebuie să fi fost de trei ori mai mare.

El nu suferise niciodată de claustrofobie, iar teama îl copleşise rareori, cu toate acestea, în condiţii de risc era destul de neliniştit, încât să i se ascută simţurile în faţa pericolelor neaşteptate.

De aceea nu era înnebunit să se scufunde fără un cordon de siguranţă sau de ghidaj fix. Ştia perfect că operaţiunea se putea transforma rapid într-o tentativă de sinucidere, mai ales dacă ar fi fost prinşi în curentul râului, fără nici o posibilitate de control. După aceea n-ar mai fi avut scăpare până ajungeau la peştera comorii.

Fisura orizontală ce ducea spre râu se lărgea şi se îngusta într-o succesiune de forme de clepsidră. La o sută de metri de puţ, pierduseră nouăzeci la sută din lumina din exterior şi-şi aprinseră lămpile de pe căşti. Încă o privire rapidă aruncată de Pitt spre aparatul de măsurat adâncimea îl anunţă că se aflau la douăzeci de metri de suprafaţa apei.

Giordino se opri, se întoarse şi îşi flutură mâna. Ajunseseră la confluenţa cu râul. Pitt îi răspunse printr-un semn că totul e în regulă, iar după aceea îşi trecu braţul prin cureaua ataşată la ambarcaţie, astfel încât eventualele turbulenţe să nu i-l smulgă.

Italianul lovi puternic din înotătoare şi porni în amonte, în efortul viguros de a împinge ambarcaţia în râu, înainte ca fluxul principal al curentului să-l poarte cu el fără ca Pitt să fi putut ieşi din cursul de alimentare. Manevra fu perfectă. Tocmai în clipa în care curentul îl prinsese în strânsoare, răsucindu-l, Pitt şi celălalt capăt al ambarcaţiei apărură din galeria laterală.

Aşa cum stabiliseră din timp, umflară calmi compensatorii de flotabilitate, eliberară lesturile ambarcaţiei, pentru a-i permite să plutească şi aşteptară cu calm să ajungă la suprafaţă, în timp ce erau duşi în aval. După ce parcurseră aproape cincizeci de metri, ieşiră la suprafaţă şi la lumina lanternelor văzură o galerie largă. Plafonul era dintr-o piatră neagră bizară, care nu părea calcar; de abia când privi atent, Pitt recunoscu roca vulcanică. Din fericire, curgerea râului era lină şi neîntreruptă de bolovani, însă pereţii pasajului se ridicau abrupţi din apă, astfel încât nu puteau să acosteze.

Pitt scuipă din gură detentorul regulatorului şi-şi strigă tovarăşul:

— Pregăteşte-te să coteşti în lateral imediat ce vezi un loc potrivit!

— În regulă!

Trecură repede pe sub intruziunea vulcanică, revenind sub calcarul acoperit de o peliculă cenuşie ciudată, care absorbea lumina lămpilor şi lăsa impresia că acumulatorii li se terminau. Un vuiet continuu răsună prin galerie, sporind treptat. Pe neaşteptate, temerile lor cele mai rele – că vor fi târâţi peste praguri nenavigabile sau că vor cădea de pe o cascadă înainte de a reuşi să acosteze – pândeau din bezna din faţă.

— Ţin-te bine! răcni Giordino. Se pare că ne-aşteaptă un salt mortal.

Pitt îşi aplecă uşor capul, îndreptând în faţă razele lămpii de pe cască. Gestul era inutil. În scurt timp, galeria se umplu de o ceaţă de picături ce se ridica din apă ca un abur. Pitt se imagină prăbuşindu-se în Cascada Niagara fără a fi protejat de un butoi. Tumultul devenise asurzitor, amplificat de acustica peşterii. Apoi Giordino dispăru în pâcle.

Pitt putu doar să se ţină bine de ambarcaţie şi privi fascinat şi în acelaşi timp paralizat, cum îl învăluia ceaţa. Se încordă, pregătindu-se pentru o cădere interminabilă, dar nu se întâmplă nimic de felul acesta. Vuietul nu provenea din prăbuşirea râului într-o cascadă, ci de la un torent violent care se prăvălea de sus.

Bărbatul fu lovit de un adevărat potop ce se revărsa pe o distanţă mare dinspre plafonul de calcar al cavernei. Giganticul torent de apă deborda ca afluent, alimentând râul subteran din altă sursă. Pitt rămase uimit de existenţa unui debit atât de bogat, care să curgă atât de aproape de suprafaţa deşertului arid şi însetat. Era determinat, probabil, de presiunea imensă a unui sistem acvifer subteran.

După ce trecu de cortina de pâcle, văzu că pereţii se depărtaseră şi plafonul urca, formând o peşteră uriaşă şi bizar decorată, plină de helictite cu forme groteşti – stalactite ce ignorau gravitaţia şi creşteau în spirală, ramificându-se în toate direcţiile. Depozitele minerale sculptaseră, de asemenea, ciuperci mai înalte de un metru şi flori de ghips delicate cu penaje graţioase. Formaţiunile spectaculoase ar fi fost descrise de pasionaţii de speologie ca alcătuind o grotă demnă de Hollywood.

În mod inevitabil, Pitt se întrebă câte alte lumi subterane se întindeau prin pământ în beznă eternă, aşteptând să fie

descoperite şi explorate. Era uşor să-şi lase mintea s-o ia razna şi să-şi imagineze o rasă de mult dispărută care trăise aici şi cioplise minunatele sculpturi de calcit.

Pe Giordino însă frumuseţea locurilor nu-l vrăjea. Se întoarse, privi spre Pitt cu un rânjet larg de tipul „mă bucur că sunt viu” şi spuse:

— Parc-ar fi un decor din *Fantoma de la Operă.*

— Mă-ndoiesc că-l vom vedea pe Lon Chaney cântând la orgă.

— La treizeci de metri în dreapta există un loc de acostare, îl anunţă Giordino cu vădită uşurare.

— L-am văzut. Începe să virezi spre apa puţin adâncă şi înoată cât poţi de repede pentru a ieşi din curentul principal.

Giordino nu avea nevoie de imbolduri. Viră brusc, trăgând ambarcaţia după el şi bătând puternic din labele înotătoare. Pitt dădu drumul tubului mare de aluminiu, înotă rapid pe lângă el până ajunse la jumătatea lui, apoi, folosindu-şi trupul ca frână, îl împinse după Giordino.

Manevra funcţionă aşa cum sperase. Giordino ieşi din curentul principal şi ajunse în apă liniştită. Când atinse fundul cu labele înotătoare, se sui pe mal, trăgând ambarcaţia.

Nestânjenit de greutăţi, Pitt înotă cu uşurinţă în apa puţin adâncă şi se opri la zece metri de prietenul său. Ieşi din apă, se aşeză, îşi scoase labele înotătoare şi vizorul şi păşi cu grijă în aval peste pietrele şlefuite, în timp ce-şi scotea buteliile de aer de pe şolduri.

Giordino procedă la fel înainte de a începe să demonteze ambarcaţia. Ridică ochii spre Pitt cu o privire de mulţumire profundă:

— Frumuşel hogeag ai p-aici!

— Scuze pentru deranj, mormăi celălalt, dar cei şapte pitici sunt în pauză.

— Eşti la fel de încântat ca mine c-am ajuns atât de departe?

— Nu mă-ntristează faptul că sunt viu, dacă la asta te referi.

— *Cât* de departe am ajuns?

Pitt introduse o comandă pe calculatorul prins pe antebraţ:

— Potrivit credincioasei mele minuni tehnologice, am parcurs doi kilometri prin purgatoriu şi am mai coborât doi metri spre iad.

— Mai avem douăzeci şi opt.

— Exact, zâmbi Pitt ca un scamator care se pregăteşte să-şi uluiască spectatorii. Dar de aici mai departe, vom merge în stil de campioni.

* * *

După cinci minute, cele opt compartimente pneumatice ale *Wallowing Windbag*-ului fuseseră umflate şi ambarcaţia era complet pregătită şi gata de luptă cu râul. Prea puţin graţiosul naviplan, cunoscut sub denumirea de „vehicul de reacţie rapidă pentru salvări acvatice”, putea luneca fără eforturi pe o pernă de aer, trecând peste cataracte învolburate, nisipuri mişcătoare, gheaţă subţire şi smârcuri poluate. Utilizate de poliţie şi de pompieri în toată ţara, vehiculele salvaseră de la înec nenumărate victime, dar acum *Wallowing Windbag* pornea într-un test de rezistenţă la care constructorii săi nu se gândiseră niciodată.

Lung de trei metri şi lat de un metru şi jumătate, vehiculul compact era dotat cu un motor de 50 CP în patru timpi, care îl putea propulsa cu viteza de şaizeci şi patru de kilometri pe oră deasupra suprafeţelor netede.

— Inginerii noştri au făcut o treabă excelentă în reducerea înălţimii, comentă Giordino.

— Adoptarea motorului orizontal cu ventilator a fost o mişcare de geniu, aprobă Pitt.

— Extraordinar cât de multe echipamente au înghesuit în el!

Înainte de a porni, îmbarcară şi fixară cu legături zece butelii cu aer de rezervă, butelii suplimentare pentru umflarea naviplanului, un set de proiectoare, printre care două de hidroavion, montate în carcase antiacvatice, trusă de prim-ajutor şi trei regulatoare de aer suplimentare.

Dintr-un conteiner etanş, Pitt îşi scoase vechiul şi tocitul Colt calibrul 0,45 şi două încărcătoare. Zâmbi, descoperind tot acolo un termos cu cafea şi patru sandvişuri cu salam afumat. Amiralul Sandecker nu uita niciodată detaliile ce duceau la succesul unei operaţiuni. Puse totuşi termosul şi sandvişurile înapoi în conteiner, deoarece nu aveau vreme de picnic. Trebuiau să se grăbească dacă doreau să ajungă în peştera comorii înainte de a fi fost prea târziu pentru a-i salva pe Loren şi pe Rudi. Strecură revolverul şi încărcătoarele suplimentare într-o pungă de plastic cu închidere etanşă, apoi îşi deschise fermoarul costumului şi introduse punga înăuntru, lângă abdomen.

Rămase o clipă privind naviplanul negru pliabil:

— „Oh, Circe, cine ne va conduce în această călătorie?” recită el. „Nici un muritor n-a suit în corabia neagră spre Hades.”

Giordino îşi ridică ochii de la ramele pe care le monta în

furcheţi:

— Unde-ai auzit asta?

— *Odiseea* de Homer.

— „Adevăr este că şi printre troieni sunt unii care scoboară sub ape”, recită volubil Giordino. *Iliada!* Şi eu pot recita din Homer.

— Nu încetezi să mă uimeşti.

— Nu-i mare lucru.

Pitt urcă în vehicul:

— Totu-i îmbarcat?

— Şi amarat.

— Gata de plecare?

— Dă-i drumul!

Pitt se ghemui la pupă, imediat în faţa ventilatorului. Porni starterul şi motorul răcit cu aer învie, tuşind. Motorul micuţ era bine amortizat şi eşapările se auzeau doar ca o pulsaţie mută.

Giordino se instală la prova şi aprinse o lumină de navigaţie, iluminând grota ca-n palmă. Se întoarse către Pitt şi râse:

— Sper că n-o să ne amendeze nimeni pentru poluarea unui mediu virgin.

Pitt chicoti, de asemenea:

— Şeriful local n-ar câştiga nimic dac-ar face-o. Mi-am uitat portofelul acasă.

Suspendat pe perna de aer înaltă de douăzeci de centimetri, naviplanul ieşi de pe ţărm pe râu. Pitt ţinea cu ambele mâini manetele verticale ale barei de control şi se înscrise cu uşurinţă pe un curs perfect rectiliniu.

Părea straniu să lunece peste suprafaţa apei fără să încerce nici o senzaţie de contact. De la provă, Giordino putea privi în adâncul apei remarcabil de transparentă, a cărei culoare se transformase din albastrul-cobalt al puţului unde începuseră scufundarea în verde-închis şi în care zărea salamandre albinoase speriate şi bancuri micuţe de peşti orbi, ce ţâşneau printre bolovanii rotunzi de pe fundul albiei, aidoma unor ornamente căzute din bradul de Crăciun. Italianul îi dădea permanent informaţii despre ce vedea în faţă şi fotografia de zor, în timp ce Pitt cârmea şi înregistra în calculator date pentru Peter Duncan.

În ciuda faptului că avansau rapid prin galerii largi, transpiraţia şi umiditatea extremă se combinau, formându-le în jurul capetelor o ceaţă ca un halo. Ignorau fenomenul şi bezna

dindărăt, fără să privească niciodată în urmă, cu cât pătrundeau mai adânc în canionul săpat de râu.

Pe primii opt kilometri, albia era perfect navigabilă şi realizară un timp excelent. Trecură peste hăuri fără fund şi pe lângă galerii ameninţătoare ce se ramificau adânc în pereţii peşterilor. Înălţimea plafoanelor din lanţul de săli străbătute de râu varia între treizeci de metri şi spaţii prin care naviplanul de-abia se putea strecura. Coborâră fără greutate câteva cascade mici şi puţin înalte şi pătrunseră într-un canal îngust, unde avură nevoie de toată concentrarea pentru a evita stâncile prezente la tot pasul. După aceea străbătură o galerie enormă ce se întindea pe aproape trei kilometri şi era plină de cristale uluitoare care scânteiau şi sclipeau sub luminile *Wallowing Windbag-ului.*

În două rânduri tunelul fu inundat, cu tavanul atingând suprafaţa apei. De fiecare dată dezumflară ambarcaţia pneumatică până la flotabilitate neutră, reveniră la respiraţia din buteliile cu aer şi plutiră purtaţi de curent prin pasajul inundat, trăgând după ei vehiculul dezumflat şi echipamentele din acesta, până ce ieşiră într-o grotă cu tavan înalt, unde umflară din nou *Wallowing Windbag-ul.* Nici unul nu se plânse de efortul suplimentar. Nici unul nu se aşteptase la o croazieră liniştită pe un râu domol.

Pentru a mai alunga stresul, începură să boteze cu denumiri groteşti galeriile şi principalele formaţiuni geologice ale traseului: Sala Veselă, Muzeul de Ceară, Sala de Sport a lui Giordino. Un izvor micuţ din peretele unei caverne fu numit Mucosul. Râului în sine îi spuneau Beţivanul.

După ce trecură prin al doilea pasaj inundat şi reumflară naviplanul, Pitt observă că viteza curentului crescuse cu două noduri şi gradientul albiei cobora mai rapid. Aidoma frunzelor purtate printr-o rigolă, erau târâţi printr-un tărâm al beznei eterne, fără să ştie niciodată ce pericole pândeau după următorul cot.

Volburile sporiră ameninţător şi naviplanul trecu printr-o serie de praguri vuitoare. Apa de smarald se transformă într-un clocot alb, revărsându-se spumegând în cascadă printr-un pasaj presărat de bolovani. *Wallowing Windbag* se zgâlţâia ca un tăuraş la rodeo, galopând printre stânci şi plonjând ameţitor în următoarea bulboană. De fiecare dată când Pitt îşi spunea că volburile nu puteau fi şi mai violente, următoarea porţiune a râului izbea naviplanul cu o forţă zbuciumată, acoperindu-l de

apă în repetate rânduri. Micuţul vehicul se scutura totuşi întotdeauna de spumă şi lupta să revină la suprafaţă.

Pitt se căznea cu disperare să menţină un curs rectiliniu. Dacă naviplanul s-ar fi întors cu bordul spre fierberea tumultoasă, orice şansă de supravieţuire ar fi fost pierdută. Giordino înhăţă vâslele şi le folosi pentru a-şi ajuta prietenul. Cotiră printr-un meandru în unghi ascuţit al râului şi navigară peste stânci masive – unele parţial subacvatice care ridicau valuri mari de forma unor cozi de cocoşi, altele înălţându-se deasupra turbulenţelor ca nişte monoliţi ameninţători. Câţiva bolovani trecură la un fir de păr de bordul lor, apoi un altul se ridică din albia curentului şi fu cât pe ce să zdrobească atât naviplanul cât şi pe pasagerii săi, însă coca *Wallowing Windbag-ului* şterse doar piatra dură şi trecu mai departe, fără o crestătură.

Chinurile exploratorilor nu încetară nici măcar o clipă. Ambarcaţia fu prinsă într-un vârtej puternic, ca un dop de plută absorbit într-un canal de scurgere. Pitt îşi propti spinarea cu toată forţa de o rezemătoare pneumatică şi deschise regulatorul până la capăt. Urletul motorului ambalat aproape că nici nu se auzea în vuietele cataractelor. Toată voinţa şi concentrarea bărbatului erau focalizate pentru a împiedica naviplanul să se răsucească sub forţa curentului rapid, în timp ce Giordino îl ajuta, trăgând din răsputeri de vâsle.

Când sărise la vâsle, italianul scăpase proiectoarele de navigaţie care căzuseră peste bord în spuma omniprezentă şi acum singura lumină provenea de la lămpile căştilor. Li se păru că trecuse o veşnicie până ce, într-un sfârşit, se smulseră din vârtej şi reveniră în iureşul cataractelor.

Pitt reduse turaţia motorului şi-şi relaxă mâinile pe manetele barei de control. Nu avea nici un rost să se lupte acum cu râul. *Wallowing Windbag* avea să meargă acolo unde o purtau undele.

Giordino îşi încordă privirea, încercând să sfredelească bezna din faţă şi sperând să distingă ape mai calme. Nu văzu însă decât o bifurcaţie a albiei, care trimitea curentul prin două galerii. Răcni, acoperind tumultul:

— Ne apropiem de o ramificaţie!

— Poţi spune care-i cursul principal? îi răspunse Pitt în acelaşi fel.

— Cel din stânga pare mai lat!

— Bine, trage la babord!

Naviplanul se apropie înspăimântător de mult de masa imensă

de piatră care diviza cursul râului şi scăpă ca prin urechile acului să nu fie răsturnat cu fundul în sus de un contracurent violent şi înalt. Micuţa ambarcaţie se înfipse în turbulenţă şi se aplecă mult înainte, provocându-le greaţă celor doi, îngropându-şi prova sub un perete de apă. Cumva îşi regăsi orizontalitatea, înainte de a fi împinsă brutal mai departe de curentul nemilos.

Pentru o secundă, Pitt crezu că-l pierduse pe Giordino, dar apoi acesta se ridică din apa care umpluse naviplanul şi scutură din cap, încercând să-şi alunge ameţeala provocată de rotirea la care fuseseră supuşi ca o bilă în roata ruletei. În mod incredibil, surâse larg şi-şi duse mâinile la urechi.

Pitt înţelese. Vuietul continuu al cataractelor părea să se reducă. *Wallowing Windbag* răspundea din nou la comenzile sale, dar mai lent, fiindcă era pe jumătate plin cu apă. Excesul de greutate făcea imposibilă menţinerea pernei de aer. Deschise mult regulatorul şi urlă spre Giordino:

— Scoate apa!

Proiectanţii ambarcaţiei se gândiseră la toate. Giordino introduse o manetă într-o minipompă, începu s-o mişte în sus şi în jos şi un jet de apă ţâşni imediat printr-un tub lateral.

Pitt se aplecă peste bord şi studie adâncimea apei la lumina lămpii de pe cască. Canalul era mai strâmt şi, deşi rocile nu mai agitau apa, râul se deplasa cu o viteză terifiantă. Brusc observă că Giordino se oprise din pompat şi asculta cu o expresie apocaliptică întipărită pe chip. Apoi auzi şi Pitt.

Un uruit gros răsuna din râul negru şi necunoscut.

Giordino îl privi şi strigă:

— Cred c-am pus-o!

Imaginea prăbuşirii în Niagara reveni în mintea lui Pitt. De data aceasta nu se mai apropiau de o revărsare de apă venită de sus. Vuietul care reverbera prin peşteră era al unui volum imens de apă care se prăvăleşte într-o cascadă imensă.

— Deschide pompa compensatorului de flotabilitate! răcni el prin vacarm.

Apa îi purta cu cel puţin douăzeci de noduri şi albia părea să se îngusteze spre un punct final. Un debit de un milion de litri de apă îi târa spre căderea nevăzută. Naviplanul parcurse următorul cot şi nimeri într-o volbură de ceaţă. Vuietul devenise asurzitor.

Nu mai exista nici teamă, nici neajutorare, nici disperare. Pitt simţea doar o amorţeală stranie, de parcă toată puterea gândirii raţionale se evaporase subit. Avea senzaţia că pătrundea într-un

coşmar lipsit de orice contur sau formă. Ultimul lui moment de luciditate fu atunci când *Wallowing Windbag* atârnă pentru o fracţiune de secundă pe marginea cascadei înainte de a se prăvăli în pâcle.

În absenţa oricărui punct de referinţă, senzaţia căderii nu era percepută ca atare, ci, mai degrabă, ca un zbor prin nori. Apoi Pitt pierdu priza de pe bara de control a naviplanului şi fu azvârlit din ambarcaţie. Crezu că-l aude pe Giordino răcnind ceva, dar glasul îi fu acoperit de urletul cascadei. Prăbuşirea prin vârtej păru că durează o veşnicie. Apoi sosi impactul. Plămânii i se goliră instantaneu de aer şi Pitt bănui la început că fusese strivit de stânci şi transformat într-o masă însângerată, însă apoi simţi apăsarea liniştitoare a apei de jur împrejurul său.

Ţinându-şi instinctiv respiraţia, se strădui să iasă la suprafaţă. Ajutat de compensatorul de flotabilitate, se înălţă repede şi fu imediat târât de torent. Stâncile se repezeau spre el ca nişte prădători în linţolii din lumea subpământeană. Fu purtat printr-o succesiune de cataracte, lovindu-se, ar fi fost gata să jure, de toţi bolovanii care ieşeau din albie. Izbiturile îi sfâşiară costumul de neopren, julindu-i pielea de pe picioare şi de pe braţele întinse în ambele părţi. Fu lovit în piept, apoi se pocni cu capul de ceva dur. Dacă n-ar fi avut casca de protecţie, care absorbea optzeci la sută din şocuri, probabil că şi-ar fi fracturat craniul.

În mod incredibil, compensatorul de flotabilitate rămase umflat şi Pitt pluti pe jumătate inconştient prin altă succesiune, mai scurtă, de cataracte. O lampă a căştii se spărsese în urma impactului, iar cealaltă proiecta o rază roşie şi neclară. Uşurat, bărbatul simţi pietricele sub tălpi şi văzu că era rotit spre ape mai puţin adânci care duceau la un mic spaţiu deschis de pe mal. Înotă până atinse cu genunchii pietrele de pe fund şi se luptă să scape din strânsoarea curentului ucigaş. Întinse braţele pentru a se trage peste rocile lunecoase, pe marginea uscată a malului şi un geamăt de durere îi scăpă printre buze, când o încheietură îl fulgeră cu o explozie de durere. În trecerea prin cataracte îşi fracturase un os. Încheietura mâinii nu era însă singura ruptă. Simţea că îşi fisurase cel puţin două coaste din partea stângă a trupului.

Vuietul continuu al cascadei se auzea foarte îndepărtat şi gândirea bărbatului reveni treptat pe făgaşul ei, întrebându-se pe ce distanţă fusese târât de torentul distrugător. Apoi, pe măsură ce-şi revenea, Pitt îşi aminti de Giordino. Cu glasul

reverberând prin grotă, îi strigă disperat numele lui Al, plin de speranţă, dar, de fapt, fără să se aştepte la un răspuns.

— Aici sunt…

Vorbele se auziră mai degrabă ca o şoaptă, însă lui Pitt i se păru că fuseseră răcnite de o portavoce. Se ridică nesigur în picioare, străduindu-se să se orienteze:

— Mai zi o dată.

— Sunt la şase metri în amonte de tine, spuse Giordino. Nu mă vezi?

O pâclă roşie părea să acopere câmpul vizual al lui Pitt. Se frecă la ochi şi constată că putea vedea din nou. În acelaşi timp îşi dădu seama că pâcla roşie care-i înceţoşase vederea provenea de la sângele care-i curgea dintr-o tăietură de pe frunte. Acum îl putea distinge clar pe Giordino care zăcea pe spate, destul de aproape, pe jumătate afundat în apă.

Se împletici spre prietenul său, apăsându-şi cu palma partea stângă a corpului, în tentativa zadarnică de a-şi ţine în frâu durerea. Îngenunche cu greutate lângă el.

— Doamne, ce mă bucur să te văd! Crezusem c-ai plecat cu *Windbag*-ul fără mine.

— Resturile credinciosului nostru naviplan au fost târâte în aval.

— Te-ai lovit rău?

Giordino surâse brav, ridică mâinile şi mişcă din degete:

— Voi putea să mai susţin concerte la pian.

— Ce concerte să susţii? Tu nu poţi nici măcar să fluieri un refren. Ochii lui Pitt erau îngrijoraţi: Te-ai lovit la coloană?

Giordino clătină fără putere din cap:

— Am rămas în *Windbag* şi, când s-a izbit de fund, mi-am agăţat picioarele în cordoanele cu care fixasem echipamentul. După aceea naviplanul a luat-o într-o direcţie, iar eu, în cealaltă. Cred că mi-am rupt picioarele sub genunchi.

Povestea totul cu calmul cu care ar fi descris o pană de cauciuc.

Pitt îi pipăi uşor pulpele, în timp ce Giordino îşi încleştase pumnii:

— Eşti băftos. Fracturi simple, nici una deschisă.

Giordino îl privi cu atenţie:

— Tu parc-ai fi ieşit dintr-o maşină de spălat, după centrifugare.

— Doar câteva julituri şi vânătăi, minţi Pitt.

— Atunci de ce nu-ţi descleştezi dinţii când vorbeşti?

Pitt nu-i răspunse. Încercă să apeleze un program din calculatorul de pe antebraţ, dar acesta fusese izbit de o piatră şi se spărsese. Îi descătărămă cureaua şi-l azvârli în râu.

— S-au dus datele lui Duncan.

— Şi eu am pierdut camera foto.

— Ghinion curat! Nimeni n-o să vină prea repede pe-aici, în nici un caz peste cascada aia.

— Ai idee cât de departe este peştera comorii? întrebă Giordino.

— Cu mare aproximaţie, aş zice că poate fi la vreo doi kilometri.

Prietenul său îl privi:

— Va trebui să te duci singur.

— Eşti nebun?!

— Eu n-aş fi decât o povară. De acum nu mai zâmbea: Uită de mine şi du-te la peştera comorii.

— Nu te pot lăsa aici.

— Cu picioarele rupte sau nu, pot totuşi să plutesc. Te voi urma mai târziu.

— Ai grijă când ajungi acolo, se încruntă Pitt. Chiar dacă poţi să pluteşti, nu poţi scăpa de curent. Mai bine rămâi pe lângă mal, departe de curentul principal, altfel vei fi târât undeva de unde nu te mai poate recupera nimeni.

— Mare pierdere, ce să zic! Buteliile noastre de aer s-au dus o dată cu *Wallowing Windbag.* Dacă de aici şi până la peştera comorii există vreun sifon cu lungimea mai mare decât ne putem ţine respiraţia, oricum murim înecaţi.

— Ar trebui să priveşti partea pozitivă a lucrurilor.

Giordino scoase o lanternă de rezervă prinsă de picior:

— O să ai nevoie de asta. Lampa căştii tale arată ca şi cum ar fi pierdut lupta cu un bolovan. Dacă mă gândesc mai bine şi faţa ta arată ca o varză. Sângerezi prin toate zdrenţele minunatului costum de neopren.

— După o baie în râu, scap de toate problemele astea, replică Pitt.

Îşi prinse lanterna de antebraţ, deasupra încheieturii rupte, acolo unde fusese calculatorul şi abandonă centura lestată:

— De asta n-o să mai am nevoie.

— Nu-ţi iei butelia cu aer?

— Nu vreau să fiu mai împovărat decât este necesar.

— Şi dacă ajungi la un sifon?

— O să înot pe sub apă cât mă ţin plămânii.

— O ultimă favoare, rosti Giordino ridicând harnaşamentul gol care îi ţinuse cândva buteliile de aer. Leagă-mi picioarele între ele, ca să nu se bălăbănească în toate direcţiile.

Pitt strânse curelele cât îndrăzni de mult, conştient atât de încheietura ruptă cât şi de fracturile prietenului său. Cu excepţia unei inspiraţii bruşte şi şuierate, Giordino nu scoase un sunet.

— Odihneşte-te cel puţin o oră înainte de a porni! ordonă Pitt.

— Tu dă-i drumul şi fă tot ce poţi ca să-i salvezi pe Loren şi pe Rudi. Eu te urmez imediat ce mă simt în stare.

— O să mă uit după tine.

— Ar fi bine să faci rost de un năvod mare.

Pitt îl strânse pe Giordino de braţ în semn de rămas-bun, apoi pătrunse în râu până ce curentul îl prinse şi-l purtă spre următoarea peşteră.

Giordino rămase privind cum lumina lămpii dispăru după următorul cot al canionului şi se pierdu în beznă. „Doi kilometri”, reflectă el. Se rugă cerului ca ultima etapă a călătoriei să se desfăşoare prin grote neinundate.

53

Zolar inspiră adânc, uşurat. Lucrurile merseseră bine, chiar mai bine decât se aşteptase. Acţiunea se apropia de sfârşit. Rulota utilizată ca sediu pentru dirijarea operaţiunilor, căruciorul cu furcă elevatoare şi vinciul fuseseră evacuate pe calea aerului împreună cu aproape toţi oamenii colonelului Campos. Mai rămăsese doar o grupă de genişti care să încarce ultimul lot în elicopterul militar staţionat lângă cel furat de la NUMA.

Bărbatul examină ultimele piese ale comorii, înşiruite ordonat pe sol şi evaluă preţul de vânzare al antichităţilor. Măiestria artistică şi frumuseţea lucrăturii în aur a celor douăzeci şi opt de statui de războinici incaşi erau indescriptibile. Statuetele înalte de un metru ofereau o imagine rară a creativităţii meşteşugarilor incaşi.

— Îţi mai trebuiau doar câteva şi aveai un set complet de piese de şah, comentă Oxley, admirându-le.

— Păcat că nu le voi păstra, replică Zolar, trist. Mă tem însă că va trebui să mă mulţumesc cu cota de profit obţinută din vânzarea lor, cu care să cumpăr artefacte legale pentru colecţia mea personală.

Fernando Matos privea cu lăcomie armata de aur şi în acelaşi timp estima în gând cota sa de doi la sută din valoarea comorii:

— Nu avem nimic similar în Muzeul Naţional de Antropologie din Ciudad de Mexico.

— Nu te opreşte nimeni să-ţi donezi partea, rosti Oxley, ironic.

Matos îl privi înveninat şi fu pe punctul de a-i replica, dar apariţia colonelului Campos îl întrerupse.

— Locotenentul Ramos a anunţat din peşteră că înăuntru n-a mai rămas nici un obiect. Imediat ce soseşte cu oamenii lui, vor încărca statuile, apoi eu voi pleca spre aeroport pentru a supraveghea transferul.

— Mulţumesc, domnule colonel, rosti politicos Zolar care nu avea nici pic de încredere în militar. Dacă nu aveţi obiecţii, vă vom însoţi şi noi.

— Bineînţeles. Campos privi în jurul piscului aproape pustiu: Şi ceilalţi oameni ai dumneavoastră?

Ochii adânciţi în orbite ai lui Zolar căpătară o expresie rece:

— Fratele meu Cyrus şi echipa lui ne vor urma cu elicopterul

nostru imediat ce termină de rezolvat două probleme.

Campos înţelese şi rânji cinic:

— Mă îndurerează când mă gândesc la toţi bandiţii neprinşi care îi jefuiesc şi îi ucid pe turiştii străini.

În timp ce aşteptau sosirea locotenentului Ramos şi a oamenilor săi pentru a încărca artefactele în elicopter, Matos se apropie de demonul din piatră şi-l examină. Întinse mâna, îi atinse gâtul şi fu surprins să vadă cât de rece era stânca, deşi absorbise toată ziua razele soarelui. Îşi retrase brusc braţul. I se păruse că roca rece devenise elastică şi lunecoasă ca pielea solzoasă a unui peşte.

Se retrase un pas, surprins şi se răsuci pe jumătate, gata să se îndepărteze grăbit, dar în clipa aceea zări un cap de om iţindu-se deasupra marginii peretelui abrupt din faţa demonului. Provenind dintr-o familie cu educaţie universitară, Matos nu credea în superstiţii şi în folclor şi rămase nemişcat mai mult de curiozitate, decât de frică.

Capul se ridică treptat şi putu să vadă că îi aparţinea unui bărbat care sui obosit pe platoul din vârf. Intrusul se clătină o secundă, apoi îl aţinti pe Matos cu o puşcă veche.

* * *

Yuma stătuse aproape un minut întins pe un prag de piatră, trăgându-şi sufletul şi aşteptând să i se domolească bătăile inimii. Când ridică ochii peste margine, zări holbându-se la el un omuleţ chel şi cu ochelari imenşi, purtând un costum cu vestă, cămaşă şi cravată, nelalocul lor pe munte. Lui Yuma îi reamintea de oficialităţile guvernamentale care treceau anual prin satul lor, promiţând ajutoare sub formă de îngrăşăminte, hrană, cereale şi bani, dar care-şi vedeau de drum şi nu se ţineau niciodată de cuvânt. După ce escaladase marginea platoului, zărise şi un grup de bărbaţi lângă elicopterul militar aflat la vreo treizeci de metri depărtare, însă aceştia nu-l observaseră. Yuma plănuise ascensiunea astfel încât să ajungă în spatele marelui demon din piatră, nevăzut de nimeni. Atât doar că, din păcate, Matos se aflase acolo.

Indianul îşi îndreptă puşca Winchester veche şi zgâriată spre necunoscut şi rosti încetişor:

— Dacă scoţi un sunet, eşti mort.

Nu trebuia să privească îndărăt pentru a şti că pe vârf ajunsese primul din grupul său de rude şi vecini. Îşi dădea seama că avea neapărată nevoie de încă un minut pentru ca toată trupa

lui să i se alăture. Dacă bărbatul din faţa sa dădea alarma, factorul surpriză ar fi fost anulat şi ceilalţi indieni Montola ar fi fost surprinşi în poziţii expuse pe versantul muntelui. Trebuia cumva să tragă de timp.

Situaţia se înrăutăţi şi mai mult prin apariţia neaşteptată a unui ofiţer şi a unei grupe de genişti militari, care ieşiră dintr-o fisură adâncă din stâncă. Fără să privească în stânga sau în dreapta, aceştia se îndreptară direct spre ceea ce lui Yuma îi părea a fi un şir neregulat de bărbaţi scunzi cu piele aurie.

La vederea geniştilor, pilotul elicopterului porni motoarele în regim de ralanti şi angajă rotoarele gemene.

Lângă demonul de piatră, Matos ridică încet braţele:

— Lasă mâinile jos! şuieră Yuma.

Matos se conformă.

— Cum ai trecut de posturile de pază? întrebă el. Ce cauţi aici?

— Acesta este pământul sacru al poporului meu, răspunse încetişor Yuma. Voi îl pângăriţi cu lăcomia voastră.

La fiecare câteva secunde câştigate, alţi doi indieni Montola apăreau peste marginea pragului şi se aşezau în spatele lui Yuma, formând un grup ce nu putea fi zărit din cauza demonului. Ajunseseră până aici fără să rănească sau să ucidă pe nimeni şi Yuma n-ar fi dorit să fie nevoit să înceapă acum.

— Vino spre mine, îi ordonă el lui Matos, fără să te îndepărtezi de demon.

În ochii celuilalt se citea o privire sălbatică, dementă. Dragostea pentru aur începea treptat să scurtcircuiteze teama. Cota lui parte avea să-l îmbogăţească mai presus de cele mai nebuneşti vise şi nu putea renunţa la ea din pricina unei cete de indieni superstiţioşi. Privi nervos peste umăr, spre geniştii care se apropiau de elicopter. Spaima de a-şi pierde visul îl făcu să simtă un nod de agonie în stomac.

Yuma îşi dădu seama că-l scăpa din mână pe bărbatul în costum.

— Vrei aurul? îl întrebă. Ia-l şi pleacă de pe muntele nostru!

Văzându-i şi pe ceilalţi indieni din spatele lui Yuma, Matos se trezi subit din amorţeală. Se întoarse şi o luă la fugă, ţipând:

— Intruşi! Împuşcaţi-i!

Fără să-şi ridice puşca şi să ţintească, Yuma trase de la şold şi glonţul său îl nimeri pe Matos în genunchi. Funcţionarul se împletici în lateral, ochelarii îi zburară de la ochi şi omuleţul căzu greoi pe piept. Se rostogoli pe spate, ridică piciorul şi-şi cuprinse

genunchiul cu ambele mâini.

Cu puştile pregătite, rudele şi vecinii lui Yuma se desfăcură în evantai aidoma unor fantome în cimitir, încercuind elicopterul. Locotenentul Ramos nu era nesăbuit şi evaluă imediat situaţia. Oamenii lui erau genişti, nu infanterişti şi nu aveau nici o armă. Ridică braţele în semn că se preda şi strigă grupei să-i urmeze exemplul.

Zolar blestemă:

— De unde dracu' au apărut indienii ăştia?

— N-avem timp de întrebări, se răsti Oxley. O ştergem!

Sări prin chepengul calei şi-l trase pe Zolar după el:

— Războinicii de aur! protestă fratele său. Nu i-am încărcat!

— Dă-i naibii!

— Nu! se împotrivi Zolar.

— Nebunule, nu vezi că ăştia-s înarmaţi? Geniştii nu ne pot ajuta. Se răsuci şi răcni spre pilot: Decolează! *Andale, andale!*

Colonelul Campos reacţionă mai lent decât ceilalţi. În mod prostesc, îi ordonă locotenentului Ramos şi oamenilor săi să reziste.

— Atacaţi-i! strigă el.

Ramos se holbă la el:

— Cu ce, domnule colonel, cu mâinile goale?!

Yuma şi membrii tribului său ajunseseră la numai zece metri de elicopter şi până acum nu fusese tras decât un singur glonţ. Pentru o clipă, vederea războinicilor de aur care scânteiau în soare îi ameţi pe indieni. Unicul obiect de aur pur pe care-l văzuseră vreodată fusese o cupă mică, pe altarul bisericuţei misionare din satul vecin, Llano Colorado.

Praful începu să se ridice în vârtejuri, când pilotul acţionă manetele de gaze şi palele rotoarelor porniră să lovească furios aerul. Roţile se desprinseseră de pe piscul muntelui, când Campos îşi dădu seama, în sfârşit, că discreţia era latura cea mai recomandată a lăcomiei. Alergă patru paşi şi sări spre uşa calei, la îndemnul lui Oxley care întinse braţul spre el.

În aceeaşi clipă, elicopterul zvâcni pe neaşteptate în sus şi mâinile lui Campos nu prinseră decât aerul. Forţa de inerţie îl purtă pe sub elicopter şi peste marginea stâncii, ca şi cum ar fi sărit de pe trambulina unui bazin de înot. Oxley privi trupul colonelului micşorându-se treptat, în timp ce se rostogolea prin hău, înainte de a se zdrobi de stâncile aflate mult mai jos.

— Iisuse Hristoase… icni el.

Zolar care se ţinea cu disperare de un mâner din cală nu asistase la prăbuşirea lui Campos de pe munte. Grijile lui erau de altă natură:

— Cyras a rămas în peşteră!

— Este cu Amaru şi cu oamenii lui. Nu-ţi face griji! Automatele lor n-au ce alege din câţiva indieni cu puşti de vânătoare şi carabine. Vor pleca în elicopterul care a rămas pe vârf.

De-abia atunci Zolar îşi dădu seama că lipsea cineva:

— Unde sunt Matos şi colonelul?

— Indienii l-au împuşcat pe Matos, iar colonelul s-a trezit prea târziu.

— A rămas pe Cerro el Capirote?

— Nu, *a căzut* de pe Cerro el Capirote. E mort.

Reacţia lui Zolar l-ar fi încântat pe un psihiatru. Expresia sa deveni gânditoare o clipă, apoi bărbatul izbucni în râs:

— Matos – împuşcat şi dragul de colonel – mort! Profitul familiei a crescut!

* * *

Planul prestabilit de Yuma şi de Pitt se derulase perfect. Indianul şi tovarăşii lui puseseră stăpânire pe pisc şi-i alungaseră pe oamenii răi de pe muntele sacru al morţilor. Yuma privi cum doi dintre nepoţii săi îi conduseră pe locotenentul Ramos şi pe geniştii lui pe cărarea abruptă ce cobora muntele spre deşertul de la poale.

Pe Matos nu avuseseră cum să-l transporte. Îi bandajaseră strâns genunchiul şi fusese silit să şchiopăteze în măsura în care putea, ajutat de doi genişti.

Curiozitatea îl atrăgea pe Yuma spre deschiderea lărgită către tunelul interior. Îl obseda dorinţa de a explora peştera şi a vedea cu ochii lui râul descris de Pitt. Apa pe care o zărise în visuri… Însă vârstnicii se temeau să pătrundă în măruntaiele muntelui sacru, iar aurul crea o problemă pentru tineri. Ei ar fi dorit să abandoneze totul şi să ia statuetele de acolo înainte de revenirea trupelor înarmate.

— Acesta este muntele nostru, spuse un tânăr, fiul fermierului vecin cu Yuma. Omuleţii de aur ne aparţin.

— Mai întâi trebuie să vedem râul din munte, se opuse Yuma.

— Este interzis ca viii să pătrundă pe tărâmul morţilor, îl preveni fratele său mai mare.

Unul dintre nepoţi se uită neîncrezător spre Yuma:

— Pe sub deşert nu curge nici un râu.

— Eu îl cred pe bărbatul care mi-a spus asta.

— Nu te poţi încrede într-un *gringo,* tot aşa cum nu te poţi încrede nici în cei prin ale căror vine curge sânge spaniol.

Yuma clătină din cap şi arătă spre aur:

— Asta dovedeşte că bărbatul acela n-a minţit.

— Soldaţii se vor întoarce şi ne vor ucide, dacă nu plecăm cât mai repede, protestă alt sătean.

— Omuleţii de aur sunt prea grei pentru a fi duşi pe cărarea abruptă, argumentă tânărul. Trebuie coborâţi cu funii pe lângă pereţii de piatră. Asta va cere timp.

— Să aducem rugi demonului şi să plecăm, zise fratele.

— Numai după ce coborâm omuleţii de aur, insistă tânărul.

— Rude şi prieteni, cedă Yuma fără chef, iată cum vom face: eu îmi voi ţine promisiunea şi voi intra în munte, singur. Luaţi statuetele de aur, dar grăbiţi-vă! În curând va apune soarele.

Când se întoarse şi trecu prin deschiderea lărgită care ducea spre tunel, indianul simţea prea puţină teamă.

Ascensiunea pe vârful muntelui adusese lucruri bune. Oamenii răi fuseseră alungaţi. Demonul era din nou împăcat şi, cu binecuvântarea lui, Billy Yuma era încrezător că putea pătrunde în siguranţă pe tărâmul morţilor. Şi poate avea să găsească o urmă care să-l conducă la idolii sacri pierduţi ai tribului.

54

Loren stătea chircită în celula strâmtă din stâncă, afundându-se în nisipurile mişcătoare ale autocompătimirii. Nu mai avea forţa să lupte. Orele se contopiseră între ele, până ce timpul îşi pierduse orice înţeles. Nu-şi mai amintea când mâncase ultima dată. Încerca să-şi reamintească senzaţiile de cald şi de uscat, dar senzaţiile respective păreau vechi de câteva epoci.

Încrederea în sine, independenţa, satisfacţia de a fi un legislator respectat al unicei supraputeri mondiale nu însemnau absolut nimic în grota mică şi umedă. Discursurile ţinute în Camera Reprezentanţilor erau la un milion de ani-lumină depărtare. Ea ajunsese la capătul puterilor şi se luptase atât timp cât putuse. Acum accepta sfârşitul. Mai bine să moară şi să scape de toate.

Privi spre Rudi Gunn, care abia se mai clintise în ultima oră. Nu trebuia să fii medic pentru a-ţi da seama că starea i se înrăutăţise considerabil. Într-o criză de furie sadică, Tupac Amaru îi rupsese câteva degete, călcându-le cu sălbăticie şi îl lovise cu picioarele în stomac şi în cap. Rudi putea să moară, dacă nu primea cât mai repede asistenţă medicală.

Gândurile lui Loren reveniră la Pitt. Toate drumurile posibile spre libertate erau blocate, doar dacă nu cumva bărbatul putea veni să-i salveze în fruntea cavaleriei americane. Ceva cu totul improbabil…

Femeia îşi reaminti celelalte ocazii în care el o salvase. Prima dată, la bordul navei ruseşti de croazieră unde era ţinută captivă de agenţii fostului guvern sovietic. Pitt apăruse şi o salvase de la torturi sălbatice. A doua oară, când fusese ostatica fanaticului Hideki Suma, în oraşul submarin al acestuia din largul coastelor Japoniei. Pitt şi Giordino îşi riscaseră vieţile pentru a o elibera pe ea şi pe un alt congresman.

Nu ar fi trebuit să cedeze psihic, însă Pitt era mort, zdrobit de grenadele de şoc aruncate în mare. Dacă compatrioţii ei ar fi putut trimite peste graniţă un grup de comando ca s-o salveze, ar fi făcut-o până acum.

Loren privise prin deschiderea grotei spre obiectele de aur care fuseseră transportate pe lângă celula ei şi prin sala străjerilor, spre piscul muntelui cav. Ştia că, după ce tot aurul va

fi scos, va veni sfârşitul ei şi al lui Rudi.

Nu trebuiră să aştepte mult. Unul dintre bandiţii împuţiţi ai lui Amaru se apropie de paznicul lor şi-i dădu un ordin. Peruvianul hidos se întoarse şi le făcu semn să iasă din temniţă:

— *Salga, salga!* le porunci.

Loren îl scutură pe Gunn, trezindu-l şi-l ajută să se scoale.

— Vor să ne mute în altă parte, îi şopti.

Gunn o privi buimăcit, apoi, în mod incredibil, se sili să surâdă strâmb:

— Era şi timpul să ne dea o cameră mai ca lumea.

Porni şchiopătând alături de Loren, ţinând-o cu braţul după umeri, în timp ce ea îl cuprinsese de mijloc. Fură escortaţi până la o porţiune netedă între stalagmite, în apropiere de malul râului. Amaru glumea cu patru dintre oamenii săi, strânşi în jurul lui. Loren îl recunoscu pe un alt bărbat de pe feribot, care se numea Cyrus Sarason. Latino-americanii păreau relaxaţi şi nepăsători, dar Sarason asuda teribil şi cămaşa îi era pătată la subsuori.

Paznicul chior îi îmbrânci înainte şi-i îndepărtă puţin unul de celălalt. Sarason îi reamintea femeii de un profesor de sport din liceu care trebuie să supravegheze balul de sfârşit de an şi se aşteaptă la o corvoadă monotonă şi plictisitoare.

În comparaţie cu el, Amaru părea gata să explodeze din cauza surplusului de energie. Aţâţarea îi licărea în ochi. O privea pe Loren cu aceeaşi intensitate pe care ar fi avut-o un bărbat care se târăşte prin deşert şi zăreşte pe neaşteptate un local ce face reclamă la bere rece. Se apropie şi prinse brutal bărbia femeii cu o mână:

— Eşti gata să ne distrezi?

— Las-o! interveni Sarason. N-are rost să ne mai prelungim şederea aici.

Loren simţi că i se întoarce stomacul pe dos. „Nu asta, îşi spuse ea, Dumnezeule, nu asta!”

— Dacă vreţi să ne omorâţi, daţi-i drumul odată!

— O să-ţi îndeplinim dorinţa în curând, râse cu sadism Amaru, dar nu înainte de a le oferi plăcere oamenilor mei. După ce ei vor termina şi dacă sunt satisfăcuţi, poate că vor vota să rămâi în viaţă. Dacă nu, vor îndrepta degetul mare în jos, ca romanii care judecau performanţele gladiatorilor în arenă. De aceea îţi sugerez să-i faci fericiţi.

— Asta-i o tâmpenie! se răsti Sarason.

— Foloseşte-ţi imaginaţia, *amigo!* Oamenii mei şi cu mine am muncit din greu să vă scoatem aurul din munte. Înainte să plecăm din iadul ăsta, ne-ai putea acorda măcar o mică recompensă pentru serviciile noastre.
— Aţi fost plătiţi foarte bine pentru serviciile acelea.
— Care-i termenul pe care-l folosiţi în ţara voastră? făcu Amaru. „Bonificaţii suplimentare”?
— N-am timp de orgii sexuale.
— O să-ţi faci timp, şuieră Amaru dezvelindu-şi dinţii ca un şarpe încolăcit care se pregăteşte să atace. Altfel, oamenii mei vor fi foarte nemulţumiţi. Şi atunci poate că nu-i voi mai putea stăpâni.
Sarason privi spre cei cinci haidamaci duri din spatele asasinului peruvian şi ridică din umeri.
— Femeia nu mă interesează, rosti el. Se uită o clipă la Loren şi adăugă: Faceţi ce vreţi cu ea, dar terminaţi odată. Mai avem treabă şi nu vreau să-i fac pe fraţii mei să mă aştepte.
Loren simţea că-i venea să vomite. Privi cu ochi imploratori spre Sarason:
— Tu nu eşti ca ei. Ştii cine sunt… ce reprezint… Cum poţi să îngădui aşa ceva?
— În locurile lor de baştină cruzimea barbară face parte din cotidian, replică indiferent Sarason. Oricare dintre bandiţii aceştia ar reteza beregata unui prunc cu aceeaşi nepăsare cu care tu sau eu am tăia o feliuţă de muşchi file.
— Aşadar, nu vei face nimic în timp ce-şi vor pune în aplicare perversiunile?
Bărbatul ridică impasibil din umeri:
— S-ar putea să fie destul de interesant.
— Nu eşti cu nimic mai bun decât ei!
Amaru rânji larg:
— Îmi face teribil de multă plăcere să îngenunchez femei arogante ca tine.
Acela fu semnalul de încheiere a discuţiilor. Amaru îi făcu semn unuia dintre oamenii săi:
— Julio, ai onoarea să deschizi balul.
Ceilalţi părură dezamăgiţi că nu fuseseră ei numiţi. Norocosul păşi înainte cu gura deschisă într-un rânjet lasciv şi o prinse pe femeie de braţ.
Micuţul Rudi Gunn, grav rănit şi abia ţinându-se pe picioare, se ghemui brusc, se repezi înainte şi lovi cu capul în abdomenul

bărbatului care se pregătea s-o batjocorească pe Loren. Atacul său avu efectul unei scobitori asupra porţii unei cetăţi. Peruvianul voinic nici măcar nu icni înainte de a replica printr-un dos indiferent de palmă, care-l expedie pe Gunn la pământ.

— Aruncaţi-l pe pitic în râu, porunci Amaru.

— Nu! strigă Loren. Pentru Dumnezeu, nu-l ucideţi!

Un tâlhar îl prinse pe Gunn de gleznă şi începu să-l târască spre apă.

— S-ar putea să faci o greşeală, îl avertiză Sarason.

— De ce? îl privi întrebător Amaru.

— Probabil că râul se varsă în golf. În loc să oferi un cadavru ce poate fi identificat, poate că ar fi mai înţelept să dispară pentru totdeauna.

Amaru tăcu gânditor o clipă, apoi izbucni în râs:

— Un râu subteran care să-i poarte în Marea lui Cortez! Îmi place ideea asta! Anchetatorii americani nu vor bănui niciodată c-au fost ucişi la o sută de kilometri de locul unde au fost găsiţi. Da, da, îmi place ideea. Dădu din cap spre cel care-l ţinea pe Gunn: Aruncă-l cât poţi de departe, în curent.

— Nu, te rog! îl imploră Loren. Lasă-l să trăiască şi voi face orice doriţi.

— Oricum o vei face, replică impasibil peruvianul.

Banditul îl azvârli pe Gunn în râu cu uşurinţa unui aruncător de greutate. Se auzi un plescăit şi Gunn dispăru fără un geamăt în apele întunecate.

Amaru reveni la Loren şi încuviinţă din cap spre Julio:

— Să-nceapă spectacolul!

Loren ţipă şi sări ca o pisică. Se smuci în mâna bărbatului care o prinsese de braţ şi-şi vârî unghiile lungi ale degetelor mari adânc în ochii lui.

Un răcnet de agonie reverberă prin peştera comorii. Julio îşi duse palmele la ochi şi zbieră ca un porc înjunghiat. Pe moment, Amaru, Sarason şi ceilalţi rămaseră paralizaţi de surpriză, văzând sângele care-i curgea printre degete.

— Maică Precistă! urlă Julio. Căţeaua m-a orbit!

Amaru se apropie de Loren şi o pălmui cu violenţă. Femeia se împletici câţiva paşi înapoi, dar nu căzu.

— Vei plăti pentru asta, rosti el, cu un calm de gheaţă. După ce-şi vor face treaba cu tine, vei primi acelaşi tratament înainte să te omorâm.

Spaima din ochii lui Loren lăsase locul unei furii mistuitoare.

Dacă ar fi avut forţa necesară, s-ar fi luptat cu ei cu ghearele şi cu dinţii, ca o tigroaică, înainte de a fi doborâtă, dar zilele de înfometare şi de abuzuri o slăbiseră prea mult. Lovi cu piciorul spre Amaru, care nu se feri, de parcă atacul nu ar fi fost cu nimic mai sâcâitor decât al unui ţânţar.

Îi prinse braţele şi i le răsuci la spate, apoi, crezând că era neajutorată, încercă s-o sărute. Loren îl scuipă în faţă.

Mânios, Amaru o izbi cu pumnul în abdomenul moale.

Loren se aplecă din mijloc, icnind de durere şi străduindu-se în acelaşi timp să-şi recapete răsuflarea. Căzu în genunchi, apoi pe o parte, continuând să fie îndoită în două şi să-şi apere stomacul cu braţele.

— Fiindcă Julio nu mai e-n stare de nimic, zise Amaru, restul – serviţi-vă singuri.

Braţele întinse ale oamenilor săi, groase şi puternice, cu degetele încârligate ca nişte gheare, se întinseră şi o prinseră. O rostogoliră pe spate şi-i fixară mâinile şi picioarele. Întinsă pe spate, cu membrele răşchirate de forţa combinată a trei bărbaţi, Loren ţipă neajutorată.

Resturile zdrenţuite ale hainelor îi fură smulse de pe trup. Pielea moale şi catifelată străluci sub luminile proiectoarelor lăsate de genişti şi vederea corpului gol îi aţâţă şi mai mult pe atacatori.

Chiorul Quasimodo îngenunche şi se aplecă deasupra ei, gâfâind scurt, cu dinţii dezveliţi într-un rânjet de pasiune animalică. Îşi lipi gura de a ei. Ţipetele lui Loren fură brusc înăbuşite, când bărbatul îi muşcă buza inferioară şi ea simţi gustul sângelui. Loren avea impresia că se sufocă într-un coşmar. Quasimodo se trase îndărăt şi-şi trecu palmele bătucite peste sânii ei. Pe pielea sensibilă a femeii, se simţeau aidoma glaspapirului. Ochii ei violet-închis erau oripilaţi de scârbă. Ţipă din nou.

— Luptă-te cu mine! şuieră răguşit bruta. Îmi plac femeile care mi se împotrivesc.

Loren se scufundă în adâncurile umilirii şi ale ororii, când Ciclopul o pătrunse. Zbieretele ei de teroare se preschimbară într-un ţipăt ascuţit de durere.

Apoi, pe neaşteptate, braţele îi fură eliberate şi femeia îşi repezi unghiile către faţa atacatorului. Acesta se retrase, uluit, cu dâre roşii paralele înflorindu-i pe ambii obraji şi privi fără să înţeleagă spre cei doi bărbaţi care dăduseră drumul braţelor lui

Loren.

— Idioţilor, şuieră el, ce faceţi?!

Bărbaţii, care stăteau cu faţa spre râu, se retrăgeau cu gurile căscate, parcă şocaţi. Îşi făceau cruce, ca şi cum ar fi vrut să alunge diavolul. Ochii lor nu erau îndreptaţi asupra violatorului sau a lui Loren, ci se holbau la râul dinapoia acestora. Derutat, Amaru se întoarse şi se încruntă spre apele întunecate. Ceea ce văzu era îndeajuns să-l scoată din minţi pe orice om sănătos. Gura peruvianului se deschise, stupefiat la vederea unei lumini bizare ce înainta pe sub apă către el. Toţi rămaseră ca hipnotizaţi, zgâindu-se, iar lumina ieşi la suprafaţă şi deveni parte dintr-un cap acoperit de cască.

Aidoma unui spectru hidos care se ridica din abisul întunecat al unui iad acvatic, o siluetă umană se înălţă lent din adâncurile negre ale râului şi avansă spre ţărm. Apariţia, pe al cărei corp atârnau zdrenţe negre ca nişte alge, părea o creatură care nu aparţinea acestei lumi, ci tărâmurilor celor mai afunde ale unei planete extraterestre. Şocul efectului era amplificat de reapariţia morţilor.

Strâns sub braţul drept al siluetei, aşa cum un tată îşi poartă copilul, se afla corpul inert al lui Rudi Gunn.

55

Chipul lui Sarason arăta ca o mască a morţii din ipsos alb. Sudoarea îi curgea pe frunte. Pentru un om care nu se emoţiona uşor, ochii îi erau aproape înnebuniţi de şoc. Rămase tăcut, întrucât monstruozitatea îl amuţise realmente.

Amaru sări în picioare şi încercă să vorbească, dar nu se auzi decât un croncănit şoptit. Buzele îi tremurară, când gâjâi:

— Piei, *diablo,* întoarce-te în *infierno!*

Fantoma îl aşeză cu blândeţe pe Gunn pe sol. Cu o mână îşi scoase casca, apoi îşi trase fermoarul costumului de neopren şi scotoci în interior. Acum puteau să i se vadă ochii verzi, aţintiţi asupra trupului lui Loren, răstignit pe piatra rece şi dură. În lumina proiectoarelor, ochii aceia sclipeau cu o mânie teribilă.

Cei doi bărbaţi care continuau s-o ţină pe femeie de picioare priviră muţi, iar Coltul bubui o dată şi încă o dată în peşteră. Feţele lor se distorsionară violent, când capetele smuciră în spate şi explodară. Se prăbuşiră peste genunchii lui Loren.

Ceilalţi ţâşniră de lângă Loren de parcă, în mod subit, aceasta s-ar fi îmbolnăvit de ciumă bubonică. Julio gemu într-un colţ îndepărtat, incapabil să vadă, cu palmele în continuare apăsate pe ochii răniţi.

Loren nu mai putea să strige. Se holba la bărbatul ivit din râu, recunoscându-l, dar fiind convinsă că avea halucinaţii.

Şocul neîncrederii, apoi oroarea de a recunoaşte apariţia din apă îngheţară inima lui Amaru.

— Tu! icni el cu glas sugrumat.

— Pari surprins să mă vezi, Tupac, rosti calm Pitt. Şi Cyrus este cam verde la faţă.

— Eşti mort… Te-am omorât…

— Dacă faci o treabă prost, capeţi rezultate proaste. Pitt plimbă Coltul pe rând asupra bandiţilor şi i se adresă lui Loren fără s-o privească: Eşti rănită grav?

Pentru o clipă femeia fu prea buimăcită pentru a putea răspunde, apoi reuşi să se bâlbâie:

— Dirk… tu eşti?

— Dacă mai există vreunul, sper că va fi prins înainte să semneze cu numele meu prea multe cecuri fără acoperire. Regret că n-am ajuns mai devreme.

Ea încuviinţă curajos din cap:

— Mulţumită ţie, voi supravieţui să le văd pe bestiile astea plătind.

— Nu va trebui să aştepţi prea mult, rosti Pitt cu glas împietrit. Eşti în stare să ieşi prin tunel?

— Da, da, murmură Loren începând treptat să înţeleagă că salvarea era o realitate, nu un vis.

Se cutremură, când îi împinse pe morţi de pe ea şi se ridică nesigur în picioare, fără să-i pese că e dezbrăcată. Arătă spre Gunn:

— Rudi este într-o stare foarte proastă.

— Nemernicii ăştia sadici v-au adus în halul ăsta?

Loren încuviinţă fără un cuvânt.

Dinţii lui Pitt erau dezveliţi, iar ura se revărsa ucigaş din ochii verde opalin.

— Cyrus tocmai s-a oferit voluntar să-l poarte pe Rudi până sus, anunţă el şi îndreptă revolverul nepăsător în direcţia lui Sarason. Dă-i lui Loren cămaşa ta!

Femeia clătină din cap:

— Prefer să merg dezbrăcată, decât să pun pe mine cămaşa aia transpirată.

Sarason ştia că se putea aştepta la un glonţ, aşa că instinctul de autoconservare luă treptat locul fricii. Mintea lui şireată începu să se concentreze asupra unui plan de a-şi salva pielea. Se lăsă să cadă inert pe solul stâncos, ca şi cum ar fi fost copleşit de şoc, cu mâna dreaptă pe genunchi, la numai câţiva centimetri de revolverul Derringer calibrul 0,38, pe care-l purta în cizmă, legat de picior.

— Cum ai ajuns aici? întrebă el, trăgând de timp.

Pitt nu se lăsă păcălit de întrebarea banală:

— Am venit cu toţii într-un submarin de croazieră.

— Cu toţii?

— Restul echipei trebuie să iasă din apă dintr-o clipă în alta, minţi Pitt fără să clipească.

Brusc, Amaru răcni spre cei doi oameni valizi ai săi:

— Puneţi mâna pe el!

Indivizii erau ucigaşi trecuţi prin multe, totuşi nu doreau să moară. Nu schiţară nici măcar un gest spre automatele pe care le lăsaseră pe ţărm înainte de tentativa de a o viola pe Loren. O privire spre ţeava revolverului 0,45 care-i aţintea de sub ochii arzători ai lui Pitt era suficientă pentru a opri orice persoană care

nu avea tendinţe sinucigaşe.

— Câini laşi! mârâi Amaru.

— Văd că în continuare le porunceşti altora să facă mârşăviile în locul tău, comentă Pitt. Se pare că am făcut o eroare în Peru, lăsându-te în viaţă.

— Am jurat atunci că te voi face să suferi aşa cum m-ai făcut tu pe mine.

— Nu-ţi miza pe asta pensia de la *Solpemachaco.*

— Intenţionezi să ne ucizi cu sânge rece, rosti sec Sarason.

— Câtuşi de puţin. „Cu sânge rece” este felul în care aţi procedat voi cu doctorul Miller şi Dumnezeu ştie câţi alţi oameni nevinovaţi care v-au stat în cale. Sunt aici pentru a vă executa, ca înger răzbunător al lor.

— Fără decenţa unei judecăţi cinstite? protestă Sarason, în timp ce mâna îi cobora pe lângă genunchi, spre revolverul ascuns.

Abia atunci observă că tăietura însângerată de pe fruntea lui Pitt nu era singura sa rană. Umerii bărbatului erau lăsaţi de oboseală şi ţinuta îi era nesigură. Mâna stângă părea strâmbă şi-i apăsa pieptul. Sarason presupuse că avea încheietura şi coastele rupte şi speranţele lui crescură când îşi dădu seama că Pitt se afla în pragul colapsului.

— Nu eşti tocmai în măsură să pretinzi dreptul la judecată, spuse Pitt cu dispreţ amar în glas. Păcat că minunatul nostru sistem juridic american nu-i tratează pe ucigaşi în acelaşi fel în care au procedat ei cu victimele.

— Nici tu nu eşti în măsură să-mi judeci acţiunile. Dacă n-am fi fost eu şi fraţii mei, mii de artefacte ar fi putrezit în subsolurile muzeelor din toată lumea. Noi ne-am îngrijit de antichităţi şi le-am redistribuit celor care le apreciază valoarea.

Pitt nu mai privi de la un bandit la altul, ci se concentră asupra lui Sarason:

— Asta-i pentru tine o scuză? Justifici hoţia şi crima pe scară mare, pentru ca tu şi ceilalţi infractori din familia ta să puteţi realiza profituri grase? Termenii corecţi pentru tine, amice, sunt „şarlatan” şi „ipocrit”.

— Dacă mă-mpuşti pe mine, nu distrugi afacerile familiei mele.

— N-ai auzit? rânji crunt Pitt. Zolar International tocmai a dat faliment. Agenţii FBI au efectuat un raid în depozitele voastre din Galveston şi au găsit destule obiecte de contrabandă ca să

umple o sută de galerii de artă.

Sarason îşi dădu capul pe spate şi izbucni în râs:

— În sediul nostru din Galveston se desfăşoară o afacere perfect legală. Toate obiectele sunt cumpărate şi vândute fără nici o încălcare a legii.

— Mă refer la al doilea depozit, preciză Pitt, cu un aer nepăsător.

Un licăr de nelinişte trecu peste chipul bronzat al lui Sarason:

— Nu există decât o *singură* clădire.

— Ba nu, sunt două. Mai este şi depozitul legat printr-un tunel de sediul Zolar International, în al cărui subsol secret se găsesc antichităţile introduse în ţară prin contrabandă, atelierul de realizare a falsurilor şi colecţia imensă de obiecte de artă furate.

Sarason păru lovit cu o măciucă în moalele capului:

— Lua-te-ar dracu', Pitt! De unde ştii toate astea?

— Doi agenţi federali, unul de la Serviciul Vamal şi altul de la FBI, mi-au descris raidul în amănunt. Ar trebui să precizez că vă aşteaptă cu braţele deschise când veţi încerca să introduceţi clandestin comoara lui Huascar în Statele Unite.

Degetele lui Sarason ajunseseră la un centimetru de micul revolver cu ţeavă dublă.

— În cazul acesta, comentă el, regăsindu-şi expresia indiferentă, se vor face de râs. Aurul nu pleacă spre Statele Unite.

— Este lipsit de importanţă, rosti încetişor Pitt. Voi nu veţi fi acolo, ca să vă bucuraţi de el.

Ascunse de genunchiul încrucişat peste picior, degetele lui Sarason atinseră Derringer-ul şi începură să-l tragă precaut din cizmă. Bănuia că rănile suferite de Pitt îi vor încetini timpul de reacţie cu o fracţiune de secundă, totuşi decisese să nu scoată brusc arma şi să rişte, ţintind la întâmplare. Ştia prea bine că, în ciuda rănilor dureroase ale lui Pitt, dacă el rata primul glonţ, nu va avea ocazia de a mai trage o dată. Şovăi, gândindu-se la o diversiune. Se uită la Amaru şi la cei doi bărbaţi care-l priveau pe Pitt cu o furie întunecată, implacabilă. Julio nu-i putea fi de nici un folos.

— Tu eşti cel care nu va mai trăi mult, rosti Sarason. Militarii mexicani care ne-au ajutat să scoatem comoara ţi-au auzit împuşcăturile şi vor năvăli aici dintr-o clipă în alta, pentru a te ucide.

Pitt ridică nepăsător din umeri:

— Probabil că sunt la siestă, altfel ar fi trebuit să fi ajuns până acum.

— Dacă l-am ataca simultan, spuse Sarason pe un ton de conversaţie ca şi cum toţi ar fi stat în jurul unei mese dintr-un salon, ar putea omorî doi, poate chiar trei dintre noi, înainte ca supravieţuitorul să-l ucidă.

Expresia de pe chipul lui Pitt deveni rece şi distantă:

— Întrebarea este: cine va fi supravieţuitorul?

Lui Amaru nu-i păsa cine va trăi şi cine va muri. Oricum, nu întrevedea nici un viitor lipsit fiind de bărbăţia sa. Nu avea nimic de pierdut. Ura faţă de cel care-l emasculase declanşă o furie alimentată de amintirile durerii şi agoniei care-i răvăşise sufletul murdar. Fără un sunet, se năpusti spre Pitt.

Într-o străfulgerare de muşchi şi forţă, se repezi aidoma unui câine înverşunat spre mâna în care Pitt ţinea arma. Glonţul îl nimeri pe peruvian în piept şi-i traversă un plămân, iar detunătura se auzi ca un trosnet răsunător. Impactul ar fi oprit în loc un bărbat de greutate medie, dar Amaru era mânat de o forţă superioară, ca un pitbull înnebunit. Icni cu zgomot atunci când aerul îi fu evacuat violent din plămâni, apoi se izbi în Pitt şi-l răsturnă pe spate către râu.

Durerea din coaste îl făcu pe Pitt să scape un geamăt. Se răsuci disperat, desprinzându-se din strânsoarea cu care Amaru îi cuprinsese braţul înarmat şi-l împinse pe peruvian în lateral. Lovi cu patul Coltului în ţeasta atacatorului său, dar se opri înainte de a doua lovitură în momentul în care îi zări cu coada ochiului pe cei doi acoliţi ai lui Amaru repezindu-se spre armele lor.

În ciuda durerii, mâna lui Pitt continuase să strângă instinctiv Coltul. Următorul lui glonţ îl doborî pe paznicul chior şi grotesc, nimerindu-l în gât. Îl ignoră pe Julio care fusese orbit şi-l împuşcă pe al doilea bandit în piept.

Auzi ţipătul de avertizare al lui Loren venind ca de la mare depărtare şi-l zări cu întârziere pe Sarason îndreptând Derringer-ul spre el. Trupul său rămăsese în urma minţii şi acţionă prea lent.

Văzu flacăra din capătul ţevii şi simţi o teribilă lovitură de baros în umărul stâng, înainte să fi auzit detunătura. Glonţul îl răsturnă şi căzu în apă, cu Amaru târându-se după el ca un urs rănit decis să sfâşie o vulpe schiloadă. Curentul îl prinse în strânsoarea lui şi-l îndepărtă de ţărm. Se agăţă cu disperare de

bolovanii de pe fundul albiei, pentru a-i opune rezistenţă.

Sarason se apropie fără grabă de marginea apei şi privi încăierarea din râu. Amaru îşi încleştase braţele în jurul mijlocului lui Pitt şi se străduia să-l tragă la fund. Rânjind crud, Sarason ochi cu atenţie capul celui din urmă:

— Un efort remarcabil, domnule Pitt! Eşti un individ foarte rezistent. Deşi poate părea straniu, o să-mi lipseşti.

Cu toate acestea, lovitura de graţie nu sosi niciodată. Ca nişte tentacule negre, o pereche de braţe încercuiră picioarele lui Sarason, prinzându-l de glezne. Bărbatul îşi plecă îngrozit privirea spre creatura de nedescris ce-l strângea şi începu să lovească cu disperare în capul care se înălţa dintre braţele aidoma unor cleşti.

Giordino îl urmase pe Pitt, plutind pe râu. Curentul nu fusese atât de puternic pe cât se aşteptase în amonte de peştera comorii şi reuşise, în ciuda durerilor teribile, să ajungă neobservat în apa puţin adâncă. Blestemase în gând neputinţa de a-l ajuta pe Pitt în lupta cu Amaru, dar când Sarason se apropiase de el fără să-l observe, italianul nu ratase ocazia şi-l înhăţase.

Ignoră loviturile brutale ce se revărsau asupra capului său, îl privi pe Sarason şi rosti cu glas răguşit şi gros:

— Salutări din iad, cap pătrat!

Sarason îşi reveni repede după ce-l văzu pe Giordino şi-şi smulse un picior din strânsoare, pentru a-şi păstra echilibrul. Deoarece atacatorul său nu schiţă nici un gest că ar intenţiona să-l urmeze, Sarason se gândi că acesta era probabil rănit grav de la şolduri în jos şi îl lovi cu sălbăticie cu piciorul într-o coapsă. Fu răsplătit cu un geamăt ascuţit, iar trupul lui Giordino tresări într-un spasm de suferinţă şi-i eliberă cealaltă gleznă.

— Din experienţa anterioară, comentă Sarason regăsindu-şi calmul, ar fi trebuit să ştiu că vei fi pe aproape.

Îşi privi în treacăt Derringer-ul, ştiind că mai avea doar un glonţ, dar era de asemenea conştient de faptul că în apropiere se găseau patru sau cinci arme automate. După aceea se uită la Pitt şi la Amaru care erau încleştaţi într-o luptă pe viaţă şi pe moarte. Nu mai era nevoie să risipească un cartuş pentru Pitt. Râul îi prinsese în curentul său iute pe cei doi duşmani şi-i purta nemilos la vale. Dacă printr-un miracol Pitt ar fi supravieţuit şi ar fi izbutit să iasă din apă, Sarason ar fi avut la dispoziţie un întreg arsenal cu care să-l primească.

Ştia ce avea de făcut. Se aplecă şi ţinti cu ţeava dublă a revolverului între ochii lui Giordino.

Loren se aruncă pe spinarea lui, cuprinzându-l în braţe şi încercând să-l oprească. Sarason se desprinse din strânsoarea ei ca dintr-o pânză de păianjen şi o îmbrânci într-o parte, fără să-i arunce măcar o privire.

Femeia căzu cu toată greutatea pe unul dintre automatele abandonate pe ţărmul râului, îl ridică şi apăsă pe trăgaci. Nu se întâmplă nimic. Nu ştia destule despre arme pentru a ridica piedica de siguranţă. Scoase un ţipăt slab, când Sarason se aplecă şi o izbi în cap cu patul revolverului.

Brusc, Sarason se răsuci. Înviat pe neaşteptate, Gunn aruncase cu o piatră în el, care-i scăpase din mână cu forţa jalnică a unei mingi de tenis lovite fără putere.

Sarason clătină din cap, uimit de curajul şi de încăpăţânarea indivizilor care rezistau cu atâta fervoare. Aproape că regreta că trebuiau să moară toţi. Se întoarse către italian:

— Se pare, mârâi el, că sentinţa a fost amânată doar temporar.

Întinse braţul cu arma direct spre capul celuilalt.

În ciuda durerilor înfiorătoare din picioarele fracturate şi a spectrului morţii care-l fixa, Giordino îi rânji veninos:

— Du-te-n mă-ta!

Împuşcătura răsună ca o bubuitură de tun în peşteră, urmată de bufnetul înfundat al plumbului intrând în carne vie. Giordino se schimbă la faţă, iar ochii lui Sarason îl priviră tulbure. Apoi Sarason se răsuci şi făcu doi paşi pe ţărm, se aplecă încet şi căzu mort pe malul stâncos.

Lui Giordino nu-i venea să creadă că rămăsese în viaţă. Ridică ochii şi se holbă la omuleţul îmbrăcat ca un ajutor de văcar şi care păşi calm în lumina proiectoarelor, ţinând în mână o puşcă Winchester.

— Cine eşti? întrebă italianul.

— Billy Yuma. Am venit să-mi ajut prietenul.

— Prietenul? repetă Loren, zgâindu-se la el şi apăsându-şi cu mâna rana însângerată de la cap.

— Pitt.

Auzindu-i pomenit numele, Loren se ridică în picioare şi alergă împleticindu-se pe malul râului.

— Nu-l văd! strigă ea, îngrozită.

Giordino simţi un cleşte strângându-i inima. Strigă numele lui

Pitt, dar numai glasul său reverberă în peşteră.

— Dumnezeule, nu! murmură el, îngrozit. S-a dus!

Cu o grimasă de durere, Gunn se săltă în capul oaselor şi privi în aval, în bezna rău prevestitoare. Ca şi ceilalţi care înfruntaseră cu calm moartea cu numai câteva minute în urmă, era copleşit de durere descoperind că vechiul lui prieten fusese târât de râu spre pierzanie.

— Poate că va reuşi să înoate înapoi, rosti el cu speranţă.

Giordino clătină din cap:

— E imposibil. Curentul este prea puternic.

— Unde duce râul? întrebă Loren biruită de panică.

Într-un gest de disperare şi de frustrare, Giordino izbi cu pumnul în roca solidă:

— În golf. Dirk este târât spre Marea lui Cortez, aflată la o depărtare de o sută de kilometri!

Loren se prăbuşi pe solul stâncos al peşterii, îşi acoperi faţa cu palmele şi izbucni în hohote de plâns:

— M-a salvat, doar ca să-şi găsească sfârşitul.

Billy Yuma îngenunche lângă ea şi o bătu cu blândeţe pe umărul gol:

— Dacă nu-l mai poate ajuta nimeni, poate că o va face Domnul.

Giordino era deznădăjduit. Nu-şi mai simţea propriile răni şi privea râul întunecat, fără să zărească nimic.

— O sută de kilometri! repetă el încet. Nici Dumnezeu nu poate ţine în viaţă un om cu încheietura mâinii ruptă, coastele fisurate şi cu un glonţ în umăr pe o sută de kilometri de apă furioasă în beznă absolută.

* * *

După ce îi aranjă pe toţi cât mai confortabil, Yuma se grăbi înapoi pe pisc, unde povesti totul. Îşi făcu de ruşine rudele şi le sili să pătrundă în munte. Fabricară tărgi din materialele abandonate de genişti şi-i purtară cu blândeţe pe Giordino şi pe Gunn din peştera comorii prin tunel. Un bărbat mai în vârstă îi oferi cu amabilitate lui Loren o pătură ţesută de soţia sa şi femeia îi mulţumi plină de recunoştinţă.

Urmând instrucţiunile lui Giordino, fixară targa lui Gunn în compartimentul strâmt pentru marfă din elicopterul NUMA furat, care fusese abandonat de fraţii Zolar. Loren se aşeză în locul copilotului, iar Giordino, cu chipul contorsionat de suferinţă, fu ridicat şi instalat lângă ea, la comenzi.

— Va trebui să pilotăm împreună drăcovenia, îi spuse Giordino femeii pe măsură ce durerile din picioare se transformau din supliciu permanent în valuri de agonie. Tu o să acţionezi pedalele care comandă rotoarele cozii.

— Sper s-o pot face, replică Loren, neliniştită.

— Apasă uşor cu picioarele desculţe şi nu vom avea probleme.

Folosind staţia radio a elicopterului, îl anunţară pe Sandecker, care se plimba agitat prin biroul lui Starger din sediul Serviciului Vamal, că porniseră. Giordino şi Loren le mulţumiră din suflet lui Billy Yuma, familiei şi prietenilor săi şi-şi luară rămas-bun cu afecţiune, apoi Giordino porni motorul turbocompresor şi-l lăsă să se încălzească timp de un minut, iar el examină instrumentele. Menţinând tija de comandă a pasului ciclic în punctul neutru, împinse până la capăt tija de comandă a pasului general şi deschise regulatorul, apăsând lin maneta înainte. După aceea se răsuci spre Loren:

— Imediat ce ne vom ridica în văzduh, cuplul de torsiune va face ca botul să se îndrepte spre dreapta, iar coada spre stânga. Apasă uşor palonierul stâng, pentru a compensa.

Loren dădu din cap şi spuse:

— O să mă străduiesc, dar aş fi preferat să nu fiu nevoită să fac aşa ceva.

— Nu putem ieşi de aici decât pe calea aerului. Rudi ar muri înainte de a putea fi coborât cu targa pe munte.

Elicopterul se înălţă foarte lent, la mai puţin de un metru de sol. Giordino îl menţinu pe loc, în timp ce Loren se obişnui cu forţa de apăsare ce trebuia aplicată pe pedalele de comandă ale rotorului cozii. La început avu tendinţa să apese prea tare, dar în scurt timp învăţă presiunea exactă ce trebuia exercitată şi aprobă din cap:

— Cred că sunt pregătită.

— Atunci îi dăm drumul!

După douăzeci de minute, acţionând la unison, aterizară ca la carte lângă clădirea sediului Serviciului Vamal din Calexico, unde amiralul Sandecker pufăia neliniştit dintr-un trabuc alături de o ambulanţă cu motorul pornit.

* * *

În acel prim moment în care Amaru îl afundase sub apă şi simţise cleştii curentului prinzându-i trupul rănit, Pitt înţelesese că nu se mai putea întoarce în peştera comorii. Era prins într-o capcană dublă: un ucigaş care se agăţa de el ca o menghină şi

un râu decis să-l poarte în iad.

Chiar dacă ambii bărbaţi ar fi fost valizi, lupta ar fi avut un singur deznodământ. Deşi era un asasin nemilos, Amaru nu se putea compara cu experienţa subacvatică a lui Pitt. Acesta inspiră adânc înainte ca apele râului să se închidă deasupra lui, îşi trecu braţul drept sănătos peste piept, pentru a-şi proteja coastele fisurate şi se relaxă în ciuda durerii, fără să-şi cheltuiască forţele în lupta cu atacatorul său.

În mod surprinzător, nu dăduse drumul Coltului, deşi, dacă ar fi încercat să tragă pe sub apă şi-ar fi sfărâmat probabil toate oasele mâinii. Simţi cum braţele lui Amaru îi lunecă de pe piept pe şolduri. Ucigaşul era tare ca fierul. Se agăţa cu furie de Pitt, încercând în continuare să ajungă la armă, în vreme ce se roteau în curent ca două jucărioare prinse în vârtej.

Nici unul din ei nu-şi putea zări adversarul, pe când se răsuceau în beznă absolută. În absenţa celui mai mic licăr de lumină, Pitt avea impresia că era scufundat în tuş negru.

Urgia lui Amaru îl menţinu în viaţă în următoarele patruzeci şi cinci de secunde. Mintea lui dementă nu pricepea că se îneca de două ori – plămânul perforat de glonţ se umplea cu sânge şi în acelaşi timp înghiţea apă. Ultima sa fărâmă de putere pieri atunci când picioarele din care lovea cu disperare se izbiră de un banc de nisip depus de ape pe curbura exterioară a albiei. Ieşi la suprafaţă, scuipând sânge şi apă într-o mică galerie deschisă, apoi se repezi orbeşte spre beregata lui Pitt.

Forţele îl părăsiseră însă. Când ieşi din apă, simţi sângele ţâşnindu-i din gaura din piept.

Pitt constată că reuşise, printr-un efort aproape neglijabil, să-l împingă pe Amaru înapoi în curentul principal al râului. Nu-l putu zări pe peruvian îndepărtându-se în întunericul ca smoala, nu putu să-i vadă chipul golit de sânge şi ochii sticlind de ură şi de apropierea morţii. Auzi cu toate acestea glasul ticălosului care se îndepărta lent de el:

— Ţi-am spus că vei suferi, se auziră încet cuvintele dublate de o horcăială răguşită. Acum vei suferi şi vei muri în singurătatea întunecată şi chinuitoare.

— Superbă această manifestare de grandoare poetică, replică îngheţat Pitt. Drum bun spre golf!

Nu auzi drept răspuns decât o tuse, un gâlgâit şi apoi tăcere.

Durerile reveniră parcă răzbunătoare asupra lui Pitt. Un pârjol se extindea de la încheietura ruptă spre rana de glonţ din umăr

şi apoi către coastele fisurate. Nu era sigur că mai avea putere să lupte cu agonia, deşi epuizarea estompa oarecum durerea. Se târî pe un petic uscat al bancului şi se prăbuşi, încet, cu faţa în nisipul moale, pierzându-şi cunoştinţa.

56

— Nu-mi place să plec fără Cyrus, rosti Oxley examinând cerul deşertului spre sud-vest.

— Fratele nostru a avut parte de confruntări şi mai dure, comentă Zolar impasibil. Câţiva indieni din satul vecin n-ar trebui să prezinte cine ştie ce ameninţare pentru ucigaşii lui Amaru.

— Ar fi trebuit să apară de mult timp…

— Nu-ţi face griji! Probabil că Cyrus va apărea în Maroc, cu câte o fată de fiecare braţ.

Stăteau în capătul unei piste înguste de asfalt care fusese amenajată între nenumăratele dune ale Deşertului Altar pentru ca piloţii militari mexicani să se poată antrena în condiţii dificile de aterizare şi decolare. În spatele lor, cu secţiunea cozii întinzându-se deasupra unei porţiuni curăţate de nisip, un avion cu reacţie Boeing 747-400, vopsit în culorile unei importante companii aeriene, era pregătit să decoleze în orice clipă.

Zolar trecu sub umbra aruncată de aripa dreaptă a avionului şi bifă artefactele inventariate de Henry şi de Micki Moore, în vreme ce geniştii militari mexicani încărcau în Boeing ultimele piese ale tezaurului. Încuviinţă din cap spre statuia din aur a unei maimuţe care era ridicată de un cărucior elevator mare în cala aflată la aproape şapte metri de sol.

— Asta-i ultima.

Oxley continua să privească pustiul din jurul pistei:

— Nici să vrei, n-ai fi putut găsi un loc mai izolat pentru transferul comorii.

— Îi putem mulţumi colonelului Campos că ni l-a sugerat.

— Ceva probleme cu oamenii lui Campos după moartea lui neaşteptată? întrebă Oxley mai degrabă cu ironie decât cu regret.

Zolar izbucni în râs:

— Ce probleme să mai fie după ce i-am dat fiecăruia câte un lingou de aur de aproape trei kilograme?

— Ai fost generos.

— Este greu să nu fii generos, când eşti înconjurat de atâta bogăţie.

— Păcat că Matos nu-şi va putea cheltui partea, comentă Oxley.

— Da şi eu am plâns tot drumul de la Cerro el Capirote.

Pilotul lui Zolar se apropie şi-i salută respectuos:

— Domnilor, echipajul şi cu mine suntem gata să decolăm oricând doriţi. Am prefera s-o facem înainte de căderea nopţii.

— Marfa a fost legată şi asigurată în cală? întrebă Zolar.

Pilotul aprobă din cap:

— Nu-i chiar ancorarea cea mai bună pe care am văzut-o vreodată, dar, ţinând seama de faptul că nu folosim conteinere, n-ar trebui să avem probleme până ajungem la Nador, în Maroc. Bineînţeles, cu condiţia să nu întâlnim turbulenţe atmosferice extreme.

— Te aştepţi la aşa ceva?

— Nu, domnule. Buletinele meteo prognozează cer liniştit până la destinaţie.

— Perfect. Ne putem bucura de un zbor lin, rosti Zolar încântat. Nu uita – nu ne vom abate peste graniţă, în spaţiul aerian al Statelor Unite.

— Am stabilit un curs care ne va purta la sud de Laredo şi Brownsville, până în Golful Mexicului, la sud de Key West şi apoi vom ieşi deasupra Atlanticului.

— Când aterizăm în Maroc? se interesă Oxley.

— Potrivit planului de zbor, după zece ore şi cincizeci şi cinci de minute. Cu încărcătura ce depăşeşte cu mai bine de o sută de kilograme valoarea admisă, cu rezervoarele umplute ochi şi ţinând seama de ocolul în sudul Texasului şi Floridei, am mai adăugat o oră la timpul de zbor, pe care sper s-o recuperăm cu vânt din spate.

Zolar privi spre ultimele raze de soare:

— Ţinând seama şi de fusul orar, asta înseamnă că vom fi în Nador mâine după-amiază.

Pilotul încuviinţă:

— Decolăm imediat ce v-aţi legat centurile de siguranţă.

Reveni la aparat şi sui scara rezemată de uşa din faţă. Zolar făcu un gest spre aceeaşi scară:

— Dacă nu cumva te-ai îndrăgostit de cariera asta de nisip, nu văd nici un motiv pentru care am mai zăbovi.

Oxley se înclină jovial:

— După tine.

După ce intrară pe uşă, se întoarse şi mai privi o dată către sud-vest:

— Nu mă simt totuşi fericit că nu l-am aşteptat…

— Dacă ar fi fost în locul nostru, Cyrus n-ar fi ezitat să plece. Miza este prea mare ca să mai întârziem. Fratele nostru este un supravieţuitor prin natura sa. Nu-ţi mai face griji!

Fluturară din mână spre geniştii mexicani, care se îndepărtară de avion şi-şi ovaţionară binefăcătorii, apoi mecanicul de zbor închise şi asigură uşa.

După câteva minute turbinele ţiuiră şi uriaşul 747-400 se ridică deasupra dunelor de nisip vălurite, se aplecă pe dreapta şi viră uşor spre sud-est. Zolar şi Oxley stăteau într-un mic compartiment pentru pasageri în nivelul de sus, imediat în spatele carlingii.

— Mă-ntreb ce s-a întâmplat cu soţii Moore, reflectă Oxley privind pe geam către Marea lui Cortez care se pierdea în depărtare. Ultima dată când i-am văzut erau în peşteră şi încărcau ultimele obiecte.

— Pun prinsoare că Cyrus a rezolvat şi problema asta, pe lângă cea legată de Smith şi Gunn, replică Zolar destinzându-se pentru prima dată după multe zile.

Ridică ochii şi zâmbi spre secretara personală, care le aduse două pahare de vin pe o tavă.

— Ştiu că sună bizar, dar am avut impresia neplăcută că nu va fi uşor să scăpăm de ei.

— Trebuie să-ţi spun că şi Cyrus avea aceeaşi părere. De fapt, credea că-s doi asasini.

— Şi femeia? se răsuci Oxley spre el. Glumeşti!

— Nu, chiar cred că vorbea cât se poate de serios. Zolar sorbi din vin şi dădu din cap cu o expresie mulţumită: Excelent! Un cabernet de California de la Chateau Montelena. Trebuie neapărat să-l încerci!

Oxley luă paharul şi-l studie:

— Nu-mi vine să sărbătoresc, până ce comoara nu va fi depozitată în siguranţă în Maroc şi nu vom afla că Cyrus a părăsit Mexicul.

* * *

La scurt timp după ce avionul atinsese altitudinea de croazieră, fraţii îşi desfăcură centurile de siguranţă şi trecură în cală, unde începură să examineze îndeaproape colecţia incredibilă de antichităţi din aur. Nu trecuse nici o oră, când Zolar se încordă şi-l privi nedumerit pe Oxley:

— Nu ţi se pare că am coborî?

Fratele lui admira un fluture de aur aşezat pe o floare din

acelaşi metal preţios:

— Nu simt nimic.

Zolar nu fu mulţumit de răspuns. Se aplecă spre geam şi privi solul aflat la mai puţin de 1 000 de metri.

— Suntem prea jos! exclamă el. Ceva nu-i în regulă.

Oxley miji ochii şi privi apoi pe geamul de alături:

— Ai dreptate. Flapsurile sunt coborâte. S-ar părea că ne pregătim să aterizăm. Poate că pilotul are o urgenţă.

— De ce nu ne-a prevenit?

În clipa aceea auziră cum trenul de aterizare începe să coboare. Solul se apropia şi mai repede. Trecură peste case şi linii ferate, după care avionul ajunse la capătul unei piste de aterizare. Roţile se hurducară pe beton şi motoarele urlară în marşarier. Pilotul călcă frânele şi reduse alimentarea, iar avionul uriaş porni să ruleze pe pistă.

Pe clădirea terminalului se putea citi: „Bun sosit în El Paso”.

Oxley privi amuţit, iar Zolar se bâlbâi:

— Dumnezeule, am aterizat în Statele Unite!

Se repezi înainte şi lovi cu frenezie în uşa cabinei piloţilor. Nu căpătă nici un răspuns, până ce Boeingul se opri în faţa unui hangar al Gărzii Naţionale Aeriene în capătul opus al aeroportului. De-abia atunci uşa cabinei se întredeschise.

— Ce dracu faci? Îţi ordon să decolezi imediat…

Cuvintele i se opriră lui Zolar pe buze, pomenindu-se că privea ţeava unui pistol aţintită între ochii săi.

Pilotul nu se ridicase din scaun, la fel ca şi copilotul şi mecanicul de zbor. În prag se afla Henry Moore, ţinând în mână un revolver de 9 mm neobişnuit, conceput chiar de el, în timp ce Micki Moore vorbea la staţia radio din cabină, fixând ceafa pilotului cu un pistolet automat liliputan, calibrul 0,25.

— Scuzaţi escala neprevăzută, foştii mei prieteni, spuse Moore cu un glas autoritar pe care nici Zolar, nici Oxley nu i-l mai auziseră până atunci, dar după cum puteţi vedea planul a suferit o modificare.

Zolar îşi miji ochii spre ţeava revolverului şi chipul i se schimonosi din expresia de şoc într-una de furie ameninţătoare:

— Idiotule, idiot orb ce eşti, îţi dai seama ce-ai făcut?!

— Păi eu zic că da, răspunse Moore, indiferent. Micki şi cu mine ţi-am deturnat avionul şi încărcătura de artefacte din aur. Cred că ştii vechiul proverb: „Între hoţi nu există onoare”.

— Dacă nu decolăm rapid, interveni Oxley rugător, agenţii

vamali îl vor controla peste tot.

— Apropo, pentru că tot ai pomenit despre asta, Micki şi cu mine ne-am gândit *într-adevăr* să predăm artefactele autorităţilor.

— Nu-ţi dai seama ce vorbeşti…

— Oh, ba-mi dau seama perfect, Charley, amice! Întâmplător, s-a dovedit că agenţii federali sunt mai interesaţi de tine şi de fratele tău decât de comoara lui Huascar.

— De unde-aţi apărut? întrebă Zolar.

— Am venit pur şi simplu cu unul dintre elicopterele ce transportau aurul. Geniştii erau obişnuiţi cu prezenţa noastră, aşa încât nici măcar nu ne-au băgat în seamă când am suit la bordul avionului. Ne-am ascuns într-o toaletă până ce pilotul a plecat să discute cu tine şi cu Charles pe pistă, apoi am pus stăpânire pe cabină.

— De ce ar ţine seama agenţii federali de declaraţia voastră? vru să ştie Oxley.

— Micki şi cu mine, explică Moore, am fost cândva noi înşine un fel de agenţi. După ce am preluat controlul cabinei, Micki a luat legătura cu nişte prieteni vechi din Washington care v-au aranjat primirea.

Zolar părea gata să-i smulgă inima din piept lui Moore, indiferent dacă ar fi fost sau nu împuşcat în timpul tentativei:

— Tu şi mincinoasa de nevastă-ta aţi căzut la înţelegere pentru o cotă din comoară, nu-i aşa? Aşteptă un răspuns şi când Moore rămase tăcut continuă: Ce procentaj v-au oferit? Zece… douăzeci… poate chiar cincizeci la sută?

— Noi nu cădem la înţelegere cu guvernul, vorbi încet Moore. Ştiam că nu aveaţi de gând să vă onoraţi acordul cu noi şi că intenţionaţi să ne ucideţi. Intenţionaserăm să furăm comoara pentru noi, dar, după cum vedeţi, ne-am răzgândit.

— După felul familiar în care ţin armele, observă Oxley, Cyrus avea dreptate. *Sunt* doi asasini.

Moore încuviinţă din cap:

— Fratele tău are o intuiţie remarcabilă. Asasinii se recunosc între ei.

În uşa pentru pasageri de la nivelul inferior se auzi o ciocănitură şi Moore gesticulă cu arma spre scară.

— Coborâţi şi deschideţi, le ordonă lui Zolar şi lui Oxley.

Ursuzi, cei doi se conformară.

După deschiderea uşii etanşe, doi bărbaţi intrară de pe scara

mobilă a avionului. Amândoi purtau costume cu vestă. Unul era un negru imens, cu fizic de jucător profesionist de fotbal american, iar celălalt un alb îmbrăcat după ultima modă. Zolar simţi imediat că erau agenţi federali.

— Joseph Zolar şi Charles Oxley, sunt agentul David Gaskill de la Serviciul Vamal, iar dumnealui este agentul Francis Ragsdale de la FBI. Domnilor, sunteţi arestaţi pentru introducere prin contrabandă în Statele Unite de artefacte ilegale, pentru furturi de obiecte de artă din muzee publice şi private şi pentru falsificarea de antichităţi şi vinderea lor clandestină.

— Ce tot vorbeşti? exclamă Zolar.

Gaskill îl ignoră şi rânji larg spre Ragsdale:

— Vrei să faci onorurile?

Ragsdale aprobă ca un puşti care tocmai căpătase o jucărie nouă:

— Cum să nu, mulţumesc!

Le citi drepturile, în timp ce Gaskill le punea cătuşele lui Zolar şi lui Oxley.

— Aţi ajuns repede, observă Moore. Ni se spusese că eraţi în Calexico.

— Ne-am îmbarcat într-un avion militar la cincisprezece minute după ce am primit vestea de la sediul FBI din Washington, răspunse Ragsdale.

Oxley se uită spre Gaskill şi pentru prima dată privirea lui era lipsită de teamă şi de şoc şi devenise vicleană.

— Nici într-o sută de ani nu veţi găsi suficiente dovezi pentru a ne condamna.

Ragsdale făcuse semn din cap spre cala plină cu aur:

— Astea nu-s dovezi?

— Noi am fost simpli pasageri, spuse şi Zolar, revenindu-şi în fire. Am fost invitaţi în această călătorie de profesorul Moore şi de soţia lui.

— Am înţeles. Poate că-mi veţi spune atunci de unde provin obiectele de artă şi antichităţile furate din depozitul vostru din Galveston?

— Depozitul din Galveston, pufni Oxley, este o afacere perfect legală. L-aţi mai scotocit şi-n alte rânduri, fără să găsiţi nimic, niciodată.

— În cazul acesta, întrebă Ragsdale şiret, cum vă explicaţi tunelul care face legătura între Compania de depozitare Logan şi depozitul de obiecte furate de sub sediul lui Zolar International?

Fraţii se priviră între ei şi feţele le deveniră subit pământii:

— Asta-i o născocire, spuse Zolar cu voce stinsă.

— Serios? Vreţi să vă descriu tunelul în detaliu şi să vă ofer un inventar succint al capodoperelor furate pe care le-am găsit?

— Tunelul... este imposibil să fi găsit tunelul!

— De treizeci şi şase de ore, spuse Gaskill, Zolar International şi operaţiunea voastră clandestină cunoscută sub numele *Solpemachaco* şi-au încheiat definitiv afacerile.

— Păcat, adăugă Ragsdale, că tăticul vostru, Mansfield Zolar, poreclit Spectrul, nu mai este în viaţă, altfel l-am fi putut aresta şi pe el.

Zolar arăta ca şi cum ar fi fost în pragul unei crize de cord, iar Oxley părea de-a dreptul paralizat pentru a mai schiţa vreun gest.

— Până ce voi doi şi restul familiei voastre, partenerii, asociaţii şi cumpărătorii veţi ieşi din închisoare, veţi avea vârsta artefactelor pe care le-aţi furat.

Agenţii federali începuseră să umple avionul. FBI-ul se ocupă de echipaj şi de secretara fraţilor Zolar, în vreme ce vameşii desfăceau chingile ce fixau artefactele. Ragsdale încuviinţă din cap spre echipa sa:

— Duceţi-i în oraş, la birourile procuraturii.

De îndată ce hoţii de opere de artă, realmente distruşi şi complet buimăciţi, fură suiţi în două automobile diferite, agenţii se întoarseră spre soţii Moore:

— Nu vă pot spune cât de recunoscători vă suntem pentru colaborare, le spuse Gaskill. Condamnarea familiei Zolar va însemna o lovitură grea pentru comerţul şi contrabanda cu obiecte de artă şi artefacte furate.

— Nu suntem chiar pe de-a întregul altruişti, replică Micki de acum uşurată. Henry este sigur că guvernul peruvian va oferi o recompensă.

— Sunt aproape convins că aşa va fi, încuviinţă din cap Gaskill.

— Prestigiul de a fi fost primii care au inventariat şi au fotografiat comoara va fi foarte important pentru sporirea reputaţiei noastre ştiinţifice, explică Henry Moore, punându-şi arma în toc.

— Dacă n-aveţi nimic împotrivă, spuse Gaskill şi Serviciul Vamal ar dori un raport detaliat despre obiecte.

— Micki şi cu mine vom fi fericiţi să colaborăm, aprobă energic

Moore. Am făcut deja inventarul comorii şi vi-l vom preda înainte ca tezaurul să fie returnat statului peruvian.

— Până atunci unde-l veţi depozita? se interesă Micki.

— Într-un depozit guvernamental a cărui locaţie n-o putem dezvălui, răspunse Gaskill.

— Aveţi ceva informaţii despre doamna congresman Smith şi despre bărbatul acela mărunţel din NUMA?

Gaskill încuviinţă din cap:

— Cu câteva minute înainte de a ateriza, am fost anunţaţi că au fost salvaţi de un trib de indieni şi că erau transportaţi la un spital local.

— Atunci s-a terminat, suspină Micki şi se lăsă să cadă într-un scaun pentru pasageri.

Henry se aşeză pe braţul scaunului şi-i luă mâna între ale sale.

— Pentru noi s-a terminat cu certitudine, spuse el cu blândeţe. De acum înainte ne vom duce restul vieţii împreună ca un cuplu de profesori bătrâni într-o universitate cu zidurile acoperite de iederă.

— Ţi se pare ceva atât de teribil? îl întrebă ea şi îl privi în ochi.

— Nu, răspunse bărbatul şi o sărută uşor pe frunte. Cred că ne putem descurca.

57

Pe măsură ce-şi revenea din hăul unei amorţeli ca de moarte, Pitt avu senzaţia că suia o pantă acoperită de noroi, astfel încât luneca îndărăt de fiecare dată când reuşea să se întindă şi să-şi recapete cunoştinţa. Se străduia să prindă momentele acelea fugitive de luciditate, dar de fiecare dată cădea înapoi în vid. Se gândi ca prin ceaţă că, dacă ar fi putut deschide ochii, ar fi putut reveni la realitate. În cele din urmă, cu un efort uriaş, izbuti să-şi deschidă pleoapele.

Văzând doar întuneric de mormânt rece, scutură cu disperare din cap, crezând că recăzuse în neant. Apoi durerea se năpusti ca o văpaie şi bărbatul se trezi pe deplin. Se rostogoli pe o parte, apoi se ridică în şezut şi-şi scutură capul, căutând să alunge ceaţa care se agăţa de ungherele minţii sale. Reluă bătălia cu durerea pulsatilă din umăr, cu chinul teribil din piept şi cu junghiurile de la încheietura mâinii. Precaut, îşi pipăi tăietura de pe frunte.

— Eşti un specimen de bărbat al naibii de grozav, murmură el.

Fu surprins să constate că nu se simţea foarte vlăguit în urma pierderii de sânge. Desfăcu de pe antebraţ lanterna pe care i-o dăduse Giordino după ce căzuseră prin cascadă, o aprinse şi o înfipse în nisip, astfel încât raza să-i fie aţintită spre partea superioară a trupului său. Îşi descheie fermoarul costumului de neopren şi îşi palpă cu blândeţe rana din umăr. Glonţul trecuse prin carne şi-i ieşise prin spinare fără să atingă clavicula sau scapula. Cauciucul neopren al costumului, zdrenţuit, dar în continuare aproape perfect lipit de piele, protejase rana şi împiedicase pierderea de sânge. Uşurat că nu se simţea pe atât de stors de puteri pe cât se aşteptase, Pitt se relaxă şi-şi evaluă situaţia. Şansele de supravieţuire erau undeva dincolo de imposibil. În faţa lui se întindeau o sută de kilometri de praguri necunoscute, cascade abrupte şi pasaje întinse prin galerii complet inundate şi nu avea nevoie de un ghicitor în palmă ca să-i spună că linia vieţii sale avea să se termine cu mult înainte să fi ajuns la vârsta pensionării. Chiar dacă ar fi avut aer pe tot parcursul râului, tot mai era distanţa de la locul de vărsare a râului subteran până la suprafaţa apei golfului.

Cei mai mulţi oameni care s-ar fi pomenit într-un Hades de

beznă, în adâncul pământului, fără nici o speranţă de scăpare, ar fi intrat în panică şi ar fi murit, zdrelindu-şi carnea degetelor până la os în tentativa zadarnică de a-şi face drum spre suprafaţă. Însă lui Pitt nu-i era frică. În mod straniu, se simţea mulţumit şi împăcat cu sine însuşi.

Se gândi că, dacă tot avea să moară, măcar să se instaleze confortabil. Cu mâna sănătoasă, săpă în nisip pentru a-şi aranja un culcuş şi fu surprins când raza lanternei se reflectă dintr-o mie de punctuleţe aurii. Prinse în pumn nisipul negru şi-l ridică spre lumină.

— Locul ăsta-i plin de nisip aurifer, comentă el cu glas tare.

Roti lanterna prin cavernă. Pereţii erau brăzdaţi cu praguri de cuarţ alb, presărate cu vinişoare de aur. Pitt începu să râdă, constatând ironia incredibilă a situaţiei:

— O mină de aur! strigă el spre peştera tăcută. Am descoperit un zăcământ de aur fabulos de bogat şi nimeni n-o va şti niciodată.

Se lăsă pe spate şi reflectă la descoperirea făcută. „Cineva trebuie să-mi fi spus ceva”, se gândi. Simplul fapt că nu se temea de doamna cu coasa nu însemna că trebuia să cedeze şi s-o aştepte. Trebuia să ia o hotărâre.

„Mai bine să pătrund în marele necunoscut după tentativa temerară de a rămâne în viaţă, decât să arunc prosopul în ring şi să pier ca o cârpă!” concluzionă Pitt. Poate că alţi exploratori aventuroşi ar fi renunţat la tot ce aveau pentru onoarea de a pătrunde în acest sanctuar mineralogic, dar în clipa aceasta el nu voia decât să iasă de acolo. Se sculă în picioare, umflă cu gura compensatorul de flotabilitate şi intră în apă, până ce fu luat de curent.

„Ia-o pur şi simplu grotă cu grotă”, îşi spuse, îndreptând fasciculul luminos spre apa din faţă. Nu se putea bizui pe eterna vigilenţă. Era prea slăbit pentru a se lupta cu cataractele şi a ocoli bolovanii; putea doar să rămână calm şi să meargă oriunde l-ar fi dus râul. În scurt timp se simţea de parcă ar fi navigat de o viaţă dintr-o galerie în alta.

Pe următorii zece kilometri, plafonul cavernelor şi al galeriilor se ridică şi coborî cu o regularitate monotonă, apoi Pitt începu să audă uruitul temut al apropierii cataractelor. Din fericire, prima din ele fu de violenţă mijlocie. Apa îl lovi puternic în faţă şi bărbatul fu scufundat de câteva ori sub spuma agitată înainte de a reveni la ape mai calme.

Urmă după aceea un răgaz confortabil, deoarece râul devenise lin şi curgea printr-un canion lung într-o galerie imensă. Când ajunse la capătul acesteia, după aproape o oră, tavanul coborî treptat, până atinse apa. Pitt îşi umplu plămânii cât putu de mult şi se scufundă. Capabil să folosească un singur braţ şi lipsit de labe înotătoare pentru picioare, avansa lent. Ridică lumina lanternei spre plafonul neregulat de piatră şi înotă pe spate. Plămânii începură să protesteze din cauza lipsei de oxigen, dar el merse mai departe şi, în cele din urmă, lumina dezvălui un buzunar de aer. Ţâşni spre suprafaţă şi inspiră adânc aerul pur şi nepoluat care fusese prins în adâncurile pământului cu milioane de ani în urmă.

Grota micuţă se lărgea într-o cavernă mare, al cărei plafon se arcuia sub fasciculul lanternei. Râul cotea lin şi forma un banc de pietricele rotunjite şi lustruite, iar Pitt se târî cu greutate pe zona uscată, pentru a se odihni. Stinse lumina, ca să economisească bateriile.

Brusc, aprinse din nou lanterna. Înainte ca raza să se fi stins, ceva îi atrăsese atenţia în penumbre. La numai cinci metri depărtare se afla o formă întunecată, cu o linie rectilinie neobişnuită pentru o creaţie naturală.

Entuziasmul lui Pitt crescu nemăsurat, când recunoscu resturile avariate ale *Wallowing Windbag-ului.* În mod incredibil, naviplanul supravieţuise căderii teribile prin cascadă şi eşuase aici după ce plutise aproape 40 de kilometri. În sfârşit, o scânteie de speranţă! Se împletici pe plaja de pietriş până la barca de cauciuc şi o examină sub raza lanternei.

Motorul şi ventilatorul fuseseră smulse din suporturile lor şi dispăruseră. Două compartimente pneumatice erau găurite şi dezumflate, dar celelalte şase păreau solide. O parte din echipament căzuse peste bord, însă în mod miraculos se păstraseră patru butelii de aer, trusa de prim-ajutor, sfera de plastic cu vopseaua trasor a lui Duncan, o vâslă, două lanterne de rezervă şi conteinerul antiacvatic al amiralului Sandecker care conţinea termosul de cafea şi patru sandvişuri cu salam afumat.

— Se pare că situaţia mea s-a îmbunătăţit considerabil, se adresă Pitt cu veselie spre peştera pustie.

Începu cu trusa de prim-ajutor. După ce spălă rana de la umăr cu cât mai mult dezinfectant, îşi aplică stângaci un pansament rudimentar, pe sub costumul de neopren făcut ferfeniţă. Ştiind că era inutil să lege coastele fisurate sau fracturate, scrâşni din

dinţi, îşi îndreptă încheietura şi o bandajă.

În termos, cafeaua se păstrase aproape caldă şi bău jumătate din ea, înainte să atace sandvişurile. „Nici un muşchi file în sânge, flambat în coniac, nu poate să aibă un gust mai bun decât salamul ăsta afumat”, îşi zise Pitt şi îşi jură ca în viaţa lui să nu se mai plângă ori să mai glumească pe seama mezelurilor.

După o scurtă odihnă, îşi recăpătase în bună măsură forţele şi se simţea suficient de înviorat pentru a refixa echipamentul şi a deschide conteinerul lui Duncan. Turnă în apă vopseaua Fluorescein galbenă cu amplificare optică şi, la lumina lanternei, o privi cum colora râul cu o luminescenţă galbenă vie. Se uită după ea, până ce curentul o duse în afara razei sale vizuale, apoi spuse cu glas tare:

— Asta ar trebui să-i anunţe că sosesc.

Împinse naviplanul din apa puţin adâncă. Ferindu-şi rănile, se sui stângaci la bord şi vâsli cu o singură mână.

Când *Wallowing Windbag*-ul parţial dezumflată fu purtată de râu, Pitt se lăsă confortabil pe spate şi începu să fredoneze *Up a Lazy Riverin the Noonday Sun.*

58

Informat asupra recentelor evenimente din California de către amiralul Sandecker şi agenţii Gaskill şi Ragsdale aflaţi în El Paso, Secretarul de Stat american a decis să ocolească protocolul diplomatic şi i-a telefonat personal preşedintelui Mexicului, relatându-i totul despre conspiraţia de jafuri şi contrabandă cu ramificaţii extinse, pusă la cale de fraţii Zolar.

— Pare o istorie incredibilă, comentă preşedintele.

— Dar absolut adevărată, îl asigură Secretarul de Stat.

— Nu pot decât să regret incidentul şi vă promit totala cooperare a guvernului meu în investigaţie.

— Scuzaţi-mă, domnule preşedinte, dar am *într-adevăr* o listă de rugăminţi.

— Să le auzim!

În două ore, graniţa între Mexic şi California a fost redeschisă. Autorităţile pe care fraţii Zolar le momiseră să-şi rişte posturile, promiţându-le recompense fabuloase, au fost arestate.

Fernando Matos şi comandantul de poliţie Rafael Cortina s-au numărat printre cei dintâi care au fost arestaţi de procurorii mexicani.

În acelaşi timp, navele din flota mexicană aflate în Marea lui Cortez au fost alertate şi scoase în larg.

* * *

Locotenentul Carlos Hidalgo ridică ochii, urmărind un pescăruş care ţipa, înainte de a-şi îndrepta din nou atenţia spre linia mării de la orizont.

— Căutăm ceva special sau, pur şi simplu, patrulăm? îl întrebă într-o doară pe căpitanul navei.

— Căutăm cadavre, răspunse comandantul Miguel Maderas.

Coborî binoclul, dezvăluindu-şi chipul rotund şi prietenos, încadrat de păr negru, lung şi des. Avea dinţi mari şi foarte albi, cu un surâs ca al lui Burt Lancaster. Era scund, masiv şi solid precum o stâncă.

Hidalgo era complet diferit de Maderas. Înalt şi slab, cu faţă îngustă, părea un cadavru cu piele foarte bronzată.

— Victimele unui naufragiu?

— Nu, nişte scufundători înecaţi într-un râu subteran.

Locotenentul îşi îngustă ochii sceptic:

— Altă legendă *gringo* despre pescari şi scufundători care sunt târâţi pe sub deşert şi aruncaţi în golf?

— Cine ştie? spuse Maderas şi ridică din umeri. Ordinele primite de la comandamentul flotei din Ensenada au fost să patrulăm în extremitatea nordică a golfului, între San Felipe şi Puerto Penasco, în căutare de trupuri.

— O suprafaţă cam mare pentru a fi acoperită de o singură navă.

— Ni se vor alătura două nave de patrulare clasa P din Santa Rosalia. În plus, toate bărcile de pescuit din zonă au fost alertate să raporteze orice urmă de rămăşiţe umane.

— Dacă rechinii ajung la ele, murmură pesimist Hidalgo, nu va mai rămâne nimic de găsit.

Maderas se rezemă cu spatele de balustrada punţii, îşi aprinse o ţigară şi privi spre pupa navei sale de patrulare. Fusese modificată dintr-un dragor de mine american de 67 de metri şi nu avea alt nume oficial decât simbolul G-21 vopsit pe provă. Membrii echipajului o numeau fără afecţiune *El Porqueria* („Gunoiul”), fiindcă odată se defectase pe mare şi fusese remorcată până în port de o şalupă de pescari – o umilinţă pentru care n-o iertaseră niciodată.

Era însă o ambarcaţie robustă, care răspundea iute la comenzile cârmei şi avea stabilitate în ape agitate. Echipajele multor bărci de pescuit şi iahturi private îşi datorau vieţile lui Maderas şi navei *El Porqueria.*

Ca ofiţer executiv, Hidalgo avea misiunea de a stabili zona de căutare. După ce termină lucrul pe o hartă nautică mare a nordului golfului, locotenentul transmise coordonatele timonierului şi apoi începu partea teribil de plictisitoare a misiunii – parcurgeau un culoar după care se întorceau în sens opus, ca şi cum ar fi tuns o peluză.

Începuseră la ora 8. La ora 14, un observator de la provă strigă:

— Obiect la apă!

— Unde? întrebă Hidalgo.

— O sută cincizeci de metri, la prova babord.

Maderas ridică binoclul şi privi peste apa verde-albastră. Zări cu uşurinţă un corp ce plutea cu faţa în jos şi care fusese ridicat pentru moment pe creasta unui val:

— L-am văzut!

Se apropie de uşa timoneriei şi încuviinţă din cap spre

cârmaci:

— Apropie nava şi anunţă echipajul să se pregătească pentru recuperare. După aceea se întoarse către Hidalgo: Oprim motoarele când ajungem la cincizeci de metri.

Valul înspumat de la provă deveni o unduire lină, iar bubuitul surd al motoarelor diesel gemene se stinse într-un uruit surd, când nava de patrulare lunecă în lungul corpului legănat de valuri. De la postul său de pe aripa punţii, Maderas putea să vadă trăsăturile umflate şi distorsionate, ce fuseseră strivite şi zdrobite. „Nu-i de mirare, se gândi el, că rechinii nu l-au considerat apetisant."

Se uită la Hidalgo şi zâmbi:

— Se pare că n-am avut nevoie de o săptămână.

— Am fost norocoşi, mormăi locotenentul.

Fără urmă de respect faţă de mort, doi marinari înfipseră o cange în cadavrul plutitor şi-l traseră spre targa din plasă de sârmă pe care o coborâseră în apă. Corpul fu dirijat în targă şi ridicat pe punte. Carnea dezgustător de albă şi sfârtecată abia mai semăna cu ceea ce fusese cândva o fiinţă omenească. Maderas auzi mai mulţi marinari vomitând în mare, înainte ca leşul să fie închis şi sigilat într-un sac de plastic.

— Ei bine, zise Hidalgo, indiferent cine o fi fost, măcar ne-a făcut o favoare.

— Care anume? îl întrebă Maderas.

Hidalgo rânji insensibil:

— N-a stat în apă destul timp ca să se-mpută.

* * *

După trei ore, nava de patrulare trecu de digul sparge-val din San Felipe şi amară lângă *Alhambra.*

Aşa cum bănuise Pitt, după ce ajunseseră la ţărm cu pluta de salvare, Gordo Padilla şi echipajul său plecaseră acasă la soţii şi la prietene şi sărbătoriseră evadarea, luându-şi o vacanţă de trei zile. Apoi, sub privirea atentă a poliţiştilor lui Cortina, Padilla îi adunase pe toţi, îi suise într-o barcă de pescuit şi pornise spre feribot. Ajunşi la bord, încălziseră cazanele până obţinuseră abur şi pompaseră apa pătrunsă după ce Amaru deschisese valvele santinelor. Când chila *Alhambrei* se ridică din mâl şi motoarele fură pornite, Padilla şi membrii echipajului revenîră cu vaporul la San Felipe şi-l amarară la doc.

Privind de sus, de pe puntea navei de patrulare, pentru Maderas şi Hidalgo puntea auto prova a feribotului aducea cu

salonul pentru accidentaţi dintr-un spital.

Îmbrăcată confortabil în şort şi bustieră, Loren Smith îşi etala vânătăile şi o abundenţă de pansamente mici peste umerii, mijlocul şi picioarele dezgolite. Giordino stătea într-un scaun cu rotile cu ambele picioare în ghips şi ridicate.

Lipsea Rudi Gunn, care scăpase cu viaţă şi acum se afla în stare stabilă în El Centro Regional, un centru medical aflat imediat în nordul oraşului Calexico, unde fusese internat cu leziuni abdominale grave, şase degete rupte şi fractură craniană.

Amiralul Sandecker şi hidrologul Peter Duncan se găseau tot pe puntea feribotului, împreună cu Shannon Kelsey, Miles Rodgers, un contingent de poliţişti locali şi un medic legist din Baja California Norte. Feţele lor se încruntară când echipajul navei de patrulare coborî pe puntea *Alhambrei* brancarda pe care se afla cadavrul.

Înainte ca medicul legist şi asistentul lui să poată ridica sacul cu leşul pe o targă, Giordino se apropie în scaunul cu rotile.

— Doresc să văd corpul, rosti el încruntat.

— Nu este o privelişte plăcută, *senor,* îl preveni Hidalgo de pe puntea navei sale.

Medicul legist şovăi, neştiind dacă, potrivit legii, putea să le permită unor străini să vadă cadavrul.

Giordino îl privi cu răceală:

— Doriţi sau nu o identificare?

Legistul, un omuleţ miop cu un ciuf mare de păr sur, de-abia ştia suficientă engleză pentru a-l înţelege, dar încuviinţă în tăcere spre asistentul său, care trase fermoarul sacului.

Loren păli şi se întoarse cu spatele, dar Sandecker se apropie, venind lângă Giordino:

— Este…

— Nu, scutură din cap italianul, nu-i Dirk. Este psihopatul ăla de Tupac Amaru.

— Dumnezeule, arată de parcă ar fi fost învârtit într-o betonieră goală!

— Aproape la fel de rău, încuviinţă Duncan înfiorându-se înaintea imaginii oribile. Probabil că de la Cerro el Capirote până aici cataractele l-au izbit de toate stâncile.

— Cum de s-a întâmplat asta unui tip atât de drăguţ? mormăi caustic Giordino.

— Râul este probabil turbat rău de tot undeva între peştera comorii şi Golful Californiei, zise Duncan.

— Nici un semn de alt cadavru? îl întrebă Sandecker pe Hidalgo.

— Nimic, *senor.* Acesta este singurul pe care l-am găsit, dar avem ordine să continuăm căutarea pentru al doilea.

Sandecker întoarse spatele spre Amaru:

— Dacă Dirk n-a fost adus de ape în golf înseamnă că n-a ieşit din subteran.

— Poate că a fost azvârlit pe o plajă sau pe un banc de nisip, propuse Shannon plină de speranţe. S-ar putea să mai fie în viaţă.

— Nu puteţi lansa o expediţie pe râul subteran, pentru a-l găsi? îl întrebă Rodgers pe amiral.

Sandecker clătină încet din cap:

— Nu pot să trimit o echipă de oameni la moarte sigură.

— Amiralul are dreptate, zise Giordino. S-ar putea să existe o mulţime de cascade precum cea peste care am trecut eu şi Pitt. Chiar şi cu un naviplan ca *Wallowing Windbag* este foarte greu de crezut că cineva ar putea străbate fără probleme o sută de kilometri de râu presărat de cataracte şi stânci.

— Şi asta nu-i totul, adăugă Duncan. Înainte de golf există o mulţime de sifoane. Fără o rezervă considerabilă de aer, n-ai cum să nu te îneci.

— Cât de departe crezi că ar fi putut să plutească Pitt? îl întrebă Sandecker.

— De la peştera comorii?

— Da.

Hidrologul căzu pe gânduri:

— Ar fi putut avea o şansă dacă ar fi reuşit să ajungă pe un ţărm uscat după mai puţin de cinci sute de metri. Într-un asemenea caz, am putea trimite pe cineva legat cu un cordon de siguranţă să-l caute în aval, urmând ca apoi să-i recuperăm trăgând de cordon împotriva curentului.

— Şi dacă nu-l găseşte până se termină cordonul de siguranţă? întrebă Giordino.

Duncan ridică din umeri grav:

— Atunci, dacă trupul nu iese la suprafaţă în golf, nu-l vom găsi niciodată.

— Există vreo speranţă pentru Dirk? se rugă Loren. Cea mai mică?

Duncan îl privi pe Giordino, apoi pe Sandecker înainte de a răspunde. În ochii lor se citea aceeaşi lipsă nefericită de

speranţe, iar chipurile le erau marcate de deznădejde. Hidrologul se întoarse spre femeie şi rosti cu blândeţe:

— Nu te pot minţi, doamnă Smith. Cuvintele păreau că-l tulbură: Şansele lui Dirk sunt egale cu ale oricărui bărbat grav rănit care ar dori să ajungă la Lacul Mead de lângă Las Vegas, după ce a căzut în Fluviul Colorado la intrarea în Marele Canion.

Cuvintele lui se abătură ca o lovitură de ciocan asupra lui Loren, care se clătină. Giordino se întinse şi o prinse de braţ. Femeia avusese impresia că i se oprise inima în loc şi murmură:

— Pentru mine, Dirk Pitt nu va muri niciodată!

* * *

— Peştii nu prea muşcă azi, îi spuse Joe Hagen soţiei sale, Claire.

Femeia stătea întinsă pe acoperişul cabinei principale a bărcii, purtând un bikini purpuriu minuscul şi un sutien dezlegat şi citea o revistă. Îşi ridică ochelarii de soare pe creştetul capului şi chicoti:

— Tu n-ai putea prinde un peşte nici dacă ar sări din apă şi ţi-ar ateriza în poală.

— Aşteaptă şi-ai să vezi, ripostă el.

— Aici, în partea de nord a golfului, n-o să găseşti decât crevete, îl tachină ea.

Soţii Hagen abia trecuseră de şaizeci de ani şi erau într-o formă fizică destul de bună. Ca la majoritatea femeilor de vârsta ei, lui Claire i se lăţise posteriorul şi talia avea un colăcel de grăsime, dar pe chip nu se zărea aproape nici o cută şi sânii continuau să-i fie mari şi fermi. Joe era un bărbat voinic care pierdea lupta cu abdomenul ce i se bombase deja binişor. Cei doi deţineau o firmă în Anaheim, care se ocupa cu vânzarea de automobile la mâna a doua.

După ce Joe cumpărase din Newport Beach, California, un keci[20] de cincisprezece metri pentru ocean pe care-l botezase *The First Attempt,* soţii începuseră să lase conducerea firmei pe mâna celor doi fii ai lor. Le plăcea să navigheze în lungul coastei, să înconjure Capul San Lucas şi să pătrundă în Marea lui Cortez, unde petreceau lunile de toamnă navigând între porturile pitoreşti cuibărite pe ţărmuri.

Acum era prima dată când ajungeau aşa departe în nord. În timp ce mulina leneş pentru orice peşte care ar fi fost interesat de momelile sale, Joe trăgea cu ochiul spre sonda sonoră şi

20 Vas mic, cu două catarge (n. red.).

avansa încetişor doar din motor, ţinând velele strânse. În extremitatea golfului, mareea putea varia chiar cu şapte metri şi nu dorea să se lovească de vreun banc de nisip care nu fusese cartografiat.

Se relaxă atunci când sonda arătă sub chilă o depresiune adâncă de peste cincizeci de metri. „Ciudată caracteristică geologică”, gândi el. În extremitatea nordică a golfului, fundul mării era uniform şi depăşea rareori adâncimea de zece metri în timpul fluxului, fiind format în general din nisip amestecat cu mâl. Acum sonda sonoră anunţa că depresiunea era din rocă tare şi neregulată.

— Aha, aşa s-a râs de toate marile genii! făcu Joe când simţi o smucitură a firului de pescuit.

Bobină guta pe mulinetă şi descoperi în cârlig un merlan negru de California lung cât braţul său.

Claire duse palma pavăză la ochi:

— Este prea frumos ca să-l păstrăm. Aruncă-l în apă, sărăcuţul!

— Ciudat…

— Ce anume?

— Toţi merlanii pe care i-am prins vreodată aveau pete negre pe corpul alb. Asta-i colorat ca un canar.

Femeia îşi încheie sutienul şi veni la provă pentru a-i privi mai de aproape captura.

— De-a dreptul straniu, spuse Joe ridicând mâna şi arătându-i palma şi degetele care i se pătaseră în galben-strălucitor. Dacă n-aş fi în toate minţile, aş fi zis că cineva a vopsit peştele ăsta.

— Străluceşte de parcă ar avea paiete în loc de solzi, comentă Claire.

Joe se uită peste bord, în mare:

— În zona asta, apa arată de parcă ar fi zeamă de lămâie.

— S-ar putea să fie un loc bun pentru pescuit.

— Poate că ai dreptate, bătrânico. Joe trecu pe lângă ea, spre prova şi aruncă ancora: Pare a fi un loc la fel de bun ca oricare altul pentru a petrece după-amiaza în aşteptarea unui peşte cu adevărat mare.

59

Nu era timp de odihnă pentru cei obosiţi. Pitt trecu prin alte patru cascade, dar, din fericire, nici una nu avea o cădere atât de mare şi abruptă cum fusese cea care aproape că-i ucisese pe el şi pe Giordino. Diferenţa de nivel cea mai mare pe care o întâlni nu depăşi doi metri. Parţial dezumflat, *Wallowing Windbag* plonjă curajos peste muchiile ascuţite şi efectua cu succes o cursă cu obstacole printre bolovanii ascunşi sub perdelele urlătoare de spumă şi picături, înainte de a-şi continua drumul spre pieire.

Mult mai brutale se dovediră întinderile clocotitoare de praguri şi cataracte. Abia după ce şi ele îşi aduseră obolul de chinuri, Pitt se putu destinde pentru scurt timp pe întinderile milostive şi nezăgăzuite de apă calmă ce urmară. Zguduiturile îl învineţiseră şi din cauza lor îşi simţea rănile ca şi cum ar fi fost permanent împunse de drăcuşori înarmaţi cu furci. Totuşi, durerea juca un rol important, deoarece îi ascuţea simţurile. Blestemă râul subteran, convins că păstra surpriza cea mai neplăcută pentru final, înainte de a-i zădărnici tentativa disperată de evadare de sub pământ.

Vâsla îi fusese smulsă din mână, însă nu reprezenta o pierdere prea importantă. Cu cincizeci de kilograme de echipament suplimentar, pe lângă propria greutate, într-o barcă aflată aproape de colaps, era inutil să încerce viraje bruşte pentru a evita stâncile care se ridicau din beznă, mai ales fiindcă trebuia să vâslească doar cu un singur braţ. De acum era prea slăbit pentru a mai face mare lucru în afară de a se ţine cu disperare de chingile de siguranţă fixate în interiorul ambarcaţiei, lăsând curentul să-l poarte acolo unde dorea.

Alte două compartimente pneumatice se perforară după ce se ciocni de roci ascuţite care sfârtecară învelişul subţire al cocii şi Pitt se pomeni pe jumătate acoperit de apă în ambarcaţia care devenise un fel de airbag găurit. Strângea lanterna cu disperare în mâna dreaptă. Golise de acum trei butelii de aer şi mare parte din a patru, trăgând naviplanul tot mai dezumflat prin câteva sifoane, înainte să ajungă în spaţiile deschise de cealaltă parte şi să umfle iarăşi compartimentele rămase intacte.

Pitt nu suferise niciodată de claustrofobie, dar aceasta i-ar fi asaltat cu uşurinţă pe cei mai mulţi oameni aflaţi într-un neant

întunecat, fără sfârşit. Bărbatul evită orice gânduri i-ar fi putut deştepta panica, vorbind de unul singur şi cântând în timpul voiajului teribil prin lumea aceea neprietenoasă. Aţintea uneori raza lanternei asupra propriilor mâini şi picioare, care, după lungile ore de imersiune, arătau zbârcite ca nişte smochine uscate.

— Cu atâta apă, murmură el spre rocile umede, reci şi indiferente, deshidratarea este ultima mea grijă.

Pluti peste hăuri transparente, ce coborau în puţuri de stâncă solidă, atât de adânci, încât raza lanternei nu le putea lumina fundul. Se gândi la posibilitatea ca turiştii să viziteze locurile acelea şi-i păru rău că nimeni nu avea să poată vedea grotele gotice. Poate că acum, când se ştia despre existenţa cursului subteran, avea să fie excavat un tunel prin care cercetătorii să poată intra şi studia minunăţiile geologice.

Încercase să economisească cele trei lanterne, dar, una câte una, bateriile se terminaseră şi le aruncase peste bord. Estimase că ultima lanternă mai putea lumina aproximativ douăzeci de minute, înainte ca bezna tenebroasă să revină pentru totdeauna.

„Coborârea pe cataracte, este drept, sub cerul azuriu scăldat de razele soarelui, se numeşte *rafting* pe ape albe”, gândi mintea lui epuizată. Aici, în adâncuri, i-ar fi putut spune „rafting pe ape negre”. Ideea i se păru foarte amuzantă şi, dintr-un motiv necunoscut, izbucni în râs. Hohotele sale răsunară printr-o vastă sală laterală, reverberând într-o sumedenie de sunete bizare. Dacă n-ar fi ştiut că sursa era chiar el, probabil că auzul lor i-ar fi îngheţat sângele în vine.

De acum nu mai părea posibil să mai existe şi alt loc decât labirintul acesta de coşmar, format din peşteri ce se înlănţuiau sinuos printr-un mediu complet străin omului. Pitt pierduse orice orientare. „Localizare” era doar un cuvânt din dicţionar, întrucât abundenţa de minereu de fier din roci făcuse busola inutilă. Se simţea atât de dezorientat şi de îndepărtat de lumea de la suprafaţă, încât se întreba dacă nu cumva trecuse finalmente pragul nebuniei. Unica licărire de raţiune era alimentată de peisajele incredibile, dezvăluite de lumina lanternei.

Se strădui să-şi recâştige controlul, inventând jocuri mintale. Se strădui să memoreze detalii ale fiecărei noi caverne şi galerii, ale fiecărui cot al râului, astfel încât să le poată descrie şi altora, după ce ajungea la lumina soarelui. Erau însă atât de multe, încât mintea sa amorţită descoperi că-i era imposibil să reţină

mai mult de câteva imagini foarte spectaculoase. În plus, trebuia să se concentreze pentru a menţine *Windbag*-ul la suprafaţa apei. Încă un compartiment pneumatic şuiera printr-o rosătură, reducându-i flotabilitatea.

„Oare cât de departe am ajuns? se întrebă. Cât mai este până la capăt?” Gândurile lui înceţoşate începuseră să rătăcească. Trebuia să-şi păstreze autocontrolul. Depăşise senzaţia de foame şi prin minte nu-i mai treceau imaginile de fripturi suculente sau coaste la grătar, însoţite de sticle de bere. Trupul rănit şi secătuit produsese mult mai mult decât sperase din partea lui.

Coca naviplanului lovi plafonul grotei, care cobora sub apă. Ambarcaţia se roti, descriind cercuri, până ajunse în partea laterală a curentului principal şi eşuă lin pe un banc. Pitt rămase în balta ce umplea jumătate din interiorul *Windbag-ului,* cu picioarele atârnându-i afară, prea vlăguit pentru a-şi fixa ultima butelie de aer, a dezumfla naviplanul şi a-l trage prin galeria inundată din faţă.

Nu-şi putea îngădui să-şi piardă cunoştinţa. Nu acum! Mai avea prea mult de străbătut. Inspiră de câteva ori adânc şi bău puţină apă. Bâjbâi după termos, îl desprinse din cârligul în care-l fixase şi termină cafeaua dinăuntru. Cofeina îl ajută să-şi mai revină într-o oarecare măsură. Azvârli termosul în apă şi-l privi plutind, până se lovi de stâncă, prea uşor pentru a trece de cealaltă parte a ei.

Bateriile lanternei erau atât de consumate, încât abia mai luminau. O stinse, pentru a păstra puţina energie rămasă, se lăsă pe spate şi privi în bezna apăsătoare.

În momentul acesta nu-l mai durea nimic. Terminaţiile lui nervoase se decuplaseră şi trupul îi era inert. Se gândi că pierduse aproape un litru de sânge. Detesta să se gândească la eşec. Pentru câteva minute refuză să creadă că nu mai putea reveni la suprafaţă. Credinciosul *Wallowing Windbag* îl purtase până aici, dar dacă un singur compartiment pneumatic avea să se mai spargă, trebuia să-l abandoneze şi să continue singur drumul. Începu să-şi concentreze energiile firave asupra efortului care-l aştepta.

Ceva îi zgâlţâi memoria. Simţea un miros... Ce se spunea despre mirosuri? Că pot declanşa amintirile unor evenimente? Pitt inspiră adânc, încercând să nu lase mirosul să dispară înainte de a-şi putea aminti de ce anume îi era familiar. Îşi umezi buzele şi recunoscu un gust pe care nu-l mai simţise până atunci. Sare...

Apoi înţelese!

Era mirosul mării!

Ajunsese, în sfârşit, la capătul râului subteran care se vărsa în golf.

Pitt deschise larg ochii şi ridică mâna, până aproape că-şi atinse vârful nasului. Nu putea distinge nici un detaliu, totuşi percepea o umbră vagă, care n-ar fi trebuit să se găsească acolo, în bezna eternă a lumii subpământene. Miji ochii, privi în adâncul râului şi detecta o reflexie întunecată. Lumina pătrundea dinspre pasajul aflat în faţa lui.

Descoperirea că lumina zilei era în imediata apropiere îi amplifică enorm speranţa de supravieţuire.

Coborî din *Wallowing Windbag* şi se gândi la principalele riscuri ce-l aşteptau: înălţimea coloanei de apă până la suprafaţa apei din golf şi decompresia. Verifică manometrul buteliei de aer. Aproape cincizeci şi opt de atmosfere. Suficient pentru maximum trei sute de metri, cu condiţia să rămână calm, să respire lin şi regulat şi să nu se obosească. Dacă suprafaţa se afla mult mai sus, nu mai trebuia să se îngrijoreze de cealaltă problemă – decompresia. Avea să se înece cu mult înainte de a simţi notoriile efecte ale băşicuţelor de azot.

Verificările periodice ale profundimetrului pe durata lungii călătorii îl anunţaseră că în majoritatea peşterilor cu aer presiunea o depăşea doar cu puţin pe cea de la suprafaţă. Grija rămânea, fără să fie totuşi o temere deosebită. În plus, coborâse rareori sub treizeci de metri, atunci când se scufundase prin sifoanele ce separau două galerii neinundate. Dacă se confrunta cu o situaţie similară, trebuia să fie atent să urce în mod controlat, cu optsprezece metri pe minut, pentru a evita problemele de decompresie.

Indiferent care ar fi fost obstacolele, nu se putea nici întoarce, nici rămâne pe loc. Trebuia să continue. Altă decizie nu putea lua. Acesta urma să fie testul final al puţinelor puteri şi hotărâri care-i mai rămăseseră.

Încă nu murise. Nu murea până nu inspira ultima moleculă de oxigen din butelia cu aer. Şi chiar după aceea, avea să continue până îi explodau plămânii.

Verifică dacă valvele distribuitorului erau deschise şi dacă furtunul de mică presiune era conectat la compensatorul de flotabilitate, apoi îşi puse butelia pe spate şi fixă cataramele cu deschidere rapidă. Inspiră şi expiră rapid, pentru a controla

funcţionarea corespunzătoare a regulatorului şi fu gata de plecare.

Fără vizorul pe care-l pierduse, vizibilitate avea să fie proastă, însă nu trebuia să facă altceva decât să înoate spre lumină. Strânse din dinţi pe muştiucul regulatorului, îşi făcu o brumă de curaj şi numără până la trei.

Era momentul să pornească şi plonjă în râu pentru ultima oară.

Când lovi uşor din picioarele desculţe, simţi că ar fi fost în stare să-şi vândă şi sufletul pentru labele înotătoare pierdute. Coborî, coborî mereu, dar peretele de piatră din faţa lui nu se mai termina. Trecu de treizeci de metri, apoi de patruzeci. După ce atinse cincizeci de metri, începu să se îngrijoreze. La scufundările în care se respiră aer comprimat, între şaizeci şi optzeci de metri există o barieră invizibilă dincolo de care scufundătorii sunt cuprinşi de beţia adâncurilor şi-şi pierd controlul facultăţilor mintale.

Butelia de aer se frecă de piatra de deasupra lui cu un scrâşnet nepământesc. Deoarece renunţase la centura lestată după ce fusese cât pe-aici să moară în timpul căderii prin cascada uriaşă şi din cauza neoprenului din costumul zdrenţuit, Pitt cobora cu flotabilitate pozitivă. Se îndoi din mijloc şi se afundă mai mult, pentru a evita contactul cu stâncă.

Credea că peretele de piatră nu avea să se mai termine niciodată. Profundimetral indica şaptezeci şi cinci de metri adâncime când curentul îl purtă pe dedesubtul stâncii şi după aceasta. De partea cealaltă panta era lină – nu tocmai o situaţie ideală. Pitt ar fi preferat o ascensiune directă spre suprafaţă pentru a reduce lungimea drumului parcurs şi a economisi rezerva de aer care se diminua întruna.

Lumina sporea constant în intensitate, astfel încât de acum putea să citească cifrele de pe ceasul subacvatic fără ajutorul razei muribunde a lanternei. Limbile de pe cadranul portocaliu indicau ora cinci şi zece. Era oare în zorii zilei sau după-amiaza? Cât timp trecuse de când începuse scufundarea în sifon? Nu-şi putea reaminti dacă fuseseră zece sau cincizeci de minute. Mintea lui analiza răspunsurile cu o lentoare incredibilă.

Verdele limpede şi transparent al apei râului devenise mai albastru şi mai opac. Curentul slăbea şi ascensiunea bărbatului încetinea. Undeva, deasupra lui, se întrezărea o licărire îndepărtată. În cele din urmă, apăru şi suprafaţa.

Se afla în golf. Ieşise prin gura subacvatică de vărsare a râului şi înota în Marea lui Cortez. Pitt ridică ochii şi distinse o umbră mare hăt, deasupra, apoi privi pentru ultima dată manometral buteliei de aer. Acul tremura lângă cifra zero.

În loc să inspire tot aerul rămas, umplându-şi la maximum plămânii, Pitt îşi umflă parţial compensatorul de flotabilitate, astfel încât să-l poarte lin spre suprafaţă, în eventualitatea în care şi-ar fi pierdut cunoştinţa din cauza lipsei de oxigen.

Inhală pentru ultima dată, abia dilatându-şi plămânii, apoi se relaxă, expirând puţin câte puţin pentru a compensa presiunea ce se diminua pe măsură ce se ridica din adâncuri. Şuieratul bulelor de aer ce-i părăseau regulatorul se reduse treptat, o dată cu golirea plămânilor de aer.

Suprafaţa i se părea atât de aproape, încât avu senzaţia că ar fi putut ridica braţul s-o atingă, dar chiar în acel moment plămânii începură să-i ia foc. Era o iluzie ticăloasă. Până la valuri mai avea douăzeci de metri.

Se împinse cu toată forţa din picioare, simţind cum pieptul îi era strâns tot mai tare de o bandă elastică uriaşă. În curând nevoia de aer fu unicul său gând, iar umbrele întunecate începură să-l învăluie.

Pe neaşteptate, se încurcă în ceva care-i împiedică ascensiunea, înceţoşată de absenţa vizorului, vederea lui nu izbutea să distingă ce anume îl reţinea. Instinctiv, se zbătu stângaci, căutând să se elibereze. Un vuiet uriaş îi răsună în cap, iar el scoase un urlet de frustrare. Dar chiar înainte ca negurile să-i închidă definitiv mintea, simţi că trupul îi era tras spre suprafaţă.

* * *

— Am agăţat unul mare! răcni Joe Hagen, încântat.

— Ai prins un marlin? întrebă Claire aţâţată, văzând că băţul lansetei soţului ei era îndoit ca un semn de întrebare.

— Nu cred că-i un marlin, fiindcă nu prea se zbate, icni Joe, învârtind grăbit mulineta. Pare mai degrabă o greutate inertă.

— Poate că l-ai târât până s-a sufocat.

— Adu cangea! Este aproape la suprafaţă!

Claire înhăţă o cange cu mâner lung suspendată pe două cârlige şi o ridică deasupra bordului, ţinând-o ca pe o lance.

— Văd ceva! strigă ea. Este mare şi negru!

Pentru ca după aceea să ţipe de oroare.

Pitt se afla la un milimetru de pierderea cunoştinţei, când

capul i se ridică la suprafaţă între două valuri. Scuipă detentorul din gură şi inspiră adânc. Reflexiile soarelui pe apă îi orbiră ochii care nu văzuseră lumină de aproape două zile. Îi miji şi privi fermecat caleidoscopul neaşteptat de culori.

Uşurare, bucuria de a fi în viaţă, realizarea unei mari împliniri… toate sentimentele acestea îl copleşiră.

Ţipătul unei femei îi străpunse urechile şi el ridică fruntea, surprins să vadă coca albastră ca marea la Capri a unui iaht ridicându-se lângă el şi două chipuri privindu-l dinapoia bordului, palide ca şi cum văzuseră moartea. Abia atunci îşi dădu seama că se încâlcise într-un fir de pescuit. Ceva îl lovi de picior, zbătându-se. Prinse guta şi trase din apă un ton zburător, nu mai mare decât laba piciorului său. Din gura sărmanului peşte ieşea un cârlig imens.

Pitt prinse cu blândeţe tonul la subsuoară şi-i extrase cârligul cu mâna sănătoasă. După aceea se uită în ochişorii lui ca nişte mărgele:

— „Uite, Toto, rosti el triumfător, ne-am întors în Kansas!”

60

Comandantul Maderas şi echipajul său ieşiseră din San Felipe şi-şi reluaseră căutarea, când recepţionară apelul soţilor Hagen.

— Tocmai am primit un mesaj de urgenţă de la iahtul *The First Attempt,* îl anunţă radiofonistul.

— Ce doreşte?

— Căpitanul, un american pe nume Joseph Hagen, anunţă că a adus la bord un bărbat pe care l-a găsit în timp ce pescuia.

— Vrea să zică, probabil, că a prins un cadavru cu undiţa, se încruntă Maderas.

— Nu, domnule, a fost cât se poate de explicit. Bărbatul pe care l-a prins este în viaţă.

Maderas era complet derutat:

— Nu se poate să fie cel pe care-l căutăm noi. În nici un caz după ce am văzut cum arăta celălalt. Nu cumva vreo barcă din zonă a anunţat că şi-ar fi pierdut vreun pescar peste bord?

Radiofonistul clătină din cap:

— N-am auzit nimic.

— Care-i locaţia iahtului *The First Attempt!*

— Douăzeci şi doi de kilometri la vest de noi.

Comandantul intră în timonerie şi-i făcu semn lui Hidalgo:

— Cap compas pe nord-vest şi fii cu ochii-n patru după un iaht american. Se întoarse apoi către radiofonist: Apelează-l pe acest Joseph Hagen, cere-i mai multe detalii despre bărbatul pe care l-a scos din apă şi solicită-i să nu-şi părăsească poziţia actuală. Ajungem la el în aproximativ treizeci şi cinci de minute.

Hidalgo îl privi dinapoia mesei hărţilor:

— Ce crezi că poate să fie?

— Ca bun catolic, zâmbi Maderas, trebuie să cred în ceea ce Biserica îmi spune despre miracole. Dar pe acesta trebuie să-l văd mai întâi cu ochii mei.

* * *

Numeroasele iahturi şi bărci de pescuit care brăzdează Marea lui Cortez formează o flotă care are propria reţea radio. Proprietarii de ambarcaţii alcătuiesc o frăţie neoficială care sporovăieşte mereu pe calea undelor, oarecum similar vechilor cuplaje telefonice din acelaşi cartier. Pălăvrăgelile includ rapoarte meteo, invitaţii la petreceri mondene la bord, ultimele

ştiri din porturile de baştină, ba chiar şi liste de obiecte pentru vânzare sau schimb.

De aceea vestea că *The First Attempt* prinsese un bărbat cu undiţa se răspândi iute prin Golful Californiei. Interesul era alimentat de cei care îmbogăţiseră povestea, înainte de a o expedia prin reţeaua Baja, astfel că proprietarii de iahturi care deschiseseră mai târziu receptoarele auziră o istorie incredibilă, potrivit căreia soţii Hagen capturaseră o balenă orca în care găsiseră un om viu.

Unele nave oceanice mai mari erau echipate cu radiouri capabile să ia legătura cu staţii din Statele Unite şi, în scurt timp, rapoartele ce plecau din Baja ajunseră până în Washington.

* * *

Apelul soţilor Hagen fu recepţionat de o staţie radio navală mexicană din La Paz. Radiofonistul de serviciu solicită confirmarea, dar Hagen era prea ocupat să comenteze cu alţi proprietari de iahturi, aşa încât uită să-i răspundă. Crezând că era vorba despre altă invitaţie la o petrecere excentrică din lumea mondenă a proprietarilor de ambarcaţii, radiofonistul se mulţumi s-o consemneze în jurnal şi se concentră asupra mesajelor oficiale ale Marinei.

După douăzeci de minute, când ieşi din cart, o aminti într-o doară ofiţerului de serviciu.

— Părea o ţăcăneală, explică el. Vorbea în engleză – probabil vreun *gringo* ameţit de băutură care se ţinea de glume la radio.

— Ar fi bine să trimitem o navă de patrulare să arunce o privire, comentă ofiţerul. Voi informa comandamentul flotei din districtul nordic, să vedem pe cine avem în zona respectivă.

* * *

Comandamentul flotei nu mai trebuia informat; Maderas anunţase deja că se îndrepta cu toată viteza spre *The First Attempt.* Comandamentul primise, de asemenea, un mesaj neaşteptat de la şeful operaţiunilor navale mexicane, care ordonase să accelereze căutarea şi să nu precupeţească nici un efort pentru reuşita operaţiunii de salvare.

Amiralul Ricardo Alvarez prânzea cu soţia în clubul ofiţerilor, când un asistent se apropie grăbit de masa lui, aducând ambele mesaje.

— Un bărbat prins cu undiţa de un pescar! pufni Alvarez. Ce prostie mai este şi asta?

— Acesta a fost mesajul expediat de comandantul Maderas de

pe G-21, răspunse secretarul.

— În cât timp ajunge Maderas la iaht?

— Ar trebui să ajungă dintr-o clipă în alta.

— Mă întreb motivul pentru care Marina este atât de implicată în soarta unui biet turist rătăcit pe mare?

— Se spune că însuşi preşedintele şi-a manifestat interesul faţă de salvarea lui.

Amiralul Alvarez privi acru spre soţia sa:

— Ştiam eu că blestematul ăla de *Acord nord-american privind comerţul liber de restricţii tarifare* a fost o greşeală. Acum va trebui să-i salvăm pe americani de fiecare dată când unul dintre ei cade peste bord în golf.

* * *

Numărul întrebărilor îl depăşea astfel considerabil pe al răspunsurilor, atunci când nava de patrulare ajunse lângă *The First Attempt.*

Pitt ieşise pe puntea iahtului, parţial susţinut de Hagen, care îi scosese costumul zdrenţuit şi-i împrumutase o cămaşă de golf şi un şort. Claire îi înlocuise bandajul de pe umăr şi-i lipise un pansament pe tăietura urâtă de pe frunte.

Pitt îi strânse mâna lui Joseph Hagen:

— Cred că-s cel mai mare peşte pe care l-ai prins vreodată.

— În tot cazul, râse celălalt, este o poveste pe care merită s-o spun nepoţilor.

După aceea, Pitt o sărută pe Claire pe obraz:

— Nu uita să-mi trimiţi reţeta ta de ciorbă de peşte. N-am mâncat în viaţa mea una mai bună.

— Sunt convinsă că ţi-a plăcut. Ai dat gata vreo trei litri.

— Vă voi rămâne de-a pururi îndatorat pentru că mi-aţi salvat viaţa. Vă mulţumesc!

Pitt se întoarse şi fu ajutat să coboare într-o şalupă micuţă, care-l transportă la nava de patrulare. De îndată ce păşi pe punte, fu întâmpinat de Maderas şi de Hidalgo, apoi sanitarul navei îl conduse la infirmerie. Înainte de a se apleca pentru a trece prin tambuchi, Pitt se întoarse şi îşi mai flutură o dată mâna spre soţii Hagen.

Joe şi Claire rămaseră pe puntea iahtului, ţinându-se după mijloc. Joe se răsuci, îşi privi soţia cu o expresie derutată şi spuse:

— În toată viaţa mea n-am prins cinci peşti, iar tu nu ştii să găteşti ceva care să fie mai bun decât strugurii acri. Ce voia să

spună prin „minunata” ta ciorbă de peşte?

— Bietul om! oftă Claire. Era atât de epuizat şi de flămând, încât n-am avut inimă să-i spun că l-am servit cu ciorbă din conservă, stropită cu coniac.

* * *

În Guaymas, Curtis Starger fu înştiinţat că Pitt fusese găsit în viaţă tocmai pe când scotocea *hacienda* care fusese locuită de fraţii Zolar. Apelul sosi de la biroul său din Calexico prin intermediul telefonului Motorola Iridium prin satelit. Agenţiile guvernamentale mexicane adoptaseră o neobişnuită disponibilitate de a colabora, permiţându-le lui Starger şi oamenilor săi din Serviciul Vamal să cerceteze clădirile şi terenurile în căutarea de dovezi suplimentare pentru acuzarea familiei de hoţi de opere de artă.

Când sosiseră, Starger şi agenţii lui găsiseră pustii atât clădirile cât şi pista de aterizare. *Hacienda* era părăsită şi pilotul avionului particular al lui Joseph Zolar decisese că era momentul potrivit pentru a demisiona. Ieşise pur şi simplu pe poarta principală, luase autobuzul până în oraş şi se urcase la bordul unei curse aeriene care-l dusese acasă, în Houston, Texas.

Percheziţia *haciendei* nu dăduse la iveală nimic concret, întrucât încăperile fuseseră golite de orice dovezi incriminatorii. Avionul abandonat pe pistă era însă cu totul altceva. În interiorul său fuseseră găsite patru efigii cioplite rudimentar în lemn, pe care erau pictate naiv nişte chipuri.

— Ce crezi despre astea? îl întrebă Starger pe un agent specialist în artefacte din sud-vestul Statelor Unite.

— Par a fi simboluri religioase indiene.

— Sunt cioplite din lemn de plop?

Agentul îşi ridicase ochelarii de soare şi examinase îndeaproape idolii:

— Da, cred că pot afirma fără dubii că sunt din lemn de plop.

Starger îşi trecu palma cu blândeţe peste o statuetă:

— Am bănuiala că ăştia sunt idolii sacri pe care-i căuta Pitt.

* * *

Rudi Gunn primi vestea pe patul de spital. O asistentă medicală intră în rezerva sa, urmată de un agent al lui Starger.

— Domnule Gunn, sunt agentul Anthony Di Maggio de la Serviciul Vamal. Am bănuit că v-ar face plăcere să aflaţi că Dirk Pitt a fost pescuit viu din golf acum o jumătate de oră.

Gunn închise ochii şi suspină uşurat:

— Ştiam c-o să reuşească!

— Am auzit că a fost un adevărat act de bravură – a înotat mai bine de o sută de kilometri prin râul subteran.

— Nimeni altul n-ar fi putut s-o facă.

— Sper că veştile bune vă vor ajuta să fiţi mai cooperant, spuse mieros asistenta fluturând un termometru rectal lung.

— Nu-i un pacient docil? întrebă Di Maggio.

— I-am îngrijit pe alţii mult mai ascultători.

— Aş dori să-mi daţi o pijama, fir-ar al naibii, mârâi Gunn, în loc de cămaşa asta de noapte scurtă, de bebeluşi, care se-ncheie la spate.

— Cămăşile acestea de noapte sunt făcute astfel într-un anume scop, replică prompt asistenta.

— Poate-mi ziceţi şi mie care-i scopul?

— Ar fi cazul să mă retrag, bătu iute în retragere Di Maggio. Însănătoşire grabnică!

— Mulţumesc pentru vestea pe care mi-ai dat-o în legătură cu Pitt, spuse Gunn cu sinceritate.

— Pentru puţin.

— Acum odihniţi-vă, comandă asistenta. Revin peste o oră, cu medicaţia.

Se ţinu de cuvânt şi reveni fix după o oră. Rezerva era însă pustie. Gunn „dezertase”, purtând pe el doar cămăşuţa de noapte şi o pătură.

* * *

În mod bizar, cei de la bordul *Alhambrei* aflară ultimii vestea.

Loren şi Sandecker discutau cu anchetatorii poliţiei mexicane lângă Pierce Arrow, când ştirea despre salvarea lui Pitt sosi de la proprietarul unui iaht de lux, care amarase la staţia de combustibil din apropiere.

— Alo! Feribotul! strigă acesta peste braţul de apă ce despărţea cele două ambarcaţii.

Miles Rodgers stătea pe punte lângă timonerie şi vorbea cu Shannon şi cu Duncan. Se aplecă peste balustradă şi răspunse în acelaşi fel:

— Ce este?

— V-au găsit băiatul!

Cuvintele se auziră în puntea auto şi Sandecker se năpusti afară, pe puntea deschisă:

— Mai zi o dată! răcni el.

— Proprietarii unui keci au pescuit un tip, răspunse căpitanul

ambarcaţiei. Se spune că Marina mexicană ar fi anunţat că era persoana pe care o căutau.

Acum toţi ieşiseră pe punte, dar se temeau să pună întrebarea la care ar fi putut primi un răspuns teribil.

Giordino îşi acceleră scaunul cu rotile spre rampa de încărcare, ca un super bolid din cursele de viteză. Cu inima grea, strigă în direcţia iahtului:

— Era viu?

— Mexicanii spun că era într-o stare jalnică, dar că şi-a revenit după ce nevasta proprietarului iahtului l-a umplut cu ciorbă caldă.

— Pitt trăieşte! spuse Shannon, simţind că se sufocă de emoţie.

Duncan clătină neîncrezător din cap:

— Nu pot să cred c-a reuşit să ajungă până la golf!

— Eu pot, murmură Loren cu faţa în palme şi cu lacrimile curgându-i şiroaie.

Renunţă la demnitatea şi la ţinuta ei aristocratică. Se aplecă şi-l îmbrăţişă pe Giordino, cu obrajii uzi şi îmbujoraţi sub bronzul recent dobândit.

— Ştiam că nu poate să moară!

Anchetatorii mexicani fură uitaţi, de parcă ar fi fost la kilometri depărtare şi toţi răcneau şi se strângeau în braţe. Sandecker, de obicei taciturn şi rezervat, dădu drumul unui chiot răsunător şi se năpusti spre timonerie, înhăţă telefonul Iridium şi apelă surescitat Comandamentul Marinei mexicane pentru a cere mai multe informaţii.

Duncan se repezi cu frenezie la hărţile hidrografice ale pânzelor de apă freatice din deşert, nerăbdător să afle ce date izbutise Pitt să acumuleze în decursul incredibilei lui călătorii prin sistemul de râuri subterane.

Shannon şi Miles sărbătoriră, deschizând o sticlă de şampanie ieftină pe care o găsiră în fundul unui frigider din bucătărie şi le împărţiră tuturor pahare. Miles era realmente fericit la aflarea veştii, dar ochii lui Shannon păreau neobişnuit de gânditori. Se uită deschis spre Loren şi în sufletul ei înflori o invidie stranie, despre care n-ar fi crezut că poate să existe. Treptat îşi dădea seama că poate greşise că nu fusese mai tandră faţă de Pitt.

— Blestematul ăla-i ca o pacoste care-ţi vine mereu pe cap, zise Giordino luptându-se să-şi controleze emoţiile.

Loren îl privi cu atenţie:

— Dirk ţi-a spus că m-a cerut în căsătorie?

— Nu, dar nu mă surprinde. Se gândeşte mult la tine.

— Tu crezi că-i o idee bună?

Giordino clătină încet din cap:

— Iartă-mă dacă-ţi spun că o eventuală unire între voi doi n-ar fi binecuvântată în ceruri.

— Suntem prea încăpăţânaţi şi independenţi ca să trăim împreună… la asta te referi?

— Exact! Sunteţi ca două trenuri rapide care gonesc pe linii paralele şi se întâlnesc ocazional în gări, dar în realitate se îndreaptă în direcţii diferite.

Ea îi strânse uşor mâna:

— Îţi mulţumesc pentru sinceritate.

— Ce ştiu eu despre relaţiile interumane? râse Giordino. Eu nu rezist niciodată mai mult de două săptămâni alături de o femeie.

— Există ceva ce nu-mi spui, îl privi Loren, pătrunzător.

Italianul îşi coborî ochii, examinând cu atenţie puntea:

— Femeile par să aibă multă intuiţie în asemenea privinţe.

— Cine a fost ea? îl întrebă Loren pe un ton reţinut.

— Se numea Summer, mărturisi Giordino. A murit acum cincisprezece ani, în largul Insulelor Hawai.

— Afacerea Pacific Vortex[21], îmi aduc aminte că mi-a povestit despre ea.

— Dirk înnebunise, încercând s-o salveze, dar n-a reuşit.

— Şi continuă s-o poarte în suflet…

Giordino încuviinţă din cap:

— Nu vorbeşte niciodată despre ea, dar atunci când zăreşte o femeie care-i seamănă are în ochi o privire pierdută.

— Am văzut privirea aceea nu numai o dată, rosti cu melancolie Loren.

— Nu poate continua veşnic să ducă dorul unei fantome, spuse Giordino. Toţi purtăm în minte imaginea unei iubiri pierdute, la care trebuie să renunţăm într-o bună zi.

Până atunci Loren nu-l mai văzuse niciodată atât de atras de filozofare pe mereu zeflemitorul Giordino.

— Tu ai o „fantomă”?

Bărbatul ridică ochii, o privi şi-i surâse:

— Într-o vară, pe când aveam nouăsprezece ani, am văzut o fată mergând cu bicicleta pe un trotuar din Balboa Island, în

---

21 Pacific Vortex este numele unui alt roman din seria Dirk Pitt a lui Clive Cussler (n. red.).

California de Sud. Purta şort alb şi o bluză verde dintr-un material moale, înnodată în jurul taliei. Părul galben ca mierea îi era strâns într-o coadă de cal lungă. Avea braţele şi picioarele bronzate, aproape de culoarea mahonului. Nu eram destul de aproape ca să-i văd ochii, dar ştiam că trebuiau să fie albaştri. Părea un spirit liber, cu simţul umorului… Nu trece nici o zi în care să nu-mi reamintesc imaginea ei.

— Nu te-ai dus după ea? întrebă Loren uşor surprinsă.

— Poate că nu mă crezi, dar pe atunci eram foarte timid. Am mers pe acelaşi trotuar, zilnic, timp de o lună, sperând s-o revăd, însă n-a mai apărut niciodată. Probabil că era în vacanţă cu părinţii ei şi că plecase acasă la scurt timp după ce drumurile noastre s-au încrucişat.

— Este trist! spuse Loren.

— Oh, nu se ştie! izbucni în râs Giordino pe neaşteptate. Poate că ne-am fi căsătorit, am fi avut zece copii şi am fi descoperit că ne uram reciproc.

— Pentru mine, Pitt este ca iubirea ta pierdută. O iluzie pe care nu pot totuşi s-o prind niciodată.

— Se va schimba, zise Giordino, încurajator. Toţi bărbaţii se cuminţesc o dată cu vârsta.

Loren zâmbi uşor şi clătină din cap:

— Nu şi cei de felul lui Dirk Pitt. Ei sunt impulsionaţi de dorinţa interioară de a rezolva mistere şi de a provoca necunoscutul. Ultimul lucru pe care şi-l doresc este să ajungă bătrâni, cu soţie şi copii şi să moară într-un azil pentru pensionari.

61

Micuţul port din San Felipe avea un aer sărbătoresc. Cheiul era ticsit de oameni şi domnea o atmosferă generală de surescitare, pe măsură ce nava de patrulare se apropia de intrarea prin digurile sparge-val ce protejau portul.

Maderas se întoarse spre Pitt:

— O primire cu adevărat festivă.

— Este vreo sărbătoare locală? întrebă Pitt, mijindu-şi ochii din cauza soarelui.

— I-a atras vestea remarcabilei dumitale călătorii pe sub pământ.

— Cred că glumeşti, rosti Pitt, realmente surprins.

— Nu, *senor.* Graţie descoperirii râului care curge pe sub deşert, de aici şi până în Arizona ai devenit un erou pentru toţi fermierii şi crescătorii de animale care se străduiesc să supravieţuiască în deşertul aspru. Arătă cu bărbia spre două furgonete din care tehnicienii descărcau echipamente de televiziune: De aceea ai devenit un subiect pentru jurnalele de ştiri.

— Dumnezeule! gemu Pitt. Nu-mi doresc decât un pat moale în care să dorm trei zile neîntors.

Starea lui fizică şi psihică se îmbunătăţise considerabil după ce fusese informat de către amiralul Sandecker prin staţia radio a navei că Loren, Rudi şi Al erau în viaţă, chiar dacă nu tocmai în formă maximă. Tot Sandecker îl anunţase că Cyrus Sarason fusese ucis de către Billy Yuma şi că Gaskill şi Ragsdale, ajutaţi de Henry şi de Micki Moore, îi capturaseră pe Zolar şi pe Oxley împreună cu comoara lui Huascar.

„Există totuşi speranţe şi pentru oamenii mărunţi”, gândi Pitt.

I se păru că trecuse o oră, însă de fapt fuseseră doar câteva minute înainte ca *El Porqueria* să amareze lângă *Alhambra* pentru a doua oară în ziua aceea. Deasupra punţii superioare a feribotului era întinsă o pancartă mare de hârtie, din ale cărei litere încă se scurgea vopsea. Pe pancartă scria: BINE AI VENIT DIN LUMEA MORŢILOR.

Pe puntea auto era înşiruită o formaţie mexicană de *mariachi,* care cânta o melodie ce i se păru cunoscută. Pitt se aplecă peste balustrada navei de patrulare, ciuli o ureche şi apoi izbucni în

râs, dându-şi capul pe spate. Imediat după aceea însă se chirci de durere, fiindcă veselia îi declanşase o rafală de foc în cutia toracică. Giordino aruncase ultimul atu.

— Cunoşti cântecul? îl întrebă Maderas uşor alarmat de manifestarea stranie de veselie amestecată cu agonie a lui Pitt.

— Recunosc melodia, dar nu şi cuvintele, icni Pitt printre valuri de durere.

Cântă în spaniolă:

„Miralos andando
Vealos andando
Lleva a tu novia favorita, tu companero real
Bajate a la represa, dije la represa
Juntate con ese gentio andando, oiga la musica y la cancion
Es simplemente magnifico camarada, esperando en la represa
Esperando por el Roberto E. Lee.”

— *„Miralos andando”*, repetă Maderas derutat. Ce vor să spună – „să meargă la dig”?

— „La stăvilar”, bănui Pitt. Primele cuvinte ale cântecului sunt „Mergeţi la stăvilar!”

În timp ce trompetele trâmbiţau, chitarele zdrăngăneau şi cei şapte membri ai formaţiei susurau versiunea *mariachi* a lui *Waiting for the Robert E. Lee,* Loren îşi flutura mâinile cu disperare în mijlocul mulţimii care se îngrămădise pe feribot. Îl văzu pe Pitt căutând-o din ochi printre spectatori până o găsi şi atunci îi făcu semn fericit.

Loren zări bandajul din jurul capului său, braţul stâng prins în bandulieră şi ghipsul de pe o încheietură a mâinii. Şortul şi cămaşa de golf împrumutate păreau nepotrivite lângă uniformele echipajului din Marina mexicană. La prima vedere arăta uluitor de zdravăn pentru cineva care supravieţuise unei călătorii prin iad, purgatoriu şi printr-un abis întunecat, dar femeia ştia prea bine că Pitt era maestru în camuflarea epuizării şi a durerii. Le putea citi pe ambele în ochii săi.

Pitt îl observă pe amiralul Sandecker stând în spatele scaunului cu rotile al lui Giordino. Ochii săi trecură mai departe şi-l zăriră pe Gordo Padilla, ţinându-şi după umeri soţia, Rosa, pe Jesus, pe Gato şi pe mecanicul al cărui nume nu-l putea ţine

minte niciodată. După aceea pasarela fu coborâtă şi Pitt dădu mâna cu Maderas şi cu Hidalgo.

— Vă mulţumesc, domnilor şi mulţumiţi-i infirmierului din partea mea. A făcut o treabă excelentă cosându-mă la loc.

— Noi îţi suntem îndatoraţi, *senor* Pitt, rosti Hidalgo. Mama şi tata au o fermă micuţă nu departe de locul acesta şi vor culege beneficiile, atunci când în râul dumitale vor fi forate puţuri.

— Vă rog să-mi promiteţi un lucru, le ceru Pitt.

— Orice ne stă în putinţă, încuviinţă Maderas.

Pitt surâse larg:

— Să nu lăsaţi pe cineva să boteze râul ăla blestemat cu numele meu.

Se întoarse şi porni spre puntea auto a feribotului, făcându-şi loc printr-o mare de oameni. Loren se repezi către el, se opri şi-şi trecu blând braţele în jurul gâtului său, astfel încât să nu-i apese rănile cu trupul. Buzele îi tremurau când îl sărută.

Se trase apoi îndărăt, cu lacrimile inundându-i ochii, zâmbi şi-i spuse:

— Bine ai revenit acasă, marinarule!

Iar după aceea începu năvala. Reporteri şi cameramani TV sosiţi din ambele părţi ale graniţei roiră în jurul lor, în timp ce Pitt îi salută pe Sandecker şi pe Giordino.

— Eram sigur că de data asta te-ai ales c-o piatră funerară, spuse Giordino radiind ca o reclamă de neon din Las Vegas.

— Dacă n-aş fi găsit *Wallowing Windbag-ul,* surâse Pitt, n-aş mai fi fost aici.

— Sper că-ţi dai seama, zise Sandecker prefăcându-se încruntat, că eşti prea bătrân ca să mai înoţi prin peşteri.

Pitt îşi ridică braţul sănătos, de parcă s-ar fi pregătit să depună un jurământ:

— Domnule amiral, dacă mai privesc măcar vreodată spre o peşteră subterană, puteţi să mă-mpuşcaţi.

Sosi după aceea şi Shannon, care îl sărută prelung pe buze pe Pitt, făcând-o pe Loren să fumege. După ce îi dădu drumul, femeia spuse:

— Ţi-am dus dorul.

Înainte să-i poată răspunde, Miles Rodgers şi Peter Duncan îi scuturau energic mâna sănătoasă.

— Eşti un tip tare ca piatra, comentă Rodgers.

— Am stricat calculatorul şi ţi-am pierdut datele, se adresă Pitt lui Duncan. Îmi pare foarte rău.

— Nici o problemă, zâmbi hidrologul cu toată gura. Acum, după ce ai dovedit că râul curge de la Scalda lui Satan pe sub Cerro el Capirote şi ai arătat unde se varsă în Golful Californiei, îi putem urmări traseul cu sisteme plutitoare de imagistică geofizică sonică şi cu instrumente emiţătoare.

În clipa aceea, neobservat de majoritatea mulţimii, un taxi rablagit din Mexicali frână violent, ridicând fum din cauciucuri. Dinăuntru sări un bărbat învelit într-o pătură, care traversă în goană docul şi sui pe puntea auto. Punându-şi bărbia în piept, se înfipse prin masa de spectatori, până ajunse la Pitt.

— Rudi! răcni Pitt, cuprinzându-i umerii cu braţul teafăr. De unde-ai apărut?

Ca şi cum ar fi regizat momentul din timp, degetele rupte ale lui Gunn scăpară pătura care căzu pe punte, lăsându-l doar în cămaşa de noapte a spitalului.

— Am scăpat din ghearele asistentei iadului, ca să vin aici şi să te întâmpin, replică el fără cel mai mic semn de stânjeneală.

— Vindecarea merge bine?

— O să fiu la biroul din NUMA înaintea ta.

Pitt se întoarse şi-l strigă pe Rodgers:

— Miles, ai la tine aparatul foto?

— Ai văzut un fotograf bun care să se despartă vreodată de aparatele lui? răcni Rodgers peste vacarmul general.

— Atunci pozează-i pe cei trei indivizi betegiţi din Cerro el Capirote.

— Şi pe individa betegită, adăugă Loren strecurându-se în grupul lor.

Rodgers făcu trei poze, înainte ca presa să năvălească.

— Domnule Pitt, îi înfipse microfonul în faţă un reporter, ce ne puteţi spune despre râul subteran?

— Doar că există, replică el prompt şi că este un loc teribil de umed.

— Cât de mare credeţi că este?

Pitt căzu pe gânduri şi în acelaşi timp îşi strecură braţul în jurul lui Loren şi o strânse de şold:

— Aş zice cam cât două treimi din Rio Grande.

— Atât de mare?

— Fără discuţii.

— Ce simţiţi după ce aţi înotat o sută de kilometri prin peşterile subpământene?

Pitt se simţea întotdeauna iritat când un reporter întreba o

mamă sau un tată ce simţeau după ce locuinţa lor arsese cu toţi copiii înăuntru sau ce simţea un martor care văzuse pe cineva căzând fără paraşută dintr-un avion.

— Ce simt? repetă el. În clipa de faţă simt că-mi va face explozie vezica dacă nu mă duc la toaletă.

EPILOG
ÎNTOARCEREA ACASĂ

62

4 noiembrie 1998
San Felipe, Baja California

În următoarele două zile toţi le dădură declaraţii amănunţite anchetatorilor mexicani şi apoi primiră permisiunea să părăsească ţara. Se adunară pe doc pentru a-şi lua rămas-bun.

Peter Duncan plecase primul. Hidrologul se furişase dis-de-dimineaţă, dispărând înainte ca lipsa să-i fi fost remarcată de cineva. Îl aştepta un an foarte încărcat în calitate de director al Proiectului Hidrotehnic Sonoran, aşa cum avea să fie numit. Apa râului avea să se dovedească un dar divin pentru sud-vestul american afectat de secetă. Apa, sângele civilizaţiei, urma să creeze slujbe pentru locuitorii deşertului, iar construcţia apeductelor avea să canalizeze apa în oraşe şi să transforme un lac secat într-o bază de distracţii acvatice de aproximativ şase sute cincizeci de kilometri pătraţi.

În scurt timp aveau să înceapă proiectele pentru extragerea bogăţiilor minerale pe care Pitt le descoperise în odiseea sa subterană şi pentru clădirea unui centru turistic subpământean.

Shannon Kelsey fusese invitată să revină în Peru pentru a continua excavaţiile din aşezările chachapoya. Ca de obicei, Miles Rodgers o urma peste tot.

— Sper să ne reîntâlnim, spuse Rodgers, scuturându-i mâna lui Pitt.

— Doar dacă promiţi că te fereşti de puţuri sacre, replică acesta cu căldură.

— Poţi să te bizui pe mine, râse fotograful.

Pitt privi în ochii lui Shannon. Ambiţia şi îndrăzneala i se citeau

pe chip ca întotdeauna:

— Îţi doresc tot binele din lume!

Shannon vedea în el pe unicul bărbat pe care-l cunoscuse şi pe care nu-l putuse avea sau controla. Simţea faţă de el o afecţiune inexplicabilă. Doar pentru a o irita din nou pe Loren, îl sărută prelung şi apăsat:

— Adio, voinicule! Nu mă uita!

Pitt încuviinţă din cap şi răspunse simplu:

— N-aş putea, nici dacă aş încerca.

La puţin timp după ce Shannon şi Miles plecară spre aeroportul din San Diego într-un automobil închiriat, un elicopter NUMA apăru şi ateriză pe puntea *Alhambrei.* Pilotul lăsă motorul să meargă în ralanti şi coborî pe uşa calei. Privi în jur câteva clipe, apoi îl recunoscu pe Sandecker şi se apropie de el.

— Bună dimineaţa, domnule amiral. Sunteţi gata de plecare sau să opresc motorul?

— Nu-l opri, răspunse Sandecker. Care-i situaţia avionului NUMA pentru pasageri?

— Aşteaptă la baza aeriană a Marinei din Yuma, pentru a vă duce pe dumneavoastră şi pe ceilalţi înapoi la Washington.

— E-n regulă, suntem gata de plecare. Sandecker se răsuci spre Pitt: Aşadar, îţi iei concediu medical?

— Loren şi cu mine ne-am gândit să participăm la un tur al Arizonei sponsorizat de Classic Car Club of America.

— Te aştept peste o săptămână. Amiralul se întoarse către Loren şi o sărută scurt pe obraz, spunându-i: Eşti membru al Congresului. Nu-i înghiţi toate rahaturile şi ai grijă să ajungă la serviciu întreg şi apt de muncă.

— Nu vă temeţi, domnule amiral, surâse Loren. Şi electoratul meu doreşte să revin la treabă în formă maximă.

— Dar eu? întrebă Giordino. Eu nu capăt concediu pentru recuperare?

— Poţi să stai la birou şi într-un scaun cu rotile, spuse Sandecker, apoi surâse diabolic. În schimb, Rudi este un caz cu totul diferit. Cred că-l voi trimite pentru o lună în Bermude.

— Ce băftos, comentă Giordino, străduindu-se cu disperare să păstreze o expresie indiferentă.

Era o prefăcătorie. Pitt şi Giordino erau ca nişte fii pentru Sandecker şi relaţiile dintre ei purtau marca unui respect deosebit. Amiralul ştia cu absolută certitudine că, imediat ce s-ar fi înzdrăvenit, cei doi aveau să fie în biroul lui, bătându-l la cap

pentru a prelua un proiect oceanografic.

Doi docheri îl ridicară pe Giordino în elicopter şi demontară un scaun pentru a încăpea cu picioarele întinse.

Pitt se aplecă prin uşă şi-i răsuci unul dintre degetele mari care ieşeau din ghips.

— Încearcă să nu pierzi şi elicopterul ăsta ca pe celelalte.

— Nu-i mare scofală, replică italianul. Capăt câte unul la fiecare plin de benzină.

— A fost plăcut, rosti vesel Gunn, punând mâna pe umărul lui Pitt. Ar trebui să mai facem aşa ceva din când în când.

Pitt schiţă o grimasă de oroare:

— Nici dacă ar fi viaţa ta-n joc!

Sandecker îl strânse uşor pe Pitt în braţe:

— Odihneşte-te şi ia-o-ncet, rosti el în şoaptă astfel încât ceilalţi să nu-l audă peste ţăcănitul palelor rotorului. Te-ntorci numai când te-ai refăcut complet.

— Asta se va-ntâmpla destul de repede.

Loren şi Pitt rămaseră pe puntea feribotului şi îşi fluturară mâinile până ce elicopterul viră spre nord-est peste apele golfului. Atunci bărbatul se întoarse către Loren:

— Ei bine, am rămas doar noi…

Ea îi surâse provocator:

— Sunt lihnită. Ce-ar fi să mergem în Mexicali şi să căutăm un restaurant mexican bun?

— Dacă tot ai adus vorba despre asta, simt o poftă nebună pentru *huevos rancheros.*

— Bănuiesc că eu va trebui să şofez.

Pitt ridică mâna:

— Mai am un braţ întreg.

Femeia nici nu vru să audă. Pitt stătu pe punte şi o dirijă, în timp ce ea coborî cu pricepere imensul Pierce Arrow şi rulota pe rampa care lega puntea auto a feribotului de chei.

Pitt privi pentru ultima oară, cu nostalgie, spre motoarele cu balansier ale vechiului vapor cu zbaturi şi-şi dori să fi putut naviga cu el prin Canalul Panama şi apoi pe Râul Potomac până la Washington. Nu putea fi însă vorba despre aşa ceva. Suspină amărât şi tocmai se aşezase pe scaunul de lângă Loren, când un automobil opri lângă ei şi dinăuntru coborî Curtis Starger:

— Mă bucur c-am reuşit să vă prind, le spuse agentul. Dave Gaskill m-a rugat să am grijă să-ţi parvină asta.

Îi întinse lui Pitt un pachet înfăşurat într-o pătură indiană.

Neputând să-l apuce cu ambele mâini, bărbatul privi neajutorat spre Loren, care luă pătura şi o desfăcu.

Patru chipuri pictate îi priviră de pe beţele de rugăciuni groase ca nişte bâte.

— Idolii sacri ai tribului Montolo, rosti încetişor Pitt. Unde i-aţi găsit?

— În avionul particular al lui Zolar, în Guaymas.

— Bănuisem că se aflau în mâinile lui murdare…

— Pe baza fişei de date pentru colecţionari care le însoţea, explică Starger, au fost clar identificaţi ca fiind furaţi de la Montolo.

— Descoperirea asta îi va bucura enorm pe indieni.

Starger îi zâmbi pieziş:

— Cred că putem avea încredere în tine că-i vei duce acolo unde le este locul.

Pitt chicoti şi făcu semn cu capul spre rulotă:

— Nici nu se compară ca valoare cu aurul pe care-l am înăuntru.

Starger îi aruncă o privire care-l anunţa că nu se lăsa păcălit:

— Foarte amuzant! Toate artefactele din aur sunt inventariate.

— Bine, promit că-n drum spre graniţă voi duce idolii celor din tribul Montolo.

— Dave Gaskill şi cu mine nu ne-am îndoit nici o clipă de asta.

— Ce fac fraţii Zolar? se interesă Pitt.

— În clipa de faţă sunt arestaţi pentru o mulţime de capete de acuzare, începând de la furt şi contrabandă şi terminând cu crimă. Poţi fi încântat – judecătorul nu le-a acordat dreptul la eliberare pe cauţiune, fiind convins că o vor şterge imediat din ţară.

— Aţi făcut o treabă excelentă!

— Mulţumită ajutorului tău, domnule Pitt. Dacă Serviciul Vamal îţi poate face vreodată o favoare, desigur, cu excepţia introducerii ilegale de obiecte în ţară, nu ezita să ne telefonezi.

— N-o să uit asta, mulţumesc.

* * *

Billy Yuma tocmai scotea şaua de pe calul său, după ce-şi terminase rondul zilnic al micii sale cirezi. Se opri şi privi peisajul aspru, cu cactuşi, arbori *mesquite* şi tamariscă presărate printre aflorimentele ce dominau partea aceea din Deşertul Sonoran. Zări un norişor de praf care se apropia şi-şi dădu seama treptat că e un automobil foarte vechi ce remorca o rulotă; ambele erau

vopsite în aceeaşi nuanţă de bleumarin-închis, aproape negru.

Curiozitatea lui crescu şi mai mult după ce automobilul şi rulota opriră în faţa casei sale. Porni dinspre ţarcul de animale, chiar în momentul când portiera maşinii se deschise şi Pitt coborî dinăuntru.

— Să ai parte de un soare cald, prietene, îl salută Yuma.

— Iar tu să ai parte de ceruri senine, răspunse Pitt.

Yuma îi strânse mâna cu putere:

— Mă bucur mult să te văd. Mi-au spus că ai murit în beznă.

— Aproape, dar nu de tot, spuse Pitt făcând semn din cap spre braţul din bandulieră. Doream să-ţi mulţumesc fiindcă ai intrat în munte şi le-ai salvat vieţile prietenilor mei.

— Toţi oamenii răi trebuie să moară, zise Yuma, filozofic. Mă bucur că am ajuns la timp.

Pitt îi întinse idolii înfăşuraţi în pătură:

— Am adus ceva pentru tine şi pentru tribul tău.

Yuma desfăcu jumătatea superioară a păturii cu gingăşie, de parcă ar fi descoperit un prunc. Pentru câteva clipe privi mut chipurile celor patru divinităţi, apoi lacrimile îi năpădiră ochii:

— Ai readus sufletul tribului meu, visele şi religia noastră. Acum copiii noştri pot fi iniţiaţi şi vor deveni bărbaţi şi femei.

— Mi s-a spus că aceia care i-au furat auzeau sunete ciudate, ca nişte plânsete de copii.

— Plângeau fiindcă voiau să revină acasă.

— Crezusem că indienii nu plâng niciodată.

Yuma zâmbi, copleşit de fericirea de a ţine în mâini obiectele acelea:

— Să nu crezi asta! Atât doar că nu ne place să lăsăm pe cineva să ne vadă plângând.

Pitt i-o prezentă lui Loren pe Polly, soţia lui Billy, care insistă să rămână la cină şi nu accepta să fie refuzată. Loren dădu să se înţeleagă că Pitt ar fi mâncat *huevos rancheros,* iar Polly îi prepară destule pentru a sătura cinci văcari lihniţi.

În timpul mesei, prietenii şi familia lui Yuma apărură şi priviră cu respect idolii din lemn de plop. Bărbaţii îi strânseră mâna lui Pitt, iar femeile îi dăruiră lui Loren mici cadouri artizanale. Scena era de-a dreptul mişcătoare şi Loren izbucni în lacrimi fără să se simtă stânjenită.

Pitt şi Yuma îşi dădură seama că, în esenţă, sunt doi bărbaţi foarte asemănători. Nici unul nu mai trăia de mult din iluzii. Pitt îi zâmbi indianului:

— Este o cinste să te am ca prieten, Billy.

— Întotdeauna vei fi primit aici cu braţele deschise.

— Când apa va fi adusă la suprafaţă, spuse Pitt, voi avea grijă ca satul vostru să fie în fruntea listei pentru a beneficia de ea.

Yuma îşi scoase din jurul gâtului o amuletă prinsă pe un şiret de piele şi i-o dărui:

— Ceva care să-ţi reamintească de prietenul tău.

Pitt privi amuleta. Era o miniatură din aramă încrustată cu turcoaze a lui *Demonio del Muertos* din Cerro el Capirote.

— Este prea valoroasă. Nu pot s-o iau.

Yuma clătină din cap:

— Am jurat că o voi purta până ce idolii noştri sacri vor reveni acasă. Acum este a ta, ca să-ţi aducă noroc.

— Mulţumesc.

Înainte de a pleca din Canyon Ometepec, Pitt o duse pe Loren la mormântul lui Patty Lou Cutting. Femeia îngenunche şi citi inscripţia de pe piatra funerară.

— Ce cuvinte frumoase, şopti ea. Au şi o poveste?

— Nimeni nu pare s-o ştie. Indienii spun că mormântul a fost făcut peste noapte de persoane necunoscute.

— Era atât de tânără… Doar zece ani…

Pitt încuviinţă din cap:

— Se odihneşte într-un loc tare singuratic pentru o copilă de zece ani.

— Când revenim la Washington, haide să încercăm să vedem dacă nu apare consemnată în vreo arhivă.

Florile sălbatice din pustiu înfloriseră şi se uscaseră, aşa încât Loren făcu o coroniţă din crengi de tufe şi o aşeză pe mormânt. Rămaseră apoi locului un timp, privind peste deşert. Culorile aprinse de soarele în amurg erau vii şi extraordinare, amplificate de văzduhul perfect transparent al lunii noiembrie.

Toţi sătenii se înşiruiseră pe drum, pentru a le ura *adios,* când Loren viră automobilul Pierce Arrow spre şoseaua principală. Schimbând vitezele, femeia îl privi gânditor pe Pitt:

— Poate că ţi se pare ciudat, dar sătucul acesta ar fi un loc idilic pentru a petrece o lună de miere liniştită.

— Încerci să îmi reaminteşti că odată te-am cerut în căsătorie? o întrebă Pitt, strângând-o uşor de o mână de pe volan.

— Sunt gata să consider că a fost un moment de nebunie din partea ta.

— Mă refuzi? o privi el.

— Nu te preface zdrobit de durere. Unul din noi trebuie să rămână cu capul pe umeri. Tu eşti prea corect ca să mai dai înapoi.

— Vorbisem serios…

Loren luă ochii de la drum şi-i zâmbi cald:

— Ştiu asta, dar haide să privim realitatea în faţă. Problema noastră este că suntem prieteni foarte buni, însă nu avem nevoie unul de celălalt. Dacă am trăi împreună într-o căsuţă cu gărduleţ, mobilele ar aduna doar praf, fiindcă nici unul nu va fi vreodată acasă. Uleiul şi apa nu se amestecă. Viaţa ta este oceanul, a mea este Congresul. Nu am putea niciodată să avem o relaţie strânsă, iubitoare. Nu eşti de acord?

— Nu pot nega că ai argumente solide.

— Eu propun să continuăm aşa cum am fost dintotdeauna. Există obiecţii?

Pitt nu răspunse imediat. „Îşi camuflează remarcabil uşurarea”, îşi spuse Loren. Bărbatul privi mult timp drumul din faţa lor, ca într-un târziu să zică:

— Ştii ceva, doamnă congresman Smith?

— Ce anume?

— Pentru un politician, eşti o femeie incredibil de onestă şi de sexi.

— Iar pentru un inginer de marină, replică ea cu glas seducător, tu eşti tare uşor de iubit.

Pitt zâmbi şiret şi ochii lui verzi scânteiară:

— Care-i distanţa până la Washington?

— Vreo cinci mii de kilometri. De ce?

El îşi scoase banduliera, o azvârli pe bancheta din spate şi-i cuprinse umerii cu braţul:

— Ia gândeşte-te – avem la dispoziţie cinci mii de kilometri pentru a vedea exact cât de iubitor sunt.

Post-scriptum

Pereţii din anticamera cabinetului lui Sandecker din clădirea sediului NUMA sunt acoperiţi cu o galerie de fotografii ale amiralului în compania unor cunoştinţe şi prieteni bogaţi şi celebri. Printre aceştia pot fi recunoscuţi cinci preşedinţi ai Statelor Unite, numeroşi conducători militari şi şefi de state, congresmeni, savanţi faimoşi, dar şi stele de cinema, cu toţii privind spre obiectivul camerei cu buzele întinse în zâmbete previzibile.

Toate fotografiile au rame simple, negre. Toate, mai puţin una, care se găseşte exact în centrul peretelui. Aceea are rama poleită cu aur.

În fotografia respectivă, Sandecker stă în mijlocul unui grup ciudat de oameni care par că au scăpat cu viaţă dintr-un accident spectaculos. Un bărbat scund cu păr creţ stă într-un scaun cu rotile, având ambele picioare în ghips întinse spre fotograf. Alături se află un omuleţ îmbrăcat într-o cămaşă de noapte scurtă şi descheiată, cu ochelari cu rame de baga. Capul îi e înfăşurat într-un bandaj ca un turban şi are aţele la câteva degete. Se mai vede o femeie atrăgătoare, în şort şi bustieră, care pare scăpată dintr-un azil pentru victimele violenţelor conjugale. Lângă ea stă un bărbat înalt cu un plasture mare pe frunte şi un braţ în bandulieră. Ochii lui au o expresie de nepăsare sfidătoare şi capul îi este lăsat pe spate în hohote sănătoase de râs.

Dacă, după ce ai fost primit în cabinetul amiralului, întrebi într-o doară despre personajele neobişnuite din fotografia cu ramă aurită, pregăteşte-te să stai şi să asculţi cu atenţie următoarea oră.

Este o poveste lungă şi lui Sandecker îi place tare mult să spună de unde şi-a căpătat *Rio Pitt* numele.

Cuprins